

ROBERT LUDLUM

IKARUSZ HADMŰVELET

I.

A mű eredeti címe: The Icarus Agenda
Copyright © 1983 by Robert Ludlum
Fordította: Fazekas László
Címlapterv: Szabó Árpád
Hungarian translation © Fazekas László, 1992.

James Robert Ludlumnak
Isten hozott, jó barát
Nagyszerű életed legyen

ELŐSZÓ

A férfi becsukta maga mögött az ablaktalan szoba ajtaját, tett néhány lépést balra és felkapcsolta a gyengén világító asztali lámpát. Az egyébként sem túl nagy helyiségben a berendezés miatt egészen szűk volt a hely; nem bútorok, vagy régi korokból származó műtárgyak akadályozták a belépőt a szabadabb mozgásban, hanem az egymásra halmozott, legkorszerűbb műszaki berendezések.

A jobb oldali fal rozsdamentes acélborítása mögött a legapróbb porszemet is elnyelő, a helyiséget makulátlanul tisztán tartó légkondicionáló és tisztító berendezés zümmögött. A szoba gazdája és egyetlen használója leült és bekapcsolta a számítógépet. Várt néhány másodpercet, míg a display képernyője megelevenedett, beírta a kódot, s a gép fényesen világító zöld betűkkel rögtön közölte:

Tökéletes biztosítás. A rendszer védve van. Folytassa!

A férfi izgatottan a billentyűzet fölé hajolt és sebesen mozgó ujjakkal gépelni kezdett.

Azért kezdek hozzá ennek a naplónak a megírásához, mert hiszem, hogy az elkövetkező események az egész nemzet sorsát meg fogják változtatni. Egy férfi bukkant fel a semmiből, mint egy ártatlan messiás, akinek egyelőre fogalma sincs küldetéséről, a számára elrendeltetett sorsról. Olyan tettekre hívatott, amelyeket egyelőre nem is sejt, és ha terveim megvalósulnak, akkor ez lesz utazásának naplója... Az út eleje előtttem is homályba vész, mindössze annyit tudok, hogy kezdetben nem volt más, csak a káosz.

ELSŐ KÖNYV

1.

Maszkat, Omán, Délnyugat-Ázsia Augusztus 10., kedd, 18.30

Az Ománi-öböl haragosan hullámzó vize jelezte a Hormuzi-szoroson át az Arab-

tenger felé közeledő vihart. Napnyugta volt, és a kikötőváros mecsetjeinek minaretjeiből messzehangzott a müezzinek imára hívó, orrhangú éneke. A távolban már megjelentek, és mint ormótlan, mesebeli szörnyek, megállíthatatlanul közeledtek a hatalmas viharfelhők. Keleten, a pakisztáni Turbat városon túl, a Makránhegység fölött villámok cikáztak. Északon, Afganisztán határain túl folytatódott az értelmetlen, brutális háború. Nyugaton egy még értelmetlenebb háború volt kialakulóban, amelyet Irán betegesen elvakult, hitét mindenre rákényszeríteni akaró agg vezetője által fanatizált gyerekek vívtak, készen arra, hogy bármikor eldobják maguktól életüket. Ott volt Libanon, ahol az emberek büntudat nélkül gyilkoltak, vallási hevületükben egymást nevezve terroristának, miközben mindegyik frakció a legvadabb terrort gyakorolta. A Közel-Kelet és különösen Délnyugat-Ázsia lángokban állt, és a tüzet már nem lehetett lokalizálni. Az Ománi-öböl vize vadul tajtékozott, az égbolt az elemek tombolását ígerte. S Maszkatnak, az Ománi Szultánság fővárosának utcáin is kegyetlen vihar dúlt. Az esti ima végeztével az emberek lángoló fáklyákkal a kezükben özönlenni kezdtek a szűk sikátorokból, és hatalmas tömegbe verődve, hisztérikusan üvöltözve elindultak az amerikai nagykövetség reflektorokkal megvilágított, acélrudakból összerótt kerítése felé. A kerítésen túl, az épület rózsaszín műmárvánnyal burkolt homlokzata előtt automata fegyvereket markoló, marcona külsejű gyerekek öröködtek. Nyomukban a halál járt, de ők elvakult fanatizmusukban nem is gondoltak rá. Elhitették velük, hogy a vértanúság a legszentebb, legfelemelőbb dolog a világon, s minél nagyobb szenvedéssel jár az áldozat, annál dicsőbb a mártír. Ellenségeik gyötrelmére nem gondoltak, számukra semmit nem jelentett. Örület!

Huszonkettedik napja tartott már a rémálom, huszonegy nap telt el azóta, hogy a civilizált világ ismét szembe találta magát a gyűlölet megmagyarázhatatlan, értelmetlen fellángolásával. Maszkatban mintegy a semmiből támadt fel a fanatizmus, mindent elárasztott, és senki sem értette az okát, kivéve talán azokat a férfiakat és nőket, akik egybemosódó éjjeleiket és nappalaikat a háttérből irányított lázongások természetének megismerésére fordították. A hirtelen támadó, pusztító felkelések szakértői tudták, hogy a kulcsszó az "irányított". De kik és miért kezdeményezték? Mit akarnak valójában és hogyan lehet megállítani őket?

A tények: Elszánt fegyveresek túsul ejtettek kétszáznegyvenhét amerikai. Tizenegyet megöltek közülük és holttestüket a követség bezárt ablakain keresztül az udvarra hajították. Valaki megtanította ezeket a gyerekeket arra, hogyan adjanak még nagyobb nyomatékot minden egyes gyilkosságnak. A rácsos kapun túl üvöltöző mániákusok a vértől megrészegülve fogadásokat kötöttek rá, melyik ablaktábla törik össze legközelebb csörömpölve, honnan zuhan ki az újabb hullá. Férfi lesz-e, vagy nő? Mennyi legyen a tét? Fogadj, mondd meg az összeget! Az épület lapos tetején, gyilkos lövedékek ellen mit sem védő díszes, arab stílusú rácsozat mögött volt a nagykövetség uszodája. A medence körül, rémülten egymáshoz bújva térdeltek a túsók, s géppisztollyal a kezükben ott sétáltak közöttük gyilkosaik. Kétszázharminchat elcsigázott, a félelemtől dermedt amerikai.

örület!

A döntések: Az izraelieket, bár a legjobb szándékkal ajánlották segítségüket, mindenképpen távol kell tartani az eseményektől. Ez nem Entebbe, és bármilyen szakértelemmel is birkóznak meg az ilyen feladatokkal, az általuk Libanonban kiontott vér miatt közreműködésük vak gyűlöletet váltana ki minden arabból. Igazolva látnák a vádat, hogy az Egyesült Államok a terroristák elleni harc ürügyén terroristákat támogat, ez pedig elfogadhatatlan. Egy különlegesen kiképzett kommandósokból álló osztag villámgyors bevetése? Honnan szerezzenek olyan embereket, akik az épület falán négy emeletet megmászva, vagy helikopterről a tetőre ugorva képesek megakadályozni a kivégzéseket, mikor a hóhérok csak arra vágnak, hogy mártírokként halhassanak meg? Tengeri blokádnak és egy Omán elleni invázióra felkészített tengerészgyalogos hadosztálynak? A semmire nem használható hatalmas katonai erő demonstrálásán kívül mi haszna lenne? A szultán és miniszterei kívánták a legkevésbé mindazt, ami a követségen történt. A nyugalom fenntartására hivatott királyi rendőrség megpróbálta kordában tartani a szenvedélyek tombolását, de képtelen volt hatékonyan szembeszállni az agitátoroktól feltüzelt fanatikusokkal. A várost évtizedeken át a nyugalom jellemezte, így fel sem készülhettek a zűrzavarra, a királyi hadsereg egységeinek visszarendelése a jemeni határról pedig beláthatatlan

következményekkel járt volna. A távoli területeket védelmező, nemzetközileg ismert gyilkosok beszivárgását megakadályozó katonák ugyanolyan kegyetlenek voltak, mint ellenségeik. Ha visszatérnek a fővárosba, nemcsak a határ marad biztosítatlanul, hanem vér is ömlik Maszkat utcáin, s a sikátorok megtelnek az ártatlanok és a bűnösök hulláival.

Sakk-matt.

Megoldások: Teljesíteni a követeléseket? Lehetetlen, s ezt a háttérben meghúzódó irányítók nagyon jól tudják, csak bábjaik, azok a kölykök nincsenek vele tisztában, akik őszintén hisznek az üvöltve ismételtetett jelszavakban.

Elképzelhetetlen, hogy az európai és közel-keleti kormányok szabadon engednének több mint nyolcezer terroristát; olyan szervezetek tagjait, mint a Vörös Brigádok, a PFSZ, a Baader-Meinhof csoport, az IRA. Továbbra is elviselni az újságok harsogó szalagcímeit, a televíziós híradók naponta ismétlődő beszámolóit, amelyek az egész világ figyelmét a publicitásra éhes fanatikusokra irányítják? Miért is ne? Az állandó figyelem megakadályozta az újabb gyilkosságokat; a túsztartók megfogalmazása szerint a kivégzéseket "időlegesen felfüggesztették", hogy az "elnyomó nemzetek" megfelelő döntésekre juthassanak. A híradások megszakítása csak felszítaná a mártírorságra vágyó örültek szenvedélyét. Ha hallgatnának róluk, úgy éreznék, hogy feltétlenül fel kell hívniuk magukra a figyelmet. A gyilkosságnál pedig mi lehet figyelemfelkeltőbb? Kicsoda?

Mit?

Hogyan?

Kicsoda? Ez a legfontosabb kérdés, amelynek megválaszolása elvezethet a megoldáshoz – a megoldáshoz, amelyet öt napon belül meg kell találni. A kivégzéseket egy hétig szüneteltetik, s ebből két nap már eltelt, mire hat ország titkosszolgálatának legtöbb ismerettel felvértezett vezetőit összegyűjtötték Londonba. Szuperszonikus repülőgépeken érkeztek néhány órával azután, hogy az erők egyesítéséről hozott döntés megszületett, és mindegyik ország tisztában volt azzal, hogy az amerikai után esetleg a saját követése következik. Nem feltétlenül Ománban, lehet, hogy a világnak egy másik részén. Azonnal munkához láttak, és pihenés nélkül negyvennyolc órán át dolgoztak. Az eredmény: Omán továbbra is rejtély, A szultánságot egészen a legutóbbi eseményekig a stabilitás bástyájának tekintették Délnyugat-Ázsiában. Az ország vezetői olyan közel álltak a nyugati demokráciák választott kormányaihoz, amennyire csak elképzelhető egy uralkodócsalád tagjairól. Omán irányítói nem csupán Allahtól kapott joguknak, hanem a huszadik század második felében már kötelezettségekkel is járó feladatnak tekintették az ország vezetését. Következtetések: A felkelést külföldről szították. A több mint kétszáz ápolatlan, jelszavakat üvöltöző fiatal közül mindössze húszat azonosítottak ománi-ként. A Földközi-tenger medencéjében és az arab világban folyó titkos műveletek szakértői rögtön cselekedtek, megkeresték kapcsolataikat, megvesztegetéshez, s ha kellett, fenyegetésekhez folyamodtak.

"Kik ezek az emberek, Aziz? Alig akadnak közöttük omániak, és azoknak a többsége sem beszámítható. Beszélj, Aziz! Ha okos leszel, úgy élhetsz, mint egy szultán. Nevezd meg egy összeget! Ne szalaszd el a lehetőséget!"

"Hat másodperc, Mahmud! Hat másodperc és nincs jobb kezed. Utána a bal következik. Vigyázz, tolvaj, kezdődik a visszaszámlálás! Beszélj és akkor megmenekülsz! Hat, öt, négy... vér." Semmi, az eredmény leghalványabb jele sem. Örület!

És aztán, mikor már alig számítottak rá, bekövetkezett az áttörés. Egy vén müezzinnak köszönhatték, egy szent embernek, akinek emlékezete és szavai ugyanolyan gyengék voltak, mint amilyenek teste bizonyult volna, ha megpróbál ellenszegülni a Hormuzi-szoroson keresztülsöprő viharoknak.

– Ne arra figyeljenek, amire logikusan figyelniük kell. Máshol kutassanak.

– Hol?

– Ott, ahol a harag nem a szegénységből, és a magárahagyatottságból születik. Azok között, akiket Allah kegyeivel halmoz el ebben a világban, ha abban a másikon nem is.

– Beszélj világosabban, kérlek, tiszteletre méltó müezzin!

– Allah – legyen meg az ő akarata – nem kívánja, hogy ennél érthetőbben szóljak. Talán nem akar egyik fél oldalára sem állni, s ha ez a kívánsága, hát úgy legyen.

– Valamilyen oka mégis van annak, hogy mindezt elmondtad!

– Allah parancsára tettem – legyen meg az ő akarata.
 – Elmondanád még egyszer?
 – Halk szavak a mecset sarkában, suttogás, amit ezeknek az öreg füleknek meg kellett hallaniuk. Nagyon keveset hallottam, s azt is csak azért, mert Allah úgy akarta.
 – Kell, hogy legyen még valami!
 – A suttogva elmondott szavak azokról szóltak, akiknek hasznuk lesz a vérontásból.
 – Kik azok?
 – Nem hangzott el egyetlen név sem.
 – Valamilyen szervezet vagy csoport? Kérlek! Egy szekta, egy ország, egy nép? A siiták, a szaudiak... az irakiak, irániak, a szovjetek?
 – Nem. Sem hívőkről, sem hitetlenekről nem beszéltek, csak arról, hogy ők.
 – Ők?
 – Ezt hallottam suttogni a mecset sarkában; mert Allah – legyen meg az ő akarata – azt kívánta, hogy meghalljam. Csak azt a szót, hogy ők.
 – Megismernél valakit azok közül, akiket beszélgetni hallottál?
 – Majdnem vak vagyok már, és mikor ők a hívők tömegében megszólalnak, mindig nagyon kevés a fény. Nem ismernék fel közülük egyet sem; Csak azt tudom, hogy el kellett mondanom, amit hallottam, mert Allah így akarta.
 – Miért, müezzin? Miért akarta így Allah?
 – A vérontásnak véget kell vetni. A Koránban írva van, hogy mikor heves ifjak vért ontanak, alaposan meg kell vizsgálni szándékaikat, mert a fiataltság...
 – Ne gyötörd magad, nem baj, ha nem jut eszedbe, hogyan folytatódik az írás. Embereket küldünk veled a mecsetbe, és te csak jelezz nekik, ha ismét hallasz valamit.
 – Majd egy hónap múlva, ja sejk. Utolsó mekkai zarándoklatomra készülök, és amit tettem, az is része a szent útnak. Allah...
 – Az istenit!
 – A te istened, ja sejk, nem az enyém. Nem a miénk.

Washington Augusztus 11., szerda, 11.50

A fővárosban izzottak a járdák a déli napsütésben és a hőség már-már elviselhetetlen volt. A határozott cél felé igyekvő járókelők fogukat összeszorítva próbáltak meg úrrá lenni elcsigázottságukon. A kereszteződésekben zöld lámpára várók mintha mázsás súlyok alatt görnyedeztek volna, pedig legtöbbször kezében csak könnyű irattáska, vagy még könnyebb retikül volt. A többségében kormányhivatalokban dolgozó férfiaknak és nőknek általában sürgős dolguk volt, de sietésre – bármennyire akarták is – nem tudták elszánni magukat. A várost beburkolta a hőség, megfosztva erejétől mindazokat, akik kénytelenek voltak odahagyni a légkondicionált irodák, gépkocsik kellemes hűvösét. A Huszonharmadik utca és a Virginia Avenue sarkán közlekedési baleset történt. A kárt tekintve nem volt súlyos az eset, de az érintettek indulatai forrpontig hevültek. Egy taxi ütközött össze a külügyminisztérium föld alatti parkolójából elővágódó nagy, állami limuzinnal. A hőségtől ideges, főnökeik haragjától tartó sofőrök járműveik mellett álltak és dühösen egymást okolták a balesetért, miközben várták, hogy megérkezzen a rendőrség. Alig telt bele néhány perc, a forgalom összerolódott, s a sofőrök vadul túlköltek, vagy dühösen átkozódtak a kocsik letekert ablaka mögül. A taxi utasa nem bírta tovább, és türelmetlenül kiszállt a vezető mögötti ülésről. Negyvenes évei elején járó, magas, karcsú férfi volt, és sehogy sem illett az utcákat benépesítő, könnyű nyári öltönyös férfiak és lenge, elegáns ruhát viselő nők közé. Kopott khakiszínű nadrág, csizma és terepszínű szafariing volt rajta, lerítt róla, hogy nem városi ember. Talán hivatásos hegyi vezető, aki valamelyik vad, távoli vidékről véletlenül tévedt a nagyvárosba. Egyedül frissen borotvált arca volt ellentétben ruházatával. Körbepillantott, villámgyorsan felmérte a helyzetet és azonnal döntött. A taxisofőr vállára rakta a kezét, s mikor az megfordult, határozott mozdulattal egy húszdolláros nyomott a markába.
 – Mennem kell – közölte ellentmondást nem tűrő hangon.
 – Hé, álljon meg a menet, mister! Maga látta, mi történt! Ez a csirkefogó még csak nem is dudált, egyszerűen elém vágódott.

– Sajnálom, de nem segíthetek. Az ütközésig semmit nem láttam és nem is hallottam.

– Nézd csak, micsoda kényes uraság! – tiltakozott felháborodottan a taxis. – Nem lát és nem hall semmit! Nem akar belekeveredni semmibe, ugye?!

– Már benne vagyok – válaszolt halkan az utas; Egy másik húszdollárost vett elő, és a sofőr lagzsebébe csúsztotta. – De nem ebben.

A különös öltözékű férfi átverekedte magát az összeverődött tömegen, és a külügyminisztérium Harmadik utcai, hatalmas üvegajtaja felé indult. Az elcsigázott járókelők között ő volt az egyetlen, aki futott.

A külügyminisztérium alagsorában berendezett válságközpont az OHIO-négy-nulla megjelölést viselte, ami annyit jelentett, hogy "Omán, teljes készültség". A vastag acéllemezéből készült ajtó mögött számítógépek sora működött folyamatosan, s miután végrehajtotta az ellenőrzést a központi adatbankban, hol egyik, hol másik gép jelezte éles sípszóval új, addig ismeretlen adat, információ beérkezését. A túlfeszített munkától elcsigázott férfiak és nők olvasták a nyomtatógépekről lefutó szalagokat, s megpróbálták helyesen értelmezni a rajtuk szereplő híreket.

Semmi, örület!

A gépekkel zsúfolt nagy terem végében egy kisebb, de szintén acéllemezéből készült ajtó nyílt. Azon keresztül lehetett bejutni a maszkati válság kezelésének irányításával megbízott magas rangú tisztviselő szobájába, ahonnan bárki elérhető volt telefonon, aki csak hatalommal és információval bírt Washingtonban. A szoba gazdájául a konzuli műveletek osztályának, a külügyminisztérium titkos akciókat folytató részlegének középkorú, helyettes vezetőjét nevezték ki. Bár odakint,, az ablaktalan szobán túl magasan járt a nap, Frank Swann, korán öszülő fejét a karjára hajtva, éppen aludt. Csaknem egy hete nem volt rá ideje, hogy nyugodtan lefeküdjön, s az éjszakai álmot ezekkel a rövid szunyókálásokkal igyekezett pótolni.

A telefon hangos csörgésére felriadt, és gyorsan a kagylóért nyúlt: – Tessék... Ki az? – megrázta a fejét, nagyot nyelt, és végighallgatta az öt emelettel feljebb lévő irodájában ülő titkárnője beszámolóját.

– Micsoda? – csattant fel a végén dühösen. – Egy képviselő? Na már csak ez hiányzott! Honnan az ördögből szerezte meg a nevemet?...; Nem érdekes, rázza le valahogy. Mondja azt, hogy megbeszélésen vagyok az atyaúristennél. Ha ez sem elég, bizalmasan közölje vele, hogy a miniszter hívatott.

– Éppen ezt mondtam neki, és ezért is telefonálok most az ön irodájából. Közöltem vele, hogy csak az itteni telefonon tudom utolérni.

– Nem ismerem magára, legkedvesebb testőröm! Mitől hagyta el ennyire a határozottsága, Ivy?

– Attól, amit mondott, Frank, és attól, amit le kellett írnom, mert egy szót sem értettem belőle.

– Hadd halljam mindkettőt!

– Közölte, hogy abban az ügyben jött, amellyel éppen foglalkozik...

– Senki sem tudja, hogy... Na mindegy – legyintett az igazgatóhelyettes. – Mi volt a másik?

– Fonetikusan írtam le. Megkért, hogy közöljem önnel a következőt: Ma efham zain. Mond ez valamit magának, Frank?

Swann igazgatóhelyettes döbbenten megrázta a fejét, s már nem is volt szüksége több információra. Az ismeretlen képviselő ugyanis azt közölte vele arabul, hogy képes segíteni neki.

– Hívja az őrt, és kísértesse le vele – utasította a titkárnőjét.

Hét perccel később egy tengerészgyalogos kitárta, s a látogató mögött rögtön be is csukta az iroda acélajtáját. Swann csodálkozva emelkedett fel íróasztala mögül, mert vendége mindenkire inkább emlékeztetett, mint kongresszusi képviselőre, akik közül pedig jó néhányat ismert. Csizmát, khakiszínű nadrágot és pecsétetes szafariinget viselt, rajta a tábortűznél sütött húsból kifröccsenő zsír nyomaival. Mi ez? Valami ízetlen tréfa?

– Képviselő úr... – az igazgatóhelyettes kezét nyújtott, de nem fejezte be a mondatot, várta a bemutatkozást.

– Evan Kendrick vagyok, Mr. Swann – válaszolta a látogató, és az asztalhoz lépve megfogta a kinyújtott kezét. – Első időszakomat töltöm a kongresszusban, Colorado kilencedik választókerületét képviselem.

– Hát persze, Colorado. Sajnálom, hogy...

– Hagyja csak. Nekem kellene elnézést kérnem az öltözékemért. Semmi oka, hogy

szemrehányást tegyen magának, mert nem tudja, ki vagyok...

– Engedjen meg egy közbevetést – szakította félbe csípősen Swann. – önnek sem kellene tudnia, hogy én ki vagyok, képviselő úr.

– Igaza van, de nem volt nehéz kiderítenem; Még a frissen megválasztott képviselőknek is vannak kapcsolataik, vagy ha nekik nem, hát az elődjüktől örökölt titkárnőjüknek. Tudtam, merre induljak el, és csak apróbb pontosításokra volt szükségem. A konzuli műveletek osztályáról kellett...

– Ez nem az a név, ami hétköznapi beszélgetések során lépten-nyomon elhangzik, Mr. Kendrick – vágott közbe ismét, szavainak erős nyomatékot adva az igazgatóhelyettes.

– Az én környezetemben egy időben elég gyakran elhangzott. Tudtam, hogy nem egyszerűen egy közel-keleti ügyekkel foglalkozó embert kell keresnem, hanem olyat, aki szakértője Délnyugat-Ázsiának, folyékonyan beszél arabul, és tökéletesen ismer legalább tucatnyi dialektust. Így jutottam az ön nyomára, Mr. Swann.

– Nem fecséreelte feleslegesen az idejét.

– Úgy látszik, hogy ön sem – a képviselő a számítógépekkel zsúfolt külső terem felé intett a fejével. – Gondolom, megértette az üzenetemet, különben most nem volnék itt.

– Igen – bólintott Swann. – Ön azt mondta, hogy képes segíteni, Igaz ez?

– Nem tudom. Mindössze annyit tudok, hogy fel kellett ajánlanom a segítségemet.

– Felajánlani? Milyen megfontolásból?

– Megengedi, hogy leüljek?

– Persze, foglaljon helyet. Nem akartam udvariatlan lenni, egyszerűen csak fáradt vagyok. – Swann is visszaült a helyére, és átható tekintettel méregette a kongresszusba nemrég beválasztott politikust. – Folytassa, képviselő úr! Az idő drága, minden perc számít. Hetek óta foglalkozunk már ezzel az "üggyel", ahogy volt szíves a titkárnőmnek említeni. Nem tudom, mit akar mondani, és azt sem, hogy van-e valamilyen jelentősége, de ha igen, akkor tudni szeretném, miért tartott önnek olyan sokáig, hogy eljusson hozzám.

– Csak nemrég értesültem arról, ami Ománban történik.

– Nehezen tudom elhinni. Lehetséges volna, hogy Colorado állam kilencedik választási körzetének képviselője szerzetesi visszavonultságban tölti a képviselőház ülésszakái közötti szünetet?

– Nem egészen.

– Esetleg arról lenne szó – folytatta epésen Swann –, hogy egy frissen megválasztott, ambiciózus képviselő, aki egy kicsit arabul is tud és hallott bizonyos folyosói pletykákat, úgy döntött, hogy másokat megelőzve némi politikai tőkét gyűjt magának? Nem ez lenne az első ilyen eset.

Kendrick mozdulatlanul ült a foteljében, arcizma sem rándult, de szemei rögtön elárulták, mit gondol; – Sértő a feltételezése – jelentette ki csöppet sem titkolt ellenérzéssel.

– A körülményeket figyelembe véve ez talán érthető. Tizenegy emberünket ölték meg, uram, köztük három nőt. Kétszázharminchat pedig várja, hogy bármelyik pillanatban golyót röpítsenek a fejébe. Megkérdeztem öntől, valóban tud-e segíteni, s ön erre azt válaszolta, hogy nem tudja, de fel kellett ajánlania a segítségét! Ha kígyósziszegést hallok, alaposan megnézem, hova lépek. Felhasználva azt a kis tudást, amit valószínűleg egy olajvállalkozás működtetése során szerzett, bejön ide, és azt hiszi, hogy mivel jól megszédte magát, különleges elbánásra tarthat igényt. Felteszem, az jár az eszében, milyen jól is hangzik, ha valaki egy országos méretű válság idején a külügyminisztérium konzultánsaként működik. Bármilyen legyen is a vége, ön csak nyer, mert ismert lesz és az újabb szavazatokat jelent.

– Valószínűleg ez történne, ha bárki tudna a dologról – válaszolt nyugodtan Kendrick.

– Tessék? – az igazgatóhelyettes ismét alaposan megnézte magának a képviselőt, és olyan érzése támadt, mintha ismerné valahonnan ezt az embert.

– Tudom, hogy komoly idegfeszültségben él, és nem is akarom tovább szaporítani a gondjait – folytatta a képviselő. – Ennek ellenére, amit az előbb mondott, azon jó volna minél előbb túlesni. Ha úgy ítéli meg, hogy hasznomat tudja venni, írásos biztosítékot követelek a teljes névtelenségre. Senki sem tudhatja meg, hogy itt jártam és beszéltem önnel.

– Biztosan ismerem magát valahonnan – Swann csak ennyit volt képes zavarodottan kinyögni.

– Sohasem találkoztunk.

– Mondja el, képviselő úr, amit akar. Kezdje, ahonnan jónak látja.

– Legyen mondjuk nyolc órával ezelőtt – kezdett bele az elbeszélésbe Kendrick. – Már csaknem egy hónapja Colorado és Arizona hegyi folyóit járom kenuval – ez az a szerzetesi visszavonultság, amire nem sokkal ezelőtt célzott. Túljutottam a Lava-vízesésen, elértem az alaptábor, és csaknem négy hét után ott láttam először embereket, hallgattam rádiót.

– Négy hét? – ismételte meg hitetlenkedve az igazgatóhelyettes. – Ennyi ideje nem volt emberek között? Gyakran csinál ilyesmit?

– Minden évben. Olyan ez már, mint valami rituálé – fűzte hozzá csendesesen a képviselő. – Egyedül szoktam elindulni.

– Politikus, aki az egyedüllétet kedveli – Swann rosszállóan megcsóválta a fejét, és szórakozottan játszadozni kezdett az íróasztaláról felemelt tollal. – A világról megfeledkezhet, képviselő úr, de a választóköri körzetéről nem.

– Nem vagyok politikus – felelte Kendrick, és halvány kis mosoly jelent meg a szája szögletében.

– Az, hogy képviselő lettem, pusztán véletlen, higgye el. De hogy visszatérjek a magyarázathoz, meghallottam a híreket; és igyekeztem a lehető leghamarabb Washingtonba érni. Hidroplánnal Flagstaffba mentem, és bérelt géppel akartam tovább jönni, de már este volt és késő ahhoz, hogy meg lehessen kérni az útvonalengedélyt. Phoenixbe repültem hát, és éppen elértem a legkorábbi, menetrend szerinti járatot. Áldás, hogy most már az utasszállító gépeken is van telefon. Lefoglaltam az egyiket, felhívtam a titkárnőmet és még jó néhány embert. Elnézést a megjelenésemért; a repülőgépen kaptam ugyan egy borotvát, de arra már nem volt időm, hogy hazamenjek és ruhát váltsak. Most itt vagyok és beszélni akarok önnel. Lehet, hogy semmi hasznomat nem tudják venni, és biztos vagyok benne, hogy ön ezt meg is mondja, ha valóban így áll a helyzet. A segítségemet mindenesetre fel kellett ajánlanom.

Míg látogatója beszélt, az igazgatóhelyettes többször is felírta a nevét egy jegyzetömbre és vastagon aláhúzta. Kendrick. Kendrick. Kendrick.

– Mit akar felajánlani, képviselő úr? – szögezte neki a kérdést a betolakodónak.

– Mindazt, amit tudok a térségről és az ott működő különböző szervezetekről. Omán, az emirátusok Bahrein. Katar, Maszkat, Dubai, Abu-Dzabi – azokon a helyeken éltem, ott dolgoztam. Jól ismerem őket.

– Jól számoltam? Maga bejárta az arab világ egész délnyugati részét?

– Egyedül Maszkatban tizennyolc hónapot töltöttem. Szerződés kötött a családdal.

– A szultánhoz?

– Az előzőhöz, a mostaninak az apjához. Két vagy három éve halt meg, ha jól emlékszem. Ismertem őt is, a minisztereit is. Kemény tárgyalópartnerek voltak, remekül értettek az üzlethez.

– Ezek szerint egy nagyvállalatnál dolgozott – Swann ezt már nem is kérdezte, egyszerűen csak megállapította.

– Igen.

– Melyiknél?

– A sajátomnál.

– A sajátjánál?

– Pontosan.

Az igazgatóhelyettes jegyzetömbjére pillantott, és mint akinek hirtelen világosság gyúl az agyában, halkan megszólalt: – Atyaúristen! A Kendrick-csoport! Hát persze, rögtön rá kellett volna jönnöm, de egyszerűen nem ugrott be. Négy, öt vagy talán hat éve is van már, hogy utoljára hallottam a nevét.

– Mindig az első gondolat a legjobb. Pontosan négy éve.

– Tudtam, hogy ismerem valahonnan, mondtam is...

– Igen, de én sem hazudtam, mikor azt mondtam, hogy soha nem találkoztunk.

– Mindent építettek, ami csak elképzelhető –: öntözőrendszereket, hidakat, lóversenypályákat, lakóházakat, szabadidőközpontokat, repülőtereket – mindent.

– Azt építettünk, amire szerződést kötöttek velünk – összegezte az elmondottakat közömbös hangon Kendrick.

– Igen, most már pontosan emlékszem. Tíz vagy tizenkét éve lehetett. Úgy emlegették magukat, mint az emirátusok amerikai csodagyerekeit, és tényleg azok is voltak, gyerekek. Pár tucat húszas és harmincas éveiben járó kölyök, tele ötletekkel, vállalkozókedvel. A kisujjukban voltak a legkorszerűbb műszaki ismeretek, és nem riadtak vissza semmilyen nehézségtől – elevenítette fel emlékeit az igazgatóhelyettes.

– Nem mind voltunk olyan fiatalok.

– Nem – kapott a szón Swann. – Volt egy titkos fegyverük, egy idős izraeli, akit mindenki építészseninek tartott. Teremtő isten, egy izraeli, aki a legtökéletesebb iszlám stílusban tudott épületeket tervezni, és szívesen látott vendég volt minden arabnak a házában.

– Emmanuel-Manny-Weingrassnak hívják, és a Garden Streeten született Bronxban, New Yorkban – magyarázta Kendrick. – Azért települt át Izraelbe, hogy elkerülje a pereskedést a második vagy talán harmadik feleségével. Már majdnem nyolcvanéves, jelenleg Párizsban él, és a telefonjaiból ítélve kiválóan érzi magát.

– Igen. Arra is emlékszem, hogy a vállalatot a Bechtel vette meg, harminc vagy negyvenmillióért.

– Nem a Bechtel, hanem a Trans-International és csak huszonötért – pontosított a képviselő. – Alkalmi üzletet kötöttek, de én sem jártam rosszul; Mindenki elégedett volt.

Swann egy ideig némán tanulmányozta vendégét, s mikor ismét megszólalt, hangjában már nyoma sem volt a korábbi ellenségeségnek. – Rijad közelében, egy építkezésük munkagödörében szerencsétlenség történt. Felrobbant egy meghibásodott gázvezeték, és több mint hetven ember halt meg, köztük az ön partnerei, alkalmazottjai és néhány gyerek.

– Az ő gyerekeik – egészítette ki halkán a történetet Kendrick. – Meghaltak mind, a gyerekeikkel és a feleségeikkel együtt. Együtt voltunk, éppen a harmadik munkafázis befejezését ünnepeltük: Valamennyien a munkagödörben tartózkodtak, mikor a vázszerkezet összeomlott, csak Manny és én nem, mert valami jelmez kerestünk magunknak a táborban a mulatsághoz.

– A vizsgálat azonban maradéktalanul tisztázta a Kendrick-csoportot a felelősség alól. Az egyik alvállalkozójuk hibátlannak minősített, valójában selejtes csöveket szállított önöknek.

– Lényegében igen – bólintott Kendrick.

– Akkor határozta el, ugye, hogy kiszáll az üzletből, és eladja a vállalatot?

– Ez nem tartozik ide, ezzel csak az időnket vesztegetjük – hárította el a kérdést minden türelmetlenség nélkül a képviselő. – Mivel tudja, ki vagyok, vagy legalábbis ki voltam, mondja meg, tehetek-e valamit.

– Megenged egy kérdést? – kérdezte Swann. – Pontosan ahhoz kapcsolódik, amiről beszélünk, és nem hinném, hogy csak vesztegetjük vele az időnket. Nem árt, ha a döntései előtt alaposan tájékozódik az ember. Komolyan gondoltam, amit korábban mondtam arról, hogy a Capitoliumon sokan a mi számlánkra akarnak politikai tőkét kovácsolni maguknak.

– Halljam a kérdést!

– Miért lett maga képviselő, Mr. Kendrick? A pénzével, a szakmai tekintélyével semmi szüksége nem volt erre. Fogalmam sincs, milyen haszna származhatott belőle, legalábbis azzal összevetve, amire vállalkozóként szert tett és tehetett volna, ha nincs ez a pályamódosítás.

– Gondolja, hogy mindenki csak önös érdekből vállalt választott tisztséget? – kérdezett vissza a képviselő.

– Nem, természetesen nem – vágta rá Swann, és rögtön elégedetlenül meg is csóválta a fejét. – Bocsásson meg, de ez így túl egyszerű. Sommás válasz egy összetett kérdésre... Igen, az én előítéletekből táplálkozó véleményem szerint az ilyen tisztségekért harcba induló férfiakat és nőket rendszerint az motiválja, hogy ismertté akarnak válni, mert az anyagilag is jövedelmező. Tudom, hogy ez így cinikusan hangzik, de túl hosszú ideje élek már ebben a városban, és egyelőre nem látok rá okot, hogy megváltoztassam a véleményemet. Megvallom, maga mégis zavarba ejt. Tudom, mit csinált korábban, a coloradói kilences választóközetről viszont soha nem hallottam. Biztos vagyok benne, hogy Denver nem tartozik hozzá.

– Alig lehet, észrevenni a térképen – mondta Kendrick nyugodt, közömbös hangon.

– A Sziklás-hegység délnyugati részén, a hegyek lábánál van, és nem sokat hallani róla. Szűz terület, ezért is választottam éppen azt.

– De miért lett politikus? Az arab emirátusok csodagyereke úgy érezte talán, hogy önálló bázisra, politikai kilövőállásra van szüksége, ahonnan még magasabbra szárnyalhat?

– Semmi sem állt távolabb tőlem.

– Ez nyilatkozat volt, képviselő úr, és nem válasz a kérdésekre.

Evan Kendrick rezzenéstelen arccal viszonzta Swann tekintetét, és várt néhány

másodpercet, mielőtt enyhe rosszallással a hangjában megszólalt volna: – Rendben van, válaszolok, ahogy maga akarja. Ami az indítékomat illeti, nevezheti nyugodtan politikai aberrációnak is, ami soha többé nem fog előfordulni nálam. Előttem olyan képviselője volt a körzetnek, aki csak azzal törődött, hogy minél Jobban megtömje a zsebeit, és a választóiért a kisujját sem mozdította. Megvolt hozzá az időm, a nagy szám és a pénzem is, hogy kiússem a nyeregből, és meg is tettem. Nem feltétlenül vagyok büszke arra, amit tettem, de legalább sikerült megszabadulni tőle, és két év múlva már én sem leszek képviselő. Addigra megtalálom azt a nálam jobban felkészült embert, aki átveheti a helyemet.

– Két év? – érdeklődött zavartan Swann. – Novemberben lesz egy éve, hogy megválasztották, ugye?

– Igen.

– A beiktatása ezek szerint januárban volt?

– Pontosan. Miért?

– Nos, nem szívesen igazítom ki, de az ön megbízatása két évre szól. Vagy egy, vagy három évig marad még hivatalban, de semmiképpen sem kettőig.

– A körzetemben nem működik számottevő ellenzék, de hogy a hatalom ne kerüljön vissza a régi politikai gépezet tagjainak a kezébe, beleegyeztem, hogy újaválasztatom magamat és utána lemondok, átadom a helyemet másnak.

– Ez aztán a lovagiasság – jegyezte meg Swann, és hangjából érezni lehetett, hogy semmit sem hisz abból, amit hallott.

– Szó sincs lovagiasságról. Egyszerűen be akarom fejezni a politikusi pályafutásomat – vágott vissza Kendrick.

– Ha így is van, akkor sem számolt egy lehetséges körülménnyel.

– Nem értem, mire céloz.

– Tegyük fel, hogy a következő húszegynéhány hónapban megszereti, amit csinál. Akkor mi történik?

– Ez az, ami nem történhet meg, Mr. Swann [™] válaszolta mély meggyőződéssel a képviselő. – Térjünk vissza inkább a maszkati eseményekhez. Átkozottul nehéz helyzet, ha szabad egyáltalán véleményt nyilvánítanom róla.

– Ebben az ügyben én adom ki az engedélyeket, tehát szabad. Átkozottul nehéz, képviselő úr, és meggyőződésünk, hogy kívülről idézték elő.

– Ebben én is biztos vagyok – értett egyet vele Kendrick

– Van valami ötlete arról, mi állhat az események mögött?

– Több is. Az elsődleges cél a teljes destabilizálás. El akarják szigetelni az országot a külvilágtól.

– Hatalomátvételtre gondol? Khomeini-féle puccsra? Annak nem sok értelme lenne, Ománban egészen más a helyzet, mint Iránban. Maszkatban nincs Páva-trón, évtizedek alatt felhalmozódott gyűlölet, nincs SAVAK – Swann kis szünetet tartott, mielőtt folytatta volna. – Hiányzik a sah ő maga tolvajokból álló hadseregével és az aj atoll ah is, aki fanatikusok tömegeit tudná fegyverbe szólítani.

– Egy szóval sem állítottam, hogy erről lenne szó. Omán csak a kezdet Bárki álljon is az események hátterében, nem a hatalmat akarja megragadni. Az a szándéka – vagy szándékuk –, hogy megakadályozzanak másokat a pénz megszerzésében.

:– Tessék? Miféle pénzről beszél? – kérdezte értetlenül az igazgatóhelyettes.

– Milliárdokról. Hosszú távú tervekről, amelyek már ott vannak a rajzasztalokon a Perzsa-öböl térségében, Szaúd-Arábiában, egész Délnyugat-Ázsiában. A világnak azon a részén ez az egyetlen körzet, ahol viszonylagos nyugalom teremthető, mert még az egymással szemben álló kormányok is ezt akarják. Ami ma Ománban történik, az nem sokban különbözik attól, mintha nálunk megbénulna a vasúti és országúti közlekedés, leállnának az építkezések, vagy bezárnák New York, New Orleans, Los Angeles és San Francisco kikötőit. Nincsenek többé törvényekkel szabályozott sztrájkok, a kollektív szerződésekről folytatott tárgyalások, csak terror és annak a veszélye, hogy a feltüzelt fanatikusok még szörnyűbb terrort valósítanak meg. A fejlesztési terveken és a különböző létesítmények építkezésein dolgozók pedig nem akarnak mást, mint távozni, amilyen hamar csak tudnak.

– Ha pedig ők elmentek, akkor a terroristák mögött állók lépnek a helyükre, és a terrornak is rögtön vége szakad – vette át a szót Swann. – A szentségit neki! Könnyen lehet, hogy erről van szó. Úgy hangzik az egész, mint egy maffia által kitervelt hadművelet.

– Igen, csak éppen arab módra – bólintott Kendrick. – Hogy önt idézzem, volt már ilyesmire példa.

– Biztos abban, hogy tényleg ez történik?

: – Igen. A mi vállalatunkat is többször megfenyegették, de nekünk, hogy ismét önt idézzem, volt egy titkos fegyverünk – Emmanuel Weingrass.

– Weingrass? Mi az ördögöt tudott ő tenni?

– Hazudni, mégpedig rendkívül meggyőzően. Az egyik pillanatban még az izraeli hadsereg nyugalmazott tábornoka volt, aki légi csapást tud kérni bármelyik, bennünket zaklató, vagy helyünkről kiszorítani igyekvő arab csoport ellen, rá egy percre pedig már a Moszad magas rangú tisztje, aki halálosztagot küld bárki ellen, aki fenyegetni merészel bennünket. Mint sok idős, de zseniális ember, Manny gyakran hóbortosan és szinte mindig teátrálisan viselkedett, de nagyon élvezte ezt. Sajnos, a feleségei nem igazán értékelték a zsenialitását. Egyikük sem akarta élete végéig egy örült izraelihez kötni magát.

– Arra céloz, hogy próbáljuk meg beszervezni? – kérdezte Swann.

– Nem. Elég öreg már, és hátralévő napjait Párizsban, a számára megfizethető legszebb nők és legdrágább brandyk társaságában kívánja leélni. Nem tudna segíteni... Egy dolgot azonban megtehet.

– Mit?

– Azt, hogy figyelmesen végighallgat – válaszolt Kendrick, s hogy nagyobb nyomatékot adjon szavainak, előredőlt a széken. –, Az utóbbi nyolc órában csak ezen a dolgon töröm a fejem, és egyre erősebben hiszem, hogy sikerült megtalálnom a magyarázatot. A legfőbb gond, hogy túl kevés, sőt szinte nincs is kézzelfogható tény. A séma azonban ismerős, és tökéletesen egybevág azzal, amit négy évvel ezelőtt hallottunk.

– Miféle sémáról beszél? Miről hallottak?

– Eleinte csak pletykák jutottak el hozzánk, de később jöttek a fenyegetések, és azokat már komolyan kellett venni. AkiKtől származtak, azok nem tréfáltak.

– Folytassa, figyelek – biztatta a képviselőt Swann.

– Miközben a maga módján, rendszerint tiltott whiskyvel, elhárította azokat a fenyegetéseket, Weingrass hallott valamit, ami túl komolyan hangzott ahhoz, hogy részeg fecsegésnek lehessen tekinteni. Közölték vele, hogy csendben, minden hírverés nélkül alakult egy konzorcium, egy ipari kartell, ha úgy tetszik. Feltűnés nélkül vállalatok tucatjait vonta ellenőrzése alá, és alkalmazottai számát, pénzügyi forrásait, felszereltségét és technológiai ismereteit tekintve egyre erősebbé vált. A célja már akkor is nyilvánvalónak tűnt, s ha az információk pontosak voltak, most még inkább az. Akik irányítják, ellenőrzésük alá akarják vonni a Délnyugat-Ázsiában folyó ipari fejlesztési tevékenységet. Weingrass-nak sikerült megtudnia, hogy ennek az illegális szövetségnek a központja Bahreinben van, és ebben nincs is semmi meglepő. Ami igazán megijesztette Mannt, az az, hogy az ismeretlen irányítók között volt egy ember, aki Mahdinak nevezte magát – ugyanúgy, mint az a mohamedán fanatikus, aki száz éve kiűzte az angolokat Kartumból.

– Mahdi – az igazgatóhelyettes a száját is majdnem eltátotta csodálkozásában.

– Igen. A szimbólum nyilvánvaló. A különbség mindössze annyi, hogy ez az új Mahdi nem törődik a vallással, és még kevésbé az üvöltöző fanatikusokkal. Mindössze arra kellene neki, hogy elűzzék és távol is tartsák a területtől a versenytársakat. Azt akarja, hogy arab kezekben legyenek a szerződések, a profit – elsősorban a saját kezében.

– Várjon csak egy pillanatra! – Swann a telefonhoz kapott, és benyomott rajta egy gombot. – Amit az előbb elmondott, az egybecseng azzal, amiről a MI-6 maszkati részlege értesített bennünket az éjszaka. Nem tudtunk, mert nem is lehetett nyomába eredni az információnak, de mindenesetre nagyon különösen hangzott... Kapcsolja nekem Gerald Bryce-t, kérem! – szólt bele a kagylóba. – Gerry? Az éjszaka, egészen pontosan két órakor kaptunk valamit a britektől. Keresd elő és olvasd be nekem, de lassan, mert szó szerint le akarom írni. – Az igazgatóhelyettes eltakarta a kagylót, és odaszólt érdeklődve figyelő vendégének: – Ha bármi alapja van annak, amit mondott, akkor ez az első igazi áttörés.

– Azért jöttem ide egyenesen, füstölt haltól bűdösen, hogy ebben segítsek, Mr. Swann.

– Egy gyors zuhany azért nem ártott volna, képviselő úr – jegyezte meg az igazgatóhelyettes, de rögtön el is kapta tekintetét Kendrickről, és már csak a munkatársára figyelt. – Mondhatod, Gerry... "Ne arra figyeljenek, amire logikusan figyelniük kell. Máshol kutassanak." Igen, erre emlékszem. Azt hiszem, rögtön utána jön az, hogy... "Ott, ahol a harag nem a szegénységből és, a

magárahagyatottságból születik." Ez az! Valahol itt kell lennie... "Azok között, akiket Allah kegyeivel halmoz el ebben a világban, ha abban a másikban nem is."... Igen. Most menj egy kicsit tovább, és keresd meg, amit a suttogásokról mondott... Ez lesz az! Ismételd csak meg!... "A suttogva elmondott szavak azokról szóltak, akiknek hasznuk lesz a vérontásból." Rendben, Gerry, pontosan erre volt szükségem. A többi csupa negatívum, ha jól emlékszem. Nincs benne egyetlen név, pontos adat sem, csak ostoba fecsegés... Igen, erre gondoltam... Még nem tudom. Ha bármilyen konkrétumra jutunk, először téged értesítelek. Addig is, hogy ne unatkozz, állíts össze egy listát a Bahreinben működő összes építési vállalkozásról. Ha létezik egy lista azokról, akiket mi fővállalkozóknak nevezünk, azt is kérem..; Hogy mikor? Hát tegnap, a szentségit! – Swann dühösen lecsapta a kagylót, és előbb a jegyzeteibe, majd Kendrickre nézett. – Azt hiszem, mindent hallott. Akarja, hogy elismételjem?

– Nem szükséges. Ez nem kalamfareg, ugye?

– Nem, szó sincs arról, hogy csak süket duma lenne. Nagyon is megvan a jelentősége, és már csak azt szeretném tudni, mit tegyek.

– Sorozzon be engem, és a leggyorsabb szállítóeszközén küldjön Maszkatba – ajánlotta a képviselő.

– Miért? – kérdezte mogorván az igazgatóhelyettes. – Mit tehet ön, amit saját, tapasztalt embereink ne tudnának megtenni? Nemcsak folyékonyan beszélnek arabul, hanem a többségük arab.

– És a konzuli műveletek osztályának dolgoznak – egészítette ki a mondatot Kendrick.

– Mit akar ezzel mondani?

– Azt, hogy ismerik őket, mint ahogy ismerték őket már négy évvel ezelőtt is. Elég, ha csak egyetlen gyanús lépést tesznek, és máris egy tucattal nő a kivégzettek száma.

– Elég nyugtalanító kijelentés – állapította meg Swann, résnyire szűkült szemmel figyelve látogatóját. – Azt mondja, hogy ismerik őket? Kifejtené ezt bővebben?

– Beszélgetésünk elején említettem, hogy az én környezetemben egy időben elég gyakran elhangzott a konzuli műveletek neve. Ön bizonyos folyosói pletykákra célzott, pedig én nem erre gondoltam. Amikor Ománban dolgoztam, mindennapi dolog volt, hogy önökről beszéljünk.

– Mindennapi? – kérdezte már-már felháborodottan Swann.

– Tovább megyek, naponta tréfálkoztunk is ezen. Egy volt hadmérnök és Manny Weingrass egyszer arra is elszánta magát, hogy végezzen egy kísérletet.

– Kísérletet?

– Biztos vagyok benne, hogy nyoma van a dossziéikban is. Egy nap megkerestek bennünket Huszein emberei, és arra kértek, hogy készítsük el egy ahhoz hasonló repülőter tervét, amelyet nem sokkal korábban Kufárban, Szaúd-Arábiában építettünk. Másnap az önök két embere látogatott hozzánk, műszaki kérdéseket tettek fel, s arra hívatkoztak, hogy amerikaiakként kötelességünk megadni ezeket az információkat, mivel Huszein titokban kapcsolatokat tart fenn a szovjetekkel, és a létesítmény esetleg veszélyes lehet számunkra. Az egésznek persze semmi értelme sem volt. A repülőter az repülőter, elég, ha valaki átrepül az építkezési terület fölött, és rögtön tud róla mindent anélkül, hogy egyszer is látta volna a tervrajzokat.

– És mi volt a kísérlet?

– Manny és a mérnök azt mondta az embereiknek, hogy a két fő kifutópálya hét mérföld hosszú; és nyilvánvalóan különleges repülőgépek fogadására szánják őket. Alighogy ezt meghallotta, a két férfi úgy rohant el tőlünk, mintha puskából lőttük volna ki őket.

– És?

– Másnap felhívtak bennünket Huszein emberei, és közölték, hogy felejtsük el a megbízást. Tudják, hogy vendégeink voltak a konzuli műveletek osztályáról, és nem szeretik az ilyesmit.

– Látja, mit tesz néha egy vicc – mosolyodott el az igazgatóhelyettes.

– Igen, de ami most történik, az nem túl vicces.

– Nem, egy cseppet sem az – tért vissza az eredeti témához Swann. – Ön szerint tehát az egész a pénz, az átkozott pénz miatt történik.

– Ha nem sikerül megállítani, az eseményeket, a helyzet még rosszabbá válik – figyelmeztette Kendrick. – Sokkal rosszabbá.

– Mire gondol? Miért?

– Azért, mert ami Maszkatban történik, annak gazdasági hatalomátvétel a célja, s

az egyszer bevált módszert újból alkalmazni fogják. Ha sikerül elérniük, hogy az ománi kormányt a kezükben tartsák, ugyanehhez a taktikához folyamodnak majd máshol is – az emirátusokban, Bahreinben, Katarban, talán még Szaúd-Arábiában is. Aki a fanatikusokat irányítja, az fogja megkapni a szerződéseket, és ha ezek a jelentős vállalkozások, bár különböző nevek alatt, de egy kézbe jutnak, olyan veszélyes politikai erő támadhat a térségben, amelyre egy cseppet sem vágyunk – magyarázta Kendrick.

– Meg kell adni, jól átgondolta.

– Másan sem gondolkodtam az utóbbi nyolc órában.

– Tegyük fel, hogy odaküldöm magát. Mit tud tenni, képviselő úr?

– Ez csak akkor, derül ki, ha már ott vagyok, de van néhány ötletem. Sok befolyásos, hatalommal bíró ománit ismerek, akik tisztában vannak azzal, mi történik náluk, és remélhetőleg semmi közük ehhez az örültséghez. Különböző okokból – valószínűleg ugyanaz a bizalmatlanság vezérli őket, amit mi tápláltunk a maguk embereivel szemben – nem lennének hajlandók szóba állni egy idegennel, de velem igen. Bennem megbíznak. Napokat, sok hétvégét töltöttem velük, ismerem a gyerekeiket, fátyol nélkül láttam a feleségüket...

– Fátyol nélküli asszonyok és gyerekek – ismételte meg elgondolkozva Swann. – A legnagyobb megtiszteltetés, a legigazibb barátság jele az araboknál.

– Ezek az emberek, ha magukkal nem is, de velem hajlandók lesznek együttműködni – folytatta a képviselő. – A kikötőben működő vállalatok, szállítmányozási cégek többségét is ismerem, és sok olyan embert, aki irtózik mindentől, ami hivatalos, mert abból él, amit hivatalos úton nem lehet megszerezni. Fel akarom deríteni a lázongások fenntartásához szükséges pénz és a vele együtt érkező, a követségen lévőknak szánt utasítások útját. Biztos vagyok benne, hogy mindkettő ugyanattól származik, csak azt kell megtudni, kitől és milyen úton.

– Szállítókat említett? – kérdezett vissza csodálkozva Swann. – Olyanokra gondol, akiktől az élelmiszerek, a gyógyszerek és hasonló dolgok származnak?

– Igen...

– Ön nem tudja, mit beszél – szakította félbe a képviselőt dühösen Swann. – Azok a túsok amerikaiak! Megnyitottuk az összes raktárunkat, hogy a túszejtők megkapjanak mindent, amit csak akarnak és ne bántsák őket.

– Többek között lőszert, fegyvert és fegyveralkatrészt is? – kérdezte kihívóan Kendrick.

– Természetesen azt nem.

– A rádiós és televíziós beszámolókból, a Flagstaffban és Phoenixben megszerezhető újságok jelentéseiből az derül ki, hogy a követségen minden este négy vagy öt órán át megy a tűzijáték. Tárak ezreit lövik ki, és az épület egyes részein már olyan a fal a lövedékektől, mint a szita.

– Ez is hozzátartozik a félelemkeltéshez! – kiáltott fel dühösen Swann. – Képzelve el, mit érezhetnek azok, akik odabent vannak? Milyen lehet reflektorok fényében felsorakozni egy fal előtt, miközben körülöttük lövések záporoznak. Próbálja meg beleélni magát annak az embernek a helyzetébe, akinek arra kell gondolnia, hogy bármelyik pillanatban végezhetnek vele. Ha sikerül kihoznunk azokat a szerencsétleneket, akkor is évekig orvosi kezelésre szorulnak, hogy feledni tudják azt, amit átéltek.

Kendrick megvárta, míg beszélgetőpartnere úrrá lesz érzelmein, és csak aztán szólalt meg: – Azoknak az örülteknek nincs hosszú időre elegendő fegyverkészletük, Mr. Swann. Nem hiszem, hogy akik irányítják őket, vállalnák ennek a kockázatát. A felszerelést, a lőszereket kívülről kapják, ugyan-úgy, ahogy a sokszorosítógépeket is, mert nem értenek hozzá, hogyan kell használni a követségi másolókat és számítógépes nyomtatókat, s nem tudnák elkészíteni rajtuk a közleményeiket. Kérem, értse meg! Jó, ha minden huszadik tud írni-olvasni, nem valami eszme mozgatja őket. Ez az emberiség szemetje, dróton rángatott bábuk gyülekezete. Most boldogok, hogy végre kitombolhatják magukat, kiélhetik legalantasabb ösztöneiket. Lehet, hogy a mi hibánkból ilyenek, ezt nem tudom eldönteni, de abban biztos vagyok, hogy irányítják őket, és ezt maga is nagyon jól tudja. Az az ember pedig, aki irányítja őket, egész Délnyugat-Ázsiát akarja megszerezni magának.

– A Mahdi?

– Igen, bárki legyen is ő.

– Gondolja, hogy meg tudja találni?

– Segítségre lesz szükségem, hogy kijussak a repülőtérre, és arab ruhák is kellenek – folytatta Kendrick, mintha meg Sem hallotta volna a kérdést. – Majd

készíték egy listát.

Az igazgatóhelyettes hátradőlt a foteljében, és elgondolkozva figyelte beszélgetőpartnerét. – Miért, képviselő úr? – kérdezte. – Miért vállalkozik erre? Miért teszi kockára az életét Evan Kendrick, a sokszoros milliomos vállalkozó, mikor a világnak azon a részén már felszámolta az érdekeltségeit. Miért?

– Azt hiszem, a legegyszerűbb és legbecsületesebb válasz az, hogy azért, mert tudok segíteni. Mint maga is említette, elég sok pénzt kerestem azon a vidéken. Talán épp most jött el az ideje, hogy visszaadjak valamit abból, amit az ottaniaktól kaptam.

– Ha csak ennyiről lenne szó, nem izgatnám magamat különösebben – válaszolta Swann. – Ha engedem, hogy elmenjen, az olyan lesz, mintha kiképzés nélkül ráküldeném, egy aknamezőre. Gondolt már erre, képviselő úr?

– Eszem ágában sincs megrohamozni a nagykövetséget – felelte Evan Kendrick.

– Erre valószínűleg nem is lesz szükség. Elég, ha egy rosszul megválasztott személynek rosszul megválasztott kérdést tesz fel, és az eredmény ugyanaz lesz.

– Mondjam azt, hogy fényes nappal, a Huszonharmadik utca és a Virginia Avenue sarkán egy taxiban is életveszélybe kerülhet az ember?

– Gondolom, ez azt jelenti, hogy ez meg is történt magával.

– Igen, csak hogy ma délben nem én vezettem, taxiban ültem. Óvatos ember vagyok, Mr. Swann,

– és Maszkatban jól kiismerem magam a forgalomban. Sokkal könnyebben átlátható, mint Washingtonban.

– Volt katona?

– Nem.

– Ha jól saccolom, az életkora alapján meg kellett volna járnia Vietnamban. Van valami különleges oka, hogy mégsem hívták be?

– Az egyetemi tanulmányaim miatt halasztást kaptam, és megúsztam.

– Volt már a kezében fegyver?

– Van némi tapasztalatom.

– Ami gondolom, azt jelenti, hogy tudja, hol a ravasz, és a puska melyik végét kell az ellenségre fogni.

– Az emirátusokban az első időkben állandóan volt nálunk fegyver, ha kimentünk a terepre, és később is gyakran előfordult, hogy magunkhoz vettük.

– Lőtt már?

– Természetesen – Kendrick hangja tökéletesen nyugodt volt, de nem hagyta magát, felvette a kesztyűt. – Tudom, hol van a ravasz és azt is, hogy a puskának melyik végét kell az ellenségre fogni.

– Nagyon vicces, de higgye el, nem viccből kérdezem. Lőtt már valaha emberre?

– Muszáj erről beszélnünk? – kérdezett vissza a képviselő.

– Igen. Tudnom kell ahhoz, hogy dönthessek.

– Rendben van, a válaszom az, hogy igen.

– Mikor történt az eset?

– Nem eset, hanem esetek – javította ki az igazgatóhelyettest Kendrick. – A partnereim és az alkalmazottaink között volt egy geológus és sok műszaki szakember. A munkák megkezdése előtt mindig elmentünk velük felmérni a terepet, vagy talajmintákat venni. Ilyenkor sátrakban laktunk, és többször előfordult, hogy nomád bandák megtámadtak, és ki akartak fosztani bennünket. Éveken át komoly problémát jelentettek; a helyi hatóságok mindig figyelmeztették az ország belsejébe indulókat, hogy igyekezzenek megvédeni magukat, mert külső segítségre nem számíthatnak. Ott is nagyjából olyan volt a helyzet, mint a mi nagyvárosainkban. Akkor használtam fegyvert.

– Ijesztgetésre vagy ölésre, Mr. Kendrick?

– Többnyire elrettentésül, Mr. Swann, de előfordult, hogy kénytelenek voltunk ölni, különben minket öltek volna meg. Minden ilyen esetről jelentést tettünk a hatóságoknak.

– Értem. Milyen a fizikai állapota?

A képviselő arcán látszott, hogy értelmetlennek tartja a kérdést, de ennek ellenére válaszolt. – Étkezés után néha elszívok egy-egy szivart vagy cigarettát, doktor úr, és csak mérsékelten iszom. Súlyt nem emelek, maratoni futóversenyen nem szoktam indulni, de gyakran táborozom a hegyekben, és rendszeresen túrázom a legveszélyesebbnek minősített hegyi folyókon. Ezenkívül az a véleményem, hogy ennek a faggatózásnak az égadta világon semmi értelme.

– Gondoljon, amit akar, Mr. Kendrick, de az idő sürget – felelte határozottan az

igazgatóhelyettes. – Egyenes kérdésekre adott egyenes válaszokból legalább olyan jól meg lehet ismerni valakit, mint a legnagyobb gonddal elkészített pszichológiai portréból.

– Akkor most én kérdezek, és elvárom, hogy maga is őszintén válaszoljon. Megyek-e vagy sem, s ha nem, miért?

– Megy, képviselő úr – bólintott Swann. – Nem azért, mert maga a legjobb választás, hanem azért, mert nincs más választásom.

– Kaphatok valamilyen írásos tájékoztatást? – érdeklődött Kendrick.

– A gépen lesz, az Andrews légi támaszponton, de csak a fedélzeten olvashatja, nem viheti magával, és feljegyzéseket sem készíthet.

– Megértettem.

– Biztos benne? Amennyire csak lehet, megkapja tőlünk a fedést, de magánemberként fog cselekedni. Egyszerűbben fogalmazva ez azt jelenti, hogy ha elfogják, mi nem ismerjük magát, és nem tudunk segíteni. Nem kockáztathatjuk kétszázharminchat túszer életét. Ezt is megértette?

– Igen, mert pontosan egybeesik azzal, amit akarok és amiről az elején már szóltam. Írásos biztosítékot kérek arra, hogy névtelen maradok. Nem jártam itt, soha nem beszéltünk egymással, sőt nem is találkoztunk. Küldjön egy feljegyzést a külügyminiszternek arról, hogy az egyik coloradói politikai szövetségesem felhívta, megemlítette magának a nevemet, és azt ajánlotta, hogy lépjen velem kapcsolatba. Maga elutasította az ajánlatot, mert úgy ítélte meg, hogy ez csak egy újabb politikai trükk, valaki megint a külügyminisztérium segítségével akar szavazatokat gyűjteni magának. Gondolom, nem fog nehezére esni, hogy ezt megfogalmazza – Kendrick vékony jegyzetömböt vett elő a zsebéből, és Swann golyóstolláért nyúlt. – Itt van a washingtoni ügyvédem címe. Küldjön neki egy másolatot a feljegyzésről. Indulás előtt kapcsolatba lépek vele, és ha azt mondja, hogy megkapta, akkor felszállok a gépre.

– Olyan világosan egybeesnek a céljaink, hogy akár gratulálhatnék is magamnak – szólt elgondolkodva Swann. – Miért gondolom mégis, hogy van valami, amit elhallgat előlem?

– Azért, mert a természeténél és szakmájánál fogva is gyanakvó. Ha nem az lenne, akkor most nem ülne ebben a székben.

– Ez az elszánt ragaszkodás ahhoz, hogy senki ne tudjon a közreműködéséről...

– Magának is ez a célja – vágott közbe Kendrick.

– Igen, de én azt is megmondtam, miért akarom, hogy így legyen.

Kétszázharminchat amerikai állampolgár van ott, és senkinek sem adhatunk ürügyet arra, hogy meghúzza a ravaszt, ön viszont, ha nem ölik meg, sokat nyerhet a dolgon. Miért ragaszkodik hát mégis a névtelenséghez?

– Nagyjából ugyanazért, amiért ön – válaszolta a képviselő. – Sok barátom van a térségben, és néhányukkal máig tartom a kapcsolatot. Gyakran meglátogatnak, és ezt mások is tudják. Ha szóba kerül a nevem, valamelyik fanatikus még úgy gondolhatja, hogy indokolt a dzsaremattaal.

– Az ellenség barátjára kirótt büntetés – fordította le az arab kifejezést Swann.

– Az ottani légkör most nagyon kedvez az ilyesminek – fűzte hozzá Kendrick.

– Azt hiszem, ez elfogadható magyarázat – állapította meg különösebb meggyőződés nélkül az igazgatóhelyettes. – Mikor akar indulni?

– Amilyen hamar csak lehet. Nincs semmi elintéznivalóm Washingtonban. Fogok egy taxit, hazamegyek, átöltözöm...

– Taxit, azt nem, képviselő úr – szakította félbe a konzuli műveletek osztályának helyettes vezetője. – Ettől a pillanattól kezdve egészen Maszkatba érkezéséig titkos feladatot teljesítő kormány megbízottnak számít. Megfelelő védelem alatt áll, és csak katonai szállítóeszközhöz utazhat – Swann a telefonért nyúlt. – Az épület előtt egy megkülönböztető jelzés nélküli gépkocsi fogja várni. Az viszi haza és később az Andrewsra is. A következő tizenkét órában a kormányzat rendelkezik önnel, és azt teszi, amit mondunk.

Evan Kendrick hátradőlt a külügyminisztérium gépkocsijának hátsó ülésén, és a Potomac folyó mentén húzódó sűrű erdősávot figyelte. Hamarosan balra fordulnak, gondolta, és egy fason végighaladva eléri az erdőben épült, már Virginia területén lévő magányos házat. Valóban magányos, állapította meg, régi barátai, egy ott lakó házaspár és a rendszeresen ott éjszakázó kedves és nagyon csinos barátnők ellenére is.

Négy év telt el azóta, hogy hazatért, és még mindig nincs az életében semmi, amit állandónak tekinthetne. Korábban a szüntelen változás jelentette számára az állandóságot. Költözés egyik beruházásról a másikra, gondoskodás munkatársainak elhelyezéséről és arról, hogy mindig legyenek velük felkészült pedagógusok, akik partnereinek a gyerekeit tanítják. A gyerekeket, akikre néha maga is vágyott, csak éppen soha nem jutott ideje arra, hogy családot alapítson. Új vállalkozások ötletei helyettesítették számára a feleséget, és a megvalósult tervek voltak a gyerekei. Talán ezért is lett éppen ő a vezető. Minden energiáját a munkájának szentelhette, nem voltak egyéb kööttségei. A nők,, akikkel kapcsolata volt, hasonlóképpen rendezték be az életüket. Nekik is szükségük volt időnként a szórakozásra, a feszültségek levezetésére egy kellemes, futó kaland révén, de ők is ügyeltek rá, hogy a kapcsolat ne váljon állandóvá. Éveken át csodálatos, izgalmas dolgokat élt meg. Tele volt nyugtalansággal és örömmel, mikor kiderült, hogy a megvalósult terv felülmúlja még az elképzeléseit is. Kicsi, de erős és növekedésre képes birodalmat hoztak létre, s mint Weingrass sokszor elmondta, a Kendrick-csoport tagjainak a gyerekei a néhány órányi repülőútra lévő, legjobb európai iskolákban szerzett tudásuk, nyelvismeretük alapján alkalmasakká váltak arra, hogy vezető üzletemberek, politikusok legyenek, ha felnőnek.

Evan Kendrick számára ez jelentette az állandóságot, s aztán eljött a pillanat, mikor ez a csodálatos világ darabjaira hullott. Bármerre nézett, csak vért és pusztulást látott maga körül.

– Ne tedd! – üvöltött rá Emmanuel Weingrass: – Tudom, mit érzel, de akkor se add jel, hisz éppen ezt akarják! Ne szerezd meg nekik azt az örömet, hogy leteszed a fegyvert! Harcolj ellenük, én ott leszek melletted! Mutasd meg nekik, mire vagy képes, fiam!

– Kinek mutassam meg, Manny? Ki ellen harcoljak?

– Ugyanolyan jól tudod, mint én. Mi csak az elsők voltunk, jönnek még utánunk mások. Lesznek újabb balesetek, meggyilkolt családok, félbehagyott beruházások. Ezt akarod?

– Nem tudom, mit akarok. Az egész nem érdekel.

– Engeded hát, hogy győzzön?

– Kicsoda?

– A Mahdi!

– Részeg fecsegés, semmi más.

– Tudom, hogy ő tette. Ő a gyilkosuk.

– Nincs már itt számomra semmi, öreg haver, és nem akarok árnyak ellen küzdeni.

Nincs örömöm a karchban. Felejtsd el, Manny, elégedj meg azzal, hogy gazdaggá teszlek...

– Nem kell a júdáspénzed!

– Nem fogadod el?

– Természetesen elfogadom, csak éppen nem szeretlek már.

Négy unalmas, haszontalan év telt el azóta, s a keserűség és gyűlölet még mindig nem múlt el belőle. Emlékei elevenek maradtak, és csak arra várt, hogy elérkezzen az idő. Most eljött, és ő készen áll a feladatra. Senki nem állíthatja meg, mert hajtja az engesztelhetetlen gyűlölet

Mahdi!

Te küldted azt a hibás vezetéket, te gyilkoltad meg a barátaimat. Hány vérző, megcsonkított holttestet kellett azonosítanom csupa olyan emberét, aki nagyon közel állt hozzám. A gyűlölet megmarad, egyre hevesebben izzik az emberben, és engem sem hagy nyugodni mindaddig, míg meg nem győződöm róla, hogy véged. Vissza kell mennem, hogy ismét önmagam lehessenek, és befejezzem, amit a többiekkel közösen kezdtünk el. Mannynek igaza volt. Elfutottam és megpróbáltam mentséget találni a magam számára, de nem sikerült. Most visszamegyek és befejezem, amit elkezdtünk, A nyomodban vagyok, Mahdi, bárki légy és bárhol bujkálj is, Reszkess, mert titokban érkezem, és senki nem fogja tudni, hogy ott vagyok.

– Uram! Megérkeztünk.

– Tessék? Micsoda?

– A házánál vagyunk – válaszolta a volán mögött ülő tengerészgyalogos. – Láttam, hogy elaludt, de muszáj volt felébresztenem, mert nincs sok időnk.

– Nem aludtam, tizedes, de azért igaza van – válaszolt Kendrick, és kinyitotta a kocsí ajtaját. – Húsz percnél tovább nem fog tartani. Míg elkészülök, ihat egy csésze kávé és ehet néhány szendvicset. A házvezetőnőm majd gondoskodik magáról.

– Nem szállhatok ki a kocsiból, uram.

– Miért nem?

– Ön a legszigorúbb védelem alatt áll. Az OHIO-négy-nulla főbe is lövetne, ha őrizetlenül hagynám a járgányt.

Kendrick félig már kint volt a kocsiból, de a sofőr szavaira egy pillanatra megmerevedett, aztán óvatosan hátranézett. Az utca végében, ahol már egyetlen ház sem volt, egy magányos gépkocsi parkolt a járda mellett, és jól ki lehetett venni az elől helyet foglaló két mozdulatlan férfit.

"A következő tizenkét órában a kormányzat rendelkezik önnel, és azt teszi, amit mondunk" – jutottak eszébe Swann szavai.

A rossz megvilágítás miatt kivehetetlen arcú árnyalak becsukta maga mögött az ablaktalan szoba ajtaját, felkattintotta az asztali lámpát, és a fal mellett álló számítógéphez lépett. Megnyomott rajta egy gombot, és a képernyőn rögtön kigyulladtak a zöld betűk:

Tökéletes biztosítás. A rendszer védve van. Folytassa!

Leült, s az izgalomtól remegő ujjakkal folytatta a napló írását:

Minden mozgásba lendült, az illető úton van. Természetesen nem láthatom előre az útjába kerülő akadályokat, s még kevésbé azt, hogy sikerrel jár-e, vagy kudarcot vall. Mindössze annyit tudok, hogy kiválóan felkészült a feladatra. Eljön majd a nap, amikor pontosabban számításba tudjuk venni az emberi tényezőt, de ma még erre nem vagyunk képesek. Ha életben marad, akkor lesújt a villám. Akiknek feltétlenül tudniuk kell az eseményekről, és ezek nagyon kevesen vannak, már megkapták az értesítést.

A becsült repülési idő az Andrewsról az Egyesült Államok szicíliai légi támaszpontjáig valamivel több mint hét óra volt. Római idő szerint hajnali ötkor, ománi szerint reggel nyolckor kellett megérkezniük, ami azt jelentette, hogy a Földközi-tenger térségében fújó szelektől és az esetleges kitérőtől függően négy-öt órányi út volt még hátra. Egy átalakított F-106 Deltával repültek, amibe külön kabint is építettek két széssel és lenyitható asztalokkal. Az olvasást állítható mennyezeti lámpák könnyítették meg az utasok számára, Kendricknek a mellette ülő férfi adogatta az OHIO-négy-nulla feljegyzéseit. Egyszerre csak egy lapot, miután már az előzőt elolvasta és visszaadta. Két óra és húsz perc alatt végeztek a dossziéval.

Éppen hozzálátott volna, hogy újra kezdje az olvasást, mikor a válságközpontból küldött fiatalember, aki csak annyit árult el magáról, hogy a külügyminisztérium munkatársa, figyelmeztetően felemelte a kezét:

– Nem szakíthatnánk egy kis időt az evésre, uram? – kérdezte.

– Dehogynem – válaszolta Kendrick, és kinyújtózott az ülésben. – Őszintén szólva, nem sok hasznát vettem ezeknek a papíroknak.

– Én sem hittem, hogy igazán újat mondanának.

Evan most nézte meg először alaposabban az útítársát. – Nem elítélően mondom, higgye el, de maga túl fiatalnak látszik ahhoz, hogy ilyen szigorúan titkos külügyminisztériumi akcióban vegyen részt. Ahogy elnézem, még harmincéves sincs.

– Valóban nem, bár már közel járok hozzá. Remekül értek viszont ahhoz, amit csinállok.

– Éspedig?

– Elnézést, de nem is hallottam a kérdést – válaszolta az útítárs. – Nos, mit szólna hozzá, ha ennénk valamit? Hosszú még az út.

– Egy italt? – kérdezett vissza Kendrick.

– A civilek kedvéért még az is van – válaszolt mosolyogva a fiatalember, és odaintette az utaskísérőt, a légierő egyik tizedesét, aki arccal a gép farka felé, egy lehajtható ülésen kucorgott a kabinban. – Egy pohár fehérbort és egy kanadai whiskyt legyen szíves.

– Kanadait? – kapta fel a fejét értetlenül Kendrick.

– Azt iszik legszívesebben, vagy nem?

– Látom, nem vesztegették az idejüket.

– Az a dolgunk, hogy minden apró részletre ügyeljünk – felelte az OHIO-stáb munkatársa. – Az ételt sajnos már nem választhatjuk meg, a Pentagonnak is csökkentenie kellett a kiadásait. Szűzerméket kapunk hollandi mártással, spárgával és főtt krumplival.

– Milyen lehetett itt a menü azelőtt, hogy csökkentették a költségvetést!

Megérkeztek az italok, és a fiatalember köszöntésre emelte a poharát: –

Egészségére!

– A magáéra. Van neve?
 – Válasszon egyet.
 – Mit szólna a Joe-hoz?
 – Tökéletesen megfelel. Örülök, hogy találkoztunk, uram.
 – Maga van előnyben, mert tudja, ki vagyok. Nyugodtan használhatja a nevemet.
 – Ezen a járaton nem.
 – Elárulná akkor, hogy ki vagyok? – érdeklődött Kendrick.
 – Ön Axelrod, rejtjelezés! szakértő, aki Szaúd-Arábiába, a dzsiddai nagykövetségünkre tart, A név egyébként semmit nem jelent, csak arra kell, hogy legyen mit beírni a repülési naplóba. Ha bárki közölni akar önnel valamit, egyszerűen csak uramnak fogja szólítani.
 – Dr. Axelrod! – fordult váratlanul Kendrickhez az utaskísérő.
 – Doktor? – kérdezte meglepetten Evan.
 – Úgy látszik, megszerezte az egyetemi doktorátust – felelte fojtott hangon "Joe".
 – Igazán szép teljesítmény volt tőlem – súgta vissza Kendrick, mielőtt válaszolt volna a tizedesnek. – Tessék.
 – A pilóta szeretne beszélni önnel, uram. Megkérhetem, hogy fáradjon velem?
 – Természetesen – válaszolta Evan. Átadta az italát "Joe"-nak, és felhajtott a kis asztalt. – Egy dologban legalább igaza volt. Valóban uramnak szólított.
 – Igen, és ez a legkevésbé sem tetszik nekem. Mielőtt elindultunk, arról volt szó, hogy bármit akarnak is közölni magával, csak rajtam keresztül teszik.
 – Jelenetet akar csinálni?
 – Egy frászt. A kapitány biztosan kíváncsi, szeretné megnézni a különleges szállítmányt – találgatott a fiatal külügyes.
 – Igaza lehet. Utolsónak szálltam fel, és nem is láttuk egymást.
 – Uram! – az utaskísérő most már érezhetően ideges volt a késlekedés miatt.
 – Megyek már, tizedes.
 Az F-106 Delta pilótafülkéjébe alig lehetett beférni a rengeteg, pirosan és zölden világító műszertől. A pilóta és a másodpilóta a gép orrában ült, tőlük jobbra foglalt helyet a navigátor, fején egy nagy fülhallgatóval. Evannek alaposan le kellett hajolnia, hogy a szűk helyen előre tudjon menni a pilótaüléshez.
 – Itt vagyok, látni akart – szólt a gépet vezető magas rangú tiszthez.
 – Rá se akarok nézni magára, doktor – válaszolt a parancsnok, s nem vette le szemét a műszerekről. – Üzenetet kell átadnom egy S nevű pasastól. Gondolom, ismeri.
 – Azt hiszem, igen – felelte Kendrick, s rögtön Swann jutott eszébe.
 – Jól kibaszott velem a haverja – dühöngött a pilóta. – Most fogok először leszállni azon a birkalegelőn, és tartok tőle, hogy a spagettizabálók nem sokat értenek a repülésirányításhoz.
 – Miről beszél? Hiszen a saját támaszpontunk – tiltakozott Evan.
 – Egy frászt! Irányt változtatunk, és Szardíniára megyünk. Nem Szicíliába, hanem Szardíniára! Jó, ha kitart odáig az üzemanyagunk, feltéve persze, hogy megtaláljuk a leszállópályát.
 – Hol az üzenet? – kérdezte Kendrick nyugalmat erőltetve magára. – Valamilyen oka csak van, hogy megváltoztatták az útvonalat.
 – Majd maga megmagyarázza, illetve dehogyis. Ne magyarázzon semmit. Elegem van ebből a sok seggfejből – háborgott a pilóta.
 – Az üzenetet, ha lenne szíves!
 – Tessék – a kapitány egy jegyzetömről letépett papírért nyúlt, és olvasni kezdte: – Útirány változás. Dzsidda kiesik. Minden K. R. szem előtt...
 – Mit jelent ez?
 – Miért nem figyel, ember? Épp most olvastam...
 – Megkérhetném, hogy beszéljen angolul?
 – Elnézést. Bárki legyen is maga, biztosan nem az, akinek a hajónaplóba bejegyezték. Arról van szó, hogy Szicíliában és Dzsiddában megfigyelés alatt tartják a repülőtereket és az érkező gépeket – magyarázta valamivel nyugodtabb hangon a kapitány. – Azok a rohadt arabok megneszeltek valamit, riasztották a mocskos ügynökeiket, akik rögtön jelenteni fogják, ha bármi szokatlant észlelnek.
 – Nem minden arab rohadt és mocskos, tábornokom.
 – Én így olvastam – vágott vissza a pilóta.
 – Akkor jobb, ha kidobja őket.

– Mit kellene kidobnom?

– A tankönyveit. Mi van még az üzenetben?

– Olvassa el maga, arabok szerelmese, csak aztán adja vissza. A fülkéből nem viheti ki.

Kendrick elvette a papírt, a navigátor melletti lámpa alá tartotta, és elolvasta az üzenetet: "Útirány változás, Dzsidida kiesik. Minden K. R, szem előtt van. Átszállás polgári gépre a déli szigeten. Az útirány: Ciprus, Rijád, célállomás. Előkészületek megtörténtek. Érkezés a Magreb második oszlopa körül. Sajnálom. S." Visszalépett a pilótához, és az ölébe ejtette a papírt, – A déli sziget gondolom Szardíniát jelenti – mondta.

– Eltalálta.

– Ezek szerint még vagy tíz órát kell repülőgépen töltenem, míg Cipruson és Szaúd-Arábián keresztül Maszkatba érek.

– Tudja mit, örülök, hogy azokon a kávédarálókon megy tovább, és nem én viszem – jelentette ki nem túl szívélyesen a kapitány. – Egy tanácsot azért fogadjon el tőlem, arabok szerelmese. Üljön a vészkijárat mellé, és ha van pénze, vegyen magának ejtőernyőt és gázmaszkot. Állítólag rettenetesen bűdösek azok a vacakok.

– Kösz a jó tanácsot. Igyekszem nem elfelejteni.

– Most maga áruljon el nekem valamit – kérte Kendricket a tiszt. – Miféle arab baromság az a második oszlop, vagy hogy is hívják?

– Szokott maga templomba járni? – érdeklődött Evan.

– Hát persze. Ha otthon vagyok, elhajtom az egész családot, hiába sivalkodnak. Havonta egyszer kibírják.

– Az arabok is járnak templomba, csak nem havonta, hanem naponta ötször. Gondolta volna, hogy ők is hívők, legalább annyira, mint maga? A Magreb második oszlopa pedig az alkonyati imát jelenti. Rohadt egy dolog, nem? Dolgoznak, mint a rabszolgák, s már vége is a napnak, de akkor sem ülhetnek be egy bárba, hogy pihenjenek egy kicsit, hanem mennek imádkozni, mint valamikor a niggerek,, ha hazahajtották őket a gyapotültetvényekről.

– Ez talált – a pilóta lassan megfordult, és Kendrick csak most vette észre, hogy néger.

– Sajnálom, nem akartam megbántani – kért tőle elnézést. – Egyébként maga kezdte, mikor arabok szerelmesének nevezett. Így legalább kvittek vagyunk.

Maszkatra leszállt az este. Az öreg, légcsavaros gép olyan erővel ütődött neki a leszállópályának, hogy utasai közül többen rémülten kiáltozni kezdtek. Hamarosan rájöttek azonban, hogy épen és sértetlenül megérkeztek, s ijedtségüket boldog öröm váltotta fel. Hála legyen Allahnak nagylelkűségéért! Többnyire bevándorlók voltak, akik azért jöttek, hogy a legpiszkosabb, az omániak által nem vállalt munkákat végezzék, s akik számára Maszkat ezzel együtt is az ígéret földjének számított.

A gép még meg Sem állt, az elején utazó öltönyös üzletemberek orrukhoz zsebkendőt szorítva már fel is pattantak, és bőrdőnyeikkel a kijárat körül tolongtak, türelmetlenül várva, hogy ismét friss levegőt szívhassanak. Kendrick az utolsó volt a sorban, s míg az ajtónyitásra várt, azon morfondírozott, mire gondolhatott Swann, mikor azt írta, hogy az előkészületek megtörténtek.

– Jöjjön utánam! – kiáltott oda neki egy férfi az érkezési épület előtt tolongó tömegből. – Másik kijáraton megyünk, dr. Axelrod.

– Az útlevélemben nem szerepel ez a név.

– Pontosan. Ezért is kell másik kijáraton mennie.

– Mi lesz az útlevélvizsgálattal?

– Elő se vegye a papírjait. Senki nem kíváncsi rájuk.

– De hát...

– Elég, ja sejk – vette elejét a további vitának az ismeretlen. – Adja ide a bőrdőnjét, és tíz lépés távolságról kövessen.

Jobbra indultak, és a terminál sarka mögött balra fordulva a kerítés mentén folytatták útjukat. Nem messze tőlük, a rács mögött buszok, taxik, teherautók parkoltak járó motorral, sűrű, fekete füstöt okádva, miközben sofőrjeik a járművek között állva éles hangon vitatkoztak, vagy éppen kiabálva utasokra vadásztak. A kerítés mentén még ebben a késői időpontban is rengetegen álltak, és kíváncsian bámulták a repülőtér számukra idegen és érthetetlen világát, a reflektorokkal megvilágított sima aszfaltot, az ijesztő, karcsú gépmadarakat. Nem messze tőlük egy bádoglemezekből épült, hangárszerű épület emelkedett, Kendrick rögtön megismerte a repülőtér áruraktárát, ahol hosszú órákat töltöttek

Manny Weingrass-szal, hol napokig késő felszerelésekre várva, hol a kitöltendő úrlapokból mit sem értő vámtisztviselőkkel vitatkozva, esetleg az elkeveredett csomagok között keresgélve. Az épület nyitott ajtaján teherautók gördültek be a különböző járatokon érkezett csomagokkal megrakottan. A szállítószalag mellett kutyás, fegyveres őrök álltak, körülöttük a légi küldeményekre várók izgatott tömegével. Nemcsak az volt a dolguk, hogy legalább részben fenntartsák a rendet és megvédjék a vámtisztviselőket, ha túl heves vitába keverednének valamelyik türelmetlen címzettel. Elsősorban fegyverek és kábítószer után kutattak, és vadul csaholó kutyáik minden csomagot alaposan megszaglásztak, mielőtt a rakodómunkások ráemelték volna őket a szalagra.

Látva, hogy összekötője megtorpan, Kendrick is megállt. Az arab megfordult és egy oldalajtóra mutatott, amin arab írásjelekkel ott állt a figyelmeztetés: "Belépés csak hivatalos személyeknek! Illetéktelen behatolókra figyelmeztetés nélkül lövünk!" Szolgálati kijárat volt, amit csak a fegyveres őrök és kormánytisztviselők használhattak. A kulcslyuk magasságában lévő sima fémpanel jelezte, hogy elektromos zárral működik, amit valahonnan az épület belsejéből lehet irányítani. Az arab apró fejmozdulattal jelezte, hogy Kendrick, ha újabb jelet kap, rögtön induljon oda, ahol a figyelmeztetés szerint könnyen golyót kaphat a hátába. Nem sok kell ahhoz, hogy a rendkívüli állapottól ideges maszkati katonák közül valamelyik elveszítse a fejét, és megeresszen egy sorozatot, gondolta Evan, és kérdőn visszanézett vezetőjére. Az ismét bólintott, majd a szállítószalag felé fordult, és felemelte a kezét.

Egy másodperc sem telt bele, és az egyik konténer mellett váratlanul hangos veszekedés tört ki. Éles kiáltások harsantak, karok emelkedtek a magasba, öklök puffantak a verekedők testén.

– Csempész!

– Hazug!

– Te mered ezt mondani, akinek egy mocskos kecske volt az anyja?!

– A te anyád meg kurva! Egy utolsó szajha!

A verekedők már a földön hemperegtek, és a körülállók közül is egyre többen kapcsolódtak be a verekezésbe. A kutyák láncukat tépve vadul ugattak, az őrök pedig rohantak, hogy megfékezzék a dühöngőket – egyetlen kivétellel. Ő Kendrick mellett termett, intett neki, aki már futott is az ajtó felé. Nyomukban ott volt Evan kísérője is.

– Sok szerencsét, uram – mondta a katona, és fegyvere agyával erősen megütögette a fémpanelt. Halk bűgás hallatszott, a zár felpattant, s Kendrickék, már az épületen kívül, rohantak tovább a repülőtér előtti parkoló felé.

A kocsik között volt egy félig leeresztett kerekű teherautó is, ami lyukas kipufogódobja miatt messze túlharsogta az összes többi járműt. – Besural – kiáltotta az arab, még gyorsabb futásra ösztökélve Kendricket. – Az a magáé – mutatott a lerobbant teherautóra.

– Maga tudja, ki vagyok! – szólt rá dühösen Evan. – Egy perc alatt ki tudott választani a tömegből. Hányan vannak még, akik tudnak rólam?

– Nagyon kevesen, uram, és én sem tudom, hogy tulajdonképpen kicsoda. Allah nevére esküszöm, hogy így van.

– És én ezt el is higgyem? – kérdezte bizalmatlanul Kendrick.

– Mertem volna Allahra esküdni, ha nem így lenne? – dobta vissza a labdát az arab.

A teherautó sofőrje észrevette a futva közeledőket, és vadul Integetni kezdett, jelezve Evannek, hogy hátulra szálljon, a ponyvával letakart platóra. Kezek nyúltak ki, felrántották, s a kocsi abban a pillanatban szörnyű zajt csapva kivágódott a parkolóból.

A padlólapon elnyúlva Kendrick lassan a föléje magasodó arabra emelte a tekintetét. A férfi elmosolyodott, és a vezetőfülke mögé mutatott, ahol szép sorjában felakasztva egy köntös, az aba, a tobe nevű, lábszárközépig érő ing, egy fehér vászonnadrág és a gótra nevű fejkendő függött – az ománi arabok teljes utcai öltözetke. Már csak egy dolog hiányzott azokból a holmiból, amiket Frank Swanntól kért, de hamarosan az is előkerült az arab zsebéből. Közepes méretű tubus volt, benne bőrbarnító zselé, ami az arcra és a kezekre kenve a fehér bőrű nyugatit pillanatok alatt naptól és szélből cserzett közép-keleti szemitára változtatta, s hatása legalább tíz napon át megmaradt. Tíz nap – maga az örökkévalóság.

A nő a repülőtér rácsos kerítésén belül állt, nem messze a raktárépülettől.

Enyhén trapézszabású fehér nadrágot és sötétzöld selyemblúzt viselt. Tiszta, szép vonású arcát hosszú, sötét haj keretezte, első látásra bárki gazdag római, párizsi, londoni

vagy New York-i turistának vélhette volna. Csupán az alaposabb szemlélőnek tűnhetett fel az európaiakétól eltérő, észak-afrikai származást valószínűsítő, tejeskávé barnaságú bőre. Turisták által nem nagyon használt, éjszakai fényképezésre is alkalmas miniatűr kamerát tartott a kezében, és gyors egymásutánban több felvételt készített vele. Akkor hagyta csak abba a fényképezést, és csúsztotta be a készüléket válltáskájába, mikor az öreg, rozoga teherautó elindult a raktár előtti parkolóból.

– Kalila! – a kiáltás a nő felé futó kövér, erősen kopaszodó férfitől származott. Két bőröndöt cipelt, és ömlött róla az izzadság, átáztatva fehér ingét és elegáns, a Savile Row-n csináltatott hajszálcsíkos öltönyét. – Az isten szerelmére, mi jutott eszébe, hogy így elcsavargott?!,,

– Rettenetesen untam a sorban állást, kedvesem – a nő egészen enyhe, olaszos vagy talán görögös akcentussal, de hibátlanul beszélt angolul. – Gondoltam, körülnézek egy kicsit.

– Hogy tehetett ilyet? Hát nem érti, hogy ez itt most maga a pokol, ebben az országban bármi megtörténhet? – az angol a sietségtől zihálva megállt a nő előtt. – Már ott álltam az útlevélvizsgálatnál, mikor körülnéztem, és észrevettem, hogy eltűnt. Maga után futottam, s erre három fegyveres – fegyveres! – örült toppant elém, bekísértek egy szobába, és átkutatták a bőröndjeinket!

– Remélem, nem találtak magánál semmit, Tony.

– Elvették a whiskymet a gazemberek!

– Előfordulnak az életben apróbb veszteségek – nevetett a nő, – Ne keseregjen, drágám. Majd igyekszem kárpótolni a veszteségéért.

A brit üzletember végigjártatta tekintetét Kalila arcán és karcsú, ígézően formás alakján. – Akkor talán mehetünk is, nem? – kérdezte, és a nőre kacsintott. – Lefoglaltam a szobánkat. Meglátja, nagyon fog tetszeni magának,, kedves.

– Szobánkat? Kettőnknek egyet?

– Természetesen.

– Ő nem, erről szó sem lehet – csóválta meg a fejét kis mosollyal a szája sarkában a nő.

– Tessék? De hisz azt mondta...

– Mondtam? – Kalila rosszállóan felhúzta a szemöldökét.

– Nos, hát jelezte, mégpedig elég egyértelműen, hogy kellemesen fogjuk tölteni az időt, ha fel tudom juttatni magát a gépre – magyarázkodott a brit.

– Természetesen. Elmehetünk vacsorázni, szórakozni, szervezhet egy érdekes kirándulást, én semmi jónak nem vagyok elrontója. Na de hogy egy szobában lakjunk? – Kalilán látszott, hogy magában mulat az egyre jobban zavarba jövő férfin.

– Hát igen, igen... bizonyos dolgokat nem volt időnk megbeszélni.

– Drága Tony. Meg tud nekem bocsátani ezért a kis félreértésért? A kairói egyetemről a vezető angoltanárnőm javasolta, hogy magához forduljak. Tudja, az a kedves, idős hölgy, aki olyan jóban van a maga feleségével. Nem akartam megbántani azzal, hogy nem veszem igénybe a kedvességét.

– Ó, a francba! – dühöngött a Tonymak szólított, sikeres üzletember.

– Miraja! – kiáltott oda Kendrick a tőle nem messze gubbasztó arabnak, mikor már Maszkat peremén jártak.

– Tükröt nem kértél, ja sejk – válaszolta a férfi. Erős akcentussal, de jól érthetően beszélt angolul.

– Szólj a sofőrnek, hogy törje le az egyik visszapillantó tükröt.

– Hiába kiabálnék neki, úgysem hallaná, a vezetőfülke tetejét pedig nem érem el, hogy dörömböljek neki – figyelmeztette a kísérő.

– A fenébe is! – szitkozódott Evan, s a kezében tartott festékestubusra nézett.

– Akkor te leszel a tükröm. Hajtsd fel a ponyvát és figyeld, hogy jól csinálom-e.

Az arab óvatosan, az oldallécekbe kapaszkodva a teherautó végébe ment, felhajtotta a ponyvát, hogy a hold be tudjon sütni, majd ugyanolyan óvatosan visszaaraszolt Kendrickhez. – Ladával – kérdezte, s a tubusra mutatott.

– Ivah – javította ki Evan. Szétkente a kezén a festéket, és izgatottan várt.

Tudta, hogy a szer csak mintegy három perc múlva hat.

– Arina! – kiáltott fel kis idő múlva izgatottan az arab, és kezét kinyújtva odatette Kendrické mellé – bőrük színe tökéletesen egyforma volt.

– Kviijis – bólintott elégedetten Evan. Az arcát is bekente, és várta, hogyan reagál az eredményre útitársa.

– Mahul! Delvate amur – állapította meg elégedetten a három perc leteltével az ismeretlen férfi.

Sikerült! Ettől kezdve senki nem tudja megállapítani, hogy nem igazi arab, legalábbis a bőrszíne alapján nem.

– Kérlek, segíts átöltözni.

– Segítek, de ezzel be is fejeztük – felelte az arab. – Ne haragudj, hogy megjátszottam előtted az ostobát, de jobb, ha az ember óvatos, és senkiben sem bízok. Ez alól még az amerikai külügyminisztérium sem kivétel. Komoly kockázatot vállalasz, ja sejk, de ez már a te dolgod. Maszkat közepén kirakunk, és attól kezdve magadra vagy utalva.

– Köszönöm, hogy bejuttattatok a városba.

– Neked jár köszönet, amiért eljöttél, ja sejk, de figyelmeztetlek, ne próbáld kideríteni, kik voltak azok, akik segítettek neked. Ha mégis megteszed, előbb ölünk meg, mint ahogy az ellenségeidnek ideje lenne rá. Vigyáznunk kell, hogy senki ne tudjon rólunk-. Ennek köszönhetjük, hogy még élünk.

– Kik vagytok?

– Igazhívők, ja sejk. Több nem tartozik rád – zárta le a beszélgetést az arab.

– Alfsukre – mondta Evan, és bőséges borraavalóval köszönte meg a portás szolgálatkészségét. Hamis, arab néven jelentkezett be a szállodába, s a kulcsot megkapva rögtön felment a szobájába. Maga vitte a csomagját, a boy segítségét sem vette igénybe. Egy emelettel magasabbra ment a lifttel, mint ahol a szobája volt, s csak miután meggyőződött róla, hogy senki sem követte, indult lefelé a lépcsőn.

Az esti ima ideje elmúlt, s a távolból már hallani lehetett a követség környékén tomboló tömeg zúgását. Evan a nappali sarkába rakta bőröndjét, köntöse alól előhúzta levéltárcáját, és kivette belőle a papírt, amire azoknak a nevét és telefonszámát írta fel, akikkel mindenképpen kapcsolatba akart lépni. A telefon mellé ült és tárcsázni kezdett.

Harmincöt perc múlva fejezte be a telefonálást, nem is rossz eredménnyel – három régi ismerőseivel sikerült találkozót megbeszélnie. Hét embert választott ki, a legbefolyásosabb maszkati családok tagjait. Az utolsó találkozásuk óta eltelt öt évben ketten meghaltak közülük, egy külföldön tartózkodott, a negyedik pedig őszintén megmondta, hogy nem akar találkozni vele. A körülmények nem alkalmasak arra, hogy bármelyik ománi is kapcsolatot tartson fenn amerikaiakkal – közölte. Hárman, ha vonakodva is, beleegyeztek, hogy meglátogassák. Úgy állapodtak meg, hogy egy óra leforgása alatt, külön-külön érkeznek, és a portán meg sem állva egyenesen a lakosztályába mennek.

Újabb félóra telt el, ami alatt kipakolta szerény holmiját, és megrendelte a szobaszerviztől vendégei kedvenc whiskyjét. Mint oly sok helyen, Ománban sem tartották be túl szigorúan az iszlám alkoholfogyasztási tilalmát, ő pedig megtanulta Emmanuel Weingrasstól, milyen hasznos lehet az ilyen apró figyelmesség, "ügyelj az ilyen csekélységekre, fiam, sok mindent elérhetsz velük. Ha megjegyzed, hogy hívják valakinek a feleségét, az csak egyszerű udvariasság, de ha arra is emlékszel, mi az illető kedvenc ital márkája, azt a legnagyobb figyelmességnek tekinti. Légy hát figyelmes, mert megéri" – figyelmeztette többször is az öreg.

Váratlanul halk kopogás törte meg a szoba csendjét. Kendrick mély lélegzetet vett, az ajtóhoz sietett, és szélesre tárva be bocsátotta első vendégét.

– Te vagy az, Evan? Teremtőm, mi ez a ruha rajtad? Csak nem tértél át? Ugye nem?

– Gyere beljebb, Musztafa. Örülök, hogy látlak.

– Valóban te lennél az? – csodálkozott még mindig a Musztafának szólított, elegáns barna öltönyt viselő férfi. – És a bőröd! Ugyanolyan sötét, mint az enyém, ha nem sötétebb.

– Mindent elmesélek, csak ne türelmetlenkedj – Kendrick becsukta az ajtót, és intett régi barátjának, hogy foglaljon helyet. – Van nálam egy üveggel a kedvenc skót whiskyből. Adhatok egy italt?

– Látom, Manny Weingrass hatása nem múlt el nyomtalanul – állapította meg Musztafa, és helyet foglalt a bársonyhuzatú kereveten. – A vén tolvaj.

– Hé, álljon meg a menet, Musty – tiltakozott nevetve Kendrick. – Soha nem csapott be téged.

– Ez igaz. Sem ő, sem te. Sem a partnereitek... Hogy élsz most, nélkülünk, barátom? Még most, négy év után is gyakran beszélgetünk az akkori dolgokról.

– Néha bizony nem könnyű – vallotta be őszintén Evan, és kitöltötte az italokat.

– Valahogy mégis megszokja az ember, hisz mást úgysem tehet – odaadta barátjának a poharat, és leült a kerevettel szemben álló székre. – A legjobbakat, Musty!

– Ránk férne, mert nagyon rossz időket élünk – felelte a vendég.

– Várjunk még ezzel, míg a többiek is ideérnek.

– A többiek nem jönnek.

– Micsoda?

– Megbeszéltük egymással a dolgot, s abban állapodtunk meg, hogy – mint az üzleti tárgyalásokon szokás – én képviselem az érdekeiket. Azért is esett rám a választás, mert mint miniszter, a kormány egyetértését is tolmácsolhatom.

– Egyetértését? Mivel? Nem gondolod, hogy túlságosan előreszaladtál?

– Te előztél meg bennünket, Evan, és nem is kicsit. Azzal, hogy ideutaztál és felhívtál minket. Ha egyikünket felhívod, abban nincs semmi különös, talán abban sem, ha kettőt, vagy végső esetben hármat, Te azonban hét embernek telefonáltál, öreg barátom, ami óvatlanság volt részedről. Ez a dolog mindnyájunk számára veszélyessé válhat.

– Miért?

– Belegondoltál abba, mi történik, ha három közismert személyiség – hétről nem is beszélve néhány perc leforgása alatt megjelenik ugyanabban a szállodában, hogy találkozzon egy külföldivel? – kérdezte rosszállóan Musztafa. – Komolyan hitted, hogy az igazgatóság nem szerez róla pillanatok alatt tudomást?

Nevetséges.

Kendrick nem válaszolt rögtön, figyelmesen tanulmányozta barátja arcát, mielőtt megkérdezte volna: – Mi történt? Mit akarsz ezzel mondani?.; Ez nem a nagykövetség, és az ott zajló örültséghez) semmi köze az ománi kormánynak és üzletembereknek.

– Ebben természetesen igazad van. Csak azt próbálom elmondani neked, hogy az utóbbi időben alaposan megváltoztak nálunk a dolgok. Érzékeljük, de nagyon sokszor magunk sem értjük ezeket a változásokat.

– Ez így természetes – vágta rá határozottan Evan. – Végül is ti nem vagytok terroristák.

– Igaz, nem vagyunk azok, de akarod tudni, hogyan vélekednek az emberek – köztük igen felelős beosztású személyek is – az eseményekről?

– Mondjad csak. Hallgatlak.

– Majd elmúlik, mondják. Nem kell beavatkozni, mert az csak még jobban feldühíti őket, teszik hozzá.

– Nem kell beavatkozni? – ismételte meg Evan, mint aki el sem tudja hinni a hallottakat.

– Azt is sokan javasolják, hogy hagyják a dolgot a politikusokra – folytatta Musztafa.

– A politikusok tehetetlenek, nem tudnak mit kezdeni a válsággal!

– És ez még nem minden, Evan. Azt is sokan állítják, hogy a követséget elfoglalók dühe bizonyos szempontból indokolt. Na nem a gyilkosságok, azok nem, de ha figyelembe veszünk bizonyos eseményeket... és a többi, és a többi. Magasságos isten, hányszor hallottam már ezt az érvelést!

– Miféle eseményeket? – kérdezte megütözve Kendrick.

– Azokat, amelyek a modern kori történelemben lejátszódtak. Azért történhetett ez meg, mert az Egyesült Államok nagyon egyoldalú közel-keleti politikát folytat – ez a varázsmondat, Evan. Az izraeliek mindent megkaptak, amit akartak, mások pedig mindent elveszítettek – teszik hozzá az emberek. Lépten-nyomon azt az érvelést hallom, hogy elűzték őket a földjeikről, az otthonaikból, koszos, zsúfolt menekülttáborokban kénytelenek élni és a zsidók csak köpnek rájuk a nyugati párton.

– Ez baromság? – kiáltotta felháborodottan Kendrick. – Az éremnek két oldala van, ráadásul annak a kétszázharminchat túsznak és a tizenegy lemészárolt szerencsétlennek semmi köze ehhez az egészhez. Nem ők csinálják a politikát, akár kiegyenlített az, akár egyoldalú. Ártatlan áldozatok, akiket vadállatok, tartanak a legszörnyűbb terror alatt! Hogyan vélekedhetnek úgy felelős emberek, ahogy te mondod? Nem az elnöki kabinet tagjait vagy a kneszet héjáit őrzik ott, hanem egyszerű alkalmazottakat, véletlenül idevetődött turistákat és olyan

embereknek a családtagjait, akik azért jöttek ide, hogy építsenek, segítsék fejleszteni az országot. Ez az egész, amit az előbb elmondtál, baromság!

– Tudom, és azok is tudják, akik így beszélnek – tekintetét Evanre szögezve Musztafa mozdulatlanul ült a kereveten.

– Akkor miért mondják?

– Miért ez a nagy egyetértés, kérdezed? Két sajnálatos baleset miatt – emelte fel kissé a hangját az arab. – Azért érvel így mindenki, mert senki sem akarja vásárra vinni a bőrét, nem akar célponttá válni.

– Célponttá? Hogy érted ezt?

– Van két ember, nevezzük az egyiket Mahmudnak, a másikat pedig Abdulnak. Jobb, ha az igazi nevüket nem ismered. Mahmud lányát... megerőszakolták, az arcát össze vagdosták. Abdul fiának egy kikötői sikátorban, az apja irodájának közelében elvágták a torkát. Bűnözők, gyilkosok, mondják a hatóságok, de mi tudjuk, hogy ez nem igaz. Abdul és Mahmud megpróbált tenni valamit. Fegyvereket követeltek, hogy a velük egyetértőkkel megrohamozhassák a követséget. Ne engedjük, hogy Maszkat második Teheránná váljon, mondták... Nem ők szenvedtek, miatta, hanem azok, akik a legközelebb álltak hozzájuk. A legdrágább kincsüket vették el tőlük... Mindkét eset figyelmeztetés volt, Evan. Bocsáss meg, hogy ezt kérdezem, de ha lenne feleséged, lennének gyerekeid, kitennéd őket ilyen veszélynek? Azt hiszem, nem. A legdrágább kincsünk a családjunk. Az igazi hős képes úrrá lenni a félelmén, és hajlandó az életét is kockáztatni azért, amiben hisz, de még ő is visszaretten, ha cselekedetével szerettei életét sodorja veszélybe. Nem így van, barátom?

– Teremtő isten – suttogta Kendrick. – Nem fogtok – nem tudtok segíteni.

– Van valaki, aki találkozni akar veled, hogy meghallgassa, amit mondani akarsz. A találkoztót titokban kell megtartani, kint a sivatagban, Dzsebel-es-Sam közelében.

– Ki az az ember?

– A szultán.

Kendrick elgondolkozva forgatta kezében a poharat, és csak meglehetősen hosszú szünet után válaszolt Musztafának: – Hivatalosan nem léphetek kapcsolatba senkivel. Nem a kormányomat képviselem.

– Ez azt jelenti, hogy nem akarsz vele találkozni?

– Éppen ellenkezőleg, nagyon is szeretnék, csak tisztázni akartam a helyzetet. Semmi közöm a hírszerző ügynökséghez, a külügyminisztériumhoz és még kevésbé a Fehér Házhhoz.

– Ez elég nyilvánvaló – bólintott Musztafa. – Az öltözködésből és a bőrd színéből mindjárt gondoltam. Ahogy Washington, úgy a szultán sem akar veled semmiféle hivatalos kapcsolatot.

– Lassan olyan leszek, mint a leprás, mindenki igyekszik távol tartani tőlem magát – állapította meg különösebb indulat nélkül Evan, és belekortyolt az italába..– Jól emlékszem, hogy az öreg szultán körülbelül egy évvel az elutazásom után halt meg? Azóta nem nagyon tartottam lépést az itteni eseményekkel.

– Most a fia az uralkodó. Inkább a te korosztályodhoz tartozik, mint az enyémhez, de az is lehet, hogy fiatalabb nálad – magyarázta Musztafa. – Előbb Angliában járt iskolába. Dartmouth-ban, aztán nálatok, a Harvardon fejezte be a tanulmányait

– Megvan, most már emlékszem! – kiáltott fel Kendrick. – Ahmednek hívják és találkoztunk is néhányszor. Közgazdaságtant és politikai tudományokat hallgatott az egyetemen.

– Nagyszerűen felkészült, okos ember, de fiatal. Túl fiatal azokhoz a feladatokhoz, amelyeket meg kell oldania.

– Mikor találkozhatom vele?

– Ma éjjel, még mielőtt mások is megtudnák, hogy itt vagy – Musztafa az órájára nézett. – Fél óra múlva indulj el a szállodából, és menj négy háztömbnyit nyugatra. A sarkon egy katonai jármű vár, szállj fel rá, s az elvisz a Dzsebel-es-Sam-hoz.

A sovány, koszos abába burkolózott arab beugrott a szállodával szemköztli üzlet előrenyúló kirakatának árnyékába. Nem volt egyedül – elegáns szabású, az éjszakai sötétben észrevehetetlen fekete kosztümben Kalila állt ott, s a falnak dőlve éppen az objektívet rakta fel fényképezőgépére. A csöndet váratlanul két éles, kézi adó-vevőből jövő bugás törte meg.

– Siess – mondta az arab. – Már a szálloda halljában jár.
– Igyekszem, amennyire tudok – válaszolta a nő, és az objektívvel bajlódva halkán szitkozódni kezdett. – Nem szoktam feleslegesen zaklatni a főnökeimet, de annyit talán elvárhatnék, hogy normális, rendesen működő felszerelést adjanak... végre. Kész.
– Itt van! – súgta fojtott hangon az arab.
Kalila szeméhez emelte az éjszakai fényképezésre is alkalmas, infravörös lencsével felszerelt gépet, és gyors egymásutánban három felvételt készített az arab köntösbe burkolózott Evan Kendrickről.
– Megyek telefonálni – szólt társának, miután végzett. – Kíváncsi vagyok, meddig hagyják még életben.

Teljes biztonság. Senki sincs a vonalban. Folytassa!

A napló folytatódott:

Megdöbbentőek a Maszkatból érkező hírek. A szóban forgó személy arab ruhát öltve, bőrét barnára színezve ománivá maszkírozta magát. Úgy mozog a városban, mint bármelyik helybéli, és megpróbál ismét kapcsolatot teremteni egykori barátaival, ismerőseivel. A jelentések meglehetősen hiányosak, mert az illetőt árnyékként követő személy mindent Langley-n keresztül továbbít, és nekem még nem sikerült megfejteni a Perzsa-öböl térségéből érkező anyagok megszerzéséhez szükséges kódot. Ki tudja, mit titkol el Langley? Megfeszített munkára utasítottam a gépeimet.

A kietlen sivatag mintha a végtelenségbe nyúlt volna az éjszakai sötétben. A hold és a csillagok keltette halvány derengésben távolinak és szinte elérhetetlennek tűntek a Dzsebel-es-Sam magasba törő csúcsai. Mozdulatlan volt a tájék, csupán a hadsereg tulajdonában lévő nagy barna szedán zötykölődött a szultán által kijelölt találkozóhely felé a köves, kanyargós úton. Az utasításnak megfelelően Kendrick a fegyveres, egyenruhás sofőr mellett ült, mögötte pedig egy másik felfegyverzett katonatiszt foglalt helyet. Mikor beszállt, mindketten udvariasan köszöntötték, de azóta egyikük sem szólalt meg.
– Olyan sima itt a vidék, mint az asztallap. Miért kell ennyit kanyarognunk? – kérdezte Kendrick, mikor jó pár kilométert maguk mögött hagytak a sivatagban.
– A homokban jól látszanak a keréknyomok, de szerencsére sok út fut össze a környéken, s kihasználhatjuk őket. A nyílegyenes nyom feltűnő lenne – válaszolta a hátul ülő tiszt.

Gondosan ügyelnek a szultán biztonságára, állapította meg magában Evan. Már vagy huszonöt perce haladtak nyugati irányban, mikor a sofőr hirtelen jobbra kanyarodott, és egy becsatlakozó úton a néhány kilométernyi távolságból is jól látható tábortűz felé tartott. Közelebb érve Kendrick már a tűz körül köröző, minden irányba éberen figyelő őrköt is látta. Nem messze tőlük két katonai teherautó parkolt. A szedán megállt, a tiszt kiugrott a hátsó ülésről, és kitárta az ajtót az amerikai előtt.

– Jöjjön utánam, uram – mondta angolul.

A tűz felé tartva Evan hiába meresztette a szemét, sem a fiatal szultánt, sem egyetlen civilruhást nem sikerült felfedeznie a katonák között. Igyekezett felidézni magában a több mint négy éve látott fiatalembert, aki egy karácsonyi vagy tavaszi egyetemi szünet idején látogatott haza, míg ő Ománban tartózkodott. Csak arra emlékezett, hogy kellemes modorú, nagyon értelmes ifjú volt, és lelkesedett az amerikai sportokért, de bárhogyan erőlködött is arcvonásai nem rajzolódtak ki emlékezetében. Elérték a tábortűzet, a katonák szétváltak előttük, és bebocsátották őket a körbe.

– Megengedi, uram? – lépett Kendrick elé egy tiszt.

– Mit?

– A körülményekre való tekintettel az utóbbi időben minden látogatót átkutatunk.

– Tessék.

A katona gyakorlott mozdulatokkal végigtapogatta Evant. Az aba bő ujját is feltúrta, egészen addig, ahol Kendrick bőrét már nem érte a festék. Az elővillanó fehérségtől meghökkenve mozdulatlanná merevedett, majd az amerikaiakra emelte tekintetét: – Vannak magánál papírok, ja sejk? – kérdezte.

– Nincsenek. Nem hoztam magammal semmiféle igazolványt.

– Értem – a tiszt visszajejtette a köntös ujját. – Gondolom, fegyver sincs magánál.

– Természetesen nincs.

– Az ön dolga, hogy ezt állítsa, a miénk pedig, hogy ellenőrizzük – a tisztt lekapcsolt egy cigarettásdoboz nagyságú fekete fémszerkezetet az övéről, és megnyomott rajta egy, a sötétben vörösnek látszó gombot. – Itt várjon, kérem.

– Nem megyek sehová – válaszolta Evan, és a fegyvereiket kezük ügyében tartó örökre nézett.

– Természetesen nem – mondta a katona, és visszament a tűzhöz.

Kendrick a vele együtt Maszkatból érkezett, angolul beszélő tisztre nézett, s csak hogy mondjon valamit, megkérdezte: – Nem bíznak semmit a véletlenre, ugye?

– A magasságos Allah akarja így, uram – válaszolta a katona. – A szultán a mi Napunk, a mi szemünk fénye. Te aurobbi vagy, fehér ember, de gondolom, te is mindent megtennél, hogy megóvd azt, akit az ég küldött hozzád.

– Ha biztosítaná, hogy a mennyországba jussak, biztosan.

– Nagyon jó ember ő, ja sejk. Fiatal ugyan, de már meggyőződhattünk róla, milyen bölcs.

– Idejön?

– Már meg is érkezett, uram.

A tisztt még be sem fejezte a mondatot, már hallani lehetett a közelgő, hatalmas limuzin hangját. A színezett üvegű jármű az örök sorfala előtt állt meg, és sofőrje még ki sem nyitotta az ajtót, mikor a szultán már kiszállt a hátsó ülésről. Méltóságának megfelelő aba volt rajta, de rögtön le is vetette, visszadobta a kocsiba, és csak a gotrát hagyta a fején. Az örök alkotta körbe lépve közelebb ment a tűzhöz. Karcsú, középtermetű, de széles vállú, izmos férfi volt. Vékony vászonnadrágot viselt és "New England Patriots" feliratú, az amerikai futballcsapat emblémájával díszített rövid ujjú trikót.

– Régen nem láttalak, Evan Kendrick, ja sejk – mondta amerikai szófüzéssel, de enyhe brit akcentussal, és erősen megszorította az amerikai kezét.

– Köszönöm, hogy fogadott, Ahmed... – kezdte Kendrick, de rögtön el is harapta a mondatot. – Bocsásson meg, királyi fenséget kellett volna mondanom.

– Ahmednek ismert meg, én pedig ja sejknek, uramnak szólítottam. Kívánja, hogy most is így legyen?

– Azt hiszem, ez nem volna helyénvaló.

– Nagyszerű. Úgy látom, értjük egymást.

– Nagyon megváltozott,, mióta utoljára találkoztunk – közölte őszintén Evan.

– A körülmények kényszerítették rá, hogy gyorsan felnőtté váljak. Diákból tanár lettem, csak tartok tőle, hogy nincs meg hozzá a kellő képesítem.

– Tisztelik önt. Erről személyesen is meggyőződhettem.

– A rangot, tisztelik, nem az embert. Tanulnom kell, hogy jól el tudjam látni a feladatomat. Jöjjön, sétáljunk egyet – Ahmed Kendrickbe karolva kilépett a katonák alkotta körből. Alig tettek néhány lépést, eléjük pattant az Evant átkutató katonatiszt.

– Fenség – mondta mélyszéges tisztelettel a hangjában. – Az ön biztonsága az életünkénél is drágább! Könyörgöm, maradjon a kordon mögött!

– A tűz közelében, hogy könnyű célponttá váljak?

.. – Körbevevesszük önt, uram. Az embereim állandóan mozognak, és a testükkel takarják el.

– Elég, ha csak figyeltek és készen tartjátok a fegyvereiteket, ja sabi – mondta az uralkodó, barátjának nevezve a tiszttet. – Nem megyünk messzire.

– Fáj a szívünk, ha azt látjuk, hogy nem vigyáz magára, fenség.

– Majd elmúlik – Ahmed barátságosan intett a tisztnak, és Kendricket maga után vonva továbblépett. – A népem néha hajlamos a primitív, melodráma-jelenetekre.

– Én nem nevezném primitív megoldásnak azt, hogy állandóan mozgó kört alkotnak ön körül, és a saját testükkel védelmezik.

– Nincs ebben semmi különös, Evan, és őszintén szólva nem is ismerem az osztag valamennyi tagját. Ami köztünk elhangozhat, az kizárólag ránk tartozik.

– Nem értem... – Kendrick meglepetten nézett Omán fiatal uralkodójára, miközben egyre beljebb mentek a sötét sivatagba. – Nem bízik a saját testőreiben?

– Mióta ez az örület zajlik, bármi megtörténhet. Hiába nézek a katonáim szemébe, nem tudhatom, mi van a szívükben, milyen indulatok vezérlik őket. Itt jó lesz – mondta az uralkodó, és megtorpant.

– Említette az előbb azt az örültséget – kezdte Kendrick. – Beszéljünk arról.

– Ezért jött, ugye?

– Igen.

– Mi az ördögöt kíván tőlem? – kérdezte dühösen suttogva a szultán. – Bármit

teszek is, újabb túszt lőnek agyon, újabb golyólyuggatta holttestet hajítanak ki a követség ablakán. – Ahmed megcsóválta a fejét: – Tudom, hogy jól együttműködtek apámmal. Kettesben is beszéltünk bizonyos tervekről néhány vacsorán, de erre már aligha emlékszik.

– Pedig emlékszem – válaszolt határozottan Kendrick. – Akkor fejezte be a második évet a Harvardon. Mindig az apja balján állt, a trónörököszt megillető helyen.

– Igen. Micsoda ajánlatot kaptam E. F. Hutton-tól!

– Az sem akármilyen feladat amit idehaza vállalt.

– Tudom – Ahmed ismét felemelte a hangját. – Ezért is kell biztosnak lennem abban, hogy helyes, amit cselekszem. Persze, visszahívhatnám a hadsereget a jemeni határról és rohammal bevehetném a követséget, garantálva ezzel kétszázharminchat amerikai legyilkolását. Szinte látom magam előtt az újságjaik nagybetűs címeit: "Gyilkolt az arab szultán", és a többi, és a többi. Micsoda napja lenne az izraeli kneszetnek! No nem, erről szó sem lehet! Nem vagyok csipőből tüzelő cowboy, aki ártatlan életeteket sodor veszélybe, és lelkesedésében hagyja, hogy a zűrzavart kihasználva a maguk sajtója rásüsse az antiszemitizmus bélyegét. Atyaúristen! Washington és Izrael mintha elfelejtette volna, hogy mindannyian szemiták vagyunk, de nem minden arab palesztin és nem minden palesztin terrorista! Nem akarok ürügyet szolgáltatni azoknak a magukat csalahatatlannak képzelő izraeli gazembereknek arra, hogy amerikai F-14-eikkel még több arabot öljenek meg, ugyanolyan ártatlanokat, mint a maguk túszul ejtett emberei! Megértett, Evan sejk?

– Megértettem – bólintott Kendrick. – Most pedig arra kérném, hogy csillapodjon le, és hallgasson végig nyugodtan.

A fiatalember, mintha dühétől akarna szabadulni, nagyot fújt. – Meghallgatom, de ez nem jelenti azt, hogy egyet is értek azzal, amit mond.

– Rendben Van – Evan kis szünetet tartott, és mélyen a szultán szemébe nézett, mintha szuggerálni akarná, hogy pontosan megértse, bármilyen furcsa is lesz, amit közöl vele. – Hallott már a Mahdiról?

– Kartum, 1880-as évek – vágta rá Ahmed.

– Nem. Bahrein, és az 1980-as évek – javította ki Kendrick.

– Micsoda?

Kendrick neki is elmondta ugyanazt, amit korábban Frank Swann-nek a külügyminisztériumban. Beszámolt az ismeretlen, megszállott pénzemberről, aki Mahdi-nak nevezi magát, ki akarja uralni a nyugatiakat a Közel-Keletről és Délnyugat-Ázsiából, s a térség ipari fejlesztéséből származó pénzeket arab kézbe, elsősorban a saját kezébe akarja kaparintani. Elmagyarázta, hogy a fanatikusokkal az iszlámhoz való odaadó ragaszkodását elhitető ismeretlen hogyan alakította ki a vállalatokból és vállalatcsoportokból egyetlen titkos központ irányítása alatt álló hálózatát. Leírta az öreg izraeli építész, Emmanuel Weingrass által megsejtett, rendkívüli gazdasági összeesküvést, amely a Kendrick-csoport elleni fenyegetésekkel kezdődött, és azt is, hogy nem hallgatott Mannyre, mikor az arra biztatta, hogy állja útját ennek a terrorral megvalósítani akart cselszövésnek.

– Így utólag visszagondolva egy cseppet sem vagyok büszke arra, amit tettem – vallotta be Evan. – Akkor, a történetek miatt úgy éreztem, hogy helyesen cselekszem. El kellett mennem a világnak erről a részéről, kivonultam az üzleti életből is, nem vállaltam a harcot, amit Manny szerint meg kellett volna vívnunk. Azzal érveltem neki, hogy elragadta a képzelete, megalapozatlan, sokszor részeg emberektől származó híreszteléseknek ad hitelt. Még ma is pontosan emlékszem rá, mit válaszolt: "Képes arra akár a legvadabb képzelet is, hogy kitaláljon egy Mahdit? Hidd el, azok a gyilkosok tették, ő tette azt, ami velünk történt." Manny-nek igaza volt akkor és igaza van most is. A

nagykövetséget megrohamozták, öngyilkosságra is kész fanatikusok ártatlan embereket gyilkolnak, és az üzenet a napnál is világosabb: "Tartsátok távol magatokat tőlünk, nyugatiak! Ha idemerészkedtek, újabb holttest zuhan ki az ablakon!" Hát nem látja, Ahmed!? A Mahdi létezik, és leplezetlen terrorral mindenkit sakkbán tart, saját akaratának megfelelően mozgat.

– Azt látom, hogy maga meg van győződve erről – válaszolt szkeptikusan a fiatal szultán.

– Nem kizárólag én, hanem mások is Maszkatban, csak éppen nem értik, pontosan mi is történik. Nem képesek megmagyarázni a dolgokat, de olyan rémültek, hogy visszautasították a találkozót velem, a régi barátjukkal, akivel együtt

dolgoztak és akiben megbíztak.

– A terror mindig félelmet szül. Van ezenkívül még egy körülmény. Amerikai létére arabnak álcázza magát, és ez már önmagában is ijesztően hathat rájuk.

– Amikor jelentkeztem náluk, nem tudhatták, milyen ruhát viselek, hogyan nézek ki. Csak egy hang voltam a telefonban – érvelt Kendrick.

– Egy amerikai hang, s ez elég ahhoz, hogy valaki megijedjen.

– De miért?

– Sok nyugati él nálunk, az Egyesült Államok kormánya azonban – mellesleg érthető módon – minden amerikaiat hazahívott, és leállíttatta a kereskedelmi repülőjáratokat – magyarázta a szultán. – A barátai, mikor jelentkezett náluk, rögtön azt kérdezték maguktól, hogyan kerülhetett ide és miért? Az is lehet, hogy az utcákon randalírozó holdkórosokat látva – s mellesleg szintén érthetően – nem akarnak kapcsolatba kerülni a nagykövetségen zajló eseményekkel.

– Nem, mert gyermekeket gyilkoltak, olyanoknak a gyermekeit, akik nem akarták távol tartani magukat az eseményektől.

Ahmed mozdulatlanul merevedett, és arcán látszott, hogy felháborították a hallottak. – Voltak bűncselekmények, ez kétségtelen, és a rendőrség minden tőle telhetőt meg is tesz, de arról, hogy gyerekeket gyilkoltak volna, nem hallottam!

– Pedig ez történt. Egy lányt megerőszakoltak, az arcát összevagdosták, egy fiúnak pedig elvagták a torkát.

– Átkozott legyen, ha megpróbál becsapni! Igaz,, hogy a nagykövetséggel kapcsolatban tehetetlen

vagyok, de más dolgokban nem! Kik voltak azok? Mondja meg a nevüket! – követelte a szultán.

– Nekem se mondtak neveket, legalábbis a valódiakat nem.

– Musztafától kellett hogy hallja, hisz más nem ment el a szállodába. Így van?

– Igen.

– Majd nekem elárulja, kiktől van szó, abban biztos lehet!

– Elhiszi hát végre? Látja, hogyan működik ez a szörnyű gépezet, Ahmed? –

Kendrick szinte könyörgött. – Létrejött egy illegális hálózat, és a Mahdi terroristákat használ fel arra, hogy elűzze valamennyi létező és potenciális versenytársát. Meg akarja szerezni a teljes ellenőrzést, a beruházásokra szánt összes pénzt.

A fiatal uralkodó várt egy kicsit, aztán megcsóválta a fejét. – Sajnálom, Evan, de nem tudom elfogadni ezt az elméletet. Nem lenne merszük megkísérelni, amit maga mond.

– Miért nem?

– Azért, mert a számítógépes nyilvántartás rögtön kimutatná a hálózat központjának szóló befizetéseket. Mit gondol, Cornfeldet és Vescot hogyan kapták el? Mindig van egy banánhéj, egy ismétlődő átutalási szám, amin el lehet csúszni.

– Ezt nem egészen értem.

– Azért, mert nem foglalkozott számítógépes elemzéssel – magyarázta Ahmed. – Húszezer vállalkozás pénzügyi műveleteit szét lehet szórni befizetések százezreire is, de míg korábban hónapokat, esetleg éveket is igénybe vett volna a köztük lévő kapcsolat megállapítása, vállalatok százainak közös nevezőre hozása, addig ma már ezt néhány óra alatt el lehet végezni számítógéppel.

– Nagyon meggyőző, amit mond – ismerte el Kendrick. – Csupán egyetlen dologról feledkezik meg.

– Éspedig?

– Mire felfedezik őket, addigra az átutalások megtörténtek, a szervezet létrejött. Ha megenged egy metaforát, a pontosan közlekedő vonatot senki sem kívánja kisiklatni. Létrejön egy árnyékkormány, a maga külön működési szabályaival, s ha ez önnek és a minisztereinek nem tetszik, legfeljebb lecserélik magukat. Ki törődik vele? Ha megtörténik, a nap akkor is minden reggel felkel, s az embereknek legalább lesz munkájuk.

– Ahogy ezt elmondta, az sokak számára vonzó lehet – állapította meg Ahmed.

– Kezdetben minden szörnyűség az. Mussolini is a rendteremtéssel kezdte, és a Harmadik Birodalom is tagadhatatlanul felgyorsította az ipar fejlődését.

– Értem, mire akar kilyukadni. Jön egy hatalmas ipari monopólium és stabilitást, fejlődést ígérve átveszi az uralmat, kiszorítja a hatalomból a kormányomat.

– Két pont a szultán javára – bólintott Evan. – Újabb gyöngyszemmel gyarapíthatja háremét.

– Mondja ezt a feleségemnek – vágott vissza Ahmed. – New Bedfordban született,

szigorú massachusettsi presbiteriánusok a szülei.

– Hogy tudja elfogadtatni a környezetével?

– Apám meghalt, neki pedig istenáldotta humorérzéke van.

– Elmagyarázná egy kicsit érthetőbben?

– Majd egy más alkalommal. Most maradjunk annál, amiről az előbb beszéltünk.

Tegyük fel, hogy igaza van, s ami a nagykövetségükön történik, az része a hatalomátvétel előkészítésének. Washington azt üzenste, hogy tárgyaljunk, míg a maguk emberei kidolgozzák egy túszzabadító kommandóakció tervét. Ennek ellenére diplomáciai megoldásban reménykednek, mert tudják, hogy bármely akció, amely az erő alkalmazásán alapul, végzetes lehet. Kapcsolatba léptek az összes közel-keleti vezetővel, és Arafat New York-i polgármesterré történő kinevezését leszámítva bármilyen kompromisszumra képesek, függetlenül attól, mit mondanak a nyilvánosságnak szánt nyilatkozatokban. Mi ezzel szemben a maga elképzelése? Mit akar tenni?

– Ugyanazt, amit azok a számítógépek tennének, csak nem évek múlva, hanem sokkal előbb. Ki akarom deríteni, honnan érkezik a követségre az utánpótlás. Nem az élelemre, a gyógyszerekre gondolok, hanem a fegyverekre, a lőszerre... és az utasításokra, amit valaki ezekkel együtt küldözget a túszejtőknek. Meg akarom találni, és ártalmatlanná akarom tenni azt a személyt, aki Mahdinak nevezi magát, és a háttérből irányítja az eseményeket.

A fiatal szultán fürkészőn nézett Kendrick arcába, és megkérdezte: – Ismeri a nyugati sajtó spekulációit arról, hogy esetleg magam állok az események mögött, mert ellenzem az országunkban egyre terjedő nyugati befolyást? Azzal érvelnek, hogy biztosan tettem volna már valamit, ha nem így lenne.

– Ismerem ezeket a vélekedéseket, de akárcsak a külügyminisztériumunk, úgy én is ostobaságnak tartom őket. Akinek csak egy csepp esze is van, az nem ad hitelt ilyen spekulációknak.

– A maguk külügyminisztériuma! – kiáltott fel indulatosan Ahmed. – Tudja, hogy még 1979-ben megkerestek, amikor Teheránban bekövetkezett a nagy robbanás?

Egyetemista voltam, és nem tudom, mire számított az a két pasas, de biztosan nem arra, amit tőlem kaptak. Biztosan azt hitték, hogy egy abát viselő, keresztbe vetett lábbal párnákon trónoló, vízipipát szívó beduinnal találkoznak. Ha úgy öltöztem volna, talán még komolyan is vesznek.

– Nem tudom, mire akar kilyukadni – figyelmeztette Kendrick.

– Elnézést, egy kicsit elragadt a hév. Hogy rövidre fogjam, rettenetesen csalódottak voltak, mikor rájöttek, hogy sem apám, sem az egész családom semmit nem tud tenni, mert semmiféle kapcsolatunk nincs a fundamentalista mozgalmakkal. Az egyikük szinte könyörgött, és arra hivatkozott, hogy értelmes arabnak látszom, hiszen ha érezhető brit akcentussal is, de folyékonyan beszélek angolul. Azt akarta megtudni, mit mondanék, ha valaki a tanácsomat kérné... Mennyire igazam volt! – tört ki indulatosan Ahmed.

– Miért, mit mondott nekik?

– Még ma is szó szerint tudom idézni. Azt mondtam nekik: Tegyék azt, amit már az elején meg kellett volna tenniük. Jobb lett volna, ha nem késlekednek, de talán lesz még eredménye. Állítsák össze önkéntesekből a legütőképesebb különleges osztagot, és küldjék el – nem Teheránba, hanem Qumba, Khomeini székhelyére. Válasszanak egykori SAVAK-ügynököket, mert kellő felszereléssel és megfelelő díjazás fejében azok a csirkefogók végre tudják hajtani a feladatot. Fogják el Khomeinit – mondtam nekik. Fogják el vele együtt a bigott, írástudatlan mullahjait is. Vigyázzanak, hogy mindegyik életben maradjon, és mutassák be őket világszerte a televízióban. Legyen ő a váltságdíj az amerikai túszerért és a közvélemény elé állítva mutassák meg, milyen nevetségesek valójában ezek a vérszomjas fenevadak. Ha megfogadják a tanácsomat, meg lehetett volna kötni velük az üzletet.

– Lehet, hogy igaza van – válaszolt a dühös fiatalembernek Kendrick. – De mi történt volna, ha Khomeini úgy dönt, hogy mártírt csinál magából.

– Nem tette volna, higgye el. Kegyesen elfogadta volna az általa kidolgozott, de mások által felajánlott kompromisszumot. Semmi kedve gyorsan eljutni a mennybe, amit olyan meggyőződéssel ajánlgat másoknak, vagy vállalni a mártírorságot, amit a? aknamezőkre tömegével rákergetett kölyköknek szán.

– Miért olyan biztos ebben?

– Még Párizsban találkoztam azzal a féleszüvel.. Nem azért nevezem így, hogy mentegessem Pahiavit, a SAVAK-ját és a harácsoló rokonait, de meggyőződésem, hogy Khomeini egy szenilis zeJóta, aki mindenáron hinni akar a saját

halhatatlanságában, és bármit megtesz azért, hogy minél tovább éljen. Hallottam, amint az örült rajongói előtt arról szónokol, hogy nem két vagy három, hanem húsz, de az is lehet, hogy harminc vagy negyven fia van. "Széthintettem a magomat, de még nem végeztem, tovább fogom hinteni – üvöltözte. – A magasságos Allah akarja úgy, hogy magom mindenhol jelen legyen és gyümölcsöt hozzon." Baromság! Reszketeg, mocskos vénember, cirkuszban kellene mutogatni. El tudja képzelni, amint a világot sok kicsi ajatollah népesíti be? Megmondtam az embereiknek, hogy mihelyt elfogják, a bandájával együtt ültessék a kamerák elé. Az egész világ rajtuk röhögött volna, és rögtön szertefoszlik a tekintélye. – Jól értem, hogy megpróbál párhuzamot vonni Khomeini és a Mahdi között, akiről az előbb beszéltem? – kérdezte Kendrick.

– Csak akkor, ha a maga Mahdija létezik, amiben kételkedem. Nem győzött meg, Evan, de látom, hogy meggyőződéssel hisz abban, amit mond, és én kész vagyok mindent megtenni, amivel segíthetek magának, magunknak. Arra azonban ügyelnünk kell, hogy a kapcsolatunk titokban maradjon. Kap tőlem egy telefonszámot, amit rajtunk kívül csak két ember ismer. Azon kapcsolatba léphet velem és csakis velem. Látja, Kendrick sejk, még azt sem engedhetem meg magamnak, hogy ismerjem magát.

– Biztató ez a népszerűség. A nyilvánosság előtt Washington sem akar tudomást venni rólam – állapította meg az amerikai.

– Hát persze, hogy nem. Egyikünk sem akarja, hogy őt vádolják ártatlan amerikai túsók életének kioltásáért.

– Szükségem lesz papírokra, és azoknak a listájára, akik kezükben tartják a tengeri és légi szállítmányozást.

– Mindent csak szóban, írásban semmit. A papírokat természetesen megkapja. Adok majd egy nevet és egy címet, ott felveheti őket.

– Köszönöm. Egyébként a külügyminisztériumban is ugyanezt mondták. Megtiltották, hogy a tőlük kapott információk közül bármit is leírjak – mondta Kendrick.

– Ugyanolyan megfontolásból tették, mint én – válaszolta Ahmed.

– Egyébként semmi baj, a szándékaink tökéletesen megegyeznek. Én sem akarom, hogy fény derüljön a kapcsolatunkra.

– Valóban? – kérdezte érdeklődve a fiatal uralkodó.

– Megállapodást kötöttem a minisztériummal, hogy nem fog szerepelni a nevem az aktáikban, és ugyanezt kívánom magától is.

– Elfogadom, amit mond, bár meg sem próbálok úgy tenni, mintha érteném az indokait – válaszolt a szultán rövid gondolkodás után. – Ha életét veszti, a vállalkozásban, akkor persze mindegy, de ha sikert arat, akkor csak hasznára lehet a nyilvánosság, hisz politikus, képviselő. Miért akar ismeretlen maradni?

– Azért, mert felhagyok a politikával és visszatérek ide. Ahmed, összeszedem a széttört cserepeket, és újrakezdem ott, ahol eddig a legsikeresebben tudtam működni. Nem akarok felesleges terhet cipelni, ami nemhogy használna, inkább sebezhetővé tesz. Nem akarom, hogy bárki is rám vadásszon.

– Elfogadom és köszönöm – bólintott Ahmed. – Apám sokszor mondta, hogy maga és az emberei voltak a legjobbak. Emlékszem a szavajárására: ezek az ostoba tevék soha, egyetlen költség-előirányzatot sem lépnek túl. Ne értse félre a szavakat, szeretettel mondta ezt magukról.

– Tudom. Ha befejeztünk valamit, mindig megkaptuk a következő megbízatást, úgyhogy nem is voltunk olyan ostobák. Az volt az elvünk, hogy a megrendelő számára is elfogadható, tisztességes nyereséggel dolgozzunk, és nagyon ügyeltünk rá, hogy ne lépjük túl a tervezett költségeket... – tért vissza a múlt emlékeihez Kendrick, de még időben észbe kapott és visszakapcsolt a jelenre: – Négy nap múlva folytatódnak a kivégzések, Ahmed. Meg akartam bizonyosodni róla: hogy segítségért fordulhatok magához, ha a szükség úgy hozza, és ez sikerült. Elfogadom a feltételeit, és ön is elfogadja az enyémet. Most már nincs egyetlen elvesztegetni való óráim sem. Kérem a telefonszámot, amin elérhetem.

– Rendben, de még egyszer mondom, hogy fel nem írhatja.

– Megértettem.

A szultán megmondtá a számot, ami a Maszkat-ban szokásos 745 helyett 555-tel kezdődött, ami után három nulla, majd egy negyedik ötös következett.

– Meg tudja jegyezni? – kérdezte.

– Nem lesz nehéz – válaszolta az amerikai, – A vonal átmegy a palota telefonközpontján?

– Nem. Közvetlen vonal, amire két fémdobozba zárt készüléket szereltettem. Az egyik az irodámban, a másik a hálósobámban van. A készülékek hangtalanok, csak

egy piros lámpa gyullad ki, ha hívás érkezik. Mindkettőre rá van kapcsolva egy üzenetrögzítő, ami a tizedik csöngetés után kapcsol be.

– A tizedik után? Miért olyan későn?

– Azért, hogy legyen időm elküldeni a körülöttem lévőket és nyugodtan beszélhessek. Ha a palotán kívül tartózkodom, van nálam egy rádió adóvevő, ami jelzi, hogy hívás érkezett. A távirányítójával vissza tudom hallgatni az üzenetet.

– Említette, hogy rajtunk kívül csak ketten ismerik ezt a számot.

Megkérdezhetem, hogy kik azok, vagy ez nem tartozik rám?

– Nem érdekes, nyugodtan megtudhatja – válaszolta a szultán, és mélyen az amerikai szemébe nézett. – Az egyik a biztonsági miniszterem, a másik a feleségem.

– Köszönöm a bizalmat.

– Borzalmas dolgon ment keresztül nálunk, Evan – folytatta Ahmed anélkül, hogy egy pillanatra is levette volna a szemét Kendrickről. – Meggyilkolták a barátait, és ennek a szörnyűségnek egyetlen oka volt, a kapzsiság. Bármennyire fájdalmas is ez önnek, meg kell kérdezni valamit. Nem lehetséges, hogy ennek a tragédiának az emléke beleette magát az agyába, képtelen nyugodni tőle, s a megnyugvást keresve fantomok ellen hadakozik?

– Nem fantomok, Ahmed, nagyon is valóságos személyek, és remélem, hogy ezt be is tudom bizonyítani.

– Talán igen... feltéve, hogy életben marad.

– Ugyanazt mondom most is, amit a külügyminisztériumban mondtam. Nem áll szándékomban magányos harcosként megrohmozni a nagykövetséget.

– Ha ezt tenné, az akkora örütség lenne, hogy talán meg sem ölnék. Az örültek felismerik a hozzájuk hasonlókat, és vigyáznak rájuk.

– Most maga az, aki valószínűtlenségeket mond.

– Lehetséges – ismerte el a szultán. – Gondolt már rá, mi történt volna akkor, ha azok, akikkel találkozni akart, felkeresik, és megkérdezik, miért jött ide? Mit mondott volna nekik?

– Lényegében az igazat, mindazt, amit el lehet mondani belőle. Azt, hogy egyedül jöttem, magánemberként és nem állok kapcsolatban a kormánnyal. Erről egyébként könnyen meg is győződhetek volna. Elmondtam volna, hogy valamikor sok pénzt kerestem önöknél, és az a szándékom, hogy visszatérjek, folytassam a munkát. Ezért aztán, ha bármiben segíteni tudok, azzal a saját érdekeimet szolgálom.

– A mágikus szó tehát itt is az önzés. Vissza akar térni, és üzleti érdeke, hogy vége legyen ennek az örült öldöklésnek, mert akkor több pénzt kereshet. Ha nem így lesz, és folytatódik a rémálom, akkor elesik a jövedelmező vállalkozások lehetőségétől.

– Röviden összefoglalva valóban erről van szó – bólintott Kendrick.

– Legyen óvatos, Evan – figyelmeztette a szultán. –: Kevesen fognak hinni magának, és ha a barátai valóban annyira rettegnek, mint maga mondja, akkor könnyen lehet, hogy nem az ellenségei fognak végezni magával.

– Másodszor hallom ezt a figyelmeztetést.

– Tessék?

– Ugyanezt mondta az a férfi is, aki egy teherautón behozott a repülőtérre.

Kendrick szállodai szobájában, az ágyon feküdt, a plafont bámulta, és elmerült az esélyek latolgatásában. Nevek bukkantak fel emlékezetéből, irodák, utcák, a kikötő, a tengerpart a maga számos kikötési lehetőségével, le egészen Kurajjáig és azon is túl, a Rasz-el-Hadd fokig. Miért? Miért jut állandóan eszébe a déli partvidék? Talán a járhatatlan utak miatt, vagy azért, mert azon a vidéken állandóan fegyveres bandák fenyegették az ország belseje felé tartó szállítmányokat? Amennyire vissza tudott emlékezni rá, a nagykövetségi válsággal kapcsolatos beszámolóiban említés sem történt arról a sok száz kilométeres partszakaszról. Lehetetlen, hogy a túsügy megoldásán dolgozó amerikai, brit, francia, olasz és nyugatnémet hírszerzők csak Maszkatra koncentráljanak, és ne jusson eszükbe ez a lehetőség. Inkább arról lehet szó, hogy az ománi-öbölben kevés a gyorsjáratú, a hajóforgalmat ellenőrizni képes amerikai őrnaszád, a többiek pedig óvakodnak attól, hogy szemtől szembe kerüljenek a terroristákkal. Nem akarnak harcba keveredni velük, nem akarják, hogy őket tegyék felelőssé újabb túsok haláláért. Bármilyen legyen is az ok, megérné, hogy valaki alaposabban odafigyeljen a déli partra.

Váratlan telefoncsörgés szakította félbe a gondolatait. A kagylóért kapott, és

beleszólt a készülékbe: – Tessék!

– Azonnal hagyja el a szállodát – mondta egy halk, érezhetően feszült hang.

– Ahmed? – Kendrick riadtan felült az ágyon.

– Igen – válaszolta a szultán. – Bekapcsoltam a zavarót, így csak magát hallgathatják le, az én szavaimból nem értenek semmit.

– Mi történt?

– Musztafa. Felhívtam a gyerekek miatt, akikről maga beszélt, és magamhoz rendelttem a palotába. Sajnos, említést tettem arról is, milyen ügyben kéretem, ő pedig továbbadhatta a dolgot valaki másnak.

– Miből gondolja? – kérdezte értetlenül Evan.

– Abból, hogy a palota felé jövet géppisztolysorozat végzett vele.

– Teremtő isten!

– Ha mégis tévednék, akkor csak azért ölhatték meg, mert találkozott magával.

– Krisztusom...

– Azonnal jöjjön el a szállodából, és ügyeljen rá, hogy semmitse felejtson ott, mert az veszélyes lehet. Két rendőr szegődik majd a nyomába, hogy védelmezze, s a megfelelő pillanatban az egyikük megadja annak az embernek a nevét, akitől a papírjait megkaphatja.

– Már indulok is – mondta Kendrick, és arra koncentrált, nehogy elfelejtse magához venni az útlevelét, a repülőjegyét, a pénztartó övét, vagy bármi mást, ami esetleges üldözőit egy Rijádból repülőgépen érkezett amerikai nyomára vezetheti.

– Evan sejk! – hallatszott az előbbinél is határozottabb hang a telefonból. – Nem kell tovább gyözködni. A Mahdi valóban létezik és léteznek az emberei is. Menjen, kutassa fel őket! Találja meg azt a szörnyeteget!

– Hasib! – hallotta háta mögül a figyelmeztetést. Megfordult, és a szűk utcán a nyomában haladó két rendőr közül az egyik nekinyomta egy épület falának. Körbenézett, és rögtön észrevette a két, fegyverrel a kezében közeledő, rossz arcú, borotvátalan suhancot. Látszott rajtuk, hogy tökéletesen biztosak a dolgukban. Azzal szórakoztak, hogy felrugdosták az útjukba kerülő utcai árusok pultjait.

– Nézze, uram! – suttogta angolul, a dühtől remegő hangon az egyik rendőr. – Ügyet sem vetnek ránk.

– Nem értem... – válaszolta Kendrick, de a rendőr a szavába vágott: – Húzódjon a falhoz – eléje állt, és testével takarta el az amerikai a közeledők elől.

– Miért... – Evan a fegyverükkel a járóelőket ijesztgető, tántorgó terroristák után nézett.

– Ne mozduljon, uram. Részegek, csak azt nem tudom, hogy a tiltott szesztől, vagy a kiontott vértől. Hála legyen Allahnak, hogy kívül vannak a követségen.

– Hogy érti ezt? – kérdezte Kendrick a rendőrt.

– Akik egyenruhát viselnek közülünk, azok látótávolságnyira sem közelíthetik meg a követséget, de ha ők jönnek ki, az egészen más. Abban az esetben már szabad a kezünk.

– És akkor mi történik? – Kendrick látta, hogy nem messze tőlük az egyik terrorista gépfegyverének tusával egy ománi fejére sújt, miközben társa lövésre készen sakkban tartja a körülöttük gyülekezőket.

– Vagy elnyerik méltó büntetésüket Allahtól, akinek parancsolatait állandóan megszegik – válaszolta a rendőr –, vagy odakerülnek a többi mocskos disznó mellé. Maradjon itt a bazárban, uram. Visszajövök és megmondom a nevét annak, akit keresnie kell.

– A többiek... Miféle mocskos disznókról beszélt? – kérdezte Evan, de a rendőr ezt már nem hallotta, mert társával együtt belevetette magát az abák hullámozó tengerébe. Kendrick arca elé húzta a gotra lelógó végét, és követte őket.

Ami ezek után a szemei előtt lejátszódott, az szinte egy pillanat műve volt. A rendőrök összenéztek, majd a körülöttük állókat szétlökdösve néhány ugrással beérték a terroristákat. Közben mintha vezényszóra tettek volna, az emberek riadtan szétfutottak, és az utca néhány másodperc alatt elnéptelenedett.

A rendőrök keze meglendült, és hegyes kések vágódtak a terroristák karjába. Elgyötört kiáltások hallatszottak, a feltépett húsból vér spriccelt, fegyverek hullottak a földre, és a másodpercekkel korábban még oly magabiztos suhancok arcára kiült a rémület és értetlenség.

Ahmed rendőrei egy sikátorba vonszolták a két terroristát, Kendrick pedig követte őket.

– La! – kiáltott rá előbbi őrzője, mikor észrevette, hogy a nyomukban van. – Forduljon meg! – váltott át angolra, félve attól, hogy az amerikai esetleg félreérti. – Takarja el az arcát, és ne mondjon semmit!

– Muszáj beszélünk – válaszolta Kendrick, de az első utasítást megfogadta, és hátat fordított nekik. – Különben sem valószínű, hogy tudnának angolul...

– Előfordulhat, hogy mégis tudnak! – kiáltott rá a rendőr, – Bármint akar is mondani, tartogassa későbbre. Engem bíztak meg a védelmével, és önnek feltétel nélkül teljesítenie kell az utasításaimat. Megértette, uram?

– Megértettem – válaszolta Evan, és elindult a bazárrá alakított utca árka-dos bejárata felé.

– Visszajövök, ja sejk – szólt utána védelmezője, aki az egyik földön fekvő terrorista fölé hajolt. – Az utca másik végén kivisszük ezeket a disznókat, aztán visszajövök önért...

A férfi szavait elkeseredett, dühödt kiáltás vágta ketté. Evan riadtan megpördült, de rögtön azt kívánta, bárcsak ne tette volna, ne látta volna a szemei előtt lejátszódó szörnyű jelenetet: a földön fekvő terrorista elkapta a másik rendőr csuklóját, és maga felé rántva saját torkába döfte a vékony, hosszú pengéjű tört. Kendricknek felkavarodott a gyomra a látványtól, és úgy érezte, hogy rögtön elhanyagja magát.

– Bolond! – kiáltott fel a rendőr, nem is annyira dühösen, mint inkább félelemmel a hangjában. – Mocskos disznó! Miért tetted ezt velem?! – A szemrehányás feleslegesnek bizonyult, a fiatal terrorista már halott volt.

– Megváltozott a helyzet – szólt az angolul jól beszélő rendőr, és felállt saját, rémületen az utca kövezetéhez lapuló foglyától. Bátorítóan megérintette a történetektől magához tért alig tudó társa vállát, és Kendrickhez lépett. – Tovább fog tartani a dolog, mint gondoltam, mert el kell takarítani a holttestet, mielőtt a hír szétterjed a környéken. A férfit akit meg kell keresnie, El-Baznak hívják. A piacon találja meg, a kikötő mellett, az öreg, déli erőd mögött. Van ott egy pékség, ahol narancsos baklavát árulnak. Ott érdeklődjön utána.

– A déli erődnél... a kikötőben? – kérdezte Kendrick, akit izgatottságában emlékezete is cserbenhagyott egy pillanatra.

– Van két köerődtmény, amit évszázadokkal ezelőtt a portugálok építettek – magyarázta türelmetlenül a rendőr. – A Mirani és a Dzsallili...

– Igen, most már emlékszem – szakította félbe az amerikai. – A kikötőt védték a kalóztól... Tehát egy pékség, ahol narancsos baklavát árulnak.

– Ne késlekedjen, uram! Siessen! Az utca másik végén menjen ki. Nem szabad, hogy bárki meglássa itt magát.

– Megyek, de előbb válaszoljon a kérdésekre – felelte Kendrick, és meg sem moccant. – Ha nem válaszol, egy lépést sem teszek, és akkor a szultán előtt kell felelnie.

– Ne kérdezzen semmit! Siessen!

– Mikor meglátta őket, azt mondta, hogy odakerülnek a többi disznó mellé. Kikre gondolt? Hol tartják őket?

– Erre most nincs idő!

– Válaszoljon!

– Na jó – egyezett bele a rendőr a felindultságtól remegő hangon. – Ilyen esetek máskor is előfordultak már, és több foglyot is ejtettünk, akiket kihallgatnak. Semmit...

– Hányat?

– Harmincat, negyvenet, de az is lehet, hogy ötvenet. Eltűnnek a követségről, és mások foglalják el a helyüket.

– Hogyan?

A tiszt lassan megcsóválta a fejét: – Nem, ja sejk, ezt még magának sem fogom elmondani. Menjen!

– Megértem és köszönöm – a coloradói képviselő szorosabbra fogta testén az abát, és sietős léptekkel elindult az utca vége felé.

Harminc, negyven, de az is, lehet, hogy ötven terrorista – dobolt a fejében a frissen kapott információ. Gondosan őrzött börtönben tartják őket Maszkatban, vagy valahol a városon kívül, és különböző országok legtapasztaltabb hírszerzői próbálnak meg kicsikarni belőlük valamit. Ha sejtése nem csal, és ezeket a fanatikus kölyökgyilkosokat valóban Bahreinből irányítja egy láthatatlan kéz, akkor a legkegyetlenebb kihallgatási módszerek sem érnek semmit, származzanak akár a fáraók korából, az inkvizíció kinzókamráiból, vagy a Hoa Binh környéki

dzsungelekből. Hacsak... Hacsak nem sikerül megtalálni közöttük azt az embert, aki egy bizonyos név hallatára kész olyan dolgokat is elárulni, amelyeket különben a legkegyetlenebb kínzásokkal sem lehetne kiszedni belőle. Rettenetesen nehéz feladat, de talán nem lehetetlen. Frank Svann-nal tárgyalva úgy becsülte, hogy húsz közül egy terrorista – a követségen tartózkodók közül összesen tíz vagy húsz – lehet olyan intelligens, hogy megfeleljen ennek a leírásnak. Jutott-e közülük akár csak egy is a titkos börtönben őrzött ötven fogoly közé? Látott rá esélyt, ha nem is nagyot, de arra mindenesetre elegendőt, hogy érdemes legyen megpróbálni. Néhány óra, esetleg egy éjszaka leforgása alatt képes lenne meggyőződni róla, hogy igaza van-e. Ahhoz, hogy elkezdhesse a vadászatot, szüksége volt egy névre, egy helymegjelölésre, egy jelszóra, aminek felhasználásával kapcsolatot teremthet Bahreinnel. Bármire, ami konkrétum, aminek a nyomán elindulhat. Még ma éjjel be kell jutnia abba a börtönbe. Három nap múlva, délelőtt tízkor folytatódni fognak a kivégzések. Előbb azonban a papírokat kell megszereznie El-Basztól.

A régi portugál erőd romjai feketén magasodtak előtte a sötét égbolt előterében, méltó hirdetőiként évszázadokkal korábban élt hajósok erejének és dicsőségének. Kendrick gyors léptekkel haladt át a Harat Valjat nevű városrészen, és már közel járt a Sabat Ajnub-piachoz, amelynek a bazárétól elütő, rendezett üzletsorai egyszerre tükrözték az arab, a perzsa, az indiai és a legmodernebb nyugati építészeti hatásokat. Egy szép napon persze majd ez is elenyészik, gondolta, s átveszik helyét az ománi szokások, újabb bizonyítékeként annak, hogy a hódítók – legyenek azok katonák, politikusok vagy terroristák. – hatalma véges, emléke múlandó. Beért a tágas térre, amelynek közepén szobor állt, egy olasz művész alkotása. Lobogó köpenyes, büszkén a távolba tekintő sivatagi törzsfőt ábrázolt, de Evan most rá sem nézett, figyelmét a piacteret benépesítő tömeg kötötte le. Többnyire arabok voltak, de akadt köztük néhány, a városban uralkodó káosszal mit sem törődő, a misztikus kelet vonzásának ellenállni nem tudó, gazdag európai turista is. Az omániak harsány hangon kínálgatták nekik áruikat, s bár úgy tettek, mintha nem törődnének vele, feszült arcuk elárulta, hogy jól hallják az amerikai nagykövetség felől hangzó géppisztolysorozatok, puskadurrogást. Zavartak voltak, s mivel az ő valamikor oly békés Maszkatukban zajló szörnyűség meghaladta értelmüket és felfogóképességüket, úgy tettek, mintha nem vennének róla tudomást.

Balava bortuan – Narancsos baklava, A szerény kis üzlet egy fényesen kivilágított ékszerbolt és egy Paris nevű, bőrárúkkal kereskedő butik között húzódott meg. Kendrick elment a szökőkút mellett, és gyors léptekkel közeledett a pékség felé.

– Igazuk volt az embereiknek – mondta a fekete hajú nő. Az árnyékból előlépve szeméhez emelte motoros fényképezőgépét, és gyors egymásutánban több felvételt is készített a Sabat Ajnub üzletébe belépő Evan Kendrickről. – A bazárban vették észre? – kérdezte a mellette álló köpenyes, középkorú arabtól.

– Elterjedt a híre, hogy láttak befutni egy embert a sikátorba, a rendőrök után, de azt hiszem, sikerült elejét venni a további szóbeszédnek – válaszolta az informátor, egy pillanatra sem véve le a szemét a pékség bejáratáról.

– Hogyan, amikor sokan látták?

– Azt viszont már senki sem látta a nagy felfordulásban, hogy a zsebtolvajok után rohant, akik ellopták tőle a tárcáját. Ezt már csak az embereink terjesztették el a körülállók között, és természetesen most is akadtak néhányan, akik lelkesen csatlakoztak hozzájuk. Az emberek szeretnek jólértesültnek látszani, kérkedni azzal, hogy olyasmit tudnak, amit mások nem.

– Kiválóan érti a dolgot – nevette el magát Kalila. – És az emberei is.

– Muszáj értenünk hozzá, anisa Kalila – mondta a férfi, a megkülönböztetett tiszteletet kifejező ománi szót ragasztva a nő neve elé. – Ha nem így lenne, olyasmivel kellene szembenéznünk, amit jobb szeretnénk elkerülni.

– Miért éppen a pékség? – kérdezte a nő. – Van valami ötlete?

– Nincs. Különben is utálok a baklavát. Nem is csöpög, egyenesen ömlik belőle a méz. Az ilyesmit csak a zsidók szeretik.

– Nemcsak ők, én is.

– Akkor ön is elfelejti, mit tettek önökkel a törökök.

– Nem hiszem, hogy baklaváért ment volna az üzletbe, vagy azért, hogy történelmi kiselőadást hallgasson meg arról, mit tettek a törökök Egyiptom és Izrael

törzsei ellen – szólt rá társára türelmetlenül a nő.

– Látom, van még büszkeség Kleopátra utódaiban – állapította meg mosolyogva az informátor.

– Kleopátra szóban forgó utódjának egyelőre fogalma sincs arról, miről beszél. Egyelőre szeretnék tisztába jönni az eseményekkel.

– Akkor talán kezdje azzal a katonai gépkocsival, ami az esti imádság után a szállodától néhány háztömbnyire felvette az illetőt. Én az ön helyében nem hagynám figyelmen kívül ezt a körülményt.

– Biztosan vannak barátai a hadseregben.

– Maszkatban csak a szultáni helyőrség állomásozik – figyelmeztette a nőt az ománi.

– És?

– A tisztek kéthavonta váltják egymást a főváros és a dél-jemeni határ között.

– Mire akar kilyukadni?

– Két dologra is. Először is hihetetlen véletlennek tartom, hogy valaki négy év távollét után rögtön megtalálja a barátját a maszkati helyőrség állandóan cserélődő tisztikarában.

– Valóban meglepő, de nem lehetetlen – válaszolta a nő. – Mi volt a másik dolog, amit mondani akart?

– Olyasmi, ami némileg ellentmond az első állításnak. Manapság nincs az a helyőrségi jármű, amelyik felvenne egy olyan ruhába öltözött külföldit, mint ő, hacsak a benne ülők nem a legmagasabb helyről kapott jóváhagyás alapján cselekszenek.

– A szultánra gondol?

– Ki másra?

– Soha nem merné megtenni – intett nemet Kalila. – Meg van kötve a keze. Elég egyetlen rossz lépés a részéről, és mindenki őt fogja vádolni a kivégzésekért. Ha vérfürdő lesz, az amerikaiak a föld színével teszik egyenlővé Maszkatot, és ezzel ő is tisztában van.

– Valószínűleg azzal is, hogy azért is neki kell felelnie, amit mások tesznek. Ebben az esetben pedig jobb, ha ismeri a lehetséges szereplők szándékait, ha másért nem, hát azért, hogy egyetlen kivégzéssel sok további, értelmetlen gyilkosságnak elejét vegye.

– Ha az a katonai gépkocsi a szultánnal megtartott találkozóra vitte az illetőt, akkor vissza is kellett hoznia – jegyezte meg a nő.

– Pontosan így történt – értett egyet vele a középkorú férfi.

– Ez pedig csak azt jelentheti, hogy bármit javasolt is az emberünk, a szultán nem utasította vissza.

– Minden jel erre mutat, anisa Kalila.

– Meg kell tudnunk, mi volt a javaslat. Így van?

– Rendkívül veszélyes lenne mindkettőnk számára, ha nem tudnánk meg. – bólintott az arab. – Többről van szó, mint kétszázharminchat amerikainak az életéről – egy egész nemzet sorsáról. A nemzeteméről, és én kész vagyok mindent megtenni azért, hogy magunk dönthessünk a sorsunkról.

– Értem, sahí el Aumer.

– Valóban? Önöknek sokkal kedvezőbben alakultak a körülményeik ott, a Földközi-tenger partján, mint nekünk itt az öbölben. Most rajtunk a sor, és nem fogjuk megengedni, hogy bárki megáll litson bennünket.

– Mi is azt akarjuk, hogy önöknek jobb legyen, kedves barátom.

– Akkor tegye, amit tennie kell, sahíti Kalila.

– Azt teszem – az elegánsan szabott kosztümöt viselő nő rövid csövű revolvert vett elő a retiküljéből, belenyomott egy teli tárat, és visszacsúsztatta a táskába. – Menj most, adim sahí – mondta a férfinak. – Értjük egymást, és neked most máshol kell lenned, olyan helyen, ahol mások is láthatnak.

– Szálem alejkum, Kalila. Allah legyen veled.

– Őt küldöm Allahhoz, hogy könyöröggjön a lelkéért... Gyorsan! Már jön is! Követem, és megteszem, amit meg kell tenni. Tíz, de legfeljebb tizenöt perced van, hogy olyanok közé juss, akik tanúsítják, hogy velük voltál.

– A Zavadi mecsetbe megyek, meglátogatom az öreg mullahokat és műezzineket. A szent emberek szavát senki sem szokta kétségbe vonni. Nincs messze, legkésőbb öt perc múlva ott leszek – búcsúzott a férfi.

– Alejkum szálem – válaszolta Kalila, és az amerikai után indult, aki már elhaladt a szökőkút mellett, és a Sabat Ajnub keleti vége mögött kezdődő sötét, keskeny sikátorok felé tartott. Mit csinál ez az őrült? – dühöngött magában, és

kalapját lekapva bedugta a pisztolya mellé a válltáskába. A Sari-el-Miszkvijis, a város legveszélyesebb része felé tart, amit a Maszkatba érkező idegenek lehetőség szerint minél messzebbre el szoktak kerülni. Igazuk volt, ez tényleg amatőr – állapította meg elkéseredetten. Nem lenne szabad ilyen ruhában utánamennem abba a negyedbe, de muszáj. A vége az lesz, hogy mindkettőnket megölnék!

Evan Kendrick végigsietett a kockakövekkel egyenetlenül kirakott, alacsony, romos házakkal és lécekből, bádoglemezekből összetákolt viskókkal szegélyezett mocskos utcán. A városnak ezen a részén még a levegő is más volt – az arab ételek illata hasis és égő kokalevelek szagával keveredett benne. A gettó lakói lassan, óvatosan mozogtak a rosszul megvilágított utcákon. Hozzászoktak már az állandó veszélyhez, megbékéltek a társadalomból való kirekesztettség érzésével. Ami a Sari-el-Miszkvijisben tartózkodók ruházatát illeti, abban a nyomát sem lehetett felfedezni semmiféle előírásnak. Az abák és gotrák békésen megfértek a máshol tiltott viseletnek számító miniszoknyákkal, a! szakadt farmerekkel és a világ legkülönbözőbb részeiről érkezett tengerészek egyenruháival. Ez utóbbiak kizárólag a közmatrózok közül kerültek ki, bár Maszkatban az a szóbeszéd járta, hogy sok tiszt alárendeltjeivel ruhát cserélve igyekszik megszerezni az e városrész kínálta örömeit.

A kapualjakban férfiakból összeverődött csoportok beszélgettek, eltakarva az amúgy is nehezen olvasható házzámokat, s hogy még nehezebben lehessen megtalálni egy címet, a kereszteződésekben; az utcák páros és páratlan oldalai gyakran helyet cseréltek egymással. El-Baz, Sari-el-Balah 77, – dátumok utcája. Vajon hol lehet?

Hosszas keresés, többszöri eltévedés után végre megtalálta. A ház ajtaja alagútszerű boltív mélyedésbe nyílt. Felső részébe kis ablakot vágtak, amit vastag vasrács védett. A kapumélyedésben, az épület falának támaszkodva egy mocskos köntöst viselő arab őrködött.

– Esmahli – kért elnézést Kendrick, és megpróbált elcsúszni a férfi mellett.
– Lat? – tudakolta látogatásának célját a cseppet sem bizalomgerjesztő alak.
– Találkozóm van – folytatta Evan arabul. – Várnak rám.
– Ki küldte? – érdeklődött az őr, és meg sem moccant, hogy utat engedjen neki.
– Semmi köze hozzá.

– Nem azért állítottak ide, hogy ilyen válaszokat kapjak – az arab kiegyenesedett, s abáját résnyire szétnyitva megmutatta az övébe tűzött pisztolyt. – Szóval, ki küldte?

A nagy sietségben a szultán tisztje elfelejtette volna megadni a jelszót, amivel bebocsátást nyerhet? – jutott eszébe Evannek, de nem sokat gondolkodott rajta, hanem igyekezett megadni a legmegfelelőbbnek gondolt választ: – Egy pékségből jövök, a Sabat Ajnubról, ahol...

– Egy pékségből? – vonta fel szemöldökét elégedetlenül az őr. – Arrafelé legalább három pékség van.

– Igen, de ezek baklavát is árulnak, a szentségit neki! – kiáltott fel türelmetlenül Kendrick. – Narancssal...

– Elég – szakította félbe az arab. – Feltettem egy egyszerű kérdést és egyszerű választ vártam rá, uram. Tehát egy pék küldte. Látja, milyen könnyű válaszolni nekem?

– Na jó – legyintett az amerikai. – Ezek szerint most már bemehetek?

– Előbb még tisztáznunk kell, kihez jött, uram.

– Az isten szerelmére, hát ahhoz az emberhez, aki itt lakik... aki itt dolgozik.
– Neve nincs neki?

– És ha van, mennyiben tartozik az magára? – vágott vissza dühösen Evan.

– Helyénvaló a kérdése, uram – bólintott változatlan nyugalommal az arab, – Ám mivel tudomásom volt a pékről...

– A rohadt életbe – szitkozódott most már türelmét veszítve Kendrick. – El-Baznak hívják! Bemehetek végre? Nagyon sietek!

– Értesítem az illetőt, uram, s ha óhajtja, beengedi, ön nyilván megérti, hogy...

Az őr nem tudta befejezni a mondatot, mert a néhány lépésnyire lévő sarok mögött örült ricsaj hallatszott. Férfiak és nők kiáltoztak kivehetetlenül, majd az általános zsivajból kivált egy határozott női hang. – Siboni fihali – követelte arabul, hogy hagyják békén, de utána rögtön átváltott angolra: – Mocskos gazemberek!

Két lövés dörrent, s Kendrick és az őr azonnal beugrott a védelmet kínáló kapualjba. Az arab az ajtóhoz lépett, és megdöngette, Evan pedig, tudni akarva, mi történik körülötte, óvatosan kipillantott a kiszögellés mögül. Két arab köntösben, egy lány és egy szakadt khakinadrágot viselő, kezét vérző karjára szorító fiatalember rohant el előtte, s hogy jobban lássa őket, kilépett az utcára. Pár másodperc múlva eltűntek a következő sarkon, ő pedig, megfordult, hogy visszamenjen az ajtóhoz, de földbe gyökerezett a lába.

A szomszédos utca torkolata előtt, bal kezében rövid pengéjű törrel, jobbában revolvert szorongatva egy fedetlen fejű nő állt. Tekintetük egy pillanatra egymásba kapcsolódott, s a nő felemelte a fegyvert. Evan már várta, hogy meghúzza a ravaszt, de legnagyobb megdöbbenésére a nő, pisztolyát továbbra is rászögezve, hátrálni kezdett, majd megpördült és futva beleveszett a sötétbe. Kendrick biztos volt benne, hogy őt követte. Meg akarta volna ölni? De miért? Ki küldhette?

– Ide! – hallotta a fojtott kiáltást. Megfordult, és látta, hogy az őr vadul integet neki az ajtóból. – Gyorsan, uram! Bemehet, de siessen! Nem láthatják meg itt.

Alig ért oda, az ajtó kitárult, alacsony emberke nyúlt ki mögüle, és egy határozott mozdulattal berántotta a házba. – Tűnj el, amilyen gyorsan csak tudsz! – szólt rá határozottan az őrré, és a kaput becsapva ráfordította a két, erős acélból készült biztonsági zárat. Kendrick egy rosszul megvilágított, előszobaszerű helyiségben találta magát,, amelynek mindkét oldaláról ajtók nyíltak. A padlótapró perzsaszőnyegek borították, s bár a félhomályban nem jól látott, Evan úgy becsülte, hogy bármelyik nyugati művészeti aukción jókora összeget lehetne kapni értük. Az ajtók között, a falon is szőnyegek lógtak, de már nagyobbak, amelyeknek mindegyike egész kis vagyont érhetett. Úgy látszik, El-Baz csak szakértők számára felfedezhető, könnyen mozdítható értékekbe fekteti a pénzét, állapította meg magában.

– El-Baz vagyok – mondta angolul, enyhén fejet hajtva az alacsony férfi, és kezét nyújtott. – Ön annak nevezi magát, akinek akarja, s én örömmel szólítom a nevén, még ha tudom is, hogy nem a mélyen tisztelt szüleitől kapta. Kérem, fáradjon be a jobb oldali második ajtón, s essünk túl a legfontosabb feladaton. A többit lényegében már elvégeztem.

– Elvégezte? Mit végzett el? – kérdezte értetlenül az amerikai.

– A lényegét – válaszolta El-Baz. – Az utasításoknak megfelelően elkészítettem a papírokat.

– Miféle utasításokról beszél?

– Azokról, amelyek megadták, hogy kicsoda ön, mivel foglalkozik, honnan érkezett. Másra nem is volt szükségem.

– Kitől kapta ezeket az információkat?

– Fogalmam sincs – válaszolta az arab, és karon fogva maga után vonta Kendricket. – Telefonon jött az utasítás, de hogy honnan, azt nem tudom. A hölgy a megfelelő szavakat használta, és ennyi elég is volt ahhoz, hogy engedelmeskedjek.

– Hölgy?

– Az illető neme mellékes, ja sejk. Csak a kimondott szavak számítanak. Erre parancsoljon – El-Baz egy avítottak tűnő kamerával felszerelt fényképész műterembe vezette vendégét, s lekicsinylő arckifejezését látva, rögtön közölte is: – Ezzel a készülékkel ugyanolyan szemcsés felvételek készíthetők, mint amilyeneket a kormányhivatalokban kiállított igazolványokon lát. A berendezéseikkel persze jobbat is tudnának csinálni, ha egy kicsit odafigyelnének az előhívásra. Ide, az ernyő elé parancsoljon. Gyorsan fogunk végezni.

Az arab valóban gyorsan elkészítette a képeket. Kiválasztotta közülük a legmegfelelőbbet, a többit pedig elégette. Vékony, sebészek által használt gumikesztyűt húzott, megfogta a felvételt, és elhúzta a műterem egyik falát borító, sűrűn redőzött függönyt. A sima, szürke falat látva Kendrick meglepődött, nem tudta, mit akarhat az öreg, de tanácstalansága csak egy pillanatig tartott, mert El-Baz lábával megnyomott egy padlóba rejtett kapcsolót mire a panel szétvált, és két fele halk súrlódással oldalra csúszott. Evan követte az arabot, és egy olyan helyiségben találta magát, amely az ő washingtoni irodájában használtaknál is korszerűbb készülékekkel volt telezsúfolva. Két nagy, külön nyomtatóval ellátott személyi számítógép, négy különböző színű, modemekhez csatlakoztatott telefon volt a szűk, ablaktalan

szobában.

– Parancsoljon – mutatott El-Baz az egyik, kapcsolt képernyőjű számítógép előtt álló székre. Azt az utasítást kaptam, hogy lássam el önt minden szükséges információval, de csak a hivatalos papirokat adjam a kezébe. Tanulmányozza hát magát, kérem.

– Tanulmányozzam magamat? – csodálkozott Kendrick.

– Mint láthatja, ön szaúd-arábiai, Rijádban született és Amal Bahrudinak hívják – mutatott a képernyőn világító zöld betűkre El-Baz. – Építészmérnök és némi európai vér is van az ereiben feltehetően a tisztelt nagyapjának köszönhetően.

– Európai...

– Igen. Nyugodtan hivatkozhat erre, ha valakinek feltűnnének némileg szokatlan arcvonásai.

– Álljon csak meg egy percre! – szólt rá az arabra Evan, és közelebb hajolt a képernyőhöz. – Ez egy valóságos személy?

– Az volt. A zöld telefon szerint tegnap éjjel halt meg Kelet-Berlinben.

– Meghalt? Tegnap éjszaka?

– A keletnémet rendőrség, amit természetesen szovjetek irányítanak, napokig, sőt talán hetekig titokban fogja tartani a halálát – magyarázta El-Baz. – Alaposan utána fognak nézni, nem-e használja fel a dolgot a KGB hasznára. A bevándorlási hatóságaink – a kék telefon – természetesen gondosan nyilvántartásba vették a hozzánk érkezett Amal Bahrudit, és harminc napra érvényes vízumot adtak ki számára.

– Ezek szerint ha valaki hivatalos csatornákat felhasználva utánanéz, azt fogja találni, hogy szabályszerűen belépett az országba, és fogalma sem lesz arról, hogy Kelet-Berlinben fekszik holtan?

– Pontosán így van – bólintott az arab.

– És mi történik akkor, ha elkapnak?

– Emiatt már ne fájjon a feje. Megölik, mielőtt elkezdhetné kimagyarázni magát.

– És a szovjetek? Ők nem okozhatnak problémát? – aggodalmaskodott Kendrick. – Végül is tudják, hogy Bahrudi meghalt.

– Miből gondolja, hogy biztosak az illető kilétében? Bármilyen jó is a KGB, azért nem tévedhetetlen, és egy kis ügyességgel össze lehet zavarni –! felelte könnyed, csevegő hangon El-Baz.

– Értem – bólintott Kendrick, és meg sem próbálta titkolni, hogy mély benyomást tettek rá a hallottak. – Honnan tudta ilyen hamar megszerezni egy Kelet-Berlinben megölt szaúdi titkos adatait? Ez egyszerűen hihetetlen!

– Pedig elhiheti, ismeretlen fiatal barátom. Az olyan embernek, mint én, természetesen sok helyen kell hogy legyenek szövetségesei, de ez már nem tartozik magára. Tanulmányozza csak az adatokat: a szülei nevét, az iskoláit, egyetemeit – kettő van belőlük és az egyik az Egyesült Államokban, ahogy azt a szaúd-arábiaiak szeretik. Többre nem is lesz szüksége, de ha igen, az úgysem számít, mert akkor meghal.

Kendrick a Valjat Kórház kerítése mentén lépett ki a városon belüli városból. Mindössze egy széles utca, nem egészen százötven méternyi távolság választotta el az amerikai nagykövetség kapujától. Most meglehetősen kevés bámészkodó volt, s a kép egészen békésnek tűnt volna, ha a képviselőlet falain belül nem hangzanak fel időről időre géppisztolysorozatok. A fáradtság azonban a kíváncsiságnál is nagyobb úr – a szörnyű színjáték nézőközönsége a késői órára erősen megfogyatkozott. Tudva, hogy alig négyszáz méterre van csak az Álom palotától, a szultán tengerparton épült nyári rezidenciájától, Kendrick az órájára pillantott. Az időpont és a hely, ahol tartózkodott, egyaránt kedvező volt számára. Kevés ideje maradt, és ha eredményt akar elérni, Ahmednek gyorsan kell cselekednie. Emlékezett hogy nem messze, a kórház bejárata mellett vannak nyilvános telefonok – ezt is Manny Weingrassnak köszönhette. Az öreg két alkalommal is kórházba szállíttatta magát, mondván, hogy megmérgezték brandyjét, harmadszor pedig hét öltést kapott, mert egy ománi nő rossz néven vette, hogy túl messzire kalandozott a keze.

Az utcai lámpák fényében már messziről észrevette a három, fehér műanyagból készült telefonfülkét. A köpenye belső zsebében lapuló papirokat megmarkolva önkéntelenül is futni kezdett feléjük, de néhány lépés után visszafogta magát, és átváltott sétára, mert ösztönei azt súgták, hogy nem szabad felhívnia magára a figyelmet semmivel. Az első fülkét elérve bedobott néhány érmét, és tárcsázni kezdte a jól emlékezetébe vésett, szokatlan számot 555-0005.

Izzadságtól gyöngyöző homlokkal, izgatottan hallgatta az ismétlődő csöngéseket... hét... nyolc. Még kettő és bekapcsol az üzenetrögzítő. Fohászkodott, hogy ne úgy legyen, és rettenetesen megkönnyebbült, mikor végre meghallotta az ismerős hangot: – Iva.

– Angolul.

– Máris? – Ahmed hangján érezni lehetett, hogy meglepte a hívás. – Mi történt?

– Kezdem az elején... Egy asszony követett, utcán elég rossz volt a világítás, de amennyire meg tudtam ítélni, középtermetű, hosszú hajú és drágának tűnő nyugati ruhát visel. Arabul és angolul is beszél. Mond ez önnek valamit?

– Ha arra gondol, hogy tudok-e valakiről, aki El-Baz műhelyéig követhette, akkor nem. Miért?

– Azt hiszem, meg akart ölni.

– Micsoda? – kiáltott fel a szultán.

– A rám vonatkozó információkat is egy nő továbbította El-Baznak, természetesen telefonon.

– Erről tudok.

– Van a kettő között valami kapcsolatot?

– Hogy érti ezt?

– Nem lehetséges, hogy valaki meg akarja szerezni a hamis papírjaimat?

– Remélem, nem – válaszolt meglehetősen magabiztossággal a szultán. – A nő, aki El-Baznak telefonált, a feleségem volt. Senki másra nem bíztam volna rá azt a titkot, hogy maga itt tartózkodik.

– Köszönöm, hogy vigyáz rám, de ennek ellenére valaki tudomást szerzett az érkezésemről.

– Négy emberrel beszélt, Evan, és közülük az egyiket, közös barátunkat, Musztafát, megölték. Valaki tehát valóban tudja, hogy itt van, és a másik három személyt ezért huszonnégy órás megfigyelés alatt tartatom. Nem ártana, ha rejtőzködne még egy ideig, legalább egy napig. Könnyen meg tudom szervezni, és ezalatt hátha okosabbak leszünk. Ezzel az Amal Bahrudival kapcsolatban is van valami, amit feltétlenül meg kell beszélnem magával. Rejtőzködjön még egy napig. Szerintem az lesz a legjobb.

– Nem – jelentette ki határozottan Kendrick. – El akarok tűnni a színről, de nem úgy, hogy rejtőzködöm.

– Hogy értsem ezt? – csodálkozott Ahmed.

– Azt akarom, hogy tartóztassanak le mint terroristát, és vigyenek abba a börtönbe, ahol a többieket tartják. Még ma éjjel oda kell jutnom.

A bő köpenyt viselő férfi a Vadi-al-Kabiron, a széles úttest közepén futott. A Mataib-kapu sötétjéből bukkant elő, s valószínűleg a Mirani, a régi portugál erőd felől jött.. Ruháját olaj- és piszokfoltok tarkították, haja nedves volt, fejkendőjének vége a hátát verdeste. Az utcán járók – a késői óra ellenére is elég szép számmal voltak még – rögtön látták rajta, hogy a tenger felől, illegálisan érkezett valamikor békés városukba, akárcsak oly sok társa az utóbbi időben.

A távolból szirénázás hallatszott, a hang egyre erősödött, s a Vadi-al-Uvar felől csikorgó kerékkel egy járőrautó fordult be az al-Kabirra. Úgy látszik, egy rendőrségi besúgó értesítette a hatóságokat, és azok gyorsan cselekedtek. A kocsit tetejére szerelt fényszóró sugara egy pillanatra a menekülőre vetült, s a férfi előbb rémülten balra, majd az üzleteket védő acélredőnyök sorát látva jobbra vetődött. Lódult volna tovább, hogy meneküljön, de megtorpant, mert észrevette, hogy néhány járókelő szorosan egymás mellé húzódik, és elállja az útját. A férfiak arcára félelemmel vegyes elszántság ült ki. Elegük volt már az idegenekből, vissza akarták kapni a városukat, a nyugalmaikat. Egy alacsony, európai szabású ruhát, de arab fejkendőt viselő férfi lépett ki a sorból, és óvatos elszántsággal megindult az üldözött felé. Pár lépést tett csak, s máris ketten csatlakoztak hozzá. Távozásuk megbontotta ugyan a sort, de ez nem sokat segített a menekülőn, mert az először útját állók mögött, tömör sorfalat alkotva, egész tömeg verődött össze keresztben az úttesten.

– Menjenek onnan! Oszoljanak szét! Lehet, hogy kézigránát van nála! – hangzott fel a figyelmeztető kiáltás a járőkocsi hangszórójából. A jármű megállt, egy rendőrtiszt ugrott ki belőle, és revolverét lövésre készen tartva az idegen felé rohant.

– Oszoljanak! – üvöltötte az utca bal oldalán végigrohanó másik rendőrtiszt. – Siessenek, nehogy

magukat találjuk el!

Az addig bátran helytálló járókelők gyorsan megfogadták a tanácsot, s a szomszédos kapualjak felé futva igyekeztek minél gyorsabban fedezéket találni. A menekülő, mintha csak most tért volna magához a váratlan akadály okozta meglepetésből, vadul felkiáltott és ruhájának ráncai közé kapott, de abban a pillanatban géppisztolysorozat ropogása hallatszott. Az idegen fájdalmasan fel üvöltött, a dühös Allah és a bosszúálló El Fatah erőit hívta gyilkosai ellen, és vállához kapva a kövezetre rogyott. Néhány másodpercig mozdulatlanul feküdt, majd egy végső, elkeseredett kiáltással megátkozott minden gaz hitetlent és elcsendesedett. Mire a két rendőrtiszt és a járorkocsiból harmadikként kiszálló parancsnok odaért hozzá, már ismét mozdulatlan volt; halott, vagy legalábbis súlyosan sebesült – a gyenge utcai világításban ezt senki sem tudta biztosan megítélni.

– Fegyvereztétek le és kutassátok át! – adta ki harsányan az utasítást alárendeltjeinek a parancsnok. – Lehet, hogy ő az – fűzte hozzá, és maga is közelebb hajolt a fogolyhoz. – Ott, a combjához erősítve! Gyorsan adjátok ide! A kapualjából lassan előbukkantak a megnyugodott járókelők, és kíváncsian figyelték a Vadi-al-Kabir úttestjén lejátszódó jelenetet.

– Könnyen lehet, hogy igaza van, uram – mondta távolról is tisztán érthetően a fogolytól balra álló rendőr. – Ott van a seb a nyakán.

– Bahrudi! – kiáltott fel diadalmasan a parancsnok, miután áttanulmányozta az idegentől elvett tasakból előkerült papírokat. – Amal Bahrudi, a megbízható! Utoljára Kelet-Berlinben látták, és most, hála legyen Allahnak, sikerült elfognunk!

– Menjenek innen! – figyelmeztette az ismét csoportokba verődő embereket a harmadik rendőr. – Lehet, hogy ennek a disznónak a társai itt vannak a közelben. Ez a gyalázatos csirkefogó Bahrudi, a kelet-európai terrorista. Értesítettük a szultán helyőrségét, mindjárt jön az erősítés. Meneküljenek, nehogy eltalálják magukat!

A járókelők riadtan szétoszlottak. A menekülő láttán még összeszedték ugyan a bátorságukat, de az esetleges tűzharc lehetősége mindannyiukat megrémítette. Féltek, bizonytalanok voltak, s csak egy dolgot jegyeztek meg alaposan – azt, hogy a rendőröknek sikerült elfogniuk egy Amal Bahrudi nevű hírhedt, nemzetközileg ismert terroristát.

– Hamar el fog terjedni a hír – mondta folyékony angolsággal a parancsnok, és talpra segítette a "foglyot". – Ha kell, természetesen mi is besegítünk, hogy minél többen megtudják.

– Kérdeznék valamit – válaszolta Evan, és letekerte fejéről a kendőt. – Mi volt az, amit az előbb kiabált valami "megbízható"-ról, meg kelet-európai terroristáról?

– Gondolom, az igazság, uram.

– Ezt most jól megmondtá. Egy szót sem értek belőle.

– Majd a kocsiban, uram – kérte Kendricket a rendőr. – Sietnünk kell, nem maradhatunk itt.

– Választ akarok a kérdéseimre – követelte a képviselő, miközben hagyta, hogy a járőrautó hátsó ajtajához vezessék. – Végigcsináltam ezt a színjátékot, ahogy mondták, de a nagy sietségben valaki elfelejtett figyelmeztetni, hogy az illető, akinek a nevét használom, egy Európában bombákat hajigáló gyilkos.

– Csak annyit mondhatok, uram, amennyit magam is tudok. A börtönparancsnokságon, a rendelőben majd mindent elmagyaráznak.

– Ki ez a Bahrudi?

– Valóságos személy, uram.

– Ezt tudom, de ami a többit illeti... – próbált kicsikarni valami értelmes választ Kendrick, de a rendőrtiszt oda sem figyelt, csak kiadta a sofőrnek az utasítást: – Induljon már! Gyorsan! Ők itt maradnak – mutatott a kocsi mellett álló társaira.

– Tudom, hogy valóságos személy, de azt senki, egy szóval sem említette, hogy terrorista – ismételte meg felháborodottan Evan.

– Majd az orvosi rendelőben, uram – mondta újból a rendőr. Cigarettára gyújtott, mélyen leszívta és az ülésen kényelmesen hátradőlve hosszan kifújta a füstöt. A feladata véget ért.

– Jó néhány dolog volt, amit El-Baz számítógépe nem árult el önnek – közölte az

ománi orvos, miközben Evan vállát vizsgálta. Kettesben voltak a börtönparancsnokság orvosi rendelőjében. – Nyolcéves kora óta vagyok Ahmed – elnézést –, a nagy szultán személyi orvosa. Ha valamilyen oknál fogva személyesen nem tud kapcsolatba lépni vele, mostantól csak rajtam keresztül érheti el.

– Hol találom meg magát?

– A kórházban vagy odahaza. A telefonszámokat majd megadom. Vetkőzzön meztelenre, és az egész testét kenje be a barnító zselével, ja sejk. A börtönben naponta, sőt néha óránként tartanak motozást, és levetköztetik a rabokat. Azt sem ajánlom, hogy a pénztartó övét magával vigye. Elárulná magát.

– Megőrzi nekem? – kérdezte Kendrick.

– Természetesen.

– Térjünk vissza erre a Bahrudira – kérte, a képviselő, miközben az orvos utasításának engedelmeskedve testének minden részét gondosan bekente a festékekkel. – Miért nem mondta meg El-Baz, ki is ez az ember?

– Ahmed utasítására tette. Ő attól tartott, hogy ön esetleg tiltakozni fog, s ezért személyesen akarta elmondani, hogy kinek a nevét viseli.

– Nem egészen egy órája beszéltem vele telefonon, de egy szót sem mondott erről. Mindössze annyit említett, hogy beszélni akar velem erről a Bahrudiról.

– Ön nagyon sietett, ő pedig el volt foglaltva azzal, hogy megszervezze az ön "letartóztatását". Ezért hagyta rám a dolgot.

– Halljuk akkor a magyarázatot – mondta most már sokkal kevésbé mérgesen Kendrick.

– Azért esett éppen órá a választás, hogy ha ön a terroristák kezébe kerül, időt nyerhessen, és kívárhassa a segítséget, amennyiben még lesz rá lehetőség.

– Hogy érti azt, hogy időt nyerjek?

– Ha a Bahrudi nevet használja, maguk közül valónak fogják tekinteni, legalábbis addig, míg rá nem jönnek, hogy csal.

– De Bahrudi halott...

– És a holtteste a KGB kezében van – vágott közbe az orvos. – A Bizottság nem szokta elsietni az ilyen halálesetek nyilvánosságra hozatalát.

– Igen, ezt mintha El-Baz is említette volna.

– Ha akad valaki Maszkatban, aki ezekkel a dolgokkal alaposan tisztában van, akkor az ő.

– Ezek szerint, ha sikerül elfogadtatni velük magamat mint Bahrudi t, akkor rögtön bizonyos tekintélyt is szerzek előttük – összegezte a hallottakat Kendrick. – Feltéve persze, hogy a szovjetek nem kürtölik világgá a halálhírét.

– Százszor, is meggondolják, mielőtt ezt teszik. Félnek a kellemetlenségektől, ezért egyelőre inkább várnak és figyelnek.

– A következő kérdés: ha Amal Bahrudi legálisan, útlevélvizsgálaton átesve érkezett az országba, miért nem fogták el önök? Éppen elég biztonsági emberük van odakint a repülőtéren.

– Megkérdezhetem, hány John Smith él az önök országában, ja sejk? – emelte Kendrickre nyugodt tekintetét az orvos.

– Mire akar kilyukadni?

– A Bahrudi meglehetősen hétköznapi arab név. Kairóban talán gyakrabban fordul elő, mint Rijád-ban, de azért ott sem ritka. Az Amal pedig olyan elterjedt keresztnév, mint önöknél a Joe, Bili vagy John.

– El-Baz azonban betáplálta a nevet a bevándorlási hivatal számítógépébe. Biztos, hogy fel fog tűnni valakinek, s csak órák kérdése, hogy a hír elterjedjen – figyelmeztette az orvost Kendrick.

– Azt hiszem, ebben téved, senkinek sem fog szemet szűrni a név. Egy közismert, körözött terrorista ügyel rá, hogy senki se tudjon róla, ha megérkezik egy országba. Hamis papírokat használ, és a hatóságok elsősorban ezeket próbálják kiszűrni. Kinek szúrna szemet önöknél, mondjuk egy John W. Booth nevű philadelphiai gyógyszerész, akit véletlenül ugyanazzal a névvel vert meg a sors, mint a Ford Színház-beli gyilkost?

– Úgy látom, jól ismeri az amerikai történelmet – állapította meg Kendrick.

– A Johns Hopkins orvosi karán végeztem, Mr. Bahrudi – válaszolta az orvos. – Hála a szultán apjának, aki észrevette, hogy egy beduingyerek többre vágyik annál, amit a sivatagi nomádok élete kínálhat neki.

– Hogyan találkoztak?

– Hosszú történet. Majd elmesélem, ha még találkozunk.

– Mindent megtenne a szultánért, ugye?

– Akár gyilkolnék is érte, ja sejk – felelte nyugodt hangon, Kendrick szemébe nézve az orvos. – Arra persze ügyelnék, hogy ne okozzak szenvedést – mérget használnék, rosszul állapotban meg egy diagnózist, vagy operáció közben megcsúszna a kezemben a szike –, de megtenném, ha kell, hogy visszafizessek valamit az adósságomból.

– Semmi kétségem efelől. Még szerencse, hogy az én oldalamon áll.

– Hogy egészen biztos lehessen benne, a jelszót is megmondom, öt, öt, öt – nulla, nulla, nulla, öt – adta meg az Orvos a szultán titkos telefonjának a számát.

– Ennyi bőségesen elég. Mi a neve?

– Fejszal, Dr. Amal Fejszal.

– Értem már, honnan jutott eszébe a John Smith – Kendrick felkelt a vizsgálóasztalról, a mosdóhoz lépve lemosta kezéről a felesleges festéket, és megnézte magát a kagyló fölötti tükörben. A zselé hatása már érzékelhető volt, bőre kezdett elszíneződni. Még néhány perc, és ugyanolyan barna lesz, mint bármelyik arab.

– Mi a helyzet odabent? – kérdezte az orvostól a börtönre utalva.

– Nem önnek valók ott a körülmények.

– Nem ezt kérdeztem. Arra vagyok kíváncsi, hogyan fogadják az új foglyokat? Át kell-e esniük valamifajta beavatáson? Biztosan tudják, hisz bolondok lennének, ha nem hallgatnák le a cellákat.

– Lehallgatjuk és gyanítjuk, hogy ezt ők is tudják. Rendszerint az ajtó körül gyülekeznek, ahol a legtöbb mikrofon van, és igyekeznek minél nagyobb zajt csapni. Akad néhány poloska a véce öblítőtartályában is, de azokkal sem sokat érünk. Ami keveset eddig sikerült kihallgatnunk a beszélgetéseikből, az nem túl biztató. Mint általában a szélsőségesek, ők is egymásra licitálnak abban, hogy ki a vakbuzgóbb, elkötelezettebb harcos. Mivel állandóan újabbak érkeznek hozzájuk, nem igazán ismerik egymást. A frissen be vitt eket alaposan kikérdezik, és a vallatás néha egészen brutális. Fanatikusak, de nem bolondok a szó általánosan elfogadott értelmében, ja sejk. Az éberség a jelszavuk, és állandóan attól tartanak, hogy áruló furakodik közéjük.

– Fanatikusabb és éberebb leszek, mint bármelyikük – jelentette ki Kendrick, és az orvos íróasztalára kikészített rabruhához lépett. – Szükségem lesz a követséget megszállva tartók vezetőinek a nevére. Nem készíthettem jegyzeteket a tájékoztatóból, de kettőt megjegyeztem, mert többször is ismétlődtek. Az egyik Abu Naszer, a másik Abbasz Zahir. Ki van még rajtuk kívül?

– Naszert már egy hete nem látta senki, ő valószínűleg távozott – válaszolta az ománi. – Zahir nem igazi vezető, csak egy nagyszájú hencsegő. Jelenleg a legfontosabb személyiségnek egy Zaja Jalim nevű nő tűnik. Folyékonyan beszél angolul, és ő szokta beolvasni a televíziós közvetítésekbe szánt közleményeiket.

– Hogy néz ki?–

– Ki tudja? Sűrű fátyolt visel az arcán.

– Más?

– Egy fiatalember, aki rendszerint ott van mellette. Elválaszthatatlanoknak tűnnek, és a férfinál mindig fegyver van. Orosz gyártmány, de a típust nem ismerem.

– Hogy hívják?

– Azrának.

– Kéknek? – csodálkozott Kendrick.

– Igen. Egyébként, ha már a színeknél tartunk, van egy szürke is – Abjad. Arab létére szokatlanul korán elkezdett őszülni.

– A neve azt jelenti, hogy fehér – vágta rá Kendrick.

– Pontosan. Azonosították, mint a TWA bejruti gépének egyik elrablóját, de csak a fényképe alapján. Akkor még nem volt meg a neve.

– Naszer, a Jatim nevű nő, Kék és Fehér – sorolta Kendrick. – Ennyi elég is lesz.

– Mihez?

– Ahhoz, hogy az első lépéseket megtegyem.

– Jól gondolja meg, mit tesz – mondta az orvos, miközben Evan felhúzta és a rugalmas, gumírozott övvel derekára erősítette a bő nadrágot. – Ahmed kettős szorításban vergődik. Tisztában van vele, hogy az ön áldozata árán sok fontos információhoz juthat, de azzal is, hogy ez a vállalkozás könnyen az életébe kerülhet önnek.

– Én is tudom, nem vagyok bolond – Kendrick begombolta a szürke rabinget, és

belebújt az arab börtönökben használatos nehéz borszandálba. – Ha úgy érzem!, hogy veszélyben vagyok, segítségért fogok kiabálni.

– Abban a pillanatban, hogy kinyitja a száját, mint a megvadult állatok fognak magára rontani. Tíz másodperc sem telik bele és halott lesz. Nincs az a gyors segítség, ami időben érkezhetne ahhoz, hogy megmentse.

– Akkor állapotodjunk meg egy jelszóban – ajánlotta a képviselő Körbenézett, és tekintete néhány felfüggesztett röntgenfelvételen állapotodott meg. – Ha a lehallgatókészüléknél ülő emberek azt hallják tőlem, hogy a követségről filmeket csempészték ki, azonnal jöjjenek és szabadítsanak ki. Rendben van?

– Filmeket csempészték ki a követségről... – ismételte meg az orvos.

– Ez az. Csak akkor fogom ezt kimondani, ha úgy érzem, hogy végveszélyben vagyok... Azt hiszem, nem ártana egy kicsit előkészíteni a belépőmet. Jó volna, ha az örök eldicsekednének a foglyoknak, hogy éppen itt Ománban sikerült elfogni Amal Bahrudit, a Kelet-Európában működő iszlám terroristák vezérét. Nem is volt olyan rossz ötlet a szultántól, hogy éppen ezt a nevet választotta. Jó útlevelet adott a kezembe.

– Nem annak szánta – jegyezte meg az orvos.

– Most mégis jól jön. Mintha Ahmed számított volna arra, mit fogok kérni, még mielőtt magamnak eszembe jutott volna. Tulajdonképpen nem is olyan lehetetlen, mint első hallásra tűnik – morfondírozott Kendrick.

– Nevetséges! – csattant fel az orvos. – Figyeljen rám és próbáljon megérteni! Kieselhetünk bármilyen tervet, eljátszadózhatunk a lehetőségekkel, de biztosra semmiképpen sem mehetünk. A börtönt katonák őrzik, és nem láthatunk bele minden ember lelkébe. Mi van akkor, ha szimpatizánsok akadnak közöttük? Nézzon ki az utcára! Teli van dühöngő Vadállatokkal, akik türelmetlenül várják a következő kivégzést, és fogadásokat kötnek rá, hogy férfi vagy nő lesz-e az áldozat. Nem minden abát vagy katonai egyenruhát viselő ománi polgár szereti Amerikát. Ahhoz túl sok szóbeszéd jut el ide a maguk arab-ellenes előítéleteiről.

– Ahmed ugyanezt mondta a maszkati helyőrsége tagjairól. Az egyetlen különbség, hogy ő, bevallása szerint, a szemekben nem képes olvasni.

– A szem magába rejti a lélek titkait, ja sejk. És így a szultánnak igaza volt. Állandóan él bennünk az árulástól való félelem. Ezek a katonák fiatalok, tapasztalatlanok és hajlamosak arra, hogy valóságos és képzelt sérelmekről befolyásolva, alapos megfontolás nélkül döntsének. Tegyük fel, de csak tegyük fel, hogy a KGB, a bizonytalanságot növelendő, útjára bocsátja a hírt: Amal Bahrudi halott, és az a férfi, aki az ő nevét használja, csaló. Ha ez megtörténne, egy segélykiáltásra sem maradna ideje. A halála gyors lenne, de távolról sem fájdalommentes.

– Ahmednek gondolnia kellett volna arra...

– Ez így nem tisztességes – tiltakozott Feiszal. – Ön olyan dolgokat vár el tőle, amelyek eszébe sem juthattak. Az, hogy maga Bahrudi alakját öltse magára, csupán a legvégső lehetőségként szerepelt az elgondolásokban. A stratégia a zavarkeltésre épült, arra, hogy egyszerű utcai járókelők elterjesztik: saját szemükkel látták egy veszedelmes terrorista elfogását, és az illető nevét is hallották a rendőroktól. A hír zavart, határozatlanságot idézett volna elő. Ahmednek mindössze az volt a célja, hogy néhány órával kitolja a maga bármikor várható kivégzésének az időpontját. Arra nem is gondolt, hogy be akar épülni a terroristák közé.

Evan az asztalra könyökölt, és hosszan, elgondolkozva nézte az ománi arcát. – Ha így áll a dolog, doktor, akkor most már végképp nem értem – mondta. – Nem akarok képzelt démonok ellen hadakozni, de a maga magyarázatából hiányzik valami.

– Éspedig?

– Ha valóban csak annyiból állt a stratégia, mint amennyit ön elmondott, akkor miből gondolták, hogy a megfelelő pillanatban éppen az al-Kabiron leszek, és el tudom játszani azt a kis színjátékot?

– Az eredeti tervben szó sem volt arról, hogy ön ott lesz – válaszolt nyugodtan az orvos. – Ön jelentősen felgyorsította az eseményeket. Az elképzelések szerint a színjátékra a reggeli ima kezdete előtt, a Khor mecset közelében került volna sor, hogy Bahrudi elfogásának híre pillanatok alatt elterjedjen a piacon. A szerepet más játszotta volna. A terv ennyi volt és nem több.

– Ezek szerint, mint azt az ügyvédek szokták mondani... különböző indíttatásból fogant célok véletlen, minden érintett számára előnyös találkozásáról van szó. Mindenesetre különös.

– Én orvos vagyok, ja sejk, nem ügyvéd.

– Efelől nem is volt kétségem – szólt mosolyogva Kendrick. – Ezzel együtt sem tudom kivenni a fejemből a palotában lakó ifjú barátunkat. Azt mondta, hogy Amal Bahrudiról akar beszélni velem, és nem hagy nyugodni a gondolat, vajon mire lyukadt volna ki ez a beszélgetés.

– Ő sem ügyvéd, uram.

– Ahhoz, hogy uralkodni tudjon, mindenhez értenie kell – válaszolt élesen Evan.

– Használnia kell az eszét, hogy... Eh, ezzel csak az időt vesztegetjük.

Segítsen, doktor, hogy tökéletesen megfelelhessenek a szerepemnek! Szorítsa össze jó erősen az öklét, és üssön az arcomba, hogy nyoma maradjon. Aztán vágjon a szikével a vállamba és kötözze be a sebet, de ne állítsa el a vérzést.

– Tessék? – kérdezte elhűlten az orvos.

– Az isten szerelmére, csak nem várja el tőlem, hogy magam csináljam?

A két katona kitárta a nehéz acélajtót, majd fegyverét maga elé kapva rögtön hátra is lépett, mintha arra számítana, hogy a bent lévők támadni fognak. Harmadik társuk egy erőteljes lökéssel belódította a nagy, betonpadlós terembe a még mindig vérző foglyot. Néhányan a rabok közül odaugrottak és megragadták az összevert arcú, fekvő embert, miközben társaik az ajtó körül tömörülve ordítottak egymással, hogy elnyomják a terem belseje felől érkező hangokat, és a lehallgatók ne tudják elvégezni a munkájukat.

– Kalibalak! – kiáltotta el magát az új fogoly. Egy erős rántással kiszabadította magát, talpra ugrott, és öklével az egyik előtte álló arcába vágott. – Allahra esküszöm, hogy szétverem a fejét annak, aki még egyszer megpróbál hozzám érni – Kendrick kihúzta magát, és dühösen végignézett a nála kivétel nélkül alacsonyabb foglyokon.

– Sokan vagyunk, te pedig egyedül – vetette oda az előbb megütött fiatalember, vérző orrát tapogatva.

– Lehet, hogy sokan vagytok, de gyávák és ostobák! Takarodjatok az utamból! Hagyjatok békén, gondolkodni akarok! – Evan a vállával nagyot lökött a hozzá legközelebb állón, és öklével szemén vágott egy másikat.

Már nem is igen emlékezett rá, mikor bántalmazott valakit. Úgy rémlett neki, még az általános iskolában történt. Egy Peter nevű fiú, a családnevére már nem emlékezett, eldugta a legjobb barátja uzsonnás csomagját, s mivel a barátja kicsi volt, Peter pedig elég nagy és erős, ő válaszolt a kihívásra.

Szerencsétlenségére úgy megverte a kötekedőt, hogy az igazgató behívatta az apját, és a két felnőtt rettenetesen leszidta. Komolyan meg is büntették, de később az apja azt mondta neki, hogy jól tette, amikor meg leckéztette Petert. Most megint itt volt az ideje, hogy verekedjen. Valaki hátulról ráugrott, és elkapta a nyakát. Hogy tanították a vízimentők tanfolyamán? Hogyan lehet ellazítani a fuldokló ember görcsösen kapaszkodó kezének szorítását? Kendrick a férfi könyökéhez kapott és hüvelykujjával teljes erőből megszorította az ott futó ideget. A fogoly felüvöltött, szorítása rögtön engedett, Evan pedig a vállán átdobva erősen a cementpadlóhoz csapta.

– Akartok még valamit? – nézett végig társain az új rab. – Bolondok vagytok! Ha nem lennétek olyan hülyék, nem sikerült volna elfogniuk. Megvetlek benneteket! Hagyjatok békén, mert gondolkodnom kell!

– Ki vagy te, hogy sértegetni merészsélz bennünket, és parancsokat osztogatsz? – vicsorított rá egy nyúlszájú, fiatal fogoly.

– Vagyok, aki vagyok. Legyen elég ennyi, nyavalyások – vágta oda becsmérően Kendrick.

– Az örök megmondták a nevedet – ugrott elé egy harmincas éveie elején járó, nyíratlan szakállt és mocskos, hosszú haját viselő fogoly. – Amal Bahrudi, a megbízható, Kelet-Berlinből... Na és? Ki vagy te nekünk? Ha tudni akarod, egy cseppet sem tetszik az arcod. Ki az az Amal Bahrudi? Mi közünk nekünk hozzá? Miért törődjünk vele?

Mielőtt válaszolt volna, Kendrick az ajtó előtt tömörülő, a lehallgatókészülékek miatt hangosan vitatkozó foglyokra nézett. Egy lépést tett előre, és élesen suttogva közölte a többiekkel: – Azért, mert olyanok küldtek, akik messze fölötte állnak bárkinek a követségek közül. Utoljára mondom, hogy hagyjatok gondolkodni! Információt kell kijuttatnom...

– Ha megpróbálsz, mindannyiunkat kivégzőosztag elé állítanak – vágott közbe egy alacsony, vizeletfoltos nadrágjától eltekintve egészen rendezett külsejű rab.

– Ettől vagytok megijedve? – fordult hozzá mélységes megvetéssel a hangjában Evan. Érezte, itt az ideje, hogy megszilárdítsa a rettenthetetlenségéről szóló

legendát. – Mondd csak, nagyon félsz a haláltól?

– Csak azért, mert ha meghalok, nem harcolhatok tovább az ügyünkért – válaszolt védekezőn a fiatalember, és mintegy bátorítást keresve, körbenézett a társain.

. – Halkabban, te bolond, különben előbb leszel mártír, mint gondolnád – figyelmeztette durván Kendrick. Megfordult és az útjából lassan félrehúzódnak sorfala között az ablak gyanánt a terem falába vágott, erős vasráccsal lezárt nyíláshoz ment.

– Ne siess annyira, furcsa kinézetű! – a zaj miatt nehezen hallható, durva hangú figyelmeztetés a tömeg széle felől érkezett. Alacsony, izmos, szakállas férfi lépett elő, s a körülötte állók engedelmesen széthúzódtak, mint a katonák egy szigoráról ismert altiszt előtt. Kendrick érezte, hogy ez az ember legfeljebb őrmester a terroristák seregében, de nem tudta, nem bújik-e meg valahol egy ezredes vagy tábornok, aki gondosan figyeli az eseményeket, és parancsokat osztogat a szereplést szívesen vállaló beosztottainak.

– Mit akarsz? – kérdezte a férfitől nyugodt, lekicsinylő hangon.

– Nem tetszik, ahogy kinézel. Nem szeretem az arcodat, és ez éppen elég.

– Mihez elég? – biggyesztette le a száját Evan. Az őrmestertől elfordulva a rácsokba kapaszkodott, és homlokát nekitámasztotta a hűs, kemény betonfalnak.

– Fordulj meg – csattant a parancs, most már közvetlenül a háta mögül.

– Majd ha kedvem tartja – válaszolta Kendrick, és közben arra gondolt, vajon eljutnak-e szavai a lehallgatókhoz.

– Most! – szólt vissza az őrmester ugyanolyan halk, határozott hangon, és erős kezével megragadta Evan sebesült vállát.

– Ne merj hozzám érni! Ez parancs! – ordított rá Kendrick, ügyelve rá, hogy ne árulja el fájdalmát, s közben azt figyelte, kivált-e valamilyen reakciót támadójából az ellentmondást nem tűrő hang. Kiváltott – a férfi rögtön elengedte a vállát, s csak pár másodpercnyi habozás után, de akkor is határozatlanul nyúlt vissza érte. Igen, ez csak egy altiszt, aki hozzászokott ugyan ahhoz, hogy uralkodjon a nála alacsonyabb rangúakon, de benne van a zsigereiben, hogy gyorsan, ellenkezés nélkül teljesítse a kellő határozottsággal kiadott utasítást. Elég magasan áll ugyan a ranglétrán, de nem a legmagasabban. Vajon van-e nála magasabb rangú a teremben? Ahhoz, hogy ezt kiderítesse, újabb próbára lesz szükség, gondolta Kendrick.

Megpördült, és ellökte magától a férfit. – Na? Hadd halljam, mi az, ami nem tetszik rajtam? – sziszegte vadul. – Majd továbbítom az észrevételeidet azoknak, akiket illet. Biztosan nagyon fogják érdekelni őket, mert kíváncsiak, ki az, aki Maszkatban a döntéseket hozza. – kis szünetet tartott, és az előbbinél is kihívóbban vetette oda az őrmesternek. – Na halljuk, te agyalágyult! Mi nem tetszik rajtam?

– Nem én hozom a döntéseket – mondta zavartan a férfi, de félve attól, hogy szavait esetleg illetéktelen fülek is hallják, gyorsan összeszedte magát, és az előbbi, arrogáns hangon folytatta: – Könnyen bánsz a szavakkal, de minket nem tudsz megszédíteni Honnan tudjuk, ki vagy és merről jöttél? Nem is úgy nézel ki, mint aki közülünk való.

– Olyan körökben mozgok, ahova titeket soha nem engednének be – hangzott a megvető válasz.

– Nézzétek, milyen világos a szeme! – a fojtott kiáltás a szakállas, mocskos hajú, idősebb terroristától származott. – Ez az ember kém! Azért jött, hogy kémkedjen közöttünk! – Szavainak hatására a körülállók fenyegetően közelebb léptek.

Kendrick lassan oldalra fordult, és keményen szemébe nézett vádlójának.. – Neked is ilyen szemed lenne, ha a nagyapád európai lett volna. Ha el akarnám titkolni, pár csepp folyadékkal egy hétre is meg tudnám változtatni a színét. Az ilyesmiről neked persze fogalmad sincs.

– Mindenre tudsz válaszolni, ugye? – vette át a szót ismét az őrmester. – A hazugoknak könnyen forog a nyelvük, a szó semmibe sem kerül.

– Legfeljebb az életébe annak, aki rosszul használja a nyelvét – válaszolta Evan, és figyelmesen végignézett a körülötte állókon.

– Ezek szerint te is félsz a haláltól? – csapott le rá a társaitól ápoltságával különböző fiatal terrorista.

– Az előbb magad válaszoltál a kérdésemre. Nem félek – egyikünk sem fél – a haláltól, de attól igen, hogy nem tudom elvégezni azt, amiért ideküldtek. Egyedül ettől félek, mert féltem szent ügyünket.

– Már megint szavak! – vágott közbe a zömök altiszt. Láthatóan zavarta, hogy

társai közül egyre többen érdeklődéssel hallgatják, amit az idegen mond. – Mi az a rendkívül fontos dolog, amiért Maszkatba küldtek? Ha valóban olyan tudatlanok vagyunk, amint mondd, miért nem világosítasz fel bennünket?

– Elmondom, ha megtalálom azokat, akikhez küldtek, de másoknak nem.

– Jobban tennéd, ha nekem mondanád el – válaszolt fenyegetően a férfi, és tett egy lépést Kendrick felé. – Nem ismerünk téged, te viszont ismerhetsz bennünket, és ezért előnyben vagy velünk szemben, amit én nagyon nem szeretek.

– Én pedig az ostobaságot nem szeretem – vetette oda Evan, és egyik kezével a fülére, másikkal az ajtó körül zajongókra mutatott, – Hát nem érted? – kérdezte dühösen, egészen közel hajolva a férfihoz. – Beszélsz, pedig gondolhatnád, hogy lehallgatnak benneteket! Mi ez, ha nem ostobaság?

».– Igen, valóban az, uram – mondta az őrmester tettetett meghunyászkodással, miközben tekintete a terem másik végét kutatta. Evan megpróbálta követni a pillantását, de mivel kimagaslott a foglyok közül, csupán a terem végében sorakozó, nyitott vécéfülkéket látta. Néháynak használója is akadt, de dolgukat végezve ők is a közelükben zajló eseményeket figyelték. – Vannak módszereink, amivel ellensúlyozni tudjuk az ostobaságunkat – folytatta az alvezér. – Ajánlom, hogy viselkedjen nagyobb tisztelettel velünk.

– Csak azokat becsülöm, akik megérdemlik...

– Majd meglátjuk! – a zömök férfi a magasba emelte a kezét, s a jelre az ajtó körül állók üvöltve imádkozni kezdtek, dicsőítve Allahot és átkozva mindenkit, aki megpróbál az ő dicsőségéért harcolókkal szembeszegülni.

Kendricknek még arra sem volt ideje, hogy rájöjjön, mi fog történni, máris öklöcsapások zuhogtak az arcára, testére. Kiáltani sem tudott, mert erős ujjak ragadták meg és húzták szét a száját, s csak azért engedték el pár másodperccel később, hogy kettővel több ökl csépelje elgyötört testét.

– Beszélj! – kiáltott rá a terroristák őrmestere.

– Ki vagy? Honnan jöttél?

– Vagyok, aki vagyok – ismételte meg a korábban adott választ Evan, és megpróbált kitartani. Ismerte az arabok gondolkodását, és bízott benne, hogy eljön a pillanat, amikor a halni készülő ellenség iránti tisztelet egy pillanatra elnémítja támadóit, s ő kihasználhatja a rövid időre beálló csendet. Tudta, hogy a halál – legyen az ellensége vagy baráté – tiszteletet vált ki az iszlám követőiben. Szüksége volt arra a lélegzetvételnyi szünetre, hogy figyelmeztetni tudja az öröket. Erős ütés érte a heréit, s a kintől összerándulva meggörnyedt – mikor jön már az a pillanat?

Mintha köd ereszkedett volna rá, csak elmosódott foltként látta a föléje hajló arcot. Ujabb ütések érték, de fel sem jajdult, tudta, hogy még nem engedheti meg magának.

– Elég! – szólt parancsolóan a többiekre a homályos arcú férfi. – Tépjétek le az ingét, hadd lássam a nyakát! Megnézzük, rajta van-e a jel.

Evan érezte, hogy letépik róla a ruháit, és tudta, hogy elérkezett a vég, hiszen nincs a nyakán sebhely.

– Igen, ez Amal Bahrudi – a határozott kijelentést hallva Kendrick teste megmerevedett a csodálkozástól.

– Mit kerestél? – kérdezte értetlenül a terrorista-őrmester.

-- Valamit, amit nem találtam – jött a magabiztos, nyugodt válasz. – Amal Bahrudit egész Európában a nyakán lévő sebhelyről ismerik. A hatóságoknak mindössze egy fényképük van róla, amin homályos az arca, de jól látszik a nyakán egy tör nyoma. Ragyogó csel, szavatolja számára a biztonságot.

– Egy szót sem értek abból, amit mondasz – vitatkozott az alvezér. – Miféle cselről beszélsz?

Miféle sebhelyről?

– Arról, ami soha nem létezett, amit csak a hatóságok félrevezetésére találtak ki. Ez az ember Bahrudi, a megbízható. A kék szemű férfi, aki európai nagyapjának köszönhetően biztonsággal tud mozogni a nyugati fővárosokban. Az omániak biztosan értesítést kaptak róla, de semmi kétség, hogy reggel szabadon engedik, és még bocsánatot is kérnek tőle, hisz nincs a nyakán sebhely. Evan érezte, hogy a testét megbénító fájdalom ellenére is cselekednie kell. Szájára mosolyt erőltetve a föléje magasodó, még mindig csak elmosódottan látott alakra nézett. – Végre egy értelmes ember – mondta elkínzottan. – Segítsen felállni és zavarja el ezeket, mielőtt a pokolra küldeném őket.

– Amal Bahrudi még képes beszélni? – kérdezte az ismeretlen, és odanyújtotta a kezét.

– Nem! – az al vezér vállánál fogva visszaszorította a padlóra Kendricket. – Semmi értelme annak, amit mondasz. Szerinted az, akinek vallja magát, mert van és még sincs rajta sebhely? Magyarázd meg, mit akar ez jelenteni.

– Tudni fogom, ha hazudik – intézte el a kérdést a férfi. Kendrick szeme lassan kitisztult, és egy húszas éveinek elején járó, merész orrú, átható pillantású fiatalembert látott maga előtt. Karcsú volt, szinte már ösztövé, de fejtartásából, mozdulataiból erő és magabiztosság sugárzott. – Engedd felállni – szólt rá nyugodt, de határozott, parancsoló hangon az idősebb terroristára. – Szólj rá a többiekre, hogy fokozatosan hagyják abba az imádkozást, de folytassák a beszélgetést. Néha vitatkozhatnak is, hadd higgyék a lehallgatók, hogy minden a megszokott rendben zajlik.

A dühös alvezér öklével még egyszer belevágott Evan vállába, felszakítva a kötés alatti sebet, de aztán ellenkezés nélkül ment, hogy teljesítse az utasítást.

– Köszönöm – Kendrick zihálva, egész testében elgyötörve feltápáskodott a földről. – Még egy perc és megtértem volna Allahhoz.

– Erre még mindig sor kerülhet. Ezért is nem foglalkozom azzal, hogy elállítsam a vérzését – a fiatal palesztin a falhoz támogatta és leültette Evant. – Fogalmam sincs, hogy maga valóban Amal Bahrudi-e. Pusztán a megérzéseim vezettek. Annak alapján, amit róla hallottam, akár ő is lehet. A beszédén érezni, hogy művelt ember, ami beleillik a képbe, ráadásul elviselte a szörnyű verést is, semmi jelét sem adva annak, hogy hajlandó válaszolni arra, amit kérdeztek. Nem tört meg, pedig tudta, hogy bármelyik pillanatban végezhetnek magával... Egy beépített ügynök ezt nem tette volna. Így csak azok tudnak helytállni, akik a végsőig készek védelmezni az ügyünket. A szent ügyünket, ahogy maga mondta.

Mekkora tévedés! – gondolta Kendrick. Ha nem veszítem el teljesen a fejemet... – gyorsan elűzte magától a gondolatot, és megkérdezte: – Mivel tudnám végleg meggyőzni? Azt előre megmondom, hogy nem árulok el olyasmit, amit tilos. Rám küldheti az embereit, megölhetnek, de semmit sem fognak kiszedni belőlem.

– Számítottam rá, hogy ezt fogja mondani – válaszolta a fiatal terrorista Evan fölé hajolva. – Azt talán mégis elárulhatja, miért küldték. Miért érkezett Maszkatba? Kivel kell kapcsolatba lépnie? Vigyázzon, az élete a válaszától függ, Amal Bahrudi, mert én vagyok az egyetlen, aki erről dönthet.

Igen, igaza volt. Minden ellene szólt ugyan, de mégsem tévedett!

Most pedig menekülnie kell, minél előbb, s magával kell vinnie ezt a szentnek mondott ügy nevében gyilkoló fiatal harcost is.

Kendrick a fiatal palesztinra szögezte a tekintetét, mintha olvasni akarna a szemében. Az ő szemei dagadtak voltak, és aligha árulkodtak másról, mint a testében szétáradó, kízó fájdalomról... Mit is mondott dr. Amal Feiszal, a szultán embere... a többi lehallgatókészülék a vécék öblítőtartályaiban van.

– Azért küldtek, mert a követségen lévő embereik között árulók vannak – jelentette ki határozottan.

– Árulók? – a terrorista még mindig Evan fölé görnyedt, és csupán testének enyhe rándulása árulta el, hogy meglepték az amerikai szavai. – Ez lehetetlen – mondta rövid hallgatás után, "Amal Bahrudi" arcát fürkészve.

– Tartok tőle, hogy nem – mondott neki ellent Kendrick. – Magam láttam a bizonyítékokat.

– Miféle bizonyítékokat?

Evan egész testében megremegett, a vállához kapott, s a tenyere rögtön véres lett. – Csinálj már valamit, állítsd el a vérzést – szólt rá-dühösen, most már tegezve a fiatalembert.

– Maradj nyugodtan – parancsolta az ifjú gyilkos.

– Miért engedelmeskedjek neked? Honnan tudjam, nem vagy-e te is áruló, nemcsak a pénz számít-e neked is?

– Pénz?... Miféle pénz?

– Nem mondok semmit, míg meg nem győződtem róla, hogy jogod van meghallani, amit közölnöm kell – Evan a falnak vetette a hátát, és tenyerét a padlóhoz szorítva megpróbált felállni. – Úgy beszélsz, mint egy férfi, pedig még kölyök vagy.

– Hamar felnőtté váltam – a terrorista vállánál fogva visszanyomta a padlóra. – A legtöbbünkkel, akik itt vagyunk, ez történt.

– Akkor viselkedj felnőttként! Ha elvérzek, abból egyikünknek sem lesz semmilyen haszna – Kendrick letépte válláról a vérrel átitatott inget. – Teliment piszokkal – mutatott a sebre. – El fog mérgesedni, hála a vadállat barátaidnak.

– Nem állatok és nem a barátaim, ők a testvéreim.

– Foglalkozz a költészettel a szabadidődben. Az enyém túl drága ahhoz, hogy ilyesmire fecséréljem – vágta oda dühösen az amerikai. – Van itt valahol víz, tiszta víz?

– A vécéknél – felelte a palesztinai. – Jobboldalt van egy mosdó.

– Segíts odamenni!

– Nem! Mik a bizonyítékok? Kit kellett megkeresned?

– Bolond! – kiáltott rá Evan, de gyorsan erőt is vett magán. – Na jól van... Mi történt Naszerrel? Mindenki azt kérdezi, hol van Naszer.

– Halott – válaszolta a fiatalember. Arca semmit sem árult el a gondolataiból.

– Micsoda?

– Egy tengerészgyalogos ráugrott, elvette tőle a fegyverét és lelőtte. Természetesen azonnal meghalt ő is.

– Senki nem mondta...

– Mi értelme lett volna bármit is mondani? – kérdezett vissza a terrorista. – Csináltunk volna mártírt egy amerikai katonából? Kürtöltük volna világgá, hogy megölték az egyik emberünket? Senki sem dicsekszik a gyengeségeivel.

– Naszer gyenge volt? – kérdezte Kendrick, kihallva a fiatalember szavaiból az enyhe sajnálkozást.

– Teoretikus volt és nem illett hozzá ez a feladat...

– Teoretikus? Na nézd csak a mindentudó diákot – vont fel a szemöldökét Evan.

– Ez a diák pontosan meg tudja állapítani, melyik az a pillanat, amikor a cselekvésnek kell átvennie a viták, az erőnek a szavak helyét. Naszer túl sokat beszélt, túl sokat spekulált.

– És te?

– Most nem rólam van szó, hanem rólad. Milyen bizonyítékok van az árulásra? – tért vissza az eredeti témához a fiatal terrorista.

– Az a nő, Jatim. Zaja Jatim. Azt mondták, hogy ő...

– Hogy Jatim áruló lenne? – vágott szavába dühösen a fiatalember.

– Nem ezt mondtam...

– Hát akkor mit?

– Azt, hogy ő megbízható...

– Sokkal több annál, Amal Bahrudi! – a terrorista Evan tépett ingébe markolt. – Az utolsó leheletéig elkötelezettje az ügyünknek, és többet tesz, mint bárki közülünk a követségen.

– Beszél angolul – jegyezte meg Kendrick, nem tévesztve el a furcsa hangsúlyt, amivel a fiatalember az előbb a nő nevét kiejtette.

– Én is!

– És én is – bólintott Evan, és körbehordozta tekintetét a körülöttük csoportosuló rabokon.

– Beszélhetnénk akkor angolul? – kérdezte, és úgy tett, mintha vérző vállát vizsgálgatná. – Cáfolhatatlan bizonyítékot akarsz, amivel persze nem szolgálhatok, de elmondhatom azt, amit a saját szememmel láttam Berlinben. Ítéld meg magad, hogy igazat mondok-e – különben is, úgy látom, szereted magad megítélni a dolgokat. Maradjunk az angolnál, mert nem akarom, hogy a vadállat barátaid bármit is értsenek abból, amit mondok.

– Arrogáns vagy, pedig a helyzeted nem ad rá okot – figyelmeztette a fiatalember.

– Olyan vagyok, amilyen...

– Ezt már mondtad, de mindegy. Legyen, ahogy akarod – bólintott a terrorista, és átváltott angolra: – Az előbb Jatimról beszéltél. Mi van vele?

– Azt hitted, hogy árulónak akarom nevezni. – Ki merné...

– Pontosán az ellenkezőjét akartam mondani – folytatta Kendrick, oda se hederítve a másik tiltakozására. – Megbízhatnak benne, sőt állandóan magasztalják, milyen remekül teszi a dolgát. Naszer mellett ő a másik, akihez küldtek – Evan a vállához Kapott, egy pillanatra elnémult, s arcára kiült a fájdalom. – Ha már nem élne, egy Azra nevű férfit kellene keresnem, s ha ő sincs, akkor egy öszülő hajú embert, Abjadot.

– Én vagyok Azra – jelentette ki a fiatal terrorista, és angolul is megismételte: – Engem neveznek Kőknek.

Talált! Kendrick kérdőn felvonta a szemöldökét: – Mit keresel akkor itt, miért nem vagy a követségen...

– A parancsnoki tanács döntött így, amit most Jatim vezet.

– Nem értem.

– Híreket kaptunk arról, hogy a katonák foglyokat ejtenek, titkos börtönben tartják őket, és kínzással vagy megvesztegetéssel információkat szednek ki belőlük. Úgy döntöttünk a tanácsban, hogy közölünk a legerősebbnek el kell fogatnia magát, hogy legyen vezetőjük a börtönben ülőknek.

– És ők téged választottak... ő téged választott? Éppen téged?

– Zaja mindig tudja, mit beszél. A nővérem, és ugyanolyan biztos a szilárdságomban, mint a sajátjában. Együtt fogunk küzdeni a halálunkig, mert közös a múltunk, közösek a halottaink.

Dupla találalat! Evan hátradőlt, és elgyötörtén nekitámasztotta a fejét a falnak.

– Ott találtam meg a legfontosabb kapcsolatot, ahol a legkevésbé számítottam rá

– mondta fájdalomtól megtört hangon. – Allah könyörületes volt hozzánk.

– A pokolba Allahhal! – csattant fel Kendrick nem kis meglepetésére a terrorista. – Reggelre szabad leszel. Nincs sebhely a nyakadon, el fognak engedni.

– Ne légy ebben olyan biztos – figyelmeztette Evan. – Rájöttek, hogy a felvétel a Dzsihad egyik római szervezetétől származik, s most Rijádban és Manamában kutatnak az évekkel ezelőtt készített orvosi és fogorvosi kartonjaim után. Ha valaki csak egy kicsit is kevésbé lesz éber, mint kellene, és a Kezükbe kerül valamelyik, bármikor szembe találhatom magamat egy izraeli hóhérral... Mindegy, ez nem a te gondod, és egyelőre még nem is az enyém.

– Bátorságod vetekszik az arroganciáddal.

– Mondtam már, hogy hagyd a költői fogalmazást. Szórakozz velük a szabadidődben – utasította rendre a fiatal terroristát Kendrick. – Ha valóban te vagy Azra, Jatim testvére, akkor meg kell kapnod az információt. Tudnod kell, mit láttam Berlinben.

– Az árulás bizonyítékát?

– Ha nem árulás, akkor megbocsáthatatlan ostobaság, ha nem ostobaság, akkor végtelen mohóság, ami viszont felér az árulással – Evan ismét megpróbált felállni, s a terrorista ezúttal már nem akadályozta. – Segíts már, a szentségedet! – kiáltott rá az amerikai. – Így nem tudok gondolkozni. – Muszáj kitisztítanom a sebet és megmosnom az arcomat.

– Jól van, gyere – mondta Azra, mohó érdeklődéssel az arcán. – Támaszkodj rám.

– Csak azt kértem, hogy segíts felállni – mondta Kendrick. Felemelkedett és eltolta magától a fiatalembert. – Egyedül megyek, nincs szükségem tudatlan kölykök segítségére.

– Nehogy több segítségre legyen szükséged, mint amennyit hajlandó vagyok nyújtani... – vágott vissza Azra.

– Köszönöm a figyelmeztetést – Kendrick rogyadozó léptekkel a mosdókagyló felé indult. – Majd elfelejtettem, hogy te vagy a legfőbb bíró, s egyben Allah jobbkeze, akit mellel a pokolra kívánsz.

– Ide figyelj, te igazhitű! Én nem Allah, Abraham vagy Krisztus ellen küzdök. A megmaradásért harcolok és azért, hogy ember módjára éljek, ne tiporjanak el se fegyverrel, se törvényekkel az ellenségeim. Sokak nevében mondom, hogy légy boldog a hiteddel, gyakorold, de ne terhelj vele másokat. Van nekem elég gondom, amivel meg kell küzdenem, és harcom, amit meg kell vívnom azért, hogy életben maradhassak.

Kendrick gyors pillantást vetett a dühös, fiatal gyilkosra. – Nem tudom, valóban beszélhetek-e előtted – mondta. – Talán nem is te vagy Azra, akihez küldtek.

– Légy nyugodt, hogy én vagyok – felelte a terrorista. – Ebben a feladatban különböző meggyőződésű emberek vesznek részt, és mindegyik saját céljai érdekében teszi, amit tesz. Összefogva mindegyikünk jobban szolgálhatja a saját ügyét mintha külön-külön cselekednénk.

– Rendben van, értjük egymást – válaszolt Evan. Elérte a rozsdás mosdókagylót, megnyitotta az egyetlen, hideg vizes csapot és hozzálátott, hogy óvatosan, a sebet nem érintve lemossa a mellkasát. Hátra sem nézett, mégis érezte, hogy a palesztin egyre türelmetlenebb lesz, és ezért szándékosan elnyújtotta a mosdást. Azra izgatottan toporgott egy darabig, végül nem! bírta tovább, és ép vállát megragadva maga felé fordította Kendricket – Elég! – kiáltotta az arcába. – Most rögtön megmondod, mit láttál Berlinben! Milyen bizonyítékával találkozottál az árulásnak, ostobaságnak, kapzsiságnak vagy nevezd bárminek! Mi volt az?

– Többben is benne vannak – kezdte Evan, de hangja elakadt és egyre erősödő köhögés rázta meg a testét. – A követségről távozók viszik ki magukkal...

Ellökte magától Azrát, a legközelebbi vécécsészéhez ugrott, és fölé görnyedve megragadta a peremét. – Hányingerem van – nyögte.

– Mit visznek magukkal? – követelte a választ a fiatal terrorista.

– Filmeket – válaszolta Evan, közelebb hajolva a csésze peremére erősített vizes tartályhoz. – Filmeket csempésznek ki a követségről... eladják őket.

– Filmeket?

– Már két tekercset kivittek. Sikerült mindkettőt megszereznem. A követségen lévő szerepelnek rajtuk, kiderülnek belőlük a módszerek...

Eddig jutott csak, mert az ajtónál óriási kavarodás támadt. Riasztócsengők szólaltak meg, a cella ajtaja kivágódott, fegyveres katonák rontottak a terembe, és a foglyokat szétlökösve hozzájuk futottak.

– Soha! – üvöltött rájuk az Amal Bahrudi nevű rab. – Megölhettek, de nem szedtek ki belőlem semmit!

Kendrick nekiugrott a két, hozzá legközelebb álló katonának, s mielőtt azok magukhoz térhetek volna a meglepetésből, ököllel az arcukba vágott. Egy harmadik katona, maga sem értve, miért viselkedik így az, akit meg akarnak menteni, odaugrott és puskatussal erősen fejbe vágta Amal Bahrudit.

Sötét volt, de tudta, hogy az orvosi szobában van. Érezte a szemére borított nedves, hűsítő kendőt és látta, hogy arcok hajolnak föléje – dühödtek, a felháborodástól eltorzult arcok. Nem, ezekre most nincs ideje!

– Fejszal – nyögte arabul. – Hol van Fejszal, az orvos?

– Itt vagyok a bal lábánál – válaszolt angolul a doktor. – Éppen egy sebet látok el, ami, ha nem tévedek, harapástól származik.

– Még most is magam előtt látom annak az embernek a vicsorgó pofáját – váltott angolra Evan is. – Olyanok voltak a fogai, mint a cápáé, csak éppen sárgák..

– Hát igen. A fogmosás nem tartozik a legelterjedtebb népszokások közé ezen a vidéken.

– Azonnal küldjön ki mindenkit, doktor – parancsolt rá az orvosra Kendrick. – Beszélünk kell...

– Azok után, amit odabent tett, nem hiszem, hogy kimennének, sőt abban sem vagyok biztos, hogy ki akarom küldeni őket – ellenkezett az ománi. – Mondja, maga teljesen megőrült? Azért mentek, hogy megmentsek az életét, maga meg rájuk rontott, az egyiknek beverte az orrát, a másiknak pedig szétörte a hidat a szájában.

– Mondja meg nekik, hogy muszáj volt meggyőzően játszanom a szerepemet. De nem! Egyelőre ne mondjon semmit, csak küldje ki őket. Találjon ki bármit, amit akar, csak maradjunk négy szemközt. Utána hívja fel Ahmedet... Mondja, mennyi ideig voltam bent?

– Majdnem egy óráig...

– Teremtő isten! Mennyi most az idő?

– Hajnali negyed öt.

– Siessen! Az isten szerelmére, siessen! Fejszal néhány megnyugtató szóval elbocsátotta a katonákat. Az utolsó, mielőtt távozott volna, odaadta az orvosnak a revolverét.

– Mit gondol, nem lenne tanácsos, ha ezt magára fognám, míg beszélgetünk? – kérdezte a doktor, miután betette a katonák mögött az ajtót.

– Azt akarom, hogy még napfelkelte előtt többen is célba vegyenek, de ha lehet, ne túl pontosan – válaszolta Kendrick, és a pakolásokat lelökve magáról, nyögve felült a vizsgálóasztalon.

– Mit beszél? Úgy látom, nincsen magánál.

– Szökni akarok. Ahmednek meg kell szerveznie egy szökést.

– Maga megőrült.

– Soha nem voltam ennyire az eszemnél, doktor. Válasszanak ki kettőt-hármat a legmegbízhatóbb embereik közül, és szervezzék meg az átszállítást...

– Átszállítást? – az ománi még mindig nem értette, mire akar kilyukadni a képviselő.

– Mondjuk, valakinek eszébe jutott, hogy néhány foglyot át kellene szállítani egy másik helyre.

– Kinek jutna ez eszébe? És miért?

– Ne kérdezősködjön, mert erre most nincs idő, csak tegye, amit mondok – figyelmeztette az orvost Kendrick. – Vannak fényképek a börtönben lévőkről?

– Természetesen. Letartóztatáskor mindenkiről készül felvétel, és az illető adatait is felveszik, bár azok nem sokat érnek. A nevek, amiket bemondanak, mindig hamisak.

– Kérem az összes felvételt, és majd megmondom, kiket kell kiválasztani.

– Kiválasztani? Miért?
– Azért, hogy elszállítsák őket innen.
– De hova? – kiáltott fel ingerülten az orvos. – Magának teljesen elment az esze.
– Maga pedig úgy látszik, nem figyelt arra, amit mondtam, doktor – válaszolt Kendrick. – Valahol menet közben, egy elhagyott utcán vagy egy városon kívüli, kihalt országúton le fogjuk fegyverezni az őreinket, és elmenekülünk.
– Lefegyverezzük?... Többes szám első személyben?
– Én is tagja leszek a csoportnak.
-- Ez kész örület – tiltakozott Feiszal.
– Éppen ellenkezőleg – állította Kendrick. – Megtaláltam azt az embert, aki el tud vezetni a megfelelő helyre. Kerítse elő a rendőrségi fényképeket, aztán hívja fel Ahmedet. Mondja el neki, amit tőlem hallott, és meglátja, érteni fogja... Mi az, hogy megérti! Kezdetből fogva ez járt az eszében!
– Azt hiszem, magának is, amrikani! – jegyezte meg az orvos.
– Lehetséges, hogy igaza van, és csak ösztönösen másra igyekszem hárítani a felelősséget azért, amit tenni akarok.
– Nem tudom, mi hajtja magát, csak azt látom, hogy képtelen ellenállni neki – jegyezte meg halkán az orvos.
Én tudom, mi hajt, gondolta Kendrick, és megrohanták az emlékek. Hatalmas, pokoli tűzfüggőnyt látott, s előtte egy magányos, elmosódottságában is fenyegető alakot – a Mahdit. Gyermek és asszonyok gyilkosát, barátainak és munkatársainak hóhérait. Az álmok lassan elenyésztek, a tűz is kihunyott és nem maradt utána más, csak hideg és sötétség. Elgyötörtén megdörzsölte a szemét, hogy visszarángassa magát a jelenbe, és ismét figyelmeztette az orvost: – Szerezze meg a felvételeket és beszéljen Ahmeddel. Húsz perc múlva vigyenek vissza a cellába, és tíz percre rá jöjjenek értünk az örök. Siessen, az isten szerelmére!

Ahmed, Omán szultánja hátradőlt az íróasztala mögötti magas támlájú székben, és a titkos telefon kagylóját fülére szorítva feszülten figyelt.

– Hát megtörtént, Feiszal – mondta csendesén miután az orvos befejezte beszámolóját. – Hála legyen Allahnak, megtörtént.

– Szerinte számítottál erre – az orvos kijelentésében ott bujkált a ki nem mondott kérdés.

– Az talán túlzás, hogy számítottam rá, öreg barátom. Mondjuk inkább úgy, hogy reménykedtem benne.

– Én távolítottam el a manduláidat, nagy szultán, az évek során több kisebb betegséggel is kezeltelek, és velem osztottad meg nagy félelmedet is, ami szerencsére alaptalannak bizonyult.

– Arra a Los Angelesben eltöltött óráid hétire gondolsz, Amal? – kérdezte Omán uralkodója, és az emlékek hatására elnevette magát. – Honnan tudhattam volna, hogy nem szedtem-e össze valamit?

– Egyezséget kötöttünk, és én nem is árultam el soha az apádnak.

– Vagyis, ha jól értelek, most arra gondolsz, hogy eltitkolok előled valamit – állapította meg a szultán.

– Nem tagadom, felmerült bennem a gondolat – ismerte be az orvos.

– Figyelj ide, öreg barátom... – a szultán a mondatot elharapva a szobába lépő két nőre emelte tekintetét. A fészülőköntöst viselő, a massachusettsi New Bedfordban született szőken, a feleségén már jól látszott előrehaladott terhessége. A tejeskávébőrű, fekete hajú, divatos utcai ruhát viselő nőt a palotában mindenki csak keresztnevéről ismerte – Kalila. – A józan eszemen kívül azért van még egy-két dolog, amire támaszkodhatom – folytatta a beszélgetést a szultán. – Közös barátunknak segítségre volt szüksége, s ki segítsen neki, ha nem Omán szultánja. A követségen lévő vadállatoknak tudomására hoztuk, hogy a katonaság foglyokat ejt a városban, és a rabokat egy titkos börtönben brutálisan kihallgatják. Nem volt más választásuk, ki kellett küldeniük valakit, hogy fenntartsa közöttük a fegyelmet, Kendrick pedig megtalálta az illetőt... Teljesítsd az amerikai minden kérését, de tizenöt-húsz perccel késleltessd, hogy a két rendőröm odaérhessen.

– A két Kabir? Az unokatestvéreid? – érdeklődött az orvos.

– Maradjunk abban, hogy két különleges megbízatású rendőrtiszt.

Kis szünet következett, Feiszal a megfelelő szavakat kereste. – Igaz hát a szóbeszéd, Ahmed?

– Fogalmam sincs, mire gondolsz. Nem szoktam odafigyelni a szóbeszédre.

– Azt mondják, hogy korodhoz képest szokatlanul bölcs és megfontolt vagy...

– Fellelkesítő, értelmetlen megállapítás – vágott közbe türelmetlenül a szultán.

– Ő is azt mondta, hogy az uralkodás különleges képességeket kíván. Nehéz megbarátkozni az ilyen gondolattal annak, aki a mumpszodat kezelte, mikor még kisfiú voltál...

– Ne rágódj ezen, doktor. Az a lényeg, hogy mindenről időben értesíts – fejezte be a beszélgetést Ahmed, s az íróasztal fiókjában lévő készülékhez nyúlva újabb számot tárcsázott. – Ne haragudj a zavarásért, kedves rokon – szólt a kagylóba.

– Tudom, már aludtál, de jó okom volt hogy felébresszelek. Azonnal menjetek a börtönbe, Amal Bahrudi szökni akar. Vele lesz a nagy hal – a választ meg sem várva a szultán lerakta a kagylót.

– Mi történt? – kérdezte a felesége, és gyors léptekkel az asztalhoz sietett.

– Bobbie – szólt rá ijedten Ahmed, – Már csak hat heted van hátra. Mozogj óvatosabban!

– Hát hallottál már ilyet? – Roberta Aldridge Jamani tettetett felháborodással a barátnőjéhez fordult. – Alig fért be az első kétezerbe a bostoni maratoni, és még ő merészel tanácsokat adni, hogyan kell kihordani egy gyereket. Mintha az olyan nagy dolog lenne!

– Királyi vérről van szó, Bobbie – válaszolt mosolyogva Kalila.

– Pisis pelenkával a fenékén mindenki egyforma. Kérdezd meg az anyámat. Hat év alatt szülte meg négyönket... De tényleg drágám, mi történt – váltott vissza komolyra a szultán felesége.

– Az amerikai képviselőnek sikerült megtalálnia a börtönben, akit keresett. Most szervezzük a szökésüket.

– Sikerült! – kiáltott fel Kalila.

– Az ön ötlete volt – állapította meg őszinte elismeréssel a hangjában Ahmed.

– Kérem, felejtse el! Én itt senki és semmi vagyok.

– Téved – jelentette ki határozottan a szultán. – Bármilyen legyen is a látszat, és bármilyen nagy is a kockázat, szükségünk van minden segítségre, minden tanácsra. Jaj, ne haragudjon, Kalila – kapott észbe a szultán. – Még nem is üdvözöltem. Elnézést, hogy ilyen későn iderángattam, de biztos voltam benne, hogy érdekelni fogja a dolog.

– Nem is tévedett.

– Hogyan sikerült hajnali négykor elhagynia a szállodát?

– Bobbie segítségével. Be kell vallanom, Ahmed, hogy ez az eset egyikünknek a tekintélyét sem fogja igazán növelni..

– Valóban? – a szultán kérdően nézett a feleségére.

– Legkegyesebb uram. – tenyerét összerakva Bobbie színlelt alázattal meghajolt férje előtt – Ez az elbűvölő hölgy híres kairói kurtizán. Bizonyos körülmények között – az asszony végigsimította a köntös alatt domborodó hasát – a rangnak megvannak a maga előjogai. Elég jól ismerem a világtörténelmet – ezt itt jelenlévő egykori szobatársnóm is tanúsíthatja –, s hadd emlékeztesselek rá, hogy a nagy angol uralkodó, VIII. Henrik – mint ő maga mondta – szívesen ült idegen nyeregbe; valahányszor Boleyn Anna nem volt olyan állapotban, hogy örömet szerezhesen urának – az asszony nem bírta tovább, és nevetve barátnőjéhez fordult: – Ez persze nem jelenti azt, hogy nem kaparom ki a szemedet, ha hozzá mersz érni a férjemhez.

– Ne aggódj, drágám – válaszolt komolyságot erőltetve magára Kalila. – Ha meg is fordult a fejemben, a figyelmeztetésed elvette tőle a kedvem.

– Szörnyűek vagytok – állapította meg Ahmed, imádattal nézve feleségére.

– Muszáj néha nevetni, ha nem akar beleőrülni az ember ebbe a szörnyűségbe – mondta az asszony.

– Igazad van – bólintott Ahmed, és a kairói nőre emelte tekintetét: – Hogy van a brit üzletember barátja?

– Tökrészeg – válaszolt Kalila. – Utoljára a szálloda tetején, az amerikai bárban látták, amint éppen engem átkozott.

– Az inkognitója szempontjából nem is olyan rossz.

– Egyáltalán nem. Akik hallják, mind szentül meg vannak győződve róla, hogy ocsmányul cserbenhagytam, mert találtam valakit, aki többet ígért.

– És mi van a mi kedves árulóinkkal, a kalmár hercegekkel, akik jobb szeretnék, ha minél előbb lemondanék és visszamenekülnék Nyugatra? – érdeklődött a szultán.

– Ugye még mindig meg vannak győződve róla, hogy az ő oldalukon áll?

– Igen – válaszolta Kalila. – A "barátom" mesélte a Sabat Ajnub piacon, hogy

meggyőződésük szerint ön találkozott Kendrickkel. Ne haragudjon, de az érvei miatt kénytelen voltam egyetérteni vele abban, hogy maga elkövette ezt az óriási hibát, kihívta önmaga ellen a sorsot.

– Mit mondott?

– Tudta, hogy az amerikaiit néhány háztömbnyire a szállodájától, felvette a szultáni helyőrség egyik gépkocsija. Magam is láttam, és egyszerűen képtelen voltam cáfolni.

– Ezek szerint követték azt a bizonyos kocsit. Annyi helyőrségi jármű van mostanában az utcákon, hogy másként lehetetlen lett volna kiszúrni.

– Ne haragudjon, Ahmed, de ez szerintem is rossz húzás volt – jelentette ki Kalila. – Figyelmeztettem volna, de képtelen voltam kapcsolatba lépni magával. Valaki fecsegett, –és megtudták, hogy Kendrick a városban van...

– Musztafa – vágott közbe dühösen a szultán.

– Gyászolom a halálát, de örülök, hogy többé nem jár el a szája.

– Lehet, hogy ő volt, de az is lehet, hogy nem – állapította meg a nő. – Washingtonból is kiszivároghatott a hír. Magam győződtem meg róla, hogy túl sokan voltak beavatva Kendrick érkezésébe. Biztosan a külügyminisztérium intézte, mert mások ennél ügyesebben szokták csinálni az ilyen titkos műveleteket.

– Nem tudjuk, ki az ellenség és hol keressük – mondta ökölbe szorított kézzel Ahmed. – Bárki lehet és bárhol, akár itt, mindjárt a szemünk előtt. Mit tegyünk?

– Tegye azt, amit ő mondott – válaszolta a kairói nő. – Engedje, hogy járja a saját útját. Megtalálta a kapcsolatát, várja ki, amíg ismét jelentkezik.

– Nincs más megoldás, csak várni?

– Egy dolgot azért tehet ezenkívül is. Mondja meg, merre szállítják a foglyokat, és adja ide a leggyorsabb gépkocsiját. Magammal hoztam a kurtizánfelszerelésemet – kint van az előtérben, egy bőröndben –, s míg átöltözöm, megbeszélheti a részleteket az unokatestvéreivel és azzal az orvossal, akit az előbb öreg barátjának nevezett.

– Hé, álljon meg a menet! – tiltakozott Ahmed. – Tudom, hogy régen ismerik egymást Bobbie-val, –de ettől még nem kívánhatja, hogy engedjem kockára tenni az életét. Szó sem lehet róla!

– Nem az én életem a fontos, és hogy őszinte legyek, nem is az öné – jelentette ki szilárdan a szultán szeme közé nézve Kalila. – Délnyugat-Ázsia jövőjéről, megmaradásáról van szó. Lehet, hogy az egésszel semmire sem megyünk, de az a kötelességem, hogy megpróbáljam, az öné pedig, hogy engedélyt adjon rá. Nem arra készítettek fel mindkettőnket, hogy vállaljuk az ilyen kötelességeket?

– A számot is mondd meg neki, –amin elérhet téged... bennünket – szólt közbe nyugodt hangon Roberta Jamani.

– Menjen, öltözzön át – mondta Kalilának a szultán, és szemét lehunyva, fáradtan hátradőlt karosszékében.

– Köszönöm, Ahmed. Sietek, de még fel kell hívnom az enyéimet is. Hamar végzek, nincs sok közölnivalóm.

A Savile Row-n készült elegáns, de most már erősen gyűrött öltönyt viselő, kopasz, részeg férfit két honfitársa támogatva ki a liftből. Minden erejükre szükségük volt, hogy meg tudják tartani a rájuk nehezedő, kövér testet.

– Ennek is elment az esze, hogy így kiütötte magát – mondta mérgesen a baloldali, és az ujján himbálózó szobakulcsra pillantott.

– Ne légy már olyan szigorú, Dickie – próbálta békíteni a társa. – Velünk is előfordult már, nem is egyszer, hogy többet nyeltünk a kelleténél.

– Az igaz, de nem egy barbár niggerektől megszállt országban, ahol bármi megtörténhet veled. Már csak az kellett volna, hogy piásan belekössön valakibe! Felhúztak volna bennünket a legelső lámpavasra. Hol van az a rohadt ajtó?! – dühöngött a Dickie-nek szólított férfi.

– A folyosó végén lehet – válaszolta a másik. – Jó nehéz a fickó, mi?

– Hájjas dög és még whiskyvel is teleszívta magát.

– Először észre sem vettem, hogy piás. Azt hittem, csak arra a kurvára dühös, aki átverte. Mindenkit kiborítana, ha felhúznák, aztán otthagynák. Mit is mondott, mivel foglalkozik?

– Valami textilipari cégnél dolgozik, Manchesterben. Twillingame vagy Burlingame a neve, nem értettem rendesen.

– Soha nem hallottam egyikről sem – a részeg jobbról támogató férfi csodálkozva felvonta a szemöldökét. – Na, megérkeztünk. Add a kulcsot.

– Előre megmondom, hogy nem vagyok hajlandó tovább pátyolgatni. Bedobjuk az ágyra és már megyünk is – figyelmeztette társát Dickie.

– Gondolod, hogy az a fickó nyitva tartja a kedvünkért a bárt? Míg mi itt keresztényi kötelességünket teljesítjük, lehet, hogy összepakol és hazamegy.

– Azt szeretném én látni! Húsz fontot adtam neki, hogy tartson nyitva a kedvünkért, még ha más vendég nincs is. Nehogy azt hidd, hogy holnap reggelig, míg fel nem ülünk arra az átkozott repülőgépre, egy pillanatra is lehunyom a szemem. Semmi kedvem elvágatni a torkomat valamelyik örült mohamedánnal. Na, gyere, emeljük meg!

– Jó éjszakát, hájasok királya – búcsúzott az ágyon fekvőtől a másik férfi. – Denevérek vegyenek a szárnyaikra legközelebb.

A kövér férfi néhány másodpercig figyelte a távolodó lépteket, majd felkelt az ágyról. Kibújt a zakójából, vállfára rakva gondosan elsimította rajta a gyűrődéseket, és beakasztotta a szekrénybe. Miután nyakkendőjétől és ingétől is megszabadult, a fürdőszobába ment, és alaposan lemosta és bekölnizte a felsőtestét. A szoba sarkában, csomagtartó állványon heverő bőröndjéből fekete selyeminget vett elő, felvette, majd az ablakhoz lépve gyufát gyújtott, és háromszor félkör ívben meglóbálta. Várt tíz másodpercet, és a baloldali falnál álló íróasztalhoz lépve felkattintotta az olvasólámpát. Kinyitotta az ajtó biztonsági zárját, visszament az ágyhoz, és a két párnát háta mögé téve félig ülő helyzetben végigheveredett rajta. Az órájára pillantott és várt.

Nem telt bele sok idő, és az ajtón halk kaparászás hallatszott, mintha valaki apró szüneteket tartva háromszor keresztben végighúzta volna rajta a körmét.

– Jöjjön be – szólta ki az ágyon fekvő férfi. Félelemmel vegyes tisztelettel a szoba és lakója iránt, egy sötét bőrű arab lépett be óvatosan. Köntöse és fejfedője makulátlanul tiszta volt, illő fontos küldetéséhez.

– Láttam a félhold szent jelét, uram, és most itt vagyok – mondta halk, visszafogott hangon.

– Köszönöm, hogy eljöttél – válaszolta az angol. – Gyere beljebb és csukd be az ajtót, kérlek..

– Igenis, effendi – az arab betette maga mögött az ajtót, de csak annyival ment beljebb, hogy megmaradjon közöttük a tisztelet megkívánta pár lépésnyi távolság.

– Elhoztad, amire szükségem van?

– Igenis, uram. A felszerelést és az információt is.

– Előbb a felszerelést kérem.

– Ahogy parancsolod – az arab köntöse alá nyúlt, és egy hangtompítóval felszerelt pisztolyt vett elő. Másik kezében apró, szürke dobozt tartott, s benne huszonhét töltényt. Óvatosan előrelépett, és mindkettőt odanyújtotta a férfinak.. – A fegyver töltve van, uram. Kilenc töltényt raktam bele, így összesen harminchat lövésed lesz, ha kell.

– Köszönöm – az angol átvette a fegyvert és a löszert, az arab pedig rögtön hátrább lépett. – Most pedig az információt, ha lennél szíves.

– Természetesen, uram, de előbb hadd mondjam el, hogy a nőt nemrég a szállodájából a palotába vitték...

– Micsoda? – kiáltott fel meglepetten az angol, és rögtön felpattant az ágyról.

– Biztos vagy ebben?

– Igen, uram. A szultán egyik gépkocsija jött érte.

– Mikor?

– Tíz, legfeljebb húsz perccel ezelőtt. Engem természetesen rögtön értesítettek.. Azóta már biztosan a palotában van.

– Mi van az öregekkel, a kalmárokkal? – az angol megpróbált nyugodtnak látszani, de érződött a hangján, hogy csak nehezen tud uralkodni az indulatain. – Kapcsolatba lépett velük, vagy nem?

– De igen, uram – válaszolt készségesen az arab, mintha attól félne, hogy fenytést kap, ha nemleges választ ad. – Egy Hajazzi nevű importőrrel kávézott a Dakhilban, és jóval később találkoztak a piacon is. A nő felvételeket készített, láthatóan követett valakit...

– Kicsodát?

– Azt sajnos nem tudom. Nagyon sokan voltak a Sabaton, és hamar szem elől veszítettem. Megpróbáltam követni, de lehetetlen volt.

– A palota... – az üzletember összeszorított szájjal megcsóválta a fejét, – Ez egyszerűen hihetetlen.

– Pedig igaz, uram. Ha nem lennék biztos abban, hogy pontos az információ, nem is mertem volna közölni egy ilyen kivételesen fontos személlyel, mint te...

Minden imámban áldani fogom Allah nevét, effendi, hogy megismertetett a Mahdi egyik legközelebbi tanítványával.

– Látom, sokat tudsz – állapította meg az angol, és gyanakodva végigmérte a küldöncöt.

– Abban a különös kegyben volt részem, hogy tudomást szerezhettem erről – hajtott fejet az arab.

– Ki tud még rólam közületek?

– Az életemre esküszöm, uram, hogy senki! Szent küldetésednek titokban kell maradnia, és én halálomig nem fogom elárulni senkinek, hogy Maszkatban jártál.

– Ragyogó ötlet – mondta az üzletember, és a küldöncre emelte a pisztolyt. Két halk, visszafojtott köhintésnél nem hangosabb pukkanás hallatszott. Az arab a falnak vágódott, makulátlan fehér köntösén két piros folt jelent meg, és egymásba érve pillanatok alatt beborította egész mellkasát.

A szálloda amerikai bárját csak a pult pereme alá szerelt fénycsövek világították meg halványan. A mixer a bárpult sarkában könyökölt, és időről időre odapillantott a félig leeresztett redőnyű ablak mellett, egy bokszban ülő két férfira. Bolondok ezek az angolok, gondolta. Megértette ugyan félelmüket – melyik külföldi vagy épeszű ománi nem fél ezekben a napokban –, de úgy vélte, sokkal inkább védve lennének egy örült támadástól, ha csendben bezárkóznának a szobájukba. Bár, a csuda tudja – jutott eszébe az újabb gondolat. Végül is ő maga szolt a szálloda vezetőségének, hogy a két vendég a bárban kívánja tölteni az éjszakát, azok pedig nem tudván, mit forgat fejében a két idegen, minden eshetőségre számítva, három fegyveres őrt állítottak az előtérbe, az amerikai bár egyetlen bejáratának közelébe. Akár okosak, akár ostobák ezek az angolok, tagadhatatlanul bőkezűek, s végül is ez a legfontosabb, állapította meg magában. Na meg a saját fegyvere, ami a bárpult alatti polcon feküdt, egy törülközővel letakarva. Izraeli géppisztoly volt, amit a tengerparton vett egy zsidótól. Ezek aztán tényleg értenek az üzlethez, váltott gondolatot a mixer. Azóta, hogy ez az örülség elkezdődött, fél Maszkatot ellátták fegyverekkel...

– Odanézz, Dickie! – figyelmeztette társát a türelmesebbik angol, és széjjelebb húzta az ablak-redőny lemezeit.

– Mi az? Mi történt, Jack? – riadt fel a bóbiskolásból a másik.

– Nem a mi piás honfitársunk az ott?

– Kicsoda? Hol?... A mindenségit, igazad van!

Érdeklődéssel figyelték a kihalt, gyengén megvilágított utcát. A nem sokkal korábban még magatehetetlen férfi most határozott léptekkel, szemmel láthatólag igencsak józanul fel-alá járkált a járdán, és egymás után gyűjtögetta a gyufákat. Mindegyiket felemelte, majd kezét leengedve dühösen a földhöz vágta, mielőtt meggyújtotta volna a következőt. Másfél perc telhetett el így, aztán egy nagy, sötét gépkocsi jelent meg a sarkon, s a férfihoz hajtott. Mihelyt megállt, a sofőr azonnal kikapcsolta a reflektort. Dickie és Jack kíváncsian nézte, amint gyámolítottjuk megkerüli a kocsi elejét, a járműből pedig kiszáll egy fejkendőt, de nyugati szabású, sötét öltönyt viselő arab. A kövér brit izgatottan magyarázni kezdett neki valamit, s közben többször is a szálloda felé bökött az ujjával. Kis idő múlva az arab berohant a szállodába; az üzletember pedig – mintha biztos lett volna abban, hogy ezen a késői órán senki sem figyel rá – hosszú csövű pisztolyt húzott elő az övéből, és beszállt a kocsiba.

– A szentségit! Láttad ezt? – kiáltott fel meglepetten Dickie.

– Igen – bólintott Jack. – Átöltözött.

– Tessék?

– Biztos lehetsz benne, hogy igazam van. A világítás gyenge ugyan, de egy gyakorlott szem észreveszi az ilyesmit. A fehér inget és a hajszálcsikos zakót sötét ingre és nehéz, durva szövésű szövetből készült fekete öltönyre cserélte. Nem a legszerencsésebb választás ebben a melegben.

– Mit hablatyolsz itt összevissza? – kérdezte megrökönyödötten Dickie. – Én a fegyverről beszéltem!

– Hát persze. Te acélban utazol, én meg textilben. Mindegyikünk azzal törődik, ami a szakmája – próbálta megnyugtítani társát Jack.

– Hát ez nem igaz! Ez a legalább százhús kilos behemót, aki negyedórája még olyan részeg volt, hogy jární is alig tudott, hirtelen színjőzanul bukkan elő, idegesen mászkál az utcán, magához int egy vadul száguldó kocsit, parancsokat osztogat egy sötét alaknak, majd hadonászni kezd egy mordállyal, te pedig másra sem tudsz figyelni, csak a ruhájára!

– Ebben azért nincs igazad, öreg haver – védekezett Jack. – Láttam én mindent, a fegyvert is, de nem veszed észre, milyen különös ez az új öltözk?

– Én ugyan nem találok benne semmi kivetnivalót, A ruhájával van a legkevesebb gondom.

– Talán nem is a különös a legmegfelelőbb szó rá...

– Akkor találd ki valami jobbat, Jack!

– Megpróbálom... Akár részeg volt ez a kövér disznó, akár nem, az biztos, hogy a legelegánsabb, könnyű kamgarnszövet zakót viselte, hozzá az East Bondon, Angelonál vásárolt inget, a Harrodsban kapható legjobb selyem nyakkendőt és Benedictine cipőt. Még meg is dicsértem magamban, amiért ilyen kiváló ízlése van, és pontosan az itteni klímának megfelelően válogatta össze a ruhatárát.

– Na és? – kérdezte Dickie, aki még mindig nem értette, mire akar kilyukadni a barátja.

– Most pedig a legátlagosabb minőségű, rosszul szabott, ehhez az istenverte meleghez meg végképp nem illő zakót és nadrágot hord. Különben is, ha már itt tartunk, minden textilipari vállalatot ismerek Manchesterben, de nincs közöttük Twillingame, Burlingame vagy bármi, ami ezekhez hasonlítana.

– Csak nem?

– De igen.

– Mindenesetre furcsa – csóválta meg a fejét Dickie.

– Azt hiszem, reggel mégsem kellene felszállnunk arra a gépre – jelentette ki Jack.

– Aztán miért nem?

– Azt hiszem, jobb volna, ha elmennénk a követségünkre, és beszélénk valakivel.

– Na de...

– Mit szólnál hozzá, Dickie, ha azt mondanám, hogy a ruhájából ítélve ez a fickó rosszban sántikál. A filmekben viselnek ilyen öltözkéket azok, akik ölni indulnak.

Tökéletes biztosítás. A rendszer védve van. Folytassa!

És a napló folytatódott.

A legutóbb beérkezett jelentések zavarosak, s mivel még nem sikerült megfejteni a langlei-kódot, azt sem tudom, hogy nem tartottak-e vissza valamilyen adatot. Az illető kapcsolatba lépett valakivel, az árnyéka pedig valamilyen elkerülhetetlen, de rendkívül veszélyes lépésről beszél.

Mit csinál vajon és hogyan? Mik a módszerei és kik a kapcsolatai? Adatokra van szükségem! Ha életben marad, ismernem kell minden részletet, mert csak azok hitelesíthetik a legkülönlegesebb teljesítményt is, A teljesítményre pedig szükség van, hogy a nemzet emlékezetébe vesse ennek az embernek a nevét. Vajon életben marad, vagy egyike lesz azoknak, akik áldozatául estek a véglegesen soha fel nem tárt események sorozatának? Ezt még az én eszközeim sem tudják megmondani. Azok csupán a képességeit ítélik meg, amelyek semmit nem jelentenek, ha egyszer halott. Amennyiben ez bekövetkezik, egész munkám értelmetlenné válik.

A négy megbilincselte terrorista kettésével a vadul rázkódó rendőrségi rabszállító autó két oldalán ült. Kendrick, kívánságának megfelelően, az eszelős tekintetű fiatal fanatikus mellé került, akinek arc kifejezését még adázabbá tette a vonásait eltorzító nyúlszáj. Velük szemben Azra és az Evant megtámadó idősebb terrorista ült, akit a képviselő magában csak őrmesternek nevezett. A zárt kocsiszekrény ajtaja mellett, egy felső merevítőlécben kapaszkodva egy rendőr állt, nagy tűzerejű MAC-10 géppisztollyal, amellyel röpké pillanatok alatt képes lett volna szitává lőni mind a négy embert. Övén, s ez is a megállapodás szerint történt, ott lógtak a foglyok bilincseit nyitó kulcsok. Kendrick érezte, amint megsűrűsödik körülötte az idő, a percek órákká, az órák napokká válnak.

– Tisztában van vele, hogy ez örültség?

– Nincs más választásunk, doktor. Ez az ember Azra.

– Téved. Azrának pofaszakállja van és hosszú haja. Mindannyian láttuk a televízióban...

– Leborotválta a szakállát, és rövidre vágatta a haját.

– Maga talán Amal Behrudi?

– Most már igen.

– Nem! Ugyanúgy nem az, mint ahogy ez az ember sem Azra. Öt órával ezelőtt, a

Valjaton levő bazárból hozták be. Nagyszájú, részeg garázda, semmi más. A társa a saját torkába döfte a rendőr törét, amikor az megpróbálta letartóztatni.

– Ott voltam, Feiszal, láttam. Ez az ember Azra, Zaja Jatim öccse.

– Azért, mert ő ezt állítja magáról?

– Nem azért, hanem mert beszéltem vele, és figyelmesen meghallgattam a szavait. Nem Allah, Abraham vagy Krisztus nevében harcol, hanem a fennmaradásért, azért, hogy helye legyen ezen a földön.

– Örület! Ez az egész csupán örület. – Mit mondott Ahmed?

– Azt, hogy tegye, amit eltervezett, de várja meg a rendőreit. Két olyan embert küld, akikben feltétlenül megbízik. Gondolom, ezt is maga kérte.

– Megint a két tojás, akikkel az al-Kabiron, a bazárban voltam?

– Ne becsülje le őket, ragyogóan értik a dolgukat. Egyikük a rabszállítót fogja vezetni, a másik magára vigyáz.

– Végül is minden Ahmed forгатókönyve szerint zajlik, ugye?

– Ne legyen igazságtalan, Mr. Kendrick!

– Lenne erről egy-két szavam, de most hagyjuk... Azrán és rajtam kívül még két foglyot rakjanak fel a kocsira.

– Miért? Kik azok?

– Az egyik egy holdkóros, akit az se tudna jobb belátásra téríteni, ha kivégzőosztag elé állítanák, a másik pedig Azra alvezére. Bármit hajlandó megtenni, ha Kék mondja neki. Ha ezt a kettőt is kiemelik közülük, nem lesz, aki egyben tartsa azt a bandát.

– Fogalmazzon világosabban!

– A többieket könnyen meg tudják törni, doktor! Keveset lehet kiszedni belőlük, mert keveset tudnak, de azt hajlandók lesznek elárulni. Azt ajánlom, hogy hármával-négyesével kisebb cellákba szórják szét őket, aztán adjanak le néhány sorozatot a börtönudvaron. Meglátja, szép számmal lesznek közöttük olyanok, akik nem annyira örültek, hogy az életüket kockáztassák.

– A fejével játszik, Kendrick sejk. Olyan világba készül, amelyet egyáltalán nem ismer.

– Majd megtanulom, doktor. Azért vagyok itt.

Az ór – ahogyan azt előre megbeszélték – leejtette a bal kezét és megrázta, hogy helyreálljon a vérkeringése, majd ismét megfogta a keresztrudat. Nem egészen egy percen belül meg fogja ismételni a mozdulatot, és akkor Evanon lesz a sor, hogy cselekedjen. A tervet az orvosi rendelőben dolgozták ki sietve, s a támadásnak is gyorsnak és egyszerűnek kell lennie. Minden azon múlik, ügyesen játssza-e szerepét az ór.

Huszonkét másodperc telt csak el, és kísérijük ismét megrázta elgémberedett kezét, mire Kendrick felugrott a padról, és teljes testsúlyával nekivetette magát. Az ór hátratántorodott, fejét beverte a vasajtóba és eszméletét veszítve lerogyott. – Gyorsan! – szólt rá Azrára Evan. – Segíts már! Vedd el tőle a kulcsokat!

A palesztin alvezérével a nyomában az őrhöz ugrott, félrerúgták a MAC/10-est, és letépték a kulcsosomót a nadrágszíjról.

– Megölöm! – ordította a nyúlshájú fanatikuss. Felkapta a géppisztolyt és a kocsi rázkódásától dülöngélve rátartotta az ájultan fekvő rendőrrre.

– Fékezd meg! – adta ki az utasítást alvezérének Azra.

– Te bolond! – az őrmester nekiugrott a fiatal terroristának, és megpróbálta kicsavarni kezéből a fegyvert. – A sofőr meghallhatja a lövéseket!

– Ez a mocskok ellensége a mi szent ügyünknek!

– Ne itt akard megvívni a szent háborúdat, te szerencsétlen hülye! – kiáltott rá a fiatalemberre Azra. Leoldotta Kendrick kezéről a bilincset, és odaadta neki a kulcsokat, hogy őt is szabadítsa ki. Miután ezzel végzett, a colorádói képviselő Azra alvezéréhez lépett.

– Jozsefnak hívnak[™] mondta az idősebb férfi, és odatartotta a kezét. – Zsidó név, mert anyám zsidó volt, de nem izraeli zsidó. Bátor ember vagy, Amal Bahrudi.

– Nem szeretem a sivatagi kivégzőosztagokat – válaszolta Kendrick, majd Jozseffel végezve a fiatal terroristához lépett, – Nem tudom, kiszabadítsalak-e, vagy sem.

– Miért? – vicsorgott a fiú. – Azért talán, mert ölni és meghalni is kész vagyok az ügyünkért?

– Nem, hanem azért, mert nekünk is a vesztünket okozhatod, márpedig mi értékesebbek vagyunk

nálad.

– Amal! – Azra határozottan megmarkolta Evan karját – Igazad van, hogy örült, de nem véletlenül az. A nyugati parti zsidó telepesek felrobbantották a házukat és az apja ruhaüzletét. Az öreg meghalt a robbanáskor, az elkobzott javak bizottsága pedig mindenüket odaadta az új betelepülőknek. Orvosi eset a fiú, de rajtunk kívül nincs senkije. Jozsef és én majd vigyázunk rá. Engedd szabadon!

– Te tudod, költő – válaszolta Evan, és lecsatolta a fiatalember kezéről a bilincset.

– Miért említetted az előbb a sivatagi kivégzőosztagot? – érdeklődött Jozsef.

– Nem érzitek, hogy már jó ideje homokos úton megyünk? – kérdezett vissza Kendrick. – A sivatagba akarnak vinni bennünket, hogy eltüntessenek.

– De miért éppen minket? – erősködött az öreg terrorista.

– Hogy engem miért, azt majdnem biztosan tudom. Fogalmuk sincs, mit kezdjenek velem, s a biztonság kedvéért inkább megölnek. Ha netán befolyásos ember lennék, és veszélyes rájuk nézve, a kivégzéssel megszabadulnak a gondtól. – Evan kis szünetet tartott, és körbehordozta tekintetét a társain. – Valószínűleg ezért esett a választás Jozsefre és a fiúra is. Ők voltak a leghangosabbak a foglyok között, és mindkettőjüket könnyű azonosítani a hangja alapján.

– És én? – kérdezte Azra.

– Azt hittem, ezt segítség nélkül is meg tudod fejteni – válaszolta Kendrick némi lenézéssel a hangjában. – Megpróbáltam elszakadni tőled, amikor értem jöttök, de lassú voltál és későn kapcsolódtál.

– Arra gondolsz, hogy azért találtak gyanúsra, mert együtt láttak bennünket?

– Ez bizony csak arra elég, hogy éppen átmenj a vizsgán. Nem csupán kettesben, hanem a többiekkel elkülönülve láttak bennünket. Egy kis fantáziával hamar rájöhetnek, hogy fontos dologról beszéltünk.

– Figyeljete csak! Lassabban megyünk – szólt rájuk Jozsef. A sofőr valóban fékezett, és azt is érezni lehetett, hogy a kocsi enyhén lejtős úton halad lefelé.

– Ki kell jutnunk, de minél előbb – figyelmeztette a többieket Evan. – Ha egy völgybe megyünk, akkor ott biztos, hogy katonák fognak várni.

– Az ajtó! – kiáltotta idegesen Azra. – Kívülről biztosan elrekesztették.

– Az lehet, de szegecselt lemezből van és négyen csak ki tudunk szakítani belőle egy darabot – Kendrick bízott benne, hogy a rendőrök pontosan végrehajtották az utasítást és néhány csavar eltávolításával meglazították az ajtó lemezeit. – A közepét próbáljuk meg, valószínűleg ott a leggyengébb. – Maga mellé rántotta a nyúlászú fiút, és rászólt: – Na gyere, vadember! Úgy menj neki, mintha a Siratófalat akarnád ledönteni!

– Várjatok! A fegyver! – Azra a MAC-10-es-hez kapott és a vállára akasztotta. – Rendben van, most már mehetünk.

– Rajta! – vezényelt Kendrick, és a négy fogoly összekapaszkodva nekirontott az ajtónak. A középső lemez el is vált a többitől, s a résen holdfény ömlött a kocsi belsejébe.

– Még egyszer! – adta ki az utasítást most már Jozsef

– Figyelem! – szólt rá társaira Amal Bahrudi. – Ha földet értek, azonnal bukjatok térdre. Még csak az kellene, hogy valaki eltörje a lábát.

Ismét az ajtónak rontottak, s most már a maradék szegecs is engedtek. A négy ember kizuhant, a kocsi belsejében az ájultságot színlelő őr pedig végre megtörölhette arcát, amit halálfélelmében kivert a veríték. Gyorsan térdre emelkedett és megdöngette a kocsiszekrény vezetőfülke mögötti falát. A jelre egyetlen tompa puffanás volt a válasz – a volán mögött ülő társa nyugtázta, hogy az éjszakára kirótt feladatuk felét sikeresen teljesítették.

Négyük közül Azra és Jozsef állt fel először – csináltak néhány nyakkörzést és kinyújtóztatták a végtagjaikat, hogy ellenőrizzék, nem tört-e el valamijük. Utánuk Kendrick következett; rettenetesen fájt a válla, a lába megrándult és tenyerét is felsértették az éles kövek, de legalább tudott járni, s magában hálát adott a féhéren tajtékozó, gyors hegyi folyóknak, amelyek megedzették annyira, hogy kisebb, bár fájdalmas sérülések ellenére is meg tudja őrizni cselekvőképességét. A legrosszabbul a fiatal palesztin volt: a földön elnyúlva nyögött egy darabig, majd megpróbált felállni, de fájdalmasat kiáltott és visszazuhant a talajra. Jozsef ugrott oda hozzá, és rövid vizsgálódás után kimondta a diagnózist:

– Eltört a lába.

– Öljetek meg! – követelte a fiatalember. – Megtérek Allahhoz, ti pedig

folytathatjátok a harcunkat.

– Hallgass már! – szólt rá dühösen Azra, és Kendrickkel a nyomában odalépett hozzá. – Kezdem unni, hogy állandóan meg akarsz halni. Ha így üvöltözől, azzal minket is megölsz. Tépd szét az ingét, Jozsef – fordult alvezéréhez. – Rögzítsd a lábát, s rakd ki az útra! A rabszállító, mielőtt felfedezik, hogy megszálltunk, visszafordul. Biztosan megfogják találni.

– Kiszolgáltatás az ellenségeinknek? – kérdezte elkeseredetten a fiatalember.

– Pofa be! Kórházba kerülsz és meggyógyítanak. Ezek nem ölnek gyerekeket, őket csak a bombák és rakéták gyilkolják, de azok itt nincsenek.

– Nem árulok el nekik semmit – fogadkozott a nyúlshajú.

– Nem is tudsz semmit – figyelmeztette Kék. – Rögzítsd a lábát, Jozsef és rakd úgy, hogy minél kevésbé fájjon! Azra a fiatalember fölé hajolt, és bátorítóan a vállára tette a kezét. – Értelmesebb dolog harcolni, mint ostobán eldobni magunktól az életet. Hagyd, hogy az ellenség meggyógyítson, s aztán folytasd a harcot. Térj vissza hozzánk egészségesen, szabadságharcos! Szükségünk van rád... Siess, Jozsef!

Míg az idősebb terrorista sietve végrehajtotta az utasítást, Azra és Kendrick a hegyoldalon meredeken lefelé ereszkedő, kövekkel teleszórt út szélére ment és körülnézett. A holdfényben fehéren világítva, mint alabástrom asztallap hevert előttük a sivatag. Egyhangúságát csak a távolban táncoló, sárga fényfolt törte meg – egy tábor tűz. Elég messze volt ahhoz, hogy bármit is látni lehessen a körülötte lévőkből, de elég közel ahhoz, hogy a terroristák biztosan lehessenek benne, ománi katonák vagy rendőrök ülnek körülötte.

– Jobban ismered ezt a vidéket, mint én – szólt társához angolul Evan. – Milyen messze lehet innen az a tábor?

– Tíz, legfeljebb tizenkét kilométerre. A hegy lábától egyenesen megy tovább az út, így hamar visszaérhetnek.

– Akkor menjünk. – Kendrick megfordult, és az út szélén heverő fiatal terrorista és Jozsef felé indult.

Azra meg sem mozdult, csak utánaszólt: – Hova, Amal Bahrudi? Merre mehetnénk?

– Merre? – fordult vissza ingerülten Evan. – Először is minél távolabb innen.

Nemsokára világos lesz, és ha nem tévedek, márpedig biztosan nem, akkor hamarosan alacsonyan szálló helikoptereket küldenek a keresésünkre. A vároiban eltűnhetünk, de itt nem.

– Mit tegyünk hát? Merre menjünk? Kendrick a holdfényben csak gyengén látta Azra arcát, de érezte magán átható tekintetét, és azt is, hogy a fiatal terroristavezér próbára akarja tenni. – El kell juttatnunk az üzenetet a követségre – válaszolta. – Értesítenünk kell a nővéredet, Jatimot vagy Abjadot, hogy akadályozzák meg a filmek kijuttatását és öljék meg azokat, akiknek részük volt benne.

– Hogyan figyelmeztessük őket, Amal Bahrudi? Ezt nem mondták meg neked azok, akik küldtek?

Evan tudta, hogy a kérdés el fog hangzani, és fel is készült rá. – Senki sem volt biztos benne, merre van a titkos bejárat – válaszolta. – Arra gondoltam, hogy naponta változtatjátok az utat, ha van egy csepp eszetek. Azt az utasítást kaptam, hogy a kapunál álló őrn keresztül értesítsem a parancsnoki tanácsot, hogy mondják meg merről juthatok be.

– Egy ilyen üzenet akár csapda is lehet – figyelmeztette Azra. – Miből gondolták, hogy a tiédnek hinni fognak?

Kendrick várt egy kicsit, majd halkán, minden szót külön nyomatékkal ejtve közölte: – Abból, hogy a Mahdi írta alá.

Azra bólintott és megadóan felemelte a kezét. – Ki ő? – kérdezte.

– A borítékot lepecsételték, hogy észre lehessen venni, ha bárki kinyitja.

Nehezemre esett lenyelni ezt a sértést, de végül is köteles vagyok engedelmeskedni azoknak, akik a szállítmányokat fizetik, ha érted, mire gondolok.

– Igen. Azokra, akik a pénzt biztosítják ahhoz, amit csinálunk...

– Biztosan volt a levélben valamilyen jel, amit valamelyikőtök, vagy talán a parancsnoki tanács összes tagja ismer.

– Add ide a levelet! – kérte Azra.

– Ostoba! – kiáltott rá a coloradói kilences választókerület képviselője. – Mikor láttam, hogy közelednek a rendőrök, darabokra téptem és szétszórtam az al-Kabiron. Te talán másként cselekedtél volna?

– Nem, valószínűleg nem – válaszolta a palesztin. – Különben nincs is rá feltétlenül szükségünk. Én tudom, hogyan juthatunk be a követségre. Az alagutat gondosan őrzik, biztonságos,

– Annyira, hogy az őreitek orra előtt akadálytalanul filmeket csempészhettek ki. Figyelmeztess a nővéredet, hogy azonnal váltsa le őket, és keressék meg a kamerát. Ha megtalálják, öljék meg a tulajdonosát és mindenkit, aki vele barátkozik, öljék meg mindet!

– Pusztá gyanú alapján!? – tiltakozott Azra. – Ártatlanokat, értékes harcosokat pusztíthatunk el.

– Ne légy hipokrita – nevetett Amal Bahrudi. – Az ellenséggel szemben nincs helye a határozatlanságnak. Ártatlan embereket is ölünk és igazunk van, mert azt akarjuk, hogy a világ, amely vak és süket, ha a harcunkról, a megmaradásunkról van szó, végre figyeljen ránk.

– Magasságos Allah! Te vagy a vak és süket – vetette oda ingerülten Azra. – Gondolkodás nélkül elhiszed, ami a nyugati sajtóban megjelenik! Abból a tizenegyből, akiket az ablakokon kidobtunk, négy már korábban meghalt, köztük két nő. Az egyik öngyilkos lett, mert megőrült a félelemtől, hogy egy arab vadállat – gondolom, annak tartott bennünket – meg fogja erőszakolni. A másik rávetette magát az egyik emberünkre, mint az a tengerészgyalogos Naszerre, ő pedig rémületében meghúzta a ravaszt. A két férfi öreg volt már, s a szívük felmondta a szolgálatot. Tudom, hogy ez nem ment fel bennünket a haláluk miatti felelősség alól, de azzal jó, ha tisztában vagy, hogy senki sem emelt rájuk fegyvert. Zaja mindezt elmondta az újságíróknak, de nem hittek neki. Soha nem hisznek nekünk!

– Nem mintha ez különösebben számítana, de mi a helyzet a többi héttel?

– A parancsnoki tanács ítélte őket halálra és tökéletesen indokoltan. Az öböl és a Földközi-tenger térségében ellenséges hálózatokat kiépítő hírszerzők voltak, a konzuli műveletek osztályának munkatársai, ketten közülük ráadásul arabok. Az életünkre törtek, s a cionisták és amerikai bábjaik pénzelték őket. Megérdemelték a halált, mert a halálunkat akarták. Persze, még ez sem volt elég nekik és a társaiknak. A becsületünktől is meg akartak fosztani bennünket. El akarták hitetni a világgal, hogy ördögök vagyunk, pedig nincs bennünk semmi ördögi. Nem akarunk mást, csak azt, hogy élhessünk a saját földünkön...

– Ennyi elég, költő – emelte fel a kezét Kendrick. – Nincs most időszentbeszédre. Gyorsan el kell tűnnünk innen.

– A követségre megyünk, a titkos úton át – jelentette ki most már határozottan Azra.

Evan a terroristához lépett, és megfogta a karját.

– A követséghez igen, de nem a követségre – mondta halkan. – A kapunál átadjuk a nővérednek szóló üzenetet, s azzal az itteni dolgunkat be is fejezzük. Én véglegesen, te pedig legalább egy-két napra.

– Miről beszélsz? – kérdezte döbbenten Kék.

– Azt az utasítást kaptam, hogy valamelyikőtöket, amilyen gyorsan csak lehet, vigyem Bahreinbe. Te leszel az. Egyszer már elfogtak, nem kockáztathatom, hogy tovább maradjak.

– Bahreinbe?

– A Mahdihoz. Néhány órától van szó mindössze, de nagyon sürgős a dolog. Új parancsokat akar adni, amiket nem kíván rábízni egyetlen küldöncre sem. A parancsnoki tanács valamelyik tagjával akar beszélni. Te közéjük tartozol, és most éppen kapóra jön, hogy idekint vagy.

– A repülőteret figyelik – ellenkezett Azra. – Kutyas őrzőjáratokat vezényeltek ki, minden érkezőt és távozót szigorúan megvizsgálják. Arra biztosan nem mehetünk. Ugyanez a helyzet a tengerparton is. Minden csónakot, hajót megállítanak, átkutatnak, s ha nem engedelmeskedik, elsüllyeszti.

– Lehet, de ez egyik embereteket sem akadályozta meg abban, hogy a titkos úton ki-be járjon az országba. Magam győződtem meg erről Berlinben.

– Azt mondtad, hogy sürgős a dolog. Huszonnégy-negyvennyolc órába is beletelik, míg arrafelé kijutunk.

– Miért tart ilyen hosszú ideig?

– Dél felé szoktunk menni, a határon állomásozó alakulatok egyenruhájában, és csak éjszaka haladhatunk. Ha találkozunk valakivel, úgy teszünk, mintha a partvonalon járőröző egység lennénk. Gyors, nyílt tengeri közlekedésre is alkalmas hajók szoktak felvenni bennünket. Természetesen bahreinek – magyarázta Azra.

– Természetesen – bólintott Kendrick. Igaza volt hát. A déli partszakaszt a Hadd-fokig és azon is túl, a Masira-csatornáig csak gyengén őrzik, csaknem szabad közlekedést biztosítva ezzel a csempészeknek és a terroristáknak. Különben is, ki állítana meg egy osztagot, amelynek tagjai a jemeni határt védő, a szultáni hűségükről és kegyetlenségükről ismert katonák egyenruháját viselik?

– Nem is rossz megoldás – folytatta Amal Bahrudi. – Honnan szereztétek az egyenruhákat? Ha jól tudom, a határon állomásozók mást viselnek, mint a hadsereg többi alakulata. Világosabb a színe és más rajta a Vállpánt is.

– Én csináltattam őket Bahreinben – válaszolta Azra, és közben a mély völgyet fürkészte. – Gondosan elzárva tartjuk őket, ha nincsenek használatban... Igazad van, tényleg mennünk kell. A rabszállító két percen belül eléri a tábort. Gyere! Menet közben majd folytatjuk a beszélgetést.

Joszeft az út közepére húzta a bekötözött fiatal terroristát, és fölé hajolva búcsúzóul mondott neki néhány bátorító szót.

– Maradjunk az úton, úgy gyorsabban haladhatunk – adta ki az utasítást Evan. – Elég lesz akkor letérni róla, ha észrevevesszük a kocsi reflektorait.

Futva indultak el a lejtős úton, a pár száz lábbal fölöttük kezdődő sík terep felé. Köves, kopár volt körülöttük a talaj, csak csenevész bokrok nőttek rajta és néhány vékony, a tengerről támadó nedves éjszakai szélben feléledő, a perzselő nappali hőségben ismét elfonnyadó levelű fa. Lihegve értek a lejtő tetejére, és először Joszeft szólalt meg: – Három vagy négy kilométerre innen már több és nagyobb fa van. Ott jobban el tudunk bújni – mutatott az északnak tartó egyenes útra.

– Ismered ezt a helyet? – kérdezte meglepetten Kendrick Azt hitte, hármuk közül csak ő tudja, merre járnak.

– Itt még nem jártam, de errefelé nem sok út van – válaszolta az idősebb terrorista. – A sivatagból az öböl felé haladva megváltozik a táj. Egyre több lesz a zöld, alacsony dombokon kell átkelni, s hamarosan Maszkatba ér az ember.

– Joszeft is tagja volt a felderítőosztagnak, amit Abjad vezetett – magyarázta Azra. – Öt nappal azelőtt érkeztek, hogy elfoglaltuk a követséget.

– Így már értem – bólintott Amal Bahrudi. – Azt is tudom viszont, hogy a Fekete-erdő sem lenne elég, hogy megvédjen bennünket, ha kivilágosodik, márpedig Omán nem a Schwarzwald. Katonákat, rendőröket, helikoptereket küldenek ki, és átkutatják az egész vidéket. Nem tudunk elrejtőzni máshol, csak Maszkatban. – Evan oldalra fordult, és egyenesen Kékhez címezte a szavait: – Gondolom, vannak kapcsolataid a városban.

– Elég sok.

– Ez mit jelent?

– Tíz-tizenkettő lehet, köztük magas beosztású emberek is. Ők bármikor szabadon elmehetnek és vissza is térhetnek, senki nem ellenőrzi őket.

– Hívd össze őket és ismertess meg velük. Kiválasztok közülük egyet...

– Egyet?

– Egy is elég, csak értse a dolgát. Továbbítania kell egy üzenetet, s ha sikerül, három órán belül Bahreinben lehetünk.

– A Mahdinak akarsz üzenni?

– Igen.

– Azt mondtad, vagy legalábbis ezt vettem ki a szavaidból, hogy nem tudod, ki ő – jegyezte meg gyanakodva Azra.

– Valóban nem tudom.

-- És azt igen, hogyan lehet elérni?

– Azt sem – válaszolta Kendrick és a vállához kapott, mert beléhasított a fájdalom. – Sértő, hogy eltitkolták előlem, de ezt legalább meg tudom érteni. Az én működési terepem Európában van és nem itt. Azt gondoltam, ti tudjátok, hogyan lehet megtalálni Bahreinben.

– A levélben, amit az al-Kabiron széttéptél, biztosan volt valamilyen utasítás, egy jelszó...

– Nem igaz, hogy ne fordulnának elő helyzetek, amikor sürgősen kapcsolatot kell vele teremteni – válaszolta Evan, vigyázva, hogy hangjával ne árulja el nyugtalanságát.

– Igen, előfordul ilyesmi, de akkor sem közvetlenül Mahdival lépünk kapcsolatba. Tudod, hogy kevesen merik kiejteni a nevét, és ők is csak suttogva.

– Nem tudom. Mondtam már, hogy én a világnak egy másik részén működöm. Valószínűleg ezért is esett rám a választás...

– Valószínűleg – bólintott Azra. – Távolság vagy a megszokott helyedtől, így

biztosan nem gyanakszik rád senki.

– Egy szót sem hiszek ebből az egészből – csattant fel dühösen Kendrick. –

Folyamatosan, szerintem naponta érkeznek számotokra az utasítások. Nem így van?

– De igen – Azra oldalra kapta a fejét, és egy gyors pillantást vetett Joszefra.

– Én azonban, hozzád hasonlóan, csak küldönc vagyok.

– Micsoda?

– Fiatal vagyok, erős és tagja a tanácsnak, de nem tartozom az igazi vezetők közé – magyarázta Azra. – A korom miatt nem kerülhettem még be közéjük. A nővéreimet, Zaját, Naszert és Abjadot nevezték ki a parancsnoki tanács vezetőivé. Naszer haláláig hárman irányították az akciót. Ha lezárt üzenet érkezett, átadtam nekik és soha nem törtem fel a pecsétet. Csak Zaja és Abjad tudja, hogyan lehet elérni a Mahdit – természetesen nem személyesen, hanem egy sor közvetítőn keresztül.

– Nem tudnál kapcsolatba lépni a nővéreddel? Egy titkos frekvencián, vagy steril telefonon. Tőle megtudhatnánk, amit kell.

– Lehetetlen – intett nemet Azra. – Az ellenség lehallgató berendezései túlságosan jók, ezért sem rádión, sem telefonon nem továbbítunk titkos üzeneteket.

– És a maszkati embereitek? – sürgette a terroristát Kendrick. – Nem mehetne be valamelyikük az információért?

– Olyasmiért, ami a Mahdira vonatkozik, még ha csak távolról is? – nézett rá hitetlenkedve Azra. – Bárki kérdezne tőle ilyesmit, Zaja helyben agyonlőné.

– Muszáj megtudnunk, hogyan lehet őt utolérni. Ma éjjel Bahreinbe kell hogy vigyelek és nem akarom kockára tenni az európai műveleteinkhez nyújtott pénzeket azzal, hogy elpuskázok valamit, amiért nem is én vagyok a felelős.

– Egyetlen megoldás van, az, amiről már odalent beszéltem – jelentette ki Kék. – Be kell jutnunk a követségre.

– Arra nincs idő – hárította el sietve a javaslatot Kendrick. – Sürgősen várnak bennünket Bahreinben. Felhívjuk az egyik embereteket és megmondjuk neki, hogy lépjen kapcsolatba a nővéreddel. Vagy ő, vagy Abjad megtalálja a módját, hogy eljusson a hír a Mahdihoz. Egyikünkéről sem kell említést tenniük, elég, ha csak annyit továbbítanak, hogy vészhelyzet van. Ha ezt az értesítést megkapják,, tudni fogják, miről van szó. Megadom a találkozó helyét – valamelyik utcát, egy mecsetet, vagy valamelyiket a dokkok közül – és valaki biztosan jelentkezni fog. A fiatal terrorista feszült arccal, hosszan tanulmányozta európai társát, mielőtt válaszolt volna. – Egy dolgot kérdezek csak tőled, Bahrudi – mondta végül. – Ilyen könnyedén, fegyelmetlenül fogod fel azoknak a megbízásait is, akiktől Berlinben a pénzt kapod? Moszkva, a szófiai bankok vagy a Zágrábból jövő titkos pénzek feladói eltűrnék ezt?

– Vészhelyzetben biztosan megértenék.

– Ha megengedné, hogy vészhelyzet alakuljon ki, abban a pillanatban elválnák a torkodat, és mást állítanának a helyedre.

– Tudod mit? Törődj a saját pénzforrásaiddal, és bízd rám az enyéimet, Mr. Kék!

– Éppen azt teszem – vágott vissza Azra.. – Megyünk a követségre.

Vészjelző sziréna vijjogó hangja hasított bele a hajnali csendbe. Kendrick már várta, s szinte megnyugodott a váratlan, ijesztő hangtól.

– Futás! – ordította el magát Joszef, és vállánál megragadva előrelódította Azrát. – Fussatok, testvéreim, ahogy még soha nem futottatok életetekben!

– A követségre! – kiabált társainak Kék. – Oda kell érünk, mielőtt teljesen kivilágosodik!

Evan Kendrick, a coloradói kilences választókörszet kongresszusi képviselője számára elkezdődött az őt élete végéig kísértő rémálom.

Kalila a visszapillantó tükörbe nézett és izgatottan felszisszent – messze, az emelkedő tetején, a sötét égbolt előtt tisztán kirajzolódva egy még sötétebb foltot vett észre. Valaki követi. Az idegen, kivilágítatlan autó a Dzsebel-es-Sam felé, a sivatagba tartott, ugyanarra, amerre ő. Tudta, hogy a völgynek, amelyen a rabszállítónak át kellett haladnia, csak egy kijárata van, s eredeti terve az volt, hogy miután kiszabadították magukat, nyomába szegődik Evan Kendricknek és szökevény társainak. Bármilyen jónak is tűnt az elképzelés, erről most le kell tennie.

Félrerántotta a kormányt, megfordította a kocsit, és erős gázt adva visszaindult

arra, amerről jött. Mielőtt elérte volna a szembe jövő kocsit, bekapcsolta a reflektort, és úgy száguldott el mellette. Láttá az ijedt arcot vágó sofőrt, a hely szűkösége és a meglepetés miatt lebukni már nem tudó utasát, és nem hitt a szemének.

Tony! A kétbalkezes, ügyefogyott, egy értelmes mondatot kinyögni is alig tudó Anthony MacDonald. A vállalat hülyéje, akinek ugyan biztos helye van az apósa tulajdonában lévő cégnél, de Kairóba küldték, ahol viszonylag nem sok kárt tehetett. Az üzleti képviselő, akinek csak arra van felhatalmazása, hogy hozzá hasonlóan semmihez sem értő, elviselhetetlen feleségével fogadásokat adjanak, amelyeken mindketten rendszeresen lerészegednek. Mintha nagy betűkkel fel lenne írva a homlokára: "A minden rokon számára kötelező családi temetések kivételével kitiltva az Egyesült Királyságból. A visszaútra szóló repülőjegy előzetes megvásárlása kötelező." Az ostoba, részeges hájfej, aki bármit tesz is, környezete csak legyint rá. Ennél ragyogóbb álcázást még a Vörös Pimpernel sem tudott kitalálni magának – gondolta Kalila, mert most már biztos volt benne, hogy MacDonald viselkedése csupán álca.

Megpróbálta felidézni magában, hogyan környékezte meg őt a férfi, de nem emlékezett rá tisztán, mert amikor történt, igazából nem is figyelt oda. Nem volt oka kétségbe vonni, hogy Tony MacDonald, az alkoholista senki már a gondolattól is kétségbeesett, hogy ismerős nélkül, egyedül utazzon Ománba. Hányszor panaszkodott neki reszketve, hogy cégének bizonyos érdekeltségei vannak Maszkatban, s az ottani szörnyűségek ellenére kénytelen lesz elutazni, hogy ellenőrizze őket. Ő minden alkalommal azt válaszolta, hogy alapvetően az amerikaiak és az izraeliek problémájáról van szó, amihez semmi közük sincs a briteknek, s őt biztosan nem fogják bántani. A férfi mintha eleve számított volna rá, hogy előbb-utóbb neki is oda kell utaznia, ő pedig volt olyan bolond, hogy felhívta, mikor megérkezett az utasítás. Azt hitte, hogy tökéletes útitársat választott, s most rá kellett jönnie, mekkorát tévedett.

Teremtő isten, micsoda hálózat állhat a rendelkezésére! Alig több mint egy órája még részegen tántorgott be a szállodai szobájába, most pedig, hajnali ötkor egy nagy, kivilágítatlan szedánon már a nyomában van. Nem történhetett másképp, csak úgy, hogy állandóan figyeltette, s az emberei jelentették neki, hogy elhagyta a szultán palotáját. De kinek dolgozik MacDonald, kinek az érdekében intézte úgy, hogy ománi informátorok hálózata jelentsen neki, és a nap bármely szakában sofőr és gépkocsi álljon rendelkezésére egy olyan országban, ahol minden külföldi gyanúsnak számít? A jó, vagy a rossz oldalon áll-e, s ha a rossz oldalon, akkor vajon hány éve űzi ezt a játékot?

Ki állhat mögötte? Van-e valami köze ománi útjának Evan Kendrickhez? Ahmed nagyon óvatosan beszélt az amerikai üzletemberről és nem kötelezte el magát, amikor azt mondta, hogy minden megoldási lehetőséget számításba kell venni, tűnjön az akár a legvalószínűtlenebbnek is. Mindössze annyit árult el, hogy az egykori építőmérnök szerint az amerikai nagykövetség megszállásához köze lehet egy négy évvel korábban Szaúd-Arábiában megsejtett ipari összeesküvésnek. Megsejtett, de be nem bizonyított dolgokról beszélt csak, s még ez is több volt, mint amennyit ő a saját főnökeitől megtudott. Ugyanakkor egy intelligens, sikeres amerikai nyomós indokok nélkül nem vállalkozik rá, hogy illegalitásba vonulva a terroristák közé menjen, hacsak nincs meggyőződve lépésének helyességéről, s Ahmednek, Omán szultánjának, a New England Patriots lelkes szurkolójának ennyi elég is volt, hogy mellé álljon. Vállalta, hogy segíti, mert tisztában van vele, hogy Washington nem lesz hajlandó vállalni Kendricket, ha lelepleződik. Most pedig itt van MacDonald, és mindent összezavar, kiismerhetetlenné teszi a képet.

Szakmai ösztöne üvöltve követelte, hogy fusson, meneküljön, de Kalila képtelen volt rászánni magát. –Történt valami, ami megborította a kényes egyensúlyt, és ő ki akarta deríteni, mi az, Nem! Nem küldi el az üzenetet, hogy indulhat a kis utasszállító gép, ami néhány óra alatt elviheti a biztonságos, Kairó melletti repülőtérre. Túl sok mindent kell megtudnia, és túl kevés hozzá az ideje. Sietni kell! Sietni!

– Ne álljon meg! – kiáltott rá a hájas MacDonald a sofőrre. – Jó oka lehetett rá, ha ilyen korán kijött ide. Nem hiszem, hogy csak a tájban akart gyönyörködni.

– Megláthatta önt, effendi.

– Nem valószínű, de ha mégis, abból sincs gond; Menjen tovább, és kapcsolja be a reflektort! Biztos, hogy találkozóra indult, és tudnunk kell, kivel.

– Bárki legyen is az, uram, lehet, hogy nem lesz túl barátságos – ellenkezett a sofőr.

– Mi baja lehetne egy részeg külföldivel, aki csak a fejét akarta kiszellőztetni, és véletlenül került ide – háritotta el ezt a kifogást is MacDonald.

– Ahogy óhajtja, effendi – válaszolta a sofőr, és bekapcsolta a reflektorokat.

– Mi van előttünk?

– Semmi, uram, csak egy régi út, ami a Dzsebel-es-Samhoz vezet.

– Az meg micsoda?

– A sivatag kezdete. Utána már csak homok van, egészen a szaúdi határon lévő hegyekig.

– Más utak is vezetnek erre?

– Keletre van néhány, de azok nagyon nehezen járhatók.

– Mit értett azon, amikor azt mondta, hogy semmi sincs előttünk? – faggatta tovább a sofőrt a brit.

– Pontosán azt, amit mondtam. Nincs itt más, csak a Dzsebel-es-Samhoz vezető út.

– És az, amelyiken most megyünk? Ez hova vezet?

– Sehova. Pár kilométer múlva balra fordul és belefut a...

– Tudom, abba a Dzsebel akármibe vezető útba – fejezte be a mondatot MacDonald.

– A két út lényegében tehát egy és az is a sivatagba vezet.

– Igen, uram...

– Hát persze. Valakivel találkozója lett volna – állapította meg magának a Mahdi küldönce, és határozottan rászólt a sofőrre: – Meggondoltam magam, öregfiú. Mégis kapcsolja ki azt a rohadt lámpát. Elég lesz nekünk a holdfény is, ugye?

– Természetesen – válaszolta az ománi, érezhető büszkeséggel a hangjában. – Nagyon jól ismerem ezt az utat. Maszkat és Matra környékén minden utat nagyon-nagyon jól ismerek, akárcsak a keletre és délre tartókat. Ezzel együtt, ha szabad megjegyezmem, effendi, fogalmam sincs arról, mi a szándéka.

– Pedig pofonegyszerű, kisfiam – mondta lekezelően MacDonald. – Ha ez a mi sürgő-forgó szajhánk azért jött ki ide, hogy találkozzon valakivel, akkor az illetőnek még hajnal előtt erre kell jönnie. Sok ideje már nincs, azt hiszem.

– Igen, nálunk gyorsan köszönt be a reggel. MacDonald a műszerfalra tette a pisztolyát, zsebéből távcsövet vett elő, és körbekémlelt.

– Sötét van még ahhoz, hogy lásson, effendi – figyelmeztette a sofőr.

– A szemnek igen, de ennek a műszernek nem. Ha feketére festenék az eget, akkor is meg tudnám számolni vele az összes fát a környéken.

Éles kanyarhoz értek, és a sofőr fékezett, de kis idő múlva ismét gázt adott, mert az út nyílegyenesen vezetett tovább.

– Még két kilométer, uram és elérjük a Dzsebel-es-Sam felé ereszkedő lejtőt – figyelmeztette utasát. – Ott majd lassítanom kell, mert elég sok a kanyar és göröngyös az út...

– Az istenit neki! – kiáltott fel MacDonald, aki még mindig a távcsővel a szemén figyelte a környéket. – Le az útról, de gyorsan!

– Hogy mondta, uram? – kérdezte ijedten a sofőr.

– Kapcsolja ki a motort!

– Tessék?

– Kapcsolja ki és guruljon olyan messzire, amennyire csak tud!

A sofőr, bár még mindig nem értette a dolgot, engedelmeskedett. Lekanyarodott az útról, és a kormányt vadul tekergetve igyekezett kikerülni a sötétben nehezen látható, csenevész fákat. Huszonöt méterre mehettek így, amikor egy talaj fölött elfekvő cserje ágai beleakadtak az alvázba, és megállították a kocsit.

– Uram...

– Csend – sziszegte, az angol, és a távcsövet zsebébe csúsztatva elvette pisztolyát a műszerfalról. Keze már a kilincsen volt, de mielőtt kinyitotta volna, megkérdezte: – Bekapcsol a világítás, ha kinyílik az ajtó?

– Igen, a tetőlámpa – válaszolt a sofőr, és a feje fölé mutatott.

MacDonald hátradőlt, és a pisztoly agyával szétzúzta a belső világítás égőjét. – Kiszálllok, de maga maradjon itt, és hozzá ne merjen érni a kűrthöz – figyelmeztette a sofőrt. – Ha csak egyetlen hangot is hallok, megölöm.

Megértette?

– Tökéletesen, uram – bólintott az ománi. – Szabad megkérdezmem, miért van erre szükség?

– Embereket láttam felénk futni az úton. Hárman vagy négyen lehettek, nem tudtam pontosan megszámolni őket – az angol kiszállt a kocsiból, és összegörnyedve az

út felé futott. Fekete öltözkéiben láthatatlanná válva lehúzódt egy alacsony fa mellé, s míg egyik kezével tüzelésre készen tartotta pisztolyát, a másikkal a zsebébe nyúlt, és elővette az infravörös távcsövet. Ráirányította a közeledő alakokra, s mikor a fókusz élesre állította, meglepetésében mozdulatlaná dermedt.

Kék! A szakállát leborotválta ugyan, de semmi kétség afelől, hogy ez Azra, a parancsnoki tanács legfiatalabb és egyetlen értelmes tagja, Zaja Jatim öccse. A balján futó férfi neve nem jutott eszébe, de biztosan tudta, hogy őt is látta az indulása előtt gondosan áttanulmányozott fényképeken. Emlékezett rá, hogy zsidó hangzású neve van, és húsz év alatt nem kis tekintélyt vívott ki magának a terroristák között... Jozsef?. Igen, Jozsef. A Golan-magaslatokról származik, és Líbiában kapott kiképzést... A harmadik férfi egészen zavarba ejtette. MacDonald érezte, hogy ismeri, de képtelen volt rájönni, honnan. Körülbelül olyan idős lehet, mint Jozsef, állapította meg, Bahreinben tehát tudniuk kell róla, mert a harminc éven felülieket mind ők küldték, hogy közben tartsák a követségen lévők többségét, azokat az ostoba, forrófejű tizen. és huszonéves suhancokat. Már egy ideje figyelte őket, de csak most tudatosodott benne, milyen ruhát is viselnek. Menekülő rabok! Atyaisten, de hisz ennek semmi értelme! Velük kellett volna találkoznia Kalilának, annak a szajhának? Ha igen, akkor még érthetlenebb a dolog. Bahreimből cáfolhatatlanig megerősítették, hogy az a szuka az ellenségnek dolgozik. Ezért is igyekezett közel kerülni hozzá, és elhítni vele, hogy halálosan meg van rémülve, mert Ománba kell utaznia a cég ügyeiben. Sikerült lépre csalni, s a végén maga ajánlotta fel, hogy utazzanak együtt. Ő akkor rögtön felhívta Bahreint, és azt az utasítást kapta, hogy egyezzen bele, de az utazás közben állandóan figyelje. A nő senkivel sem állt szóba a gépen, de a maszkati repülőtér zürzavarában meglépett tőle, s mikor megtalálta, már kint volt a parkolóban. Találkozott vajon valakivel, utasításokat adott át? Ha igen, volt-e azoknak valamilyen közük ehhez a három menekülőhöz? Nyilvánvaló, hogy a nő és a szökött foglyok között van valamilyen kapcsolat, csak nem tudni, milyen, jutott el a végső következtetéshez.

MacDonald megvárta, míg a három férfi megfelelő távolságba ér, és lihegve feltápáskodott a fa mellől. A milliókra gondolt, amelyeknek a sorsa a következő néhány órában dőlhet el, és arra az elhatározásra jutott, hogy a rejtélyt, amelyet Kalila felbukkanása jelent, feltétlenül meg kell oldania. Biztos volt abban is, hogy a választ a követségen belül találhatja meg, s ha nem sikerül megszereznie, akkor nemcsak a milliói forognak veszélyben, hanem az élete is. A Mahdi nem tűri, hogy megbízottai kudarcot valljanak. Bármibe kerül is, be kell jutnia a követségbe!

Az izraeli légierő Lockheed C-130 Hercules típusú gépe tízezer méter magasan járt, a szaúd-arábiai sivatag fölött, al-Uballától keletre. Hebron-ból szállt fel, s a Negev-sivatag és az Akabai-öböl átrepülésével jutott ki a Vörös-tenger fölé, ahol a szaudi, az egyiptomi és a szudáni partoktól egyenlő távolságot tartva dél felé folytatta az útját. Hamdanánál észak-északnyugati irányba fordult, hogy a mekkai és kalbisai repülőtér között áthaladva elkerülje a radarokat, majd Khurmánál keletnek, a Ruba-el-Hali sivatag felé repült tovább. Dzsiddától nyugatra, a Vörös-tenger fölött újratöltötték a tankjait, s ugyanez fog történni a visszafelé tartó úton is, mikor már nem lesz a fedélzetén az öt utas.

A csomagterben ülő, elnyűtt civil ruhát viselő öt katona a csak kevesek előtt ismert, fogságból történő mentésre, szabotázsra, a gyilkolás művészetére kiképzett elit Maszada brigád tagja volt. Egyikük sem töltötte még be a harminckettedik évét, és mindannyian folyékonyan beszéltek héberül, jiddisül, arabul és angolul. Testük erős volt, mint az acél, bőrük sötétre barnult a sivatagi kiképzések során, ahol megtanították őket arra, hogy a legváratlanabb körülmények között is a másodperc töredéke alatt döntsenek és cselekedjenek. Intelligenciahányadosuk a legmagasabbak közé tartozott, és a szenvedések, amelyeken maguk vagy családtagjaik átestek, a legelkötelezettebb harcosokká edzették őket. Tudtak, és szerettek is nevetni, de még jobban tudtak gyűlölni. A csomagter bal oldalára beállított padon ültek előregörnyedve, és szórakozottan morzsolgatták ejtőernyőjük hevederét. Halkan beszélgettek – pontosabban csak négyen beszéltek közülük, az ötödik némán meredt maga elé. Ő volt a csoport vezetője, egy húszas éveinek végén járó férfi, akinek haját és szemöldökét szőkére szívt a perzselő napsütés. Nagy, sötétbarna szemei voltak, határozott

pofacsontja, a szemitákra jellemző ívelésű orra és vékony, kemény vonalú szája. Akadtak nála fiatalabbak és idősebbek is a különítményben, de aki az arcára, a szemébe nézett, rögtön tudhatta, hogy ő a parancsnok.

A csoport ománi bevetését az izraeli hadügyminisztérium legfelsőbb vezérkara határozta el. A siker esélyei minimálisak voltak, a kudarcé és az akcióban résztvevők haláláé számottevőek, mégis meg kellett hozni a döntést. A maszkati amerikai nagykövetségen fogva tartott kétszáz harminchat tús között ugyanis ott volt a Moszadnak, Izrael híres-hírhedt hírszerző szolgálatának egyik mély illegalitásban működő területi műveleti igazgatója is. Ha rájönnek, kicsoda, rögtön elszállítják a követség elfoglalóit támogató valamelyik ország titkos "orvosi" intézményébe, és teletömik vegyszerekkel, amelyek sokkal hatékonyabbak, mint a legkegyetlenebb kínzás. Olyan titkokat szednek ki belőle, amelyeknek nyilvánosságra kerülése veszélybe sodorhatja Izraelt, és az egész Közel-Keleten működésképtelenné teheti a Moszadot. Ezért hát ki kell szabadítani azt a férfit, ha lehetséges, ha pedig nem, meg kell ölni.

A Maszada-brigád különleges osztagának parancsnokát Jaakovnak hívták és a Maszkatban fogva tartott hírszerzőtisztnak a fia volt.

– Adonim – a fedélzeti hangszórókból megszólaló nyugodt hang héberül "uraim"-nak szólította a rendkívüli bevetésre indulókat. – Megkezdjük a süllyedést, és hat perc, harmincnégy másodperc múlva elérjük a célt, feltéve, hogy nem ütközünk bele a hegyek felől jövő váratlan ellenszélbe. Abban az esetben hat perc, harmincnyolc másodperc múlva leszünk a célnál, bár az is lehet, hogy ötvenöt másodperc múlva. Nem matematikusnak szegődtem, úgyhogy a számolást inkább magukra bízom. – Négyen jót nevettek a kapitány tréfáján, csupán Jaakov arca maradt továbbra is komoly. – Két ezeröttszáz méter magasságban fogunk körözni, ezért, ha szükségét érzik, inkább most ellenőrizzék a hátukra csatolt lepedőket. Távozás után nem fogadok el reklamációt, és ne is számítsanak rá, hogy kétezeröttszáz méter magasságban maguk után sétálok a panaszkönyvvel. – Jaakov halványan elmosolyodott, miközben a többiek hangosan nevettek. A kapitány folytatta: – Az ajtót Jonatan Levi testvérünk fogja kinyitni önök előtt, s mint egy szakmáját tisztelő telavivi portás esetében természetes, bőkezű borraivalóra tart igényt önöktől. Csekket semmilyen körülmények között sem fogad el. A kigyulladás vörös fény azt fogja jelezni, hogy el kell hagyniuk ezt a mennybéli luxushotelt, de arra ne is számítsanak, hogy a parkolóőrök odalent indulásra kész gépkocsikkal várják önöket; Gondos orvosi vizsgálatnak vetették alá őket, és a pszichológusok megállapították, hogy tökéletesen normálisak, nem úgy, mint néhány turista, aki éppen ezt a repülőjáratot választotta. – A gép csaknem belerázkódott a harsány nevetésbe, s végre Jaakov is elmosolyodott. A zsivaj elültével a kapitány ismét megszólalt, de hangja most már sokkal lágyabb, bensőségebb volt, mint az előbb; – Szeretett Izraelünkért, amit fiaink és lányaink bátorsága éltet. A mindenható Isten legyen veletek, drága barátaim. Indulás!

A sivatag fölé boruló éjszakai égbolton egymás után bomlottak ki az ejtőernyők, és a Maszada-brigád tagjai a jelzőtűz körüli, százötven méter átmérőjű körben biztonsággal földet értek. Mindannyian miniatűr rádió adó-vevőt szorongattak a kezükben, hogy segítséget tudjanak kérni társaiktól, ha bármelyiküket baleset éri. Talajt fogva rögtön gödröt ástak, s az ejtőernyőt és a rövid nyelvű lapátot is a homokba temették. Miután végeztek, a kioltott jelzőtűz helyén elemlámpával a kezében álló férfihoz, a Moszad Maszkatban működő magas rangú tisztjéhez siettek.

– Hadd nézzem magukat – mondta a férfi, és végigvilágított rajtuk elemlámpájával. – Nem rossz. Pontosan úgy néznek ki, mint a kikötői tolvajok.

– Az öltözékre vonatkozó utasítás öntől származik – jegyezte meg Jaakov.

– Az igaz, csak hozzászoktam már, hogy nem mindig teljesítik a kéréseimet. Maga ugye...

– Nincsen nevünk – szakította félbe határozottan a hírszerzőt Jaakov.

– Elfogadom a rendreutasítást – bólintott az ügynök. – Egyébként csak a maga nevét ismerem, ami azt hiszem, érthető is.

– Felejtse el örökre!

– Hogyan szólítsam hát magukat?

– Színek vagyunk. Jobbról balra: Narancssárga, Szürke, Fekete és Vörös.

– Örülök, hogy megismerhettem az urakat – mondta a hírszerző, miután a megnevezés sorrendjében végigvilágított rajtuk a lámpájával. – És ön? – kérdezte a fénycsóvát Jaakovra irányítva.

– Én Kék vagyok.

– Hát persze. A zászló színe.

– Nem – rázta meg a fejét a maszkati fogoly fia. – A kék a legperzselőbb láng színe.

– És a leghidegebb jégé is, fiatalember, bár ez talán nem is érdekes – az ügynök a háta mögé mutatott. – Pár száz méterre innen van a kocsim. A lebegés után biztosan unalmas lesz, de kénytelenek lesznek gyalogolni egy kicsit.

– Nehogy azt higgye – szólt előrelépve Szürke. – Utálom ezeket az ugrásokat. Rettentő veszélyesek, még a bokáját is megrándíthatja beléjük az ember.

A kocsi egy extra kiegészítők nélküli japán terepjáró volt, kellően horpadt és összekarcolt ahhoz, hogy ne keltsen feltűnést egy arab országban, ahol a közlekedési szabályok csak mint elméleti absztrakciók léteznek, s a forgalom elengedhetetlen velejárói a kisebb-nagyobb ütközések. Bár senki sem számított rá, a Maszkatig tartó, valamivel több mint egyórás út nem múlt el minden izgalom nélkül. Már csak néhány kilométerre voltak a várostól, mikor észrevették az út mellett többször is felvillanó éles, narancssárga fényt.

– Vészhelyzet – mondta a Moszad-ügynök az első ülésen mellette helyet foglaló Jaakovnak. – Nem tetszik nekem a dolog, lehet, hogy belebotlunk a szultán valamelyik őrzőjében. Tartsák készenlétben a fegyvereiket, mert lehet, hogy használniuk kell.

– Honnan tudnának rólunk? – kérdezte dühösen Jaakov, de már ott volt a kezében a pisztolya. – A legnagyobb titokban jöttünk el, még a feleségem is azt hiszi, hogy kiképzésre mentem a Negev-sivatagba.

– Az illegális hírközlési csatornákat nem lehetett bezárni, Kék, és néha előfordul, hogy az ellenségeink túl mélyre ásnak... Szóljon a többieknek is, hogy készüljenek fel a tüzelésre.

Jaakov további vitatkozás nélkül teljesítette a kérést, de az előkészületek egyelőre feleslegességeknek bizonyultak.

– Ez Ben-Ami – kiáltott fel a Moszad embere, és az úttest szélére húzódva megállította a kocsit a jelzéseket adó férfi előtt. – Nyissák ki az ajtót. Kék farmert, fehér inget és gotrát viselő, alacsony, sovány férfi szállt be Jaakov mellé az első ülésre, és rögtön kiadta az utasítást; – Hajts tovább, de lassan. Errefelé most nincsenek őrzőjáratok, és még legalább tíz percig senki nem fog megállítani bennünket. Van egy elemlámpád? – A Moszad-ügynök lenyúlt az ülés alá, és odaadta neki, a férfi pedig körbevilágítva alaposan megnézte magának a kocsi utasait. – Nagyszerű – állapította meg elégedetten. – Úgy néznek ki, mint a kikötői tolvajok. Ha valaki megállít bennünket, vegyék elő az arab tudásukat, és dicsekedjenek egymásnak a nőügyeikkel. Ne tartóztassák meg magukat, nyugodtan használják a legzaftosabb kifejezéseket.

– Ámen – válaszolták hárman, de Narancssárga nem értett egyet velük. – A Talmud szerint mindig igazat kell mondani – szólt megjátszott komolysággal. – Persze, ha szereznék nekem egy nagymellű hurit, mindjárt más lenne a helyzet.

– Pofa be! – dördült rá Jaakov, egy cseppet sem értékelve a viccet.

– Miért jöttél elénk? – kérdezte Ben-Ami a Moszad embere.

– Egy órával azután, hogy a csoport eljött Hebronból, jelentkezett az egyik washingtoni emberünk, Kész örület, amit mondott! Szerinte a legteljesebb titokban ideérkezett egy kongresszusi képviselő, hogy beleavatkozzon a dolgokba. Na, ehhez mit szólsz?

– Ha ez igaz, akkor az amerikai titkosszolgálatok még annyira sem értenek a dolgukhoz, mint én feltételeztem, pedig az sem volt sok – válaszolta az ügynök, és indulatosan megmarkolta a volánt. – Ha elkapják a pasast, akkor az egész civilizált világ megvetően elfordul Washingtontól. Ezt a kockázatot nem vállalhatják.

– Márpedig vállalták, mert az illető itt van.

– Hol?

– Azt nem tudjuk.

– Mi közünk nekünk ehhez? – kapcsolódott be a beszélgetésbe Jaakov. – Mit számít az, ha idedugja az orrát egy bolond amerikai?

– Sajnos, nagyon is sokat – válaszolt Ben-Ami. – Az utasítás úgy szól, hogy minden lehetséges segítséget meg kell adnunk neki.

– Micsoda? – kapta fel a fejét meglepetten a Maszada-brigád fiatal parancsnoka.

– Miért?

– Azért, Kedves kollégám, mert Washington is tisztában van a kockázattal, az esetleges tragikus következményekkel, és ezért semmiféle közösséget sem hajlandó

vállalni az illetővel. Teljesen magára hagyták, és ha fogságba esik, a kormánya azt sem fogja beismerni, hogy tudott az útjáról. Kizárólag magánemberként cselekszik.

– Hadd kérdezzem meg akkor még egyszer: miért törődjünk mi vele, mikor az amerikaiak is cserbenhagyják? – tartott ki álláspontja mellett Jaakov.

– Azért, mert soha nem engedték volna idejönni, ha valaki, valami egészen magas helyen úgy nem ítéli, hogy van valami rendkívüli a tarsolyában.

– De miért éppen mi? Megvan nekünk a magunk dolga. Ismétlem, miért éppen mi?

– Talán azért, mert mi tudunk neki segíteni, ők pedig nem – válaszolta nyugodt hangon Ben-Ami.

– Politikailag nagyon veszélyes a dolog – állapította meg a volán mögött ülő ügynök. – Washington elkezd valami hülyeséget, aztán úgy tesz, mintha semmi köze sem lenne hozzá, és ránk löcsöli az egészséget. Ezt a döntést szerintem a külügyminisztérium arabpárti hülyéi erőszakolták keresztül. Ha kudarcot vallunk – pontosabban ha kudarcot vall a pasas, míg vele vagyunk –, és ezért újabb túszoikat ölnek meg, az egészért a mi nyakunkba fogják varrni a felelősséget. Nézzétek, mit tettek már megint Krisztus gyilkosai! – fogják üvöltözni kórusban.

– Egyetlen pontosítás – jegyezte meg Ben-Ami. – Nem löcsölték ránk a dolgot, Washingtonban ugyanis senkinek fogalma sincs arról, hogy tudunk róla. Ha megfelelően végezzük a dolgunkat, akkor utána sem fognak tudni a szerepünkről. – Még mindig nem válaszolt a kérdésekre! – horkant fel dühösen Jaakov. – Miért mi?

– Válaszoltam, fiatalember, csak maga éppen nem figyelt, más dolgok jártak az eszében. Azt mondtam, hogy valószínűleg azért, mert mi talán segíteni tudunk. Ez persze csak egy lehetőség és nincs rá semmiféle biztosíték, hogy sikerülni is fog. Kétszázharminchat ember szenved azon a szörnyűhelyen, s a mi népünk Igazán át tudja élni azt a szenvedést, mert ismeri saját tapasztalataiból. Köztük van a maga apja is, aki az egyik legértékesebb ember Izrael számára. Ha ez a kongresszusi képviselő tud valamilyen megoldási lehetőséget – legyen az akár a legcsekélyebb is –, akkor minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk. Ha másért nem, hát azért, hogy tudjuk, valódi lehetőségről van-e szó, vagy alaptalan képzelgésről. Először is azonban meg kellene találnunk az illetőt.

– Ki az az ember? – kérdezte lenézően a Moszad-ügynök. – Van egyáltalán neve, vagy az amerikaiak azt is titokban tartották?

– Kendricknek hívják...

Ben-Ami be sem tudta fejezni a mondatot, mert a moszados meglepetésében élesen félrerántotta a kormányt, és a kocsi csaknem leszaladt az útról. – Evan Kendrick? – kérdezte álmélkodva, miután ismét egyenesbe hozta a kocsit.

– Igen.

– A Kendrick-csoport!

– Az micsoda? – kérdezte Jaakov, és kíváncsian a sofőr arcába nézett.

– A vállalat, ami ebben a térségben működött.

– A dossziéját ma éjszaka hozzák át Washingtonból, reggelre már kezünkben lesz – szólt közbe

Ben-Ami.

– Semmi szükség rá – válaszolta a moszados. – Olyan vastag paksamétánk van róla, mint Mózes kőtáblái. Ráadásul a miénk Emmanuel Weingrass is, bár sokszor imádkozunk azért, bárcsak megszabadulhatnánk tőle.

– Ez nekem egyszerre túl sok ahhoz, hogy megértsem.

– Sok óra és rengeteg bor kellene hozzá, hogy részletesen elmagyarázzam, Ben-Ami. A fenébe is! Lassan magam is úgy beszélek, mint Weingrass.

– Nem tudnál egy kicsit világosabban fogalmazni?

– Rövidebben igen, de nem biztos, hogy világosabban. Ha Kendrick valóban itt van, akkor azért jött, hogy törlesszen egy négyéves számlát, bosszút álljon azért a robbantásért, amelyik több mint hetven férfit, nőt és gyereket ölt meg. Ők voltak az igazi családja, s ha ismernék, pontosan megértenék a viselkedését. – Ismered? – hajolt közelebb a sofőrhöz Ben-Ami.

– Nem igazán jól, de annyira igen, hogy megértsem. Aki a legközelebb áll hozzá, és egy személyben az apja, ivócimborája, gyóntatópapja, legbizalmasabb tanácsadója és legjobb barátja, az Emmanuel Weingrass.

– Akit maga nyilvánvalóan nem túlságosan szeret – jegyezte meg Jaakov.

– Akit egyáltalán nem szeretek, de akinek megvannak az érdemei – válaszolta az izraeli hirszerzőtízt. – Jobban szeretném, ha nem lennének, de el kell ismernem, hogy vannak.

– A Moszad számára értékes? – érdeklődött Ben-Ami.

– Párizsban vettük igénybe a szolgálatait – válaszolta az ügynök furcsán érdes hangon, mintha nehezére esne beszámolni a történeteikről. – Furcsa körökben mozog, jó kapcsolatait vannak a társadalom peremén élő emberekkel. Utálom beismerni, de komoly segítségünkre volt. Neki köszönhetően sikerült elkapnunk azt a terroristát, aki bombát dobott a Rue du Bac-on lévő kóser étterembe. Megoldottuk a problémát, de valamelyik bolond figyelmetlensége miatt ő is jelen volt az ítéletvégrehajtásnál. Nagy marhaság volt, de becsületére legyen mondva, még utána is jelentkezett, és az információinak köszönhetően öt hasonló merényletnek sikerült elejét venni.

– Sok zsidó életet megmentett, és maga mégis utálja? – kérdezte Jaakov.

– Magának is más lenne róla a véleménye, ha ismerné. Hetvennyolc éves bonvivan, aki manökenekkel a karján flangál a Montaigne bulváron és a Kendrick-csoporttól kapott pénzét arra költi, hogy a Faubourg Saint-Honoré-ról öltöztesse a barátnőit!

– Nem értem, mit von ez le az értékéből? – kérdezte Ben-Ami.

– A La Tour d'Argent-ba jár vacsorázni és állandóan három-négyezer sékeles számlákat nyújt be! Még csak azt sem mondhatjuk neki, hogy nem fizetjük ki őket. Információkat szállít, és tanúja volt annak a bizonyos esetnek. Állandóan emlékeztet is rá bennünket, valahányszor késnek egy kicsit az átutalások.

– Szerintem igaza van – jegyezte meg Ben-Ami.

– A Moszad idegen országban működő ügynökeként, szüksége van rá, hogy fenntartsa a látszatot.

– Elkapta a tökünket, és esze ágában sincs elereszteni. A legrosszabb pedig még hátravan.

– Hogy érti ezt? – érdeklődött Jaakov.

– Ha valaki egyáltalán képes rá, hogy megtalálja Evan Kendricket Ománban, akkor az Emmanuel Weingrass. Mihelyt Maszkatba érünk, fel kell hívnom Párizst A rohadt életbe!

– Je regrette – kért elnézést a párizsi Pont Royale Hotel telefonközpontosa. – Monsieur Weingrass néhány napra elutazott, de hagyott itt egy monte-carlo-i telefonszámot...

– Je suis desolée – jelentkezett a monte-carlo-i L'Hermitage telefonközpontja. –; Monsieur Weingrass nem tartózkodik a szobájában. Ma estére az Hotel de Paris-ba rendelt asztalt, a Kaszinóval szemben.

– Tud mondani egy telefonszámot?

– Természetesen – válaszolt készségesen a központos, – Monsieur Weingrass végtelenül kedves ember. Éppen ma hozott virágot mindannyiunknak, teé van velük a szoba. Elbűvölő egyéniség. A szám...

– Desolé – válaszolta az Hotel de Paris-ból egy hivatásszerűen kedves férfihang.

– Az étterem már zárva van, de a rendkívül bőkezű Monsieur Weingrass közölte, hogy a következő két órát a Kaszinó tizenegyes asztalánál tölti. Azt mondta, ha bárki keresné, az illető kérje a telefonhoz Armand-t. A szám...

– Je suis tres désolé – bűgta a kagylóba Armand, a monte-carlo-i kaszinó tótumfaktuma. – Az aranyos Monsieur Weingrassnak és bűbájos hölgyének ma este nem volt szerencséje a rulettben, ezért úgy döntöttek, hogy lemennek a partra, Loew játéktermébe. Borzalmas hely, hogy őszinte legyek, de a krupiéék – persze a franciák és nem az olaszok – értik a dolgukat. Keresse Luigit. Ostoba kretén, de meg fogja találni Monsieur Weingrass-t. Kérem, adja át neki legszívélyesebb üdvözlétemet, és mondja meg, hogy holnap várom. Addigra biztosan megfordul a szerencséje. A szám...

– Naturalmente! – vágta ki diadalmasan az ismeretlen Luigi. – Az én legdrágább barátom! Signor Weingrass! Az én héber testvérem, aki úgy beszél a comoi és Lago di Garda-i nyelvet, mint egy bennszülött, nem pedig mint azok a csizmás barbárok, vagy éppen napoletánok, éppen itt van a közelemben.

– Megkérhetném, hogy hívja a telefonhoz?

– Nagyon elfoglalt most, signore. A barátnője komoly nyelésben van, és ilyenkor nem fortuna közbeavatkozni.

– Mondja meg annak a csirkefogónak, hogy rohanjon a telefonhoz, ha nem akarja, hogy a héber golyóit arab kecsketejben főzzem meg!

– Che cosa?

– Rohanjon már, az istenit magának! Mondja neki azt, hogy Moszad.

– Pazzo! – legyintett Luigi, és a készülék mellé rakta a kagylót. – Instabile! –

fűzte még hozzá, és elindult a kockázók asztalához. A sasorrú, tökéletesen nyírott bajszú, hófehér hajú, arisztokratikus arcvonású Emmanuel Weingrass nyugodtan állt a játéktól lázba jött emberek gyűrűjében. Kanárisárga estélyi zakót és vörössel tarkázott csokornyakkendőt viselt, és jobban érdekelték a játékosok, mint maga a játék. Körbepillantva észrevette, hogy a vendégek közül többen rajta felejtik a szemüket, de cseppet sem zavarta az érdeklődés. Tisztában volt önnön tulajdonságaival, amelyek közül néhányat szeretett, és sokkal többet mélységesen elítélt. Tudta, hogy idős kora ellenére arca megőrizte fiatalos élénkségét és azt is, hogy a hatást csak fokozza meglehetősen feltűnő öltöazete. Az alaposabb megfigyelő érdeklődését élénken csillogó zöld szeme is felkelthette. Tekintete a mindig új kalandokra vágyó emberé volt, aki soha nem képes megnyugodni, mert örökké új tájakat és ismerősöket kíván felfedezni. Művész volt és üzletember, zabolátlan őserő sugárzott belőle. Zseniális építész adottságát az élet természetes velejárójaként fogta fel, és játéknak tekintette az életet. Tudta, hogy ennek a játéknak hamarosan vége szakad, de arra törekedett, hogy minden ízét kiélvezze, míg tart. Az asztal mellett, előtte ülő, vibrálóan érzéki, buta, de az életkedvtől kicsattanó lányra nézett, és arra gondolt, hogy a mellét simogatva fog elaludni, ha valamikor késő éjszaka hazamennek. Mea culpa.

– Signore – súgta Weingrass fülébe a szmokingot viselő olasz. – Telefonon keresi egy férfi, akire életem végéig a legmélyebb megvetéssel fogok gondolni.

– Nocsak! Aztán miért, Luigi?

– Azért, mert sértegette önt, legkedvesebb barátom és legtiszteletreméltóbb vendégem. Ha kívánja, a barbárok nyelvén küldöm el a fészkes fenébe. Higgys el, megérdemli.

– Nem mindenki szerethet annyira, mint maga, Luigi. Mit akart?

– A világ minden kincséért sem ismételném el, amit mondott, ennek a bárdolatlan francia krupiének a füle hallatára.

– Maga végtelenül lojális, barátom. Megadta a nevét az illető?

– Igen. Signor Moszad, ha jól értettem, őszintén szólva elég zavaros volt, amit mondott.

– A legtöbbjük így szokta – válaszolta Weingrass és a telefonhoz sietett.

Fenyegetően közeledett a reggel. Azra a gyorsan világosodó égre nézett, és káromkodásába Jozsef nevét is belefoglalva átkozta magukat,, amiért a Kabritta toronymál rossz irányba fordultak, és értékes másodperceket veszítettek. A három menekülő lábszárközépnél letépte nadrágjának szárát, az ujjakat is leszaggatták ingükről, hogy a hajnali derengésben útjukba akadók Libanonból, vagy Abu Dzabi nyomornegyedeiből érkezett vendégmunkásoknak nézzék őket, akik whiskyől kábultan a Sari-el-Miszkvijisből jönnek, miután kimulatták magukat a szajhákkal. A Valjat kórház személyzeti bejárójánál húzódtak meg, nem egészen kétszáz méterre az amerikai nagykövetség kapujától. Jobbra tőlük keskeny utca futott bele a széles kereszteződésbe, és a sarok körül lehúzott redőnyű boltok sorakoztak. Mióta a követségen tombolt az erőszak, a környéken szünetelt mindenféle üzleti tevékenység. A kapun túlról odalátszottak hozzájuk a Dzsihadban, szent háborújukban rájuk rótt feladatokat fáradtan teljesítő, fegyverrel a kézben őrködő fiatalok. Letargiájuk csak átmeneti volt, és mindig csak addig tartott, míg teljesen ki nem világosodott, s meg nem jelentek az első bámészkodók, illetve ami még fontosabb, az eseményekről beszámoló rádió- és televízióriporterek. Olyankor újult erővel izzott fel bennük a fanatikus gyűlölet, és meggyőzően eljátszották a pokoli színjátékban rájuk kiosztott szerepet.

Azra a falhoz lapult és a teret figyelte. Szemben velük, az északi oldalon három fehér színű, kétemeletes hivatali épület állt egymáshoz közel. Ablakaikat elfüggönyözték, és egyetlen fény csík sem jutott ki rajtuk. Ha voltak is odabent örök, akik szemmel tartották a terepet, ez a lehetőség nem különösebben nyugtalanította Azrát. Tudta, hogy a kapunál elszuttogott szavai nem fognak eljutni az épületekig, s a fény sem elegendő még ahhoz, hogy a megfigyelők biztonsággal azonosítani tudják őket, ha egyáltalán értesültek már szökésükről. Nem fogják megkockáztatni, hogy bizonytalan feltételezés alapján rájuk rontsanak, és megpróbálják elfogni őket a kapunál, mert számolnak az esetleges szörnyű következményekkel. A tér egyébként csaknem néptelen volt, mindössze a követség épületének fala mentén üldögélt néhány koldus – a legmocskosabbakat leszámítva, lehetséges, hogy a szultán és külföldi kormányok álruhás ügynökei.

Figyelte őket, -várva, hogy egy óvatlan mozdulattal önkéntelenül is elárulja magát valamelyik. Tudta, hogy az alázatosan kéregetők guggoló testhelyzetét csak az képes hosszabb ideig elviselni, aki az évek hosszú során át hozzászokott. Egyikük sem mozdult, egyikük sem próbálta kinyújtóztatni a végtagjait, s ha ez nem is jelentett teljes bizonyosságot, ennél többre nem számíthatott. Ujjával pattintva jelzett Jozsefnek, és a MAC-10-est inge alól előhúzza odanyújtotta az idősebb terroristának.

– Indulok, te pedig fedezz – mondta arabul. – Figyeld a koldusokat, nem tesz-e valamelyik váratlan mozdulatot.

– Menjél csak, én majd a kórház oldalában követlek – válaszolt bátorítólag Jozsef. – Ha csak egy is megmoccan, végzek mindegyikkel.

– Várd ki, mi fog történni, és ne dönts el előre a dolgot – figyelmeztette Azra. – A legfontosabb, hogy eljussak azokig a féleszüekig. Bahrudi – fordult a fiatal palesztin az árnyékban meghúzódó Kendrickhez. – Mikor Jozsef eléri az első épületet, lassan indulj utána, de vigyázz, nehogy felhívd magadra a figyelmet. Állj meg gyakran vakarózz, mint akit csípnek a tetvek, köpj jó nagyokat, és eszedbe ne jusson büszkén kihúzni magadat. Akik ilyen ruhát viselnek, mint mi, azok nem szoktak határozottan, emelt fővel járni.

– Bíz csak rám, tudom én ezt magamtól is – hazudta Evan, jól megjegyezve a terrorista taktikának ezt az új elemét. – Azt hiszed, nem alkalmaztam már magam is ezerszer ezeket a módszereket?

– Nem tudom, mit higgyek – válaszolta Azra. – Az mindenesetre nem nagyon tetszett, ahogyan a Zavadi-mecset mellett elsétált, miközben már gyülekeztek a mullahok és a müezzinek... Azt hiszem, jobban otthon érzed magad az európai fővárosokban, mint itt.

– Biztosíthatlak, hogy nálam jobban senki nem fog beleilleszkedni a környezetbe – mondta jeges hangon Kendrick. Érezte, hogy arab módra, vagyis a legnyilvánvalóbb öndicsérettel meg kell szilárdítania megingott tekintélyét. El is szánta magát a szerepjátszásra, de végül nem volt rá szükség, mert Azra őszinte elismeréssel a tekintetében, rámosolygott.

– Bízom benned – mondta, s hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, bólintott. – Itt vagyok, élek, és ezt neked köszönhetem, Amal Bahrudi. Most pedig figyelj és kövess, amerre vezetek.

Kék kiugrott a kapu alól, s rogyadozó léptekkel, részeg csavargót mímelve a térré szélesedő kereszteződésen át elindult a követség kapuja felé. Pár másodperc sem telt bele és Jozsef is követte. Árnyként siklott végig a fal mentén, s a sarkon befordulva eltűnt Kendrick szeme elől. Evan, mielőtt teljesen magára maradt volna, még látta megvillanni a halálosztó MAC-10-est. Tudta, hogy indulnia kell, és egy pillanatra eszébe jutott, mennyivel jobb volna most odahaza Coloradoban, a hegyi kajakozók Telluride-től délnyugatra lévő alaptáborában, távol minden veszélytől. A vágy azonban rögtön el is múlt, mert emlékezete képernyőjén robbanások villantak fel, leomló falakat látott, és ismét hallotta a halni készülő gyerekek rémült kiáltásait. Mintha film pergett volna le előtte, fiatal asszonyokat, anyákat látott, amint gyermekeik féltésétől félőrülden üvöltenek, látva a rájuk omló tüzes poklot. Tehetetlen férfiakat – barátokat, férjeket, apákat – látott, amint megpróbálják testükkel védeni szeretteiket, pedig tudják, hogy úgyszincs menekvés... Mahdi! Határozottan kilépett a kapualjból, és elindult a tér felé. A lehúzott redőnyű boltokhoz érve válla előrebukott járása bizonytalanná vált, s míg tétován araszolt előre, többször is nagyokat köpött és megállt vakarózni.

– A nőnek igaza volt – suttogta a nyugati szabású ruhát viselő, sötét bőrű arab, az egykor elegáns, de most bedeszkázott ajtajú üzlet résznyire nyitott ablakánál állva. – Az idősebbik disznó olyan közel volt hozzám, hogy meg is érinthettem volna, de úgy megijedtem, hogy a lélegzetem is elakadt.

– Pszt – figyelmeztette szorosan mellette álló, teljesen arab öltözetet viselő társa. – Itt jön az amerikai. Hiába színészkedik, a magassága elárulja.

– Mások is el fogják árulni, és élve nem ússza meg ezt a kalandot.

– Ki ő? – kérdezte alig hallhatóan az abás férfi.

– Ez nem tartozik ránk. Az a fontos, hogy értünk kockáztatja az életét. A mi dolgunk, hogy teljesítsük a nő parancsait. – Odakint a görnyedt hátú alak lassan elhaladt az üzlet előtt, aztán megállt, hogy megvakarja a combja tövét, és egy jó nagyot köpött a járdára. A tér túlsó oldalán a hajnali derengésben egy másik árny már a nagykövetség kapujához közeledett. – A nő figyelmeztetett bennünket –

folytatta a nyugati ruhát viselő férfi –, hogy tartsuk szemmel a tengerpartot, az utakat és ezt a helyet is, ahol pedig a legkevésbé lehetett számítani rájuk. Lépj vele kapcsolatba, és mondd meg neki, hogy megtörtént, amit a legkevésbé vártunk. Utána értesítsd a többieket, hogy abbahagyhatják a figyelést.

– Máris – válaszolta az abát viselő, és az üzlet belseje felé fordult. Néhány lépés után megtorpant és megkérdezte: – Utána mit teszünk?

– Majd a nő megmondja. Siess! Az a disznó elérte a kaput, és most integet valakinek. Be akarnak jutni a követségre!

Azra megragadta a kapu rúdjaikat, és aggódva nézett fel a kelet felől rohamosan világosodó égre. Még néhány pillanat, és Maszkat fölött mindent fénybe borítva kisüt a nap. Gyorsan! Figyeljete már ti idióták! Az ellenség itt van körülöttünk, les ránk és csak azt várja, mikor csaphat le. Én most különösen értékes lennék számára! Valamennyiünknek el kell jutnia Bahreinbe, a Mahdihoz! Az átkozott Allahotokra, jöjjön már ide valaki! Nézzetek már ide, hisz nem kiabálhatok!

Végre akadt valaki, aki meghallotta a némán elsuttogott kérést. Az ötfős őrségből kivált egy fiatalember, és lassan közeledett a kapunál álló alakhoz. Amint közelebb ért, lépte meggyorsultak, és az értetlenség kifejezését az öröme váltotta fel az arcán.

– Azra? – kiáltott fel lelkesedve. – Te vagy az?

– Maradj csendben! – sziszegte dühösen Kék. Megismerte a tinédzsert – egyike volt azoknak a fanatikus suhancoknak, akiket maga képzett ki az ismétlődő fegyverek használatára.

– Azt mondták, hogy titkos küldetésbe mentél, és szent feladatot teljesítesz, amelynek sikeréért

mindannyiunknak imádkoznunk kell.

– Elfogtak...

– Hála legyen a mindenható Allahnak!

– Miért?

– Azért, mert sikerült végezned a hitetlenekkel. Ha nem így történt volna, akkor már Allah szent karjaiban pihennél.

– Megszöktem...

– Anélkül, hogy megölted volna a hitetleneket? – vágott közbe a fiú, nem is titkolt csalódottsággal a hangjában.

– Mind meghaltak – nyugtatta meg komoran Kék. – Figyelj...

– Hála legyen Allahnak!

– Hallgass már és figyelj rám! Be kell jutnom, mégpedig gyorsan. Menj Jattahoz vagy Abjadhoz, de fuss, mintha az életed függne tőle...

– Az én életem semmi.

– De az enyém nem, a rohadt életbe! Hívj ide valakit, aki el tudja mondani az utasításokat. Fuss!

A győtrő várakozás pillanatai következtek, Azra figyelte az égen kelet felől egyre terjedő világosságot, és tisztában volt vele, hogy még néhány perc és mindennek vége. Meghal és nem lesz képes tovább harcolni a gazemberek ellen, akik ellopták tőle az életét, gyermekkorának emlékei helyett csupán egy vérző, soha be nem gyógyuló sebet hagytak a lelkében, s egyetlen gyilkos géppisztolysorozattal megfosztották szüleitől.

Fájdalmas elevenséggel élt még benne minden emlék. Szelíd természetű, ragyogó elméjű apja orvostanhallgató volt Tel-Avivban, míg harmadéves korában úgy nem döntöttek a hatóságok, hogy sokkal jobb lesz, ha gyógyszerész válik belőle, s az egyetemen egy bevándorló zsidó foglalja el a helyét. Nem volt ebben semmi különös, az izraeliek hitvallásához hozzátartozott, hogy az arabokat ki kell szorítani a közmegebecsülésnek örvendő, tekintéllyel járó foglalkozásokból.

Idővel mégis az apja lett az egyetlen igazi orvos a nyugati parton lévő falujukban, mert Beer-Sevából csak olyan orvosok érkeztek hozzájuk, akik semmit sem értettek foglalkozásukhoz, s a városokból kiszorulva a menekülttáborokban és kisebb településeken kellett megkeresniük sékeljeiket. Az egyikük egy alkalommal panaszt tett apja ellen a hatóságoknál, és ez felért egy megfellebbezhetetlen ítélettel – a gyógyszerterápiát bezárták.

– Mikor engedik már, hogy nyugodtan éljünk, senkit sem háborgatva, ahogy akarunk? – ordította akkor az apa és a férj.

A választ, hamarosan megadta a nyugati parton élő arabok ügyeivel foglalkozó izraeli bizottság. Az apát veszélyes bajkeverőnek minősítették, és a családot

kitiltották a faluból.

Északra, Libanon felé indultak, bízva abban, hogy útközben valahol befogadják őket és letelepedhetnek. Exodusuk során jutottak el egy menekülttáborba – Satilába.

A fiú és nővére a kert alacsony kőfala mögött megbújva figyelte, hogyan mészárolják le százakkal együtt apjukat és anyjukat, miközben a közeli hegyekből izraeli útegek moraja ért el hozzájuk.

A szelíd, fiatal lányból akkor született meg Zaja Jatim, a terroristák hideg fejével mérlegelő stratéga, öccséből pedig Azra, a terror birodalmának legújabb koronahercege.

Az emlékezésnek a kapu felé futó férfi látványa vetett véget.

– Azra! – kiáltott fel fojtottan Abjad, meg sem várva, hogy odaérjen a rácshoz.

– Allah nevére, mi történt? A nővéred rettenetesen izgatott, de nem jöhet ki, mert minden oldalról figyelnek bennünket. Mi történt veled?!

– Majd elmondom, ha odabent leszek, de most nincs rá idő. Siess!

– Na de...

– Joszeffal és egy Bahrudi nevű emberrel vagyok, aki a Mahditól jött. Mondd, hogy merre menjünk, mert mindjárt kivilágosodik.

– Magasságos isten... a Mahdi!

– Kérlek, Abjad!

– Az udvarban, a keleti fal mentén jön fel egy régi szennyvízcsatorna-nyílás...

– Tudom, én is dolgoztam rajta. Járható már? – vágott közbe türelmetlenül Azra.

– Nem túl könnyen, de azért igen. Van egy kivezetése...

– A három nagy szikla alatt, a parton. Küldj valakit a kijáráthoz.

Kék gyorsan ellépett a kaputól és a fal mellett végigmenve gyorsan megkerülte az épület sarkát. Megállt, hátát a köveknek nyomta és villámgyorsan körbe pillantva társai után nézett. Joszef egy üzlet bedeszkázott ajtaja előtt állt, és tekintetük találkozott egy pillanatra. Az idősebb terrorista halkán fütttyentett, mire az épület melletti keskeny sikátorból felbukkant Amal Bahrudi, és a fal mellett osonva gyorsan csatlakozott hozzá. Azra egy apró mozdulattal balra mutatott, ahol a követség falával párhuzamosan haladó út átszelte a teret, s az üzletek mellett elhaladva beleveszett a házakon túli, szeméttel teleszórt, beépítetlen területbe. Azon túl nem volt más, csak az Ománi-öböl sziklás partja. Elég volt egy szemvillanás, és a három menekült, mintegy vezényszóra, már vágatott is a tenger irányába, szembe a felkelő nappal. A harsogó hullámok fölötti kis szirtet elérve Azra volt az első, aki elindult lefelé a köveken.

Néha megállt, s anélkül, hogy szólt volna, megmutatta társainak azokat a helyeket, ahol síkos moszat borította a sziklát, megcsúszással és lezuhanással fenyegetve az óvatlanul arra lépkedőt. Nem egészen egy perc alatt leértek a sziklafal alá, ahol a hatalmas kövek már a vízzel érintkeztek.

– Itt van – mutatott Azra a nagy kövekből alkotott, a tenger hullámai által szüntelenül ostromolt, néhány láb szélességű, háromszög alakú nyílásra. – Tudtam, hogy meg fogom találni.

– Mi ez? – kérdezte Kendrick, megpróbálva túlkiabálni a hullámok zúgását.

– Egy régi csatorna – üvöltötte vissza Kék. – Sok száz éve építették, és rabszolgákkal hordatták fel a tengervizet, amellyel végigöblítették.

– Átfúrták a sziklát, hogy kivezessék a partra?

– Nem, csak egy árkot kapartak és befedték kövekkel. A homokot már a szél sodorta rá, aztán lassan a növények is benőtték. Elég meredeken emelkedik, de vannak benne kapaszkodók, ahol megvethetjük a lábunkat.

– Hogyan jutunk a nyíláshoz?

– Átgázolunk a vízen. Ha Jézus képes volt a tengeren járni, akkor a legkevesebb, hogy mi át tudjunk gázolni rajta. Gyerünk! Irány a követség!

Anthony MacDonald izzadságtól gyöngyöző homlokkal, gyorsan lépkedett felfelé a raktárház tenger felőli oldalának bejáratához vezető lépcsőkön. A nap már a látóhatár fölé emelkedett, a vízen egyre szaporodtak a kifutni készülő halászbárkák, s megjelentek az apró őrnaszádok és rendőrségi motorcsónakok is, amelyek hol egyik, hol másik hajót állították meg, hogy alaposan átvizsgálják. A városba visszatérve Tony egészen addig nem engedte meg a sofőrnek, hogy felgyűjtse a reflektorokat, míg el nem érték Maszkat kivilágított, tengerparti részét. Fogalma sem volt róla, hova futott a három menekült, hova bújtak a keresésükre már biztosan kivezé nyelt rendőrök elől. Mindössze annyit tudott, hogy egyelőre el kell kerülnie őket, ki kell derítenie sok, egyelőre érthetetlen

dolgot, s csak aztán nézhet szembe Azrával, a terroristák fiatal, ambiciózus vezérével. Egyetlen ember volt, akit nyugodtan fel mert keresni, nem félve attól, hogy a látogatás közben nem kívánt ismerősökbe vagy ellenségekbe botlik. Egy bérnyilkoshoz tartott, aki a Sari-el-Miszkvijis koszos sikátoraiban kötötte üzleteit, és megfelelő díjazás ellenében habozás nélkül teljesítette bárkinek a megbízásait, aki tudta, hogyan bukkanjon rá.

Az utolsó lépcsőfokon is fellépve Tony megállt, hogy kifújja magát, mikor hirtelen kivágódott a raktárház ajtaja és előtte termett a bérnyilkos. A félmeztelen férfi a baljában tartott hosszú, borotvaéles tört MacDonald torkához nyomta, a jobbjaiban szorongatott pisztolyt pedig halántékához szorította. A kövér brit rémületében kénytelen volt gyorsan megkapaszkodni a lépcsőkorlátban, hogy össze ne rogyjon.

– Maga az! – kiáltott fel az ösztövé, beesett arcú férfi. A pisztolyt zsebre rakta, de a tört továbbra is ott tartotta MacDonald torkán. – Nem kellett volna idejönnie. Soha nem lett volna szabad idejönnie!

A brit mozdulatlanra dermedve, a tör hideg vasát a húsán érezve, elfúló hangon válaszolt a pszichopata bérnyilkosnak: – Ha nem lett volna feltétlenül szükséges, soha nem teszem, ezt tudnia kell.

– Egyelőre csak azt tudom, hogy mocskosul átverték – vicsorgott a bérnyilkos, és végighúzta MacDonald torka előtt a tört. – Megöltem annak a kereskedőnek a fiát, és magával is ugyanúgy végezhetek bármelyik pillanatban. Összevagdaltam a lány arcát, és fejére húzott szoknyával hagytam ott az utcán, ahogy kérték, és mégis becsaptak.

– Senki nem akarta becsapni.

– Valaki mégis megtette! – dühöngött az idegbeteg férfi.

– Helyre fogom hozni a hibát, higgye el, de most mindenképpen beszélnünk kell. Rettentően sürgős a dolog!

– Mondja el itt. Hozzám senki sem jöhet be!

– Rendben van, csak rakja már el ezt a mocskos szerszámot! Ha sokáig tartja itt, görcs áll a nyakamba.

– Beszéljen!

Tony végre elereszthette megfeszülő testét. Zsebkendőjét vett elő, megtörölte izzadt homlokát, és csak aztán folytatta: – Mindenképpen beszélnem kell a követségen lévők vezetőivel. Mivel ők nem jöhetnek ki, nekem kell bejutnom hozzájuk.

– Nagyon veszélyes, különösen annak, aki bejuttatja magát és kint marad – válaszolta a bérnyilkos, és ismét Tony torkához rakta a tört. – Beszéljen velük telefonon, ahogy mások is!

– Amit mondani, illetve kérdezni akarok tőlük, az nem nyilvános telefonba való. Nem akarom, hogy lehallgassák, mit beszélünk.

– Tudok adni egy telefonszámot, ami nem szerepel a nyilvános listában.

– Ha magának megvan, másoknak is ugyanúgy meglehet. Nem vállalhatom ezt a kockázatot. Muszáj bejutnom a követségre!

– Mondja, miért van magával annyi bajom? – kérdezte eszelősen csillogó szemmel a bérnyilkos.

– Azért, mert én rettenetesen gazdag vagyok, maga pedig nem, viszont szüksége van pénzre, hogy különös kedvteléseinek hódolhasson...

– Sértegetni merészel?! – sziszegte dühösen az őrült.

– Nem sértegetem, ez az igazság. Mennyibe kerül, hogy bejuttasson?

– Nagyon sokba. Jóval többbe, mint amennyit valaha is fizetett nekem.

– Kész vagyok egy ésszerű emelésre. Tudja, hogy tőlünk mindig számíthat megrendelésre...

– Délelőtt tízkor lesz a követségen egy sajtóértekezlet – vágott MacDonald szavába a kábítószertől elködösült tekintetű férfi. – Az újságírókat, mint mindig, most is az utolsó pillanatban, a kapunál fogják kiválogatni, hangosan felolvastva a nevüket. Legyen ott időben és adjon egy telefonszámot, ahol a következő két órában felhívhatom, hogy megmondjam a nevet, amin szólítani fogják.

Tony megadta szállodai szobája telefonját és megkérdezte: – Mennyi a tarifa?

A nyilkos ománi Halban adta meg az összeget, ami egyenlő volt háromezer angol fonttal, durván ötezer amerikai dollárral. – Komoly kiadásaim vannak – magyarázta. – A szívességekért fizetni kell, különben meghal, aki a szívességet kérte.

– Ez akkor is nevetséges! – tiltakozott MacDonald.

- Ha nem tetszik, felejtse el a dolgot!
- Rendben van, elfogadom – válaszolta az angol.

Kalila izgatottan járt fel-alá szállodai szobájában, s bár harminckét éve alatt már hatszor hagyta abba a dohányzást, most mégis egyik cigarettát a másik után szívta. Mennyivel könnyebb lenne most a palotában, gondolta, de tisztában volt vele, hogy a szultánhoz fűződő kapcsolatát komolyan fenyegeti a lelepleződés veszélye. Idegesen pillantgatott a kis asztalon álló telefonra, és azt kívánta, bárcsak szólalna már meg.

Bármilyen kiterjedt hálózattal rendelkezik is Anthony MacDonald, ez az ismeretlen megbízóknak dolgozó ügynök Maszkatban, azért neki is megvannak a maga eszközei, hála az egykori radeliffe-i szobatársnak, a szultán feleségének. Véletlenül történt, hogy évekkel korábban, a massachusettsi Cambridge-ben bemutatta legjobb barátnőjének egy arab ismerőst. Furcsán ismétlik magukat az események, hisz anyja, a kaliforniai lány is Belkeley-ben találkozott a Port Saidből részképzésre érkezett egyiptomi fiatalemberrel. Az egyiptológus lány és a nyugati civilizáció történetéből kandidáló fiú gyorsan egymásba szeretett és összeházasodott, bármennyire elleneztek is szüleik.

Az ellenségeskedés nem sokáig tartott, s mire Kalila megszületett, az öregek is rájöttek, hogy gyerekeik boldogsága fontosabb számukra, mint a faji előítéletek. A kezdeti irtózatot kölcsönös szeretet váltotta fel, gyorsan átléptek a különböző neveltetésből, bőrszínből és hitből adódó akadályokon. A San Diego-i bankár és a Port Said-i kereskedő közeli jó barátokká, feleségeik szerető barátnőkké váltak.

Mi nem jár az eszemben? – figyelmeztette magát dühösen Kalila, megpróbálva elűzni a múlt emlékeit, és csupán a jelenre koncentrálni. Miért jutottak eszébe ezek a régi dolgok? – tette fel magának a kérdést, és rögtön válaszolt is rá. Túl nagy nyomás nehezedett rá az utóbbi napokban, s hogy megszabaduljon tőle, muszáj volt azokra gondolnia, akiket a legjobban szeretett. Legalább ennyire fontos, ha nem fontosabb volt ez azért is, hogy megértse azt az engesztelhetetlen gyűlöletet, amellyel minden lépésnél találkozott. Tisztán látta maga előtt az arcokat, és pontosan emlékezett azokra a közösen elköltött vacsora utáni szavakra, amelyek oly nagy hatással voltak az Amerikába készülő tizenhét éves lányra, egykori önmagára.

– A régi korok uralkodói nem nagyon szolgáltak rá arra a tiszteletre, amellyel manapság emlegetik őket – jegyezte meg azon a kairói estén az apja. Együtt volt az egész család, beleértve a nagyszülőket is. – Értettek viszont egy olyan dologhoz, amire jelenlegi vezetőink nem is gondolhatnak, hacsak nem kívánnak monarchiát alapítani, ami egyébként úgysem sikerülne.

– Mi lenne az, fiatalember? – érdeklődött a kaliforniai bankár. – Én még nem adtam fel teljesen a reményt, hogy egyszer lesz egy monarchiánk – persze, csak úgy republikánus módra.

– Nos, a mi fáraóinktól kezdve a görög városállamok uralkodóin és a római császárokon át Európa és Oroszország királyaiig és királynőiig mindannyian házasságok révén, saját családjukon belül egyesítve hozták közös nevezőre különböző nemzetiségű alattvalóikat. Akik közelről, ilyen körülmények között ismerik meg egymást, azok között nincs helyük a továbbiakban az előítéleteknek. Egyetértenelek velem?

Az asztal körül ülők bensőséges mosollyal a szájuk sarkában csendben összenéztek.

– Alapvetően igazad van, fiam, de ezekben a körökben sem mindig alakultak szerencsésen a dolgok – jegyezte meg a Port Said-i kereskedő. – Nem vagyok tudós, de azt tudom, hogy elég gyakoriak voltak a háborúk, családtagok fordultak egymással szembe, s az egyéni ambíciók gyakran erősebbnek bizonyultak a legszorosabb személyi köteléknél is.

– Igazad van, tiszteletre méltó apám, de gondolj bele, mennyivel rosszabbul alakultak volna a dolgok, ha nincsenek ezek a házasságok.

– Tiltakozom az ellen, hogy geopolitikai célok elérését szolgáló eszköznek tekintsenek! – szólt közbe nevetve Kalila anyja.

– Nem veszed észre, drágám, hogy ezt a házasságot a szüleink tervelték ki a legkörülmönnyesebb módon? – tréfálkozott a férje is. – Van neked fogalmad arról, mennyit profitáltak abból, hogy mi egymást választottuk?

– Számomra az egyetlen nyereség ez az ifjú hölgy – fordult szeretettel Kalilához amerikai nagyapja.

– Hamarosan nálatok lesz, és még több örömet találhatsz benne, barátom – szólt mosolyogva a másik nagyapa.

– Milyen érzés ilyen nagy útra készülődni, drágám? Azt hiszem, olyan lesz számodra, mint egy izgalmas kaland.

– Nem egészen, nagymama, hisz elég sokszor meglátogattunk benneteket, és más városokban is jártam már.

– Ez most más lesz, drágám – Kalila már nem emlékezett rá, kinek a szájából hangzott el a mondat, ami kezdetét jelentette élete addigi legkülönösebb szakaszának. – Most nem látogatóba mégy, hanem ott kell élned – fűzte hozzá valaki más.

– Alig várom már, hogy ott legyek! Mindenki barátságos, annyi szeretettel veszik körül az embert.

Az asztal körül ülők ismét összenéztek, és a bankár volt az, aki megtörte a hirtelen beállt csöndet: – Lehet, hogy nem mindig fogod így érezni – jegyezte meg csöndesen. – Találkozhatasz olyanokkal is, akik nem szeretnek, és fájdalmat okoznak neked.

– El sem tudom képzelni, nagyapa – válaszolta a rózsaszín álmokkal teli, naiv lány, akire Kalila már csak halványan emlékezett.

– Így utólag visszagondolva ma már én is alig tudom elhinni – mondta a kaliforniai, és egy pillanatra a vejére nézett. – Ne feledje, ifjú hölgy, hogy bármilyen gondja van, elég felemelni a telefont, és én már ülök is fel a legelső gépre.

– Nem hiszem, hogy ilyesmit fogok tenni, nagyapa.

Valóban nem tette, bár voltak pillanatok, amikor nagyon közel állt hozzá, és csupán büszkesége akadályozta meg abban, hogy segítséget kérjen. Schwartz Arvija – "Nigger-arab". Ez a becsmérlő kifejezés volt az első jele a közvetlenül megtapasztalt gyűlöletnek, amelyet a hozzá hasonló korú, sokszínű társadalomban felnőtt fiatalok részéről tapasztalt, akikkel egy osztályterembe járt és egy bisztróba ült be esténként, hogy beszélgetéssel űzzék el a tanulás közben felhalmozódott fáradtságot. Egy olyan világban kellett szembenéznie ezzel a gyűlölettel, amely az egyén tiszteletét hirdette, és piedesztálra emelte az egyéniséget, a személyes teljesítményt, lett légyen annak eredménye siker vagy esetleg kudarc.

Ő is megpróbálta, hogy önmaga legyen, de kudarcot vallott. Hiába próbált egyéniség lenni, nem engedték, bezárták az elszemélytelenítő faji osztályozás áttörhetetlen ketrecébe. Nevét is elveszítette, nem volt más, csak arab. Mocskos arab, ocsmány arab, gyilkos arab, arab, arab, arab... Végül eljutott odáig, hogy befelé fordulóvá vált, elhúzódott diáktársaitól, és ha csak tehetette, visszavonult szobája magányába, elutasítva minden közös programra szóló meghívást. Két komoly lecke kellett hozzá, hogy ez bekövetkezzen, pedig már az elsőből tanulhatott volna.

Egy este a diákkocsmában a női mosdóba indult, mikor két srác állta útját a folyosón. Zsidók voltak, de neki ez nem számított, ő csak mint amerikaiakra nézett rájuk.

– Én eddig azt hittem, az arabok nem isznak – szólt rá jó hangosan az egyik részeg.

– Ízlés dolga, mindenki maga dönti el – válaszolta a lány.

– Én meg úgy hallottam, hogy ti, arviják a sátraitok padlójára vizeltek – mondta a másik fiú, és társára kacstintott.

– Óriási tévedés. Annál sokkal finnyásabbak vagyunk. Megengeditek, hogy bemenjek?...

– Ide nem, arab! Honnan tudjuk, hogy mit hagysz magad után az ülőkén? Vigyáznunk kell a lányainkra. Megértetted, arab?

Az igazi sokk azonban a második szemeszter végén érte. Kiváló teljesítményt nyújtott egy nagy tekintélynek örvendő zsidó professzor tantárgyából, és az illető őt tartotta legmértőbbnek arra, hogy megkapja egyik dedikált munkáját, amelynek ünnepélyes átnyújtása minden csoportban komoly eseményszámba ment. Csoporttársai, zsidók és nem zsidók vegyesen, gratuláltak neki, de mikor este hazafelé tartott a kollégiumba, három harisnyaálarcos alak állta útját.

– Mit tettél, hogy te kapjad a díjat? – kérdezte az egyik. – Megfenyegetted talán, hogy felrobbantod a házát, ha másnak adja?

– Biztosan azzal ijesztett rá, hogy megkéseli a gyerekeit – lódította a másik.

– Á, fenét! Megígérte a profnak, hogy idehívja Arafatot, ha nem ő lesz a csoportelső! – csatlakozott társaihoz a harmadik.

– Ha annyira kell nektek a könyv, odaadom.

– Nem, arab, te kapsz tőlünk valamit! Mindhárman megerőszakolták. "Ezt Münchenért!" "Ezt a Golan kibucainak gyerekeiért!" "Ezt az asdodi strandon megölt unokatestvéremért!" Nem érzéki gyönyörre vágytak, csupán büntetni akartak, kiélni a megvetett arab iránti gyűlöletüket.

Botladozva vánszorgott haza a kollégiumba, s ekkor történt, hogy belépett életébe a senkivel sem pótolható jó barát, Roberta Aldridge, az egyik legrégebbi és legtekintélyesebb New England-i család semmiféle tekintélyt nem tisztelő, lábadó lánya.

– Rohadékok! – ordította bele Cambridge éjszakai csöndjébe, mikor megtudta, mi történt.

– Ne mondd ezt! – könyörgött az egyiptomi lány. – Te ezt nem értheted.

– Ne féltse te engem! Bostonban az a mondás járja, hogy mindenki azt kapja, amit másoknak ad, és én ígérem neked, hogy ezek a mocskok megkapják, amit megérdemelnek!

– Nem! Rajtam fognak bosszút állni, mert ők sem értenek semmit. Én nem gyűlölöm a zsidókat... kislány korom óta a legjobb barátnőm egy rabbinak, apám legközelebbi kollégájának a lánya; ők azt hiszik, hogy gyűlölöm őket, mert szerintük én csak egy mocskos arab vagyok, de ez nem igaz! A mi családunk nem olyan, mi nem gyűlölünk!

– Hagyd ezt abba, jó? – szólt rá Roberta. – Egy szót sem ejtettem a zsidókról, én csak mocskos gazemberekről beszéltem.

– Mindegy, most már úgyis mindennek vége! Elmegyek, itthagynom az egyetemem!

– Egy frászt fogsz elmenni! – csattant fel a New England-i lány. – Megvizsgáltatod magadat az orvosommal, aztán ideköltözől hozzám. Két éve úgyis egyedül vagyok.

Hála legyen érte Istennek, Allahnak és az összes égi hatalmasságoknak, végre volt egy barátnője. A támadást követő napok fájdalmából és utálatából pedig megszületett egy gondolat, amely lassan szilárd elhatározássá vált, s a tizennyolc éves lány egyszer s mindenkorra eldöntötte, mit akar tenni az életben.

Végre megszólalt a telefon, és Kalila számára rögtön megszűnt a múlt, ismét csak a jelen létezett. A készülékhez futott és izgatottan felkapta a kagylót: – Tessék.

– Itt van.

– Hol?

– A követségnél.

– Teremtő isten! Mi ez az egész? Mit csinál?

– Két másik férfival van...

– Hárman vannak, nem négyen?

– Mi csak hármat láttunk. Az egyiket a kapunál, a koldusok között. A rács mögött őrködő terroristával beszélgetett.

– És az amerikai? Ő hol van?

– A harmadikkal az árnyékban húzták meg magukat, s csak az első mutatkozott, ő a főnök, nem az amerikai.

– Hogy érti ezt?

– Úgy látjuk, be akarnak jutni a követségre.

– Nem! – kiáltott fel rémülten Kalila. – Nem juthatnak... nem juthat be! Állítsák meg!

– Az ilyen parancsnak a palotából kell érkeznie, asszonyom...

– Most tőlem kapja! A börtön az egy dolog, de a követségre nem juthat be! Menjenek és állítsák meg őket, ha kell, öljenek! Öljék meg, ha más megoldás nincs!

– Gyorsan! – kiáltotta társának a köntöst viselő arab, és géppisztolyának tusával megzörgette a bezárt üzlet ajtaját. – A parancs úgy szól, hogy meg kell állítanunk őket, meg kell állítanunk az amerikaiit. Ha másképp nem megy, akár úgy is, hogy megöljük.

– Megölni? – kérdezte értetlenül a palota őrségében szolgálatot teljesítő tiszt.

– Ez volt a parancs.

– Későn érkezett. Már elmentek.

Tökéletes biztonság. A rendszer védve van. Folytassa!

Az elsötétített szobában ülő férfi ujjai végigszántottak a billentyűkön: Sikerkült megfejtenem a langley-i kódot, de az eredmény borzalmas. Az illető

bement a követségre. Elképzelhetetlen, hogy ezt túlélje. Le fog lepleződni! Elég, ha valaki mellé áll, míg a dolgát végzi, ha nem a megfelelő eszközt fogja meg étkezés közben, vagy nem úgy válaszol egy megjegyzésre, ahogy ott szokás. Túl sokáig volt távol, hogy felkészüljön az ilyen eshetőségekre! Megkérdeztem a készülékeimet, s a válaszuk nem sok reményre ad okot. Lehetséges volna, hogy a gépeim és én is túl hamar alkottuk meg ítéletünket? Elképzelhető, hogy nemzeti messiásunk csak egy ostoba bolond? Az is igaz persze, hogy minden messiást bolondnak, idiótának tekintettek, míg ennek az ellenkezője be nem bizonyosodott. Ez az egyetlen reményem, egyetlen imádságom.

11.

A menekülők a követség keleti udvarán bukkantak elő a sok évszázados csatornából. Lehorzsolt, vérző kézzel és lábbal jöttek fel a napvilágra, ahol olyan kép tárult Evan Kendrick szeme elé, amit jobb szeretett volna örökre elfelejteni. Éppen akkor terelték le a túsok első csoportját – mintegy hatvan embert – a tetőről, hogy elvégezzék reggeli tisztálkodásukat, és megkapják szájalmas reggelijüket. Szükségüket lécekből összetákolt latrinán végezhatték el, ahol az épület egyik ablakáról letépett redőny szolgált választófalul a férfiak és nők között. Megalázottságukat csak növelte, hogy az árnyékszéknek nem volt fala, s a körülöttük mászkáló örök – férfiak és nők vegyesen – ízetlenül tréfálkoztak a kiszolgáltatott szerencsétleneken. Többen azzal szórakoztak, hogy a vécépapírral szolgáló, a követségi gépekről letépett telexszalagokat tartottak a remegő kézzel nyújtózkodó emberek elé, s csak azután adták oda őket, hogy alaposan kiélvezzék fölényüket.

Az udvar szemközti oldalán három hosszú, kecskelábú asztalt állítottak fel, és azokra rakták ki a reggelire járó száraz kenyérrel és meghatározhatatlan eredetű sajttal teli tányérokat. A hosszú sorban elvonuló foglyok fabögrében valami szürkés-fehér folyadékot, feltehetőleg kecsketejet is kaptak. Az ételt osztó fegyveresek hol a sajtot, hol a tejet tagadták meg valamelyik tústól, s aki reklamálni merészelt, az pofont, esetleg ököllel vagy a merőkanállal az arcára mért ütést kapott cserébe.

Kendrick a csatorna sötétje után szokatlan világosságtól még mindig pislogva egyszer csak arra lett figyelmes, hogy egy tizennégy-tizenöt év körüli, könnyes arcú fiú dühösen rátámadt az örökre: – Mocskos gazemberek! Hát nem értitek, hogy beteg az anyám? Adjatok neki valami normális ennivalót, mert ezt a szart állandóan kihányja...

Válaszul fegyver tusa csattant az arcán, és felhasította a húst, de ahelyett, hogy megfékezte volna, az ütés még dühösebbé tette a gyereket. Átugrott az asztalon, és olyan erővel ragadta meg az egyik fegyveres mellén az inget, hogy el is szakította. A megtámadott társai rögtön a fiúra vetették magukat, s vadul ütni és rugdosni kezdték. Néhány férfi tús, felbátorodva a gyerek merészségén, szintén az örökre támadt, de a lázadást hamar letörték, a benne részt vevőket brutálisan, többüket az eszméletlenségig összeverték.

– Állatok! – ordította egy idős férfi, és nadrágját két kezével összefogva, bizonytalan léptekkel, elindult a latrinától az örök felé. – Arab állatok! Arab gyilkosok! Nincs bennetek egy csöppnyi emberi tisztesség? Attól lesztek az iszlám hősei, hogy gyenge, védtelen embereket vertek halálra? Ha igen, öljetek meg engem, és legyetek büszkék magatokra, de az isten szerelmére, hagyjátok békén a többieket!

– Miféle istenről beszélsz? – kiáltott az öregre az eszméletlen fiú fölött álló terrorista. – A keresztény Jézusról talán, akinek követői fegyvert adnak az ellenségeinknek, hogy bombákkal és ágyúkkal gyilkolják halomra a gyerekeinket? Esetleg a csavargó Messiásról, akinek a népe ellopta a földünket, és lemészárolta a szüleinket? Takarodj a pokolba az isteneddel együtt!

– Elég! – kiáltotta el magát Azra, és gyors, határozott léptekkel a csoportosulás felé indult. Nyomában ott sietett Kendrick is, aki csak arra tudott gondolni, hogy néhány másodperccel előbb még letéphette volna Kék válláról a MAC-10-est, és lekasálhatta volna vele a terroristákat. A vérző gyerek előtt megállva Azra ellentmondást nem tűrő hangon rászólt a terroristára: – Leckének elég volt ennyi! Ne büntesd jobban, mint megérdemli, mert azzal csak feleslegesen hergeled a többieket. Vigyétek őket a betegszobába, a fogoly orvoshoz... és keressétek meg a gyerek anyját! Őt is vigyétek a többiek után, és adjatok neki valami rendes ételt!

– De miért, Azra? – próbált tiltakozni a palesztin. – Az én anyám is hiába várt megértést...

– Az enyém is – szakította félbe határozottan Azra –, és most nézz meg mindkettőnket alaposan! Vigyétek ezt a gyereket az anyjához és hagyjátok vele! Adjatok melléjük valakit, hogy vigasztalja és megnyugtassa őket! Kendrick megvárta, míg elviszik a vérző, összevert túszoikat, s csak aztán szólalt meg, de akkor is angolul. – Helyesen cselekedtél – mondta Azrának anélkül, hogy a legcsekélyebb érzelmet is fel lehetett volna fedezni a hangjában. – A fenyítésre szükség van, de azt is tudni kell, mikor tanácsos abbahagyni.

A terroristák fiatal hercege egy darabig elgondolkozva nézte Evant, s csak aztán válaszolt: – Komolyan gondoltam, amit mondtam. Nézz meg bennünket – magunkban hordjuk a halált. Egyik nap még gyerekek voltunk, aztán órák alatt éveket öregedtünk, és másnapra felnőttekké váltunk. A halál napszámossai vagyunk, mert soha többé nem tudunk szabadulni emlékeinktől.

– Megértelek.

– Nem, te ezt nem érted, Amal Bahrudi. Te ideológiai háborút vívsz, és számodra a halál politikai esemény. Odaadó hívő vagy, ebben nem kételkedem, de még a hited is a politikában gyökerezik. A te háborúd nem az én háborúm. Nincs ideológiám, én csak a túlélésért küzdök, és azért ölök, mert nem akarom, hogy engem öljenek meg.

– Miért fontos neked a megmaradás? – kérdezte Kendrick, akit egyre jobban kezdett érdekelni a fiatal terrorista hitvallása.

– Bármilyen furcsa is, azért, hogy békében élhessek, olyan körülmények között, amelyek nem adtak meg a szüleimnek. Azért, hogy a saját földünkön élhessünk, amelyet elvettek tőlünk, és odaadtak az ellenségeinknek. Valamikor ők is üldözöttek voltak, de most a leggazdagabb nemzetek támogatják őket, mert szabadulni akarnak a bűntudatuktól, és mi vagyunk az áldozatok. Mit tehetnénk mást, mint hogy harcolunk?

– Ha azt hiszed, hogy amiről most beszéltél, az nem politika, akkor ajánlom, hogy gondold át még egyszer. Javíthatatlan költő vagy, Azra.

– Az lehet, de törrel és géppisztollyal a kezemben, Bahrudi.

Az udvarra nyíló ajtóban lefátyolozott arcú nő és egy erősen öszülő hajú férfi jelent meg. Zaja Jatim és Abjad, vagyis Fehér – gondolta Kendrick a közeledőket nézve. A két testvér meglehetősen furcsán, hivatalos kézfogással üdvözölte egymást, de utána összeölelekeztek, túllépve a harcban magukra erőltetett fegyelem szabta korlátokon. Abjad már nem volt olyan kimért, egyből megölelte és arcon csókolta a parancsnoki tanács legifjabb és egyben leghatározottabb tagját.

– Rengeteget kell majd mesélned – mondta.

– Neki köszönhetem, hogy van miről beszámolnom – mutatott Kendrickre Azra. – Amal Bahrudi a neve, Kelet-Berlinből jön és a Mahdi küldte ide Maszkatba.

– Amal Bahrudi – ismételte meg a nevet Zaja, és átható pillantást vetett Evanre.

– Hallottam már ezt a nevet. A Mahdi kezei messzire elérnek, és magának messzire kellett jönnie a megszokott területéről.

– Sajnos igen – válaszolta Kendrick a művelt rijádiak által használt dialektusban. – A többieket azonban figyelik, minden mozdulatukat szemmel tartják. Megfelelő ötletnek látszott olyasvalakit küldeni, akire errefelé nem számítanak, és Kelet-Berlin is jó választás, mert ha valaki kérdezi őket, az ottaniak megesküsznek rá, hogy a városban vagyok. A Mahdinak szüksége volt rám, és én rögtön kész voltam segíteni. Tulajdonképpen én kerestem meg az embereit egy bizonyos probléma miatt, amiről majd az öccse be fog számolni. Lehet, hogy eltérőek a céljaink, de könnyebben előrejutunk, ha segítjük egymást.

– Hogy lehet az, hogy téged, a híres kelet-berlini Bahrudit, aki arról ismert, hogy mindig el tud tűnni az üldözői elől, mégis elfogtak? – kérdezte Abjad.

– Való igaz, hogy eddig minden csapdát elkerültem – válaszolta önelégült mosollyal a szája sarkában Evan –, de nem is fordult elő velem olyasmi, mint itt, Maszkatban.

– Elárultak? – kérdezte Zaja Jatim.

– Igen. Tudom, ki tette, és megkeresem. Eltűnik, és csak a hulláját fogják megtalálni, ha egyáltalán partra mossa a tenger...

– Bahrudi szabadított ki bennünket – vetett véget az önelégült fogadkozásnak Azra. – Míg én gondolkodtam, ő cselekedett. Nem véletlen, hogy olyan híres, megérdemli.

– Drága testvéreim, menjünk be az épületbe, ott beszéljessünk – figyelmeztette

öccsét Zaja.

– Árulók vannak közöttünk, drága nővérem – válaszolta Kék. – Ez az egyik dolog, ami miatt ideküldték Amalt. Fényképeket készítenek, kicsempészik őket a követségről, és eladják az ellenségnek. Ha életben maradunk, akkor is évekig fognak vadászni ránk... az egész világ ismerni fogja az arcunkat!

– Fényképeket? – kérdezte meglepetten a nő. – Rejtett kamerával, amit senki sem vesz észre? Gondolod, hogy többségükben a betűket sem ismerő fivéreink és nővéreink között akad olyan, aki kezelni tud egy ilyen bonyolult készüléket?

– Ő látta a felvételeket még Kelet-Berlinben!

– Menjünk be és beszéljük meg ott a dolgot!

A két angol a brit nagykövetség egyik irodájában ült, szemben a nagyokat ásító, pizsamája fölött hálóköntöst viselő attaséval.

– Na jó – mondta az elcsigázott hivatalnok, és elnyomott egy újabb ásítást. – Az urak hamarosan itt lesznek, és én nagyon remélem, hogy van valami igazság abban, amit mondanak. Az MI-6 itteni emberei ki se látszanak a munkából, és nem igazán szeretik, ha feleslegesen megfosztják őket néhány órányi alvásuktól.

– A haverom, Dickie a gránátosoknál szolgált – Jack hangján érződött, hogy ezt a körülményt nagyon fontosnak tartja. – Ha ő, úgy érzi, hogy valamit el kell mondania, akkor arra érdemes odafigyelni. Különbösen is, mi másért lennének itt?

– Például azért, hogy pénzt keressenek a cégüknek – válaszolta az attasé.

– Természetesen az is része a dolognak, de csak a kisebbik része. Elsősorban is angolok vagyunk, ezt ne feledje, és nem tűrhetjük, hogy a birodalom feledésbe merüljön. Igazam van, Dickie?

– Ez már megtörtént – jegyezte meg két ásítás között az attasé. – Negyven évvel ezelőtt.

– Nézze – kapcsolódott be a beszélgetésbe Dickie. – A haverom, Jack vasban és acélban utazik, én viszont textilben, és őszintén mondom magának, hogy az öltözetei, pontosabban az öltözeteinek különbözősége alapján ítélve az a fickó csak rosszban sántikálhatott. A ruha nemcsak viselőjének jelleméről, hanem tevékenységéről is árulkodik, így van ez azóta, hogy az első vég vásznat megszülték a világon... talán éppen ezen a részén a világnak.

– Az MI-6 megkapta az értesítést – mondta rémülten az attasé csak hogy elejét vegye az újabb szakmai fejtegetésnek. – Hamarosan itt lesznek.

Úgy is történt, öt másodperccel az elcsigázott diplomata megjegyzése után két, nyitott nyakú inget viselő, borotvátalan és meglehetősen rosszkedvűnek látszó férfi lépett az irodába. Egyikük nagy borítékot tartott a kezében. – Az urak miatt kellett ilyenkor idejönnünk? – kérdezte a másik.

– A bal oldali úr Richard Harding, a jobb oldali Jack Preston – mutatta be az attasé a két kereskedelmi utazót. – Távozhatom?

– Sajnálom, öregfiú, de nem – lépett előrébb a második férfi, s amíg beszélt, kezdte kibontani a borítékot. – Maga hívott ide bennünket, úgyhogy érezze magát feljogosítottnak a maradásra.

– Nagyon kedves – válaszolta távolról sem kedvesen a diplomata. – Egyébként téved. Én nem hívtam magukat, csupán továbbítottam az információt, amelyhez két brit állampolgár ragaszkodott. Semmi közöm tehát az önök dolgához, és ez feljogosít arra, hogy végre aludjak is egy kicsit..

– Tulajdonképpen Dickie ragaszkodott a dologhoz – vette át a szót Jack Preston – , de magam is úgy vélem, hogy válságos helyzetekben egyetlen lehetőséget, megérzést sem szabad figyelmen kívül hagyni, márpedig Dickie Hardingnak – tudják, a gránátosoknál szolgált – nagyon jók szoktak lenni a megérzései...

– Hagyd már a fenébe ezt a hülyeséget, Jack! – torkolta le a társa. – Nem megérzésről van itt szó, hanem arról, amilyen ruhát az a fickó viselt. Ilyen öltözetet telente, a skót felföldön húznak magukra az emberek. A fényéből ítélve az inge is műszálas volt, s abban itt csak megfulladhat az ember. Erre a klímára csakis könnyen szellőző, tiszta pamut való. Ami pedig az öltönyének a szabását illeti, emlékszel, hogy...

– Megengedi, uram? – szólt közbe, tekintetét a plafonra emelve a borítékos férfi, s egy csomag fényképet rakott Preston és Harding elé. – Szeretném, ha átnéznék ezeket, és megmondanák, felismernek-e valakit a rajtuk szereplők közül. A feladat végrehajtásához tizenegy másodperc is elég volt.

– Ő az! – kiáltott fel lelkesen Dickie, kikapva egyet a képek közül.

– Tényleg ő – erősítette meg Jack.

– Maguk pedig egyszerűen dilisek – állapította meg az a férfi, aki elsőként

lépett be a szobába. – A pasast MacDonaldnak hívják, Kairóban lakik, rengeteget iszik, és mindenki a társaság hülyéjének tartja. A cég – egy gépkocsialkatrészeket forgalmazó vállalat –, amelyiknél dolgozik, az apósáé, és őt csak azért küldték át ide, mert komplett seggfej, és jobb, ha a helyettese irányítja a képviselőt. Hát ennyit a hajnali megérzésekről. Megkérdezhetném, hol töltötték az urak az éjszakát?

– Látod, Dickie, mondtam én, hogy túl élénk a fantáziád, és lényegtelen dolgok alapján, elhamarkodottan ítélsz...

– Várjanak csak egy pillanatra – szólt közbe az MI-6 másik embere. Felvette és elmélyülten tanulmányozni kezdte a kinagyított képet. – Körülbelül egy évvel ezelőtt az egyik itt állomásozó katonánk felhívott bennünket és találkozót kért egy adatértékelési ügy kapcsán.

– Minek a kapcsán? – kérdezte értetlenül az attasé.

– Adatértékelés, más szóval kémkedés. Nem akart túl bőbeszédű lenni a telefon miatt, mindössze annyit mondott, hogy meg fogunk lepődni, ha megtudjuk, ki a gyanúsított. Annyit árult csak el róla, hogy egy Kairóban dolgozó hájas angol. Nem lehet, hogy erről a fickóról beszélt?

– Dehogynem – helyeselt lelkesen Jack. – Mondtam is Dickie-nek, hogy siessünk, és mondjunk el mindent, amit tudunk.

– Hé, haver, annyira azért nem voltál lelkes! Ha akarod, még mindig elérhetjük azt a gépet, amiért annyira aggódtál.

– Mi történt a találkozón? – kérdezte az attasé, és szeme ide-oda járt a hírszerzés két embere között.

– Soha nem került rá sor. A tisztet meggyilkolták, az egyik raktárház közelében, a tengerparton találták meg elvágott torokkal. A vizsgálat rablótámadást állapított meg, mivel teljesen üresek voltak a zsebei.

– Azt hiszem, mégis el kellene érünk azt a gépet, Dickie.

– A Mahdi? – kérdezte csodálkozva Zaja Jatim. Tekintélyes méretű íróasztal mögött ült, abban a székben, amit három héttel korábban még a maszkati amerikai nagykövet használt. – Hozzá akarja elvinni valamelyikünket Bahreinbe? És ráadásul ma éjszaka?

– Az öccsének már elmondtam – válaszolta az Abjad mellett ülő Kendrick, és keményen a nő szemébe nézett. – Az utasítás minden bizonnyal a levélben volt, amit át kellett volna adnom...

– Igen, igen – vágott közbe türelmetlenül Zaja. – Azra ezt már mind elmondta. Maga azonban téved, Bahrudi. Közvetlenül nem tudok kapcsolatba lépni a Mahdival... senki sem ismeri őt személyesen.

– Gondolom, valakit csak tud találni, aki aztán kapcsolatba lép vele.

– Igen, de ez akár két napot is igénybe vehet. Bonyolult úton lehet csak eljutni hozzá. Őt telefonra van szükség Maszkatban és tízszer ötre Bahreinben, hogy közülük az egyik eljusson a Mahdi-hoz.

– Mi történik akkor, ha valami rendkívüli eset, vészhelyzet adódik?

– Vészhelyzet nem fordulhat elő – szólt közbe az ablak mellett a falnak támaszkodva álló Azra. – Ezt már mondtam.

– Igaz, de ez egyszerűen nevetséges, fiatal barátom. Nem végezhetjük hatékonyan a munkánkat, ha nem készülünk fel a legváratlanabb eseményekre is.

– Így van – Zaja Jatim egyetértése jeléül bólintott, de rögtön utána lassan meg is csóválta a fejét. – Ennek ellenére abban is van jó adag igazság, amit az öcsém mond. Elvárják tőlünk, hogy bármi történjen is, ha kell akár hetekig kitartsunk. Ha nem lennénk rá képesek, akkor nem is volnánk vezetők, és nem bízták volna ránk ezt a feladatot.

– Nagyszerű – válaszolta Colorado állam kilences választókörzetének kongresszusi képviselője, aki érezte, hogy a nyitott ablakon át lengedező hús szellő ellenére ömlik a hátán az izzadság. – Akkor talán legyenek olyan jók, és magyarázzák meg maguk a Mahdinak, miért nem leszünk ott ma este Bahreinben. Én, azt hiszem, elvégeztem a magam dolgát, beleértve azt is, hogy megmentettem az öccse életét.

– Ez igaz, Zaja – mondta Azra, és a faltól ellökve magát, közelebb ment a többiekhez. – Ha ő nincs, már kint feküdnék holtan a sivatagban.

– Hálás is vagyok ezért magának, Bahrudi – jelentette ki a nővére –, de a lehetetlenre mégsem vállalkozhatom.

– Jobban tenné, ha legalább megpróbálná – Kendrick a mellette álló Abjadra pillantott, majd visszafordult a lányhoz. – A Mahdi sok gondot és költséget is vállalt, hogy engem idejuttasson, és ez szerintem azt jelenti, hogy valóban

szükséghelyzetbe került.

– Az elfogásáról értesülve meg fogja érteni a késlekedést – vetette közbe Abjad.
– Komolyan gondolják, hogy az ománi biztonsági erők sietve tudatják majd a világgal a letartóztatásomat, csak azért, hogy utána rögtön beismerjék a szökésemet is?

– Természetesen nem – értett vele egyet Zaja Jatim.

– A pénzeszacskójuk zsinórja a Mahdi kezében van, s az enyémnek a működését is befolyásolni tudja, amit egy cseppet sem szeretek.

– Az utánpótlásunk éppen csak megfelelő – robbant ki Abjad. – Szükségünk van az Emírátusok leggyorsabb hajóira, különben mindaz, amit eddig elértünk, semmivé foszlik. A követség megszállóiból nagyon könnyen blokádnak alá vont ostromlottakká válhatunk.

– Lenne egy megoldás – Zaja Jatim az asztalra támaszkodva lassan felemelkedett a székéből. – Ma délelőttre sajtóértekezletet hívtunk össze, amit minden televízióállomás közvetíteni fog, s a Mahdi is biztos látja majd. A nyilatkozatomban meg fogom említeni, hogy sürgős üzenetet küldünk a barátainknak és azonnali választ várunk rá.

– Mi értelme lenne? – vetette közbe Azra. – Tudjuk, hogy az összes hírközlési csatornát gondosan ellenőrzik. A Mahdi egyetlen embere sem fogja megkockáztatni, hogy kapcsolatba lépjen velünk.

– Nem is kell – válaszolt a széken izgatottan előredőlve Evan. – Én pontosan értem, mire gondol a nővére. Szóbeli válasza nem lesz szükség, és kapcsolatba sem kell lépni velünk, mert nem kérni, hanem adni fogjuk az utasításokat. Éppen erről beszéltem magának egy pár órával ezelőtt, Azra. Én jól ismerem Bahreint, és ki tudom választani a helyet, ahol biztonságban leszünk. A maszkati kapcsolataink közül valamelyiket megkérjük majd, hogy továbbítsa a helymegjelölést, mert ez az a fontos üzenet, amiről a nővére beszél a sajtóértekezleten. Ugye erre gondolt? – fordult Jatimhoz Kendrick.

– Ilyen részletesen nem gondoltam át, de ez is megfelelő megoldásnak tűnik – fogadta el a lány a javaslatot. – Én csak a kapcsolatfelvételt akartam valahogy meggyorsítani, de amit az előbb mondott, az egészen járható útnak tűnik.

– Ez a jó megoldás – helyeselt Abjad. – Bahrudi megtalálta a legmegfelelőbb módszert.

– Ezzel még csak a gondjainknak egy része oldódik meg – szólt elgondolkozva a lefátyolozott arcú fiatal nő. – Az öcsémet és Mr. Bahrudit valahogy el is kell juttatni Bahreinbe. Hogyan tudjuk megcsinálni?

– Ne legyen vele gondja – felelte Evan, meglepődve azon, hogy ilyen jól tud uralkodni magán, ennyire közömbös hangot sikerült megütnie. – Azrának már mondtam, hogy van egy telefonszámom, amelyet ugyan nem adhatok oda maguknak, de amelynek a segítségével rövid idő alatt tudok repülőgépet szerezni.

– Csak úgy, minden további nélkül? – kérdezte gyanakodva Abjad.

– A jótevőjüknek olyan eszközök állnak a rendelkezésére itt, Ománban, amelyekre maguk nem is gondolnának.

– A bejövő és a kimenő telefonokat is lehallgatják – ellenkezett Azra is.

– Amit én fogok mondani, azt nyugodtan hallhatják, a választ viszont, erről biztosítottak, úgysem fogják megérteni.

– Hangtorzító berendezés? – érdeklődött Jatim.

– Európában naponta használjuk. Egyszerű kis szerkezet, és tökéletes védelmet nyújt az illetéktelen lehallgatással szemben.

– Telefonáljon hát! – Zaja Jatim felállt, és átengedte neki a székét, Evan pedig a készüléket ölébe véve tárcsázott, hogy ne lehessen észrevenni, milyen számot hív.

– Tessék! – válaszolt már a második csöngés után Ahmed.

– Egy repülőgépet – adta meg az utasítást lakonikus tömörséggel Kendrick. – Két utas. Hol és mikor?

– Atyaisten! – kiáltott fel meglepetten a vonal túlsó végén Omán fiatal szultánja. – Hadd gondolkozzam... Természetesen a repülőtéren. Az áruraktár előtt úgy háromszázötven méterrel van egy kanyar. Egy helyőrségi jármű fogja felvenni magukat, a terroristáknak mondja azt, hogy a kocsit lopták, mert azzal könnyebb átjutni az őrsegen.

– Mikor?

– Mindenfelé megerősített járőrök cirkálnak. Beletelik egy kis időbe, míg sikerül megtennem a szükséges intézkedéseket. Az úti célt meg tudja mondani?

– A kezdőbetűt. Válassza ketté a huszonkettest!

– A V kettéválasztva... egy dőlt I. Irán? – találgatott Ahmed.

– A számmal kezdje!

– A 22 kettéosztva 2. B?

– Igen.

– Bahrein!

– Eltalálta.

– Már az is valami, hogy legalább ez tudom. Telefonálok majd néhány embernek, hogy megkönnyítsem a dolgát. Legkésőbb mikorra kell a gép?

– Amikor itt a legnagyobb a felfordulás. A zűrzavart kihasználva fogunk lelépni.

– Szerintem ez úgy déltájban lesz – latolgatta a lehetőségeket a szultán.

– Apropos, most jut eszembe az orvos – kapcsolt hirtelen Kendrick. – Nála hagytam valamit, amire feltétlenül szükségem lenne, hogy jól érezzem magam.

– A pénztartó öv – fejtette meg rögtön az üzenetet Ahmed. – Ott lesz azoknál, akik várják magukat.

– Nagyszerű.

– Ne feledje, a raktár előtti kanyar! Ne késsenek sokat!

– Nem fogunk késni – felelte Evan, és rögtön le is tette a kagylót. – Tizenkettőre a repülőtéren kell lennünk – fordult a beszélgetést izgatottan figyelő terroristákhoz.

– A repülőtéren? – kérdezte idegesen Azra. – Ki fog kivinni bennünket?

– Valaki ellop majd egy helyőrségi gépkocsit, és azon fogunk kijutni. A repülőtérre vezető úton vesznek fel bennünket.

– Értesítem az egyik városi kapcsolatunkat, hogy vigye el odáig magukat – kapcsolódott be ismét a beszélgetésbe Zaja Jatim. – Neki mondja majd meg a bahreini találkozó helyét is. Nem kell sietnünk, legalább öt órájuk van még az indulásig.

– Szükségünk lesz majd ruhákra, és jó volna lezuhanyozni és pihenni is egy kicsit – mondta Azra. – Már nem is emlékszem rá, mikor aludtam utoljára

– Én szeretnék körülnézni maguknál – jelentette ki Kendrick, és felállt a székből. – Hátha tanulhatok valamit.

– Kérjen, amit csak akar, Amal Bahrudi – biztatta közelebb lépve hozzá Zaja Jatim. – Megmentette az öcsém életét. Nincs szó arra, hogy kifejezzem, mennyire hálás vagyok érte.

– Az is elég lesz, ha délre kijuttat a repülőtérre – válaszolta minden melegség nélkül Kendrick. – Őszintén szólva szeretnék minél előbb visszajutni Németországba.

– Délben a repülőtéren lesznek – ígérte meg a terroristanő.

– Weingrass délre itt lesz – figyelmeztette a Moszad-ügynök Ben-Amit és a Maszada-brigád kommandójának tagjait. A Dzsabal Saali egyik házában pincéjében voltak, nem messze a brit temetőtől, ahol évszázadokkal korábban élt kalózok csontjai porladtak mélyen a föld alatt.

– Hogyan fog idejutni? – érdeklődött Ben-Ami, aki arab fejkendő nélkül, kék farmernadrágban és lazal fekete ingben sokkal természetesebben nézett ki. – A Jeruzsálemben kiállított útlevél errefelé nem tartozik a legkedveltebb okmányok közé.

– Ez az a kérdés, amit Emmanuel Weingrassnak nem illik feltenni. Nagyon meglepődnék, ha egyszer kiderülne, hogy nincs legalább tucatnyi, különböző helyeken kiállított útlevele. Mikor beszéltem vele, közölte, hogy addig semmit nem mond, míg ide nem ér.

– Úgy tűnik, mintha már nem lenne annyira ellenséges vele szemben, mint korábban

– jegyezte meg Jaakov, kódnevén Kék.

– Azért, mert ezúttal nem kell aláírnom a költségelszámolását. Sőt, számla nem is lesz. Elég volt megemlíteni Kendrick nevét, már mondta is, hogy azonnal indul.

– Ez távolról sem jelenti azt, hogy nem fogja benyújtani az elszámolást – jegyezte meg nevetve Ben-Ami.

– Biztos vagyok benne, hogy nem teszi – jelentette ki a Moszad embere. – Megkérdeztem tőle, mennyibe fog kerülni a közreműködése, mire kijelentette, hogy ez az ő bulija. Egy amerikai kifejezést használt, aminek az a lényege, hogy nekünk Semmit sem kell fizetnünk.

– Csak az időnket vesztegetjük! – türelmetlenkedett Jaakov. – Már régen ott lehetnénk a követségen! Ismerjük az alaprajzát, tudjuk, hol juthatunk be és hozhatjuk ki az apámat!

Csodálkozó tekintetek fogadták a fiatal parancsnok dühös kifakadását. – Megértjük, hogy türelmetlen – jelentette ki halkán a Moszad tisztje. – Elnézésüket kérem. Nem lett volna szabad elveszítenem a fejem. – Maga az egyetlen, akinek joga van ilyesmit mondani – szólt együttérzően Ben-Ami. – Akkor sem kellett volna. Még egyszer bocsánatot kérek. Ezzel együtt sem értem azonban, miért muszáj nekünk megvárni ezt a Weingraszt. – Azért, fiatal barátom, mert ő célt tud érni, mi viszont, nélküle, esetleg nem. – Értem! A Moszad ezek szerint már megint kettős játékot játszik! – csattant fel ismét a fiatal kommandós. – Most már az amerikai megmentése a cél, és nem az, amiért eredetileg elindultunk? Nem az apám élete számít, hanem az övé, ha így jobban érthető, amit mondani akarok! – Az amerikai megvédve az apját is kiszabadíthatjuk, Jaakov... – Nem vagyok Jaakov! Maguknak én csak Kék vagyok, egy olyan ember fia, akinek Auschwitzban végig kellett néznie, amint erőszakkal szétválasztják és gázkamrába hurcolják az apját és az anyját. Ki akarom és ki is fogom szabadítani az apámat! Mit akarnak, mennyit szenvedjen még?! A gyermekkorom olyan volt, mint egy rémálom, végig kellett néznie, hogyan akasztanak fel hozzá hasonló korú gyerekeket, mert éhségükben moslékot loptak, vagy hogyan fajtalanokdnak velük a disznó wehrmachtosok. Éhezve, csontig soványodva kellett bujkálnia a lengyel erdőben, míg meg nem érkeztek a szövetségesek. Boldog volt, mikor született három fia, de meg kellett érnie, hogy kettőt, a bátyáimat, Szidonban lemészárolják a mocskos arab terroristák! Ezek után még azt akarják, hogy egy amerikai cowboyjal, egy népszerűséget hajhászó politikussal törődjek, akinek más célja sincs, mint hogy minél több újságban lássa viszont a képét? – Abból, amit elmondtak róla, úgy tűnik, egyáltalán nem ez a célja – válaszolt nyugodtan Ben-Ami. – Az amerikai anélkül kockáztatja az életét, hogy segítséget kaphatna az övétől, vagy bármilyen elismerésre is számíthatna a jövőben. Az indokai nagyon is hasonlóak a miénkhöz. Meg akarja bosszulni azt a szörnyűséget, amit vele, a családjával tettek. – A pokolba! – dühöngött Jaakov. – Az csak egy család volt, nem egy egész nép! Indulunk a követségre! – Azt mondtam, nem! – a tiszt elővette és lassú mozdulattal az asztalra rakta a pisztolyát. – Jelenleg a Moszad irányítása alatt állnak, és kötelesek követni az utasításainkat. – Disznók! – kiabált minden önkontrollját elveszítve Jaakov. – Rohadt disznók mind! – Igen – bólintott Ben-Ami. – Mind azok vagyunk.

Ománi idő szerint 10.48-ra a sajtóértekezlet befejeződött. A riporterek, a televíziós forgatócsoportok sietve csomagoltak, mert tudták, hogy a körülöttük lövésre készen tartott fegyverekkel őrködő fiatalember és lefátyolozott arcú lányok bármelyik pillanatban kikergethetik őket a nagykövetségről. Az örök figyelme azonban meggyengülhetett, mert a konferenciateremben egy kövér férfinak sikerült átfurakodnia közöttük, és bár fegyverek szegeződtek a fejének, el tudta érni Zaja Jatimot. – A Mahditől jöttem – súgta oda neki izgatottan –, akitől a pénzt kapják az akciójukhoz. – Maga is? Úgy látszik, Bahreinben tényleg vészhelyzet van. – Parancsol... – kérdezte értetlenül a férfi, de a terroristanő éppen nem figyelt rá. – Átkutattátok a zsebeit? – kérdezte az őrkötől, s mikor azok bólintottak, egy intéssel elbocsátotta őket. – Akkor hagyjátok. – Köszönöm, asszonyom... – hálálkodott a kövér. – Miféle bahreini vészhelyzetre gondol? – Mi sem tudjuk pontosan, mi történt – válaszolta Zaja. – Azért is megy ma oda az egyikünk, hogy híreket hozzon. MacDonald izgatottan, egyre növekvő aggodalommal figyelte a fátyol mögül elősejlő arcot. Mi történhetett? Miért került meg őt Bahrein? Milyen döntés született, amibe nem vonták bele? És miért? Mit tehetett az a mocskos arab szuka? – Asszonyom – szólalt meg ismét, de ezúttal már lassan, kimért hangon. – A bahreini vészhelyzet új fejlemény, de az az ügy, amiben én járok, legalább olyan fontos. A támogatónk tájékoztatást – haladéktalan tájékoztatást – kér arról, mit

keres egy bizonyos kalila nevű nő Maszkatban.

– Kalila? Ilyen nevű nő nincsen közöttünk, bár a mi esetünkben a neveknek nem sok jelentőségük van.

– Nem itt, nem a követségen, hanem odakint a városban, ahol kapcsolatba lépett a maguk embereivel. Hogy egészen pontos legyek, az ön öccsével.

– Az öcsémmel?

– Úgy bizony. Három szökött fogoly rohant a Dzsebel-es-Sam felé vezető úton, hogy vele, az ellenséggel találkozzon – vágta ki diadalmasan az angol.

– Miről beszél maga?

– Én nem beszélek semmiről, asszonyom, én követelek. Magyarázatot követelünk! A Mahdi feltétlenül ragaszkodik hozzá.

– Fogalmam sincs arról, amit itt összehordott – legyintett Zaja Jatim. – Az egészről csak annyi igaz, hogy három fogoly valóban megszökött. Az egyik az öcsém volt, a másik Jozsef, a harmadik pedig szintén a támogatónk megbízottja; egy Bahrudi nevű ember, aki Kelet-Berlinből érkezett.

– Kelet... lassabban, asszonyom, mert képtelen vagyok követni!

– Ha valóban a Mahdi küldte, akkor meglepő, hogy még erről sem tud – Jatim kis szünetet tartott, átható tekintete MacDonald arcát kutatta. – Miért higgyem el, hogy igazat mond? Bárhonnan is jöhetett.

– Míg Maszkatban tartózkodom, én vagyok a Mahdi egyetlen megbízottja, üzeneteinek a tolmácsolója. Hívja fel Bahreint, és győződjön meg róla személyesen, ha nem hiszi! – tiltakozott az angol.

– Nagyon jól tudja, hogy az ilyen telefonokat megtiltották – Zaja pattintott az ujjával, s az örök máris futottak az asztalhoz. – Vigyék ezt az embert a tanácsterembe, aztán ébresszék fel az öcsémet és Jozsefet, Amal Bahrudit pedig keressék meg. Sürgős megbeszélést kell tartanunk.

Evan egy teljes terroristaöltözetet válogatott össze magának: khakinadrágot, terepszínű amerikai zubbonyt és sötét inget, amit a mellkasa közepéig kigombolva hagyott. Korát és szemének a színét leszámítva alig lehetett megkülönböztetni a nagykövetséget megszállva tartó fanatikus suhancok többségétől. A kora sem volt igazán zavaró, ellensúlyozta sötétre festett bőre, szemét pedig árnyékba vonta a mélyen a homlokába húzott sapka ellenzője. Hogy megjelenése még tökéletesebb legyen, derekára tört erősített, és pisztolyát is úgy dugta zsebre, hogy jól láthatóan kidudorodjon a szöveten át. A "Megbízható" valóban kiérdemelte a követségi bizalmát: megmentette Azrának, a terroristák hercegének az életét. Szabadon mozoghatott, senki nem állta útját, mikor végigjárta a csoportokba verődött elkeseredett túszoikat.

Remény – ez volt az egyetlen, amit adni tudott nekik. Tisztában volt ugyan vele, hogy könnyen csalódás lehet a vége, mégsem tehetett mást, biztatnia kellett őket, hitet önteni beléjük, hogy legyen mibe kapaszkodniuk a legsötétebb elkeseredés perceiben.

– Amerikai vagyok – súgta oda nekik, egy pillanatra sem véve le a szemét a körülöttük keringő fegyveresekről, akik csak a két suttogás között arabul elüvöltött szitkaira figyeltek oda és elégedetten nyugtázták, hogy hozzájuk hasonlóan ő is igyekszik minél jobban megalázni a foglyokat. – Senki nem felejtette el magukat. Mindent megteszünk, amit csak lehet. Ne törődjenek a kiabálással, az csak az öröknek szól.

– Hála legyen a Teremtőnek! – hangzott az egyöntetű válasz, valahányszor odalépett egy csoporthoz, s az első lelkes reakciót rögtön követték a könnyek,, a szörnyűségek lefestése, köztük a hét tús nyilvános kivégzése.

– Meg fognak ölni bennünket. Semmi sem számít nekik. Ezeket a mocskos disznókat az sem érdekli, ha végül ők is megdöglenek.

– Próbálják megőrizni a nyugalmukat. Ne mutassák, hogy félnek. Ez nagyon fontos. Ne szálljanak szembe velük, de ne is hunyászkodjanak meg előttük! Azt szeretik, ha látják magukon a rémületet, ez az ő kábítószerük. Ne szerezzék meg nekik ezt az örömet!

Kendrick éppen egy ötfős csoport előtt állt és vadul üvöltözött velük, mikor észrevette Zaja Jatim feléje siető személyi testőré.

– Hé, Bahrudi!

– Tessék.

– Zaja akar látni, de most rögtön. Gyere a tanácsterembe!

Evan követte a terroristát végig a lapos tetőn és le a lépcsőn, a három emelettel lejjebb lévő hosszú folyosóra, amelyről a követség nagy tanácsterme nyílt. Levette átizzadt vászonsapkáját, belépett a feltároló ajtón, s

meghallotta az egész, gondosan felépített világát darabokra zúzó szavakat:
– Teremtő isten! De hisz maga Evan Kendrick!

12.

– Meen ir rahgill da? – Evan lassan mozgott, de az agya lázasan működött, megpróbált rendet tenni gondolataiban, miközben arról érdeklődött Zaja Jatimtól, hogy ki az őt angolul megszólító kövér férfi.
– Azt mondja, a Mahditól jött – válaszolta a Joszef és Abjad között álló Azra.
– Mit akar?
– Hallottad. Valami Kendricknek nevezett.
– Az meg kicsoda? – kérdezte Evan angolul Anthony MacDonaldot, s közben kétségbeesetten próbálta visszanyerni lélekjelenlétét, amit az öt éve nem látott arc váratlan felbukkanása miatt veszített el. MacDonald! A kairói brit kolónia részeges semmirekellője! – Az én nevem Amal Bahrudi. Magát hogy hívják?
– A rohadt életbe! Nagyon jól tudja maga, hogy hívnak – szitkozódott az angol. Megfordult és a négy terrorista vezérhez, de közülük is elsősorban Zaja Jatimhoz intézte szavait; – Ez az ember nem az az Amal akárcicsoda, akinek mondja magát, és nem is a Mahditól jött. Amerikai és Evan Kendrick a neve!
– Két amerikai egyetemen is tanultam, de Kendricknek még soha nem szólított senki – jegyezte meg mosolyogva Evan. – Másnak neveztek már, de Kendricknek még nem.
– Hazudik!
– Éppen ellenkezőleg. Maga a hazug, ha azt állítja, hogy a Mahdinak dolgozik. Láttam minden, az ő – mondjuk így – bizalmas alkalmazásában álló európainak a fényképét, de a magáé nem volt közöttük. Biztosan emlékeznek rá pedig, mert, hogy úgy mondjam, elég jellegzetes arca és alakja van.
– Hazug! Csirkefogó! Maga Kalilával, azzal a Szajhával, az ellenségünkkel dolgozik együtt. Ma reggel, napkelte előtt is a magával megbeszélt találkozóra ment!
– Miről fecseg ez az ember? – kérdezte értetlenül Azrát és Joszefet Kendrick. – Soha nem hallottam semmiféle Kalila nevű szajháról. Ma reggel, napkelte előtt, hármasan a barátaimmal éppen menekültünk, az életünkért futottunk, és eszünkbe sem jutott nőkkel szórakozni.
– Mondom, hogy hazudik! Ott voltam, láttam őt és láttam magukat is! – folytatta magából kikelve az angol.
– Látott bennünket? – Evan szigorúan összevonta a szemöldökét. – Hogyan?
– Lehajtottam az útról...
– Látott bennünket és nem segített nekünk! – csattant fel most már dühösen Kendrick. – Ezek után még azt meri állítani, hogy a Mahdi küldte?
– Ez bizony igaz; angol – állapította meg Zaja. – Miért nem segített nekik?
– Azért, mert más dolgom volt. Meg kellett tudnom bizonyos dolgokat. Ez sikerült is. Most már tudom, hogy ő és Kalila...
– Magának igen élénk fantáziája van, de ezen segíthetünk – szakította félbe Kendrick. – Bahreinbe megyünk, hogy találkozzunk a Mahdival, és magát is elvisszük. A nagy ember biztosan örülni fog, hogy ismét láthatja, hisz állítólag maga rendkívül fontos a számára.
– Egyetértek – jelentette ki határozottan Azra.
– Bahreinbe? – kiál tott fel MacDonald. Hogy az ördögbe akarnak odajutni?
– Hát még ezt se tudja? – Kendrick megsemmisítő pillantást vetett az angolra.

Emmanuel Weingrass a legutóbbi köhögési rohamától még mindig sajgó mellel a Dzsabal Saali temetője előtt kiszállt a limuzinból, és kissé eltúlzott angolos kiejtéssel odaszólt az ajtót tartó sofőrnek: – Imádkozni akarok angol őseim lelkéért. Nagy kár, hogy az ilyesmi már csak kevés embernek jut az eszébe. Egy óra múlva jöjjön vissza!
– Vissza? – kérdezte a sofőr, és hogy egészen biztos legyen a dolgában, az ujját is feltartotta, jelezve az egy órát.
– Pontosan, kedves mohamedán barátom. Ezt a kegyeletteljes zarándoklatot minden évben megcsinálom – magyarázta Weingrass. – Érted, amit mondok?
– Igen, igen. El sallah. Allah akbar – bólogatott lelkesen az arab, jelezve, hogy tökéletesen megérti az imáikba merülőket, és tudja azt is, hogy Isten milyen hatalmas. Megértő türelméhez nagyban hozzájárult a kezében morzsolgatott, a szokásos tarifánál jóval több pénz és a tudat, hogy még többet kap majd, ha

egy óra múlva visszatér.

- Most menj – bocsátotta el Weingrass. – Egyedül akarok maradni... sibni fihali.
- Igen, igen – az arab becsukta a kocsi ajtaját, visszaugrott a volán mögé, és gyorsan elhajtott; Egyedül maradvá Manny ismét görcsösen köhögni kezdett, majd a rövid roham elmúltával körbenézve gyorsan tájékozódott, és elindult a temetőn át a pár száz méterrel arrébb álló magányos ház felé. Tíz perc múlva levezették a pincébe, ahol az ixtacali hírszerzés ideiglenes parancsnoki állása működött.
- Weingrass! – kiáltott fel a Moszad tisztje. – De jó, hogy ismét látom!
- Egyáltalán nem jó. Maga soha nem örül, ha lát vagy meghallja a hangomat a telefonban. A munkájához nem ért semmit, maga csak egy könyvelő, de annak is a vacakabbik fajtájából.
- Ejnye, Manny, ne kezdjük rögtön...
- Már hogyné kezdenénk, mégpedig rögtön – szakította félbe a moszadost Weingrass, és Ben-Amihoz, valamint az öt kommandóshoz fordult: – Van valamelyikőtöknek whiskyje? Ennek a zohlának – a tisztre bökött, és becsmérően legyintett – biztosan nincs.
- Meg borunk se – rázta meg tagadólag a fejét Ben-Ami. – Nem szerepel az ellátmányunkban.
- Mert biztosan ez állította össze. Na, jól van, könyvelőkém, mondjon el mindent, amit csak tud. Hol van a fiam, Evan Kendrick?
- Csak annyit tudunk, hogy valahol itt.
- Jellemző. Maguk a szabatról is mindig három nappal lemaradnak.
- Manny...
- Nyugalom! Ha felizgatja magát, könnyen szívrohamot kaphat, én pedig nem szeretném, ha Izrael elveszítené legrosszabb könyvelőjét. Ki tud többet?
- Én! – szólalt meg erélyes hangon Jaakov, vagy ahogy az akció idején egymás között szólították, Kék. – Már órákkal ezelőtt a követségnél kellett volna lennünk. Olyan feladatot kaptunk, aminek semmi köze sincs a maga amerikaijához!
- Na szép! A könyvelő mellé még egy forrófejű is – állapította meg Weingrass, és körbenézett a többiekén. – Más?
- Kendrick hivatalos támogatás nélkül érkezett ide – kezdte magyarázni Ben-Ami.
- Titokban áthozták ugyan, de utána magára hagyták. Ha elkapják, senki sem fogja beismerni, hogy tudott a vállalkozásáról.
- Honnan Kapta az információt?
- Az egyik washingtoni emberünktől. Hogy pontosan kicsoda az illető és mivel foglalkozik, arról fogalmam sincs.
- Pontosabb nyilvántartást kellene vezetnie – figyelmeztette Weingrass. Az asztalhoz ült, és megkérdezte: – Mennyire biztonságos ez a telefon?
- Nincs rá biztosíték, hogy nem hallgatják le – vallotta be a Moszad tisztje. – Sietve szereltük be.
- És persze igyekeztek minél több sékelt megspórolni rajta.
- Manny!
- Hagyja már abba! – Weingrass kis noteszt vett elő és addig lapozgatott benne, míg meg nem találta a keresett nevet és telefonszámot. Tárcsázott, és néhány másodperc múlva már beszélni is kezdett:
- Köszönöm az előzékenységét, kedves palota-beli barátom. A nevem Weingrass, ami önnek ugyan keveset mond, de a nagy szultánnak, Ahmednek annál többet. Természetesen eszembe sem jutna magasztos személyét háborgatni, de ha értesítené, hogy telefonáltam, talán lenne olyan kegyes és viszonzná a hívásomat. Megengedi, hogy adjak egy telefonszámot? – Manny már sorolta is a készülékről leolvasott számokat. – Köszönöm, kedves barátom, s ha megengedi, felhívnám rá a figyelmét, hogy nagyon sürgős a dolog. A szultán minden bizonnal örülne, ha ön gyorsan és okosan cselekedne. Még egyszer köszönöm. Az öreg építész hátradőlt a székben, és mélyeket lélegezve próbálta elnyomni a feltörni készülő újabb köhögés! rohamot. – Most szépen várunk – szólt oda a Moszad-tisztnek. – Közben reménykedünk, hogy a szultánnak több esze és pénze van, mint maguknak... Úristen! Hát mégis visszajött – mondta, de már csak magának. – Négy év után végre meghallgatott a fiam és visszajött.
- De miért? – kérdezte Jaakov.
- A Mahdi miatt – felelte halkan, indulatos arccal a padlót bámulva Weingrass.
- Kicsoda?
- Majd megtudja, forrófejű.

– Nem is a fia magának, Manny.
 – Rajta kívül soha nem vágytam más fiúra.
 – a csörgést meghallva Weingrass gyorsan felkapta a kagylót.
 – Tessék.
 – Emmanuel?
 – Mikor Los Angelesben töltöttük az időt, akkor még nem beszélt ilyen hivatalosan.
 – Szép napok voltak. Soha nem felejttem el őket – ismerte be a szultán.
 – Árulja már el végre, maga csirkefogó, elfogadták végül a harmadik év után írt közgazdasági téziseit?
 – Sajnos csak megfeleltet kaptam rá, Manny. Jobb lett volna, ha hallgatok magára, és túlbonyolítom a dolgot. Igaza volt, azok a tojásfejűek tényleg csak azt becsülik, ami szinte érthetetlenül bonyolult.
 – Beszélhet? – váltott hirtelen komolyra Weingrass.
 – Én igen, de maga esetleg nem. A vonalnak ez a vége biztonságos. Érti, mire gondolok?
 – Igen. Hol van a közös ismerősünk?
 – Úton Bahrein felé két másik emberrel a követségről. Eredetileg csak egy ment volna vele, de az utolsó pillanatban megváltozott a helyzet. Én sem tudom, mi történt.
 – Valaki váratlanul beleléphetett a képbe. Ez minden?
 – Nem, Manny – válaszolta rövid gondolkodás után Ahmed. – Van még valaki, akiről magának tudomást sem szabad vennie. Egy Kalila nevű nő. Azért mondom ezt el, mert bízom magában, és úgy érzem, jobb, ha tud róla, de mások előtt titokban kell tartania a dolgot. Ugyanúgy tilos beszélnie róla, mint a barátunkról. Ha lelepleződné, az katasztrofális következményekkel járna.
 – Ezzel így nem sokra megyek, fiatal barátom. Hogyan ismerem fel, ha esetleg összeakadok vele?
 – Remélem, nem lesz szükség arra, hogy felismerje – jelentette ki a szultán. – A pilótakabinban rejtőzik, ami zárva marad, míg el nem érik Bahreint.
 – Ez minden, amit mondhat?
 – Vele kapcsolatban igen.
 – Lépnem kell. Tud segíteni?
 – Elküldöm magát egy másik géppel. A barátunk, mihelyt lehetősége lesz rá, felhív és elmondja, hogyan állnak a dolgok. Ha ott lesz, maga is hívjon fel – Ahmed megadta Weingrassnak a lehallgatások ellen tökéletesen védett, titkos telefonjának a számát. – Hol tudom visszahívni? Ott, ahol most van?
 – Igen.
 – Nemsokára jelentkezem, és megmondom, mit kell tennie. Ha lenne mostanában egy menetrend szerinti gép, arra könnyű volna feljuttatni.
 – Az sajnos nem megy – hárította el az ajánlatot Weingrass.
 – Miért nem?
 – Senki nem láthat és hallhat semmit. Hét madár van velem.
 – Hét...?
 – Igen. Nagyon intelligens, világoskék és fehér tollú madarak.
 – A Moszad – suttogta a megdöbbenéstől csak nehezen magához térve a szultán.
 – Így igaz.
 – A kurva életbe! – káromkodott diákos stílusát visszanyerve Ahmed.

Az apró,, hat utas szállítására alkalmas lökhajtásos Rockwell tizenegyezer méter magasságban északnyugati irányban repült, hogy az Egyesült Arab Emírségek és a Perzsa-öböl fölött áthaladva megtegye a Bahreinig tartó nyolcszáz mérföldes utat. A nyugtalanítóan csendes és magabiztos Anthony MacDonald az utasszalón három székpárja közül az elsőbe telepedett le, Azra és Kendrick pedig az utolsó két fotelben ült egymás mellett. A pilótakabin ajtaja zárva volt, s az a férfi, aki a raktáépületnél várta és a maszkati repülőtér végében a géphez eljuttatta őket, meg is mondta, hogy zárva marad, míg mindhárman el nem hagyják a fedélzetet. Az elutazásukról – figyelmeztette őket – senki illetéktelennek nem szabad tudnia? s még a pilóták sem láthatják őket. Bahrein nemzetközi repülőtérén, el-Muharrakon majd várni fogja őket valaki, hogy segítsen átjutni az útlelvizsgálaton.

Evan és Azra többször is alaposan átrágta magát a teendőkön, s a terrorista, mivel soha nem járt még Bahreinben, jegyzeteket készített, felírta a programban szereplő helyeket és azok helyi dialektusnak megfelelő pontos kiejtését.

Kendrick fontosnak tartotta, hogy ha többre nem is, de legalább egy órára megszabaduljon Azrától, Az ok Anthony MacDonaldnak, a Mahdi ügynökének – ki feltételezte volna róla, hogy ilyesmivel foglalkozik – a felbukkanása volt. Elhatározta, hogy elválik a fiatal terroristától, ha úgy látja, hogy MacDonaldon keresztül hamarabb juthat el a célhoz.

– Ne felejtse el, hogy együtt menekültünk, és az Interpolnál, az európai és amerikai titkosszolgálatokról már nem is beszélve, biztosan ott van a képünk is a körözéssel – figyelmeztette Azrát. – Nem kockáztathatjuk meg, hogy együtt lássanak bennünket nappal. Este, a sötétben már kisebb a veszély, de akkor is nagyon óvatosnak kell lennünk. Elővigyázatossági intézkedésekre lesz szükségünk. – Mire gondolsz?

– Először is vegyél magadnak ruhát. Ez a koszlott gönc Maszkatban nagyon jó álcázásnak, de Bahreinben mindenkinek szemet szúr. Fogj egy taxit, és vited be magadat Manamába, a nagy szigeten épült városba. A Vadi-el-Ahdon, az Aradous szállóban vegyél ki szobát. A hallban van egy üzlet, ott vásárolhatsz európai szabású öltönyt, és a fodrászhoz is menj be nyíratkozni. Mindent felírtál?

– Igen.

– A bejelentkezéskor... a Jatim elég gyakori név Bahreinben, de ne kockáztassunk...

– Majd az Iszadot használok, anyám nevét.

– Legyen inkább Faruk, az ott a leggyakoribb: T. Faruk. Egy vagy két óra múlva majd felhívlak.

– Te addig mit csinálsz?

– Na mit gondolsz? – Kendrick most már csaknem a teljes igazságot mondta: – Követem ezt a hazug angolt, aki azt állítja, hogy a Mahdinak dolgozik. Ha netán mégis igaz, akkor a ma esti találkozót könnyen meg tudjuk szervezni. Őszintén szólva én ebben nem hiszek, és meg akarom tudni, valójában kinek is dolgozik ez a hazug.

– Te bonyolultabb világban élsz, mint én – jegyezte meg szelíden, a Bahrudinak ismert ember szemébe nézve Azra.. – Mi ismerjük az ellenségeinket, célba vesszük őket a fegyvereinkkel, és megpróbálunk végezni velük, mert ha mi nem tesszük, akkor ők ölnek meg bennünket. Te ebben nem lehetsz olyan biztos. Mikor a küzdelem sűrűjében vagy, akkor is gondolkodnod kell, ki is az ellenség, és csak aztán sütheted el a fegyvered.

– Nektek viszont be kell szivárognotok az ellenség közé, és állandóan számolnotok kell az árulás lehetőségével. A körülményeink tehát nem is olyan nagyon különböznek egymástól – ellenkezett Evan.

– Nem nehéz a beszivárgás ott, ahol ezrek néznek ki ugyanúgy, mint mi. Nem kell mást tennünk, csak az ellenség viselkedését ellesni. Ami viszont az árulókat illeti, Maszkatban komoly hibát követtünk el, de tőled jó leckét kaptunk.

– Tőlem?

– A fényképek, Bahrudi.

– Hát persze. Elnézést, máson járt az eszem. – Valóban így volt, de ezt a hibát még egyszer nem szabad elkövetni – figyelmeztette magát Kendrick. A fiatal terrorista kutató tekintetét látva érezte, hogy gyorsan el kell oszlatnia minden kétségét. – Ha már a fényképeknél tartunk, a nővérednek bizonyítékkal kell szolgálnia arra, hogy a gyökerét is kitepte az árulásnak. Szerintem további fényképek volnának erre a legmegfelelőbbek. Olyanok, amelyek a bűnükért meglakoltak hulláit ábrázolják.

– Zaja tudja, mit kell tennie. Ő a legszilárdabb, a legelkötelezettebb közöttünk. Nem fog nyugodni addig, míg a legalaposabban át nem kutat minden szobát, meg nem motoztat minden testvért és nővért.

– Szavak, költő, szavak – szólt rá erélyesen Azrára Evan. – Talán nem is érted igazán, mi történt. Ez a felelőtlenség mindenhol veszélyezteti a működésünket. Ha az árulók nem bűnhődnek meg, ha el tudják vinni szárazon, számolnunk kell azzal, hogy ügynökök tömege próbál meg rejtett kamerákkal és mikrofonokkal beszivárogni közénk, hogy leleplezzenek bennünket.

– Jól van, jól van – emelte fel a kezét Azra. Látszott rajta, hogy nem szeretné tovább hallgatni a bírálatot. – A nővérem mindenről gondoskodni fog. Azt hiszem, nem is a szavaid győzték meg igazán, hanem az, hogy megmentettél bennünket, másrészt pedig, hogy látta, mit tudsz elérni egyetlen telefonnal.

– Rendben. Pihenj egy kicsit, te dühös poéta. Hosszú délutánnak és estének nézünk elébe.

Kendrick mélyen hátradöntötte az ülését, mintha aludni akarna, de résnyire

nyitva hagyta a szemét, és a két sorral előttük ülő Anthony MacDonaldnak az üléstámla fölé magasodó tarkóját figyelte. Annyi mindenre kellett gondolnia, olyan sok dolgot kellett figyelembe vennie, hogy alaposabb elemzésükre nem is gondolhatott. Először is ott volt a Mahdi. Nem az 1800-as évek közepének rettegett hadvezére, aki ostromgyűrűbe fogta és kiéheztette Karlumot, benne George Gordon csapataival, hanem a terror száz évvel későbbi, Bahreinben székelő fejedelme. Bonyolult, rejtett, remekül szervezett hálózattal vette körül magát, amelybe neki feltétlenül be kell férköznie, rést kell találnia rajta, bármilyen bonyolult legyen is ez, hogy eljuthasson hozzá. A mellette ülő gyilkos talán a nyomára vezet, mint ahogy a legbonyolultabb elektromos rendszer minden kis drótja is kapcsolatban áll, ha sok áttételen keresztül is, a fővezetékkel. Öt telefon után ötször tíz következik, s közülük csak az egyik jut el a Mahdihoz, mondta Zaja Jatim. Ötven telefonszám, ötven ismeretlen férfi és nő, s csak egy van közöttük, aki valóban tudja, ki is a Mahdi és hol található meg.

Úgy járt el, ahogyan Manny Weingrass tanította, mindig arra intve, hogy hozza kényszerhelyzetbe az egymással egyeztetni nem tudó potenciális ügyfeleket. "Az első hülyének mondd azt, hogy szerdáig választ vársz, különben átmegyünk Rijádba. A másikkal értesd meg, hogy csütörtöknél tovább nem tudunk várni, mert van egy rendkívül előnyös ajánlatunk Abu Dzabiból."

Amit itt alkalmazott, az, ha nem is ugyanez volt, de ennek a módszernek egy variációja. A maszkati nagykövetséget megszállva tartó terroristák vezetői meggyőződtek róla, hogy támogatójuk, a Mahdi kényszerhelyzetbe került, mert Amal Bahrudit kellett mozgósítania Kelet-Berlinből, hogy egyiküket elvigye hozzá Bahreinbe. A Mahdi emberei viszont a televízióból hallhatták, hogy sürgős üzenet ment a barátoknak, és küldői azonnali választ várnak rá – szintén vészhelyzet. Jól csináltam, Manny? Muszáj megtalálnom őket, hogy harcolhassak, és végezni tudjak velük azért, amit velünk tettek!

Emmanuel Weingrass – ízlelgette a nevet, s bár az álom már erősen kerülgette, halkán felnevetett, mert eszébe jutott első közös útjuk Bahreinbe.

– Az isten szerelmére, ne feledkezz meg róla, hogy szigetlakókkal van dolgunk, és nem egy normális országnak nevezhető jókora földdarab polgáraival – figyelmeztette az építész. – Ez a sejkiség több mint harminc szigeten terül el a Perzsa-öbölben, itt nem nagyon számolhatsz hektárokkal, de éppen ebben van az erejük.

– Elárulnád, miről beszélsz, Manny? – kérdezte Kendrick.

– Figyelj rám, és próbálj megérteni, te műszaki szakbarbár. Ha üzletet akarsz kötni velük, az erejüket, az erejük tudatát kell kihasználnod. Ez egy független állam, ami apró, de az öböl kikötőit a viharos szelektől jól megvédő szigetekeken helyezkedik el. Ideális a fekvése, pontosan félúton van a Katar félsziget és a gazdaságilag nagyon fontos szaúd-arábiai Hasza-part között.

– Mi köze mindennek ahhoz a hülye golfpályához? Aprópó, golfoztál már, Manny? Én eddig még nem engedhettem meg magamnak.

– Soha nem tartottam civilizált időtöltésnek, hugi egy apró fehér labdát kergessek egy sokhektáros, füves pályán és kiköpjem a tudómet a nagy sietéstől. Azt viszont tudom, milyennek kell lennie annak az épületnek.

– Na?

– Olyannak, hogy a múltjukra, az évszázadokban gyökerező erejükre emlékeztesse őket.

– Megkérhetnélek, hogy érthető, emberi nyelven beszélj?

– Olvasgass bele néha az asszírok, a perzsák, a görögök, a rómaiak történelmi krónikaiba. Nézd meg a régi portugál térképrajzoló munkáit, Vasco da Gama hajónaplóit. Ezek a népek a történelem különböző szakaszaiban mind harcoltak azért, hogy ellenőrizhessék ezt a területet, és a portugáloknak sikerült is négyszáz éven át birtokolniuk. Mit gondolsz, miért tartották lényegesnek, hogy az övék legyen?

– Fogalmam sincs róla, de te biztosan megmondod.

– Az öbölbeli elhelyezkedéséből adódó stratégiai jelentősége miatt. Évszázadokon keresztül ez volt itt a kereskedelem központja, és ide csődült a kereskedelmet mozgásban tartó pénz is...

Kendrick ekkor kezdte megérteni, mire utalt a beszélgetés elején az excentrikus építész. – Ez történik most is – vágott közbe. – A világ különböző sarkaiból áramlik ide a pénz.

– A modern világ független államaként, amelynek nem kell tartania attól, hogy mások leigázzák – fejtette ki alaposabban a gondolatait Weingrass –, Bahrein

barátot és ellenséget egyaránt kiszolgál. A klubházunkat úgy fogjuk megcsinálni azon a rohadt golfpályán, hogy az oda belépőket a múltjukra emlékeztesse, Telirakjuk a legdrágább anyagokból készült, a sok évszázados nagyságot bemutató mozaikokkal. Bemegy egy üzletember, felnéz a bárpult fölötti díszítésre és azt gondolja: "Teremtőm, ez aztán a hely! Mindenki meg akarta szerezni magának. És most is! Mennyit tudtak áldozni egy golfpálya klubházára!" Mire távozik onnan, még erősebb lesz benne a vágy, hogy Bahreinbe vigye a pénzét, és onnan intézze az üzleteit. Mit gondolsz, te műveletlen mérnök, miért rendelték tőlünk a klubházat? Ezek is jól tudják, hogy a nagy üzletek a golfpályákon kötnek. A kissé groteszk létesítmény elkészülte után a Kendrick-csoport három bank és két kormányépület felépítésére kapott megbízást, Manny Weingrassnak pedig személyesen kegyelmezett meg az egyik legbefolyásosabb miniszter, amikor el akarták ítélni az el-Zubara sugárút egyik kávézójában okozott rendbontásért. Evan már csak a hajtóművek zúgását érzékelte, de lassan az is tompa morajlássá halkult tudatában, és elnyomta az álmot.

– Határozottan ellenzem ezt a mellékes műveletet és azt akarom, hogy ez a jelentésbe is bekerüljön! – jelentette ki Jaakov, kódnevén Kék, a Maszada-brigád osztagának vezetője, miután a hét ember beszállt a maszkati repülőtér keleti oldalán álló repülőgéphez. Emmanuel Weingrass rögtön elhelyezkedett a pilóta melletti ülésben, és köhögésével küszködve becsatolta a biztonsági övet. A Moszad tisztje nem utazott velük, neki Ománban volt dolga. Revolverét Ben-Ami kapta meg, aki készenlétben is tartotta a fegyvert mindaddig, míg valamennyien biztonságban feljutottak a fedélzetre.

– Szerepelni fog a jelentésben, barátom – felelte Jaakovnak, mikor a gép már egyre gyorsulva a kifutópályán száguldott. – Kérem, értse meg, hogy vannak dolgok, amelyekről a saját érdekünkben jobb, ha nem tudunk. Mi vagyunk a végrehajtók, a katonák, a döntéseket a parancsnokok hozzák. A mi dolgunk az, hogy végrehajtsuk a parancsokat.

– Nincs igazán ínyemre a gondolkodás nélküli parancsvégrehajtás – jegyezte meg Szürke.

– Hadd emlékeztessenem valamire, Mr. Ben-Ami – csatlakozott hozzá Narancssárga. – Az utóbbi három hétben egyetlen feladatra készültünk, aminek a végrehajthatóságában szilárdan hiszünk, bár efelől, odahaza többeknek kétségeik vannak. Tökéletesen felkészültünk rá, már éppen hozzá is akartunk kezdeni, mikor a tervet hirtelen lefűjták, s most itt vagyunk, útban Bahrein felé, hogy megkeressünk egy embert, akit soha nem láttunk, akinek a terveiről fogalmunk sincs.

– Feltéve, hogy egyáltalán van terve – szólt közbe Fekete. – Az is lehet, hogy csak a Moszad valamilyen adósságát kívánják törleszteni velünk egy utálatos öreg embernek, aki szeretne megtalálni egy amerikai, a fiát, ahogyan ő mondja, pedig nem is az ő gyereke.

A gép már emelkedőben volt, hajtóműveinek zúgása elhalkult, és így Weingrass elkaphatta a beszélgetés végét. Hátrafordult, és dühösen ráfordult a mögötte ülőkre: – Ide figyeljetelek, seggfejek! Ha az az amerikai egy örült arab terroristával Bahreinbe utazott, akkor biztosra vehetitek, hogy jó oka volt rá. Valószínűleg meg sem fordult abban a hülye fejetekben, ti szarrágók, hogy a maszkati előadást nem azok a fegyverrel játszadozó ostoba állatok találták ki. Az agy, ha megbocsátjátok nekem ezt a számotokra ismeretlen szót, Bahreinben van, és az a bizonyos amerikai éppen őt akarja megtalálni és elkapni.

– A magyarázata, már amennyiben helytálló, még mindig nem tartalmaz semmiféle tervet, Mr. Weingrass – jegyezte meg Fehér. – Vagy ettől nagyvonalúan el is tekinthetünk?

– Az is előfordulhatna, nagyokos, de most nem így lesz – torkolta le az okvetetlenkedőt Manny. – Leszállás után, ha már megnyitottuk a boltot, minden negyedórán felhívom Maszkatot, míg csak meg nem kapjuk a szükséges információt. Ha az befutott, lesz tervünk is.

– Hogyan? – kérdezte dühösen, gyanakvoan Kék.

– Úgy, hogy csinálunk magunknak, forrófejű.

A hatalmas termetű angol riadt csodálkozással nézte, amint az Azra nevű terrorista a bahreini katonatiszt társaságában elsétál a repülőgéptől. A hallgatag férfi az el-Muharrak repülőtér utolsó karbantartó hangárján is túl várta a Rockwellt. – Várjanak! – üvöltött utánuk MacDonald, és ijedten

pillantott a mellette álló Kendrickre. – Állj! Nem hagyhatnak itt ezzel az emberrel! Mondtam, hogy nem az, akinek megpróbálja kiadni magát. Nem közénk tartozik!

– Hát persze, hogy nem – szólt vissza a palesztin. – Kelet-Berlinből jött, és megmentette az életemet. Ha igazat beszélt, a magát sem fogja bántani.

– Nem tehetik...

– De igen! – vágott közbe Azra, és odabólintott a tisztnek.

A bahreini érzelmeiből semmit el nem áruló hangon és arckifejezéssel Kendrickhez fordult: –Mint látja, a társam már jön is onnan a hangárból. Egy másik kijáraton fogja átvezetni magukat. Legyenek üdvözölve országunkban.

– Azra! – kiabált a fiatalember után MacDonald, de a repülőgép feldübörgő motorjainak a zaja elnyomta a hangját.

– Nyugalom, Tony – szólt rá Evan, a feléjük tartó másik bahreini tisztet figyelve. – Illegális belépésre készülünk, és ha sokat ordibál, könnyen golyót kaphatunk a fejünkbe.

– Maga! Biztos voltam benne, hogy nem tévedek! Maga Kendrick!

– Hát persze, hogy az vagyok. De ha valamelyik bahreini emberünk megtudja, hogy hangosan kiejtette az igazi nevemet, akkor a maga kedves, elbutult Ceciliája – ugye Ceciliának hívják a feleségét – Özvegy lesz, még mielőtt egy újabb italt kérhetne magának.

– Teremtőm! Én ezt egyszerűen képtelen vagyok elhinni. Maga eladta a vállalatát, és visszament Amerikába, Nekem azt mesélték, hogy valami politikusféle lett magából.

– A Mahdi segítségével akár még elnök is lehetek.

– Jézus Mária!

– Mosolyogjon, Tony! Ez az ember utálja, amit tesz, és én nem akarom, hogy egy pillanatra is hálátlannak gondoljon bennünket. Mosolyogjon, maga rohadt csirkefogó!

Kalila, homokszínű nadrágban, pilótaingben és ellenzős katonasapkában a kis Harrier utasszállító farkánál állt és a tőle nem messze zajló eseményeket figyelte. A Kék névre hallgató fiatal palesztin gyilkos már távozott, az amerikai képviselőt és MacDonaldot pedig éppen most vezette végig egy másik egyenruhás az útlevélellenőrzést elkerülő áruszállító útvonalon. Ez a megfejthetetlen indítékokból cselekvő Kendrick ügyesebbnek bizonyult, mint eredetileg gondolta. Nemcsak a nagykövetség poklát élte túl – amiben kilenc órával ezelőtt ő még egyáltalán nem hitt, és ami miatt pánikba esett – hanem sikerült elválasztania egymástól a terroristát és a terroristák ügynökét is. Mi lehet a célja? Mit akar csinálni?

– Siessen! – szólt oda a pilótának, aki a jobb oldali szárny alatt éppen egy szerelővel beszélgetett. – Mennünk kell!

A pilóta elégedetlenül az égnek lökte a karját, de aztán bólintott, és elindultak a hajózó személyzetnek fenntartott kijárat felé. Ahmed, Omán ifjú szultánja felhasználta a Maszkatban rendelkezésére álló összes, jelentéktelennek távolról sem nevezhető eszközt. A Rockwell-lel érkezett három utas már a repülőtér épületének alsó szintjén lévő várócsarnok felé tartott, amely előtt ott álltak a bahreini titkosrendőrség tisztjei által vezetett taxik. Egyikük sem tudta pontosan miért is rendelték ki, mindössze egyetlen parancsot kaptak: azonnal jelentsék, hova vitték utasaikat.

Kalila és a pilóta elbúcsúzott egymástól, aztán mindkettő ment a maga útján: a férfi a forgalmi központba a hazatéréshez szükséges útvonaltervért, a nő pedig a lenti várócsarnokba, hogy rögtön rátapadjon az amerikai, mielőtt az ismét felbukkan. Tudta, hogy minden ügyességére szüksége lesz, miközben követi Kendricket és MacDonaldot. Ha nem vigyáz, Tony rögtön felfedezi, s a minden veszélyre felkészült, éber amerikai is könnyen visszaemlékezhet a Sari-el-Miszkvijis egyik szűk sikátorára és arra a nőre, aki fegyvert fogott a kezében. Azt, hogy a fegyver nem őrá irányult, hanem a Kalilát kirabolni akaró és ki tudja, még mire készülő négy emberre, valószínűleg soha nem hinné el ez a minden veszélyre felkészült, gyanakvó ember. Kalila biztos volt benne, hogy fegyver van nála, és tudta, hogy egy zavaró emlékkép is elegendő ok lehet a ravasz meghúzására. Nem az életét féltette, mert nyolcévnyi felkészülés, ebből négy év az állandó erőszaktól sújtott Közel-Keleten hozzászoktatta a veszély tudatához, megtanította arra, hogy öljön, mielőtt őt ölik meg. Az a gondolat szomorította el, hogy ennek a jobb sorsra érdemes embernek egyáltalán nem kellene meghalnia

azért, amit felvállalt, s ennek ellenére lehetséges, hogy éppen ő lesz a hóhéra. Sőt, ahogy múltak a percek, a lehetőség úgy vált egyre valószínűbbé a számára. Előbb érkezett a kiszemelt helyre, mint azok, akiket várt. Az érkezési oldal forgalma, mint mindig, most is rendkívül élénk volt. Elsötétített ablakú, elegáns limuzinok, különösebb ismertetőjel nélküli tucatgépkocsik, taxik, lerobbant kis furgonok érkeztek és hagyták el a behajtót szünni nem akaró sorban, s a felsőbb emeletek miatt alacsonnyá szűkült alagútban borzalmas volt a kocsiktól származó füst és zaj. Kalila két áruszállító konténer közé húzódott és várt.

Elsőként Azra, a terrorista jelent meg egy egyenruhás tiszt kíséretében. A bahreini odaintett egyet a várakozó taxik közül, a szegényes öltözetű fiatalember beszállt, és egy papírról felolvasva megadta a sofőrnek a címet. Pár perccel később, mikor az amerikai és MacDonald felbukkant az épület előtti járdán, Kalila rögtön érezte, hogy valami nincs rendben. Tony ismét olyan volt, mint egykori kairói önmaga. Mesterkéltén viselkedett, szaggatottan mozgott, szeme izgatottan járt körbe-körbe, mint az állandóan inzultusra számító részegeké – tökéletes ellentéte volt az állandó veszély világában mozgó, s ezért mindig fegyelmezett, éber ügynöknek, akit egy ellesett pillanatban Maszkatban megfigyelt. Kalila nem tudta, mire számíton, de biztos volt benne, hogy a kép, amit lát, hamis és pattanásig feszült idegekkel figyelt.

És akkor megtörtént. A taxi már elindult feléjük, mikor MacDonald hirtelen nekivágódott Kendricknek, és a járművek közé lökte; Fékek csikorogtak, autók túlköltek, a coloradói képviselő pedig mozdulatlanul feküdt egy kis japán kocsi motorházának tetején, az összetört szélvédő cserepei között. Teremtő isten, meghalt! Kalila mint az őrült rohant felé. Pár lépés után látta, hogy kezei lassan megmozdulnak, megpróbál felemelkedni és lemászni a kocsiról, de a karja nem engedelmeskedik és visszaesik a motorház tetejére.

A nő erőszakosan átfurakodott az összesereglett bahreini rendőrök és titkosszolgálati emberek között, védőn az ismét megmozduló Kendrick elé állt, pisztolyát a legközelebb lévő egyenruhás fejének szegezte és ráordított: – A nevem Kalila. Ez az ember az enyém és velem jön. Értesítse, akit kell és juttasson ki innen bennünket, különben megölöm!

A férfi olyan izgatott volt, hogy a szobába lépve hangosan bevágta maga mögött az ajtót, és többször is megbotlott, míg a sötét helyiségben a számítógéphez ért. Reszkető kézzel hozta működésbe a készüléket.

Tökéletes biztosítás. A rendszer védve van. Folytassa!

Valami történt. Áttörés vagy kudarc, az üldöző győzött-e, vagy az üldözött, még nem tudni. Az utolsó jelentés Bahreinből szólt, de részletek, nem szerepeltek benne. Mindössze annyi derült ki belőle, hogy az illető rendkívül izgatottan követelte, hogy odautazhasson. Ez vagy azt jelenti, hogy menekülnie kellett a követségről és biztonságba kellett helyezni, vagy azt, hogy bent sem járt. De miért éppen Bahrein? Minden olyan bizonytalan, mintha az illető árnyéka a saját külön szándékai szerint készkarva zavarná össze a nyomokat, ami tulajdonképpen nem is olyan elképzelhetetlen.

Mi történt és mi történik most? A berendezéseim, információk után üvöltenek, és én nem tudok adni nekik. Ha megfelelő kiegészítő adatok nélkül táplálok be egy nevet, azzal csak azt érem el, hogy egy enciklopédiára elegendő, sokszor igen régi, rendezetlen információk tömkelegével árasztanak el. Néha már kezdem azt hinni, hogy saját képességeimnek az áldozata vagyok.

És mégis, ő az az ember! Ezt mondják a gépeim, és én hiszek nekik.

13.

Evan először csak a bőrét húzó ragtapaszt érezte a bal vállán, de hamar eljutott tudatáig az egész felsőtestében szétáradó fájdalom és a sebalkohol illata is. Szemét kinyitva, meglepődve látta, hogy párnákkal felpolcoltan ágyban fekszik. Körbenézett, és még jobban meglepődött, mivel női hálószobában volt. Tőle balra, a fal mellett alacsony öltözőkódóasztal állt, előtte aranyozott kárpitozású kis számoly. A nagy, háromszárnyú tükör előtt több sorban illatszeres üvegek, szépitőszerek téglék sorakoztak. Az asztalka két oldalán nagy, katedrál-üveges ablakokon áradt be a szobába a fény. Őszibarackszín drapéria keretezte őket, s a távolabbi mellett brokáthuzatú támlás szék és kis kerek asztal állt, rajta nagy halom, rózsaszín márvány papírnyomóval leszorított újság. Az ágygal szemközti

falon tükrös ajtajú ruhásszekrények sorakoztak. Tőle jobbra, az éjjeli asztalkán túl elefántcsontszínű íróasztal, ugyancsak arannyal kárpitozott székkal, mellette pedig, a fal teljes hosszában az általa valaha is látott leghosszabb, szintén őszibarackszínű fiókos szekrény. A padlót hosszú szálú, süppedős szőnyeg borította, amire elég volt csak ránézni, hogy érezni lehessen, milyen kellemesen simogathatja a rálépő meztelen talpát.

A dús faragványokkal díszített ajtó zárva volt ugyan, de így is hallotta, hogy odakint egy férfi és egy nő beszélget. Tudni szeretne volna, mennyi az idő, de csuklójára pillantva látta, hogy karórája eltűnt. Hol lehet és hogyan került ide? Jézusom! A repülőtéri várócsarnok... Nekivágódott egy kocsinak, illetve nem is egynek, hanem kettőnek, aztán nagy tömeg gyűlt köréje... a többire nem emlékezett, mert elveszítette az eszméletét. Atrál Azra az Aradous szállóban vár rá! És MacDonald! Ő elment! Teremtő isten, minden hiábavaló volt! A pánik határán ledobta magáról a takarót, és úgy, ahogy volt, anyaszült meztelenül, reszkető tagokkal feltápászkodott az ágyból.

– Örülök, hogy fel tudott kelni – mondta a váratlanul felpattanó ajtón belépő olajbarna bőrű nő, miközben Kendrick, hogy meztelenségét elrejtse, gyorsan visszafordult az ágy felé. – Ezek szerint igaza volt az orvosnak. Épp az előbb ment el, és azt mondta, hogy csúnyán megütötte ugyan magát, de a röntgenfelvételek tanúsága szerint egyetlen csontja sem tört el.

– Röntgenfelvételek? Hol vagyunk és ki az ördög maga, hölgyem?

– Ezek szerint nem is emlékszik rám?

– Ha ez itt a maga kis bahreini búvóhelye – mondta dühösen Kendrick, és széles mozdulattal körbe mutatott a nagy luxussal berendezett szobán –, akkor biztosíthatom róla, hogy soha életemben nem láttam. Nem olyan hely, amit egykönnyen elfelejt az ember, ha egyszer megfordult benne.

– Nem az enyém – Kalila mosolyogva megcsóválta a fejét, és nyugodt léptekkel az ágyhoz ment. – A királyi család egyik tagjáé, az emír nagybátyjáé, pontosabban a nagybácsi legfiatalabb feleségéé. Jelenleg mind a ketten Londonban tartózkodnak. Öfensége súlyos beteg, ezért is van telezsúfolva az alagsor a legkorszerűbb orvosi felszerelésekkel. A rangnak és a pénznek mindenhol megvannak a maga előjogai, itt Bahreinben pedig különösen. A barátjának, az ománi szultánnak köszönheti, hogy most maga is élvezheti őket.

– Valakinek viszont tudatnia kellett vele, mi történt, hogy mindennek az élvezetét lehetővé tehesse számomra.

– Az az illető természetesen én voltam.

– Ismerem magát! – Kendrick zavart pillantást vetett a nőre. – Csak arra nem emlékszem, hol és milyen körülmények között találkoztunk..

– Akkor más ruha volt rajtam és meglehetősen kellemetlen körülmények között láttuk egymást. Maszkatban történt egy szűk, koszos sikátorban...

– Rohadt város! – vágott közbe indulatosan, de a hirtelen felismerésnek megörülve Kendrick. – El-Baz! Maga volt az a nő, revolverrel a kezében! Meg akart ölni engem!

– Nem, ebben téved. Négy banditától akartam megvédeni magam, három férfitől és egy fiatal nőtől.

Kendrick behunyta a szemét, hogy még pontosabban fel tudja idézni magában az ománi hamisító műhelye előtt lejátszódott eseményeket. – Most már emlékszem. Egy khakiruhás gyerek futott el előttem...

– Nem gyerek volt hanem egy kábítószeres. – vágott közbe Kalila. – Annyira ki voltak már éhezve a barátnőjével együtt, hogy meg is öltek volna, csak hogy fizetni tudjanak annak a két arabnak a drogért. Én csak követtem magát, hogy információt szerezzek, semmi mást nem akartam.

– Kinek?

– A megbízóimnak – hangzott a semmit el nem áruló felelet.

– Honnan szerzett tudomást rólam?

– Erre a kérdésre inkább nem válaszolok.

– Kinek dolgozik?

– Szélesebb értelemben véve egy szervezetnek, amelyik megpróbál megoldást találni a Közel-Kelet vérontással járó problémáira.

– Izraeli?

– Nem. Arab gyökerei vannak.

– Ezzel semmit nem mondott, csak még jobban megijesztett.

– Miért? – kérdezte a nő. – Olyan nehéz egy amerikai számára elképzelni, hogy mi arabok is igazságos megoldást akarunk?

– Megjártam a maszkati nagykövetségünket, és amit ott láttam, az egy cseppet sem volt kellemes és biztató.

– Számunkra sem az. Mégis, ha megengedi, egy amerikai kongresszusi képviselőt idéznék, aki egy alkalommal kijelentette a Ház előtt, hogy "a terrorista nem születik, a terroristát mások teszik azzá".

Evan döbbenetesen nézett a nőre. – Ez volt az egyetlen felszólalásom, ami bekerült a kongresszusi jegyzőkönyvbe. Az egyetlen.

– Egy kaliforniai képviselő felszólalása után hangzott el, aki gyakorlatilag meghirdette, hogy le kell gyilkolni minden, Erec Israel területén élő palesztint.

– Az a barom még arra sem képes, hogy az Erecet a Biarritztól megkülönböztesse! Tősgyökeres angolszász protestáns, aki attól retteg, hogy elveszíti Los Angeles-i zsidó szavazóit. Egy nappal a felszólalása előtt beszélgettünk, és maga vallotta be, hogy erről van szó, mert eltévesztette a házszámot, és azt hitte, támogatni fogom. A rohadt életbe, még kacsintott is rám a mocskok! – dühöngött Kendrick.

– Még mindig hisz abban, amit akkor mondott?

– Igen – felelte kissé vonakodva Evan, mintha nem lenne egészen biztos a válaszban. – Aki csak egyszer is járt valamelyik menekülttáborban, az soha nem fogja elhinni, hogy ezek bármire is megoldást jelenthetnek. Amit azonban Maszkatban láttam, az már túl sok volt. Nem a vérben forgó szemmel napjában többször is elharsogott örült jelszavakra gondolok, hanem arra, hogy volt az egészben valami jéghideg kiszámítottság, módszeresen, józan fejjel kitervelt brutalitás. Látszott azokon az állatokon, hogy élvezik, amit tesznek.

– Az ottani fiatal – ahogy maga mondta – állatoknak soha nem volt igazi otthonuk. Legkorábbi emlékeik is csak arról vannak, hogy táborról táborra vándoroltak, megpróbálva valami ennivalót, vagy a még náluk is kisebbeknek ruhát találni. Alig néhányan akadnak közöttük, akik iskolába járhattak és valamilyen szakmát szerezhettek. Ezek a dolgok szinte elérhetetlenek voltak számukra, mert kitaszított páriaként kellett felnőniük a saját földjükön.

– Mondja ezt az auschwitz-i és dachau-i gyerekeknek – válaszolta halkán, engesztelhetetlen dühvel a hangjában Evan. – Ezek az emberek legalább élnek, az emberi faj részének tekinthetik magukat.

– Egy-egy, Mr. Kendrick – ismerte be Kalila; – Erre nem tudok mit válaszolni, csak szégyenkezem azért, amiben nem is vagyok bűnös.

– Nincs szükségem arra, hogy szégyenkezzen. Ki akarok kerülni innen!

– Semmiképpen sem folytathatja azt, amit elkezdett – figyelmeztette Kendricket a nő. – Nézzen magára! A végső kimerültség határán van, és súlyosan meg is sérült. A gyorsan magára kapott lepedőt derekához szorítva Kendrick az ágy végébe húzódott, és a rácsra támaszkodva nehézkesen álló helyzetbe tornázta magát. – Volt egy pisztolyom, késem és más egyéb holmi mellett egy óráim is. Szeretném visszakapni őket – jelentette ki.

– Jobb volna, ha megbeszélnénk...

– Nincs ezen semmi megbeszélnivaló! – vágott közbe határozottan a képviselő. – Az égadta világon semmi!

– És ha azt mondom magának, hogy megtaláltuk Tony MacDonaldot?

– Tonyt?

– Én is Kairóból jöttem. Jobb szeretném azt mondani, hogy már hónapokkal, vagy még inkább, hogy évekkel ezelőtt a nyomában voltunk, de ez nem lenne igaz. Ma reggel, egészen pontosan virradat előtt ébredt fel bennem először a gyanú – vallotta be a nő. – Egy kivilágítatlan gépkocsival követett...

– A Dzsebel-es-Samhoz vezető úton? – vágott közbe a képviselő.

– Igen.

– Akkor maga Cawley, vagy valami ehhez hasonló. Cawley, az ellenség... többek között.

– Kalilának hívnak, és valóban ellensége vagyok MacDonaldnak. A többi jelző – könnyű elképzelnem őket – ellenben nem igaz.

– Maga követett engem – ez nem kérdés volt, hanem határozott kijelentés.

– Igen.

– Ezek szerint tud a "menekülésről" is.

– Ismét csak igen.

– Ahmed?

– Megbízik bennem. Most nem mondom el, miért, hosszú a történet.

– Ezek szerint neki dolgozik.

– Erre nem válaszolok. Én csak azt mondtam, hogy megbízik bennem.
– Ellentmondások a válaszai.
– Ellentmondások a helyzet is.
– Hol van Tony?
– Strickland néven a Tylos hotelbe jelentkezett be a Government sugárúton.
– Hogyan sikerült megtalálni?
– A taxisokon keresztül. Útban a szálloda felé megállította a kocsit egy sportszerboltnál, ahol gyanítható, hogy fegyvert is árulnak. Valószínű, hogy ő is azt vásárolt... Fogalmazzunk talán úgy, hogy a sofőr igen készséges, együttműködésre hajlamos volt.
– Fogalmazzunk úgy?
– Ennyi is elég, nem? Bármit tesz MacDonald, maga rögtön értesülni fog róla. Eddig tizenegy telefont bonyolított le.
– Kiket hívott fel?
– Egyelőre nem tudom. Körülbelül egy óra múlva – addigra csak befejezi a telefonálgatást – odamegy valaki, és megszerzi a neveket. Mihelyt nyilvános telefonon keresztül el tudja érni valamelyik felettesét, a hívott számokat rögtön továbbítják magának.
– Köszönöm. Szükségem lesz rájuk.
Kalila elhúzta az öltözködőasztaltól a kis rokokó zsámolyt, és leült Kendrickkel szemben. – Árulja el, mit akar tenni, képviselő! – kérte. – Hadd segítsek!
– Miért árulnám el? Nem hajlandó ideadni a pisztolyomat, a késemet, az órám, egy bizonyos ruhadarabról már nem is beszélve, amin azóta biztosan túladdott. Még annyit sem árul el, hogy kinek dolgozik – ellenkezett Evan.
– Ami a revolvert, a törét, a karórát, a tárcáját, a körülbelül ötvenezer dollárt tartalmazó pénztartó övét, az arany öngyújtóját, az exportra nem gyártott és csak az Államokban kapható cigarettáját – nagy bolondság volt, hogy ezt magánál tartotta – illeti, mindet azonnal visszakapja, mihelyt meggyőző arról, hogy amire készül, annak nem az lesz az eredménye, hogy kétszázharminchat amerikai lelépnek Maszkatban? – jelentette ki Kalila. – Mi, arabok, egyszerűen nem engedhetjük ezt meg. Enélkül is éppen eléggé gyűlölnék már bennünket olyan dolgokért, amelyeket egyszerűen képtelenek vagyunk befolyásolni. Ami a másik kérdését illeti, azt, hogy kinek dolgozom, miért érdekli ez magát jobban, mint közös barátunkat, Ahmedet? Maga bízik benne, ő megbízik bennem, így hát maga is bízhat bennem. Egyszerű a képlet. Ha A egyenlő B-vel és B egyenlő C-vel, akkor A is egyenlő C-vel.. A ruháit egyébként fertőtlenítették, kimosták és ki is vasalták. Balról az első szekrényben vannak.
Evan a csodálkozástól elnyílt szájjal bámult a különös nőre. – Ez egy kicsit sok volt így egyszerre, hölgyem – mondta, mikor sikerült összeszednie magát. – Várjon egy kicsit, míg megemésztetem, amit mondott.
– Nem ismerem a programját, de valószínűleg nincs rá sok ideje.
– Fél tizenkettő és éjfél között – adta meg Kendrick minden további felvilágosítás nélkül a fontos időintervallumot. – Egy fiatalember is volt velem a gépen. Egy terrorista a maszkati nagykövetségről.
– T. Faruk néven az Aradous szállóban vett ki szobát a Vadi-el-Ahdon.
– Hogyan...?
– Egy másik segítőkész sofőr – válaszolta széles mosollyal az arcán Kalila.
– Bárkinek dolgozzon is, úgy látszik, az illetőnek sok helyre elér a keze – ismerte el Kendrick.
– Bármilyen furcsa is, de azok, akiknek dolgozom, erről még csak nem is tudnak. Ilyen messzire ők sem mernének elmenni.
– De maga elment.
– Muszáj volt. Személyes okokból, amiknek szintén semmi közük a megbízóimhoz.
– Maga aztán nem akárki, Cawley!
– Kalila – javította ki Kendricket a nő. – Miért nem hívja fel a barátját az Aradomban? Új ruhát vett magának a szálloda halljában, és fodrásznál is volt. Ezeket, gondolom, maga tanácsolta neki. Hívja fel és nyugtassa meg!
– Maga szinte már túlságosan is segítőkész... mint azok a taxisofőrök.
– Nem vagyok az ellensége, és együtt akarok működni magával. Hívja fel Ahmedet, ha akarja! Ő is ugyanezt fogja mondani. Egyébként egészen véletlenül nekem is megvan a három ötösből álló telefonszám, amit magának adott.
Míg beszélt, mintha láthatatlan fátyol hullott volna le az arab nőről. Evan egy pillanatra belefeledkezett a tiszta, mosolygós, gyönyörű arcba, a kíváncsiságot,

de aggodást is tükröző mély tűzű szemekbe, de gyorsan összeszedte magát, és csöndben átkozódott, amiért olyan amatőr, hogy képtelen felismerni, mi igaz és mi hamis. Fél tizenkettő és éjfél között Ez lesz az a félóra, amikor meg kell találnia a Mahdihoz elvezető kapcsolatot. Vajon megbízhat ebben a dolgát szemmel láthatóan nagyon jól értő, de magáról szinte semmit el nem áruló nőben? És ha nem, akkor vajon képes lesz-e egyedül végrehajtani a feladatot? A nőnek megvan a szultán titkos telefonszáma... honnan szerezte? A szoba hirtelen vad táncba kezdett körülötte, a tárgyak körvonalai elmosódtak, s az ablak helyén is csak egy homályos narancssárga foltot látott.

– Ne, Kendrick! – kiáltott rá rémülten Kalila. – Csak most ne ájuljon el! Telefonáljon, majd én segítek! Muszáj megnyugtathatnia a barátját, hogy minden rendben van! Ideges, mert senkihez sem fordulhat, és a maga hívását várja! Evan érezte a vért az arcába kergető erős pofonokat, majd nem sokkal utána azt, hogy feje a nő vállán nyugszik és Kalila poharat tart a szájához. – Igya ezt meg! – hallotta az utasítást Engedelmeskedett, és úgy érezte, mintha lángot nyelt volna.

– Jézusom – nyögte.

– Hatvanfokos vodka és brandy keveréke – nézett rá mosolyogva, a vállát még mindig szorosan tartva Kalila. – Egy Melvyn nevű pasastól tanultam, aki az M10-nak dolgozott. Tölts bele három kupacával valakibe – mondta –, utána bármit eladhatsz neki. Eladhatok valamit magának, képviselő? Mondjuk egy telefonhívást. – Nem veszek semmit, mert nincs pénzem. Volt ugyan, de most magánál van.

– Kérem, telefonáljon – biztatta a nő, és visszaült az öltözőasztaltól elhúzott zsámolyra. – Nagyon fontos lenne.

– Nem tudom a számot – ingatta a fejét Kendrick, és közben kétségbeesetten pislogott, hogy visszanyerje látásának élességét.

– Nekem megvan – Kalila kis cetlit vett elő pilótazubbonyának a zsebéből, és már olvasta is a számot: – Öt-kilenc-öt-kilenc-egy.

– Köszönöm. Maga tökéletes titkárnő. – Kendrick a telefonért nyúlt, nagy erőfeszítéssel, minden porcikájában sajogva az ölébe húzta és tárcsázni kezdett. – Azra? Tanulmányoztad Manama térképét? Nagyszerű. Tízkor találkozunk a szálloda előtt – szünetet tartott és gyors pillantást vetett Kalilára. – Ha bármilyen ok miatt nem tudnék ott lenni időre, akkor a Dzsuma-mecset északi sarkánál, az el-Kalifa sugárúton várlak. Meg foglak találni. Jól megjegyezted? Remek – reszkető kézzel a helyére tette a kagylót.

– Még egy telefon, képviselő!

;- Csak néhány percet adjon – Kendrick erőtlenül hátrahanyatlott a párnákra. Rettenetesen fáradtnak érezte magát.

– Muszáj telefonálnia – figyelmeztette Kalila.

– Értesítenie kell Ahmedet, hol van és mi történik itt. Várja a hívását. Megérdemel annyit, hogy maga közölje vele személyesen, és ne én.

– Jól van, jól van – Evan óriási erőfeszítéssel felült és magához húzta a telefont. – Tudom, hogy innen közvetlenül is lehet tárcsázni Maszkatot, de a számot elfelejtettem.

– Kilenc-hat-nyolc. Előtte nulla-nulla-egyét tárcsázzon.

Kendrick már a készüléket is alig látta, de megpróbált engedelmeskedni.

– Mikor aludt utoljára? – kérdezte Kalila.

– Két... három nappal ezelőtt.

– És mikor evett?

– Arra nem emlékszem... És maga? Maga is elég elfoglalt lehetett az utóbbi néhány napban.

– Én sem emlékszem már rá... Illetve dehogynem. Mielőtt feljöttem volna a Sari-el-Miszkvijisből, megálltam egy koszos pékségnél és narancsos baklavát ettem. Nem is annyira az éhség miatt, inkább azért, mert kíváncsi voltam...

Evan feltartott kézzel jelezte, hogy csendet kér.

– Iva?

– Ahmed, itt Kendrick.

– De megkönnyebbültem!

– Én meg magam alatt vagyok.

– Micsoda? Miről beszél?

– Miért nem szólt róla?

– Róla? Kiről?

Evan átnyújtotta a kagylót a meglepett Kalilának.

– Én vagyok az, Ahmed – Kendrickhez ezután hosszú másodpercekig csak dühös beszédfoszlányok jutottak el, majd Kalila végre folytathatta: – Ha nem ezt teszem, akkor a sajtó megtudja, hogy egy amerikai kongresszusi képviselő ötvenezer dollárral a zsebében a vámvizsgálatot kikerülve érkezett Bahreinbe. Mennyi időbe telt volna, amíg rájönnek, hogy a gépet az ománi uralkodó rendelte számára? Ezt megtudva azon is biztosan elgondolkoztak volna, mit keresett az illető Maszkatban... Magára hivatkozva megkerestem az emír egyik bátyját, akit már évek óta ismerek, és ő gondoskodott az elhelyezésünkről... Köszönöm, Ahmed. Máris adom.

– Rosszabbul is járhattam volna – mondta Kendrick, átvéve a telefont. – Ezzel együtt is arra kérem, hogy több meglepetést már ne okozzon. Rendben? Miért ilyen szűkszavú... Felejtse el, most már nem érdekes. Mindjárt mondom a részleteket, csak hadd emlékeztessen, hogy semmi külső beavatkozás, míg magam nem kérem! A fiút a követségről az Aradous Szállóba küldtem, MacDonald pedig, akiről, gondolom, szintén tud – Evan látta, hogy Kalila igent int –, szóval MacDonald állandó megfigyelés alatt áll e Tylosban. Ha befejezi a telefonálgatást, megkapjuk a hívott számok listáját. Egyébként mindkettőjüknél fegyver van – bármilyen elcsigázott volt is, Evan összeszedte magát annyira, hogy megadja a találkozó helyét, amit még Maszkatban közölt a Mahdi összekötőjével. – Egyetlen emberre van csak szükségem, Ahmed, aki el tud vezetni hozzá. Magamnak kell csinálnom, másképp nem megy.

A kagylót lerakva Kendrickviisszadölt a párnákra.

– Ennie kell – figyelmeztette Kalila.

– Rendeljen. Magánál van a pénzem.

– Készítetek magának valamit a konyhán.

– Nekem? – félig lehunyta szemmel Kendrick az alacsony zsámolyon kucorgó nőt figyelte. Kalila szemefehérje vérekes volt a kialvatlanságtól, szemei alatt táskák sötétlettek, és gyönyörű arcának vonásai is sokkal mélyebbeknek látszottak, mint azt a kora indokolta volna. – És maga?

– Én most nem számítok.

– Mindjárt leesik arról a liliputi trónjáról, anyakirálynő – szólt rá rosszallóan Evan.

– Mindjárt összeszedem magam – Kalila kihúzta a derekát, és sűrű pislogással próbálta elűzni az álmoságot.

– Ha már elvette az órát, mondja meg, mennyi az idő.

– Tíz perccel múlt négy.

– Egyelőre megvagyunk mindennel, nincs semmi dolgunk – mondta Evan, és vigyázva rá, hogy a takaró a dereka körül maradjon, lerakta a lábát a padlóra. – Biztos vagyok benne, hogy ebben az izléstelen szállodában ébresztést is adnak, ha kéri az ember. Egyszer azt olvastam, hogy a pihenés fegyver. Több csatát nyertek meg és veszítettek már el egy jó alvásnak vagy éppen az álmatlanságnak köszönhetően, mint a harcolók tűzereje miatt.

Ha lenne olyan kedves és illemtudóan félrefordulna, akkor kihoznám a törülközőt Bahrein szerintem legnagyobb fürdőszobájából, és keresnék magamnak egy másik ágyat.

– A szobát csak akkor hagyhatjuk el, amikor már a házból is távozzunk – figyelmeztette Kalila.

– Miért?

– Azért, mert így szólt a megállapodás. Odakint örök vannak, akiknek az a dolguk, hogy betartassák a rendet.

– Ez egyszerűen hihetetlen!

– A szabályokat nem én állapítottam meg, én csak arról gondoskodtam, hogy legyen egy hely, ahol kipihenheti magát.

A fáradtságtól lecsukódó szemmel Kendrick visszafeküdt és az ágy túlsó szélére húzódott. – Rendben van, Miss Kairó – mondta álmosan botladozó nyelvvvel. – Ha nem akar azon az ostoba széken egyensúlyozni, vagy a padlón feküdni, jöjjön ide. Két dologra kérem csak: ne horkoljon, és intézze el, hogy fél kilenckor ébresszenek.

Húsz gyötrelmes perccel később, miután bóbiskolás közben már kétszer is leesett a székről, Kalila bemászott az ágyba.

Ami történt, szinte hihetetlen volt, mert egyikük sem várta, nem is törekedett rá, sőt előzőleg még a lehetősége sem merült fel bennük. Két ijedt, kimerült ember megérezte egymás közelségét, s inkább alva, mint ébren összebújt, előbb

csak óvatosan megérintette, aztán simogatni kezdte, s végül magához szorította a másikat, miközben ajkuk szétnyílt, várva a csókot, amely feloldja a bennük felhalmozódott feszültségeket, félelmeket. Tomboló szenvedéllyel szeretkeztek, feloldódást és menedéket keresve a körülöttük örültté lett világ borzalmai előtt. – Azt hiszem, most elnézést kellene kérnem – szólalt meg ismét a párnán fekve, de még mindig ziháló mellel Evan.

– Ne tegye – válaszolta halkan Kalila. – Én nem sajnálom. Néha... néha muszáj emlékeztetnünk magunkat arra, hogy emberek vagyunk. Nem maga mondta ezt?

– Igen, de más értelemben.

– Ha jól belegondol, talán nem is annyira más... Most aludjon, Evan Kendrick, Többször nem ejtem ki az igazi nevét.

– Mit akar ezzel mondani?

– Aludjon.

Szinte percre pontosan három órával később Kalila felkelt, összeszedte a szőnyegre hajigált ruháit, s a nyugodtan alvó amerikai figyelve csendben felöltözködött. Rövid üzenetet írt egy jegyzetömről letépett, királyi címeres lapra, és a telefon mellé, az ágy melletti asztalkára tette. A hosszú szekrényhez ment, az egyik fiókból előszedte Kendrick holmiját, köztük a revolvert, a törst és a pénztartó övet, s az ágy elé, a szőnyegre helyezte őket. A félig kiürült, árulkodó cigarettásdobozt zsebre gyűrte, és halkan kiosont a szobából.

– Esmah! – szólt rá suttogva az egyenruhás bahreini őrré, egyetlen szóval tudatva vele, hogy minden parancsának engedelmeskedni köteles. – Pontosan fél kilenckor ébresszék fel. Magam fogok utánanézni, hogy teljesítették-e az utasításomat. Megértette?

– Iva, iva – bólintott katonásan merev nyakkal az őr.

– Lehet, hogy telefonálni fog valaki és a látogatót keresi. Az üzenetet írják le, rakják egy borítékba, és csúsztatassák be neki az ajtó alatt. A cégével kapcsolatban álló emberek neve és telefonszáma lesz benne. Megértette?

– Iva.

– Nagyszerű – Kalila gyors, sima mozdulattal ötven amerikai dollárnak megfelelő bahreini dinárt csúsztatott a katona zsebébe. Tudta, hogy az őr ettől kezdve egy életre, de legalábbis öt órára az övé.

A díszesen faragott korlátú, széles lépcsőn lement a hallba, a másik őr által udvariasan szélesre tárt ajtón át ki az utcára, körülnézett, és a sarki nyilvános telefonhoz futott.

– Biztosítom róla, hogy ezt a hívást fogadják – mondta a telefonközpontosnak, miután közölte vele a rendkívüli helyzetekre kapott telefonszámot.

– Halló! – a hétezeröttszáz kilométer távolságból érkező hang éles és parancsoló volt.

– A nevem Kalila. Az utasítás úgy szólt, hogy személyesen magával lépjek kapcsolatba.

– Velem és senki mással. A központos szerint Bahreimből telefonál. Igaz ez?

– Igen. Ő is itt van. Néhány órát mellette töltöttem.

– Mi történik ott?

– Fél tizenkettő és éjfél között lesz egy találkozó a Dzsuma-mecset mellett, az el-Kalifa sugárúton. Nekem is ott kell lennem, uram! Nincs felkészülve rá, hogy megbirkózzon a helyzettel.

– Szó sem lehet róla, hölgyem!

– Tapasztalatlan gyerek azokhoz képest, akik szemben állnak vele. Én tudok neki segíteni.

– Közben pedig minket is belekever az ügybe, amiről szó sem lehet, és ezt maga is nagyon jól tudja. Azonnal távozzon onnan!

– Gondoltam, hogy ezt fogja mondani... uram. Megengedi, hogy elmondjam, milyen súlyos negatív következményekkel járhat ez a helyzet?

– Nem érdekel a süket okoskodás! Azonnal tűnjön el onnan!

Az Egyesült Államokban, Washingtonban Frank Swann dühösen lecsapta a kagylót.

– Az Aradous és a Tylos. Mindkettőt ismerem – szólt a telefonba a muharraki repülőtér egyik kevesek által ismert szobájában Emmanuel Weingrass. – T. Faruk és Striakland... A fenébe is, ez szinte hihetetlen! Az a hülye részeges senki Kairóból... Elnézést, kissé megfeledkeztem magamról. Folytassa! – Weingrass gondosan felírt minden információt, és egyre nagyobb tisztelettel gondolt a maszkati fiatalemberre, Kétszer olyan idős és háromszor annyi tapasztalattal

bíró embereket is ismert, mint Ahmed, de biztos volt benne, hogy azok már összeroppantak volna az órá nehezedő terhek súlya alatt. A fiatal szultánnak azonban volt bátorsága vállalni a könnyen bukását is jelenthető kockázatokat. – Oké, mindent felírtam... Hé, tudja mit?! Kezdem azt hinni, hogy egészen remek fickó lett magából. Persze, ha a tanácsaimat megfogadta, akkor nem is csoda. – Tanultam magától egy nagyon fontos igazságot, Manny – ismerte be a szultán. – Azt, hogy az ember olyannak fogadja el a dolgokat, amilyenek, és ne keressen mentségeket. Maga mondta, hogy az ember inkább viselje el a kudarcokat, semmint mentségeket keressen, amelyek még a kudarchoz való jogától is megfosztják. Hosszú időbe telt, míg megértettem, de végül sikerült. – Szép magától, fiatalember, hogy ilyen jól megjegyezte. Adja tovább a gyerekek is, akit, mint olvastam, most várnak. Nevezze a tízparancsolat Weingrass-féle kiegészítésének.

– Manny...

– Igen?

– Megkérném, hogy Bahreinben ne viselje azokat a sárga vagy vörös tűpöttyös csokornyakkendőit. Kilométerekről fel lehet ismerni magát róluk.

– Nocsak, felcsapott a háziszabómnak...? Majd jelentkezem, mensch. Kívánjon nekünk jó vadászatot!

– Azt teszem, barátom. Szeretnék ott lenni magukkal.

– Tudom, különben nem is lennék itt – Weingrass letette a kagylót, s a körülötte székeken és asztalokon üldögélő, feszülten figyelő hat férfihoz fordult. – Szétoszlunk. Ben-Ami és Szürke velem jön a Tyloshoz, Kék pedig a többiekkel az Aradous Szállóba megy... – Manny szava elakadt, görcsös köhögés rázta meg a testét. Ben-Ami és a Maszada emberei összenéztek, de egyikük sem mozdult, mert tudták, hogy Weingrass úgyis elhárítana minden segítséget. Abban azonban mindegyikük biztos volt, hogy egy halálosan beteg, utolsó napjait élő embert látnak.

– Víz? – kérdezte Ben-Ami.

– Nem – felelte Manny, miután alábbhagyott a köhögése. – Rohadt megfázás, átkozott francia időjárás... Na, hol is tartottunk?

– Ott, hogy én a többiekkel az Aradousba megyek – felelte Jaakov, kódnevén Kék.

– Valami normális ruhára lesz szükségük, nehogy már az előcsarnokból kihajítsák magukat. Vannak itt üzletek a repülőtéren, azokban vehetnek.

– Ez a munkaruhánk – próbált ellenkezni Fekete.

– Csomagolják be papírba, és tegyék el jobb napokra – intézte el a tiltakozást Weingrass.

– Mit csinálunk az Aradousban? – kérdezte az asztalról leugorva Kék.

Manny a jegyzeteibe nézett, mielőtt válaszolt volna. – A 201-es szobában lakik egy Azra nevű fiatalember.

– Arabul kék – szólt közbe Vörös, és Jaakovra pillantott.

– A maszkati terroristák egyik vezére! – csattant fel dühösen Narancssárga. – Állítólag ő vezette azt az osztagot, amelyik Galilea közelében megtámadta a Teverja kibucot, és megölt harminckét embert, köztük kilenc gyereket.

– A nyugati part három településén bombát robbantott – adta meg az újabb információt Szürke. – Egy gyógyszerárban a robbantás előtt festékszóróval felírta a nevét a falra. A maradványokat összerakták, és tisztán lehetett olvasni az Azra felíratot. A televízióban is mutatták.

– Disznó – mondta indulattól remegő hangon Jaakov megigazítva a felsőruhája alá szíjazott fegyvert – Mit csináljunk az Aradousban? Kínáljuk meg teával és süteménnyel, vagy csak adjunk át neki egy humanitárius tevékenységért járó érdemrendet?

– Vigyázzanak rá, hogy észre ne vegye magukat, de ne tévesszék szem elől – figyelmeztette éles hangon Weingrass. – Ketten a szobája közelében helyezkedjenek el, és figyeljék az ajtaját. Egy pillanatra sem hagyhatják el a helyüket, még véére sem mehetnek, állandóan az ajtón kell legyen a szemük. A másik kettő az utcán marad, az egyik a szálloda előtt, a másik a személyzeti bejáratnál. Rádióon keresztül tartsuk egymással a kapcsolatot! Ha elmegy valahova, kövessék, de vigyázzanak, ne is sejtse, hogy a nyomában vannak! Ne felejtsék el, hogy ő is legalább olyan jó, mint maguk, és szintén a túlélésért harcol!

– Ne kísérjük el csendben valami kellemes társasági vacsorára? – kérdezett közbe gúnyosan Kék.. – Ebből a tervből az átgondoltságnak még a nyoma is hiányzik.

– Az átgondolt terv majd Kendricktől jön – válaszolta nyugodtan Manny, most először nem reagálva a támadásra. – Főltéve, hogy egyáltalán van neki – tette

hozzá halkan, aggódó hangon.

– Tessék? – Ben-Ami nem is annyira dühösen, mint inkább meglepetten pattant fel a székről.

– Ha minden a megadott menetrend szerint zajlik, este tízkor kell találkoznia az arabbal. Arra számít, hogy sikerül kapcsolatba lépniük a Mahdi egyik emberével, aki vagy mindjárt a főnökhöz vezeti őket, vagy valaki máshoz, aki tudja, hol lehet őt megtalálni.

– Milyen alapon bízik ebben? – kérdezte kétkedő hangon Ben-Ami.

– Tulajdonképpen nem is rossz az ötlet – magyarázta Weingrass. – A Mahdi emberei azt hiszik, hogy vészhelyzet van, de fogalmuk sincs róla, mi történt valójában.

– Amatőr – kiáltott fel dühösen Vörös. – Csapdát fognak állítani nekik, és ha kapcsolatba is lépnek velük, előtte gondoskodnak a sokszoros biztosításról. Mi keresnivalónk van nekünk itt?

– Éppen azért vannak itt, hogy a csapdát hatástalanítsák, a biztosítókat kiiktassák! – üvöltött most már Weingrass is. – Ha nekem kell megmondanom, mire figyeljenek, akkor inkább menjenek haza, és álljanak be ismét a tel-avivi kiscserkészek közé, hogy előlről kezdjék a kiképzést. Kövessék, védjék, tisztítsák meg az utat az amatőr előtt, aki az életét kockáztatja! A Mahdi jelenti a kulcsot, és ha ezt eddig nem sikerült megértetnem magukkal akkor nem tehetek semmit. Ha fegyvert nyomnak a halántékához, és kiad egyetlen utasítást, az egész ománi színjátéknak rögtön vége szakad.

– Van benne valami – ismerte el Ben-Ami.

– Akkor is értelmetlenség – tiltakozott Jaakov. – Tegyük fel, hogy Kendricknek tényleg sikerül elérnie a Mahdit! Mit tesz akkor, mit fog mondani neki? – Kék túlhangsúlyozott amerikai akcentusra váltott, és úgy folytatta: – Hé, öregem, isteni üzletet ajánlok. Hívja vissza az embereit, és én cserébe odaadom a szépen kivarroott cowboysizmat! Hülyeség! Megkérdezik tőle, mi az a rendkívüli helyzet, és mivel nem tud válaszolni, rögtön golyót kap a fejébe!

– Ebben is van valami – közölte Ben-Ami.

– Nézd csak a csavaros eszű ügyvédjeit! – kiáltott fel dühösen Manny. – Azt hiszik, a fiam ennyire hülye? Ez az ember egy egész birodalmat épített ki taknyos kölyökként! Mihelyt bármi konkrétat megtud – egy személy, egy vállalat nevét vagy egy címet –, rögtön kapcsolatba lép Maszkattal, és közös barátunk, a szultán értesíti az amerikaiakat, a briteket, a franciákat, mindenkit, aki üzletet nyitott Ománban. Ők majd gondoskodnak arról, hogy a bahreini embereik cselekedjenek.

– Ez is talált – nyugtázta a beszámolót Ben-Ami.

– És maga mit fog csinálni? – kérdezte még mindig ellenségesen, de már sokkal halkabban

Jaakov.

– Elkapok egy dagadt rókát, aki eddig büntetlenül garázdálkodott a csirkeudvarban.

Kendrick szeme felpattant. Halk, súrlódó hang riasztotta fel, aminek semmi köze sem volt az utcai forgalom bezárt ablakokon is átszűrődő monoton zajához. Sokkal közelebből jövő) nem annyira személytelen nesz volt, de rögtön rájött, hogy nem Kalila okozta, mert őt sehol sem látta. Pislogva nézett a feje melletti üres párnára, s bár ezernyi gondolat örvénylett az agyában, hirtelen furcsa szomorúságot érzett. Hiányzott neki a nő gondoskodása, a megnyugtató melegség, amit lázas szeretkezésük követett.

Hány óra lehet? A csuklójára pillantott, de nem volt rajta az óra, A rohadt életbe, az a szuka elvette tőle! Felült, dühösen ki akart szállni az ágyból, de egy pillanatra megmerevedett, érezve a talpának ütköző kemény tárgyakat. Lenézett a szőnyegre, és látta, hogy szépen egymás mellé rakva ott van minden holmija – kivéve a cigarettát, pedig nagyon szeretett volna rágyújtani. Pillantása a telefon sarka alá dugott aranysegélyes jegyzetlapra tévedt, és érte nyúlt.

"Kedvesek voltunk egymáshoz, amikor mindketten egy kis kedvességre vágytunk.

Csak azt az egyet sajnálom, hogy soha többé nem találkozunk. Isten vele."

Se név, se cím, csak egy "Ciao, amico." Két, végletekig feszült, -elcsigázott ember kis időre találkozott Bahreinben egy késő délutánon. A délutánból közben már alkonyat lett, s Kalila sorait is alig bírta elolvasni a lemenő nap halvány narancssárga fényében. Az órájáért nyúlt; 19.55 volt, csaknem négy órát aludt.

Nagyon éhes volt, s a sivatagban, a magas hegyek között, a vad hegyi folyókon eltöltött hosszú idő alatt jól megtanulta, hogy üres gyomorral nem szabad nehéz vállalkozásba fogni. A nő az odakint várakozó örökről beszélt. Evan a dereka köré tekerte a takaróul szolgáló lepedőt, és az ajtó felé indult, de odaérve megtorpant – a padlón egy boríték feküdt. Ennek a súrlódó hangját hallotta, erre ébredt fel. Feltépte és gyorsan átfutotta – tizenhat név, cím és telefonszám volt benne. MacDonald! Az általa lebonyolított hívások listája, ami még egy lépéssel közelebb viszi a Mahdihoz.

Evan kinyitotta az ajtót, és pergő arab nyelven váltott néhány mondatot az örrel.

– Látom, magától is felébredt, uram. Azt az utasítást kaptam, hogy fél kilencig ne engedjem zavarni.

– Nagyon hálás lennék, ha szerezne nekem egy kis ennivalót. A hölgy azt mondta, hogy a konyhán tudnak készíteni valamit.

– Amit csak óhajt, uram.

– Hozzon, amit talál. Húst, rizst, kenyeret... és egy kis tejet. Nagyon szeretnék tejet inni. Hozza, amilyen gyorsan csak lehet.

– Nagyon sietek, uram – ígérte az ör, és futva indult a földszintre vezető lépcső felé. Evan becsukta az ajtót, és egy pillanatra megtorpant, hogy tájékozódni tudjon az elsötétült szobában. Felgyújtotta a hosszú, fiókos szekrény végén álló lámpát, és elindult a szemközti, gyanúja szerint a legfényűzőbb bahreini fürdőszobába vezető ajtó felé.

Tíz perccel később megfürödve, frissen borotváltan tért vissza, és a szekrényhez ment, ahova Kalila állítása szerint a ruháit tették. A tükrös ajtót kinyitva alig ismerte fel a tisztára mosott, gondosan vasalt öltözkében a piszkos, gyűrött göncöt, amit a maszkati nagykövetségen összeválogatott magának.

Vállfától kiemelte, és egy szék karfájára terítette a ruhákat, aztán leült az ágy szélére, és csak nézte a padlón kikészítve heverő holmiját. Egy pillanatra megkísértette a gondolat, hogy ellenőrizze a pénztartó övet, de rögtön le is tett róla. Ha Kalila tolvaj, egyelőre akkor sem akarja megtudni – döntötte el magában.

Riasztóan éles hangon csördült meg mellette a telefon. Ki lehet az? MacDonald hívásainak listáját már megkapta, márpedig Kalila szerint ez volt az egyetlen üzenet, amire számíthatott. Kalila? Meggondolta volna magát? Önmaga számára is váratlan izgalommal kapott a kagyló után, de pár másodperccel később már jobb szerette volna, ha nem teszi.

– Amnikani – a monoton férfihangból csak úgy sugárzott a gyűlölet. – Ha reggel előtt elhagyja azt a királyi házat, abban a pillanatban halott ember lesz. Maradjon a helyén, és holnap szép csendben menjen vissza oda, ahonnan jött, ahova tartozik.

11.

– Induljon! – szólt bele Emmanuel Weingrass a Szürkétől kölcsönvett, hordozható rádióba. – Ne felejtse el bekapcsolva hagyni a készüléket! Mindent hallani akarok!

– Ne haragudjon, Weingrass – válaszolta a Government sugárút másik oldalán az árnyékban meghúzódó Ben-Ami –, de nagyobb biztonságban érezném magam, ha Szürke is hallaná, ami körülöttem történik. Az ilyen helyzetekben, mint ez a mostani is, mi nem mozgunk olyan magabiztosan, mint ezek a fiatalemberek.

– Együtt sincs annyi eszük, amennyi egy embertől elvárható lenne, mi meg akár kölcsön is adhatnánk másoknak.

– Bevetésen vagyunk, Emmanuel, és az ilyesmi nagyon kellemetlenné is válhat.

– Tökéletesen megbízom magában, Benny boy, ha megígéri, hogy ez a vacak rendesen fog működni.

– Ezek a legtökéletesebb hordozható rádiók, amiket csak el tud képzelni. Elég benyomni a gombot, és többet nem is kell törődnie vele.

– Akkor indulás! – adta ki az utasítást Weingrass. – Rögtön indulunk maga után, mihelyt meghallottuk, mit mond ez a MacDonald-Strickland.

– Ha lehet, Szürkét küldje előre – kérte Ben-Ami, s a Tylos Szálloda előtt hullámzó tömegen átfurakodva belépett a hallba. Nem sokkal később Weingrassék az előcsarnokban tartózkodók zsongásán át is hallották, hogy tárcsázni kezd, majd néhány érthetetlen, elmosódott hang után beleszól a kagylóba:

– Strickland sejk?

– Kicsoda maga? – a brit óvatos suttogása tisztán hallatszott, Ben-Ami nyilván közelebb rakta a kagylóhoz az adó-vevőt.

– A hallban vagyok... Anah henah, Utti gahrah...

– Hülye állat! – szitkozódott MacDonald. – Beszéljen értelmesen, mert ebből a baromságból semmit nem értek! Miért a hallból telefonál?

– Csak próbára akartam tenni, Mr. Strickland – vette elejét gyorsan a további kérdezősködésnek Ben-Ami. – Feszült helyzetekben az emberek könnyen elárulhatják magukat. Válaszolhatott volna olyat is, amiből rögtön tudnám, hogy nem maga az, akit keresek.

– Jól van, jól van. Értem én. Az a lényeg, hogy itt van! Elég hosszú időbe telt, míg jelentkezett. Félórával ezelőttre vártam. Tudom, hogy át kell adnia nekem egy üzenetet. Mondja gyorsan!

– A telefonba nem – válaszolta határozottan a Moszad embere. – Nagyon jól tudja, hogy telefonon ilyen fontos dolgokról soha nem beszélünk.

– Ha azt hiszi, hogy csak úgy beengedem a szobámba...

– Nem hiszem, és a maga helyében én sem tenném – szakította félbe határozottan MacDonaldot Ben-Ami. – Tudjuk, hogy van fegyvere.

– Ilyen jól tájékozottak?

– Minden:, a városban titokban eladott fegyverről van értesülésünk.

– Igen... gondolhattam volna...

– Nyissa ki az ajtaját, de a láncot hagyja rajta. Ha nem a megfelelő szavakat mondom, azonnal végezhet velem.

– Igen... remélem, nem lesz rá szükség. Jól jegyezze meg, hogy elég egyetlen elhibázott szó, és golyót kap a fejébe!

– Megigérem, hogy míg odaérek, addig is gyakorlom az angolt, Strickland sejk. Alig ért véget a szállodában lezajlott beszélgetés, a Weingrass kezében lévő készüléken villogni kezdett egy zöld lámpa.

– Hát ez meg mi a fene? – nézett rá értetlenül Manny.

– Közvetlen beszélgetésre kapcsolt. Adja ide! – Szürke elvette tőle a rádiót, és benyomta a gombot. – Mi újság?

– Egyedül van – hallatszott tisztán érthetően Ben-Ami hangja. – Gyorsan kell cselekednünk, most elkaphatjuk.

– Meg ne merjen moccanni, maga agyalágyult moszados! – szólt bele dühösen a visszavett készülékbe Manny. – Még a konzuli műveletek féleszüi is megértik, ha mond nekik az ember valamit, de úgy látszik, a Moszad hülyéi a saját hangjukon kívül semmit sem hajlandók meghallani, legfeljebb, ha Abraham szövegét, megfelelően kódolva.

– Semmi szükség rá, hogy így beszéljen, Manny – próbált tiltakozni Ben-Ami.

– Arra lenne szükség, hogy megértse, amit mondanak magának, ganza macher! Az a hülye arra vár, hogy bármelyik pillanatban megérkezzen a Mahdi küldönce. Valaki, aki nem a hallból fog neki telefonálni, hanem egyenesen felmegy a szobájába. Ő tudja a jelszót, amire MacDonald gondolkodás nélkül ki fogja nyitni az ajtót. Akkor fogunk mi közbelépni, és elkapjuk mindkettőjüket! Mit forgatott a fejében? Azt gondolta talán, hogy ennek a mellettem álló neandervölgyinek a segítségével rátöri az ajtót?

– Hát, igen...

– Erre tényleg semmi szükség – próbált tiltakozni Szürke is, de Manny egyikükkel sem törődött.

– Húzza fel a csíkot a másodikra, és várjon! – adta ki a parancsot. – Mi is ott leszünk mindjárt.

– Mr. Weingrass – szólt rá az öregre dühtől, reszkető állal a kommandós, miközben elrakta az adó-vevőt. – Maga a legkiállyhatatlanabb ember, akivel valaha is találkoztam.

– Na ne mondja. Bronxban egy ilyen megjegyzésért szétvernék a képét, feltéve, hogy az ír meg olasz haverjaim közül egy tucat képes lenne elbánni magával. Na, gyerünk! – Manny átvágott a Government sugárúton, Szürke pedig elégedetlenül csóválva a fejét, követte.

A szálloda folyosója hosszú volt, a szőnyege kopott. Vacsoraidőben jártak, s a szobák többségében nem tartózkodott senki; Weingrass a folyosó végén állt, és megpróbált rágyújtani egy Gauloise-ra, de az első szívás után újabb köhögési roham tört rá, s a cigarettát a kezéből kiejtve nagy lyukat égetett a szőnyegbe. Ben-Ami a legtávolabbi liftnél tartózkodott, megjátszva az ideges vendéget, aki türelmetlenül vár a soha megérkezni nem akaró szállodai liftre. Szürke tartózkodott a legközelebb a 202-es szobához. Látszott rajta, hogy igazi profi.

Lazán nekidőlt a falnak, s mintha még beszélt volna is a bezárt szobaajtó mögött készülődő,, szemmel láthatóan türelmetlenül várt nőismerőséhez.

Az események olyan gyorsan játszódtak le, hogy még Weingrass is meglepték. Aranypaszományos sapkájával a kezében a Tylos utcai portása lépett ki az egyik liftből, a 202-es szobához sietett, kopogott, s mikor az ajtó résnyire kinyílt, mondott valamit a bent tartózkodónak. Hallatszott, hogy a szoba lakója leveszi az ajtóról a biztosítóláncot, s a következő pillanatban már csak azt lehetett látni, hogy a néhány méternyivel arrébb, a folyosó másik oldalán tartózkodó Szürke mint a nyíl vágódik előre. Futás közben rántotta elő a pisztolyát, s az ajtóban álló két férfinak vetve magát, belökte őket a szobába. A kommandós kétszer lőtt a hangtompítós fegyverből, és Anthony MacDonald revolvere a brit két leszakadt ujjával együtt-a padlóra hullott.

Néhány másodperccel később Weingrass és Ben-Ami is beugrott a szobába, és becsapták maguk mögött az ajtót.

– Teremtő isten! – ordított a padlón fekvő, vérző jobbját markolva az angol. – Jézus Mária! Az ujjam...

– Hozzon egy törülközőt a fürdőszobából! –szólt rá nyugodtan Ben-Amire Szürke, az idősebb férfi szó nélkül engedelmeskedett a felszólításnak.

– Én csak küldönc vagyok! – siránkozott rémülten az ágy mellett kucorgó portás.

– Nekem csak egy üzenetet kellett átadnom.

– Egy frászt egyszerű küldönc maga – dördült rá fenyegetően föléje magasodva Weingrass. – Tökéletesebb szemet már nem is választhattak volna. A bejáratnál áll és mindenkit lát, aki ide bejön, vagy innen távozik. Beszélni akarok magával!

– Nincs kezem! – kiabálta csuklóját szorongatva MacDonald.

– Tessék! – Ben-Ami leguggolt mellé, és kezdte rátekerni az erősen vérző sebre a törülközőt.

– Állj! – Szürke odalépett hozzá, elvette tőle, és félrelökte a törülközőt.

– Maga mondta, hogy hozzam – tiltakozott zavartan Ben-Ami.

– Meggondoltam magam – válaszolta jéghideg hangon a kommandós, és MacDonald csuklóját megragadva lefelé fordította a kezét, hogy még erősebben vérezzen. – A jobb karból, az aortán át a szív gyorsan ki tudja pumpálni a testből az összes vért. Megértettél, khanzir? Megértettél, te disznó? Elmondod, amit tudni akarunk, különben itt fogsz elvérezni. Hol van a Mahdi? Ki ő?

– Nem tudom! – üvöltötte Anthony MacDonald, s a szeméből sűrű patakokban ömlöttek a könnyek. – Mint mindenki más, én is csak telefonálni szoktam, és utána megkeres valaki! Higgyék el, csak ennyit tudok!

A kommandós riadtan felkapta a fejét, mert kifinomult, állandó veszélyen edződött érzékei elárulták neki azt, amiből a többiek még semmit sem sejtettek.

– Le a padlóra! – szólt rá Ben-Amire és Weingrassra. – Igyekezzenek a falhoz, a bútorok mögé!

A szállodai szoba ajtaja kivágódott, és három fehér köntöst viselő, kendővel eltakart arcú arab rontott be rajta. Géppisztolysorozatok szinte darabokra szaggatta MacDonaldot és a Tylos portását. A gyilkosok csak a mészárlást bevégezve érezték meg, hogy kijelölt áldozataikon kívül mások is tartózkodnak a szobában, de addigra már késő volt. Az ajtószárny menedékéből Uzival a kezében előugró kommandós egyetlen sorozattal végzett velük. Hullájuk meg sem mozdult a padlón, mindannyian a fejükbe kapták a halálos lövést.

– Kifelé! – ordította Szürke, és Weingrasshoz ugorva talpra rántotta az idős embert. – A liftek melletti tűzlépcsőhöz!

– Ha megállítanak – kiáltott vissza az ajtó felé futva Ben-Ami –, akkor a lövésektől megijedt vendégek vagyunk!

A Government sugárút egy szűk kis mellékutcájában álltak meg, ahol Szürke inkább magának, mint a többiekhez beszélve, hevesen kifakadt. – A fene egye meg! Muszáj volt megölnöm őket!

– Nem volt más választása – próbálta megnyugtani a Moszad-ügynök. – Az egyik ujjuk a ravaszon volt, és valamelyikünket biztosan megölték volna, ha ugyan nem mindhárunkat.

– De ha csak egy is életben marad közülük, akkor most rengeteget tudnánk – folytatta önmagának tett szemrehányásait a Maszada-brigád tagja.

– Így is megtudtunk valamit, kisfiam – szólt rá Weingrass.

– Hajlandó volna végre abbahagyni a gúnyolódást?!

– Ez nem gúnyolódás volt, hanem a szeretet jele, fiatalember.

– Mit tudtunk meg, Manny?

– MacDonald túl sokat beszélt. Ijedtségében olyanokat mondott a telefonba, amiről jobb lett volna hallgatnia. A nagy szája miatt kellett meghalnia.

– Mi köze van mindehhez a portásnak?

– Csak annyi, hogy ő a könnyen feláldozhatók közé tartozott. Nem volt más feladata, mint kinyitni az ajtót a Mahdi kivégzőosztaga előtt. Lehet, hogy maguk nem figyelték, de a fegyverek szinte alig csaptak zajt.... Most pedig, hogy tudomást szereztünk MacDonald nagy pofájáról és a kivégzéséről, két fontos körülményt már szinte adottnak is vehetünk. Olyan ez, mint amikor erkélyt tervez az ember egy épületre. A kifelé tartó erőt egy ugyanakkora, befelé húzóval kell ellensúlyozni.

– Mi az ördögöt hablatyol itt, Manny?

– Kendrick talán nem is tudja, milyen jó munkát végzett – válaszolta az öreg, tudomást sem véve a bántó éllel feltett kérdésről. – A Mahdi megijedt. Fogalma sincs, mi zajlik körülötte, s mivel a nagypofáját megölette, most már nincs is senki, aki elmondhatná neki. Hibát követett el, és ez már valami. A Mahdi hibát követett el!

– Ha az építész elképzelései is olyan tiszták és megalapozottak, mint ez a fejtegetés, akkor remélem, soha nem fog házat építeni Izraelben – jegyezte meg Szürke.

– Már megint ezek a fullánkös szavak. Biztos, hogy nem Bronxban járt iskolába? Na, mindegy. Menjünk, nézzünk körül a Dzsuma-mecset környékén... Aprópó, mondja csak, kisfiam, maga még soha nem követett el hibát?

– Dehogynem. Amikor Bahreinbe jöttem...

Emmanuel Weingrass a választ már nem hallotta. Az öreg a falnak dőlt, és egész testét hevesen rázta a kínzó köhögés.

Kendrick a kezében tartott kagylóra meredt, aztán dühösen, de félve is levágta a készülékre. "Ha reggel előtt elhagyja azt a királyi házat, abban a pillanatban halott ember lesz. Maradjon a helyén, és holnap szép csendben menjen vissza oda, ahonnan jött, ahová tartozik." Ha cáfolhatatlan bizonyítékot szeretett volna arról, hogy közeledik a Mahdihoz, hát most megkapta. Gyakorlatilag fogoly volt. Ha egyetlen lépést tesz az elegáns belvárosi házön kívül, a láthatatlanul rejtőzködő, s csak az ő megjelenésére váró gyilkosok azonnal lecsapnak. Fertőtlenített, kimosott és kivasalt, a terroristakéval azonos öltözkézésben még csak el sem téveszthetik. Az utasítást, hogy menjen vissza oda, ahonnan jött, persze egy pillanatra sem vette komolyan. Tisztában volt vele, hogy egy amerikai képviselő megölését, még ha bahreini jelenléte könnyen vissza is vezethető a maszkati szörnyű eseményekre, nem szívesen vállalná senki. A Mahdi ugyanakkor nem engedheti meg azt sem, hogy ez a képviselő visszatérjen Washingtonba. Ha kézzelfogható bizonyítékai nincsenek is, annyit már tud, hogy azt a titkos hadviselés művészetében nála jártasabbak jól felhasználhassák. Nyilvánvaló volt hát, hogy a kíváncsi, számára tilos területre tévedt amerikai a szörnyű idők ártatlan áldozatainak listáját fogja szaporítani – természetesen másokkal együtt. Egy repülőtéren vérengzés, egy levegőben felrobbantott utasszállító – rengeteg a lehetőség, és a lényeg csak az, hogy az áldozatok között ott legyen az a bizonyos, túl sokat tudó ember is.

A küzdelem tehát – mint azt előre sejtette – végeredményben ismét leszűkült rá és a Mahdira. Valamelyiküknek el kellett buknia és tudta, hogy ő lett a vesztes. Annyi mozgástere maradt, mint egy összeomlott ház pincéjében, ezer tonnányi beton. és vastörmelék alatt kucorgó embernek.

– Odkhul! – szólt ki hangosan arabul, mikor meghallotta az erőteljes kopogást, és önkéntelenül is a fegyveréért nyúlt. Bal tenyerén nagy tálcát egyensúlyozva az őrlépet a szobába, Evan pedig megnyugodva visszadugta a párna alá a pisztolyt.

– Parancsoljon, uram! – mondta nem kis büszkeséggel a hangjában a katona, és lerakta a tálcát az asztalra. – Személyesen válogattam össze a legremekebb ételeket. A feleségem mindig mondja, hogy nem harcosnak, hanem szakácsnak kellett volna mennem...

Kendrick nem is hallotta, mit mond, mert minden figyelmét a pályát tévesztett férfi külseje kötötte le. A katona mintegy hat láb magas volt, széles vállakkal és egészen karcsú derékkal. Ez utóbbit leszámítva a termete szinte tökéletesen megegyezett az övével. Kendrick tekintete ide-oda ugrált a székre terített ruhája, és a szakácsnak született harcos kék és vörös uniformisa között, s miközben a katona a tálakat rakosgatta, keze óvatosan becsúszott a párna alá.

Csak arra tudott gondolni, hogy a ház körül őrködők egy terrorista öltözéket viselő férfira vadásznak, de a bahreini királyi gárda egyenruhájára valószínűleg nem fognak odafigyelni. Érezte, hogy nincs más választása, mert ha nem cselekszik, akkor valahol, valamilyen körülmények között biztosan végeznek vele. Egyetlen dolgot tehetett, és azt is tette. Óvatosan az őr mögé került, és pisztolya agyával teljes erőből a férfi tarkójára sújtott.

A katona eszméletét veszítve a padlóra rogyott, Evan pedig az asztalhoz ült és olyan gyorsan, mint még talán soha életében, enni kezdett. Húsz perccel később a gárdista megkötözve, felpofozott szájjal az ágyon feküdt, Kendrick pedig az öltözőasztal fölötti tükörben vizsgálta magát. Egy jó szabó biztosan talált volna igazánivalót a kék-vörös uniformison, de Evan úgy ítélte meg, hogy az esti szürkületben senki sem fogja észrevenni, hogy nem pontosan neki való a ruha.

Gyorsan átkutatta a szekrényeket, és talált egy műanyag bevásárlószatyrot, amibe beletömöködhetette Maszkatból hozott ruháját. A telefonra pillantott, de rájött, hogy azt többet nem használhatja. Ha sikerül épségben eltávolodnia a háztól – gondolta –, akkor majd az utcáról felhívja Azrát.

Azra dühös léptekkel rótt az Aradous Hotel szobáját, és egyre erősebbé vált benne a gondolat, hogy elárulták. Hol lehet Amal Bahrudi, pontosabban az a kék szemű férfi, aki Bahrudinak nevezi magát? Lehetséges volna, hogy mégsem az, akinek látszani akar, hanem Kendricknek hívják, ahogyan az a bolond angol is nevezte? Az egész utazás csak csapda lenne, aminek az a célja, hogy elfogják a maszkati parancsnoki tanács egyik tagját, a Kék fedőnévre hallgató terroristát?... Terrorista? Mennyire jellemző ez a szóhasználat az Irgun Zvai Leumi és a Haganah cionista gyilkosaira! Milyen könnyen megfélemedeznek saját mészárlásaiukról, Szabra és Satila vérfürdőjéről! Ellopják egy másik nép hazáját, eladják, ami nem is az övék, képesek gyerekeket ölni csak azért, mert palesztin zászlót vesznek a kezükbe – az ilyet nevezik "véletlen túlkapasnak" –, és közben másokra sütik rá a terrorista jelzőt... Ha az Aradous valóban csapda, akkor semmiképpen sem maradhat a szobájában; de ha mégsem az, akkor nem szabad elmennie, mert csak itt tudják megtalálni.

A telefoncsörgést meghallva egyetlen ugrással a készüléknél termett. – Tessék! – Egy kicsit elkéstem, de már úton vagyok. A nyomomra bukkantak, és a repülőtéren majdnem megöltek, de sikerült megmenekülnöm. Lehet, hogy azóta már a te tartózkodási helyedet is kiderítették.

– Micsoda?

– Valakinek biztosan eljárt a szája. Hagyd ott a szobádat, de kerüld el a szálloda előcsarnokát. A tűzlépcsőn menj le, aztán végig a földszinti folyosón és a szálloda konyháján, A személyzeti ajtón kijutsz a Vadi al-Ahdra. Gyere át az úttesten, én a másik oldalon várlak.

– Valóban az vagy, akinek mondd magad, Amal Bahrudi? Megbízhatok benned?

– Egyikünknek sincs más választása, mint bízni a másikban. Nem így van?

– Ez nem válasz.

– Nem vagyok az ellenséged – hazudta Evan Kendrick. – Soha nem leszünk barátok, de nem vagyok az ellenséged. Nem engedhetem meg magamnak. Nemcsak a saját idődet vesztegeted, költő, hanem az enyémet is. Öt perc múlva ott leszek. Siess!

– Már indulok is.

– Légy óvatos!

Azra a szekrényhez lépett, hogy elővegye a várakozás óráiban többször is szétszedett és gondosan áttisztogatott fegyvereit. A kisméretű Heckler and Koch P98 automatát becsúsztatta a lábszárára erősített gurt alá. A nagy tűzerejű Mauser Parabellumot a hóna alatti pisztolytáskába tette, és magához vette tokba bújtatott borotvaéles törét is. Felkapta a zakóját, és csendben behúzta maga mögött az ajtót.

Valószínűleg fel sem tűnt volna neki a dolog, ha nem koncentrált olyan erősen, hogy minél előbb megtalálja a tűzlépcsőt, és értékes másodperceket takarítson meg. Először jobbra indult, a folyosó déli vége felé, s csupán a szeme sarkából vette észre a résnyire nyitva maradt, s most becsukódó ajtót. Nem törődött vele különösebben; valamelyik vendég, feltehetően egy bevásárlásból hazatérő nyugati nő hagyhatta nyitva és csak később kapott észbe. Mivel a folyosó végén nem talált kijáratot, gyorsan visszafordult, hogy megnézzé az északi oldalt. A másik, szintén csak résnyire nyitott ajtó csukódását látva az első ajtócsukás is egészen más értelmet és jelentőséget nyert számára. Megtalálták! Figyelték a

szobáját! Ki lehet, kik lehetnek azok? Azra folytatta útját, de alig haladt túl a második ajtón, a falhoz préselte magát, és lélegzetviSSzafojtva várt, kezében a tokjából előhúzott törrel. Másodpercek teltek csak el, az ajtó ismét résnyire nyílt, ő pedig teljes lendülettel nekivetette magát. Elég volt egyetlen pillantás a vele nagyjából egykorú, a sivatagi kiképzéstől lebarnult férfira, hogy felismerje benne a halálos ellenséget, az izraeli kommandóst. A zsidót váratlanul érte a támadás, fegyvertelen volt, kezében csak egy rádió adó-vevőt tartott.

Azra egyenesen az izraeli torkának támadt a késsel, de egy gyors hárítás eltérítette útjából a gyilkos fegyvert. A terrorista második döfése már a rádiót tartó kezét vette célba, s a készülék a padlóra hullott.

Azra sarkával berúgta az ajtót, és ismét támadni akart, mikor az izraeli egy jól irányzott rúgással elérte a térdét, és ledöntötte a lábáról. A palesztin oldalra gördült, de a második rúgás így is eltalálta a nyakát, a harmadik pedig a bordáin csattant. Az izraeli a lendülettől egy pillanatra elveszítette az egyensúlyát, s a terrorista rögtön ki is használta az alkalmat. Tört markoló ökle meglendült és a hegyes penge a kommandós gyomrába mélyedt. Azra arcára vér spriccelt és a Maszada-brigád Narancssárga kódnevű katonája a padlóra hullott. A palesztin a rúgásoktól sajgó testtel éppen feltápászkodott, mikor az ajtó zárját kiszakítva egy újabb kommandós vágódott a szobába. Fiatalabb volt, mint a társa, és egyetlen pillantással felmérve a helyzetet, a hóna alatt lévő fegyverért kapott. Azra nekiugrott az izraelinek és az ajtónak dobta. Kék megingott, de sikerült elkapnia a palesztin kezét, mielőtt az le tudott volna sújtani a törrel. Térdét a gyomrába nyomta, a karját magasba rántotta, ha a kést nem is sikerült elvenni tőle, a padlóra tudta kényszeríteni Azrát. A két férfi kis időre szétvált, és engesztelhetetlen gyűlölettel nézett egymásra.

– Zsidókat akarsz gyilkolni? Próbálj engem megölni, te disznó! – üvöltötte Jaakov.

– Miért ne? – Azra kése előrelelendült, de a döfés nem talált. – Arabokat gyilkoltok! Akár te is meghúzhattad a ravaszt, mikor megöltétek anyámat és apámat!

– Szidon mellett te is megölhetted a két bátyámat!

– Lehetséges! Én is ott voltam, és remélem, hogy az én golyóm végzett velük!

– Te vagy Azra!

Gyilkolási ösztöntől hajtott állatokként ugrottak egymásnak. Vér spriccelt körülöttük, csontok reccsentek, bosszúszomjas hörgés töltötte be a szobát. Az öldöklő küzdelem ugyanolyan hirtelen ért véget, ahogyan elkezdődött – a Maszada-brigád tagja megfordította, és markolatig döfte az arab torkába a tört. Jaakov vértől lucskosan, a harctól kimerülten nehézkesen feltápászkodott, halott bajtársához lépett, és lezárta a szemét: – Salom – suttogta. – Találd meg a békét, amire mindannyian vágyunk, barátom. Nincs most idő a gyászra, a holttesteket el kell takarítani – gondolta. Mielőbb el akarta érni a többieket, hogy megmondja nekik: Azra, a gyilkos, halott. Meghetnek vissza Maszkatba, hogy kiszabadítsák az apját. Több sebből vérezve az ágyhoz vándorolt, visszahajította a takarót és magához vette halott társa Uziját, A vállára vetette és az ajtóhoz lépett, hogy óvatosan kikémleljen a folyosóra.

Kendrick érezte, hogy nem várhat tovább tétlenül a Vadi el-Ahd fáai alatt. Az idő gyorsan múlik, s a Mahdi kapcsolata már biztosan várja Azrát a megbeszélt találkozóra. Úgy érezte, minden világos, tudja, mi történhetett. Ő lelepleződött, s az tulajdonképpen lényegtelen, hogy a repülőtéren történtek, vagy egy maszkati kiszivárogtatás miatt. Lehet, hogy azok közül árulta el valaki, akiket a városba érkezése után felhívott, és akik nem voltak hajlandók elmenni hozzá a szállodába, mint Musztafa, akinek életével kellett fizetnie barátságáért és merészségéért.

A Mahdi stratégiája teljesen nyilvánvaló. Elszigeteli az amerikaiakat, és megvárja, hogy a terrorista

egyedül elmenjen a találkozóra. Ha nincs ott az amerikai akkor csapda sem lehet, a palesztin pedig minden további nélkül kiiktatható a képből. Meg fogják ölni, de előbb kiszedik belőle, pontosan mi is történt Maszkatban.

Hol lehet Azra? Harminchét perc telt el azóta, hogy telefonon beszéltek, s neki öt perccel később itt kellett volna lennie. Evan több mint tizedszer nézett már az órájára, és elkeseredetten káromkodott. Cselekednie kell, muszáj csinálnia valamit! Meg kell tudnia, hol lehet Azra, mert nélküle nem fog működni a csapda.

A Mahdi küldönce nem mutatkozik, ha nem lát senkit, akit ismer, aki előtt bátran leleplezheti magát. Milyen közel jutott már a célhoz és mégis milyen távol van még tőle!

A maszkati ruháit tartalmazó műanyag szatyrot benyomta a járda melletti bokrok közé és az úttesten átkelve a fontos megbízatást teljesítő királyi gárdista teljes magabiztosságával elindult a szálloda személyzeti bejárója felé. A mellette elhaladó, munkájuk végeztével távozó alkalmazottak közül többen is mélyen meghajoltak előtte, bízva benne, hogy nem állítja meg őket, és nem veszi el tőlük nehezen megszerzett kincseiket – néhány, a szállodából lopott szappant, vécépapírt, a szobájukban étkező részeg nyugati vendégek tányérjáról elcsent falatokat. Ismerős volt neki a helyszín, nem véletlenül választotta éppen az Aradoust. Egy alkalommal Mannyvel is a személyzeti ajtón kellett távozniuk, miután az emír egyik rokona rájött, hogy Weingrass amerikai állampolgárságot ígért az egyik sógornőjének arra az esetre, ha hajlandó lefeküdni vele. Áthaladt a konyhán, elérte az épület déli oldalán végighúzódó tűzlépcsőt, óvatosan felment a második emeletre, és pisztolyát óvatosan előhúzza lassan kinyitotta az ajtót. A folyosó üres volt, senkivel sem találkozott, miközben odaosont a 202-es szoba ajtajához és halkan bekopogott.

– Odkhulu – hangzott odabentről az arabul több látogatónak szóló, belépést engedélyező válasz.

Evan a kilincséért nyúlt, de közben érezte, hogy valami nincs rendben. Miért a többes szám, miért nem egy embernek szól csak az engedély? Elfordította a gombot, visszahúzódott a falhoz, és a lábával rúgta be az ajtót.

Odabent csend volt, egy moccanás sem hallatszott. Kendrick várt néhány másodpercet, majd óvatosan, a fegyvert maga előtt tartva belépett a szobába. Teremtő isten! A rémülettől elkerekült szemmel figyelte a fal mellett a padlóra csúszott Azrát, akinek átdöfött torkából még mindig szivárgott a vér.

– A barátja, ez a disznó, halott – hallatszott egy halk hang a háta mögül. Evan megpördült és egy, a halotthoz hasonlóan vértől lucskos fiatalemberrel találta szembe magát. A gyilkos rogyadozó lábbal a falnak támaszkodva állt, és Uzi géppisztolyt fogott rá.

– Ki maga? – suttogta kiszáradt torokkal Kendrick. – Mit tett, maga átkozott? – kérdezte meg, de már ordítva.

A férfi gyorsan becsukta az ajtót, s a fegyvert továbbra is Evanre fogva válaszolt: – Megöltem egy embert, aki gondolkodás nélkül gyilkolta a népemet, és engem is megölt volna, ha tud.

– Jézusom! Maga izraeli!

– Maga pedig az amerikai.

– Miért tette? Mit keres itt?

– Nem én akartam idejönni.

– Ez nem válasz!

– Azt a parancsot kaptam, hogy ne válaszoljak, ha kérdeznek.

– Muszáj volt megölnie? – Kendrick a palesztinra nézett.

– Hogy az ő szavait használjam: Miért ne? Az olyanok, mint ő, iskolásokat mészárolnak le, utasokkal teli repülőgépeket és autóbuszokat robbantanak fel, ártatlan sportolókat öltek meg Münchenben, idős emberek fejébe eresztenek golyót csak azért, mert zsidók. Gumicsónakkal szállnak partra a strandokon, és legyilkolják a testvéreinket! Miért? Azért, mert zsidók vagyunk, és megpróbálunk életben maradni egy kietlen, vad földszávon, amit mi szelídítettünk meg és nem mások.

– Arra sem volt esélye, hogy...

– Hagyjon engem békén, amerikai! Tudom, mit akar mondani, és undorodom tőle. A végén mindig ugyanoda lyukadunk ki. Ha csak suttogva is, de a világ még mindig a zsidókat akarja felelőssé tenni mindenért. Azok után, ami velünk történt, még mindig mi vagyunk minden bajnak az okozói. Hát tudja mit, maga mások dolgába avatkozó ostoba amatőr?! Nincs szükségünk a megjegyzéseire, de a büntudatára sem! Mi csak azt akarjuk, ami megillet bennünket. Kijöttünk a haláltáborokból, a gázkamrákból és a krematóriumokból, hogy visszaszerezzük azt, ami a miénk!

– Maga rohadék! – üvöltötte Evan, és dühösen a vérző holttestre mutatott. – Pontosan úgy beszél, mint ő! Mikor hagyják már abba?!

– Mit érdekli ez magát? Menjen vissza a kényelmes birtokára, a békés vidéki klubjába, amerikai! Hagyjon bennünket békén! Menjen vissza oda, ahova tartozik! Kendrick maga sem tudta, hogy az alig egy órája hallott szavak ismétlődése, a betontörmelék alá temetett hetvennyolc ember halálüvöltésének emléke vagy a

Mahdi felkutatásába vetett reményének szertefoszlása volt-e rá olyan hatással, hogy vadul nekiugrott a meglepett izraelinek. – Rohadt csirkefogó! – üvöltötte, s miközben a falhoz lökte, a kezéből kiragadott Uzit a szoba másik végébe dobta. – Honnan veszi a bátorságot, hogy megmondja nekem,, mit tegyek és hova menjek? Ostoba vakhitükben egymást és önmagukat gyilkolják! Embereket áldoznak fel, pénzt és szellemi energiát pazarolunk rá, hogy megpróbáljuk jobb belátásra bírni magukat, de egyikük sem hajlandó egy jótányit sem engedni! Talán jobb lenne, ha hagynánk, hogy mészárolják egymást, kiszívják egymás véré, mert az a néhány, aki utána életben marad, esetleg hajlandó lenne Jobb belátásra térni! – Kendrick átszáguldott a szobán, felragadta a géppisztolyt és a kommandósra fogva, dühtől tajtékozva megkérdezte: – Ki az ördög maga, és mit keres itt?

– A fedőnevem Kék. Ennél többet nem szed ki belőlem.

– Milyen fedőnevet mondott?

– Kék.

– Teremtő isten – suttogta Kendrick: és a halott Azrára nézett. Visszafordult az izraelihez, és odaadta neki a géppisztolyt. – Menjen, és lője szét az egész kibaszott világot! – mondta már-már szelíden. – Csináljon, amit akar, nem érdekel. – Anélkül, hogy visszanézett volna, kiment a szobából.

Jaakov döbbenten nézett előbb az amerikai mögött bezáródó ajtóra, aztán a padlóra csúszott holttestre, s beletelt jó néhány másodpercbe, míg rászánta magát, hogy szájához emelje az adó-vevőjét, és megnyomja rajta a gombot.

– Hklem – hallatszott a készülékből a szállodán kívül őrködő Fekete hangja.

– Sikerült elérned a többieket?

– Vörösnek igen. Itt vannak... illetve látom őket közeledni az el-Ahdon. Az idősebb kollégánk Vörössel van, Szürke pedig az öreggel, Valami baj lehet vele, mert Szürke támogatja. Veled mi van?

– Egyelőre nem vehetitek hasznomat. Talán majd később...

– Narancssárga?

– Ő elment...

– Mi történt?

– Nincs rá idő, hogy elmondjam. A disznó is halott. Az illető kifelé tart a szállóból. Kék-vörös egyenruha van rajta. Kövessétek, de vigyázzatok, mert az idegei már nem sokáig bírják. Visszamegyek a szobámba, ott keressetek.

Evan holdkórosként szelte át a Vadi el-Ahdot, és egyenesen a bokrokhoz ment, amelyek közé a műanyag szatyrot rejtette. Úgy érezte, kényelmesebben tud majd mozogni, és kevésbé lesz feltűnő a Maszkatból magával hozott ruhákban. Tudta, hogy eljutott odáig, ahonnan már nem fordulhat vissza. Meg kell találnia a találkozási kijelölt helyen azt az embert, aki elvezeti a Mahdihoz.

A szatyor a helyén volt, és a bokrok is vetettek akkora árnyékot, hogy feltűnés nélkül át tudott öltözni. Visszament a járdára, és az Isa sejk úton elindult a Dzsuma-mecset felé.

– Itklem – szólt bele a rádió adó-vevőbe Jaakov. A szobájában feküdt az ágyon, szorosan a sebeire tekert törülközőkkel és a fehérneműjéből tépett kötésekkel.

– Itt Szürke. Mennyire súlyos a sebed?

– Többnyire csak vágások. Veszítettem valamennyi vért, de túl fogom élni.

– Beleegyezel, hogy átvegyem a parancsnokságot, míg rendbe nem jössz?

– A parancs is így szólt.

– Tőled akartam hallani.

– Rendben van, hallottad.

– Még valamit. Most, hogy a disznó nincs többé, akarod, hogy visszamenjünk Maszkatba? Ki tudom kényszeríteni, ha igent mondasz.

Jaakov néhány másodpercig a mennyezetet bámulta, egymással ellentétes gondolatok száguldoztak benne, és eszébe jutottak az amerikai szavai. – Nem – válaszolta végül csöndesen. – Túl messzire ment már, és túl sokat kockáztat. Maradjatok mellette!

– W-t szeretném hátrahagyni. Talán veled...

– Soha nem egyezne bele. Emlékszel, mit mondott? A "fiáról" van szó.

– Igazad van, felejtsd is el, hogy mondtam – vetette el rögtön a tervét Szürke.

– Egyébként teljesen elviselhetetlen.

– Valami újabbat mondj.

– Mondok – vágott közbe Szürke. – Az illető levetette az egyenruhát, és nemrég haladt el mellettünk. W szúrta ki. Úgy megy, mint az alvajáró.

– Vagy mint aki tudja, hogy meg fog halni.

– Vége.

Kendrick menet közben irányt változtatott, mert az ösztöne azt súgta, hogy a Dzsuma-mecset felé tartva maradjon a tömegben, ameddig csak tud. A széles Bab el-Bahreinen északnak fordult és elhatározta, hogy a Bab el-Square-en áthaladva az el-Kalifa sugárúton folytatja az útját. Összefüggéstelen, zavaros gondolatok örvénylettek benne. Úgy érezte magát, mintha egy labirintusban haladna, amelynek valamelyik fordulója után bele fog ütközni abba az emberbe, vagy azokba az emberekbe, akik a halott Azrát várják. Egyetlen előnye volt velük szemben, de az nem elhanyagolható, ő tudta, hogy azok kit keresnek, de azok nem ismerték őt. Addig fog körbejárni a találkozó helyén, amíg észre nem vesz valakit, aki tisztában van vele, hogy az életét kockáztatja, ha nem viszi el a fiatal terroristát a Mahdihoz. Az az ember valamilyen módon biztosan el fogja árulni magát. Talán megállítgatja majd a járókelőket, hogy az arcukba bámuljon, és egyre nagyobb izgalom vesz erőt rajta. Meg fogja találni, elszigeteli a társaitól, ha vannak, és megtöri, kiszedi belőle, amit tudni akar... Érezte, hogy a tömeg egyre szorosabbra zárul körülötte. Egy kéz nehezedett a vállára, és megfordult, hogy lerázza magáról. A tűszúrás a gerincoszlopa táján érte, s a világ abban a pillanatban elsötétült körülötte.

Jaakov telefoncsörgésre riadt. – Tessék!

– Elkapták az amerikaiit – hallatszott a kagylóból Szürke hangja. –

Bebizonyosodott, hogy léteznek.

– Hol történt és hogyan?

– Ez most nem érdekes, különben sem ismerem az utcákat, hogy el tudjam mondani.

A fontos, hogy tudjuk, hová vitték.

– Micsoda? Honnan? Nehogy azt mondd erre is, hogy nem érdekes!

– Weingrassnak köszönhetjük. Rájött, hogy gyalog nem bírja tovább, és egy örült arabtól tízezer dollárért megvette a lerobbant taxiját. Beszálltunk, követtük az amerikaiit és láttuk, amikor megtörtént a dolog. Weingrassnak köszönhetjük, a mindenségit!

– Vigyázz, a lelkesedésből is megárt a sok – Jaakov arcán átfutó mosoly suhant át. – Hová vitték Kendricket?

– Egy Szalahaddin nevű épületbe, a Tujjar úton...

– Kié az épület?

– Adj egy kis időt, Kék! Adj Weingrassnak időt! Most hajtja fel telefonon az összes bahreini ismerősét, hogy bevasalja rajtuk sokéves adósságaikat.

– Kié az épület? – ismételte meg a kérdést Jaakov.

– Egyelőre úgy tűnik, hogy hat cég osztozik rajta. Már csak le kell nyomozni őket...

– Valaki jöjjön értem! – adta ki az utasítást a kommandósok parancsnoka.

– Hát sikerült megtalálnia a Mahdit, képviselő – mondta a sötét bőrű, egyszerű fehér köntöst és zafírdíszes pánttal leszóritott fehér selyemkendőt viselő arab. Nagy, mozaikdíszes kupolával fedett szobában voltak, amely magas és keskeny ablakaival, kevés, sötétbarnára pácolt bútoraival és a főhelyen terpeszkedő, inkább oltárra, mint eredeti rendeltetésére emlékeztető hatalmas asztallal úgy nézett ki, mint valami mecset, vagy egy különös szekta legfőbb szentélye. –

Elégedett? – folytatta az asztal mögött trónoló Mahdi. – Esetleg csalódott, mert rájött, hogy ugyanolyan ember vagyok, mint maga? Nem is jól mondtam, hisz nem vagyok olyan, mint mások, de mégiscsak ember.

– Maga egy mocskos, alá való gyilkos! – Kendrick fel akart pattanni a magas, egyenes támlájú székről, de a mellette álló két ór megragadta, és visszanyomta a helyére. – Hetvennyolc ártatlan embert gyilkolt meg: férfiakat, nőket és gyerekeket! Rájuk robbantotta az épületet! Aljas gazember!

– Az volt a háború kezdete, Kendrick. Minden háború áldozatokat szed, és nemcsak a harcosok közül. Megnyertem azt a nagyon fontos csatát. Maga négy évre eltűnt, és én ezalatt olyan mértékben léptem előre, amire talán nem lett volna módom, ha maga itt marad. Vagy ha itt marad az az elviselhetetlen zsidó, Weingrass, azzal a nagy pofájával!

– Manny... Mindig magáról beszélt, soha nem szűnt meg figyelmeztetni bennünket!

– Én az ilyen szájakat egy villámgyors pengével szoktam elhallgattatni, vagy egy golyóval ha úgy jobban tetszik... Mikor tudomást szereztem magáról, rögtön tisztában voltam vele, hogy amiatt a négy évvel ezelőtti első csata miatt jött vissza. El kell azonban ismernem, hogy egészen kilenc órával ezelőttig ügyesen keverte a kártyákat, Amal Bahrudi.

– Valóban? – kérdezte Evan, mert hirtelen nem tudta, mit mondjon.

– A szovjetek emberei sem vetik meg a fizetéskiegészítést. Az európai-arab keverék Bahrudit napokkal ezelőtt Kelet-Berlinben megölték... aztán hipp-hopp ismét felmerül Kendrick neve, és egy barna bőrű, de kék szemű arab jelenik meg Maszkatban. Az ötlet már-már extrém volt, de bevált. Komoly segítőtsárai lehettek, mert maga azért nem elég gyakorlott ezekben az ügyekben. Evan figyelte az erős pofacsontokat, a csillogó, jéghideg szemeket, és bizonytalanul motoszkálni kezdett benne egy gondolat. – A szemei – mondta, s a fejét megrázva igyekezett szabadulni a belépumpált kábítószer maradék hatásától. – Valahol már láttam magát.

– Hát persze hogy látott, Evan! Gondolkozzon csak! – a Mahdi levette a gotráját, és előtűnt alóla már őszülő, de még mindig tömött, gyapjas fekete haja. A fejkendő nélkül még hangsúlyosabbá vált magas, sima homloka, bozontos, összevont szemöldöke. – El tud képzelni egy iraki sátorban? Esetleg egy középnyugati gyár szerelőcsarnokában valamilyen nagygyűlés szónoki pódiumán?

– Jézusom – suttogta Kendrick, miközben feltámadtak benne az emlékképek. – Hét vagy nyolc éve Baszrában keresett meg bennünket, és felajánlotta, hogy gazdaggá tesz, ha félbehagyjuk a munkát. Azt mondta, hogy Irán és a sah megtörésére már készen vannak a tervek, és nem akarja, hogy korszerű repülőtér épüljön Irakban. – Amit mondtam, be is következett. Létrejött egy igazi, tiszta iszlám társadalom.

– Lószart! Szerintem azóta rég kiárusította az olajmezőiket. Különböző is, úgy mohamedán maga, mint az én skót nagyapám. Chicagóból való – innen a középnyugati gyár –, de elzavarták vagy húsz éve, mert a fekete választóinak a gyomra sem vette be, amivel maga próbálta etetni őket. Zsebre tette a millióikat, aztán ide jött, hogy továbbterjessze azt a fasiszta okádékot és még több milliót harácsoljon össze. Weingrass pontosan tudta, kicsoda maga és kirúgta. Emlékszem, mocsoknak nevezte, és figyelmeztette Baszrában, hogy ha nem takarodik azonnal, akkor a fejére borít egy vödör meszet, hadd verhesse agyon magát fehér náciékné. – Weingrass zsidó – válaszolt nyugodt hangon a Mahdi. – Csak azért volt rám olyan dühös, mert megérezte bennem a nagyságot, amire ő hiába vágyott. A zsidók utálják a mások sikereit, ezért is lettek a világ agitátorai...

– Kit akar félrevezetni ezzel az ostobasággal? Mocskos shvartzenak nevezte magát, és ennek semmi köze nem volt a bőre színéhez. Maga egy utolsó szemét, Al Falfa, vagy hogy is hívatta magát a begőzölt agyú követőivel. Rijád után hány embert ölt meg még? Hányat mészárolt le?

– Annyit, amennyit szent háborúnk követel, amit azért vívunk, hogy megőrizzük a faj, a kultúra és a hit tisztaságát a világnak ezen a részén – a chicagói Mahdi arcán jéghideg mosoly jelent meg.

– Rohadt, képmutató szemét! – üvöltötte Kendrick. Képtelen volt uralkodni magán, s a székből felugorva előrenyújtott kézzel a tömeggyilkos felé vetette magát. Mielőtt a Mahdihoz érhetett volna, erős kezek ragadták meg, a padlóra szorították, és kegyetlen rúgások érték a gyomrát és a hátát. Köhögve, zihálva próbált meg felemelkedni, mikor az egyik ór a hajába markolt, hátrarántotta a fejét, társa pedig éles kést szorított a torkához.

– A gesztusai ugyanolyan patetikusak, mint a szavai. – a Mahdi felemelkedett az asztal mögül. – Jó úton haladunk afelé, hogy megteremtünk egy nagy királyságot, és a megbénított Nyugat semmit sem tud tenni ez ellen. Népeket állítunk szembe egymással olyan erőik segítségével, amelyeket képtelenek ellenőrizni. Megosztjuk és leigázzuk őket anélkül, hogy csak egyetlen lövést is leadnánk. Maga, Evan Kendrick, komoly szolgálatot tett nekünk. Vannak magáról fényképeink, amelyek a repülőtéren ábrázolják, amikor megérkezett Ománból. Felvételek készültek a fegyvereiről, a hamis okmányairól és a pénztartó övéről is, benne legalább százezer dollárral. Dokumentálni tudjuk, hogy egy amerikai kongresszusi képviselő Amal Bahrudi néven behatolt a maszkati nagykövetségre, megölte az ott-tartózkodók Naszer nevű, ragyogó szónoknak számító, de egyébként senkinek sem ártó vezetőjét, s később egy Azra nevű fiatal szabadságharcossal is végzett. Mindezt a már mindenki által nagyon várt tűzszünet értékes napjaiban. Tehette ezt másként, mint kormánya megbízásából, annak a brutális ügynökeként? A felháborodás hulláma fog végigsöpörni az úgynevezett demokratikus országokon. A háború tüzet élesztgető szörnyű óriás ismét saját önző érdekei alapján cselekedett, és még saját állampolgárainak élete sem volt elég drága neki ahhoz, hogy visszariadjon a tettétől.

– Maga... – Evan egy gyors mozdulattal ellökte magától a torkához kést tartó kezét, de erős ütést kapott a tarkójára, és ismét a padlóra zuhant.

– A kivégzések a maga mindenki előtt ismertté váló esztelen tevékenysége miatt holnap ismét elkezdődnek – folytatta a Mahdi. – Káosz és Vérontás következik, míg csak meg nem születik a megoldás, a mi megoldásunk, az én megoldásom. Ez azonban magát már nem fogja érinteni, képviselő. El fog tűnni a föld színéről, legnagyobb sajnálatára kormányának, amely, miközben hevesen cáfolja ballépéseit, az értük felelősöket szereti példásan megbüntetni. Nem lesz corpus delicti, a leghalványabb nyoma sem annak, hová tűnt. Holnap, miután a nap felkelt, egy vérző disznótetemhez kötözve Katar közelében bedobják az öböl cápáktól hemzsegó vizébe.

15.

– Ezekben semmi sincs! – kiabált dühösen Weingrass, és az asztalon heverő papírokat szétszórva felpattant a székről. A magas beosztású bahreini tisztviselő elé állt, akit azóta ismert, hogy a Kendrick-csoport egy klubházat épített sok-sok évvel korábban a szigeteken, és rárivallt: – Azok után, amit érted tettem, Hasszán, a sok kenőpénz ellenére, amit kaptál tőlem, ezzel akarod kiszúrni a szemem?!

– Többet is kapsz még, Emmanuel – válaszolta az arab, rendkívül idegesen attól, hogy Weingrass szavait Ben-Ami és a négy kommandós is hallotta, akik ott ültek velük a város szélén álló ház nyugati stílusban berendezett nappalijában. Jaakov, akinek a sebeit közben már ellátta egy orvos, hallani sem akart arról, hogy ágyba feküdjön, és ott ült a többiekkel a nappaliban. A Hasszánnak nevezett férfi rápillantott, és hogy elterelje a figyelmet a múltjával kapcsolatos kellemetlen kérdésekről, megjegyezte: – Rossz bőrben van a fiú, Manny.

– Majd rendbe jön. Kicsit megverték, mert nem engedte, hogy a nagyobbak elvegyék tőle a gördeszkáját. Szóval, mit kapok még és mikor? Itt csak a vállalatok és a termékeik, vagy szolgáltatásaik vannak felsorolva, nekem pedig nevekre van szükségem, ember!

– Meg fogod kapni őket, de hidd el, nem könnyű meggyőzni az iparszabályozási minisztert, hogy hajnali kettőkor menjen be a hivatalába, és kövessen el illegális dolgokat.

– Az ipar és a szabályozás Bahreinben egymást kizáró fogalmak.

– Titkos iratokról van szó!

– Titkos! Bahreinben ez a varázsszó.

– Te is tudod, hogy ez így nem igaz, Manny!

– Hagyd már ezt a hülyeséget, és inkább adj egy whiskyt.

– Javíthatatlan vagy, öreg barátom.

– Meséljen csak erről! Ez engem is érdekel – kérte Hasszánt Szürke, aki a telefonálgatást befejezve visszatért a nappaliba.

– Önöknek is hozhatok valamit, uraim? – érdeklődött az ebédlő felé indultában a házigazda.

– A kardamomis kávé bőségesen elég lesz – válaszolta valamennyiük nevében Ben-Ami. – Nagyon finom ital.

– Alkohollal is szolgálhatok, ha óhajtják. Ez vallásos ház, de távol álljon tőlünk, hogy bárkire is rákényszerítsük a hitünket.

– Hajlandó volna ezt írásba adni, uram? – kérdezte nevetve Fekete. – Odaadnám a feleségemnek, és megmondanám neki, hogy egy mullahtól kaptam. Otthon, ha éppen szalonnás tojást akarok enni, a város túlsó végébe kell érte utaznom.

– Köszönjük, de alkoholt nem kérünk, Mr. Hasszán – erősítette meg Ben-Ami szavait Szürke. – Ha egy kis szerencsénk van, ma éjjel még sok dolgunk lesz.

– És ha nekem is szerencsém lesz, akkor nem vágják le tőből a kezemet – jegyezte meg Hasszán.

Valahonnan a bejárat felől harangjáték hallatszott, jelezve, hogy megérkezett a türelmetlenül várt, magas beosztású megbízott.

Negyvennyolc perccel később, a nagy ebédlőasztalra kiterített papírok fölé görnyedve Weingrass kiválasztott két lapot, és elmélyülten tanulmányozni kezdte őket. – Meséljen nekem erről a Zareeba Limitedről.

– A név szudáni eredetű – válaszolta a hófehér köntöst viselő, az érkezés utáni bemutatkozást szándékosan elmulasztott tisztviselő. – Durva fordításban sziklákkal és sűrű növényzettel körülvett, szigorúan védett erődöt jelent.

– Szudán...

– Az egy afrikai ország...

– Tudom, hogy az! Kartum.

– Az a fővárosa...

– Tényleg? Én meg már azt hittem, hogy Buffalo – torkolta le ismét türelmetlenül Weingrass a bahreinit. – Honnan van ennyi részlegük?

– Holding, amelynek sok területen vannak kiterjedt érdekeltségei. Ha egy vállalat kormányengedélyt akar szerezni különböző export és import-műveletekhez, akkor könnyebben megkaphatja egy tekintélyes, nagy konszern részeként, mintha önállóan lép fel.

– Lószart!

– Parancsol?

– Semmi, semmi. Csak a "jóságos isten" bronxi megfelelőjét használtam. Ki irányítja a vállalatot?

– Van egy igazgatótanács...

– Igazgatótanács mindig van. Én azt kérdeztem, ki a főnök.

– Valójában senki sem tudja. A vezető menedzserük egy tüneményes ember – többször is együtt kávéztam vele –, de ő nem látszik különösebben agresszívnak, ha érti, mire gondolok.

– Ezek szerint fölötte is áll még valaki.

– Nem tudom...

– Kapok egy listát az igazgatókról?

– Ott van a jobb keze mellett.

Weingrass felemelte a lapot, és két óra után először egy fotelbe leülve többször is átfutotta a névsort. – Zareeba... Kartum – ismételte halkán, és feszült arcán látszott, hogy egy régen feledésbe merült emléket próbál felidézni magában. Végül tollat ragadott, határozott mozdulattal bekarikázott egy nevet, és áttolta a papírt az asztal másik oldalán, vele szemben álló bahreini hivatalnoknak.

– Ez egy fekete – mondta az, miután megnézte a nevet.

– Ki számít itt fehérnek és ki feketének?

– Általában az arcvonásaik döntik el, bár az évszázados afrikai és arab keveredés gyakran megnehezíti a dolgot.

– Honnan érkezett?

– Ha bevándorló, akkor a származási országnak is ott kell lennie a listában.

– Itt az szerepel, hogy "ismeretlen".

– Ez rendszerint azt jelenti, hogy az illető valamilyen autoritárius, fasiszta vagy kommunista rezsim elől menekült. Igyekszünk védelmet nyújtani az ilyen embereknek, ha hozzá tudnak járulni társadalmunk felvirágoztatásához, ő nyilván ezek közé tartozik.

– Sahibe el-Farrahkhaliffe – olvasta Weingrass, erősen hangsúlyozva a név minden elemét. – Milyen nemzetiségű lehet?

– Fogalmam sincs róla. Részben afrikai, még nagyobbraészt arab származású lehet.

– Egy frászt! – kiáltott fel dühösen, a szobában tartózkodókat megriasztva Manny. – Tiszta amerikai, vagyis egy mocskos csaló. Ha ez a fickó az, akire én gondolok, akkor egy szemét fekete csirkefogó Chicagóból, akit a sajátjai kergettek el, mert húszmillió dollárt gombolt le róluk, és átsíbolta a pénzt az óceán innenső partján lévő bankokba. Tizennyolc-húsz évvel ezelőtt, habzó szájú fanatikusként még el-Farrah névre hallgatott. Beképzelt, öntömjenező szarházi, akinek a büszkesége nem engedte, hogy teljesen feledésbe merülni hagyja múltjának ezt a részét. Tudtuk, hogy ez a mocskos valamilyen nagyvállalat igazgatótanácsában ül, csak azt nem, melyikében. Kartum? Egy frászt! Chicago déli része. Tessék, itt van maguknak a Mahdi!

– Biztos benne? – kérdezte a nappali és az ebédlő közötti boltív alól Hasszán. – Az alaptalan vád nagyon veszélyes lehet.

– Biztos – válaszolta csendesén Weingrass. – Jobban tettem volna, ha már abban a baszrai sátorban agyonlövöm a mocskot.

– Tessék? – kérdezte zavartan a bahreini hivatalnok.

– Nem érdekes... – legyintett Manny..

– A Szalahaddint még senki sem hagyta el – mondta a beszélgetőkhöz közelebb lépve Szürke.

– Biztos?

– Megbíztam egy taxisofőrt, hogy figyelje az épületet. Nagyon készséges volt, mert jól megfizettem, és még többet ígértem arra az esetre, ha teljesíti, amire kértem. Ötpercenként hívom egy utcai telefonfülkében. A két kocsi még mindig az épület előtt áll.

– Megbízol az emberedben? – kérdezte Jaakov.

– Tudom a nevét és a kocsija rendszámát.
– Az szart sem ér! – dühösködött Manny.
– Megmondtam neki, hogy megkeresem és megölöm, ha hazudik.
– Az előbbi kijelentés visszavonva, kisfiam – jegyezte meg Weingrass.
– Abbahagyná végre...
– Pofa be! A Szalahaddin melyik részét foglalja el a Zareeba?
– A két legfelső szintet, ha nem tévedek – válaszolta a bahreini, – Az alsóbb emeleteken a leányvállalatainak az irodái vannak, de az egész épület a Zareebáé.
– Kényelmes megoldás. Meg tudná szerezni az épület részletes tervrajzát, beleértve a tűzvédelmi és biztonsági riasztórendszerét is?
– Ilyenkor? – kérdezte elszörnyedve a hivatalnok. – Hajnali három múlt, és fogalmam sincs...
– Egymillió amerikai dollár – szólt közbe halkan Manny. – Párizsból küldöm.
– Tessék?
– Ha megszerzi a tervrajzot, magáé a pénz. A fiamról van szó!

A kis szoba sötét volt, mindössze a magasan, elérhető távolságon túl lévő ablakon sütött be halványan a holdvilág. A berendezés mindössze egy alacsony, vászonlepedővel letakart ágyból állt. Az egyik űr hagyott neki egy üveg rossz minőségű whiskyt, és értésére adta, hogy ami rá vár, azon jobb lesz részeg öntudatlanságban túlesni. Meg is kísértette a gondolat, hogy kihasználja a lehetőséget, mert rettenetesen félt. A rémülettől annyira megizzadt, hogy az inge is teljesen átnedvesedett, és a haja csapzottan tapadt a fejéhez. Egyedül a düh tartotta vissza attól, hogy kinyissa az üveget. Elhatározta, hogy a végsőig küzdeni fog, s valahol a tudata legmélyén abban reménykedett, hogy talán kap egy golyót a koponyájába, és így gyorsan túljut a dolgon, megmenekül a rá váró szenvedéstől. Hogyan is képzelhette, hogy képes lesz rá? Mi hitette el vele, hogy meg tud tenni olyan dolgokat, amelyek nála sokkal jobban felkészült emberek számára is öngyilkos vállalkozást jelentettek volna? A válasz benne volt a kérdésben. A hite, a lelkében tomboló gyűlölet késztette rá, hogy vállalkozzon a lehetetlenre, és nem is vallott egészen kudarcot. Meghal ugyan, de valamelyes sikert mégis elért – bebizonyította, hogy a Mahdi létezik, A manipuláció, a csalás dzsungelén át lerakta a jelzőkarokat, és megnyugvással gondolt rá, hogy lesznek majd, akik követik és befejezik, amit ő elkezdett. Az üvegre nézett, és lassan megcsóválta a fejét. A Mahdi szerint a gesztusai és a szavai is patetikusak. Abban a Katar fölötti repülésben bizony nem lesz semmi patetikus.

A Maszada-brigád kommandójának tagjai pontosan tudták, mire vállalkoznak, és mindannyian ellenőrizték, hogy ragtapasszal a bal csuklójukra erősítve megvan-e mindegyiküknél az apró cianid-kapszula. Egyiküknél sem voltak okmányok, de más sem, amiből következtetni lehetett volna személyazonosságukra. Ruházatuk minden darabját, beleértve a cipőt és a nadrágjukon lévő olcsó gombokat is, a Moszad ügynökei Bengáziban, Líbiában szerezték be, a terroristák egyik legfőbb toborzóközpontjában. Tudták, az amfetaminok és scopolaminok korában nem engedhetik meg, hogy bármelyiküket is élve elfogják, és küldetésüket kapcsolatba hozzák az ománi eseményekkel. Készen álltak az öngyilkosságra is, mert elfogadhatatlan volt számukra a gondolat, hogy Izraelt tegyék felelőssé kétszázharminchat amerikai túszer haláláért. Tudták, mi a feladatuk, és mindannyian gondolkodás nélkül tartották oda a csuklójukat Hebronban az orvosnak, hogy rájuk erősítse a karperecet, amelynek halálos tartalmát egyetlen gyors harapással magukba szívhatták.

A Perzsa-öbölből felszálló pára elhomályosította a kihalt Tujjar utca lámpáinak a fényét. A Szalahaddin néven emlegetett épületben sötét volt, mindössze a legfelső szinten égtek a lámpák, néhány irodában, és öt emelettel lejjebb, a földszinti fogadócsarnokban volt némi fény, ahol egy álmos űr olvasgatta az újságját asztalánál. A kocsibehajton egy kis kék szedán és egy nagy fekete limuzin parkolt. A bejárat előtt két egyenruhás űr állt, és jelenlétük alapján valószínűnek tűnt, hogy az épület hátsó részét is vigyázzák. Ellenőrizték és a feltevés igaznak bizonyult – a hátsó bejáratnál is állt egy űr. Szürke, Fekete és Vörös viszáért a kétszáz méterrel arrébb, az el-Motanna út sarkán várakozó lerobbant taxihoz, amelynek hátsó ülésén a sebesült Jaakov, elöl pedig Ben-Ami és Emmanuel Weingrass foglalt helyet. Az utóbbi a műszerfal fényénél még mindig az épület tervrajzát tanulmányozta. Szürke beszámolt a felderítés eredményéről.

Jaakov pedig kiadta utasításait:

– Fekete és Vörös elkapja az őröket, és behatol az épületbe. Te, Szürke, Ben-Amival követed őket, és elvágjátok a vezetékeket...

– Álljon meg a menet, Sasfiók! – szólt hátrafordulva Weingrass. – Ez a moszados virágszál semmit nem tud a biztonsági berendezésekről, legfeljebb azt, hogyan lehet működésbe hozni őket.

– Ez nem igaz Manny! – próbált tiltakozni Ben-Ami.

– Kiválasztja talán a hamis érzékelőkkel felszerelt halott vezetékeket az igaziak közül, és hatástalanítja őket? Akkora csinnadrattát fog csapni, mint egy tűzi játékos olasz karnevál, ha csak hozzájuk ér! Én is megyek magukkal.

– Mr. Weingrass! – szólt rá határozott hangon Kék. – Mi van, ha köhögni kezd, ha ismét elkapja egy olyan roham, amilyennek már mindannyian tanúi voltunk?

– Nem fogok köhögni – válaszolta tökéletes nyugalommal az építész. – Mondtam már, hogy a fiamról van szó.

– Én hiszek neki – szólt be az ablakon Szürke. – Ha tévedek, én fizetek rá.

Ha a következő néhány percben egy késő éjszakai járókelő vetődött volna a Tujjar utcába, akkor egy óramű pontossággal megtervezett és kivitelezett akció szemtanújává válhatott volna.

Vörös és Fekete előbb végzett a bejáratnál álló két őrrel, semmint azok megsejthették volna, hogy ellenség ólálkodik a közelükben. Vörös villámgyorsan magára rántotta az egyiknek a zubbonyát, fejébe nyomta a sapkáját, és baljával a könyökét fogva, elkeseredett grimaszokat vágva bekopogott az üveg-ajtón. Az előcsarnokban szolgálatot teljesítő őr jót nevetett a kollégáján, akinek hirtelen ennyire sürgőssé vált a dolog, s megnyomta az elektromos ajtózár gombját. Vörös és Fekete berontott, s az arab, mielőtt felocsúdíthatott volna, már eszméletlenül feküdt az előcsarnok kövén. Szürke már vonszolta is befelé az egyik eszméletlen őrszemet az épület elől, és nyomában ott sietett Weingrass is. Megtartotta az ajtót, míg Fekete behozta az utcáról a másik elkábitott őrt, Vörös és Fekete megkötözte az ügyeleti asztal mögé vonszolt három eszméletlen embert. Szürke pedig villámgyorsan injekciót nyomott mindegyikbe.

– Gyorsan el a fényből! – suttozta Vörös Weingrassnak.

– Mi...

– Odakint jár valaki.

– Én nem hallottam semmit.

– Ketten vagy hárman lehetnek. Gyorsan!

Néma csöndben várakoztak a fal melletti sötétben, míg előbb csak halkan, majd egyre erősödve ismerős melódia jutott el Manny füléhez. A járdán két részegségtől dülöngélő amerikai haladt el az épület előtt, és inkább csak mondta, mint énekelte a közismert dalt: – To the tables down at Mory's, to the place we love so well...

– A szentségüket, de jó kedvük van! – jegyezte meg mosolyogva Weingrass.

– Menj a hátsó bejáratához! – adta ki az utasítást Szürke Feketének. – Ismered az utat?

– Én is láttam a tervrajzot. Megvárom, hogy jelezzetek, aztán elkapom az őrt.

Maradt még a fecskendőben a varázsszorból. – Fekete eltűnt a déli épületszárnyba vezető folyosón, Szürke pedig odafutott a hall végében, az épület alagsorába vezető ajtó előtt álló Weingrasshoz.

– A rohadt életbe! Zárva van – szitkozódott Manny.

– Nem probléma – válaszolta a kommandós, és egy apró, fekete dobozt húzott elő zubbonya zsebéből. Zselészerű anyagot vett ki belőle, körbetapasztotta vele a zárat és apró gyutacsot nyomott bele. – Menjen egy kicsit hátrébb! Robbanni nem fog, de nagy hőt áraszt.

Weingrass élvezettel nézte, amint a zselé előbb élénkvörössé válik, majd vakító kékes fénnel felizzik. Az erős acél viaszként olvadt meg a hatalmas hő hatására, és a zár kihullott a helyéről.

– Ez már valami, kis...

– Ki ne mondja!

– Na, jó. Menjünk – adta meg magát Manny. Hamar megtalálták a riasztórendszer központi egységének acéldobozát. – A Guardiannek egy továbbfejlesztett változata – magyarázta a kommandósnak Weingrass. – Hat érzékelőre jut benne két hamis bekötés. Egy érzékelő ezerháromszáz-ezernyolcszáz négyzetméter területet ellenőriz, tehát az épület méreteit figyelembe véve nem lehet több tizennyolc fővezetéknel.

– Tizennyolc fővezeték... az azt jelenti, hogy hat hamis bekötés van – kezdte

számolni Szürke.

– Így igaz, kis... semmi, felejtse el.

– Köszönöm.

– Ha belevágunk valamelyikbe, akkora zenebona kezdődik, hogy az utca túlsó végén lakók is felébrednek.

– Hogyan tudja kiiktatni őket?

– A szerelők előzőkenységének köszönhetően, barátom – válaszolta Weingrass. – Azok a lusta dögök, akik az ilyen berendezések karbantartását végzik, utálnak tervrajzokat olvasni, ezért minden hamis bekötésen hagynak egy jelet, hogy megkönnyítsék a maguk és a kollégáik dolgát. Aztán felhívják a központot, és több órai munkát számoltatnak el azon a címen, hogy sok időt vett igénybe a rendszer ellenőrzése, mert a tervrajzon nehéz volt kiigazodni.

– Mi van, ha téved, Mr. Weingrass? Tegyük fel, hogy itt becsületes műszerészek dolgoztak!

– Ki van zárva. Ismerem a fajtájukat – Manny kis elemlámpát és feszítővasat vett elő. – Gyerünk! Ha kinyitotta a panelt, utána körülbelül kilencven másodpercünk marad, hogy kiiktassuk a rendszert.

– Mi volna, ha plasztikot használnék? – kérdezte Szürke.

– Nem elég magának a riasztó? A tűzoltórendszert is működésbe akarja hozni? Mesüge! Ha még egy ilyen hülyeséget kérdez, visszaküldöm az elemibe.

– Kezdem unni a...

– Kuss! Dolgozzon és ne jártassa a száját! – az építész Szürke kezébe nyomta a Hasszántól kért feszítővasat.

A kommandós három embernek is elegendő erővel feszült neki a szerszámnak, s az acélszekrény zárja felpattant. – Adja ide az elemlámpát, és keresse a vezetékeket – mondta az izraeli...

– ...nyolc, kilenc, tíz, tizenegy – vette sorra a bekötéseket Manny. – Hol a tizenkettedik?! Ha azt elpuskázzuk, az egésszel szart sem érünk!

– Itt – mutatott az egyik vezetékre Szürke. – A harmadik mellett. Eltévesztette.

– Jön! – Manny összegörnyedt, és egész testében rázkódni kezdett az emberfölötti erővel visszafojtott köhögéstől.

– Ne erőlködjön, Mr. Weingrass – Szürke szelíden megérintette az öreg vállát. – Köhögjön nyugodtan, itt senki nem hallhatja.

– Megigértém, hogy...

– Vannak ígéretetek, amiket nem tudunk betartani, uram.

– Ne legyen már ilyen kibaszottul előzékeny! – Manny egy hörgéssel túljutott a rohamon, és lassan felegyenesedett. A kommandós szándékosan nem segített neki. – Rendben van, katona – Weingrass mély lélegzetet vett. – A hely biztosítva van a mi szempontunkból. Menjünk, keressük meg a fiamat!

Szürke meg sem mozdult. – Annak ellenére, hogy a legborzalmasabb alak, akivel valaha is találkoztam, én tisztelem önt, uram – szólalt meg rövid hallgatás után. – Mindannyiunk érdekében nem engedhetem meg, hogy velünk jöjjön.

– Micsoda?

– Nem tudjuk, mi vár ránk a legfelső emeleteken...

– Én viszont tudom, maga csirkefogó! A fiam! Adjon egy fegyvert, vagy táviratozok Izraelbe, a nemzetvédelmi minisztériumba, hogy titokban disznófarmot működtet – dühöngött Weingrass és teljesen váratlanul sípcsonton rúgta a kommandóst.

– Javíthatatlan – jegyezte meg Szürke, és meg sem mozdította a lábát.

– Legyen megértő! Csak egy kis pisztolyt adjon! Tudom, hogy az is van magánál – fogta könyörgőre

Manny.

– Kérem, addig ne használja, amíg én nem szólok – a kommandós felgyűrte a nadrágját, és elővette a lábszárára erősített apró revolvért.

– Nem említettem még, hogy én is a Haganában harcoltam?

– A Haganában?

– Hát persze! Menahemmel sok nagy kalandban...

– Menahem soha nem volt tagja a Haganának.

– Akkor egy másik kopasz fickóval keverem össze. Gyerünk!

Uziját erősen markolva Ben-Ami behúzódott a Szalahaddin bejárata melletti árnyékba, és szájához emelte az adó-vevőt. – Miért van magával? – szólt bele rosszcálló hangon a készülékbe.

– Azért, mert nem lehet vele mit kezdeni – válaszolta Szürke.

– Ez nem válasz.

– Mást nem tudok mondani. Elértük a legfelső szintet. Jelentkezem, ha itt lesz az ideje. Vége.

– Értettem. Vége.

Két kommandós a nagy kétszárnyas ajtó két oldalán helyezkedett el, a harmadik pedig a szemközti falnál állt. Emmanuel Weingrass, vonakodva bár, de az emeleti folyosóra vezető lépcsőn maradt, és komoly erőfeszítéssel újabb köhögési rohamot fojtott vissza.

– Most! – súgta a társának Szürke. A két katona vállával nekirontva felszakította az ajtót, és ugyanazzal a lendülettel rögtön a padlóra vetette magát. Két megriadt arab pattant fel odabent a helyéről, de ismétlő fegyvereik nem kelhettek versenyre az uzikkal. Még ketten tartózkodtak a szobában, egyikük a hatalmas íróasztal mögül ugrott fel, és megpróbálkozott a meneküléssel.

– Állj! – harsant Szürke kiáltása. – Maradjanak a helyükön, különben meghalnak. A hófehér, drága anyagból készült abát viselő sötét bőrű férfi lassan megfordult, és végigjártatta tekintetét a kommandósokon. – Van fogalmuk arról, mire vállalkoztak? – kérdezte halk, fenyegető hangon. – Bahreinben ennek az épületnek a legjobb a riasztórendszere. A katonák és a rendőrök pillanatokon belül itt lesznek. Dobják el a fegyvereiket, különben végeznek magukkal!

– Te szemét! – Emmanuel Weingrass lépett be az ajtón, a súlyos izgalmon túljutott idős emberek nehézkes járásával. – Az a riasztórendszer nem is olyan jó.

– Maga?

– Ki más? Évekkel ezelőtt, Baszrában végezni kellett volna veled, de tudtam, hogy a fiam visszajön és megkeres. Az egész csak idő kérdése volt. Hol van?

– Az életemért cserébe megkapja.

– Nem vagy olyan helyzetben, hogy egyezkedhess...

– Talán mégis – vágott közbe a Mahdi. – Úton van egy semmilyen térképen sem szereplő repülőtér felé, ahonnan egy gép kiviszi a tenger fölé, Katar partjaihoz.

– A cápák! – mondta Weingrass izzó gyűlölettel a hangjában.

– Igen. Egyike a természet apró szívességeinek. Na, egyezkedünk? Csak én rendelhetem vissza őket.

Az öreg építész a felháborodástól remegve, némán bámulta egy ideig a fehér lepelbe burkolt magas, fekete bőrű férfit. – Egyezkedünk – mondta ki végül, erőt véve magán. – Hozassa vissza, különben egy csapat zsoldossal megyek maga után, és addig nem nyugszom, míg ki nem tekerem a nyakát!

– Maga már régebben is olyan melodrámaian tudott viselkedni – a Mahdi az órájára pillantott. – Azt ajánlom, ne húzzuk az időt, ha nem akar elkésni. Pirkadatkor fel kell szállniuk, és ezeken a járatokon nincs rádió, hogy kapcsolatot tudjanak tartani a földdel. Mihelyt elhagyták az épületet, telefonálok és a gép nem fog felszállni.

– Nehogy megpróbálkozzék valamilyen trükkel, maga mocsok... Becsületes megállapodást akarok!

– Nem! – törét előrántva Szürke a Mahdihoz ugrott, és leszorította az asztalra.

– Nincs üzlet, nincs semmiféle egyezkedés. Pár másodperce van, hogy eldöntse, meg akar-e halni – a kommandós a chicagói bal szeme alá nyomta a törét, a Mahdi pedig felüvöltött, s a frissen ejtett sebből vér ömlött végig az arcán. – Ha nem telefonál rögtön, akkor előbb ezt a szemét, utána a másikat döföm ki. Hogy később hová szúrok, az már mindegy lesz magának, mert úgysem látja – Szürke kinyúlt, és közelebb rántotta a telefont. – Ez az ajánlatom, -te mocsok! Mondd a számot, majd én tárcsázok, mert tudni akarom, hogy tényleg a repülőtérrel beszélsz, és nem valaki mással. A számot!

– Nem... nem lehet!

– Látod a kés hegyét?!

– Ne! Hagyja abba! Nincs repülőtér, nincs gép!

– Hazudsz!

– Nem most kell indulniuk! Később van a felszállás!

– Végy búcsút a szemedtől!

– Itt van! Teremtő isten! Itt van!

– Hol – rohant az asztalhoz Manny.

– A nyugati szárnyon... az előtérből jobbra nyílik egy lépcső... a kis raktárszobában, a tető alatt...

A válasz többi részét Emmanuel Weingrass már nem hallotta. Mint az örült száguhdott ki a szobából, és teli torokból üvöltötte: – Evan! Evan...

Hallucinálok – gondolta Kendrick, meghallva a távoli múltból felbukkanó kedves, bátorító hangot. Kinyitotta a szemét, de már csak egy halványan derengő foltot látott a mennyezet alatt. Míg aludt, a hold arrébb mozdult az égen, sugarai nem jutottak már be a szobába. Még egy hajnal, s a holdat sem látja többé. Nem lesz számára más, csak az örök sötétség.

– Evan! Evan!

A hang pontosan olyan volt, mintha Mannytól származott volna. Kendrick hálásan gondolt öreg barátjára, aki mindig ott volt mellette, valahányszor szüksége volt rá, és még most, utolsó óráiban sem hagyta el. Remélem, eljut hozzád a híre, hogy végül is hallgattam rád, és visszajöttem – üzent gondolatban Weingrassnak. – Megtaláltam, Manny, és tudom, hogy mások is meg fogják találni. Légy egy kicsit büszke rám...

– A szentségit, Kendrick! Hol az ördögben vagy? Ez már nem lehetett hallucináció, mint ahogy nem voltak azok a keskeny lépcsőn döngő léptek sem.

– Manny... Manny! – üvöltötte Evan.

– Itt, ebben a szobában! Törjétek be az ajtót, izompacsirták!

Az ajtózár nem tudott ellenállni a hirtelen nyomásnak, és hangos reccsenéssel felpattant.

– A szentségit, te kölyök! – ugrott oda az alacsony fekvőhelyről feltápászkodó Kendrickhez Weingrass. – Hát így kell viselkednie egy tekintélyes kongresszusi képviselőnek? És én még azt hittem, hogy sikerült megnevelnem egy kicsit. A két férfi könnyes szemmel ölelkezett össze.

Hasszán nappalijában voltak, s miután Weingrass befejezte a hosszadalmas, a fiatal szultánnal folytatott beszélgetést, Ben-Ami sajátította ki magának a telefont. Nem messze tőle, a nagy ebédlőasztal körül hét férfi ült – Bahrein, Omán, Franciaország, az Egyesült Királyság, Nyugat-Németország és Izrael kormányának, valamint a PFSZ-nek a képviselője. Washingtonból nem küldtek senkit a megbeszélésre, az Egyesült Államok érdekeinek tiszteletben tartására egy kongresszusi képviselő ügyelt, Emmanuel Weingrass Izrael és a PFSZ képviselője között foglalt helyet az asztalnál.

A két sebesült, Evan és Jaakov kényelmes karosszékben ült. – Megjegyeztem és soha nem felejttem el, amit az Aradousban mondott – szólt Kék a képviselőhöz.

– Ennél többet nem is kérek.

– Ezt is éppen elég nehéz lesz megtenni, Kendrick. Annyi minden mentünk keresztül! Nem én személyesen, hanem a szüleink és a nagyszüleink...

– És előttük még nagyon sok generáció – mondta Evan. – Senki nem tagadja, akiben csak egy csöppnyi lelkiismeret van, de ugyanez történt velük is. Nem a palesztinok voltak a felelősek a pogromokért és a Holocausztért, és mégis, a szabad világ kínzó bűntudata miatt áldozatokká kellett válniuk.

– Tudom – bólintott Jaakov. – Hallottam a nyugati parti és gázai szélsőségeket, hallgattam a

Meir Kahanék szónoklatait, és megijedtem tőlük.

– Megijedt?

– Igen. Ugyanolyanok az érveik, mint amilyeneket velünk szemben használtak, ahogy maga mondta, nemzedékeken keresztül... És mégis, gyilkolnak! Megölték a testvéreimet és rajtuk kívül még hány embert!

– Valamikor muszáj véget vetni ennek az értelmetlen öldöklésnek!

– Át kell gondolnom a dolgot.

– Kezdetnek ennyi is elég.

Az ebédlőasztal körül ülő férfiak mintegy vezényszóra felálltak, kurta biccentéssel elbúcsúztak egymástól, és indultak a ház előtt parkoló, sofőr vezette hivatali kocsikhoz. Hasszán a hátramaradottakhoz fordult, de szavaiból semmit sem lehetett érteni, mert Weingrasson ismét heves roham vett erőt, és görcsös köhögése minden egyéb hangot elnyomott a szobában. Evan fel akart emelkedni székeről, hogy barátja segítségére siessen, de Jaakov megfogta a karját és visszatartotta. Kendrick ránézett az izraelire, bólintott, és ülni maradt.

– A maszkati amerikai nagykövetség három óra múlva felszabadul – kezdte a roham elmúltával a házigazda. – A terroristák sértetlenül távozhatnak a Sahibe el-Farrahklahffétől kapott hajón.

– És vele mi lesz? – kérdezte indulatosan Kendrick.

– A királyi háztól engedélyt kaptam a válaszra, de csak azzal a feltétellel,

hogy amit hallanak, soha, senkinek sem adják tovább. Elfogadják ezt a kikötést? A szobában tartózkodók bólintottak.

– Sahibe el-Farrahhalliffe, vagy ahogy önök ismerik, a Mahdi, tárgyalás és bírói ítélet nélkül meghal, mert olyan szörnyű bűnököt követett el az emberiség ellen, hogy mást nem érdemel. Ahogy az amerikaiak mondják, csendben elrendezzük a dolgot.

– Megengedi, hogy közbeszóljak? – kérdezte Ben-Ami.

– Természetesen.

– Sikerült elintézni, hogy a kollégáimmal együtt haladéktalanul visszarepüljünk Izraelbe. Mivel egyikünknek sincs útlevele, sem egyéb papírja, az emír volt olyan szíves, és rendelkezésünkre bocsátott egy különgépet. Egy órán belül a repülőtéren kell lennünk. Elnézését kérjük ezért a hirtelen, modor talan távozásért. Gyerünk, uraim!

– Önök bocsássanak meg nekünk azért, mert nem tudjuk méltóképpen megköszönni, amit tettek – válaszolta Hasszán.

– Van esetleg egy kis whiskyje? – érdeklődött Vörös.

– Bármilyen, amit csak óhajtanak.

– Minden jó lesz, amit nélkülözni tud. Hosszú, fárasztó út lesz, és én utálok repülni. Rettenetesen félek tőle.

Evan Kendrick és Emmanuel Weingrass Hasszán nappalijában várta, hogy az ijedt és ideges amerikai nagykövet, aki csak telefonon léphetett kapcsolatba velük, jelentkezzen, és megadja a továbbiakra vonatkozó utasításokat.

– Ahmed rettenetesen megkönnyebbülhetett – mondta Evan, és belekortyolt a brandyjébe.

– Röpködne a boldogságtól, ha nem lenne néhány dolog, ami a földön tartja.

– Csak nem?

– Kiderült, hogy van egy csoport, amelyik szeretett volna megszabadulni tőle, és visszaküldeni őt az Államokba, mert úgy ítélik meg, hogy túl fiatal még, és képtelen vezetni az országot. Ő kereskedő hercegeknek nevezi őket. Mindegyiket betendelte a palotába, és tart nekik egy kis eligazítást.

– Ez egy dolog. Mi van még?

– Egy másik banda, amelyik szeretne volna kezébe kaparintani az irányítást. Ezek akár a követséget is képesek lettek volna felrobbantani, csak hogy megszabaduljanak az idegenektől, és ismét úgy érezhessék, hogy maradéktalanul ellenőrzik az országukat, őket használta fel a konzuli műveletek osztálya, hogy bejuttasson a városba a repülőtérre.

– Velük mit lehet csinálni?

– Nem sokat, mert különben a müezzinjeik rögtön teleordítják a neveddel a várost. Ha Ahmed megpróbál határozottan fellépni ellenük, rögtön világgá kürtölik a külügyhöz fűződő kapcsolataikat, és a Közel-Kelet gőzös fejű hülyéinek meglesz az ürügyük egy újabb örült akcióhoz.

– Ahmed tudja, mit csináljon velük. Rá kell bízni a dolgot.

– Van még valami, amit tényleg csak egyedül intézhet el. Miután kiért a nyílt tengerre, fel kell robbantania a hajót.

– Nem, Manny, ez nem megoldás! – tiltakozott Kendrick. – Ha ezt teszi, soha nem lesz vége a vérontásnak...

– Tévedsz! – kiabált Weingrass. – Rettenetesen tévedsz! Újból és újból példát kell statuálni, mindaddig, amíg ezek az örültek meg nem tanulják, mi az ára az ilyen szörnyűségeknek! – az építész szava egész testét megrázó heves köhögő rohamba fulladt.

Evan átölelte és szorosan tartotta öreg barátja vállát. – Ezt majd máskor megbeszéljük – mondta, mikor a köhögés alábbhagyott. – Szeretném, ha velem jönnél, Manny.

– Ezért? – Weingrass a torkához nyúlt. – Egyszerű megfázás, semmi több, A rohadt francia időjárás az oka.

– Nem erre gondoltam – Kendrick remélte, hogy elég meggyőzően hat, amit mond. – Szükségem van rád.

– Miért?

– Bele akarok vágni néhány vállalkozásba, és kellenének a tanácsaid – ez a hazugság már gyengébben sikerült, ezért Evan gyorsan hozzátette: – A házamat is teljesen át kellene alakítani.

– Ha jól tudom, nemrég készült el.

– Más dolgokkal voltam elfoglalva, és nem tudtam odafigyelni rá. Borzalmas a tervezése. Alig látni belőle a hegyeket és a tavakat.

– Soha nem tudtál igazán tervrajzot olvasni.
 – Szükségem van rád. Kérlek!
 – Elintéznivalóm van Párizsban. Pénzt kell feladnom. Megígértem.
 – Küldj az enyémből.
 – Egymilliót?
 – Tízet is, ha akarsz. Hála istennek, még itt vagyok és nem egy cápa gyomrában... Nem akarok könyörögni, Manny, de nagyon kérlek, gyere velem! Tényleg szükségem van rád.
 – Hát, talán egy hétre, vagy kettőre – válaszolta az öreg. – Tudod, hogy Párizsban is szükség van rám.
 – Tudom, hogy a fél város örömnepet fog ülni, ha eljössz – mondta alig hallhatóan Kendrick.
 – Tessék?
 Szerencsére megszólalt a telefon, megmentve Evant attól, hogy megismételje kijelentését. A nagykövet jelentkezett a továbbiakra vonatkozó instrukciókkal.
 – Az vagyok, akivel soha nem találkozott, és nem is beszélt – szólt a telefonba Evan a virginiai Andrews légitámaszponton. – Megyek vissza a hegyekbe, ahol az utóbbi öt napot is töltöttem, és folytatom a kajakozást. Világos?
 – Világos – válaszolta Frank Swann, a külügyminisztérium konzuli műveletek osztályának helyettes vezetője. – Meg sem próbálom megköszönni, amit tett.
 – Ne próbálja.
 – Nem is tudnám. A nevét sem ismerem.

Tökéletes biztosítás. A rendszer védve van. Folytassa!
 A férfi a számítógép klaviatúrája előtt ült, s bár testére ólmos fáradtság nehezedett, agya éber volt, szeme lelkesen csillogott. Csaknem negyvennyolc órája nem aludt, a Bahreinből érkező híreket várta.
 Volt egy időszak, amikor semmiféle információt nem kaptak, teljes űr állt be a kommunikációban, süket csönd. Az a néhány ember, aki a külügyminisztériumban és a CIA-nál tudott az eseményekről, lélegzetviassafojtva figyelt s mikor túljutottak a válságon, hatalmas megkönnyebbüléssel sóhajtottak fel. Az illető végre fent volt a repülőgépen. Győzött! A férfi ujjai megmozdultak, és sebesen végigszántottak a billentyűkön.
 Az emberünk megcsinálta. A berendezéseim büszkék lehetnének magukra. Igaz, hogy nem kötelezték el magukat véglegesen mellette, de jelezték, hogy képes lesz rá. A maguk lelketlen módján ugyanannak a látomásnak a hatása alá kerültek, mint én. Az illető ma reggel érkezett meg a legnagyobb titoktartás közepette és azt hiszi, hogy vége, az élete vissza fog térni a normális kerékvágásba. Mélységesen téved. Minden a helyén van, a feljegyzések elkészültek. Már csak a megfelelő eszközöket kell megtalálni, de arra is sor fog kerülni. Hatalmas felvillanás fogja bevilágítani az eget és ő lesz az a villám, amely egy egész nemzetet meg fog változtatni. Számára minden csak most kezdődik.

MÁSODIK KÖNYV

Tökéletes biztosítás. A rendszer védve van. Folytassa!
 Megvannak az eszközök! Mintha az ősi védikus kéziratokból lépett volna elő, tűzisten szállt le hírnökként az emberek közé. Felfedte magát előttem és én is őelőtte. Az ománi dosszié kész, összeköttetések révén és titkos behatolással mindent megszereztem és átadtam neki. Figyelemre méltó ember, olyan, amilyennek talán nagyképűség nélkül magamat is hiszem. Az elkötelezettsége is ugyanolyan erős, mint az enyém.
 A dosszié összeállításával és megfelelő kezekbe juttatásával ez a napló is befejeződik és helyette új kezdődik.

16.

Egy évvel később.
 Augusztus 20., szombat, 20:30

Mint elegáns hintók, öt hatalmas limuzin állt meg a Chesapeake-öbölre néző udvarház oszlopos bejáratához vezető márványlépcső aljában, majd méltóságteljesen tovább is gördült, mihelyt tulajdonosa eltűnt a házban. Az autók rendszertelenül, eltérő időközönként érkeztek, úgy, hogy véletlenül se tűnjenek fel senkinek, aki ezen a kellemes nyáresti órán a gazdag, marylandi település tengerparttal párhuzamosan húzódó utcájának szemközti oldalán sétálgatott. Aki látta, mi történt, az is csak arra gondolhatott, hogy a környék rendkívül gazdag és rendkívüli hatalommal bíró lakói közül néhányan csendes, baráti összejövetelt tartanak. A jól menő helyi bankár, ha kinézett elegáns háza ablakán, és meglátta a tova-gördülő limuzinokat, legfeljebb azt kívánta, bárcsak ott lehetne és hallhatná, miről beszélgetnek a vendégek egy pohár brandy mellett, vagy éppen biliárdozás közben.

A városka lakói kedvelték és megbecsülték a náluk vidéki házat fenntartó, a politikai és gazdasági hatalom csúcsairól időről időre alászálló városlakókat. A házukat és kertjüket gondozó alkalmazottak bőséges fizetést élveztek, s csupán arra kellett ügyelniük, hogy a Londonból, Párizsból vagy Gstaadból váratlanul hazatérő tulajdonost mindig tökéletes rend fogadja. A foglalkozási ranglétrán fölöttük állók hálásak voltak a városközpontban baráti poharazgatás közben kapott üzleti tippekért, és mindent megtettek azért, hogy védjék ezeknek a visszavonultságot kedvelő embereknek a nyugalmát. Ha ezért néha meg kellett változtatni néhány helyi jogszabályt, azt sem érezték túl nagy árnak. Különböző is, rettenetesen unták már, hogy bármi történt is ezekkel az emberekkel, a lapok, a rádió, a televízió mindent kiforgattak. Egy hétköznapi ember akár az utcán is részegre ihatja magát, megverheti a feleségét vagy a szomszédját, gépkocsibalesetet is okozhat, és senki nem fog róla szemtelen fényképeket készíteni, hogy telerakja velük az újságokat. Miért kell kipécézni a gazdagokat arra, hogy szórakoztató újságcikkek témájául szolgáljanak olyan emberek számára, akikbe tizedannyi tehetség sem szorult, mint beléjük? A gazdagok nem ilyenek. Munkát adnak másoknak, jótékony célokra áldoznak, megkönnyítik azoknak az életét, akik kapcsolatba kerülnek velük. Miért kell hát üldözni, állandóan háborgatni őket?

Így működött a kisváros lakóinak logikája, ami harmonikussá tette együttélésüket az időnként odalátogató gazdagokkal, és hozzájárult ahhoz, hogy bizonyos dolgok titokban maradjanak azon a környéken, ahol az öbölparti birtok elterült.

A titok persze relatív fogalom. Ami az egyik ember szerint annak számít, azon mások csak nevetnek, és naponta fordul elő, hogy a sajtóban napvilágot látnak "A legszigorúbban bizalmas" jelzéssel ellátott kormányzati dokumentumok. Egy vezető kormányzati tisztviselő szexuális szokásai az esetek jó részében legfeljebb csak a felesége számára jelentenek titkot, s ugyanígy az övéiről is csak a férje nem tud. Csupán fecsegni szerető gyerekek szoktak bármit is az életükre fogadni, de ahol valóban halál lehet valamely kiszivárogtatás ára, ott szükség van a titokzatosság áthatolhatatlan falára. Így volt ez mindig, és így volt azon az estén is, amikor az öt limuzin megállt a Cynwid Hollowban, a Chesapeake-öböl partján épült ház előtt.

A férfias hangulatot árasztó, magas mennyezetű könyvtárszoba a hatalmas épület vízhez legközelebbi szárnyában kapott helyet. Berendezésében a bőr és a sötétre pácolt fa volt az uralkodó. A szobrászi tökélyvel megformált, a tengerpart felé ereszkedő kertre néző magas ablakok előtt sötétbarna színű, süppedő bőrfotelek álltak, mindegyik mellett külön állólámpa. A szoba másik végében, az egész falat beborító könyvespolc előtt nagy íróasztal kapott helyet egy magas támlájú, hátradönthető székkal. A teremnek is beillő helyiség közepén kerek asztal terpeszkedett, kényelmes körülményeket biztosítva a titkos, ezért lehetőség szerint vidéken, a kíváncsi szemektől és fülektől minél távolabb megtartandó tanácskozásokhoz.

Ezek a berendezésbeli sajátosságokon kívül a szoba nem is emlékeztetett más, hasonló rendeltetésű helyiségekre. A kerek asztalon mindegyik szék előtt külön olvasólámpa állt lefelé fordított burával, éles fénykörbe vonva az alatta elhelyezett sárga jegyzetömböt. Mintha csak arra szánták volna őket, hogy kerek fénykörükkel magukra vonják az asztalnál ülők figyelmét, segítsék őket jegyzeteikre koncentrálni. Más fényforrás nem világított a szobában, s az asztal körül felbukkanó arcok csak pillanatokra tűntek elő a félhomályból, sohasem elegendő időre ahhoz, hogy alaposabban meg lehessen figyelni őket. A könyvtár nyugati falán, a mennyezet alatt hosszú fekete cső látszott, amelyből távirányítással – mint most is – csaknem a padlóig érő, szürkésfehér

vetítővásznat lehetett aláereszteni.

Más helyeken szokatlannak hatott volna, de itt állandó berendezési tárgynak számított a keleti falba épített és egy konzolos tartón – szintén távirányítással – bármikor elővarázsolható audiovizuális blokk is, amelyhez film- és diavetítő, kétféle magnó, erősítő, videoberendezés tartozott. A ház: tetején elhelyezett távirányítású tányérantenna segítségével a berendezés a világ legkülönbözőbb részeiből érkező műholdas rádió- és televízióadások vételére is alkalmas volt. Ezen az estén csak a diavetítőt töltötték be és helyezték működésre kész állapotba.

Ez a bonyolult, a legmagasabb műszaki színvonalat képviselő berendezés volt az, ami leginkább megkülönböztette a könyvtárszobát a környéken lakó többi gazdag ember házának hasonló rendeltetésű helyiségeitől, és a Fehér Ház vagy a Pentagon stratégiai jelentőségű értekezletek tartására szolgáló, irodáihoz, vagy a Nemzetbiztonsági Ügynökség valamelyik steril szobájához tette hasonlatossá. Elegendő volt egy gombnyomás, hogy a jelenlévők lássák és szigorú ítéletüknek vessék alá a világ bármelyik részén a múltban lezajlott, vagy éppen folyamatban lévő eseményeket.

Furcsa anakronizmusként hatott a bonyolult, korszerű berendezés közelében a hasas, öntöttvasból készült, máriaüveg falú Franklin-kályha, a mellette álló, szénnel teli vödörrel. Különösen szokatlannak tűnt volna bármely betoppanó Idegennek, hogy a kályhában lobogott a tűz, miközben a fülledt nyári estén jól hallhatóan zümmögött a légkondicionáló berendezés is.

A tűz azonban elengedhetetlen volt a Cynwid Hollowba összehívott tanácskozáson. Arra szánták, hogy eléggessenek benne minden, a megbeszélés során készített jegyzetet, nehogy az elhangzottakból bármi a külvilág tudomására jusson. A szobában tartózkodók tudták, hogy ez elengedhetetlen, mert szavaik hatására kormányok omolhatnak össze a világ bármely részén, gazdaságok emelkedhetnek fel vagy süllyedhetnek a káoszba, és döntéseik nyomán háborúk robbanhatnak ki vagy válhatnak elkerülhetővé.

Öten voltak, a szabad világ leghatalmasabb titkos szervezetének örökösei.

– Az elnököt két év múlva, novemberben óriási többséggel újra meg fogják választani – mondta a konferenciaasztal fő helyén ülő fehér hajú, arisztokratikus arcvonású férfi. – Ahhoz, hogy ezt tudjuk, nincs szükség különösebb előrelátásra. Az egész országot a kezében tartja, és hacsak nem követ el valamilyen katasztrofális hibát – amit az értelmesebb tanácsadói úgysem engednének meg neki –, az újjá választását, minket is beleértve, senki sem tudja megakadályozni. Fel kell hát készülnünk arra, ami biztosan bekövetkezik, és a neki kiszemelt helyre kell juttatnunk az emberünket.

– Furcsán hangzik a meghatározás, hogy "az emberünk" – jegyezte meg egy magas, sovány, beesett arcú és szelíd tekintetű, hetvenévesnél valamivel idősebbnek látszó férfi. – Gyorsan kell cselekednünk. Ennek ellenére ismét csak azt mondom, hogy történhetnek még változások. Az elnök olyan elbűvölő egyéniség, olyan vonzó, annyira vágyik rá, hogy kedveljék, sőt inkább úgy mondanám, hogy szeressék.

– Rettenetesen felszínes – jelentette ki a széles vállú, középkorú, jó ízlésről és gazdagságról tanúskodó, tökéletes szabású öltönyt viselő fekete. – Távol álljon tőlem, hogy bármilyen személyes ellenszenvet érezzek iránta, hiszen a szándékai nemesek, ő maga szeretnivaló és becsületes. Ezt érzik meg benne az emberek, és igazuk is van. A baj csak az, hogy nem róla van szó, hanem a mögötte álló sakálokról, akikről talán nem is tud, vagy ha igen, akkor is csak annyit, hogy pénzzel támogatják a kampányát.

– Nem tud róluk – közölte a megbeszélésen részt vevők közül a negyedik, egy középkorú, köpcös, kerubarcú és borzas vörös hajú férfi, aki egy tudós nyughatatlan tekintetével nézett a világba, és akinek kopott tweedzakója is azt valószínűsítette, hogy tudóskörökben érzi igazán otthon magát. – Fogadni mernék a szabadalmaim közül tízbe, hogy még az első megbízatásának a lejárta előtt valamilyen komoly számítási hiba fog becsúszni. – El is veszítené a fogadást – mondta az ötödik, egy öszülő hajú, elegáns fekete selyemruhát és kevés ékszerrel viselő idős nő. Kulturáltan beszélt, pontosan azzal a hanglejtéssel és egyéb apró jellegzetességekkel, amelyekkel a közép-atlanti partvidék nyelvjárását szokták jellemezni. – Nem azért, mert alábecsüli, ami egyébként igaz, hanem mert ő és a mögötte állók annyira meg fogják erősíteni már ma is növekvő konszenzusukat, hogy egyszerűen legyőzhetetlenné válik. A retorikájuk fel fog erősödni, de semmilyen határozott döntést nem hoznak addig, amíg az ellenzék

közel nem jut ahhoz, hogy elveszítse a hangját. Egyszerűbben fogalmazva, a második elnöki megbízatás idejére fogják tartalékolni a muníciót.

– Ezek szerint egyetért Jacobbal abban, hogy gyorsan kell cselekednünk – mondta a fehér hajú Samuel Winters, és odabólintott a jobbán ülő, sovány arcú Jacob Mandelnek.

– Természetesen, Sam – válaszolta Margaret Lowell. Végigsimított a haján, és összekulcsolt kézzel hirtelen előrehajolva az asztalra könyökölt. A nagyon nőies nőtől származó, nagyon férfias mozdulatra senki sem figyelt oda, gesztusainál sokkal fontosabbnak tartották azt, amit mond. – Reálisan mérlegelve a helyzetet, nem vagyok biztos abban, hogy elég gyorsan tudunk lépni – jelentette ki. – Számításba kellene vennünk egy kevésbé kidolgozott, hirtelen megoldást is.

– Nem, Peg – tiltakozott Eric Sundstrom, a Lowell balján ülő, vörös hajú tudós. – Mindennek úgy kell történnie, hogy az tökéletesen megfeleljen egy feladatának végrehajtására nem igazán alkalmas, de a szükségből erényt kovácsoló

adminisztrációnak. Ha bármi történik, ami nincs összhangban a természetes evolúció szabályaival – egyébként, mint tudják, a természet kiszámíthatatlan –, az elviselhetetlenül nagy riadalmat fog kelteni. A rossz tájékozottságból fakadó konszenzusból, amiről az előbb említést tett, véd. és dacszövetség lesz, és végül oda jutunk, hogy kapunk egy rendőrállamot.

Gideon Logan nagy fekete fejével lassan bólogatva jelezte, hogy egyetért az elhangzottakkal, és mosolyogva hozzáfűzte: – Meg fogják verni a dobokat, harci táncra gyűlnek össze a tábortűz körül, berángatnak a körbe minden jó szándékú, naiv embert, és befűtenek az összes politikacsínáló testületnek. Nem, Margaret, a dolgot nem rövidíthetjük le, Ericnek ebben tökéletesen igaza van.

– Én nem melodramára gondoltam, nem puskalövésekről beszéltem, amilyenek Dallasban dördültek el – tartott ki álláspontja mellett Lowell. – Én pusztán az időtényezőre utaltam. Van elegendő időnk?

– Ha okosan használjuk fel, akkor igen – válaszolta Jacob Mandel. TM Minden a jelöltön múlik.

– Térjünk is át akkor órá – ajánlotta a hófehér hajú Samuel Winters. – Mint mindannyian tudják, a munkatársunk, Mr. Varak befejezte kutatómunkáját, és meggyőződése, hogy sikerült megtalálnia az emberünket. Nem kívánom untatni önöket azzal, hogy beszámolok mindenkiről, akinek a neve vizsgálatai során felmerült, de végül mégis kiesett a rostán. Maradjunk annyiban, hogy ha nem jutunk teljes egyetértésre a jelöltet illetően, akkor mindannyiukat még egyszer megvizsgáljuk. Mr. Varak alaposan tanulmányozta az elvárásainkat, és tisztában van vele, milyen pozitív tulajdonságokkal bíró és milyen negatív vonásoktól mentes személyt keresünk. Megítélésem szerint egy nagyszerű, bár tökéletesen váratlan jelölttel állt elő. Nem kívánok helyette szólni, hisz kiválóan tud érvelni a meggyőződése mellett, de gondatlanság lenne részemről, ha nem emlékeztetném rá önöket, hogy számtalan megbeszélésünk során ugyanolyan elkötelezettségről tett tanúbizonyságot, mint amilyenel a nagybátyja, Anton Varak tizenöt évvel ezelőtt az elődeinket segítette – Winters kis szünetet tartott, és átható tekintetű, szürke szemét körbejáratta a jelenlévőkön. – Lehetséges, hogy csak egy emberi szabadságától megfosztott európai képes arra, hogy megértsen bennünket, megértse létezésünk okait. Az Inver Brass örökösei vagyunk, akiket haláluk előtt jelöltek ki az előttünk járók. Kiválasztottak bennünket és végakarataik végrehajtóira bízták, hogy ellenőrizzék, életünk valóban olyan mederben zajlik-e, ahogyan azt ők elképzelték. A lezárt borítékokat megkapva mindannyian megértettük a szándékukat. Addigra eljutottunk odáig, hogy ne várjunk újabb előnyöket a társadalomtól, amelyben élünk, és ne legyen olyan pozíció, amelyre mohón vágynánk azon felül is, amit már elértünk. A képességeink, a szerencsénk, esetleg az örökségünk vagy másoknak a balszerencséje révén elértük, hogy olyan szabadsággal rendelkezünk, amilyenel rajtunk kívül nagyon kevesen ebben a komoly bajoktól gyötört világban. Ezzel a szabadsággal azonban felelősség is jár, amit készek vagyunk vállalni ugyanúgy, ahogyan évekkal ezelőtt készek voltak vállalni az elődeink. A rendelkezésünkre álló eszközöket arra kell felhasználnunk, hogy jobba tegyük ezt az országot, és ennek során, reményeink szerint, az egész világot is. – Winters hátradőlt karosszékeiben, és már-már kétkedővé vált hangon folytatta: – Isten a tanú rá, hogy nem vagyunk kiválasztottak, senki nem kent fel bennünket az isteni kegyelem nevében, és nem az égből lecsapó villám adta hírül olümposzi üzenetként a jöttünket, de tesszük, amit teszünk, mert képesek vagyunk rá, és hiszünk közös, elfogulatlan ítélőképességünk erejében.

– Ne védekezzen, Sam – szólt közbe szelíden Margaret Lowell. – Lehet, hogy privilegizált helyzetben vagyunk, de az is biztos, hogy nagyon különbözünk egymástól. Nem a színskála valamely meghatározott színét képviseljük.

– Nem vagyok benne biztos, hogy jól értettem, amit mondott, Margaret – jegyezte meg Gideon Logan, és meglepetten összehúzta a szemöldökét, miközben az Inver Brass többi tagja jókedvűen felnevetett.

– Ne haragudjon, kedves Gideon – válaszolt, rögtön véve a lapot Lowell –, eddig észre sem vettem, hogy Palm Beachen járt. Most látom csak, milyen szépen lebarnult.

– Valakinek gondoznia kell a kerteket is, míg önök itt töltik az időt, asszonyom.

– Ha maga volt az, akkor már keresztet is vethetek a birtokomra.

– Elképzelhető. Egy Puerto Ricó-i kommunának adtam kölcsön, hogy vigyázzanak rá, míg én is távol vagyok – felelte Logan, újabb halk nevetésre ingerelve az asztalnál ülőket. – Elnézést, Samuel, tudom, hogy most nem helyénvaló az ilyen hülyéskedés.

– Éppen ellenkezőleg – válaszolt a megszólított helyett Jacob Mandel. – Ha már a saját gyengeségeinken se tudnánk nevetni, akkor semmi keresnivalónk sem lenne itt... Elnézést, hogy közbevágtam, de el akartam mondani, amit az európai pogromokat átélt öregektől tanultam. Ők ezt a túlélés egyik legfontosabb feltételének nevezték.

– Igazuk is volt – állapította meg mosolyogva Sundstrom. – A nevetés teszi lehetővé, hogy az ember felül tudjon emelkedni a problémáin. De térjünk vissza a jelölthöz! Ami engem illet, én egész egyszerűen el vagyok bűvölve. Sam az előbb azt mondta, hogy az illető nagyszerű, bár tökéletesen váratlan választás. Én ezzel szemben – a Peg által említett időtényezőt figyelembe véve – úgy fogalmaznék, hogy egy politikai Pegazus szárnyán érkezett hozzánk.

– Valamikor tényleg el kellene már olvasnom az egyik könyvét – jegyezte meg halkan, minden bántó él nélkül Mandel. – Pontosan úgy beszél, mint egy rabbi, csak egy szót sem értek belőle.

– Ne is próbálkozzon vele – mondta Winters, és kedvesen rámosolygott Sundstromra.

– Vissza a jelölthöz! – ismételte meg az. – Jól gondolom, hogy Varak megfelelő bemutató anyagot készített róla?

– Igen, és ezúttal is a rá jellemző alapossággal – Winters balra fordult, és fejével a falból kiemelkedő diavetítőre bökött. – Sikerült rábukkannia néhány rendkívüli, bizonyos egy évvel ezelőtt lejátszódott eseményekkel kapcsolatos információra.

– Omán? – kérdezte Sundstrom. – A múlt heten városok tucatjaiban tartottak emlékező szertartásokat.

– Hagyjuk, hadd mondja el mindezt Mr. Varak – az ősz történész megnyomta az asztallapba épített gombot. Halk berregés hallatszott, majd néhány másodperc múlva kinyílt a könyvtár ajtaja, és belépett egy zömök, szőke hajú, harmincas évei második felében járó férfi. Nyersszínű, könnyű nyári öltönyt és sötétvörös nyakkendőt viselt, széles vállalai csaknem szétfeszítették a zakóját. – Készen vagyunk, Mr. Varak. Kérem, fáradjon be!

– Köszönöm, uram, – Milos Varak becsukta maga mögött az ajtót, a vetítővászonhoz lépett, és köszönésképpen odabólintott az asztalnál ülőknek. Az olvasólámpáknak az asztallapról visszaverődő fényében jól látszott erős pofacsontja, széles homloka, a szorosan hátrafésült szőke haj alatt mélyen ülő, szláv vágású szeme.

– Ha megengedik, hogy ezt mondjam, örülök, amiért ismét együtt láthatom önöket – tökéletes angolsággal beszélt, csupán egészen enyhe prágai akcentussal ejtve a szavakat.

– Mi is örülünk, hogy látjuk, Milos – válaszolta Jacob Mandel. Eredeti cseh kiejtéssel és nem angolosan torzítva mondta ki a férfi keresztnévét.

– Remekül néz ki, Milos – bólintott Gideon Logan.

– Olyan erőben van, mint egy futball játékos – szólt mosolyogva Margaret Lowell.

– Vigyázzon, nehogy a Redskins szemet vessen magára. Nagy szükségük lenne mostanában egy jó középpályásra.

– Túl bonyolult nekem az a játék, asszonyom.

– Nekik is.

– Beszámoltam róla, milyen eredményre jutott – vette át a szót Winters. – Mielőtt elárulnánk, ki az illető, akit ajánl nekünk, elmondaná, milyen főbb kritériumok alapján esett rá a választása?

– Természetesen, uram – Varak kis szünetet tartott, s míg összeszedte gondolatait, körbenézett a tanácskozás résztvevőin. – Hogy az elején kezdjem, önöknek fizikailag vonzó, de semmiképpen sem "csinos" vagy nőies személyre van szükségük. Olyan emberre, aki maximálisan megfelel az image-gyártók minden kívánalmának, mert figyelembe véve a rendelkezésre álló időt, ha nem így lenne, az túl sok, és talán megoldhatatlan problémát vetne fel. Olyannak kell lennie, hogy a férfiak benne lássák megtestesülni ennek a társadalomnak a férfias erényeit, a nők pedig vonzónak találják. Nem lehet szó ideologikus beállítottságú egyénről, aki esetleg elfogadhatatlan a társadalom valamelyik hangadó csoportja számára. Határozott egyéniség benyomását kell keltenie, olyanét, akit szűk érdekkörök nem tudnak a saját oldalukra állítani, és e kép elfogadtatásához megfelelő háttérrel is rendelkeznie kell. Természetesen nem lehetnek könnyen veszélyessé váló titkai. És végül, a kutatás talán legfontosabb kritériuma: az illetőnek rendelkeznie kell azokkal a vonzó emberi tulajdonságokkal, amelyek lehetővé teszik, hogy a felfokozott nyilvánosságot kihasználva gyorsan a politikai érdeklődés középpontjába kerüljön. Valódi vagy tervszerűen kifejlesztett melegséget kell sugározni, kedves humorral kell rendelkeznie, múltjában dokumentálható, bátorságról tanúskodó cselekedeteknek kell szerepelniük, de semmi olyasminek, amit ki lehetne használni arra, hogy árnyékot vessen az elnökre.

– Az emberei ezt úgysem fogadnák el – vetette közbe Eric Sundstrom.

– Úgy kell intézni a dolgokat, hogy ne legyen választásuk – válaszolt magabiztosan Varak. – A művelet négy szakaszban fog lebonyolódni. Három hónapon belül ez a ma még gyakorlatilag ismeretlen ember széles körben ismertté válik. Hat hónap múlva már országszerte tudni fognak róla, az év végén pedig olyan ismertégi mutatóval fog rendelkezni, mint a szenátus és a képviselőház vezető tisztségviselői. A negyedik fázisban, hónapokkal az elnökjelölő konvenciók előtt, meg fog jelenni a képe a Time és a Newsweek címlapján, elismerő hangvétellű Szerkesztőségi cikkeket írnak róla, és szerepelni fog a nagy országos televíziós hálózatok fő híradóiban. Megfelelő nagyságú összegek felhasználásával mindezt biztosítani lehet, feltéve, hogy a jelölt is alkalmas a feladatra – Varak kis szünetet tartott. – Én biztos vagyok benne, hogy megtaláltuk a megfelelő személyt.

Az Inver Brass tagjai némi hitetlenséggel az arcukon összenéztek.

– Ha mindaz igaz, amit elmondott, rögtön feleségül megyek hozzá – törte meg a csendet Margaret Lowell.

– Én is – mondta Gideon Logan. – A pokolba a különböző neműek közötti házasságokkal.

– Bocsássanak meg, nem állt szándékomban romantikus álmképet festeni önök elé – válaszolta Varak. – Tökéletesen normális személyről van szó. A neki tulajdonított vonások többségükben a magabiztosságából fakadnak, magabiztossága pedig gazdagságából származik, amelyre rendkívül kemény munkával, a megfelelő helyen és a megfelelő időben vállalt kockázatok árán tett szert. Békében él önmagával és másokkal is, mert nem vár semmit másoktól, és tökéletesen tisztában van azzal, mire képes.

– Ki az illető? – érdeklődött Mandel.

– Megmutathatom? – Varak elővette zsebéből a diavetítő távirányítóját és ellépett a vászon elöl. – Lehet, hogy önök közül néhányan mégis felismerik, s akkor vissza kell vonnom, amit a névtelenségéről és ismeretlenségéről mondtam. Halk kattánás hallatszott, és a vetítővásznat Evan Kendrick arca töltötte ki. A színes felvételen jól látszott leburnult bőre, néhány napos borostája, hosszúra nőtt, a fülét is eltakaró és mélyen a nyakába lógó világosbarna haja. Vízparton állt, és elgondolkozó, némi belső feszültséget tükröző tekintettel nézett a nap felé.

– Olyan, mint egy hippi – jegyezte meg Margaret Lowell.

– Ezt csak a fényképezés körülményei miatt gondolja így – válaszolta Varak. – A felvétel a múlt héten készült, amikor már a negyedik hetében tartott a Sziklás-hegység sebes folyóin évente megismételt túrájának. Egyedül szokott nekiindulni, társ és vezető nélkül – a csehszlovák tovább pergette a diákat, mindegyiknél megállva néhány másodpercre, hogy a jelenlévők alaposan megnézhesék maguknak. A felvételek a fehérén tajtékzó hegyi folyók különböző szakaszain ábrázolták Kendricket, hatalmas sziklák között, törékeny műanyag csónakban. A háttérben sötétlő erdős hegyoldalak csak még jobban kihangsúlyozták, milyen jelentéktelen is az ember és járműve a természet kiszámíthatatlan, vad erőivel

összehasonlítva.

– Állj! – kiáltott fel Samuel Winters az egyik felvételnél. – Hagyja itt egy kicsit! – fűzte hozzá, és alaposan megnézte magának a képet. – Erről eddig nem szólt nekem. Ha nem tévedek, ez a Lava Falls-i alaptábor fölötti nagy kanyar.

– Így igaz, uram.

– Ezek szerint itt már túl jár a felső folyás sziklás zugóin.

– Igen, uram.

– Vezető nélkül?

– Igen.

– Őrült! Évtizedekkel ezelőtt én két vezetővel túráztam azokon a vizeken, de még úgy is halálra rémültem. Miért csinálja?

– Évek óta ez a kedvenc időtöltése, valahányszor visszatér az Egyesült Államokba.

– Visszatér? – vetette közbe székében előrehajolva Jacob Mandel.

– Öt évvel ezelőttig építési vállalkozóként működött. Többnyire a Földközi-tenger keleti medencéjében és a Perzsa-öböl térségében vállalt munkát. Azon a vidéken nemigen vannak hegyek és bővizű folyók. Azt hiszem, megnyugvást talált a megszokottól eltérő tájban. Valahányszor hazajött, egy hétig az üzleti ügyeivel foglalkozott, s utána rögtön indult nyugatra.

– És mint az előbb említette, egyedül – jegyezte meg Eric Sundstrom.

– Abban az időben még nem, uram, Gyakran elkísérte egy hölgy is.

– Ezek szerint nem homoszexuális – szólt közbe az Inver Brass egyetlen nő tagja.

– Nem akartam olyan látszatot kelteni, mintha az volna.

– Feleségről és családról sem tett azonban említést, ami pedig szerintem igen fontos volna. Egyszerűen csak annyit mondott, hogy a szabadságai idején egyedül szokott túrázni – állapította meg.

– Agglegény, asszonyom.

– Ez még gondot okozhat Sundstrom.

– Nem feltétlenül, uram. Két évünk van rá, hogy változtassunk a helyzeten, s a lehetőségeket figyelembe véve, egy, a választási évben kötött házasság még előny is lehet.

– Egy pillanat! – szólt közbe Mandel, gondosan megigazítva fémkeretes szemüvegét. – Ugye azt mondta, hogy öt évvel ezelőttig a Földközi-tenger térségében működött?

– Igen. Aztán eladta a vállalatát, és eljött a Közel-Keletről.

– Miért?

– Egy tragikus esemény miatt, amely csaknem valamennyi alkalmazottjának és családtagjainak az életébe került. Mélyen megrázta ez a szörnyű veszteség.

– Felelős volt érte? – kérdezte a tőzsdés.

– A legcsekélyebb mértékben sem. Egy másik cég volt a hibás, amelyik selejtes berendezést szállított nekik.

– Volt valami haszna a tragédiából? – Mandel egyébként szelíd szeme hirtelen kérlelhetetlenül szigorúra váltott.

– Éppen ellenkezőleg, uram. Nagyon alaposan utánanéztem a dolognak. Kevesebb, mint a piaci érték feléért adta el a vállalatát. Még a vevő megbízásából eljáró ügyvédek is meglepődtek a nevetségesen alacsony áron. Felhatalmazásuk volt rá, hogy háromszor annyit is fizessenek, ha kell.

Az Inver Brass tagjainak tekintete visszavándorolt a vetítövásznonra, a törékeny csónakjában a sziklák között rohanó folyókkal megküzdő emberről készült képekre.

– Ki csinálta ezeket? – kérdezte kis idő múlva Logan.

– Én, uram – válaszolta Varak. – Követtem, de ő soha nem vett észre engem.

Pergő ritmusban követték egymást az elnyűtt ruhát viselő, zugokkal küszködő, vagy egy fárasztó nap után a tábortűz mellett pihenő embert ábrázoló képek, míg egy gyors váltással meg nem jelent a vetítövásznon az előzőekben megismert, de ezúttal simára borotvált, elegánsan nyírt, jól szabott öltönyt viselő, és diplomatafényével a kezében a jelenlévők számára is jól ismert utcán siető férfi képe.

– Ez már Washington – állapította meg Eric Sundstrom.

– A Rotunda felé tart – fűzte hozzá Logan, miután a következő képet is megsejtelte.

– Igen, a Capitoliumon van – erősítette meg Mandel.

– Ismerem! – kapott a fejéhez Sundstrom. – Ismerős az arc, és tudom, hogy egy történet is tartozik hozzá, csak képtelen vagyok megmondani, mi az.

– Biztos, hogy nem az, amit én akarok elmondani önöknek, uram.

– Elég volt, Milos! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Margaret Lowell. – Ne csigázza tovább az érdeklődésünket! Ki ez az ember?

– Evan Kendrick. Colorado kilences választókerzetének a képviselője.

– Egy kongresszusi képviselő? – Jacob Mandel csodálkozva meredt a Kendricket a Capitolium lépcsőn ábrázoló képre. –; Soha nem hallottam róla, pedig azt hittem, hogy mindkét ház valamennyi tagját ismerem. Természetesen nem személyesen, csak névről.

– Viszonylag újnak számít még, uram, és a megválasztásával nem sokat foglalkozott a sajtó – magyarázta Varak. – Az elnök pártjának a jelöltjeként indult, mert az ellenzék abban a körzetben mintha nem is létezne. Ha valaki megnyeri az előválasztást, az ott már elég a győzelemhez. Ezt csak azért említem meg, mert úgy tűnik, hogy a képviselő nem kötelezte el magát különösebben a Fehér Ház politikája mellett. A kampánya idején például került az országos kérdéseket.

– Azt akarja mondani, hogy ugyanolyan független, mint például Lowell Weicker? – kérdezett közbe Gideon Logan.

– A maga csendes módján igen.

– Csendes, új és viszonylag jelentéktelen körzetből származó képviselő – foglalta össze az elhangzottakat Sundstrom. – Tökéletesen érthető, hogy nem hallottunk még róla. Talán túlságosan is az. Politikai szempontból nehéz időben ki figyel oda egy nemrég megválasztott, keveset szereplő, ismeretlen körzetből származó képviselőre. Tudom, hogy Coloradóban Denveré az első körzet, Boulderé a második és Springsé az ötödik, de hol van a kilencedik?

– Telluride-től délnyugatra, a utahi határ közelében. – adta meg a választ Jacob Mandel, és rögtön meg is vonta a vállát, mintha bocsánatot akarna kérni azért, hogy még ezt is tudja. – Néhány évvel ezelőtt felmerült, hogy bányarészcéákat vegyünk arrafelé. Elég bizonytalanak tűnt a vállalkozás, de az ottani képviselő, és az nem Kendrick volt, mindent megtett azért, hogy rábeszéljen bennünket az üzletre.

– És önök belementek, uram? – kérdezte Varak.

– Nem. A kockázat nagyobbak tűnt, mint a részvény vagyon teljes összege. Konkrét bizonyítékunk nem volt arra, hogy csalni akarnak, ezért csak szép csendben visszaléptünk az üzlettől.

– A képviselő azonban mindent megtett, hogy belerángassa önöket.

– Igen.

– Ez az egyik oka annak, hogy ott most Evan Kendrick a képviselő – jelentette ki Varak.

– Eric! – fordult Gideon Logan az űrtechnológiai berendezések tudós feltalálójához. – Az előbb azt mondta, hogy ismeri ezt az embert, vagy legalábbis az arca ismerős magának.

– Igen, biztos, hogy ismerem. Annak alapján, amit Varak elmondott róla, azt hiszem valamelyik georgetowni kórtélpartin találkozhattunk, és hallottam is róla egy történetet. Nem, csak említették, hogy elég különös története van.

– Milos viszont azt mondta, hogy bármit hallott is róla, az nem az, amit ő el fog mondani nekünk – szólt közbe Margaret Lowell. – Így van? – kérdezte, és Varakhoz fordult.

– Igen, asszonyom. A Sundstrom professzor által említett történet nyilván Kendrick megválasztásának körülményeire vonatkozott. Úgy is mondhatnánk, hogy felháborodásból lett belőle képviselő. Politikai hirdetések garmadájával és inkább cirkuszi előadásra, mint politikai összejövetelekre emlékeztető választási nagygyűlések sokaságával valósággal elsöpörte az ellenfelét. Mikor az illető, az addigi képviselő azzal kezdett érvelni, hogy megsértette a választási törvényeket. Kendrick rászabadította az ügyvédeit. Nem azért, hogy a kampányt megvitassák, hanem hogy a fejére olvassák a hivatali alkalmatlanságáról szóló bizonyítékokat. Az ellenérvek azonnal megszűntek, és Kendrick utcahosszal megnyerte a választást.

– Úgy tűnik, ez az ember erkölcsi megfontolásból, a hozzá nem értés és a korrupció miatti felháborodásában lett politikussá – jegyezte meg halkan Winters. – Önnek azonban, Mr. Varak, van egy, még ennél is fantasztikusabb története róla. Én már hallottam, de kérem, mondja el a többieknek is.

– Igen, uram – a cseh megnyomta a távirányító gombját, mire Kendrick és a Capitolium képe eltűnt a vetítővászonról, és helyüket szűk utcán vonuló, hisztérikus, tomboló tömeg foglalta el. Az arcok, az épületek külseje és a boltok fölött látható feliratok alapján ítélve a felvétel valamelyik iszlám

országban készülhetett.

– Omán – jelentette ki Eric Sundstrom, és Wintersre nézett.

– Egy évvel ezelőtt – bólintott a történész.

A káosz és a pusztítás képei gyorsan váltották egymást. Golyó szaggatta holttestek, megrongált házak, gyűlölettől eltorzult arcú emberek vonultak fel előttük. Látták az amerikai nagykövetség tetején egymás mellé térdepeltetett túszoikat, és közeli felvételeket fanatikusán ordító, géppisztolyukat rázó fogvatartóikról. Aztán a maszkati dráma képei hirtelen félbeszakadtak, és egy fehér köntöst, fején gotrát viselő, szállodakapun kilépő férfi képe jelent meg a vásznon, majd ugyanaz az ember, amint egy tér közepén álló szökőkút előtt fut. Senki sem szólt, még mindenki az előző képek hatása alatt állt.

– Ez az ember Evan Kendrick – törte meg a Hosszúra nyúlt csendet Milos Varak. Az elszörnyedést mélységes megdöbbenés váltotta fel az asztal körül ülőkben. Samuel Winters kivételével mind előrehajoltak, hogy jobban lássák a felvételen szereplő alakot, s közben Varak folytatta a beszámolót: – Ezeket a képeket, a CIA egyik négy-nullás minősítésű területi ügynöke készítette,, aki azt a megbízatást kapta, hogy tartsa állandó megfigyelés alatt Kendricket. El kell ismerni, hogy a hölgy ragyogó munkát végzett.

– Hölgy? – kapta fel a fejét Margaret Lowell.

– Közel-keleti specialista. Az apja egyiptomi, az édesanyja amerikai, Kaliforniából. Tökéletesen beszél arabul és az ügynökség gyakran igénybe veszi a munkáját az ottani válsághelyzetekben.

– Ottani? – ismételte meg hitetlenkedve Mandel. – Mit keresett ott Kendrick?

– Egy pillanat – szólt közbe, tekintetét Varakra szögezve Logan. – Javítson ki, ha tévednék, fiatalember, de nekem úgy rémlik, a múlt évben volt a Washington Postnak egy cikke, amelyik utalt rá, hogy a maszkati eseményekben komoly szerepet játszott egy meg nem nevezett amerikai is. Az emberek egy része akkor a texasi Ross Perotra gondolt, de a sztorinak nem lett folytatása, szép lassan feledésbe merült.

– Nem téved, uram – felelte Varak. – Az amerikai Evan Kendrick volt az, és a sztorit a Fehér Házból érkezett nyomás hatására ölték meg.

– Miért? Óriási politikai tőkét kovácsolhatott volna az ügyből... Feltéve, hogy közreműködésének valóban volt szerepe a válság megoldásában.

– A válság az ő közreműködésének köszönhetően oldódott meg.

– Akkor egész egyszerűen nem értem – Logan tanácstalanul Samuel Wintersre nézett.

– Senki sem érti – mondta a történész. – Az ügyre nincs magyarázat, s az egészről csak egy mélyen eltemetett irattári dosszié tanúskodik, amit Milosnak sikerült előásnia. Ezen a dokumentumon kívül nincs semmi, ami bármilyen kapcsolatba hozná Kendricket a maszkati eseményekkel.

– Készült viszont a külügyminiszternek egy feljegyzés, ami határozottan cáfolja, hogy ilyen kapcsolat létezett volna – közölte Varak. – Az az irat nem vet valami jó fényt a képviselőre. Lényegében azt sugallja, hogy egy önző, csak a saját karrierjére gondoló politikus, aki a túsztámadásból akart tőkét kovácsolni magának, kihasználva azt, hogy valamikor az Emírségekben és Ománban is dolgozott, és ismeri a terepet. A feljegyzésben szereplő ajánlás úgy szólt, hogy a túszoik érdekében semmiféle kapcsolatba sem szabad lépni vele.

– A jelek szerint mégis ez történt, sőt fel is használták! – vágott közbe Sundstrom. – Enélkül soha nem jutott volna el oda, hiszen a kereskedelmi repülőjáratokat leállították. Titokban kellett hogy odaszállítsák.

– És az is nyilvánvaló, hogy nem önző karrierista – jelentette ki Margaret Lowell. – A saját szemünkkel látjuk, hogy ott volt, Milos elmondásából tudjuk, hogy döntő szerepe volt a túszoik kiszabadításában, és mégis, ő maga soha,, sehol nem hivatkozott erre egyetlen szóval sem. Mindannyian tudnánk róla, ha nem így lett volna.

– És valóban nincs rá magyarázat, miért viselkedett így? – kérdezte Varaktól Gideon Logan.

– Semmi, ami elfogadható lenne, uram, pedig én elmentem a legfontosabb forrásig.

– A Fehér Házig?

– Nem, hanem ahhoz az emberhez, akinek feltétlenül tudnia kellett róla, ha részt vett az ügyben, mivel abban az időben a válságkezelés idegközpontját irányította Washingtonban. Frank Swann a neve.

– Hogyan bukkant rá?

– Nem én bukkantam rá, uram, hanem Kendrick.

– Rendben van, de hogyan találta meg Kendricket? – kérdezte némi türelmetlenséggel a hangjában Margaret Lowell.

– Mr. Loganhoz hasonlóan nekem is rémlett a Maszkatban felbukkant amerikaiáról szóló és a média által szokatlanul gyorsan ejtett hír. Hogy pontosan miért, azt magam sem értem, de úgy döntöttem, hogy megpróbálok utánajárni a dolognak. Talán arra gondoltam, hogy egy magas állású, a történet valódisága esetén általunk is számításba vehető személyt érint az ügy – Varak kis szünetet tartott, és nála szokatlan apró mosoly jelent meg a szája szögletében. – A szigorú biztonsági intézkedések gyakran éppen azokat gáncsolják el, akiknek az érdekében hozzák őket. Ezúttal a külügyminisztériumba belépőkről vezetett nyilvántartás vált árulóvá. A néhány évvel ezelőtti történet merényletek óta minden belépőt lézendetektoros vizsgálatnak vetnek alá, és kivétel nélkül mindenkinek be kell jegyeznie a nevét egy erre szolgáló könyvbe, nemcsak belépéskor, hanem távozáskor is. A túszállás idején bejegyzett sok ezer név között szerepelt egy nem túl régen megválasztott coloradói képviselő is, aki egy bizonyos Mr. Swannt keresett fel. Számomra egyik név sem mondott semmit, de a számítógépeink jobban informáltak voltak, mint én. Jelezték, hogy Mr. Swann volt abban az időben a minisztérium első számú délnyugat-ázsiai szakértője, és azt is, hogy a képviselő az Emírségekben, Bahreinben és Szaúd-Arábiában szerezte a vagyonát. A válság okozta zűrzavarban valaki megfélemlített róla, hogy Kendrick nevét eltüntesse a nyilvántartásból.

– És ezek után úgy döntött, hogy felkeresi Swannt – szemüvegét levéve Mandel elgondolkodva megdörzsölte az orrnyergét.

– Így igaz, uram.

– Mit mondott magának?

– Azt, hogy mélységesen tévedek, és ők visszautasították Kendrick ajánlkozását, mert nyilvánvaló volt, hogy semmit nem tud tenni a megoldás érdekében. Azt is hozzáfűzte, hogy Kendrick csupán egy volt a térséget munkája révén ismerő és hasonló ajánlatot tevő tucatnyi ember közül.

– Maga ellenben nem hitt neki – állapította meg Margaret Lowell.

– Jó okom volt rá, asszonyom. Kendrick képviselő neve a minisztériumban tett látogatás után már nem került bele a nyilvántartásba. Augusztus 11. volt, egy szerdai nap, és a neve nincs ott a kilépőké között. Nyilván felsőbb utasításra, titokban vitték el onnan, ami általában a kezdetét jelenti egy mély fedésben végrehajtott akciónak.

– A konzuli műveletek osztálya – szólt közbe Sundstrom. – A CiA és a külügyminisztérium titkos összekötő szervezete.

– Néha kényelmetlen, de ezzel együtt is elengedhetetlen kapcsolat – jegyezte meg Winters. – A sötétben mozgókkal néha előfordul, hogy érzékeny tyúkszemekre lépnek, és olyankor el kell simítani a bajt. Azt talán szükségtelen is mondanom, hogy Mr. Varak a továbbiakban a külügyminisztériumban és Langleyben egyaránt vizsgálódott.

– Ezek szerint megvan Omán hőse – szólt a vetítővászonon szereplő férfira nézve Gideon Logan. – Ezt nevezem fogásnak!

– Egy képviselő, aki megközelíthetetlen, és keresztes háborút vív a tisztességtelenség ellen – fűzte hozzá Mandel. – A korrupció kérlelhetetlen ellensége.

– Egy bátor ember – mondta Mrs. Lowell –, aki az életét kockáztatta kétszáz, számára teljesen ismeretlen amerikaiért, és semmiféle ellenszolgáltatásra sem tartott igényt...

– Pedig megkaphatott volna mindent, amit csak akar – fejezte be a mondatot Sundstrom. – A politikában legalábbis.

– Kérem, Mr. Varak, mondjon el nekünk mindent, amit Evan Kendrickről megtudott – szólt Winters, és a többiekhez hasonlóan a jegyzetömbjéért nyúlt.

– Mielőtt ezt megtenném – válaszolta a cseh némi bizonytalansággal a hangjában –, el kell mondanom önöknek, hogy a múlt héten Coloradoban jártam, és szembetaláltam magamat valamivel, amire nincs kielégítő magyarázatom. Egy idős ember tartózkodik Kendrick Mesa Verde-i házában. Mint megtudtam, Emmanuel Weingrass a neve, építész, kettős, amerikai és izraeli állampolgár, és néhány hónappal ezelőtti súlyos műtéten esett át. A képviselő vendégeként tölti a lábadozási időt.

– Van ennek valamilyen jelentősége? – érdeklődött Eric Sundstrom.

– Magam sem vagyok biztos benne, de van három dolog, ami figyelmet érdemel. Az első, hogy amennyire meg tudom ítélni, ez a Weingrass a semmiből bukkant elő nem

sokkal azután, hogy Kendrick hazatért Ománból. A második, hogy kettőjük között nyilvánvalóan nagyon szoros a kapcsolat. A harmadik, és talán ez a legzavaróbb, hogy az öreg személyazonossága és Mesa Verde-i tartózkodása szigorú, bár rosszul őrzött titoknak tűnik számomra-Az áruló maga Weingrass. Vagy a korából, vagy a természetéből fakadóan nagyon közvetlenül viselkedik az alkalmazottakkal és a környékbeliekkel,, különösen a latinokkal.

– Ez nem feltétlenül negatív vonás – jegyezte meg mosolyogva Logan.

– Lehet, hogy ő is részese volt az ománi vállalkozásnak – vetette fel Margaret Lowell. – Ami azt illeti, ez sem vet rá feltétlenül rossz fényt.

– Valóban nem – értett egyet vele Jacob Mandel.

– Lehetséges, hogy komoly befolyása van Kendrickre – mondta jegyzeteiből fel sem pillantva Sundstrom. – Nem gondolja, Milos?

– De, azt hiszem, így van. Azért tettem említést róla, mert azt szeretném, ha tudnák, hogy van, amit én nem tudok.

– Azt hiszem, nyugodtan besorolhatjuk a pluszok közé – jelentette ki Samuel Winters. – Minden szempontból. Kérem, folytassa, Mr. Varak.

– Igenis, uram. Mivel tudom, hogy ebből a szobából semmi nem juthat ki, diapozitívokra vettem a képviselő dossziéját, hogy levetítve könnyebben meg tudjanak ismerkedni vele – a cseh megnyomta a távirányító gombját, és a Kendricket a maszkati utcán ábrázoló képet egy gépelt papírból készült, kinagyított felvétel váltotta fel. – Minden kocka egy normál oldal egynegyedét ábrázolja. A negatívokat a lenti laboratóriumban természetesen megsemmisítettem. Minden tőlem telhetőt megtettem azért, hogy a legalaposabban bemutassam a jelöltet, de néhány részlet ezzel együtt is elkerülhette a figyelmemet. Kérem, nyugodtan kérdezzenek, ha szükségesnek érzik. Figyelni fogom önöket, s ha már mindegyikük bólintással jelezte, hogy végzett az olvasással és a jegyzeteléssel, továbbviszem a képet... A következő, körülbelül egy órában le fog peregni önök előtt Evan Kendrick kongresszusi képviselő élete – a születésétől egészen az elmúlt hétig.

Minden diapozitív esetében Eric Sundstrom bólintott elsőként, az utolsó helyért pedig Margaret Lowell és Jacob Mandel viaskodott, bár Gideon Logan is legalább annyi jegyzetet készített magának, mint ők. A társaság szóvivője, Samuel Winters szinte hozzá sem nyúlt a tollához – őt már nem kellett meggyőzni.

Három órával és négy perccel a vetítés megkezdése után Milos Varak kikapcsolta a diavetítőt, újabb két órával és két perccel később pedig, a kérdések végeztével távozott a szobából.

– Hogy a barátunk módszerét használjam, kérem, bólintással jelezzék egyetértésüket – szólt a többiekhez Winters. – Kezdjük önnel, Jacob!

Az In ver Brass tagjai rövid gondolkodás után sorban rábólintottak a javaslatra.

– Ezek szerint megállapodtunk – foglalta össze a néma válaszokat Winters. – Evan Kendrick képviselő lesz az Egyesült Államok következő alelnöke, és tizenegy hónappal a hivatalban lévő elnök újjáválasztása után átveszi az elnöki tisztséget. A terv fedőneve Ikarusz, figyelmeztetésként és őszinte óhajként, hogy oly sok elődjével ellentétben, ne repüljön túl közel a naphoz, és ne zuhanjon a tengerbe. Az Úr legyen irgalmas hozzánk.

17.

A Colorado kilencedik választókerületéből való Kendrick képviselő íróasztala mögött ült, és szigorú arcú titkárnőjét figyelte, amint a beérkezett leveleket, a Ház napirendjéről készült tájékoztatókat, a vitára kerülő kérdésekről szóló ismertetőket és a különböző társadalmi eseményekre szóló meghívókat szortírozza. A keze sebesen járt, arcán feszült figyelem látszott, és olyan hangosan lélegzett, mintha nehéz fizikai munkát végezne.

– Hát tessék, itt a jövő hét programja, képviselő úr – mondta, miután végzett a munkájával.

– Nem akármilyen, Annie! Mondja, nem küldhetne mindenkinek egy előre sokszorosított levelet, amelyben közölné, hogy közéleti allergiám van, ami cseppfertőzéssel terjed, és a világért sem akarnám átadni senkinek sem a betegséget?

– Evan, hagyja már abba! – szólt rá dühösen a főnökére Ann Mulcahy O'Reilly, a határozott egyéniségű, középkorú washingtoni veterán. – Mindenáron lógni akar, de én ehhez nem vagyok partner. Tudja, mit pletykálnak magáról a Házban? Azt, hogy semmivel sem törődik, és csak arra költi a pénzét, hogy magához hasonló gazdag csajokkal szórakozzon.

– És maga ezt elhiszi, Annie?

– Dehogyan hiszem. Tudom, hogy sehova se jár, semmiben sem vesz részt. A szenteket is leimádkoznám az égből, ha azon múlna, hogy végre rajtakapják magát a Tükörmédencében Washington legnagyobb mellű cicababájával. Akkor legalább tudnám, hogy csinál valamit!

– Lehet, hogy egyszerűen csak nincs kedvem semmihez.

– Pedig lehetne. Fontos kérdések tucatjaival kapcsolatban gépeltem már le az álláspontját, és a véleménye mindig sokkal megalapozottabb és értelmesebb volt, mint az itteni majmoké, de senki sem figyel rá.

– Eltemették azokat a papírokat, Annie, mert ami bennük van, nem népszerű. Én sem vagyok népszerű, egyik tábor sem akar megnyerni magának. Akik egyáltalán észrevettek, azok is annyi címkét ragasztottak már rám, hogy ki sem tudnak igazodni közöttük. Mivel skatulyába illeszteni nem tudnak, hát eltemetnek, és ez könnyen is megy nekik, mert én nem panaszkodom.

– Isten látja lelkem, sok kérdésben nem értek egyet magával, de azt még fel tudom ismerni, ha valakinek értelmes gondolatai vannak... Na, mindegy – Ann O'Reilly lemondóan legyintett. – Mit válaszoljunk a meghívásokra?

– Majd később kitalálunk valamit. Manny nem telefonált?

– Kétszer küldtem el, mert túl akartam lenni a megbeszélőnivalókon. Kendrick előredőlve az asztalra könyökölt és hideg, már-már fenyegető tekintetet vetett a titkárnőjére. – Soha többé ne tegye, Annie! Semmi sem lehet olyan fontos számomra, mint az az ember Coloradóból.

– Értettem, uram – válaszolt O'Reilly engedelmessé szelídült hangon.

– Ne haragudjon, nem akartam megbántani – kért gyorsan bocsánatot Evan. – Maga csak a munkáját végzi, és tőlem bizony nem sok segítséget kap hozzá. Még egyszer elnézést!

– Ne mentegetőzzön. Tudom, min mentek keresztül Mr. Weingrass-szal, és azt is, mit jelent a maga számára. Hányszor vittem maga után a munkáját a kórházba. Nincs jogom beleszólni kettőjük viszonyába. Másrészt, valóban igyekszem elvégezni a munkámat, és az is igaz, hogy gyakran nem maga a legsegítőkésebb főnök a Capitoliumon.

– Sokkal jobban érezném magam a hegyek között...

– Tudom, és ezért inkább le is mondom a közéleti szerepléseket. Valószínűleg több kárt okozna magának velük, mint hasznot – Ann O'Reilly felkelt a székéről, és egy irattartót rakott Kendrick elé. – A coloradói szenátor kollégájának az indítványát viszont jobb volna, ha megnézné. Azt hiszem, le akarja vágatni egy hegy csúcsát, hogy víztározót lehessen építeni rá. Ebben a városban ez a megfogalmazás rendszerint azt jelenti, hogy valaki mesterséges tavat akar létrehozni, méregdrága birtokokkal a partján.

– A piszok gazember! – Kendrick dühösen felcsapta a mappát.

– Ha legközelebb jelentkezik, bekapcsolom Mr. Weingrass-t.

– Még mindig Mr. Weingrass? – kérdezte Evan az iratok között lapozgatva. – Nem képes megbarátkozni vele? Tucatszor is hallottam, hogy kérte, szólítsa Mannynek.

– Néha meg is teszem, de nem megy egykönnyen.

– Miért? Azért, mert káromkodik?

– Jézusom, dehogyan! Egy duplaseggű ír nyomozó felesége az ilyesmin igazán nem sértődik meg.

– Duplaseggű...? – Kendrick meglepetten felnézett az iratokból.

– Régi bostoni kifejezés. Szóval nem a káromkodással van bajom.

– Akkor mivel?

– Az ostoba viccével, amit mindig eljátszik velem, különösen akkor, ha a keresztnevére szólítom. Kicsim – szokta mondani. – Csapjunk egy remek bulit! Az lesz az előadás neve, hogy Manny ír Annie-ja. Na, mit szól hozzá? Nem sok jót, Manny, szoktam mondani, mire ő; "Hagyja itt azt a vadállatot, és repüljön el velem jó messzire. Biztosan meg fogja érteni olthatatlan vágyamat." Erre én rendszerint közlöm vele, hogy az az ostoba zsaru még a saját dolgai között sem tud eligazodni.

– Ne mondja el a férjének, mit ajánlgat magának – tanácsolta nevetve Kendrick.

– Már elmondtam. Volt képe azt válaszolni, hogy megveszi nekünk a repülőjegyeket. Természetesen jó párszor bepiáltak már Weingrass-szal...

– Együtt ittak? Én azt sem tudtam, hogy ismerik egymást.

– Az én hibám, és nem győzöm átkozni magamat érte. Akkor történt, amikor úgy nyolc hónappal ezelőtt maga Denverbe repült...

– Már emlékszem. A coloradói közgyűlésre mentem, Manny pedig még a kórházban

volt. Megkértem, hogy látogassa meg, és vigyen neki egy International Herald Tribune-t, hadd kapjon híreket Párizsból.

– Én meg magammal vittem Paddyt, mert csak késő délután tudtam elmenni hozzá. Nem vagyok félős, de este még én sem szeretek egyedül sétálni az utcán, és gondoltam, valami hasznát csak vehetem annak a keményfejű zsarunak.

– Mi történt?

– Úgy összebarátkoztak, mint a sör és a pálinka – legyintett O'Reilly. – Azon a héten egy este sokáig bent kellett maradnom, és akkor már Paddy kérte, hogy elmehessen hozzá.

– Sajnálom, Annie, nem tudtam róla – csóválta meg a fejét Evan. –) Nem akartam belekeverni magát és a férjét a magánéletembe, Manny pedig említést sem tett a dologról.

– Biztosan a Listerine miatt.

– Az meg micsoda?

– Egy gyógyszer, amit szednie kellett, és aminek pontosan olyan színe van, mint a laza whiskynek. Na, megyek, megpróbálom felhívni.

Emmanuel Weingrass Kendrick tizenkét hektáros, a hegyek előterében elterülő birtokán egy kis domb tetején állt, és hátát egy sziklának vetve, derékig kigombolt ingben élvezte a déli Sziklás-hegység látványát, a kellemes napsütést, a kristálytiszt levegőt. Tekintete a mellkasán végighúzóódó műtési hegre tévedt, és azon gondolkodott, vajon Istenben higgyen-e inkább, vagy Evan Kendrickben. Az orvosok – a műtétet követő számtalan ellenőrző vizsgálat után – azt mondták neki, hogy sikerült eltávolítaniuk azokat a ronda sejteket, amelyek, ha nem avatkoznak be, szép lassan felfalták volna az életét. Makkegészséges, mondták neki, ami azért kissé erős volt egy nyolcvanadik évében járó, törekeny testét a napon süttető ember számára. Persze, a törekenység is relatív fogalom, hiszen sokkal könnyebben mozgott, mint korábban, és gyakorlatilag megszűnt a köhögése. A Gauloise cigaretták és a Monte Cristo szivarok azonban nagyon hiányoztak neki, és többször is eszébe jutott, vajon érdemes-e lemondani ezekről az örömekről csak azért, hogy néhány hónappal későbbre tolja azt, aminek logikusan úgyis be kell következnie. A közeli fa árnyékában, a kirándulásokra használt golfautó mellett hűsölő ápolónőre nézett, egyikére azoknak, akik huszonnégy órán keresztül teljesítettek szolgálatot mellette, és az jutott eszébe, vajon mit mondana, ha ajánlatot tenne neki. Szeretett eljátszozni a gondolattal, s bár a valóság nem mindig egyezett eredeti elképzelésével, élvezte ezeket a szórakoztató szellemi kalandokat.

– Kellemes napunk van, ugye? – szólt oda a lánynak.

– Egyszerűen fantasztikus.

– Mit szólna hozzá, ha levetnénk a ruhánkat, és valóban élveznénk a napot?

A nővérnek meg sem rezdült az arca, és nyugodtan, határozottan, mégis szelíden válaszolt: – Mr. Weingrass, az a dolgom, hogy vigyázzak magára, és nem az, hogy szívromot okozzak önnek.

– Nem rossz, sőt egészen jó válasz – nevetett Manny.

Megszólalt a golfautóba épített rádiótelefon, a nő felvette, szólt bele néhány szót, majd betege felé nyújtotta a készüléket. – A képviselő keresi, Mr. Weingrass.

– Egy képviselővel nem szoktak így nevetgélgni – válaszolta Manny, és elindult a sziklától. – Ötöt húsz ellenében, hogy Annie az, és már megint hazugságokat mondólam.

– Csak arról érdeklődött, nem fojtottam-e még meg.

– Annie, ez a nő egy buja perszóna – szólt bele a készülékbe Weingrass.

– Igyekezzünk a legjobb kiszolgálást nyújtani – Válaszolta Evan Kendrick.

– Borzalmas egy alak a titkárnőd, hallod-e! Alig mondok neki néhány szót, máris levágja a telefont.

– Túl van terhelve, Manny. Nem ér rá udvaroltatni magának, pedig szereti.

Mondta, hogy kerestél. Valami baj van?

– Miért, én már csak válsághelyzetekben telefonálhatok?

– Ami azt illeti, nem túl gyakran keresel, meghagyod nekem a telefonálás örömét – nevetett Kendrick. – Mi újság?

– Maradt még pénzed?

– A kamatokat sem tudom elkölteni. Miért?

– Ugye nem felejtetted el, hogy a nyugati teraszt megnagyobbítjuk, hogy jobban élvezhesd a kilátást? – érdeklődött Weingrass.

– Hát persze hogy nem.

– Elkezdtem rajzolgatni, és eszembe jutott még valami. Mi volna, ha építenénk egy fedett tetőteraszt? Két acéltartóval meg lehetne oldani, vagy legfeljebb hárommal, ha egy üvegezett falú gőzkamrát is akarsz a fal mellé.

– Üvegfalú?... Ez fantasztikus! – lelkesedett Evan. – Folytasd!

– Holnap reggelre már ide is rendeltem a szerelőket Azt azonban máris közlöm, hogy mihelyt ezzel készen vagyunk, megyek vissza Párizsba.

– Ahogy gondold Manny. Igaz, említetted, hogy építeni kellene egy kilátóteraszt a két patak találkozásánál.

– Mire te azt válaszoltad, hogy olyan messzire nem szoktál elsétálni.

– Meggondoltam magam. Rájöttem, milyen kellemes volna kiülni oda, és élvezni a csendet, a nyugalmat.

– Ezt bárkiről el tudom képzelni, csak rólad nem.

– Kedves vagy – nevetett Kendrick. – A jövő héten hazaugrom néhány napra.

– Jó lesz, ha sietsz – emelte fel a hangját Weingrass, és a közelben álldogáló ápolónőre nézett. – Nem biztos, hogy ki tudok tartani. Lehet, hogy meg kell adnom magamat ezeknek a lihegő szexmániákusoknak.

Nem sokkal múlt este tíz, amikor Milos Varak végigment a képviselőház hivatali épületének kihalt előcsarnokán. A szokatlanul késői időpont ellenére minden további nélkül bebocsátották a házba, mert előre megbeszélte találkozója volt Arvin Partridge alabamai képviselővel. Megkereste a nehéz, tekintélyt sugárzó tölgyfa ajtó közepére erősített réz névtáblát, és határozottan bekopogott. Másodperceken belül egy karcsú, teknőckeretes szemüveget viselő, húszas éveit elején járó fiatalember nyitott ajtót, hogy bebocsássa a szentélybe, ahol a "Partridge-banda" néven emlegetett, a fegyveres szervezetek túlköltekezését vizsgáló bizottság mogorvaságáról és rendkívüli szakértelméről híres elnöke székel. A sokak által utálattal vegyes tisztelettel emlegetett testület nem az 1200 dolláros vécécsészek és a 700 dolláros csöckulcsok ügyében nyomozott, hiszen ezeknek a beszerzése túlságosan is nyilvánvaló és könnyen helyrehozható félrelépésnek számított. A "madarak" – ez volt a másik gúnynevük – az 500 százalékos költségvetéstúllépéseket vizsgálták, és azt, miért éppen a verseny hiányzik a katonai szállításokat megelőző versenytárgyalásokról. Munkájuk során a korrupció olyan szerteágazó szövevényére bukkantak, hogy alig győzték az összekuszálódott szálak kibogozását.

– Partridge képviselőhöz jöttem – mondta a szőke férfi eltéveszthetetlen, de az ajtóban álló karcsú fiatalember által rögtön félreértett cseh akcentussal.

– Átesett a... – a képviselői apparátus tagja zavartan félbehagyta a mondatot. – Úgy értem, hogy amikor bejött a főkapun, akkor az örök...

– Ha azt akarja kérdezni, hogy keresztülmentem-e a biztonsági ellenőrzésen, akkor a válaszom igen. Ezt maga ugyanolyan jól tudja, mint én, mivel az őrség telefonon felszólít magának. Vezessen a képviselőhöz! Vár engem!

– Természetesen, uram. Az irodájában tartózkodik. Erre, parancsoljon, uram – az ideges fiatalember a titkárságról nyíló második ajtóhoz kalauzolta Varakot, és óvatosan benyitott. – Képviselő úr...

– Küldd be – hallatszott a szobából jellegzetes déli hanghordozással. – Te maradj kint, és fogadd a telefonokat. Senkinek se vagyok itt, még a képviselőház elnökének és magának az elnöknek sem.

– Parancsoljon! – a titkár zavarodottan kitárta az ajtót.

Varaknak kedve lett volna közölni vele, hogy a KGB megbízásából jött, de letett róla, s inkább belépett a nagy, elegánsan berendezett, tekintélyt sugárzó irodába, amely zsúfolva volt a Partridge-ok befolyását hazafias érzületét és hatalmát tanúsító fényképekkel. Az elfüggönyözött ablaknál álló férfi az életben nem volt olyan kikezdhethetetlen tekintélyt sugárzó, mint a róla készült felvételeken. Alacsony, kövér, dühösen felpuffadt arcú, ritkás ősz hajú férfi volt a nagy hatalmú, sokak által rettegett képviselő.

– Nem tudom, mit akar rám szólni – mondta, és ellépett az ablaktól –, de ha azt, amire gondolok, akkor kivágom az ablakon, hogy a nyakát töröm!

– Semmit nem akarok rászólni önre. Adni akarok valamit, és nem is értéktelen bővlit – válaszolta nyugodtan Varak.

– Lószart! Protekcióért jött, de abból nem eszik!

– A megbízóimnak nincs szükségük semmiféle baráti segítségnyújtásra, de hogy őszinte legyek, képviselő úr, önnek még lehet.

– Egy frászt! Meghallgattam, amit a telefonban mondott – mivel kábítószert említett, oda kellett figyelnem –, aztán utánanéztem a dolognak, és biztosan tudom, hogy itt nálunk mindenki tiszta, mint egy alabamai hegyi folyó. Most már csak azt szeretném tudni, ki küldte magát, ki az a gazember, aki azt hitte, hogy ilyen baromságokkal rám ijeszthet.

– Nem hiszem, hogy örülne neki, ha ez a baromság nyilvánosságot kapna, uram. Az információ meglehetősen veszélyes.

– információ? Szavak! Pletyka, alaptalan vádaskodás lehet csak!

– Sem pletyka, sem alaptalan vádaskodás – mondta fejcsóválva Milos Varak, és benyúlt zakója zsebébe. – Csak fényképek – a cseh egy fehér borítékot rakott a képviselő íróasztalára.

– Micsoda? – Partridge feltépte a borítékot, leült, s az asztali lámpa fénykörébe tartva egyenként végignézte a fényképeket. A szeme elkerekült az arca előbb fehérre, majd paprikavörösre váltott, mert amit látott, az több volt, mint amit legszörnyűbb álmában el tudott volna képzelni. A felvételeken részben vagy egészen meztelen fiatalok szerepeltek kettesével, hármassával, néha négyesével kábítószeres dobozok, fiolák, fecskendők társaságában, vagy éppen nyilvánvalóan drogos állapotban, szeretkezés közben.

– Tudja, manapság már annyi különböző méretű kamerát gyártanak, hogy az ember számon tartani is képtelen őket – magyarázta Varak. – Készítenek akkorákat is, mint egy zakó- vagy inggomb.

– Jézusom! – hördült fel Partridge. – Ez az én arlingtoni házam! Ez pedig...

– Bookbinder képviselő háza Silver Springs-ben, és a bizottság további három tagjának az otthona. Önöket a munkájuk, sajnos elég gyakran elszólítja Washingtonból.

– Ki készítette ezeket a képeket? – kérdezte most már alig hallhatóan Partridge.

– Erre mindössze azt válaszolhatom, hogy az illető sok ezer kilométerre van innen, nincsenek nála a negatívok, és esélye sincs arra, hogy belátható időn belül visszatérjen az országba. Politikai tudományokat hallgató egyetemista, és cserediákként tartózkodott nálunk egy ideig.

– Annyi mindent elértünk már, és most az egész semmivé foszlik... Teremtő isten!

– Na de miért képviselő úr? – kérdezte őszintén Varak. – Ezek a fiatalemberek nem tagjai a bizottságnak. Még csak nem is az önök ügyvédjei, vezető beosztású munkatársai vagy tőzsdeügynökei. Gyerekek, akik súlyos hibát követtek el a világ leghatalmasabb fővárosában, egy minden embert komolyan próbára tevő környezetben. Szabaduljanak meg tőlük, mondják meg nekik, hogy vége az életüknek és a karrierjüknek, ha nem térnek észhez, de a bizottság működését ne állítsák le.

– Soha többé senki nem fog nekünk hinni – mondta üresen kongó hangon, a szemközti falat bámulva Partridge. – Ugyanolyan romlottak vagyunk, mint azok, akikre vadászunk. Képmutatók lettünk.

– Senkinek sem kell megtudnia...

– Pofa be! – a képviselő dühösen lenyomta a belső, irodai hívórendszer gombját, és beleüvöltött a mikrofonba: – Gyere be! – A fiatalembert már állva fogadta Partridge, és rögtön rátámadt; – Mocskos csirkefogó! Figyelmeztettelek, hogy mondd meg az igazat, de te hazudtál!

– Nem! – tiltakozott elkeseredetten a szemüveges fiú. – Azt kérdezted, mi folyik itt, és én azt mondtam, hogy semmi, semmi nem folyik. Három vagy négy héttel ezelőtt egy páran belőttük magunkat, és rettenetesen megijedtünk. Igazad van, ostobák voltunk, de senkinek nem ártottunk vele, csak magunknak. Nem tehattünk róla, muszáj volt már valamit csinálnunk! Te és a nagyfejűid a lelkünket is kiszívták. Az emberek heti nyolcvan órán át dolgoztattak bennünket, hogy aztán lehülyézzenek, ostoba kölyköknek nevezzenek, mielőtt odaálltak a tévékamerák elé azzal, amit mi hajtottunk fel a számukra. Te persze észre sem vetted, hogy egy egész óvodára való kölyök gürcöl körülöttem. A többiek azóta mind elmentek, de te arra se figyeltél fel. Egyedül én maradtam, mert nem volt hova mennem!

– Takarodj!

– Igazad van, azt fogom tenni, Jones császár!

– Kicsoda?

– Tudtam, hogy örülni fogsz az új címnek – válaszolta a fiatalember, és dühösen bevágta maga mögött az ajtót.

– Ki volt ez? – érdeklődött Varak.

– Az ifjabb Arvin Partridge – válaszolta a képviselő, és anélkül, hogy szemét levette volna az ajtóról, visszaült az íróasztalához. – Harmadéves

jogászhallgató a Virginia Egyetemen. Az évfolyamtársai is itt dolgoztak nálunk, és tényleg nem sok köszönetet kaptak a munkájukért. Adtunk nekik helyette mást, és ők árulással fizettek érte!

– Mi volt az?

– A tapasztalat, a gyakorlat, amit sem bírósági gyakorlaton, sem tankönyvekből nem szerezhettek volna meg. A fiam most a szavakba kapaszkodik, úgy keres kibúvót magának, és ezzel tökéletesen tisztában is van. Hazudott nekem egy olyan ügyben, amelyik mindannyiunkat tönkretehet. Ezek után képtelen vagyok megbízni benne.

– Sajnálom.

– Nem a maga baja! – csattant fel korábbi, határozott modorában Partridge. – Na nézzük csak! Miért akarja maga olyan nagyon, hogy együtt maradjon ez a bizottság? Azt mondta, nem protekcióért jött, de ugyanazt a dolgot sokféleképpen lehet nevezni. Adja elő, amit akar, aztán majd eldöntöm, hogy jó-e nekünk az ajánlat, vagy sem.

– Semmiféle hátránnyal sem jár az önök számára – válaszolta Varak. Néhány összehajtogatott lapot vett elő a zsebéből, és kiterítve a képviselő elé rakta őket. A legfelső lap sarkához egy kis igazolványkép volt odaerősítve. – A megbízóim szeretnék, ha ez az ember bekerülne az ön bizottságába...

– Mivel tartják a kezükben? – vágott közbe Partridge.

– Semmit nem tett, ami kompromittáló lenne ránézve. Tökéletesen kikezddhetetlen. Ismétlem, a megbízóim nem protekciót, nem jogtalan előnyöket akarnak. Személyesen nem is ismerik ezt az embert, és ő sem tud sem róluk, sem erről a beszélgetésről.

– Akkor miért akarják, hogy velem dolgozzon?

– Azért, mert megbízóim szilárdan hisznek benne, hogy értékes tagja lenne a bizottságnak.

– Egyetlen ember önmagában semmit sem számít. Gondolom, ezzel maga is tisztában van.

– Természetesen.

– Ha azért küldik hozzánk, hogy bizalmas információkat szerezzen, akkor biztosíthatom, hogy tökéletesen védve vagyunk a kiszivárogtatások ellen – Partridge tekintete a lámpa alatt heverő fényképekre tévedt, és dühösen az asztalra csapott. – Eddig legalábbis azok voltunk!

Varak előrehajolt, és elvette a fényképeket.

– Tegye meg, képviselő úr! Vegye be a bizottságba! Ön említette, milyen sok értékes munka mehet veszendőbe. Mihelyt az illető elfoglalja a helyét, ön megkapja a képeket és a negatívokat is.

– Éppen van egy üresedés – mondta elgondolkozva, tekintetét a szőke férfi kezében lévő felvételekre szögezve Partridge. – Bookbinder tegnap személyi problémák miatt leköszönt.

– Tudom – felelte közömbös hangon Milos Varak.

A képviselő fürkésző pillantást vetett látogatójára. – Ki az ördög maga?

– Valaki, aki híven szolgálja választott hazáját. De nem én vagyok a fontos, hanem ez az ember.

Partridge az asztalán heverő iratokra pillantott.

– Evan Kendrick, Colorado, kilences választókerület – olvasta a fejléctet. – Nem sokat hallottam róla, de amit hallottam, az se sokat ér. Ez egy senki, egy gazdag senki.

– Könnyen megváltozhat a véleménye, uram--felelte Varak, és az ajtó felé indult.

– Képviselő! Képviselő! – Evan Kendrick vezető munkatársa vadul végigszaguldott a Ház folyosóján, hogy még elérje a főnökét.

– Mi történt? – kérdezte Evan, és elvette a kezét a felvonó hívógombjától.

Mosolyogva nézte a futástól ziháló fiatalembert, és jókedvűen megjegyezte: – Magát még soha nem hallottam bizalmas suttogásnál hangosabban beszélni, Phil. Csak nem hegyomlás temette maga alá a körzetemet?

– Inkább most került ki a szemét alól. Legalábbis az ön szempontjából.

– Mondja már, mi történt!

– Partridge képviselő. Az alabamai Partridge!

– Kemény, de rendes ember, aki mer kockázatot is vállalni. Szeretem, amit csinál.

– Azt akarja, hogy ön is csinálja vele.

– Mit?

– Arra kéri, hogy legyen tagja a bizottságának.

– Tessék?

– Ez óriási előrelépés, uram! – lelkesedett a fiatalember.

– Ez egy óriási visszalépés – csóválta meg a fejét Kendrick. – Annak a bizottságnek a tagjai átlag kéthetenként szerepelnek az esti híradókban, és a vasárnap délelőtti politikai magazinokban is őket rángatják elő a tévések, ha a kongresszus legfénylőbb üstökösei közül éppen nem tudnak elkapni valakit. Semmi szükségem rá, hogy én is közéjük tartozzam.

– Bocsásson meg, képviselő úr, hogy ezt mondom, de pontosan erre van a legnagyobb szüksége.

– Miért?

A Philnek szólított fiatalember karon fogta, és a lift előtt gyülekezőktől távolabb vezette Kendricket. – Ön azt mondta nekem, hogy a választás után vissza akar vonulni, és én ezt el is fogadtam. De azt is mondta, hogy bele akar szólni az utódja kiválasztásába.

– Így igaz – bólintott egyetértően Evan. – Megdolgoztam érte, hogy megtisztítsam azt a mocskos otthoni gépezetet, és azt akarom, hogy ezután is normálisan működjön.

– Ha Partridge ajánlatát visszautasítja, a jövőben semmi szava sem lesz.

– Miért?

– Azért, mert valóban azt akarja, hogy lépjen be a bizottságba.

– De miért ragaszkodik hozzá?

– Fogalmam sincs róla, de azt tudom, hogy ok nélkül semmit sem tesz. Talán nyugatra is ki akarja terjeszteni a befolyását, talán személyes bázist akar teremteni magának, ki tudja! Annyi biztos, hogy sok állam küldötteit ellenőrzése alatt tartja, és ha ön egy kézlegyintéssel visszautasítja az ajánlatát, azt arroganciának fogja tekinteni, és nemcsak itt, hanem otthon is lehetetlenné teszi, óriási tekintélye és befolyása van a kongresszusban.

Kendrick szemöldöke idegesen megrándult. – Tudok én hallgatni ott is, ha feltétlenül erre van szüksége – mondta, és lemondóan sóhajtott.

Három hét telt el azóta, hogy Evan Kendrick képviselőt meghívták a Partridge-bizottságba. A megbízatás mindenkit váratlanul ért és senkiből sem váltott ki különösebb lelkesedést Washingtonban, kivéve Ann Mulcahy O'Reillyt és következőképpen a férjét, Patrick Xaviert, a Bostonból átcsábított rendőr hadnagyot, akinek nem mindennapi képességeire nagy szüksége volt a bűnözéstől sújtott fővárosnak, s ezért hajlandó volt bőséges fizetést is adni. A bennfentesek azzal tértek napirendre a szokatlan választás fölött, hogy az öreg róka szereti, ha nem bizottságának a tagjai, hanem ő van a figyelem középpontjában. Feltéve, hogy az okoskodás helyes volt, a bizottság elnöke nem is választhatott volna megfelelőbb embert magának. A hetente kétszer megtartott és a televízió által is közvetített meghallgatásokon Colorado kilencedik választókerületének képviselője csak azért szólalt meg nagy ritkán, hogy elhárítsa magától a kérdezős jogát, és továbbpasszolja a bizottság elé beidéztet személyt a testület következő tagjának. A beválasztása óta eltelt időszakban a leghosszabb szereplése az a huszonhárom másodperces válasz volt, amelyben megköszönte az elnök üdvözlő szavait. Szerényen meglepődésének adott hangot az ótért megtiszteltetés miatt, és reményét fejezte ki, hogy be tudja váltani az elnök hozzá fűzött reményeit. A kamerák a válasz feléig, pontosan tizenkét másodpercig mutatták az arcát, utána az operatőrök inkább a hamutartókat kiürítő teremszolgára koncentráltak.

– Hölgyeim és uraim – hallották közben a tévénezők egy bemondó fojtott hangját – , a kormányzat még az ilyen meghallgatások idején sem tekint el az alapvető biztonsági rendszabályoktól... tessék? Ja igen, Owen Canbrick képviselő közben befejezte a felszólalását.

A negyedik hét keddjén azonban váratlan dolog történt. A hét elején általában mindig nagy volt a nézettsége a meghallgatásoknak, de ezen a napon a szokásosnál is több néző ült le a készülékek elé, mivel a bizottság által megidézett tanú a Pentagon Ellátási Hivatalának képviselője volt. A fiatalos, bár már erősen kopaszodó ezredes a hadsereg anyagi-technikai biztosításának megkérdőjelezhetetlen szakértőjeként, rendíthetetlen meggyőződésű, elkötelezett katonaként volt ismert. Okos volt, gyors észjárású, Arlington igazi nagygúgyja, aki ha kellett, maró gúnnyal verte vissza a nyafogó, hozzá nem értő civilek kicsinyes piszkálódását a hadsereg ellátásának kérdéseiben. Sokan voltak azon a

napon, akik alig várták már, hogy láthassák az összeecsapást Robert Barrish ezredes és a Partridge-bizottság legalább olyan okos, gyors észjárású és maróan gúnyos elnöke között.

A rendellenességek sora azzal kezdődött, hogy a bizottság üléséről hiányzott az egyik főszereplő, Arvin Partridge alabamai képviselő. Az elnököt senki nem látta a kongresszus épületében, és munkatársainak serege is hiába telefonálta körbe a várost, képtelenek voltak előkeríteni. Egyszerűen eltűnt, nyoma veszett.

A kongresszusi bizottságok munkája azonban az elnök távollétében sem szünetel, s különösen nem akkor, ha az ülést a televízió is közvetíti. A vezér távollétében az elnöklést az észak-dakotai képviselő vette át, aki aznap reggel élete legszörnyűbb másnaposságával küszködött. Nehezen viselte a szokatlan betegséget, lévén hogy azok közé tartozott, akik csak ritkán és akkor is megfontoltan, mértékkel isznak. A szelíd, halk szavú protestáns igehirdetőt mindenki úgy ismerte, mint aki komolyan veszi a kardokból ekevásat kovácsolni bibliai parancsát, de ezzel együtt sem volt senkinek szemernyi kétsége sem afelől, hogy Robert Barrish ezredes számára nem lesz igazi ellenfél.

– ...és hogy befejezzem e civil inkvizíció előtti nyilatkozatomat, kategorikusan kijelentem, hogy erős, szabad társadalomért szállok síkra, amely képes megvívni öldöklő harcát a gonoszság erőivel, amelyek gyengeségünk első jelére készek lesznek darabokra szagatni bennünket. Kinek állhatna érdekében megkötni a kezünket kicsinyes, előzetes ellenőrzési procedúrákkal, amelyek oly szembetűnően eltérnek ellenségeink statusquo anie-gyakorlatától?

– Tökéletesen megértem az aggodalmát – válaszolta a hasogató fejfájással küszködő, elködösült tekintetű pótelnök –, és biztosíthatom róla, hogy senki sem kérdőjelezi meg az ön elkötelezettségét nemzetbiztonságunk ügye iránt.

– Remélem is, hogy nem, uram!

– Nem hiszem...

– Álljon meg a menet, katona! – harsant fel Evan Kendrick hangja a bizottsági tagoknak helyet adó széksor széléről.

– Parancsol?

– Azt mondtam, legyen szíves, várjon egy kicsit.

– Az Egyesült Államok hadseregének ezredese vagyok, és elvárom, hogy így is szólítsanak meg – válaszolt kihívó hangon Barrish.

Kendrick szúrós pillantást vetett a tisztre, és már el is feledkezett a teremben felállított mikrofonokról. – Úgy szólítom meg, ahogy nekem tetszik, maga nagyképű csirkefogó – a mikrofonokat kezelő műszakiak dobhártyája csaknem beszakadt a vágást elrendelő, de már elkésett rendezői utasításoktól –, hacsak személyesen nem módosította az alkotmányt, amit szerintem nem is olvasott – Kendrick elégedetlenül felnevetett és belelapozott az előtte fekvő iratokba. – Inkvizíció! A francokat!

– Visszautasítom a viselkedését...

– Az adófizetők is visszautasítják a magáét – vágott az ezredes szavába Evan, és Barrish szolgálati összesítőjébe pillantva felidézte magában a Frank Swanntól pontosan egy évvel korábban hallott kérdést: – Hadd kérdezzem már meg, ezredes, süttött el valaha is fegyvert?

– Katona vagyok!

– Ezt már mindketten megállapítottuk, vagy nem? Tudom, hogy katona, és azt is, hogy tőlünk, inkvizíciót játszó civilektől kapja a fizetését, hacsak nem kölcsönbe szerezte valahonnan az egyenruháját – a bizottság üléstermékén halk nevetés hullámzott végig. – Azt kérdeztem, süttött-e már el fegyvert.

– Számtalanszor. És ön?

– Nem számtalanszor, de sokszor, és soha nem egyenruhában.

– Azt hiszem, ezt a kérdést akkor lezárhatjuk.

– Nem egészen. Használt-e fegyvert valaha is azzal a céllal, hogy megöljön vele egy másik embert, aki magával akart végezni?

A kérdést követő rövid hallgatás senkinek a figyelmét sem kerülte el, mint ahogy a válasz sem: – Soha nem vettem részt fegyveres harcban, ha erre gondolt.

– De hisz épp az előbb beszélt itt nekünk holmi öldöklő harcról és más hasonlókról, azt a képzetet keltve az itt lévőkben és a televíziós közvetítés nézőiben, hogy maga az Álomot védő Davy Crockett édestestvére, esetleg egy új York őrmester, vagy Indiana Jones, aki mindig elnáspángolja a rosszfiúkat. Ez azonban nem így van, ugye, ezredes? Maga csak egy könyvelő, aki megpróbál igazolást találni arra, hogy a hazafiság vörös-fehér-kék zászlaját lengetve milliókat, ha nem milliárdokat lopnak el az adófizetők pénzéből.

– Maga átkozott... Hogy merészel... – a rendezői utasítások ezúttal is késve érkeztek, és a nézők még láthatták, amint Barrish ezredes dühtől elvörösödött arccal, székéből felpattanva püföli maga előtt az asztalt.

– A bizottság ülését elnapolom! – kiáltotta a kimerült elnök. – Elnapolom, a szentségit!

Az őszülő hajú műsorvezető az egyik nagy televíziós hálózat washingtoni központjának monitortermében állt, és a kongresszusi közvetítést figyelte. Ahogy azt amerikaiak milliói már számtalanszor látták, gondolataiba merülten beharapta az ajkát, majd odafordult a mellette álló asszisztenshez: – A jövő vasárnapi műsoromban szerepeltetni akarom ezt a képviselőt.

A Chevy Chase-ben lakó nő izgatottan kiabált a telefonba: – Mondom neked, anya, hogy soha az életben nem láttam még ilyennek! Úgy élek, hogy tökrészeg volt! Hála istennek, hogy az a kedves külföldi hazaszállította. Washingtonban, az egyik étterem előtt bukkant rá, mikor már alig tudott járni! El tudod te ezt képzelni?! Járni is alig tudott! Felismerte, és mivel jó keresztény, úgy gondolta, hogy jobb, ha minél előbb eltakarítja az utcáról. Az egészben az a legszörnyűbb, anya, hogy azt hittem, soha életében nem ivott még egy korty alkoholt sem. Ezek szerint tévedtem, és most már csak azt szeretném tudni, hány dolgot titkolt még el előlem ez a kenetterjes igehirdető! Ma reggel azt mondta, hogy az egészből semmire sem emlékszik... Jézus Máriám! Úgy ment el, hogy majdnem kidöntötte az ajtófélfát!

– Hol az ördögben vagyok? – suttogta idősebb Arvin Partridge, és a fejét rázva, lassan tisztulólátással nézett körül a félhomályos, lefüggönyözött motelszobában. – Valami patkánylyukban?

– Annak is lehetne nevezni. Azok a kedves rágcslókalkalmi, de azért rendszeres látogatók errefelé – válaszolta az ágyhoz közeledő szőke férfi.

– Maga! – ordította az alabamai képviselő, és döbbsen bámulta a csehet. – Mit csinált velem?

– Nem önnel, hanem önért, uram – igazította ki Varak. – Szerencsére módomban állt kimenteni önt egy kis híján kényelmetlenné vált szituációból.

– Micsoda? – Partridge felült, a padlóra tette a lábát, s bár még nem igazodott el teljesen a környezetében, annyit észrevett, hogy teljesen fel van öltözve. – Hol vagyok? Miért?

– Az egyik kliensem Georgetownban, a Carriage House-ban vacsorázott, ahol önnek találkozója volt az észak-dakotai képviselővel. Mikor a kellemetlenségek elkezdődtek, telefonált értem. Szerencsére a környéken lakom, és még időben oda tudtam érni. Mellesleg, véletlenül úgy alakult, hogy a motel bejelentőkönyvében nem szerepel a neve.

– Álljon meg a menet! – csattant fel dühösen Partridge. – Ez baromság! A találkozó azzal a szentfázékkal előre megszervezett csapda volt! Az irodájába érkezett egy telefon, hogy a bizottsággal kapcsolatos kérdések megtárgyalására sürgősen találkozni akarok vele, és ugyanezt megcsinálta valaki az én stábommal is. Ma reggel az a pentagonos tökfej, az a Barrish szerepel a meghallgatáson, ezért mindketten elhittük, hogy a másik találkozni akar velünk. Megkérdeztem tőle, mit akar, ő meg ugyanezt kérdezte tőlem!

– Én erről semmit sem tudok, uram.

– Lószart! Miféle kellemetlenségekről beszélt az előbb?

– Egy kicsit több alkoholt fogyasztott a kelleténél.

– Egy frászt! Egyetlen rohadt martinit ittam, a padre meg limonádét!

– Ha ez igaz, akkor önöknek igen gyenge az állóképességük. Maga rábukott az asztalra, ő pedig megpróbálta kiinni a sőtartót.

A Partridge-bizottság elnöke döbbsen bámult a csehre. – Finns – mondta kis idő múlva halkán, mint akinek hirtelen világosság gyúl az agyában. – Mickey Finnsszel adattak be nekünk valamit.

– A tegnapi este előtt soha nem jártam abban az étteremben.

– Mocskosul nagy gyakorlata van a hazudozásban, azt látom... Te jó isten! Hány óra van? – Partridge felkapta a kezét, de mielőtt a karórájára nézhetett volna, Varak figyelmeztette:

– A meghallgatás már befejeződött.

– A rohadt életbe!

– A prédikátor nem állt ugyan feladatai magaslatán, de az ön legújabb választottja igen mély benyomást tett mindenkire, uram. Biztos vagyok benne, hogy az esti híradókban is szerepelni fog, persze csak úgy, hogy néhány

kijelentését elhagyják az adásból.

– Teremtő isten! – suttogta magába roskadtan a képviselő. Az In ver Brass cseh alkalmazottjára emelte a tekintetét, és megkérdezte: – Mit mondtak rólam? Arról, hogy miért nem vagyok ott.

– Az irodája kiadott egy mindenki számára tökéletesen elfogadható nyilatkozatot, miszerint horgászkirándulásra ment Maryland partjai mentén, a jacht motorja felmondta a szolgálatot, és ön kénytelen volt a kikötőtől másfél kilométerre horgonyt vetni. A hír valódisága beigazolódott, a hajót valóban látták a megjelölt helyen.

– Nyilatkozatot? Kinek a felhatalmazásával adták ki?

– A fiaéval. A fiatalember rendelkezik a megbocsátás figyelemre méltó képességével. Egyébként kint vár, az ön kocsijában.

A Saab bemutatótermének vörös hajú eladója nem is titkolt csodálkozással állította ki az eladásról szóló papírokat, és megszámlolta a készpénzben elébe rakott tízezer dollárt. – Még egyszer átvizsgáljuk a kocsit, és feltöltött tankkal délután háromra a lakására szállítjuk – mondta.

– Nagyszerű – válaszolta a vásárló, aki az adásvételi szerződésbe bárpincérként, a georgetowni Carriage House étterem alkalmazottjaként írta be magát.

18.

– A nulladik óra, Mr. Kendrick – mondta Robert Barrish ezredes a kamerába mosolyogva, meggyőzőnek szánt, nyugodt hangon. – Fel kell készülnünk rá, s az előzetes eszkalációval egyre távolabbra és távolabbra kell kitolnunk.

– Azaz annyira felfejleszteni, teletömni az arzenált, hogy egyetlen apró tévedés is a világ pusztulásával fenyegetsen.

– Ezek régen lejárt érvek – válaszolta enyhén lenéző hangon az ezredes. – Kérem, hagyjuk ezt. Mi profik vagyunk.

– Mármint itt, a mi oldalunkon?

– Természetesen. Itt, a mi oldalunkon.

– És mi van az ellenséggel? Ők is profik?

– Ha ön most megpróbálja az ellenség műszaki felkészültségét azonos szintre helyezni a miénkkel, akkor kénytelen leszek megállapítani, hogy ezekben a kérdésekben ugyanolyan rosszul tájékozott, akárcsak a költséghatékonysággal kapcsolatos elemzéseink fejlettségét illetően.

– Értsem ezt úgy, hogy ők nem olyan jók mint mi?

– Ez a megállapítás tökéletesen helyénvaló, képviselő. Morális elkötelezettségünk magasabbrendűségétől, istenbe vetett hitünktől eltekintve is fegyveres erőink műszaki felkészültsége a legkiválóbb az egész világon. Ha megbocsátja nekem ezt a személyes jellegű megjegyzést, egy nagy csapat tagjaként azt kell mondanom, hogy végtelenül büszke vagyok ragyogó fiainkra és lányainkra. – Isten az atyám, én is – válaszolta kis mosollyal a szája szögletében Evan. – Ezzel együtt be kell vallanom, kezdek nehezen eligazodni az okoskodásán. Ha jól emlékszem, ön az előzetes eszkalációra hivatkozott, és a műszaki szakértelemről, a profizmusról tett megjegyzése már csak válasz volt arra a felvetésemre, hogy ilyen mérhetetlenül felduzzasztott arzenál esetében könnyen előfordulhatnak számítási hibák, egyéb végzetes tévedések.

– Így igaz. Azt szeretném türelmesen megértetni önnel, Mr. Kendrick, hogy fegyverkezelő személyzetünket valósággal körbebástyáztuk a tévedések lehetőségét kizáró szabályokkal, előírásokkal. Gyakorlatilag be vagyunk biztosítva a hibákkal szemben.

– Az lehet – értett egyet az ezredessel Evan. – És mi van azokkal a fickókkal odaát? Ha jól emlékszem, ön az előbb azt mondta, hogy ők nem olyan okosak, mint mi. Tegyük fel, hogy ők tévednek. Akkor mi történik?

– Az, hogy nem lesz lehetőségük még egyszer hibázni. A lehető legkisebb veszteséggel széthúzzuk...

– Álljon meg a menet, katoná! – az eddig barátságos Kendrick hangja hirtelen élessé, parancsolóvá vált. – Menjünk csak vissza! A lehető legkisebb veszteség – mit jelent ez?

– Meggyőződése, ön is tisztában van vele, hogy nem áll módomban ilyen kérdéseket a nagy nyilvánosság előtt megtárgyalni.

– Pedig jobban tenné, ha vállalkozna rá! A minimális veszteség csak Los Angeles, esetleg New Yorkot, vagy éppen Albuquerque-et, talán St. Louist jelenti? Mivel a mi pénzünkből hozták létre ezt, a minimális veszteséget

biztosító ernyőt, miért nem mondja meg nekünk, milyen időjárásra számíthatunk?

– Ha ön azt hiszi, hogy egy ország-világ által nézhető televíziós műsorban, szigorúan titkos nemzetbiztonsági kérdésekről fogok beszélni... Végtelenül sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de úgy hiszem, önnek semmi joga sincs az amerikai nép nevében beszélni.

– Az egészében, úgy ahogy van? Soha nem gondoltam, hogy mindenki nevében beszélek. Nekem azt mondták, hogy ebben a programban mi ketten szereplünk, mert én a kamerák előtt inzultáltam magát, és magának joga van hozzá, hogy hasonló körülmények között válaszoljon nekem. Ezért vagyok itt. Válaszoljon hát, ezredes! Hagyja a Pentagonban gyártott szólamokat, mert túlságosan is tisztelem fegyveres erőinket ahhoz, hogy ezekkel beérjem.

– Ha szólamokat említve önnek az volt a szándéka, hogy bírálja védelmi intézményeink önfeláldozó vezetőit, azokat a végtelenül elkötelezett, becsületes férfiakat, akik mást sem akarnak, mint erősnek látni nemzetünket, akkor én csak sajnálni tudom önt.

– Hagyja már ezt, ezredes. Viszonylag rövid ideje vagyok Washingtonban, de az itt szerzett barátaim között van néhány arlingtoni sokcsillagos is, akik szerintem megfulladnak a nevetéstől, miközben a maga frázisait hallgatják. Azt próbálom önnek türelmesen megmagyarázni, hogy a jövőben ugyanúgy nem számíthatnak biánkó csekkre, ahogyan én vagy a szomszédom sem. Muszáj a realitások...

– Engedje hát, hogy megmagyarázzam a realitásokat! – kiáltott közbe Barrish.

– Engedje, hogy befejezzem, amit elkezdtem – felelte most már ismét mosolyogva Evan.

– Uraim, uraim! – próbált békét teremteni közöttük az ismert műsorvezető.

– Eszemben sincs, hogy kétségbe vonjam az ön elkötelezettségét, ezredes – vette át a szót ismét Kendrick. – Ön végzi a munkáját, védi azt, amit védenie kell, és én ezt tökéletesen megértem. – Evan egy papírt emelt fel az asztalról. – De amikor ön a kongresszusi meghallgatáson kicsinyes előzetes ellenőrzési procedúrákról beszélt, akkor elgondolkoztam azon, vajon mit ért alattuk. Azt, hogy önöket nem lehet elszámoltatni a kiadásaikról? Ha valóban ezt hiszi, akkor mondja is meg a szomszédban lakó Joe Smithnek, aki nagy erőfeszítések árán tudja csak egyensúlyban tartani a családi költségvetését.

– Ugyanez a Joe Smith pedig térden állva könyörög nekünk, hogy biztosítsuk számára a túlélést!

– Mintha elégedetlen felhördülést hallottam volna Arlingtonból, ezredes. Joe Smithnek senkihez sem kell térden állva könyörögnie. Az ország ügyeiben legalábbis nem!

– Maga kiforgatja a szavaimat! Nagyon jól tudja, mire gondoltam, Partridge képviselő!

– Az egy másik fickó, ezredes. Én csak egyszerű bizottsági tag vagyok, aki véletlenül, mondhatni balkézről került a testületbe.

– Hogy balról jött, az biztos!

– Ez igen érdekes megjegyzés volt. Megengedi, hogy alkalomadtán majd idézzem magát?

– Tudom én, kivel állok szemben! – fakadt ki fenyegetően Barrish. – Ne beszéljen nekem a szomszédban lakó fickóról, mintha maga is ugyanolyan lenne, mint mások – Barrish szünetet tartott, majd, mint aki minden önkontrollját elveszítette, ráordított Kendrickre: – Még csak nem is nők!

– Ez volt eddig a leghelyénvalóbb kijelentése. Valóban nem vagyok nők, de ha randevút akar kérni tőlem, előbb meg kell beszélnem a dolgot a barátnőmmel. A küzdelemnek vége volt. A Pentagon nagyágyúja visszafelé sült el, és egy országos tévéadás kellős közepén tele lett puskaporral az arca.

– Ki az ördög ez? – kérdezte a New Jersey Clintonban, a Cedar Street 70. szám alatt lakó Mr. Joseph Smith.

– Nem tudom – válaszolta a férje mellett ülve a televíziót néző Mrs. Smith. – Mindenesetre jóképű.

– Azt nem tudom, hogy jóképű-e, de épp az előbb vágott pofán egy olyan nagyképű tisztet, mint amilyenek a vérünket szívták Vietnamban. Ha itt lenne, megmondanám neki, hogy haverok vagyunk.

– Nagyon jó – mondta Eric Sundstrom az Inver Brasstól, és kikapcsolta a New York-i Gramercy parkra néző lakása nappalijában álló készüléket. Ivott egy kortyot Montrachetjából, és az egymás mellett, öblös fotelekben ülő Margaret Lowellre és Gideon Loganra nézett. – Gyorsan vág az esze, és egy pillanatra sem

veszíti el a lélekjelenlétét. Ismerem én ezt a kobra Barrisht. Imádja a kamerák előtt kikészíteni az ellenfeleit. Kendrick most a saját piszkába verte bele az orrát.

– Ráadásul jóképű is – jegyezte meg Mrs. Lowell.

– Tessék?

– Azt mondtam, hogy vonzó férfi. Ez igazán nem hátrány.

– Humora is van – fűzte hozzá Logan. – Ez viszont kimondottan előny. Képes egyik pillanatról a másikra komolyról tréfásra váltani, és ez nem akármilyen adottság. Ugyanezt csinálta a kongresszusi meghallgatáson is, tehát ez nem véletlen. Kennedynak is megvolt hozzá a képessége, hogy mindenben felfedezze a humorosat, az ironikusát, és ezt az emberek nagyon szerették... Mégis, mintha szürke fellegeket látnék gyülekezni a távolban.

– Éspedig? – érdeklődött Sundstrom.

– Egy ilyen villámgyors felfogású embert nem lesz könnyű ellenőrizni.

– Ha ő a megfelelő ember, és nekünk minden okunk megvan azt hinni, hogy igen, akkor ez nem jelent majd problémát, Gideon – válaszolta Margaret Lowell.

– És ha nem? Ha, tegyük fel, van valami, amiről nem tudunk? A miénk lesz a felelősség, hogy útjára indítottuk.

A Manhattan felső részén, az ötödik és a Madison sugárút sarkán, egy hatemeletes, barna téglából épült belvárosi házban a fehér hajú Samuel Winters barátjával, Jacob Mandellel beszélgetett. Winters tágas, emeleti dolgozószobájában ültek, ahol ritkaságszámba menő gobelinek borították a könyvespolcok között üresen maradt falfelületet, és gyönyörű antik bútorok szolgálták a bent tartózkodók kényelmét. A szoba ezzel együtt is kényelmes volt, meghittséget árasztott, mert látszott rajta, hogy gyakran használják, és a régmúlt korokból származó művészeti alkotások is azért vannak benne, hogy szolgáljanak, nem azért, hogy pusztán szemléljék őket. Az arisztokratikus megjelenésű történész a televízió távirányítójáért nyúlt és kikapcsolta a készüléket.

– Nos? – fordult vendégéhez.

– Hadd gondolkozzam egy kicsit, Samuel – Mandel tekintete körbefutott a szobában. – Mióta megszülettél, azóta mindez a rendelkezésedre áll – nem kérdezte, csupán megállapított egy tényt. – Mégis, egész életedben keményen dolgoztál.

– Olyan területet választottam, ahol a pénz megkönnyítette a munkámat – válaszolta Winters. – Bevallom, néha éreztem is miatta némi bűntudatot. Mindig oda mehettem, ahova akartam, bejuthattam olyan archívumokba, ahova mások nem, és addig folytathattam a kutatást, ameddig csak kedvem tartotta. Ha adtam is valamit a történettudománynak, az messze elmarad attól az örömtől, amit én kaptam tőle. A feleségem sokszor a fejemhez is vágta ezt – a történész a szép arcú, sötét hajú, a negyvenes évek divatja szerint öltözött nőt ábrázoló festményre nézett. A kép a Hetvenharmadik utcára néző két nagy ablak között lógott, olyan helyen, hogy munkájába merülten az íróasztalnál ülve bármikor könnyen odapillanthasson.

– Nagyon hiányzik, ugye?

– Rettenetesen. Néha rajtakapom magamat, hogy beszélek hozzá.

– Nem hiszem, hogy kibírnám Hannah nélkül, mégis, ha arra gondolok, min ment keresztül Németországban, akkor azért imádkozom, hogy ő menjen el előbb. Ha elveszítene még valakit, akit szeret, azt hiszem, túl nagy fájdalom lenne neki ahhoz, hogy elviselje. Ostobán hangzik, amit mondok? – kérdezte Mandel.

– Inkább végtelenül önzetlenül – mint minden, amit mondasz vagy teszel, öreg barátom. Már csak azért is, mert tudom nagyon jól, min kell majd keresztülesned. Neked könnyebben fog menni, mint nekem, Jacob.

– Ki van zárva.

– Ha másért nem, hát a hited miatt...

– Mikor voltál utoljára templomban, Samuel?

– Nézzük csak! A fiam esküvője éppen akkor volt Párizsban, amikor eltörtem a lábam, így nem lehettem ott a szertartáson, a lányom pedig megszökött azzal a kedves, üresfejű csirkefogóval, aki az érthetetlen filmjeivel sokkal több pénzt keres, mint amennyit megérdemelne... szóval negyvenötben lehetett, amikor visszajöttem a háborúból. Az Aranyszájú Szent János-templomban, természetesen. Ő hurcolt magával, mikor pedig mást sem akartam, mint minél gyorsabban lerángatni róla a ruhát.

– Szörnyű vagy! Egy szavadat sem hiszem.

– Pedig elhiheted.

– Veszélyessé válhat – jelentette ki Mandel, egy gyors váltással visszakanyarodva Evan Kendrickhez. Winters meg sem lepődött rajta, mert ismerte a barátját, és tudta, hogy miközben beszél, az esze gyorsan forog.

– Milyen szempontból? – kérdezte. – Mindaz, amit tudunk róla – és az hiszem, nem sok van, amit ne tudnánk –, azt jelzi, hogy nincs benne hatalmi megszállottság. Anélkül pedig hol a veszély?

– Nagyon önálló, független egyéniség.

– Annál jobb. Még nagyszerű elnök is lehet belőle. Láthatóan utálja a demagógokat, a minden baromságra igennel szavazókat, a talpnyalókat. Épp az előbb döngölte betonba közülük az egyik díszpéldányt. A többivel sem lesz nehezebb dolga.

– Ha nem fogalmaztam világosan, az azért volt, mert még nekem se világos a dolog – mondta Mandel.

– Vagy én vagyok ostobább a kelleténél, Jacob. Mire akarsz kilyukadni?

– Tegyük fel, hogy tud rólunk. Tegyük fel, rájött, hogy ő Ikarusz, az Inver Brass teremtménye.

– Ez lehetetlen.

– Most nem erről van szó. Hagyjuk a valószínűségszámítást. Tekintsd intellektuális játéknak – a fiatalember egyébként komoly intellektus –, és mondd meg, szerinted mit tenne, ha erre rájönne? Ne feledd, hogy nagyon önálló, független egyéniség.

Samuel Winters tenyerét az arcához emelve előbb az utcára, aztán felesége arcképére nézett.

– Értem – mondta, miközben ködös, távoli emlékekkel keltek életre benne. – Dühös lenne. Abból indulna ki, hogy manipulálták, és úgy vélné, hogy visszavonhatatlanul belerángatták valami óriási méretű korrupcióba. Tombolna haragjában.

– És tomboló dühében – folytatta Mandel – szerinted mit csinálna? Az, hogy leleplezzen, a nyilvánosság elé állítson bennünket, hosszú távon nem jöhet számításba. Ugyanaz történné, mint amikor elterjedt a híre, hogy Jimmy Cartert a Trilaterális Bizottság ültette az elnöki székbe, s mindez csak azért, mert. Henry Luce úgy döntött, hogy egy ismeretlen, georgiai kormányzó képét hozza le a Time címlapjára. A pletykában meglehetősen sok igazság volt, de senki nem törődött vele... Mit tenne szerinted Kendrick?

Winters elkerekülő szemmel nézett öreg barátjára. – Teremtő isten – mondta halkán. – Megundorodna és világgá rohanna.

– Ugye ismerősen hangzik, Samuel?

– Olyan régen történt már... akkor más volt a helyzet...

– Nem hiszem, hogy olyan sokban különbözött volna a mostanitól. Sokkal jobb volt, mint a mostani, de alapvetően nem más.

– Én nem voltam hivatalban.

– Csak rajtad múlt, hogy elvállalod-e. A Columbia Egyetem ragyogó elméjű, rettenetesen gazdag dékánja, akinek tanácsait több egymást követő elnök is igénybe vette, és akinek a felszólalásai a képviselőház és a szenátus bizottságai előtt országos politikát formáló eseményekké váltak... New York állam kormányzójának jelöltek, Albanyban elsőprő többséggel megnyerted az előválasztást, mikor néhány héttel a konvenció előtt megtudtad, hogy a jelölésedet és elkerülhetetlen megválasztásodat egy számodra ismeretlen politikai szervezet kezdeményezte és irányította.

– Óriási megrázkódtatás volt számomra. Soha nem hallottam róluk azelőtt.

– És mégis feltételezted – hogy joggal-e, vagy alaptalanul, az most nem számít –, hogy ez a néma gépezet a saját szolgálatába akar állítani és megszöktél, romba döntve ezzel minden tervüket.

– Azért, mert undorodtam attól, ami történt, ami tökéletesen ellenkezett mindazzal, amit én mindig is hirdettem a politikai folyamatok nyitottságáról.

– Önálló voltál és független – állapította meg a tőzsdés. – És mi következett aztán? Hatalmi vákuum, politikai káosz, teljes zűrzavar a pártban. Az opportunisták előretörték, átvették a hatalmat, hat évre drákói törvényhozás és korrupt adminisztráció jutott hatalomra az egész Hudson folyó mentén.

– Engem vádolsz miatta, Jacob?

– A dolgok összefüggnek egymással, Samuel. Cézár háromszor utasította vissza a koronát, és utána elszabadult a pokol.

– Azt akarod mondani, hogy Kendrick visszautasíthatja a felkínált tisztséget?

– Te megtetted. Felháborodásodban félreálltál.

– Azért, mert számomra ismeretlen emberek hatalmas összegeket fordítottak arra, hogy engem a kiszemelt tisztségbe emeljenek. Miért tették? Ha a jobb kormányzás iránti őszinte vágy és nem önös érdek vezette őket, akkor miért nem álltak elő nyíltan?

– És mi miért nem állunk elő, Samuel?

Winters szomorú, nehéz tekintetet vetett Mandelre. – Azért, mert mi istent játszunk, Jacob – válaszolta. – Muszáj ezt tennünk, mert tudjuk, amit mások nem tudnak. Tudjuk, mi fog történni, ha nem haladunk tovább a magunk választotta úton. Ennek a hatalmas köztársaságnak egyik napról a másikra nem elnöke, hanem királya lesz, az unió minden köztársaságának a császára. Amit az emberek nem tudnak, az az, ki áll a király mögött. Azokat a háttérben megbúvó sakálokat csak úgy lehet eltávolítani, ha másokkal váltjuk fel őket. Más megoldás nincs.

– Én ezt tudom, és azért vagyok óvatos, mert félek.

– Akkor nagyon óvatosnak kell lennünk és gondoskodnunk kell arról, hogy Evan Kendrick soha ne szerezhessen tudomást rólunk. Ilyen egyszerű a megoldás.

– Távolról sem olyan egyszerű – vetette ellen Mandel. – Az az ember nem bolond. El fog gondolkodni azon, miért került hirtelen ennyire a figyelem középpontjába. Varaknak mesteri forgatókönyvet kell készítenie, amiben egyik részlet logikusan következik a másikból, és elkerülhetetlenül vezet a végkifejlet felé.

– Én is elgondolkoztam – Winters ismét felesége portréjára emelte a tekintetét.

– Jennie figyelmeztetett rá, hogy túl könnyen mennek a dolgok. Mindenki összetörte magát, hogy néhány sor megjelenjen róla az újságokban, rólam meg egész szerkesztőségi cikkeket írtak, és olyan dolgokért dicsérték agyba-főbe, amelyeket nem is én csináltam. Akkor kezdtem el kérdéseket feltenni magamnak, és így jöttem rá, mi is történt valójában.

– Aztán hátat fordítottál az egésznek.

– Természetesen.

– Miért? Úgy értem, mi volt az igazi, mélyebb oka?

– Magad mondtad az előbb: felháborodtam azon, amit tettek.

– Annak ellenére, hogy mi mindent csinálhattál volna, ha megválasztanak?

– Igen.

– Mondhatjuk ezek szerint, hogy nem kerített hatalmába a tisztség elnyerésének vágya?

– Igen, minden bizonnyal így volt. Akár helyes ez, akár nem, soha nem volt szükségem arra, hogy bármilyen tisztséget is elnyerjek. Rám is érvényes volt az, amit egyszer Averell mondott; "Szerencsémre vagy szerencsétlenségemre nincs szükségem a beosztásomhoz ahhoz, hogy normálisan éljek." Azt hiszem, ez a dolog lényege.

– A láz, Samuel, a tisztség iránti éhség. Azt kell elérni, hogy Kendrick elkeseredetten győzni akarjon, óhatatlan vágyat érezzen a betöltendő tisztség iránt.

– Fel kell éleszteni benne a tüzet. Rögtön gondolnunk kellett volna erre, de mi, többiek, egyszerűen adottnak vettük, hogy élni kíván majd a kínálkozó lehetőséggel. Milyen ostobák voltunk!

– Nemcsak mi többiek – tiltakozott a tőzsde fejedelem. – Nekem se jutott ez eszembe mindaddig, amíg úgy egy órával ezelőtt be nem léptem ide. Akkor hirtelen feltámadtak bennem a veled, a te függetlenségből fakadó magatartásoddal kapcsolatos emlékek. Sokak fényes reménységéből morálisan meghasonlott, tehertételt jelentő emberré váltál, aki félreállításával utat nyitott a legrosszabb erőknél.

– Ha tudnád, mennyire az elevenembe vág, amit mondasz, Jacob... – sóhajtott fel Winters. – Évek óta tisztában vagyok vele, hogy nem lett volna szabad félreállnom. A feleségem egyszer dühösen a fejemhez is vágta ezt, és ugyanarra hivatkozott, amire te, hogy mennyi rossznak az elejét vehettem volna, ha nem gondolok másra, csak az előttem álló feladatra.

– Igen, megtehetted volna, Samuel. Harry Trumannak igaza volt, a vezetők alakítják a történelmet. Thomas Jefferson nélkül nem lenne Egyesült Államok és Adolf Hitler nélkül nem lett volna Harmadik Birodalom. Vezetővé azonban csak akkor válik valaki, ha ezt maga is akarja, él benne az olthatatlan vágy, hogy azzá legyen.

– És szerinted ez hiányzik Kendrickből?

– Azt hiszem, igen. Most, a tévéműsorban, és öt napja, a kongresszusi meghallgatás idején egy óvatlan, elővigyázatosság nélküli embert láthattál, aki

erkölcsi felháborodásában nem is gondol arra, kibe mar bele. Okos? Igen. Bátor? Feltétlenül. Ráadásul megnyerő is. Szóval megvan benne mindaz, amit mi az elinduláskor fontosnak tartottunk. Most már viszont azt is látom, hogy hasonlít Samuel Winters barátomhoz, és képes félreállni, mert nem él benne a nyereséleküzdhetetlen vágya..

– Ez olyan rossz dolog, Jacob? Most nem magamról beszélek, én azért soha nem voltam olyan fontos, hanem a többi, vezető pozícióra szánt emberről. Valóban az a jó, ha lobog bennük a tűz?

– Ha minden pénzedet egy üzletbe fektetnéd, azt sem bíznád rá egy részidős, másodállásban működő vezetőre. Az emberek joggal várják el, hogy vezetőik testestül-lelkestül feladatuknak szenteljék magukat, és hamar rájönnek, ha nem így van. Meg akarják kapni szavazataik és pénzük ellenértékét.

– Rendben van – válaszolt némileg védekező hangon Winters –, elfogadom, hogy volt némi hatásom az emberekre, és azt is, hogy nem lángolt bennem az a bizonyos tűz. De ezzel együtt sem követtem el túl sok hibát.

– Magasságos isten! De hisz esélyed sem volt rá! A kampányod televíziós villámháború volt, és a megjelenésedet kihasználó ragyogó képek jelentek meg rólad mindenhol.

– Ez azért szörnyű. Ha ma élne, Abraham Lincolnt mindenki faragatlan farmernek tekintené, és örökre otthon kellene maradnia Illinoisban.

– Vagy csak úgy emlegetnék, hogy Abraham, a zsidó, aki szövetséget kötött Krisztus ártatlan csecsemőket gyilkoló keresztrefeszítőivel – jegyezte meg nevetve Mandel.

Winters is elmosolyodott, és megkérdezte: – Egy italt? – Felállt, s a falba épített bárszekrényhez lépett.

– Köszönöm, igen. A szokásosat.

– Hát persze – a történész jeget rakott két pohárba, s az egyikbe bourbont, a másikba kanadai whiskyt töltött. Visszament Mandelhez, odanyújtotta neki a bourbont, és közölte: – Rendben van, Jacob, azt hiszem, összeállt a kép.

– Tudtam, hogy töltés közben is járni fog az agyad. – Mandel mosolyogva megemelte a poharát.

– Egészségére, uram!

– Szintén – válaszolta a történész.

– Szóval?

– Valahogy, valamilyen módon ezt a lázat, ezt a nyeresési vágyat kell beleoltani Evan Kendrickbe: Enélkül nem lesz elég hitele, s ha ő kiszáll, akkor Gideon szörnyei, az opportunisták és a fanatikusok törnek előre.

– Hogyan csináljuk? Feltétlenül meg kell tennünk, ebben most már biztos Vagyok.

– Azt hiszem, Milos Varakkal kell kezdenünk.

Annie Mulcahy O'Reilly magánkívül volt. A képviselői iroda négy telefonvonalát rendszerint a kimenő hívásokra használták, mert Colorado kilencedik választókörzetének képviselőjét nem sokan keresték, de ezen a napon egészen más volt a helyzet. Huszonnégy óra alatt a kongresszus hivatali épületében dolgozó legkisebb létszámú és legkevesebb leterhelt stáb a legtöbb munkát végzővé vált. Annie kénytelen volt berendelni a két irodai munkatársat, akiknek hétfői napokon általában a színét sem látták. (– Na de Annie, így tönkretenni egy kellemes hétvége emlékét!) Elő kellett kerítenie Phillip Tobiast, az iroda vezető alkalmazottját is, és megmondani neki, hogy felejtse el szokásos teniszpartiját, és rohanjon, különben megöli.

(– Mi az ördög történt?

– Maga nem látta a tegnapi Foxley-showt?

– Nem, mert vitorláztam. Látnom kellett volna?

– Szerepelt benne.

– Micsoda?! Az ilyesmihez az én jóváhagyásom is szükséges! – Biztosan otthon hívták fel. – És nekem nem is szólt a piszok!

– Nekem sem, de-láttam a nevét a Fost műsorismertetésében.

– Jézusom! Nagyon kérem, Annie, szerezze meg nekem a felvételt!

– Csak akkor, szívi, ha most rohan, és segít válaszolni a telefonokra.

– Bassza meg!

– Hogy mer így beszélni egy hölgygel, maga csibész?

– Ne haragudjon, Annie, nagyon kérem! Szerezze meg a felvételt!)

Végül teljes elkeseredésében, és mivel a férjének, Patrick Xavier O'Reillynek a nehéz vasárnapi ügyelet után szabadnapja volt, felhívta a duplaseggű ír

detektívet és megmondta neki, hogy ha nem megy be, és nem segít neki, akkor keresetet nyújt be ellene a bíróságon "Feleség, megerőszakolása" címen – ami persze csak vágyálom, tette hozzá magában. Az egyetlen ember, akit képtelen volt utolérni, a képviselő volt.

– Végtelenül sajnálom, Mrs. O'Reilly – válaszolta a hívásra a Kendrick házában lakó arab házaspárból a férfi, akiről Annie azt gyanította, hogy minimum nyugdíjas orvos, vagy egyetemi tanár. – A képviselő közölte, hogy néhány napig távol lesz. Fogalmam sincs róla, hová mehetett.

– Ne süketeljen, Mr. Szahara...

– Megdöbbsent a stílusa, asszonyom.

– Na még ez is. Próbálja meg gyorsan utolérni a köz javának ezt a nemes lelkű szolgáját, és megmondani neki, hogy a belünk kilóg, mert annyi itt a meló. Ha magától nem jönne rá, miért, azt is megmondhatja neki, hogy a Foxley-show miatt.

– Ragyogóan szerepelt, ugye?

– Maga tudta, hogy benne lesz?

– A Washington Post műsorismertetésében láttam a nevét, meg a New York-i és a Los Angeles-i Timesban és a Chicago Tribune-ban.

– Ezeket mind járhatja?

– Nem ő, asszonyom, hanem én. De mindig szívesen kölcsönadom neki őket.

– Magasságos isten!

Az iroda előtti folyosón szinte elviselhetetlenné vált a zaj. Annie levágta a kagylót, s az ajtón kinézve látta, hogy a férje és Evan Kendrick megpróbálja átverekedni magát a riporterek, a kongresszusi alkalmazottak és egy csomó, számára ismeretlen ember tömegén. – Ide, gyorsan! – kiáltotta nekik, és villámgyorsan becsapta mögöttük az ajtót.

– Ln vagyok Paddy – mutatkozott be O'Reilly, miután kifújták magukat. – Ürülök, hogy megismerhettem, képviselő.

– Kösz, hogy a hátvédemül szegődött – rázott kezét Kendrick a széles vállú, vörös hajú, a magassága által megengedettnél egy hajszállal talán testesebb férfival. – Szerencsém, hogy egyszerre értünk ide – nézett a pirospozsgás arcból világító intelligens zöld szemekbe.

– Hogy őszinte legyek, nem egészen így történt, uram. Ez az örült párom felhívott úgy egy órával ezelőtt, és húsz-huszonöt perc alatt ide is értem, de láttam a folyosón a perzsavásárt és gondoltam, megvárom.

– Szólhattál volna, te semmirekellő, hogy itt vagy. Mi közben majd megőrültünk idebent – teremtette le a férjét Annie, és rögtön közölte Kendrickkel is: – Ezt a pasast tényleg nem lehet elviselni, képviselő.

– Azért egészen jól kijönnek egymással, ahogy látom – nevetett Evan. Az ajtó felé fordult, és komolyra váltott: – Mi az ördög ez? Mi történt?

– Maga szerepelt a Foxley-showban, nem mi – válaszolta csípősen Mrs. O'Reilly.

– Alapszabály nálam, hogy soha nem nézem ezeket a műsorokat, hacsak konkrétan meg nem akarok tudni belőlük valamit – felelte Kendrick.

– Hát most mások is megtudtak valamit. Azt, hogy maga létezik.

– Átkozottul jól csinálta, képviselő – gratulált a főváros detektívje. – A főkapitányságról több kollégám is felhívott, és kért, mondjam meg Annienak, hogy üdvözik és köszönik, amit mondott. Ugye figyelmeztettelek, Annie?

– Először is, még nem volt időm, hogy megmondjam, másrészt pedig ebben a fejtelenségben úgyis elfelejtettem volna. Azt hiszem, Evan, a legjobb, ha most kimegy, és tesz valamilyen nyilatkozatot.

– Várjunk csak egy kicsit! – Kendrick Patrick O'Reillyhez fordulva. – Miért akar nekem bárki bármit is megköszönni a főkapitányságról?

– Azért, mert nem adta be a derekát, és jól kivasalta Barrish-t.

– Ezt sejtettem, csak azt nem tudom, miért haragszanak rá ennyire?

– Azért, mert a magas beosztású haverjaival takarózó törtető senki, meg azért is, mert senki sem szereti, ha több álmatlan, megfigyeléssel töltött éjszaka után semmivé teszik a munkáját, és még jól le is rámolják.

– Miféle megfigyelés? Mi történt?

– Mister Kendrick! – próbált közbeavatkozni Annie. – Odakint egy egész állatkert tombol! Muszáj kimennie hozzájuk, és mondani nekik valamit!

– Nem! Először ezt akarom hallani. Folytassa, Mr... szólíthatom Patricknek, vagy Patnek?

– Maradjunk a Paddynél, azt szoktam meg – a rendőr, hogy jelezze, nem véletlen a becenév, jókedvűen megpaskolta a pocakját. (Paddy – ír embert, amerikai zsargonban pedig zsarut is jelent a Patnek becenevén kívül – a fordító

megjegyzése.)

– Én meg Evan vagyok, hagyjuk a képviselőt. Különben is, nem sokáig tart már. Kérem, mesélje el, mi a helyzet Barrish-sel?

– Kezdetben piti ügynek látszott, de rászáltunk, mert úgy láttuk, hogy ha egy kis munkát felcölünk belé, akkor kijöhet belőle valami – kezdte a rendőr. – A fiúk kiszúrtak egy digót, aki Miamiban és még délebbre, például a Kajmán-szigeteken mosdatta tisztára a pénzt. A Mayflower Hotelben, a megfigyelés negyedik napján végre úgy tűnt, hogy sikerült elkapniuk. Egy gengszterképű pasas volt a látogatója, aki hatalmas bőrönddel éjjel egykor érkezett hozzá. Nem tartozik a kifejezetten üzleti órák közé, ugye?

– Hát, nem nagyon.

– Később aztán kiderült róla, hogy teljesen jogszerű üzletei vannak a digóval, a Pentagon ellátói pedig kijelentették, hogy egy általuk szervezett értekezleten tartózkodott este fél tizenkettőig, reggel nyolckor meg már utazott is tovább Los Angelesbe, így az éjjel egy óra tökéletesen elfogadható időpont volt az ő szempontjából.

– És a bőrönd?

– Ahhoz hozzá sem nyúlhattunk. A legmagasabb szinten verték ki miatta a balhét, nemzetbiztonsági érdekekre hivatkozva. Egyszerűen, valaki úgy döntött, hogy felveszi a telefont.

– De nem az ügyvédjét hívta, hanem Robert Barrish ezredest a Pentagonban.

– Bingo! Beleverték a szarba az orrunkat, amiért háborgatni merésztünk egy remek, hazaszerető amerikait, aki kiteszi a lelkét azért, hogy a nagy Amerikai Egyesült Államok minél erősebb legyen, A fiúk alig láttak a pipától.

– Maguknak meggyőződésük volt, hogy a jogszerű üzletkötésen kívül más dolgok is történtek abban a szobában – mondta Kendrick.

– Nézze, ha valami úgy csáflipázik, mint a kacsa, úgy hápog, mint a kacsa és úgy is néz ki, mint a kacsa, akkor az rendszerint valóban kacsa. Róla viszont közölték, hogy laposfarkú menyét, és örökre töröltették velünk a nevét a kacsák névsorából.

– Köszönöm, Paddy... Rendben van. Mrs. O'Reilly, mit akar, mit mondjak ennek a bandának?

– Bármit javasolnék is, Phil Tobias ügyis ellenezné. Várja meg, már elindult otthonról.

– Lemondatta vele a hétfő délelőtti teniszpartiját? A halált megvető bátorság nem tartozik a munkaköri kötelességei közé.

– Phil kedves és okos fiú, Evan, de nem hiszem, hogy most sokat segítenének a tanácsai. Talán jobb is, ha önmagára hagyatkozik. Ne feledje, ezeknek a keselyűknek odakint meggyőződésük, hogy maga a múlt héten, a meghallgatáson és a Foxley-showban is a lelátónak játszott. Nekiment egy nehézsúlyúnak, nagyszájú hülyét csinált belőle, és ez bizony hír. Tudni akarják majd, mik a szándékai?

– Mit javasol? Maga nagyon jól tudja, mik a szándékaim, Annie. Mit mondjak nekik?

– Amit akar, képviselő. A lényeg, hogy komolyan vegyék – válaszolta Ann Mulcahy O'Reilly Kendrick szemébe nézve.

– A hattyúdalomra gondol, Annie?

– Ezt csak maga tudhatja, amikor már kint lesz közöttük.

A külső irodába beengedett újságírók vadul lökdösődtek, a fotósok vakuikat villogtatták, operatőrök próbáltak minél előnyösebb helyet találni maguknak a felvételhez. Hatalmas ricsaj volt, kérdések röpködtek a levegőben, tekintélyes újságírók tolakodtak előre, arrogáns hangon az első sorban követelve helyet maguknak. A coloradói képviselő a riporterekkel szembetalálva magát egy pillanatra megtorpant, aztán félretolta a titkárnői telefont, és az íróasztalra telepedett, szemben az újságírókkal. Kedvesen mosolygott, többször is feltartotta a kezét, de egy árva szót sem szólt. A láрма, ha lassan is, alábbhagyott, s bár elhangzott még néhány bekiabált kérdés, végül mindenki elcsendesedett, mert az újságírók rájöttek, hogy Evan Kendrick addig ki sem nyitja a száját, míg teljes csend nem lesz.

– Nagyon köszönöm – szólalt meg végül Evan. – Szükségem van a segítségükre, hogy kitaláljam, mit is akarok mondani. Maguk már ügyis kigondolták a mondanivalójukat.

– Kendrick képviselő! – kiabálta egy nyughatatlan tévériporter, akit szemmel láthatólag idegesített, hogy csak a második sorban kapott helyet. – Igaz az...

– Egy pillanat! – szólt rá határozottan Evan. – Legyenek egy kis türelemmel,

barátaim. Maguk már hozzászórtak az ilyesmihez, én még nem.

– A tévés szereplésén ez nem látszott, uram – vágott vissza a riporter.

– Ott ketten álltunk szemben egymással, itt meg egyedül kell szembenéznem az ezerfejű Cézárral. Engedjék meg, hogy bevezetőül mondjak valamit.

– Parancsoljon, uram!

– A stábom egyik legtapasztaltabb tagja elmagyarázta nekem, hogy illene nyilatkozatot tennem, ha már ennyien eljöttek ide – folytatta Kendrick. – Nehéz dolog ez egy olyan ember számára, akitől korábban soha nem kértek nyilatkozatot...

– Választási harcban nyerte el a hivatalát, uram – vágott közbe egy másik tévériporter, és egy ügyes testcsellessel közvetlenül a kamerák látóterébe játszotta magát. – Azt nem lehet megúszni nyilatkozatok nélkül.

– Kivéve, ha valakinek az ellenfele a majmok bolygójáról csöppent ide. Nyugodtan utánanézhettek, vállalom a felelősséget azért, amit mondtam. Folytathatom vagy mehetek? Őszintén mondom maguknak, az sem zavar, ha máris befejezzük.

– Folytassa, uram! – szólt közbe egy Stan nevű, jól ismert tekintélyes újságíró.

– Oké... Ez a nagyon értékes munkatársam azt is említette, hogy néhányan önök közül, ha éppen nem valamennyien, talán azt hiszik, hogy a múlt héten a lelátónak játszottam. A lelátónak játszani furcsa kifejezés. Ha jól értem, azt jelenti, hogy valaki színjátékot rendez kizárólag azzal a céllal, hogy magára Vonja a közönség figyelmét, függetlenül attól, hogy valóban akar-e közölni valamit, vagy sem. Ha ez a meghatározás helyes, akkor kénytelen vagyok kiábrándítani önöket, uraim. Senkinek a szimpátiáját, az egyetértését sem akartam megszerezni.

Szavait döbrent csend fogadta, de Kendrick nem tartott hatásszünetet, hanem figyelmeztetően felemelt ujjával mondanivalójának még nagyobb nyomatékot adva rögtön folytatta: – Komolyan gondoltam, amit az előbb hallottak, hölgyeim és uraim. Nem sokáig leszek már itt...

– Egészségi problémái vannak, uram? – kérdezte kiabálva egy fiatalember a hátsó sarokból.

– Akar velem bunyózni?... Nem, nincs tudomásom róla, hogy egészségi problémáim lennének.

– Az egyetem bokszbajnoka voltam, uram – mondta jó hangosan a körülötte állók csipkelődő megjegyzéseitől felpiszkált fiatal újságíró, de rögtön zavarba is jött, és hozzátette: – Bocsánat, uram.

– Ne kérjen bocsánatot, fiatalember. Ha én ilyen tehetséges lennék, rögtön kihívnám egy mérkőzésre a Pentagon ellátási főnökét meg a kremlbeli kollégáját, és régi szokás szerint, párviadallal megoldanánk a dolgot. Sajnos, ennyire jó nem vagyok, de mint mondtam, egészségi problémáim sincsenek.

– Akkor mire célzott az előbbi kijelentésével? – érdeklődött a New York Times tekintélyes szemleírója.

– Csodálkozom, hogy ön is itt van – mondta Evan, felismerve az illetőt. – Nem gondoltam, hogy

ennyire értékes vagyok, és hajlandó időt pazarolni rám.

– Szerintem igen, és különben is, az én időm sem olyan drága. Hol él maga, képviselő?

– Menjünk sorjában. Ami az első kérdését illeti, nem vagyok biztos abban, hogy valóban idetartozó vagyok. Ami pedig azt a kérdést illeti, hol élek, nos, mivel távolról sem vagyok biztos abban, hogy tényleg itt kellennem, nyugodtan, a következményekre, a politikai következményekre való tekintet nélkül megmondhatom, amit gondolok.

– Ez már hír! – fütttyentett elismerően Stan, és gyorsan jegyzetelni kezdett. – A nyilatkozatát, ha szabadna kérnem, uram!

– Köszönöm, azt hiszem, ideje, hogy befejezzem. Annyit szeretnék csak mondani, hogy mint oly sok embernek, nekem sem tetszik az, amit magam körül látok. Sokáig voltam távol ettől az országtól, s ez talán segít abban, hogy megértsük, mivel is rendelkezünk. Ha máshogy nem, hát úgy, hogy összehasonlítjuk a saját helyzetünket a másokéval. A mi politikai rendszerünk olyan, hogy megakadályozza a kormányzás kisajátítását egy oligarchia által. És mégis, most úgy érzem, hogy nálunk is megjelent ez az oligarchia. Nem tudok rámutatni, hogy ki vagy kik képviselik, mégis érzem, hogy itt vannak, és érzik ezt önök is. Eszkaláció, folyamatos eszkaláció – ez a jelszavuk, és mindig tudnak mutatni egy ellenséget, aki miatt ezt meg kell tenni. Mikor lesz ennek vége? Mikor hagyjuk, mikor hagyják már abba? Mikor szűnünk meg rémálmokat okozni gyerekeinknek azzal, hogy

másról sem hallanak, csak a teljes pusztulás lehetőségéről? Mikor szűnnek meg az ő gyerekeiknek a rémálmai?... Vagy tovább akarunk száguldanı ezen a pokoli liften, amíg már képtelenek leszünk kiszállni belőle, sőt nem is lesz érdemes, mert az utcák körülöttünk addigra már lángokban állnak... Bocsássanak meg, tudom, hogy ez így nem igazán tisztességes, de hagyjuk most a kérdéseket. Megyek vissza a hegyeim közé – Evan Kendrick leszállt az íróasztalról, és az elnémult újságírók között elhaladva kiment az irodából.

– Dehogy megy vissza a hegyei közé – sügta a feleségének Patrick Xavier O'Reilly. – Ez a fickó itt marad ebben a városban.

– Hallgass már – szólt rá könnyeivel küszködve Annie. – Éppen most ásta meg a sírját a Dombon.

– A Dombon lehet, de nem az emberek szemében. Nagyon jól mondta, azok a disznók halálra keresik magukat, mi pedig megdöglünk a félelemtől. Vigyázz rá, Annie, és figyelj oda arra, amit mond. Ezt a hangot szeretnénk hallani.

19.

Kendrick nyitott inggallérral, vállára vetett zakóval járta a trópusi melegtől szenvedő Washington utcáit, és fogalma sem volt róla, merre tart. Csak a fejét akarta kiszellőztetni, céltalanul szeretett volna bolyongani, míg le nem tisztulnak a gondolatai. Vadidegen emberek többször is megállították, hogy elmondják neki kedvező vagy elítélő véleményüket, s bár az előbbiből valamivel több volt, maga sem volt biztos benne, hogy elégedett-e ezzel.

– Remekül elbánt azzal a felfújtt hólyaggal, szenátor.

– Nem vagyok szenátor,, csak képviselő, de azért köszönöm.

– Mit képzelsz, ki maga, képviselő? Megpróbál lejártni egy olyan nagyszerű, hűséges amerikai, mint Barrish ezredes? Nőtlen baloldali buzi!

– Nem akar tőlem egy kis parfümöt? Az ezredes kért belőle.

– Undorító!

– Hé, ember, láttam magát az MTV-ben. Kemény volt, de jól csinálta. Azok a piszkok képesek lennének minden testvért visszaküldeni Vietnamba, hogy fasírtot csináljanak belőlük.

– Nem hiszem, hogy azt tennék. Ma már nincs faji megkülönböztetés. Fasírtnak való itt mindenki.

– Azért, mert okos, még nem biztos, hogy igaza is van, uram. És azért, mert sikerült ellene fordítania a saját szavait, nem biztos, hogy ő tévedett. Az az ember elkötelezett híve nemzetünk nagyságának, maga viszont szemmel láthatóan nem az.

– Én a józan ész elkötelezettje vagyok, uram, s ez egyáltalán nem zárja ki azt, hogy az ország erős legyen, legalábbis én így remélem.

– Nem sok jelét adta, hogy valóban így gondolkodik.

– Sajnálom, jobban oda kellett volna figyelnie.

– Köszönöm, képviselő, hogy kimondta, amit olyan sokan gondolnak.

– Maga miért nem mondja ki?

– Nem tudom. Bárhová fordul az ember, mindenfelől azt üvölti neki valaki, hogy legyen kemény. Kölyök voltam még, mikor Bastogne-nál, az Ardenneken harcoltam és ott senkinek sem kellett mondanı, hogy legyek kemény. Egyszerűen az voltam, és közben rettenetesen féltem. Nem akartam mást, csak életben maradni. Most viszont minden más. Nem ember áll szem ben-emberrel vagy éppen ágyúval, esetleg repülőgéppel. Láthatatlan gépezetek száguldoznak a levegőben, és óriási lyukakat ütnek a földbe. Nem tudod célba venni, vagy megállítani őket. Nem tehetsz mást, mint hogy várj tehetetlenül.

– Kár, hogy nem volt ott a meghallgatáson. Jobban elmondta a lényegét, mint ahogy én valaha is képes lennék rá és még erkölcsi alapja is van hozzá.

Nem akart már beszélni senkivel, hisz éppen elég ismeretlennel váltott szót az utcán, de egyik beszélgetés sem hozta meg neki azt a nyugalmat, amire vágyott. Gondolkozni szeretett volna, tisztázni magában a dolgokat, és gyorsan eldönteni, mit tegyen, mert túl akart már lenni a döntésen. A Partridge-bizottságba történt beválasztását egyetlen ok miatt fogadta el: azt akarta, hogy a helyi választáson beleszólhasson az utódja kiválasztásába, és a tanácsadója, Phil Tobias meggyőzte róla, hogy Partridge ajánlatának elfogadásával jelentősen meg fog nőni a tekintélye. Most azon gondolkodott, valóban számít-e neki ez az egész.

Kénytelen volt elismerni hogy igen, és nem is kizárólag a helyi ügyek miatt.

Dühös, nyitott szemű emberként besétált egy kisebb politikai arénába.

a középpontjába került? Nem tekintette magát az erkölcsi tisztaság lánglelkű harcosának, de mindig izléstelennek tartotta, ha valaki elvállalt egy feladatot, aztán nem tett neki eleget, mert kényelmetlenséggel járt számára. Másrészt, Colorado kilencedik választási körzetéből már kitakarította a patkányokat, megcsinálta, amit akart. Mit kívánhatnak még tőle a választói? Felrázta őket, legalábbis ő így hitte, és ehhez sem pénz, sem energiát nem kímélt.

Gondolkodni, gondolkodni! A coloradói birtokot, a jövőre gondolva, valószínűleg meg fogja tartani. Már negyvenegy éves, tizenkilenc év múlva betölti a hatvanat. Mit számít ez? Igenis számít! Úgy gondolta, visszamegy Délnyugat-Ázsiába, és a jól ismert környezetben folytatja korábbi munkáját, de Mannyhez hasonlóan ő sem akarta az utolsó éveit, vagy ha szerencséje van, egy-két évtizedét azon a helyen leélni. Manny... Emmanuel Weingrass, a megtestesült lángész, a legcsodálatosabb és egyben legkiállhatatlanabb ember, és számára a legigazifőbb apa, hiszen a valódi apját nem is igen ismerte. Nyolcéves volt csak, amikor egy híd építése közben életét vesztette Nepálban, és ők ketten maradtak keserű humorú anyjával, aki többször is elmondta, hogy Aragóniai Katalinnak is több öröme lehetett a házasságban, mint neki, aki arra vállalkozott, hogy a második világháború idején hozzámenjen egy szentelenül fiatal mérnökkari századoshoz.

– Hé! – kiáltott rá egy kövér férfi, kilépve a Tizenhatodik utca egyik bárjának ajtaján. – Hisz előbb láttam magát a tévében. Az egész napos hír-programban mutatták, amint egy asztal tetején ül. Dögunalom! Nem tudom, miről dumált, de néhány fickó tapsolt magának, mások meg fityiszt mutattak. Biztos, hogy maga volt az!

– Azt hiszem, téved – felelte Kendrick, és megszaporoztta a lépteit. Te jó ég! A CNN egyből adásba tette a rögtönzött sajtóértekezletet. Alig másfél órája jött el az irodájából, úgy látszik, valakinek nagyon sietős volt a dolog. Rendszerben van, a CNN-nek állandóan friss híryanag kell, de annyi minden történik Washingtonban. Miért éppen őt választották? Igazából az zavarta, amire Tobias hívta fel a figyelmét nem sokkal azután, hogy beválasztották a képviselőházba. – A CNN olyan, mint egy inkubátor, képviselő, abban fejlődnek ki a hírek, és ezt meg kell próbálnunk kihasználni – mondta neki. A nagy kereskedelmi hálózatok talán nem találják elég érdekesnek ahhoz, hogy foglalkozzanak magával, de állandóan figyelik a CNN-t, hogy ötleteket merítsenek belőle, témát találjanak, amire rá tudnak szállni. Szerintem a kábeles srácokat kell valahogy becserkészni, Mr. Kendrick, és az ön megjelenése és sokszor szokatlan kijelentései...

– Akkor vigyázzunk, soha ne kövessük el azt a hibát, Mr. Tobias, hogy felkeltjük valamivel a figyelmüket – válaszolta a tanácsadójának, akit ez a megjegyzés mélységesen elkeserített, és az az ígéret is csak részben nyugtatott meg, hogy a választókörzet következő képviselője hajlamosabb lesz az együttműködésre, mint Evan. Pedig ő komolyan gondolta, amit mondott, és komolyan gondolta még mindig, csak attól kezdett félni, hogy most már esetleg késő. Az egy-két háztömbnyire lévő Madison Szálloda felé indult, ahol a vasárnap éjszakát töltötte, mert szerencséje volt annyi esze, hogy mielőtt hazament volna, telefonált és megkérdezte, okozott-e valami gondot a Foxley-show-beli szereplése.

– Csak annak, aki innen telefonálni akar – válaszolta dr. Szabri Hasszán. Arabul beszélt, mert maguk között kényelemből és egyéb megfontolásból is csak ezt a nyelvet használták. – Állandóan csöng a készülék.

– Akkor inkább bent maradok a városban. Még nem tudom hol, de majd telefonálok.

– Miért vesződne vele? – kérdezte Szabri. – Valószínűleg úgysem sikerülne. Már az is csoda, hogy most bejött.

– Azért, mert Manny esetleg telefonál, és...

– Miért nem hívja fel,, és mondja meg neki, hol van? Így legalább nem kell hazudnom neki. Ebben a városban az újságírók meg sem várják, hogy egy arab hazudjon, már előre rásütik, hogy nem mond igazat. Az izraeliek nyugodtan rámondhatják a fehérre, hogy fekete, az édesre, hogy savanyú, és a lobbijuk rögtön meggyőzi a kongresszust, hogy a saját érdekükben jobb, ha igaznak fogadják el, amit tőlük hallanak. Velünk viszont más a helyzet.

– Hagyja ezt, Szabri...

– Jobb, ha elmegyünk, Evan. Nem jó, nem lesz jó magának, ha itt maradunk.

– Mi az ördögről beszél?!

– Kasival néztük a délelőtti műsort. Remek volt, amit mondott, barátom.

– Majd később beszélünk róla – válaszolta és letette a kagylót.

A délutánt azzal töltötte, hogy baseballt nézett a tévében és közben whiskyzett. Fél hétkor átkapcsolt a hírekre, de bármelyik nagy hálózat műsorát nézte is, mindegyikben csak a Foxley-showból vett részleteket látta. Dühösen átváltott egy közművelődési csatornára, ahol a Tierra de Fuego partjainál élő bálnák párzási szokásairól szóló természetfilm ment. Nagyon örült neki, és pillanatok alatt elaludt rajta. Az ösztöne azt súgta neki, hogy ne mondja még fel a szállodai szobát, ezért csak átrohant a Madison hallján, és gyorsan beszállt a liftbe. A szobájába érve lehányta magáról a ruhát, és alsónadrágban végigdőlt az ágyon. A tudatalattija lépett-e működésbe, vagy csak a pusztta kíváncsiság vezette, maga sem tudta, mindenesetre a távirányítóért nyúlt, és bekapcsolta a CNN adását. Hét perc sem telt bele, és már látta is magát, amint távozik az irodájából.

"Hölgyeim és uraim – hallotta a riporter hangját. – önök az előbb tanúi lehettek az egyik legszokatlanabb sajtóértekezletnek, amelyen eddigi pályafutásom alatt, részt vettem. Nem csupán szokatlan, hanem szokatlanul egyoldalú volt. Ez az első megbízási idejét töltő coloradói képviselő országos jelentőségű kérdéseket vetett fel, de visszautasította, hogy válaszoljon a véleményét firtató kérdésekre. Fogta magát, és a bevezetője után egyszerűen távozott. Javára legyen mondva, hogy saját megfogalmazása szerint nem a lelátónak akart játszani, mert távolról sem biztos benne, hogy Washingtonban kíván maradni. A nyilatkozata azonban a legfinomabban fogalmazva is provokatív, vitára ingerlő volt."

A kongresszusban készült felvétel véget ért, és a műsorvezető jelent meg a képernyőn. "Most átkapcsolunk a védelmi minisztériumba, ahol értesüléseink szerint a hadászati elrettentésért felelős miniszterhelyettes nyilatkozatot kíván tenni. Magáé a szó, Steve!"

Újabb, ezúttal dús barna hajjal keretezett, fogpasztareklámként mosolygó arc, a riporteré. "Jasper Hefflefinger miniszterhelyettes, aki mindig a sajtó rendelkezésére áll, valahányszor valaki a Pentagont támadja, örömmel vállalta, hogy reagáljon arra, amit... Kicsoda?... Henry Wyomingi... Micsoda?... coloradói képviselő mondott. Parancsoljon, miniszterhelyettes úr".

Újabb arc, erős állkapcsa ellenére is kellemes megjelenésű, ősz hajú férfié, akinek ráadásul olyan volt a hangja, hogy a harmincas és negyvenes évek legnépszerűbb rádióbemondói is megirigyelhették volna. "Üzenem a képviselőnek, hogy üdvözljük a kijelentéseit. Mi is ugyanazt akarjuk, mint ön, uram. A katasztrófa elkerülését, a szabadság és az emberi méltóság..."

És a seggfej csak beszélt, beszélt, de semmit nem mondott, egyetlen szóval nem érintette a katonai eszkaláció, az elrettentésre törekvés kérdését.

Miért éppen engem? – üvöltötte némán, csak magának téve fel a kérdést Kendrick.

Miért éppen engem? Kikapcsolta a készüléket, a telefonért nyúlt, és felhívta Coloradot.

– Szevasz, Manny – szólt a kagylóba, mihelyt meghallotta Weingrass hangját.

– Ez igen, fiam! – lelkenedezett harsányan az öreg. – Végül mégis sikerült embert faragnom belőled!

– Hagyd már a francba, Manny! Elegem van ebből az egészből!

– Micsoda? Láttad magadat a tévében?

– Éppen amiatt van elegem-. Felejtsd el az üvegfalú gőzfürdőt és a fedett pihenőt a folyó partján, majd később megcsináljuk őket. Menjünk vissza az Emírségekbe! Természetesen Párizson keresztül, sőt, ha akarod, egy pár hónapot el is tölthetünk ott. Oké?

– Egyáltalán nem oké, te mesüge bohóc! Van mondanivalód, mondd is hát el! Mindig arra tanítottalak, hogy még ha el is veszítünk miatta egy szerződést, akkor is azt mondd, amit helyesnek tartasz... Rendben van, lehet, hogy néha egy kicsit ködösítettünk, de a szerződést mindig időre teljesítettük, és ha ez csak túlmunkával ment, azt a saját zsebünkből fizettük!

– Manny, ennek semmi köze ahhoz, ami itt történik...

– Már hogyne lenne köze! Hozzáálltál valaminek a felépítéséhez... Apropos, ha már az építkezésnél tartunk, tudod, mi történt?

– Micsoda?

– Elkezdtem a teraszon a munkát, és elkészültem a pihenő tervével is. Emmanuel Weingrass nem lehet megállítani, amíg az elkezdett munkát saját legnagyobb meglepődésére be nem fejezi.

– Lehetetlen alak vagy, Manny.

– Ezt mintha már hallottam volna.

A Rock Creek Park kavicsos ösvényén végigmenve Milos Varak egy kis földnyelven

álló padhoz közeledett, amelyről ragyogó kilátás nyílt a nagy kövek között habos tajtékot vetve száguldó patakra. A város legbékésebb része volt ez, távol a fák mögött, a kanyon peremén túl húzódó zajos utcáktól, igazi oázis a forró körengetegben. A cseh nem tévedett, a képviselőház elnöke már várt rá. A padon ült, ősz haját csaknem teljesen eltakarta ellenzős sapkával a fején és esőkabátban, ami az augusztusi Washington párák délutáni hőségében végképp feleslegesnek tűnt. Rá csöppet sem jellemző módon valószínűleg nem akarta, hogy bárki is felismerje. Varak odalépett hozzá, és mély tisztelettel a hangjában köszönt neki.

– Megtiszteltetés számomra, hogy találkozhatom önnel, elnök úr.

– Csirkefogó! De hisz maga külföldi! – a sovány arc dühös volt, de egyben védekező is, ami szintén szokatlannak számított az elnök részéről. – Ha azért jött, hogy valami rohadt kommunista fenyegetőzéssel álljon elő, már húzhatja is a csikot, Iván! Nem akarok újabb megbízást, vége van, januárban befejezem, és ami harminc vagy negyven éve történt, az annyit se számít, mint a tavalyi száraz kutyaszar. Megértette, Borisz?

– Ön! kiemelkedő pályát futott be, uram, és nagyon sokat tett országáért, ami most már az én országom is. Ami azt illeti, hogy esetleg orosz lennék, vagy más, a keleti blokkból jött ügynök, az utóbbi tíz évben éppen eleget harcoltam ellenük, amint azt ebben a kormányzatban többen is tudják.

– Sem olyan bátor, sem olyan ostoba nem lehet, hogy ilyesmit mondjon nekem, ha nem tudja bizonyítani – a kiejtése alapján új-Anglia északi részéről származó politikus gránitkemény tekintettel méregette Varakot. – Ennek ellenére volt olyan merész, hogy megfenyegessen.

– Csak azért tettem, hogy felhívjam magamra a figyelmét, és rávegyem, találkozzon velem. Megengedi, hogy leüljek?

– Üljön le! – válaszolta a képviselőházi elnök olyan hangon, mintha egy feltétlen engedelmességhez szoktatott kutyanak adná ki a parancsot. Varak, megfelelő távolságot tartva tőle, elhelyezkedett a padon. – Mit tud maga azokról a dolgokról, amik vagy megtörténtek, vagy sem az ötvenes években?

– Egészen pontosan 1951. március 17-én – válaszolta a cseh. – Azon a napon a belfasti Miasszonyunk Kórházban fiúgyermeket szült egy fiatal nő, aki néhány évvel korábban Amerikába emigrált. Annak, hogy Írországba visszatért, szomorú oka volt. A férje meghalt, és magára maradva odahaza, családjá közelében akarta világra hozni a gyermekét.

– És? – kérdezte az elnök jéghideg, rezzenéstelen tekintettel.

– Azt hiszem, ön tudja, miről van szó, uram. A hölgynek itt nálunk nem volt férje, volt viszont egy férfi, aki nagyon szerette őt. Egy ígéretes jövő előtt álló ifjú politikus, aki boldogtalan házasságban élt, de az egyház törvényei és választóinak az egyházi törvények iránti feltétlen hűsége miatt nem tudott szabadulni belőle. Ez az ember, aki egyébként ügyvéd is volt, éveken keresztül rendszeresen pénzt küldött az asszonynak, és amilyen gyakran csak tehette, fel is kereste őt és gyermekét Írországból... természetesen úgy, mint amerikai nagybácsi.

– Tudja bizonyítani, kik voltak ezek az emberek? Nem pletykákra vagy megkérdőjelezhető szavahihetőségű tanúkra gondolok, hanem írásos bizonyítéokra.

– Tudom.

– Mivel? Hogyan?

– A levelekkel.

– Hazudik! – vetette oda a hetvenes éveiben járó öreg. – A halála előtt az összeset elégette!

– Kivéve egyet – válaszolta szelíden Varak. – Azt hiszem, ezt is meg akarta semmisíteni, de a hirtelen jött vég megakadályozta benne. A férje találta meg sok egyéb tárgy között az ágya melletti szekrényke fiókjában. Neki természetesen fogalma sincs arról, kicsoda ő, és nem is törődik vele. Ő hálás azért, hogy a felesége visszautasította az ön ajánlatát, és az utóbbi húsz évben is mellette maradt.

Az öregember elfordult Varaktól, s bár szeme a normálisnál jobban csillogott, önfegyelme erősebbnek bizonyult hirtelen feltörő érzelmeinél, és nem csordultak ki a könnyei. – A feleségem addigra elhagyott – mondta alig hallható hangon. – A lányunk és a fiunk már egyetemista volt, és nem láttam semmi értelmét, hogy fenntartsam a rohadt, hazug látszatot. A körülmények, az emberek gondolkodása is megváltozott, és olyan biztosnak érezhettem magam, mint egy Kennedy Bostonban. Még a szenvedők és a szent fazekak sem mertek lármát csapni, igaz, a

tudomásukra hoztam, hogy ha az egyház megpróbál beavatkozni a választásokba, a fekete radikálisokkal és a zsidókkal óriási lármát rendeztetek a képviselőházban a katolikus egyház adómentessége miatt. A püspök majdnem gutaütést kapott, és elátkozott mindennek, amiért rossz példát mutatok, de őt is elintéztem. Közöltem vele, hogy szerintem a válni készülő feleségem vele is lefeküdt – az ősz hajú férfi elhallgatott, s amikor ismét megszólalt, szeméből már megállíthatatlanul ömlöttek a könnyek. – Teremtő isten. Mennyire szerettem volna visszakapni!

– Feltehetően nem a feleségéről beszél, uram.

– Nagyon jól tudja maga, kiről beszélek, Mr. Névtelen! Nem tehette meg, hogy visszajöjjön hozzám. Majdnem tizenöt éve volt már egy becsületes, rendes ember felesége, aki otthont adott neki és a fiunknak nevet. Nem hagyhatta el – még miattam sem. Megmondom magának az igazat: én is megtartottam az utolsó levelét. Az égben majd találkozunk, de itt a földön már nem, drágám – ezt írta. Micsoda baromság! Mennyi boldog évünk lehetett volna még!

– Ha megengedi, hogy elmondjam a véleményemet, uram, ezek egy olyan, szerető nőnek a szavai, akinek a számára ön legalább olyan fontos volt, mint önmaga vagy a fia. Önnek gyerekei voltak, és a múlt életre keltése tönkretette volna a jövőjüket. És ön is, elnök úr, nagy jövő előtt állt.

– Otthagytam volna mindent...

– Ezt ugyanúgy nem engedhette meg, mint ahogy nem tehette tönkre azt az embert, aki nevet és otthont adott neki és a gyerekének.

Az idős férfi zsebkendőt vett elő, megtörölte a szemét, és mintha a pillanatnyi ellágyulás meg sem történt volna, határozott, követelő hangon megkérdezte: – Honnan az ördögből tudja maga ezeket?

– Nem volt túl nehéz kideríteni. Ön a képviselőház vezetője, a második azoknak a sorában, akik az elnök akadályoztatása esetén gyakorolhatják a jogkörét.

Bocsásson meg, hogy ezt mondom, de az idősebb emberek könnyebben szóra bírhatók, mint a fiatalok, feltehetően azért, mert nincs meg bennük a hajlam, hogy titokzatoskodással próbálják növelni a tekintélyüket. Azzal is tisztában voltam, hogy ön és elvált felesége katolikusok. Az ön politikai státusát, a válás időpontját és az egyházuk hatalmát figyelembe véve az a döntés minden bizonnyal nagy figyelmet keltett annak idején.

– Jó volna, de sajnos nem tudom megcáfolni, az ördögbe is! Fogta hát magát és utánanézett, kit talál még életben az akkoriak közül.

– És meg is találtam őket. Megtudtam tőlük, hogy az ön volt feleségének, egy gazdag, politikai befolyásra törekvő, és az ön első kampányait finanszírozó építési vállalkozó lányának, hogy úgy mondjam, nem volt igazán makulátlan híre.

– Sem előtte, sem utána, Mr. Névtelen. Csak éppen én voltam az utolsó, aki ezt megtudta.

– De végül megtudta, s dühében és felháborodásában más társaság után nézett – válaszolta keményen Varak. – Tisztában volt vele, hogy nem bonthatja fel a házasságát, és vigasztalást keresett magának.

– Ezt így nevezik? Én csak azt akartam, hogy legyen valakim, aki igazán az enyém.

– Egy kórházban bukkant rá, ahová vért adni ment egy választási kampány idején. Okleveles ápolónő volt Írországból, de tovább tanult, hogy itt is elismerjék a képesítését.

– Honnan az ördögből...

– Mondtam, hogy az öregek fecsegők.

– P. V. Mangecavallo – suttogetta az idős ember, és a szeme felcsillant, mint akinek kellemes emlékek jutnak az eszébe. – Kis étterme volt, jó szicíliai konyhával, néhány háztömbnyire a kórháztól. Ott soha nem zavart senki, szerintem nem is tudták, ki vagyok. Úgy látszik, annak a dörzsölt gazembernek jó az emlékezete.

– Mr. Mangecavallo elmúlt már kilencvenéves, de valóban jó az emlékezete. Ön és a szép ápolónő rendszeresen jártak hozzá, ő pedig éjjel egykor becsukott, de önöknek megengedte, hogy ott maradjanak, és csak azt kérte, hogy ne bömböltessék a wurlitzert.

– Remek ember volt.

– Rendkívüli emlékezőtehetséggel a korához képest, de azt hiszem, kevesebb önkontrollal, mint egy fiatalabb ember. Hosszan tud mesélni a régi dolgokról, és a Chiantija mellett olyan dolgokat is elárul, amelyekről néhány évvel ezelőtt még biztosan nem beszélt volna.

– Az ő korában már lehet...

– Ön őszintén megbízott benne, elnök úr – vágott közbe Varak.
 – Nem, azt hiszem, nem is bizalomról volt ott szó – felelte az öreg politikus, – P. V. csak összerakta a dolgokat, ami nem is lehetett nehéz. Miután ő visszament Írországba, én néhány évig még elég gyakran visszajártam abba a kis étterembe. Ott mindig többet ittam, mint általában, mert senki sem törődött velem, P. V. pedig baj nélkül hazaszállított. Azt hiszem, többet meséltem neki a kelleténél.
 – Ön felkereste Mr. Mangecavallót azután is, hogy ő férjhez ment...
 – Igen. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap történt volna. Tisztán emlékszem mindenre, ami az elején történt, és semmire sem abból, ami a végén...
 – Mr. Mangecavallo tökéletesen megjegyzett mindent arról a napról. Neveket, egy országot, egy várost, egy dátumot... az elválását. Ezek után utaztam el Írországba.
 – Mit akar tőlem? – fordult dühösen Varakhoz a képviselőház elnöke. – Régi történet, és nem árthat vele nekem. Mit akar?
 – Semmi olyasmit, amit valaha is megbánna, vagy ami miatt szégyenkeznie kellene, uram. A legszigorúbb ellenőrzés után is csak örülni fog megbízóim javaslatának.
 – A megbízói? Javaslat? Valamilyen képviselőházi kinevezésről van szó?
 – Igen, uram.
 – Az összes baromságot félretéve, miért egyeznék bele bármibe is, amit mond?
 – Egy apró írországi részlet miatt, amiről ön nem tud.
 – És az micsoda?
 – Hallott már a gyilkosról, aki Tam O'Shanter-nek nevezi magát, és az ír Köztársasági Hadsereg ideiglenes szárnyának úgynevezett rajparancsnoka?
 – Mocskos disznó! Folt az összes ír becsületén!
 – Az ön fia.

Eltelt egy hét, és Kendrick újból meggyőződhetett arról, milyen rövid ideig tartanak a csodák Washingtonban. A Partridge-bizottság televízió által is közvetített nyilvános meghallgatásait felfüggesztették a Pentagon kérésére, amely egyszerre két nyilatkozatot is kiadott. Az egyikben bejelentette, hogy szigorú ellenőrzésnek vetnek alá bizonyos pénzügyi kimutatásokat, a másikban pedig azt hozta tudomására azoknak, akiket ez érdekelt, hogy Robert Barrish ezredes dandártábornokká léptették elő, és Guam szigetére helyezték át, hogy a szabadság egyik előretolt bástyáján fejtsen ki értékes tevékenységet. A New Jersey-i Clintonban, a Cedar Street 70. alatt lakó Joseph Smith, akinek az édesapja a 27. gyalogos hadosztály katonájaként részt vett a Guam elfoglalásáért vívott harcokban, a televízió előtt ülve és közben a felesége bal mellét markolászva majd meghalt a nevetéstől a hír hallatán. – Jól hidegre tették, baby! Fogadjunk, hogy ezt annak a hogyishívjáknak köszönheti. Mondtam, hogy a haverom!

Am miként a lelkesedés pillanatai is hamar elmúlnak, ugyanúgy a coloradói kilences választókörszet képviselője által élvezett nyugalom is gyorsan véget ért.

– Jézus Mária! – kiáltott fel rémülten Phil Tobias, a képviselő tanácsadója, és a fülétől elkapva gyorsan befogta a telefonkagylót. – Személyesen a képviselőház elnöke! Nem az egyik munkatársa, nem a titkárnője, hanem ő személyesen!
 – Talán tudathatná ezt a másik személlyel is – jegyezte meg Annie O'Reilly. – Nem nálam van a vonal, én nem tudom megtenni. Ne beszéljen sokat, szívi, csak nyomja meg a gombot, és jelentse be. Ez már nem a maga súlycsoportja.
 – De ez így nem helyes! Az embereinek előbb fel kellett volna hívniuk engem...
 – Csinálja már, az isten szerelmére! Tobias pedig csinálta.
 – Kendrick?
 – Igen, elnök úr.
 – Van néhány szabad perce?
 – Természetesen, elnök úr, ha úgy gondolja, hogy fontos ügyről van szó.
 – Nem szokásom nyavalyás első megbízatási idejüket töltő képviselőket személyesen felhívni, ha nem tartom fontosnak a dolgot.
 – Remélem is, hogy nyavalyás elnökünknek valóban fontos megbeszélőnivalója van velem – vágott vissza Kendrick. – Ha nem, akkor megküldöm az államának a konzultációs díjamról kiállított számlát. Megértette, elnök úr?
 – Tetszik nekem a stílusa, fiam. Külön táborban vagyunk, de a stílusát szeretem.
 – Valószínűleg sokkal kevésbé fogja szeretni, ha ott leszek magánál!
 – Ez még jobban tetszik.

Kendrick döbbenten állt a képviselőház elnökének íróasztala előtt. Az öreg ír

éppen befejezte szokatlan nyilatkozatát, amit akár javaslatnak is lehetett volna tekinteni, pedig valójában Evan Washington D. C-ből kivezető visszavonulási útja alá helyezett akna volt.

– A hírszerzési ellenőrző és felügyelő albizottság? – kérdezte fojtott dühvel, miután már sikerült egy kicsit összeszednie magát.

– Pontosan – válaszolta papírjaiba pillantva az elnök.

– Hogy merészeli? Ezt nem teheti meg!

– Már megtörtént. Be van jelentve.

– Az én beleegyezésem nélkül?

– Arra nincs szükségem. Nem azt mondom, hogy a pártja vezetői repestek a gyönyörűségtől – maga nem tartozik a legnépszerűbbek közé a csapatában –, de egy kis rábeszélés után beleegyeztek. Tekintse úgy, hogy maga a független kétpárti működés szimbóluma.

– Szimbólum? Miféle szimbólum? Én nem vagyok semminek a szimbóluma!

– Megkapta a Foxley-show videofelvételét?

– Az nem érdekes. Már mindenki elfelejtette!

– És az a kis balhé valamelyik reggel az irodájában? Az a fickó a New York Timestől nagy cikket írt magáról, és úgy jellemezte, hogy "végre egy értelmes hang az üvöltő örültek sokaságában".

– Az hetekkel ezelőtt volt, és azóta senki nem mondott semmi lényegeset. Én eltűntem.

– És most vidáman, teljes vértetben ismét megjelenik..

– Visszautasítom a kinevezést. Nem vagyok hajlandó nemzetbiztonsági titkokkal foglalkozni. Nem akarok képviselő maradni, és elviselhetetlennek tartanám, ha belekényszerítenének egy – kimondom őszintén – veszélyes helyzetbe.

– Utasítsa vissza nyilvánosan a kinevezést, és a párt vezetői a nyilvánosság előtt fognak fasírtot csinálni magából. Mindennek elmondják majd, a gazdag, felelőtlen semmirekellő lesz a legenyhébb minősítés, és felélesztik azt a hülyét, akit maga a pénzével sikeresen eltemetett. Őszintén szólva kezdik már egy kicsit hiányolni – az elnök jókedvűen felnevetett. – Sokakat megörvendeztetett a bányatulajdonosok pénzéből vett szerény kis ajándékaival, egy-egy hawaii vagy dél-franciaországi üdüléssel, persze a legjobb szállodákban. Tegye csak meg, képviselő, utasítsa vissza a kinevezést, és mindenkinek nagy szívességet tesz vele.

– Maga tényleg egy nyavalyás alak, elnök úr.

– Én csak pragmatikus vagyok, fiam.

– De magának annyi jó fűződik a nevéhez...

– Az is csak azért, mert pragmatikus vagyok – vágott közbe az öreg politikus. – A legjobb gyógyszer is nehéz beadni ecettel, azt is könnyebb lenyelni egy pohár jó borral.

– Tisztában van vele, hogy ezzel a kijelentésével pártfogásába vette a politikai korrupciót?

– Hát persze! Elnézem a kapzsiság apróbb megnyilvánulásait, ha ezzel elősegíthetem jelentős, az emberek számára valóban fontos törvények elfogadását! Kacsintok és úgy teszek, mintha semmit nem látnék, de azok, akiket ez érint, nagyon jól tudják, hogy nyitva tartom a szemem. Maga gazdag, ezért nem érti és nem is fogja soha megérteni. Igaz, van néhány milliomosunk is, de a többség nem az. Ők évente kapnak annyi fizetést, amennyit maga egy hónap alatt könnyedén elver. Sokan azért köszönnek le a hivatalukról, mert a fizetésükből nem futja arra, hogy két vagy három gyereküket tisztességes egyetemre járassák. Ezért hát igaza van, valóban nem nézek oda, mikor apróbb ajándékokat fogadnak el.

– Rendben van! – kiabálta Kendrick. – Ezt hajlandó vagyok megérteni, azt viszont nem tudom felfogni, miért nevezett ki az albizottságba. Semmi sincs, ami engem erre képesítene. Harminc vagy negyven embert is meg tudok nevezni, aki nálam sokkal jobban ért ezekhez a dolgokhoz, ami egyébként nem túl nehéz, –mert én semmit sem értek hozzájuk. Követik az eseményeket, és örömmel kerülnének bele abba az ostoba brancsba. Én ugyanis ostobaságnak tartom ezt az egészet.

– Nem ilyen nagy étvágyúakra van nekünk szükségünk, fiam – felelte az elnök. – Jó, egészséges szkepticizmus kell ide, olyan, amilyet azzal az álszent ezredessel szemben mutatott a Foxley-show-ban. Maga még sokat tud nyújtani abban az albizottságban.

– Nincs igaza, elnök úr, mert semmit sem tudok nyújtani, és egy cseppet sem érdekel a dolog. Barrish-sal más volt a helyzet. Sértő általánosításokat használt, arrogánsan visszautasította, hogy nyíltan beszéljen, mindenkit le

akart hengerelni. Ismétlem, egyáltalán nem érdekel a hírszerzés.

– Az emberek érdeklődése a körülményektől függően változik, fiatal barátom. Olyan ez, mint a banki kamatlábak, történik valami és máris az égnek szöknek. Maga másoknál sokkal jobban ismeri a világnak bizonyos válságsújtotta övezeteit, és ez önmagában is alkalmassá teszi bizonyos feladatokra.

– Ha az emírségekre gondol, kérem, azt se felejtse el, hogy építőmérnökként mentem oda, és semmi nem érdekelt, csak az, hogy munkát kapjak és nyereségesen elvégezzem.

– Valóban?

– Az átlagturista is többet tud azoknak az országoknak a politikai rendszeréről és kultúrájáról, mint amennyit én tudtam. A környezetünktől elszigetelten, magunkba zárkózottan éltünk az építkezési területeken, és ritkán léptünk ki ebből a körből.

– Nehezen tudom elképzelni, sőt, hogy őszinte legyek, hihetetlennek tartom. Olvastam a magáról készült kongresszusi háttérjelentést. Kiderült, hogy van egy fickó Washingtonban, aki repülőtereket és kormányzati épületeket épített az araboknak, tehát biztos, hogy sokszor kellett tárgyalnia az ottani nagykuttyákkal. Repülőtereket mondtam, fiam, azok pedig egyenlőek a katonai hírszerzéssel! Aztán azt is megtudtam, hogy több arab nyelvet is beszél. Nem egyet, hanem többet.

– Az csak egy nyelv, aminek különböző dialektusai vannak...

– Mondom én, hogy maga rendkívül értékes ember! Hazafias kötelessége más szakértőkkel is-megosztani a tudását.

– Én nem vagyok szakértő!

– Mellesleg – az elnök töprengő arccal hátradőlt a karosszékében –, ha valaki a maga tudásával, felkészültségével visszautasít egy ilyen kinevezést, az azt jelenti, hogy valamit el szeretne titkolni, amit esetleg nem ártana megtudnunk. Van valami titkolnivalója, képviselő? – az elnök szeme szilárdan Kendrickre szegeződött.

Eltitkolni valóm? Mindent el akarok titkolni. Miért néz rám így az elnök? Ománról, Maszkatról és Bahreinről senki nem tudott és nem is fog tudni soha! Ez volt a megállapodás!

– Titkolnivalóm nincs, de hogy tiltakozzam, arra jó okom van – válaszolta határozottan Evan. – Rossz szolgálatot készül tenni az albizottságnak, mert helytelenül mérte fel a képességeimet. Hozza helyre a hibát, elnök úr, nevezzen ki helyettem mást a testületbe!

– A legszentebb könyvben olvastam valahol, hogy sokan vannak az ajánlkozók, de csak kevesen lesznek belőlük kiválasztottak.

– Ó, az isten szerelmére...

– Azt hiszem, magával is ez a helyzet, fiatalember – vágott közbe az öreg ír. – A pártja kongresszusi vezetése úgy döntött, hogy maga a kiválasztottak közé tartozik, feltéve, hogy nem akar valamit eltitkolni, ha nincs a múltjában valami, aminek utána kellene néznünk... Na, tűnjön el! Dolgoznom kell.

– Tűnjek el?

– Takarodjon a francba, Kendrick!

20.

A kongresszus két házának, a szenátusnak és a képviselőháznak sok azonos céllal létrehozott és csaknem azonos névvel működő bizottsága van. Mindkettő rendelkezik megajánlási, külügyi és hírszerzési bizottsággal, s a képviselőház hírszerzési bizottságának egyik szerveként működik a nagy hatalmú hírszerzést ellenőrző és felügyelő albizottság. Ezt a kétpárti, kiegyenlített ellenőrzési rendszert mindenki a köztársaság egyik legnagyobb vívmányának tartja. A kormányzati rendszer törvényhozói ágának saját kebelén belül kell egyeztetnie és konszenzusra jutnia mindazokban a végtelenül összetett és bonyolult kérdésekben, amelyeket két testülete elé terjesztenek. Ez a folyamat nagyon kimerítő, fáradságos, és általában részrehajlás nélküli. Amennyiben a kompromisszum elengedhetetlenül hozzátartozik a kormányzás művészetéhez egy pluralista társadalomban, úgy az Egyesült Államok kormányzati rendszere a legjobbak közé tartozik a maga sokszor elviselhetetlen, sokszor nevetséges, -számtalan bizottságával. Ez a megállapítás, bár elnagyoltnak tűnik, pontos: a pluralista társadalom mindig sok elemből áll, elviselhetetlen a potenciális zsarnokok

számára, és már-már nevetséges azoknak, akik szeretik rákényszeríteni másokra az akarataikat. Egyetlen ember morálja soha nem lehet a jogrendszer alapja mások számára, mint azt nagyon sokan szeretnék a végrehajtó és bírói hatalom köreiben. Ez utóbbiak, ha nehezen is, de sokszor meghátrálni kényszerülnek az alsóbb osztályok akarata előtt, amelyet a Dombon működő, sok gondot és fejtörést okozó bizottságok jelenítenek meg. A nem túl gyakori, de ennek ellenére is megengedhetetlen torzulások ellenére a vox populi meghallgatásra talál, és ez jobbá teszi az ilyen szabályok alapján működő világot.

A törvényhozásnak azonban vannak olyan bizottságai, amelyekben a harsogó, őszinte hangot elnyomja a józan megfontolás és a körülmények szabta kényszer. Ezek azok a kis létszámú testületek, amelyek a kormányzat hírszerzéssel foglalkozó intézményeinek stratégiáját ellenőrzik. Talán e halk hang, talán az a tény, hogy az e bizottságokba bekerülő embereket előzetesen a legszigorúbb biztonsági szempontok alapján ellenőrzik, ahhoz vezet, hogy ezeket a "kiválasztottakat" valami furcsa dicsfény övezi. Ők azok, akik olyan dolgokat is tudhatnak, amelyeket mások nem, s mivel különböznek tőlük, a közfelfogás szerint valószínűleg jobbak is, mint azok, akik nem kerültek be az ő körükbe. A kongresszus és a tömegkommunikációs intézmények között is létezik egy hallgatólagos megállapodás arról, hogy ez utóbbiak visszafogják magukat ezekkel a bizottságokkal kapcsolatban. Egy szenátort vagy egy képviselőt beválasztanak valamelyik testületbe, de az ilyen döntés soha nem válik igazi hírré. Titkolózásról persze nincs szó; a döntést és indoklását is nyilvánosságra hozzák, de egyiket sem próbálja senki túlcicomázni. Evan Kendrick, a coloradói kilences választókerzet képviselője esetében például a magyarázat úgy hangzott, hogy az illető eredetileg építőmérnök volt, és kiterjedt ismeretekkel bír a Közel-Keletről, különösen a Perzsa-öböl térségéről. Mivel a világnak erről a részéről nagyon kevesen rendelkeznek megfelelő ismeretekkel, és mindenki úgy könyvelte el magában, hogy az illető jól fizetett, vezető menedzserként dolgozott a mediterrán térségben, a kinevezést ésszerűnek tartották, és pillanatok alatt napirendre tértek fölötte.

A lapszerkesztők, a hírmagyarázók és a politikusok azonban tökéletesen tisztában vannak a növekvő ismertség értékével, mivel a D. C.-ben az ismertség rendszerint együtt jár a hatalommal. Akit az indián ügyek bizottságába választanak be, az nem ugyanabba a súlycsoportba tartozik, mint aki a költségvetési bizottság tagja lesz – az előbbi néha szentel némi időt egy lenézett, alapvetően pusztulásra ítélt néposztálynak, az utóbbi viszont alaposan megtanulja, milyen módszerekkel, egyeztetési processzusok árán lehet biztosítani egy egész kormányzat működéséhez az anyagi eszközöket. A környezetvédelmi bizottság sincs azonos kategóriában a fegyveres testületek bizottságával, mivel az előbbinek a költségvetését folyamatosan, bár nagyon helytelenül csökkentik, míg a fegyverkezésre szánt kiadások hovatovább a csillagos égitest szöknek, márpedig ebben a világban annál befolyásosabb egy testület, minél nagyobb pénzüsszegek szétosztásába tud beleszólni. Ezzel együtt is kevés olyan bizottság van a Capitoliumon, amelynek tagjai versenyre tudnának kelni a hírszerzés világával kapcsolatban állókkal, és hasonló nimbuszt tudnának szerezni maguknak. Valahányszor kineveznek valakit ezekbe a bizottságokba, az összes szem azonnal órá szegeződik, a kollégák összesúgnak a háta mögött, és a sajtó képviselői is azonnal lázasan készülődni kezdenek. Az izgatott várakozás persze rendszerint semmiféle eredménnyel sem jár, és az új kinevezett neve lassan, kényelmesen feledésbe merül. Rendszerint, de nem minden esetben, és ha Evan Kendricknek azon a bizonyos beszélgetésen eszébe jutottak volna ilyen apró finomságok, akkor valószínűleg megmondja a képviselőház elnökének, hogy menjen a pokolba.

Apró finomságokra azonban nem gondolt, de ha megteszi, az sem számított volna; az Inver Brass által mozgásba lendített eseményeket már nem lehetett megállítani.

Hétfő reggel fél hét volt, és a napkorong éppen kibukkanni készült a virginiai hegyek mögül, amikor Kendrick meztelenül belevetette magát úszómedencéjébe, bízva abban, hogy tíz-húsz karcsapás az októberi időben erősen lehűlt vízben lehántja agyáról a sűrű pókhálót, és visszanyeri gondolkodóképességét. Tíz órával korábban, Coloradóban, a nevetségesen nagystílusú sikeredett pihenőteraszon üldögélve túl sok brandyt ivott Emmanuel Weingrass-szal. Az üvegpadló alatt harsogva, fehér tajtékot hányva tovaszárguló vizet nézték, és rengeteget nevettek közben.

– Mindjárt meglátod a bálnákat – mondta vidáman Manny.

– Ezt ígérted a gyerekeknek is, valahányszor egy félig kiszáradt folyó partján ütöttünk tábornokot.

– Csak azért nem jöttek, mert rossz volt a csalink. Valamelyik feleséget kellett volna bedobni nekik, például azt a fekete lányt. Rajta aztán volt mit fogni.

– A férje korábban mérnökkari őrnagy volt. Biztosan lett volna egy-két szava hozzád, ha ilyen ötlettel állsz elő.

– Milyen szép volt a kislányuk... Kár, hogy a többiek teljesen kiközösítették.

– De miért, Manny? Az isten szerelmére, miért?

– Ideje indulnod.

– Nem akarok visszamenni.

– Muszáj. Reggel bizottsági ülésed van, és ott már két órával előbbre tart az idő, mint nálunk.

– Majd ellógom. Egyet vagy kettőt már eddig is ellógtam.

– A géped indulásra kész Mesa Verdében. Négy óra alatt Washingtonban leszel. Egyre gyorsuló ütemben róva a medencehosszakot, Evan az albizottság délelőtti ülésére gondolt, és örült annak, hogy Manny unszolásának engedve mégis visszatért a fővárosba. A testület ülései néha tetszetek neki, néha meglepték, vagy éppen feldühítették, de kivétel nélkül mindig lebilincselőnek találta őket. Annyi, az Egyesült Államok érdekeivel megegyező, vagy azokkal éppen ellentétes esemény zajlott a világban, amelyekről korábban nem is tudott, hogy örömmel ismerte meg őket. Arra azonban csak a harmadik ülésen jött rá, mi zavarja őt igazából kollégáinak a hírszerzéssel kapcsolatos magatartásában. Ha valakit meghallgattak, rendszerint az egyes műveletek végrehajtását kérdőjelezték meg, pedig magát a műveletet, a stratégiát kellett volna bonckés alá venniük. Ez bizonyos fokig érthető is volt, hiszen az albizottság előtt megjelenő férfiak – és kizárólag férfiak voltak – a legképzettebb profik közül kerültek ki, s pillanatok alatt össze tudták zavarni zsargonjukkal az őket hallgatókat. A hírszerzés kemény világ, és nemcsak azoknak, akik benne élnek, hanem azok számára is, akik bármilyen kapcsolatba kerülnek vele. Itt nem voltak Robert Barrish ezredek, csak vonzó, jól öltözött, szerény és visszafogott viselkedésű férfiak, akik logikus szakmai okfejtéssel meg tudták magyarázni, mit érhetnek el, ha megkapják az igényelt összegeket, és miért van szüksége a nemzetnek ezekre az eredményekre. A nekik feltett legfőbb kérdés az esetek döntő többségében úgy hangzott: Meg tudják csinálni? Senki nem kérdezte, helyes-e, amire készülnek, van-e valami értelme. Az ítéletalkotásnak ez a hiányossága nagyon zavarta a coloradói képviselőt, aki élete egy rövid szakaszában részese volt annak a világnak, amellyel a tanúk foglalkoztak. Gyűlölte ezt a világot, ahol az emberi élet alig számít valamit, s amelyet megszokni nem lehet, legfeljebb elviselni. Tisztában volt vele, hogy ez a világ megszüntethetetlen, s a benne élők voltak azok, akik megmentették őt a Katar melletti vizek cápaírtól, mégis egyre keményebb kérdéseket tett fel a meghallgatásokon szereplőknek. Tudta, hogy a neve gyakran kerül szóba a kongresszus épületében, a Központi Hírszerző Hivatalnál, sőt a Fehér Házban is, és sokan felteszik a kérdést, ki ez az agitátor, ez az állandó bajkeverő. Nem törődött vele, a kérdései jogosak voltak, és tudni akarta rájuk a választ. Ki az, aki szentnek és sérthetetlennek tekinti magát? Ki az, aki megpróbál felülemelkedni a törvényeken?

Beletelt néhány másodpercbe, míg az erőteljes tempózás közben meghallotta a harsány kiabálást, és eljutott tudatáig a medence partján álló, vadul gesztikuláló ember elmosódott képe. Megállt, kifújta magát, és alaposan megnézte magának Szabri Hasszánt, akit még soha nem látott ilyen állapotban. A középkorú, mindig nyugodt dubai bölcsészdoktor megpróbált uralkodni magán, de erőfeszítése a legcsekélyebb eredménnyel sem járt.

– Meneküljön! – kiabálta magából kikelve, miközben Evan kirázogatta a füléből a vizet.

– Mi... Micsoda?

– Omán! Maszkat! Minden tévécsatornán az megy! Még az arab ruhás fényképeit is mutatják Maszkatból! A rádió és a televízió megszakította a programját, hogy beszámoljon róla! Pár perce közölték, hogy a lapok a további részletekre várva visszatartják a késő délelőtti kiadásait...

– Jézusom! – Kendrick kiugrott a medencéből, és Szabri gyorsan egy törülközőt tekert köréje.

– A riporterek meg a többiek biztosan percekben belül itt lesznek – mondta az arab, miközben a ház felé siettek. – Mellé raktam a telefont, Kasi pedig már hozzá is látott, hogy bepakolja a kocsikat... bocsásson meg, a kocsit, amit

olyan nagylelkűen a rendelkezésünkre...

– Hagyja már ezt! Mit akar bepakolni a felesége?

– A ruháit, több napra is elegendőt természetesen. A saját kocsiját biztosan könnyen felismernék, a miénk viszont mindig a garázsban áll. Gondoltam, el akar menni, hogy legyen egy kis ideje gondolkodni.

– Gondolkodni és kitervelni néhány gyilkosságot! – Evan átvágott a teraszon, és dr. Hasszánnal szorosan a nyomában elindult az emeletre vezető hátsó lépcsőn. – Hogy az ördögbe történhetett? A szentségit!

– Félek, hogy ez még csak a kezdet, barátom.

– Micsoda? – az úszómedencére néző hálósobába érve, Kendrick vadul kirántotta a ruhásszekrény fiókját, és kikapott belőle egy pár zoknit, egy alsónadrágot és egy inget.

– A nagy tévéállomások egymás után hívnak fel különböző tekintélyes embereket, hogy kommentálják a hírt. Természetesen mindenki a legmélyebb elismerés hangján nyilatkozik.

– Mi mást mondhatnának? – Míg Evan belebújt az alsónadrágba, és felvette zokniját, Szabri széthajtogatta a gondosan kivasalt inget, és odanyújtotta neki.

– Azt, hogy a palesztin terrorista haverjaiknak drukoltak? – Kendrick felvette az inget, és a ruhásszekrényhez rohant egy nadrágért.

Az ajtóban Kasi, Szabri felesége jelent meg. – Anahasfa! – kért elnézést és gyorsan félrefordult.

– Felesleges az eltakarás, Kasi! – próbálta rávenni a hagyományokkal való szakításra a képviselő. – Mi a helyzet a ruháimmal?

– Lehet, hogy nem azokat választottam ki, amelyeket a legjobban szeret, kedves Evan, de legalább befedi a testét – válaszolta a bájos, mosolygós arcú nő. – Az is eszembe jutott, hogy később hazatelefonálhat, én pedig elviszem magának, amire még szüksége van. A férjemet elég sok újságíró ismeri, de engem senki. Én soha nem vagyok szem előtt.

– Maga mondta, nem én – Kendrick felkapott egy zakót, és visszafutott a fiókos szekrényhez a tárcájáért és az öngyújtójáért. – Lehet, hogy itt hamarosan bezárjuk a boltot, Kasi, és visszamegyünk Coloradóba. Ott a hivatalos hostessem is lehet.

– Ez bolondság, kedves Evan – nevetett Mrs. Hasszán. – Nem helyes ilyet mondani.

– Maga a professzor, Szabri – mondta Kendrick, és gyorsan megfésülködött. – Mikor neveli már meg végre?

– Mikor hallgatna rám? Az asszonyaink sok olyan dolgot tudnak, amiről nekünk fogalmunk sincs.

– Menjünk!

– A kulcs bent van a kocsiban, kedves Evan.

– Köszönöm, Kasi – nyomában Szabrival Kendrick már száguldott is lefelé a lépcsőn. – Hadd halljam! – mondta, mikor már a garáznál jártak, amelyben a lehajtható tetejű Mercedes és Hasszán Cadillac Cimarronja állt. – Mennyit tudtak meg a sztoriból?

– Amit hallottam, azt csak Emmanuel elbeszélésével tudom összehasonlítani, mert ön gyakorlatilag semmit sem mondott a dologról.

– Nem azért, mintha bármit el akartam volna...

– Kérem, Evan! – vágott közbe a professzor. – Hány éve ismerjük egymást? Soha nem értett hozzá, hogy dicsérje magát, még ha csak közvetve is.

– Dicsérni? Egy frászt! – dühösködött Kendrick, miközben kinyitotta a garázsajtót. – Elpuskáztam az egészet! Halott ember voltam, egy döglött, vérző disznóval a hátamhoz kötözve a katarí vizekben! Mások csinálták, nem én, ők mentették meg az életemet.

– Ön nélkül ők sem tehetek volna semmit...

– Á! – legyintett Kendrick már a Cadillac mellett állva. – Mennyit sikerült megtudniuk?

– Szerintem nagyon keveset. Semmi nem hangzott el abból, amit Emmanuel mesélt nekem, még akkor sem, ha leszámítom az ő megszokott túlzásait. Az újságírók részletek után kutatnak, és úgy tűnik, hogy azok a részletek sehogyan sem akarnak előkerülni.

– Ez nem sokat mond nekem. Miért mondta, amikor a medencétől eljöttünk, hogy ez még csak a kezdet?

– Az egyik riportalany miatt, aki szemmel láthatólag örömmel nyilatkozott a tévének. Az egyik kollégája volt az albizottságból, egy Mason nevű képviselő.

– Mason? – ismételte meg a nevet meglepődve Kendrick. – Nagyfiúnak számít

Tulsában vagy Phoenixben – már elfelejtettem, hol –, de itt nulla. Néhány hete csendben megkezdődött az eltávolítása az albizottságból.

– A televízióban nem ilyennek mutatták be, Evan.

– Naná, hogy nem! Mit mondott?

– Azt, hogy ön a testület legokosabb tagja. Briliáns elme, akire mindenki felnéz és odafigyel.

– Lőszart! Néha kérdezek ugyan, de sohasem sokat, Masonnal pedig a köszönésen kívül, azt hiszem, soha nem váltottunk még szót. Baromság!

– Azt is mondta, hogy az egész országban...

Előbb csak egy, aztán egy másik, a ház előtt megálló gépkocsi fékcsikorgása is hallatszott a bezárt garázsajtón át.

– A fenébe is! – dühöngött fojtott hangon Evan. – Bekerítettek.

– Még nem – válaszolta dr. Hasszán. – Kasi tudja, mit kell tenni. Az elsőként érkezőket, héberül beszélve, betereli a szoláriumba. Úgy tesz majd, mintha egy szót sem értene angolul, és ha csak néhány percre is, de feltartóztatja őket. A mellékúton menjen dél felé, amíg el nem éri az autópályát. Úgy egy óra múlva a helyére fogom tenni a telefont. Szóljon haza, és Kasi elviszi, bármire legyen is szüksége.

Kendrick többször is sikertelenül tárcsázott, mert a készülék mindig foglaltat jelzett, s nagyon megkönnyebbült, mikor végre meghallotta a jól ismert hangot.

– Kendrick képviselő háza...

– Én vagyok az, Szabri.

– Most tényleg csoda, hogy sikerült ideszólnia. Alig vártam már, s ha befejeztük, ismét mellé rakom a kagylót.

– Hogy állnak a dolgok?

– Zűrösen, barátom. Ugyanez a helyzet az irodájában és a coloradói házban is. Mindegyik ostromzár alatt van.

– Honnan tudja?

– Emmanuel telefonált, és a szokásosnál is profánabb kifejezést használt, mert majd félórája ráment, hogy telefonálni tudjon...

– Én tíz percig próbálkoztam vele, de aztán abbahagytam. Mit mondott?

– Azt, hogy a házat teljesen körülvették. Úgy látszik, az újságírók meg a tévések előzőnlőtték Mesa Verdét.

– Mennynek biztosan az agyára mennek.

– A mellékhelyiségek hiánya az, ami igazán az agyára megy.

– Hogyhogy?

– Nem volt hajlandó beengedni őket, s aztán észrevette, hogy többen a ház közelében könnyítettek magukon. Rohant és előkapta a fegyverszekrényből az egyik vadászpuskát.

– El tudom képzelni. Még hogy levizeljék az ő kertépítői munkásságának egyik legkiválóbb alkotását!

– Sok kifakadást hallottam már Emmanuelnek, de ilyet még soha. Arra azért volt ideje, hogy figyelmeztessen, hívjam fel az irodában Mrs. O'Reillyt, mert ő képtelen telefonálni.

– Mit mondott Annie?

– Azt, hogy egy ideig ne mutakozzon, de – ezek az ő szavai – az isten szerelmére, hívja már fel!

– Nem hiszem, hogy érdemes lenne – válaszolta elgondolkodva Evan. – Egyelőre annál jobb, minél kevesebbet tud.

– Hol van most? – érdeklődött a professzor.

– A 95. főút mellett, Woodbridge közelében egy motelben. Három Medve a neve, és a 23 bungalóban lakom. Balról az utolsó, közvetlenül az erdő mellett.

– Gondolom, szüksége lenne néhány dologra. Élelemre feltétlenül. Nem mehet ki vásárolni, nehogy meglássák, szobaszerviz pedig biztosan nincs egy bungalókból álló motelben.

– Élelem nem kell. Idefelé jövet ettem egy bisztróban.

– Senki sem ismerte fel?

– A tévében rajzfilmek mentek.

– Akkor mire lenne szüksége?

– Küldjék be Jimet, a kertészt Washingtonba, hogy vegyen meg annyit a késő délelőtti lapok közül, amennyit csak tud, elsősorban a nagyokat. Azok biztosan a legjobb embereiket állítják rá a sztorira, és ők sok mindent elő tudnak bányászni.

– Majd készíték neki egy listát, Kasi pedig kiviszi a lapokat.

Délután fél kettő volt már, mikor Szabri felesége, Kasi megérkezett a virginiai Woodbridge melletti motelbe az újságokkal. A bungaló ajtaját kinyitva Evan örömmel látta, hogy az asszony a kertész lerobbant furgonjával jött. Ő erre korábban nem is gondolt, de barátainak szerencsére eszükbe sem jutott a Mercedesszel megkísérelni az átkelést a házat körülvevő újságírókon. Míg Kendrick az ajtót tartotta, Kasi háromszor is fordult, mert az újságokon kívül jó adag élelmet is hozott – műanyag fóliába csomagolt szendvicseket, két karton tejet jégvödörbe állítva, és két-két adag nyugati és arab készítelt, na meg egy üveg kanadai whiskyt.

– Kasi, én nem akarok egy hétig itt maradni – tiltakozott Kendrick, meglátva a rengeteg ételt..

– Ez csak mára és legfeljebb holnap reggelre van, kedves Evan. Aki erős stressz alatt áll, annak rendesen kell táplálkoznia. Abban a dobozban találja az ezüst evőeszközt és a melegítőalapot, a szalvétákat és az abroszt. Ha gyorsan kell távoznia, és nem ér rá vesződni velük, kérem, telefonáljon, hogy az ezüstöt és az abroszt hazavihessem.

– Miért? Kiköttet bennünket a fedélzetmester, ha nem visszük őket haza?

– Én vagyok a fedélzetmester, kedves Evan.

– Köszönöm, Kasi.

– Fáradtnak látszik, jasabi. Nem pihent?

– Nem. Néztem azt az átkozott televíziót, de minél tovább figyelem, annál dühösebb leszek. Nehéz pihenni, mikor majd szétveti az embert a méreg.

– A férjem szerint, és én egyetérték vele, nagyon meggyőzően hat a televízióban. Mindig mondja, hogy el kell hagynunk magát.

– Miért? Már hetekkel ezelőtt is mondta, és akkor sem értettem.

– Dehogynem érti. Arabok vagyunk, és maga egy olyan városban él, amelyiknek a lakosai nem bíznak bennünk. Olyan politikai arénában szerepel, amelyik nem visel el bennünket. Nem akarunk ártani magának.

– Kasi, ez nem az én világom, és ki is szállok belőle. Elegem volt! Azt mondja, hogy ez a város nem bízik magukban? Mitől lennének maguk mások, mint a többiek? Ez a város senkiben sem bízik! Ez a hazugok, a törtető, a szerepjátszók városa, olyan férfiaké és nőké, akik bárkinek a hátára képesek kimeresztett karmokkal felkapaszkodni, hogy közelebb kerüljenek a mézesköcsöghöz. Kihasználnak egy átkozottul jó rendszert, kiszívják a vért mindenkiből, akiből csak lehet, az ország pedig eltartja őket, és még tapsol is nekik, amikor önös érdekeiket szem előtt tartva hazafias szónoklatokat vágnak ki. Nekem ebből elegem volt, Kasi, én befejeztem!

– Maga most ingerült...

– És nincs igazam?! – Kendrick az ágyra halmozott újságokhoz lépett.

– Kedves Evan! – szólt rá az arab nő olyan határozott hangon, amilyet Kendrick még soha nem tapasztalt tőle. Felvett néhány újságot, és meglepetten visszafordult Kasihoz. – Meg fog ütközni azokon a cikkeken – folytatta határozottan a szemébe nézve az asszony –, mint ahogy mi is megütköztünk rajtuk Szabrival.

– Értem – felelte Kendrick Kasi arcát fürkészsze. – Minden arab terrorista – gondolom, ezt írják, csupa nagybetűvel.

– Egészen pontosan ezt.

– De maga nem erre gondolt az előbb.

– Valóban nem. Azt mondtam, meg fog ütközni a cikkeken, de nem ez a helyes kifejezés. Fel fogják önt dühíteni, de kérem, mielőtt olyasmit tenne, amin már nem lehet változtatni, hallgasson meg.

– Az isten szerelmére, miről van szó, Kasi?

– Hála önnek, a férjemmel jelen lehettünk a szenátus és a képviselőház több ülésén. Azt is önnek köszönhetjük, hogy megtekinthettük a Legfelsőbb Bíróságuk munkáját.

– Ez nemcsak az én érdemem. Tehát?

– Amit láttunk és hallottunk, az nagyon figyelemreméltó volt Nyíltan vitatkoztak az állam, a jogrendszer kérdéseiről... Maga látja azt, ami rossz, ami bűnös és ebben nyilván igaza is van. De nincs-e egy másik igazság is? Sok szenvedélyes férfit és nőt láttunk, akik a kiközösítéstől és az elhallgattatástól való félelem nélkül nyíltan kiálltak azért, amiben hisznek...

– Kiközösíteni lehet őket, csak elhallgattatni nem. Soha.

– És ugye mégis vállalják a kockázatot az ügyükért? Néha egészen komoly

kockázatot.

– Igen. Kiállnak a nyilvánosság elé.

– A hitükért?

– Igen... – Kendrick elharapta a mondatot, mert kezdte megérteni, mire akarja figyelmeztetni Kasi Hasszán.

– Ezek szerint vannak jó emberek is ebben az – ahogy maga mondta – átkozottul jó rendszerben. Kérem. Evan, ne csalja meg őket!

– Mit ne csináljak?

– Ne haragudjon, rosszul fejeztem ki magam. Ideje, hogy menjek – Kasi sietve kifelé indult, de az ajtóból visszafordult. – Nagyon kérem, jasubi, mielőtt dühében valami meggondolatlanságra szánná el magát, Allah nevében kérem, előbb hívja fel a férjemet, vagy ha úgy jobbnak látja, hát Emmanuelt. Higgycs el, nem az előítélet beszél belőlem, hiszen ugyanúgy szeretem zsidó testvérünket, mint magát, de a férjem talán megfontoltabb, mint ő.

– Megigérem.

Kasi csendben behúzta maga mögött az ajtót, Kendrick pedig izgatottan, úgy, hogy a szalagcímek jól láthatóak legyenek, szétrakosgatta az ágyon az újságokat. Ha egyetlen ordítással kiadhatta volna magából, a benne felgyülemlett fájdalmat és kint, a bungaló ablakai megrepedtek volna az üvöltésétől.

The New York Times

New York, október 12., kedd

EVAN KENDRICK COLORADÓI KÉPVISELŐNEK

HÍREK SZERINT DÖNTŐ SZEREPE VOLT

AZ OMÁNI VÁLSÁG MEGOLDÁSÁBAN

Egy titkos feljegyzés szerint sikerült felülkerekednie az arab terroristákon

The Washington Post

Washington, D. C, október 12., kedd

A COLORADÓI KENDRICK VOLT AZ USA TITKOS FEGYVERE OMÁNBAN

Fény derült az arab terroristák pénzforrására

Los Angeles Times

Los Angeles, október 12. kedd

NAPVILÁGRA KERÜLT JELENTÉSEK SZERINT A COLORADÓI REPUBLIKÁNUS KENDRICK VOLT A KULCSA AZ OMÁNI VÁLSÁG MEGOLDÁSÁNAK

A palesztin terroristák arab támogatást kaptak – az erre vonatkozó információk még mindig titkosak

Chicago Tribune

Chicago, október 12., kedd

A KAPITALISTA KENDRICK SZÉTTÖRTE A KOMMUNISTA TERRORISTÁK TÚSZAINAK BILINCSEIT

A gyilkos arabok körében mindenhol teljes a fejvesztettség a hír napvilágra kerülése miatt

New York Post

New York, október 12., kedd

EVAN, AZ OMÁNI MENSCH, MEGMUTATTA AZ ARABOKNAK!

Irány Jeruzsálem, a tiszteletbeli izraeli állampolgárság! New York díszmenetet követel!

USA Today

Szerda, október 13.

"KOMMANDÓ" KENDRICK MEGCSINÁLTA!

Az arab terroristák a fejét akarják!

Mi emlékművet állítunk neki!

Kendrick az ágy mellett állt, tekintete a szalagcímek között ugrált, és gondolatait egyetlen kérdés töltötte ki: miért? Hiába gondolkodott, válaszolni nem tudott rá, de rögtön fel is merült benne a másik kérdés: kicsoda?

21.

Ha volt is válasz ezekre a kérdésekre, az újságokban nem találta meg. Azok teli voltak a "megbízható", "magas állású", sőt "bizalmas" forrásoknak feltett kérdésekkel, s a válaszok többsége három csoportba volt sorolható: Nincs megjegyzésem; Egyelőre nem kívánunk nyilatkozni az ügyben; A kérdést most tanulmányozzuk. Ezek pedig, ha határozatlanul is, de megerősítették, hogy a hír igaz.

Az óriási hullámverést egy szigorúan bizalmasnak minősített intézményközi

memorandum indította el, amely a külügyminisztériumban készült. Aláírás nem szerepelt rajta, és egy mélyen eltemetett dossziéból került elő, feltehetően egy felháborodott tisztviselő vagy tisztviselők jóvoltából, aki vagy akik úgy gondolták, hogy óriási igazságtalanság történt egy emberrel a nemzetbiztonsági tiltó rendelkezések és a terroristák megtorló akciói megakadályozásának hamis jelszavával. A memorandum másolatait egyszerre küldték meg a nagy lapoknak, a hírügynökségeknek és a kereskedelmi tévéhálózatoknak, amelyek keleti parti idő szerint reggel öt és hat óra között kapták meg őket. Minden másolat mellé csatoltak három, a képviselőt Maszkatban ábrázoló fényképet, hogy ezzel is alátámasszák a hír valóságát.

Evannek meggyőződése volt, hogy az akciót gondosan kitervelték. Úgy időzítették, hogy a hírről rögtön ébredés után értesüljön az ország, és az egész nap rendelkezésre álljon a továbbgörgetéséhez. Miért?

A sajtónak adott információk megdöbbenően pontosak voltak egészen olyan részletekig, hogy a legnagyobb titokban szállították Ománba, és hírszerző ügynökök csempészték be Maszkatba, akik arab öltözettel, sőt bőrbarnító zselével is ellátták, ami hozzáigazította megjelenését "működési területéhez". Teremtő isten! Működési terület!

Voltak elszórt, néha csak feltevæsszerű utalások arra, hogy megpróbálta felvenni a kapcsolatot régi ismerőseivel. Az újságokban a nevek helyén fekete csík szerepelt – ezeket nyilván kivágták a memorandum másolatából. Egy egész bekezdés foglalkozott azzal, hogy bejutott a terroristák közé, s bár majdnem életét vesztette, sikerült megtudnia azokat a neveket, amelyek alapján eljuthatott a nagykövetséget megszállva tartó palesztin fanatikusok mögött állókhoz, s közülük is egy bizonyos emberhez – a név szintén kivágva. Sikerült megtalálnia ezt az embert – a név kivágva –, és rákényszeríteni, hogy hívja vissza a követség elfoglaltait. Ezt a kulcspozícióban lévő személyt kivégezték – a részletek kivágva –, Evan Kendrick, a coloradói kilences választókerület képviselője pedig biztonságos őrizet alatt visszatért az Egyesült Államokba.

A lapok szakértőket kértek meg a fényképek alapos, a negatív korára és az esetleges laboratóriumi változtatásokra is kiterjedő vizsgálatára. Mindannyian megerősítették, hogy a felvételek eredetiek, köztük az is, amelyiken hússzoros nagyításban látható az egyik maszkati járókelő kezében lévő újság, rajta a pontos dátummal. A felelősségteljesebb lapok rámutattak ugyan, hogy más forrásból nem lehet megerősíteni a tudomásukra hozott vázlatos tényeket, de senki nem volt képes megkérdőjelezni a fényképek valóságát. A rajtuk szereplő férfit, Evan Kendrick képviselőt pedig lehetetlen volt előkeríteni, hogy megerősítse vagy cáfolja a szinte hihetetlen történetet. A New York Times és a Washington Post előkerítette néhány barátját és szomszédját a fővárosban, Virginiában és Coloradóban, de egyikük sem emlékezett rá, hogy az elmúlt évnek abban a bizonyos időszakában találkozott volna a képviselővel.

A Los Angeles Times még tovább ment, és anélkül, hogy forrását felfedte volna, listát közölt Mr. Kendrick telefonhívásairól. Ebből kiderült, hogy a különböző helyi üzleteknek és egy bizonyos James Olsen nevű kertésznek szóló telefont leszámítva mindössze öt hívás történt abban a négyhetes periódusban a virginiai házból. Három a Georgetown és a Princetown egyetemek arabisztikai intézeteinek szólt, egy Dubai egyik washingtoni diplomatájának, aki néhány hónappal később végleg távozott állomáshelyéről, az ötödik pedig egy washingtoni ügyvédnek, aki nem volt hajlandó nyilatkozni a sajtónak.

A kevésbé felelősségteljes lapok, tehát azoknak a többsége, amelyeknek nincs elegendő pénzük ahhoz, hogy kiterjedt vizsgálatot végezzenek és a lehető legátfogóbb képet nyújtsák, és amelyeknek csak a szenzáció a fontos és nem a hír megbízhatósága, szóval ezek a lapok a rég bevált, bár a tisztességes újságírók által elutasított fogáshoz folyamodtak. Közölték ugyan a szigorúan titkos memorandum másolatát, de csak azért, hogy abból kiindulva a legvadabb spekulációkba bocsátkozzanak, bízva benne, hogy hiszékeny olvasóik el fogják őket fogadni. Az írott szó a kevésbé tájékozottak számára mindig az igazság szava. A megállapítás kissé lekezelőnek tűnhet, de sajnos többször igaz, mint nem.

Valamennyi újság beszámolójából hiányoztak azonban nagyon fontos, az igazsághoz feltétlenül hozzátartozó elemek. Egyik sem tett például említést Omán bátor fiatal szultánjáról, aki az életét és családjának trónutódlását kockáztatta azzal, hogy Evannek segített. Nem esett szó az omániakról, akik a repülőtéren és

Maszkát sikátoraiban vigyáztak rá. Sehol nem írtak arról a különös nőről, aki a bahreini repülőtér forgatagában megmentette az életét, menedéket talált neki és orvost, aki ellátta a sebeit. Egyetlen szó sem esett a Moszad tisztje által vezetett izraeli osztagról, amelyik megmentette a szörnyű haláltól, amelynek rémképe még most is kísértette. És a másik amerikaiáról, az öreg bronxi építészről sem, aki nélkül pedig, már egy éve halott lenne.

Ehelyett ugyanaz az általános kép bontakozott ki a sajtó valamennyi

beszámolójából: az arabokról csak mint az embertelen brutalitás és a terrorizmus megtestesítőiről esett szó. Magát az arab szót is mint a könyörtelenség és a barbarizmus szinonimáját használták, megfosztva ezzel méltóságától egy egész népet. Minél tovább tanulmányozta a lapokat, Evan annál dühösebb lett, míg végül mérhetetlen felháborodásában egyetlen mozdulattal lesöpörte őket az ágyról.

Miért?

Kicsoda?

Aztán jött a mérhetetlen, kínzó fájdalom. Ahmed! Meg fogja-e érteni, képes lesz-e megérteni?! Azzal, hogy említést sem tett róla, az amerikai média egész Ománt ítélte el, teret adva az ország terroristákkal szembeni tehetetlenségéről, vagy ami még rosszabb, a terroristákkal szembeni elnézéséről szóló rosszindulatú találgatásoknak.

Úgy érezte, fel kell hívnia fiatal barátját, beszélnie kell vele, és megmondani neki, hogy nem volt semmiféle beleszólása abba, ami történt. Kendrick az ágy szélére ült, ölébe vette a telefont, s míg vállával füléhez szorította a kagylót, előrángatta a levél tárcájából a hitelkártyáját. Maszkát hívószámára már nem emlékezett, ezért nullát tárcsázott, hogy a központot hívja.

– Huszonhármas? – kérdezte a vonal másik végéről egy reszelős férfihang.

– A központot próbáltam hívni.

– Bármit tárcsáz is, csak itt fog csörögni a recepción.

– Én... tengerentúli hívást akartam kérni –: magyarázkodott zavartan Evan.

– Arról a telefonról nem kérhet.

– Hitelkártyával akartam. Hogyan kaphatom meg a központot? A hitelkártyámra akarom ráterheltetni a hívást.

– Rendben van, de a vonalban maradok, míg be nem mondja a kártyaszámot és meg nem hallom, hogy el is fogadják.

Kendrick nem értette, miért ez a túlzott elővigyázatosság. Lehet, hogy csapda?

Megtörténhetett vajon, hogy egészen eddig a lerobbant motelig követték? – Ezt nem tudom elfogadni – mondta felháborodottan. – Magánbeszélgetés lesz.

– Akkor menjen és keressen magának egy nyilvános telefont. Van egy öt mérföldnyire innen, az országúti bisztró mellett. Na pá, seggfej, elegem volt magából...

– Várjon! Rendben van, maradjon a vonalban, de mihelyt a központos elfogadja a számlaszámot, hallani akarom, amint leteszi a kagylót. Rendben?

– Rendben. Egyébként már hívni akartam magának Louella Parsonst.

– Kicsodát?

– Felejtse el, seggfej. Akik egész nap nálunk maradnak, azok vagy az ő ügyfelei, vagy be vannak szipózva.

Valahonnan a távoli Perzsa-öbölből egy erős arab akcentussal, de angolul jól beszélő telefonkezelő közölte, hogy Maszkatban nincs olyan telefonszám, amelyik három ötössel kezdődik. – Kérem, tárcsázza! – biztatta Evan, és hogy még udvariasabb legyen, hozzátette: – Kérem!

A készülék nyolcszor csöngött, mire Ahmed felvette a kagylót. – Iva?

– Itt Evan, Ahmed – válaszolt angolul Kendrick. – Beszélnem kell...

– Velem? – vágott dühösen a szavába a fiatal szultán. – Van mersze felhívni engem, maga csirkefogó?!

– Ezek szerint... már hallotta, amit rólam mondanak?

– Hogy hallottam-e? Elég gazdag gyerek vagyok, és ennek az az egyik előnye, hogy a világ bármelyik részéről hozzá tudok jutni hírekhez. Még egy kis előnyöm is van magával szemben, ja sejk. Láta már a közel-keleti jelentéseket? Bahreimből és Rijádból, Jeruzsálemből és Tel-Avivből.

– Még nem. Én csak...

– Mindegyik ugyanazt a szemetet próbálja eladni. Érezze jól magát Washingtonban, csak ide vissza ne jöjjön!

– De én vissza akarok menni!

– A világnak erre a részére nem! Tudunk olvasni és televíziót is nézünk. Ez a maga műve, jól elbánt a mocskos arabjaival! Emlékezni se akarok magára,

gazember!

– Ahmed!

– Elég volt, Evan! Soha nem gondoltam volna magáról, hogy képes lesz ilyesmire. Komoly hatalmat szerezhet Washingtonban, ha állatoknak és terroristáknak nevez bennünket? Ez volt rá az egyetlen mód, hogy megszerezze?

– Nem én csináltam! Én ilyet soha nem mondtam!

– A maga világa viszont igen! Annyiszor elismételték már, hogy nyilvánvaló, legszívesebben láncra fűznének bennünket. Az utolsó dobás pedig a magáé volt!

– Nem! – tiltakozott üvöltve Kendrick. – Nem az enyém!

– Olvassa csak el a saját lapjaikat! Nézze meg a televíziót!

– Ezt a sajtó csinálta, nem én!

– Maga se jobb, mint a többi ostoba zsidó-keresztény képmutató csirkefogó, és én is az vagyok, aki – mohamedán arab! Nem hagyom, hogy még egyszer belénk törölje a lábát!

– Én nem, én soha...

– És azt sem, hogy a testvéreimet leköpje, akiknek a földjeit maguk elkobzottak nyilvánították, egész falvak lakosságát kényszerítve házaik, munkájuk és üzletük elhagyására, ami bármilyen jelentéktelen volt is, de nemzedékek óta az övék!

– Az isten szerelmére, Ahmed, maga most pontosan úgy beszél, mint ők!

– Nem viccel? – kérdezte dühös gúnnyal a hangjában a fiatal szultán. – Az "Ők" ugye azt a sok ezer családot jelentette, akiket fegyverrel kényszerítettek a disznóknak való táborokba? De ne túlozzunk! Még a disznók is méltóbb körülmények között élnek, mint azok az anyák, apák és gyerekek. Mimindent tudó, talpig becsületes amerikai! Sajnálom, ha a maga fülét sérti, hogy úgy beszélek, mint ők! És tudja, mit sajnálok még? Azt, hogy csak későn jutottam el ideig. Mennyivel többet tudok róla, mint akár csak tegnap!

– Mi az ördögöt akar ez jelenteni?

– Ismétlem, olvassa el a lapjaikat, nézze a televíziót, hallgassa a rádiót! Hogy döntöttek, maguk remek, felsőbbrendű emberek? Atombombával pusztítanak el minden mocskos arabot, hogy ne kelljen tovább versenyezniük velünk? Vagy inkább ráhagyják a dolgot az izraeli haverjaikra, akik már ma is megszabják maguknak, mit csinálhatnak? Egyszerűbb lenne a dolguk, ha nekik küldenének néhány bombát.

– Elég! – üvöltötte a telefonba Kendrick. – Azok az izraeliek mentették meg az életemet!

– Ebben igaza van, de azt csak úgy mellékesen tették, mert magán keresztül érhettek el a célt, ami miatt idejöttek.

– Miről beszél?

– Elmondom, mert mástól úgysem fogja hallani, erről senki sem fog írni. Egy fikarcnyit sem törődtek magával, Mr. Hős. Az az osztag azért jött ide, hogy kiszabadítson egy embert a követségről, egy Moszad-ügynököt, egy magas beosztású főnököt, aki a maguk külügyminisztériumával kötött megállapodás alapján amerikaiként szerepelt, így biztosítva magának álcázást.

– Te jó isten! – suttogta elképedve Evan. – Tudta ezt Weingrass?

– Ha tudta, akkor is befogta a száját. Rávette őket, hogy menjenek maga után Bahreinbe, így mentették meg az életét. Ez nem volt betervezve előre, és nem törődtek ők senkivel, csak magukkal. Pontosán olyanok voltak a zsidók is, mint maga, Mr. Hős.

– A rohadt életbe, hallgasson már végig, Ahmed! Nem tehetek arról, ami itt történt, ami a lapokban és a televízióban megjelent. Ezt akartam a legkevésbé...

– Lószart! – fakadt ki felháborodottan a Harvard egykori eminens diákja. – Maga nélkül ezekről a dolgokról nem tudtak volna beszámolni. Olyan dolgokat tudtam meg a jelentésekből, amelyekről korábban még csak fogalmam sem volt. Kik azok a hírszerző ügynökök, akik körbevezették magát az országomon? Miféle kapcsolataival elevenítette fel a viszonyt?

– Például Musztafával.

– Őt megölték. Ki repítette magát ide anélkül, hogy engem erről értesítettek volna? Én vagyok ennek az országnak az uralkodója, vagy nem? Parasztnak tekintenek egy rohadt sakkjátszmában?

– Ahmed, én ezekről a dolgokról nem tudok. Én csak azt tudtam, hogy muszáj odamennem!

– És én nem érdemeltem volna meg a bizalmat...? Persze hogy nem, hiszen csak arab vagyok!

– Baromság! Magát mindenki csak védeni akarta!

– Mitől? Egy amerikai-izraeli közös vállalkozástól?

– Az isten szerelmére, hagyja már abba! Nem tudtam semmiféle, a nagykövetségen rejtőző izraeli Moszad-ügynökről mindaddig, amíg maga most nem beszélt róla. Ha tudtam volna, el is mondom. És ha már itt tartunk, kedves újdonsült fanatikusom, semmi részem sem volt a menekülttáborok létrehozásában, az emberek odakényszerítésében...

– Maguk csinálták! – ordította Omán szultánja. – Kárpótlásul egy másik népiért, amihez nekünk nem volt semmi közünk. Vége!

Már csak az üres bugás hallatszott a kagylóból, Kendrick pedig tudta, hogy egy jó ember és jó barát, akinek fontos szerepe volt az életbenmaradásában, örökre eltűnt az életéből, mint ahogy megszűnt annak a lehetősége is, hogy visszatérjen a világnak arra a részére, amelyet annyira szeret.

Mielőtt felhagyott volna a rejtőzködéssel, meg kellett tudnia, mi történt valójában, ki és miért tette azt, amit tett. El kellett indulnia valahonnan, és úgy döntött, hogy a külügyminisztériumban, Frank Swann-nél kezdi. A minisztérium elleni frontális támadás persze szóba sem jöhetett. Tudta, hogy mihelyt valaki ráismer, rögtön a nyakára szabadítja az egész sajtót, s mivel a televízióban többször is bemutatták a fényképét, és fél Washington utána nyomozott, gondosan meg kellett terveznie minden lépését. Hogyan lehet Swann közelébe jutni anélkül, hogy akár ő, akár a közvetlen munkatársai megsejtsék! Eszébe jutott, hogy egy évvel korábban, amikor felkereste Swannt, az irodában egy titkárnő fogadta. Mikor elmondta neki a főnökének szóló arab nyelvű üzenetet, a nő eltűnt egy másik irodában, és tíz perccel később ő már lent volt Swann-nél a föld alatti irányítóközpontban. Az a titkárnő nemcsak a közvetlen hivatali teendőihez értett, hanem az is látszott rajta, hogy a végtelenségig kész védeni a főnökét. És mivel még valószínűleg nagyon jól emlékszik az egy évvel korábban megismert Kendrick képviselőre, talán fogékony lesz egy főnöke nyugalmával kapcsolatos figyelmeztetésre is. Érdemes megpróbálni – döntötte el magában, mivel más ötlet hirtelen nem is jutott az eszébe. A telefonért nyúlt, Washington előhívó számát tárcsázta, és várta, hogy a Három Medve dühös tulajdonosa felvegye a kagylót.

– Konzuli műveletek, Swann igazgatóhelyettes irodája – hallotta a titkárnő hangját.

– Hello, itt Ralph a sajtóosztályról – kezdte Kendrick. – Van néhány hírem Frank számára.

– Mit mondott, kicsoda?

– Frank egyik barátja. Csak azt akartam közölni vele, hogy ma késő délutánra valószínűleg összehívunk egy intézményközi értekezletet...

– Még egyet? Na, már csak ez hiányzott!

– Hogy néz ki a programja?

– Rengeteg dolga van. Négyig egy tanácskozáson lesz.

– Hát, ha nem akarja, hogy roston sütögessék, jobb lenne, ha gyorsan befejezné a napot, és hazahajtana.

– Hajtana? Ő? Bármikor leugrana ejtőernyővel a nicaraguai dzsungelbe, de ki nem merészkedne kocsival a washingtoni forgalomba.

– Érti maga, mire gondolok. Egy kissé zűrössé váltak itt a dolgok. Könnyen kiszúrhatják őt is.

– Reggel hat óta mással sem foglalkozik, csak ezzel az üggyel.

– Én csak segíteni akartam az öreg havernak.

– Tulajdonképpen van egy előre beütemezett látogatása az orvosnál.

– Valóban?

– Most már igen. Köszönöm, Ralph.

– Nem is hívtam.

– Hát persze hogy nem, szivi.

Evan a buszra várók között állt a Huszonegyedik utca sarkán, ahonnan jól rá lehetett látni a külügyminisztérium bejáratára. Miután beszélt Swann titkárnőjével, gyorsan otthagyta a motelt, és behajtott Washingtonba. Útközben megállt Alexandriában, és vett magának egy sötét szemüveget, egy széles karimájú horgászkalapot és egy bélelt, puha vászondzsekit. Háromnegyed négy múlt három perccel; ha a titkárnő engedett anyatigris ösztöneinek, akkor Frank Swann-nek, a konzuli műveletek osztálya igazgatóhelyettesének a következő tizenöt-husz percben meg kellett jelennie a minisztérium kapujában.

A számítás bevált, Swann négy után három perccel jelent meg, és sietve a buszmegállóval ellentétes irányba indult. Kendrick utánafutott, és harminc lépés távolságról követte, közben azon gondolkodott, milyen közlekedési eszközt fog

választani a fővárosban vezetni utáló Swann. Eldöntötte magában, hogy ha gyalog megy tovább, akkor egy kisebb parknál vagy más olyan helynél, ahol nyugodtan tudnak beszélgetni, megállítja.

Swann nem akart gyalogolni, egy keletre, a Virginia Avenue-ra tartó busz megállójában cövekelt le. A busz már közeledett is, Kendricknek pedig cselekednie kellett, ha nem akarta engedni, hogy az igazgatóhelyettes felszálljon rá. Mögéje lépett, és barátságosan megveregette a vállát. – Hello, Frank! – köszönt rá, és levette a sötét szemüveget.

– Maga?! – kiáltott fel a megdöbben Swann, magukra vonva több, a buszra váró utas figyelmét is.

– Igen én. Beszélünk kellene egymással.

– Jóságos isten! Magának elment az esze!

– Ha igen, annak maga az oka...

Idáig jutottak csak a beszélgetésben, amikor egy hang harsant fel a közelükben.

– Ez ő! – kiáltotta egy zilált külsejű, ápolatlan, hosszú hajat viselő férfi a tömegben. – Nézzék! Ez ő! Kommandó Kendrick! Egész nap őt láttam a televízióban... hét készülék van a lakásomban! Semmi nem történhet, amiről én ne tudnék. Ez ő!

Mielőtt Evan bármit is tehetett volna, a férfi lekapta a fejéről a horgászkalapot.

– Hé! – kapott felháborodottan a jogos tulajdona után Kendrick.

– Nézzék! Ez ő!

– Tűnés innen gyorsan! – kiáltotta Swann. Rohanni kezdtek az utcán, a Kendrick kalapját elragadó férfi pedig rögtön utánuk vetette magát.

– Követ bennünket – mondta az igazgatóhelyettes, miután hátranézett.

– Hozza a kalapomat – válaszolta Kendrick, és futott tovább.

Két háztömbbel arrébb észrevették, hogy egy idős, lilára festett hajú, botra támaszkodó hölgy éppen kiszáll egy taxiból. – Oda! A taxihoz! – adta ki az utasítást Swann. A kocsik között cikázva átrohantak a széles úttesten, és Evan rögtön be is ült a vezető mögötti ülésre. Swann megkerülte a kocsit, udvariasan kísérgelte az idős hölgyet, de egy véletlen mozdulattal ki is rúgta a kezéből a botot. – Sajnálom, kedves – szólt oda a járdára huppant nőnek, és ő is beugrott a kocsiba.

– Gyerünk! – kiáltott rá a sofőrre Kendrick. – Siessen! Tűnjünk el innen!

– Mi van? Bankot raboltak? – kérdezte a sofőr, és indított.

– Minél gyorsabban hajt, annál gazdagabb lesz – tette hozzá biztatásként az előbbihez Evan.

– Sietek én, sietek, de nincs pilótaengedélyem. Muszáj lent maradnom a földön. Mintha vezényszóra tették volna, Kendrick és Swann hátrafordult, s látták, hogy az utánuk szaladó férfi – Evan kalapja még mindig a kezében volt – gyorsan felír valamit egy újság szélére. – A taxivállalat nevét és a kocsik számát – jegyezte meg halkan az igazgatóhelyettes. – Bárhová is megyünk, egy háztömbnyire ebből a kocsiból egy másikba kell szállnunk.

– Miért? Nem a kocsicserére értem, hanem az egy háztömbre.

– Azért, hogy a sofőr ne láthassa, milyen taxiba szálltunk be.

– Ez egészen úgy hangzott, mintha tudná, mit akar.

– Remélem, maga is tudja – Swann zsebkendőt vett elő, és letörölte az arcáról az izzadságot.

Huszonnyolc perccel és két taxival később a képviselő és a külügyminisztériumi hivatalnok már Washington egyik kopott városnegyedének az utcáján sietett. Felnéztek egy foghíjas neonreklámra, és bementek a környezetéhez tökéletesen illeszkedő, koszlott bárba. A helyiségben az egyetlen fényforrás egy televízió volt, amelyet néhány szótlan, italát szürcsölgető vendég ült körül. Kendrick és Swann a bár sötét jobb oldalán talált egy üres bokszt.

– Tényleg ragaszkodik hozzá, hogy beszélgessünk? – kérdezte a futástól még mindig zihálva az őszes hajú Swann, miután egymással szemben letelepedtek.

– Annyira, hogy akár a nyakát is hajlandó vagyok kitekerni, ha maga nem akarja.

– Vigyázzon, feketeöves vagyok!

– Miben?

– Mit tudom én – vont a vállát Swann. – A filmekben, ha minket akarnak ábrázolni munka közben, ezt mindig elsütik. Jólesne egy ital.

– Szóljon a pincérnek – biztatta Kendrick. – Én inkább az árnyékban maradok.

– Az árnyékban? – Swann odaintett egy lobogó vörös hajú, kövér, fekete pincéernőt. – Hol lát itt fényt, amitől árnyék lenne?

– Mikor csinált utoljára egyhuzamban három fekvőtámaszt, Mr. Karate Kid?

– Valamikor a hatvanas években. Inkább az elején lehetett.

– Szerintem akkor cseréltek itt utoljára villanykörtét... Na, térjünk a lényegre! Hogyan tehette ezt, maga pizszok hazudozó?

– Hogyan gondolhatja, hogy én voltam? – csattant fel az igazgatóhelyettes, de rögtön vissza is fogta magát, mert a pincérnő odalépett hozzájuk. – Mit iszik? – kérdezte Evan.

– Semmit.

– Az itt nem illendő és azt hiszem, nem is egészséges.

– Két dupla rozspálinkát! Kanadait, ha lehet.

– Felejtse el – válaszolta hanyagul a pincérnő.

– El van felejtve – Swann megvárta, míg a nő hallótávolságon kívül ér, s csak azután folytatta: – Maga egyszerően nevetséges, Mr. Képviselő. A konzuli műveleteknél a fejemet akarják venni, A miniszter, az a gyáva szarházi kiadott egy belső utasítást, amiben közölte, hogy hallani sem akar rólam. Az izraeliek üvöltöznek, mert azt hiszik, hogy valaki szándékosan kompromittálta a drága Moszadukat, a nekünk dolgozó arabok meg a plafonon vannak, mert megfagyott körülöttük a levegő. Délután fél négykor az elnök – rohadjon meg – lehordott a sárga földig, mert szerinte "szolgálatsszegést" követtem el. Úgy beszélt, mintha tökéletesen biztos lenne a dolgában, vagyis legalább ketten voltak még a vonalban, és hallottak mindent, amit mondott... Maga menekül? Én menekülök! Majdnem harminc évet töltöttem ebben a rohadt szakmában, és most...

– Annak szoktam nevezni én is – szólt közbe Kendrick. – Elnézést.

– Minden oka megvan rá, hogy bocsánatot kérjen – használta ki Swann a kínálgató lehetőséget. – Mi vagyunk a marhák, hogy elvállaljuk ezt az egészet! Maguknak viszont szükségük van ránk, ezt ne feledje. A baj csak az, hogy nem sokat érünk vele. Ha befejezem a napot, nem szoktam hazarohanni, hogy megnézzem, megfelelően algátlanították-e a nagy hőségben az úszómedencémet... Először is nincs úszómedencém, másodszor meg a feleségem kapta a házat, amikor végképp ráunt, hogy rosszul keresek, ráadásul időről időre eltűnők, és három hónappal később afganisztáni mocsokkal a fülemben jövök haza! Nem, Mr. Titokzatos Képviselő, nem én fújtam meg a kürtöt! Éppen ellenkezőleg, mindent megtettem azért, hogy elnémítsam. Nem sok időm van már hátra, de azt szeretném nyugodtan, tisztán eltölteni.

– Megpróbálta leállítani a sajtót?

– Csak nagyon szelíden, halkan, profi módon. Még annak a feljegyzésnek a másolatát is megmutattam neki, amiben értesítettem a főnökséget, hogy visszautasítottam a maga ajánlkozását.

– Neki?

Swann nem válaszolt, megvárta, amíg a pincérnő lerakja eléjük a poharakat, elteszi a pénzt, s a borraivalót egy vállrándítással megköszönve elmegy.

– Neki? – ismételte meg a kérdést Evan. – Gyerünk! – biztatta Swann, és nagyot húzott az italából. – Bökjön belém még egy kést, nem sokat számít. Nem sok vér maradt már bennem.

– Feltételezem, ez azt jelenti, hogy nem tudja, ki az illető.

– Kaptam egy nevet, egy beosztást,, ráadásul egy első osztályú ajánlást is.

– És?

– A pasas nem létezik.

– Micsoda?

– Jól hallotta.

– Egy szót sem értek az egészből. Nem létezik? – Kendrick a meglepődéstől alig jutott szóhoz.

– Ivy, a rettentő sem értette. A titkárnőm.

– Mi az ördögről beszél maga? – Evan kezdte végleg elveszíteni a türelmét.

– Ivy kapott egy telefont Allison szenátor irodájából egy sráctól, akivel néhány évvel ezelőtt randevúzott néhányszor. A pasas most a szenátor egyik vezető munkatársa. Megkérte a lányt, hogy ajánljon be hozzám valakit a stábjukból, aki bizalmas jellegű munkát végez Allison számára. Egy szőke fickó volt az, ha jól saccoltam, valamilyen közép-európai akcentussal, de magáról annyit tudott, hogy elképedtem tőle. Ha van olyan sebhelye, amiről csak az édesanyja tud, szerintem az is szerepel a nyilvántartásában.

– Ez örület – mondta Evan nem is annyira dühösen, mint inkább elképedten. – De hát miért?

– Én is ezen gondolkoztam. Még a kérdései is teli voltak magáról szóló HI-vel...

– Tessék?

– Hátterinformációval. Majdnem annyi újat mondott magáról, mint amennyit megtudott tőlem–Olyan felkészült ember benyomását keltette, hogy majdnem ott helyben felajánlottam neki egy állást.

– De miért érdekeltem éppen én?

– Engem is zavart a dolog, és megkértem Ivyt, ellenőrizze a dolgot Allison hivatalában. Nem értettem, mi szüksége egy öreg, lejárt szenátornak egy ilyen szupermunkatársra. Ivy felhívta a régi fiúját, aki az egészből semmit sem értett. Ő soha nem telefonált, és nem is hallott olyan nevű munkatársról... mit tudom én már, hogy hívták.

– De hát a titkárnőjének csak rá kellett jönnie, hogy nem vele beszél! A hangjából, elejtett megjegyzésekből kiderül az ilyesmi.

– A pasas, aki a barátjaként mutatkozott be, rettenetesen meg volt fázva, alig lehetett érteni a szavát, viszont jól ismerte azokat a helyeket, ahova együtt jártak. Még a marylandi moteleket is, amiket Ivy jobb szeretne eltitkolni a férje előtt.

– Jézusom! Ez egy átgondolt, előre eltervezett akció volt – Kendrick elvette Swann maradék italát, és jót húzott belőle. – Miért?

– Miért vette el a whisky met? Nekem nincs úszómedencém, de még csak házam sem. Egyszerre kapták fel a fejüket, mikor a bárpult fölé, a plafonhoz erősített televízióból meghallották a nevet: – Kendrick!

– Önök most az utóbbi egy óra, de talán az évtized legnagyobb sztoriját ismerhetik meg – közölte a nézőkkel az utcai tömeg közepén álló újságíró. – Az utóbbi tizenkét órában egész Washington megpróbált a nyomára jutni Evan Kendrick coloradói képviselőnek, Omán hősenek, aki szórén-szálán eltűnt. Annak a gyanúja is felmerült természetesen, hogy arab megtorló akcióáldozata lett. Úgy értesültünk, a kormány utasította a rendőrséget, és figyelmeztette a kórházakat és a hullaházakat, hogy alkalmazottaik legyenek a szokásosnál is éberebbek. Percekkel ezelőtt azonban Kendrick képviselő ezen az utcán tűnt fel, és aki felismerte, az Kasimer Bola... Bolaslawski. Honnan való ön, uram?

– Jersey Cityből – válaszolta a zilált külsejű férfi, Kendrick kalapjával a fején. – A gyökereim viszont Varsóhoz kötnek, az Úr szent Varsójához.

– Ezek szerint, ön is Lengyelországban született?

– Nem egészen. Newarkban.

– Kendrick képviselőt viszont látta.

– De még mennyire! Egy őszes hajú emberrel beszélgetett néhány háztömbnyire innen, a buszmegállóban. Mikor elkiáltottam magam, hogy "Ez Kommandó Kendrick!", akkor elkezdtek futni. Tudom, hogy ő volt. Nekem minden szobában van televízióm, sőt a vécén is! Én soha nem mulasztok el semmit!

– Amikor azt mondta, hogy néhány háztömbnyire innen, akkor ugye a külügy minisztériumtól két utcányira lévő sarokra gondolt?

– Eltalálta.

– Biztosak vagyunk benne – mondta bennfentességet sugárzó hangon a riporter –, hogy a minisztérium ellenőrzi, vajon a tanúk által lefestett személy az állományába tartozik-e, és részese lehetett-e egy ilyen találkozóknak.

– Utánuk futottam! – kiáltott bele lelkesen a mikrofonba a szemtanú, és lekapta a fejéről a kalapot. – Megszereztem ezt. A kommandós saját kalapja!

– És mit hallott, Mr. Bolaslawski? Már úgy értem, ott a busz mellett?

– Én mondom magának, a dolgok sokszor egészen mások, mint aminek kinéznek. Az ember sohasem lehet elég elővigyázatos. Mielőtt elfutottak volna, a szürke hajú férfi valamilyen utasítást adott Kommandó Kendricknek. Azt hiszem, orosz vagy zsidó akcentussal beszélt. A komcsik meg a zsidók – ezekben soha nem bízhat meg az ember. Életükben nem láttak még egyetlen templomot sem belülről. Azt sem tudják, mi az a szentmise és...

A közvetítés hirtelen megszakadt, és egy különlegesen jó dezodor előnyeit ecsetelő hirdetés tűnt fel a képernyőn.

– Megadom magam – mondta Swann, és erővel visszarakadva Kendricktől, felhajtotta az italát. – Én egy mocskos vakond vagyok. Egy orosz zsidó a KGB-től, aki azt sem tudja, milyen egy mise. Akar még tenni értem valamit?

– Nem. Most már hiszek magának. Maga viszont tehetne értem valamit, mindkettőnk érdekében. Meg kell tudnom, ki csinálta ezt velem, ki követte el azt, amivel magát vádolják, és miért?

– És, ha kideríti, nekem is megmondja? – kérdezte, az asztal fölött előrehajolva Swann. – Nekem ugyanis ehhez és csakis ehhez fűződik érdekem. Le akarok szállni

erről a kampóról, és valaki mást ráakasztani.

– Maga lesz az első, aki megtudja.

– Mit kíván?

– Egy listát mindazokról, akik tudtak arról, hogy Maszkatba mentem.

– Nem lesz az lista, mindössze néhány név – válaszolta Swann, és megcsóválta a fejét. – Még ennyi se lenne, ha nem figyelmeztetett volna, hogy esetleg szüksége lesz ránk, ha olyasmibe ütközik, amit már nem tud kezelni. Én világosan fogalmaztam. Megmondtam, hogy a túszok miatt nem ismerhetjük el a maga vállalkozását.

– Mennyire szűk ez a kör?

– Minden csak szóban hangzott el, ezt ugye megérti?

– Megértem. Mennyire szűk?

– A szakmán kívüliek közül csupán az a hülye fasz Herbert Dennison, a fehér házi személyzeti főnök, a külügy- és a védelmi miniszter, meg a vezérkari főnökök egyesített bizottságának az elnöke tudott róla. Én voltam az összekötő négyőjük között, és őket nyugodtan kizárhatja, mert a maga felbukkanásával sokat veszíthetnek, de semmit nem nyerhetnek. A szakmabeliek közül is csak annak szóltam, akinek feltétlenül tudnia kellett róla. Például Lester Crawfordnak Langleyben. És a CIA-nak a térségben folyó titkos műveletekkel foglalkozó legfőbb elemzője. És tudott róla a bahreini kirendeltség vezetője, valami Grayson... Megvan, James Grayson. Nagyon feldühödött, amikor tudomást szerzett róla, hogy magát és Weingraszt beengedték a körzetébe, mert meggyőződése volt, hogy a CIA hülyékkel szövetkezett, és megint beleássa magát egy "akció közben elkapva" szituációba. Ugye, érti?

– Inkább nem.

– Volt még négy vagy öt arab a helyszínen, a legjobbak, akik nekünk vagy a CIA-nak dolgoznak, és akiknek odaadtuk ugyan a fényképét, de nem mondtuk meg, ki is valójában. Ők nem mondhatták el azt, amit nem is tudtak. Az utolsó kettő szintén tudta, ki maga. Az egyik ott volt a helyszínen, a másik pedig itt, az OHIO-négy- nulla központban, ő kezelte a számítógépeket.

– A számítógépeket? Adatbanki kapcsolattal.

– Ennek az ügynek az anyagai csak az ő gépében szerepeltek, a központi egységbe nem jutottak be. A pasas neve Gerald Bryce, és ha ő fújta meg a trombitát, én rögtön feladom magam az FBI-nak, mint a KGB zsidó-orosz ügynöke. Zseniális fickó, valóságos varázsló, nála jobban senki sem ért azokhoz a berendezésekhez. Szerintem hamarosan részlegvezető lesz, ha a nők addig ki nem szívják a véré.

– Egy playboy?

– Mi van? Erkölcscsösz játszik? A srác huszonhat éves és jóképűbb, mint amihez egy embernek egyáltalán joga lenne. Ráadásul nőtlen. Azt hiszem, azért szeretem, mert mások állandóan dicsekszenek a nőügyeikkel, de ő soha. Ő csak csinálja. Kevés az igazi gentleman a mai világban, meg kell becsülni őket.

– Most már én is kedvelem. Ki volt a másik, aki ott tartózkodott a helyszínen, és tudta, ki vagytok?

Frank Swann előrehajolt, játszadozott egy darabig üres poharával, és csak aztán emelte Kendrickre a tekintetét. – Azt hittem, ezt magától is kitalálta.

– Mit? Miért?

– Adrienne Rasad.

– Semmit nem mond a név.

– Nem ezt használta...

– Adrienne? – kapott észbe Kendrick. – Egy nő? – Swann bólintott, Evan pedig kővé dermedt a hirtelen felismeréstől. – Kalila? – kérdezte kiszáradt torokkal. A válasz újabb bólintás volt. – Ő magukhoz tartozik?

– Nos, hát nem hozzám, de hozzánk.

– Ő hozott ki a repülőtérről Bahreinben! Az a nagy marha MacDonald belökött a forgalomba... majdnem meghaltam, és azt se tudtam, hol vagyok. Ő hozott ki, de hogy hogyan, azt nem tudom.

– Én igen – felelte Swann. – Megfenyegetett néhány bahreini rendőrt, hogy szétlővi a fejüket, ha nem továbbítják a kódnevét a megfelelő helyre, és nem segítenek kihozni magát onnan. Nemcsak a visszaigazolást kapta meg, hanem egy kocsit is az uralkodói garázsból.

– Az előbb azt mondta, hogy a maguké, de nem a magáé. Mit jelentsen ez?

– Az Ügynökségnél dolgozik, de az érinthetetlenek közül való. Jó kapcsolatai vannak szerte az öbölben, és az egész mediterrán térségben. A CIA senkinek sem engedi meg, hogy keresztbe tegyen neki.

– Nélküle valószínűleg már a repülőtéren lelepleződtem volna.

– Ha ő nincs, minden Bahreinben mászkáló terrorista magára kezdett volna vadászni, beleértve a Mahdi katonáit is.

Kendrick kis időre elhallgatott, tekintete az emlékek hatása alatt elgondolkozóvá vált. – Elmondta magának, hol rejtett el?

– Kérdeztem, de megtagadta a választ.

– Megtehetette?

– Mondtam, hogy nem akárho.

– Értem – válaszolta egészen lágy hangon Evan.

– Azt hiszem, én is.

– Mit akar ezzel mondani?

– Semmit. Kihozta magát a repülőtérrel, és csak mintegy hat órával később jelentkezett.

– Ez olyan szokatlan?

– Az adott körülmények között egészen rendkívülinek is nevezhetjük. Az volt a feladata, hogy megfigyelés alatt tartsa magát, és azonnal jelentse bármilyen komolyabb lépését Crawiordnak Langley-be, akinek aztán tőlem kellett további instrukciókat kérnie, ő ezt nem tette meg és a hivatalos beszámolója során még csak nem is utalt arra a hat órára.

– Védenie kellett azt a helyet, ahol rejtőzködtünk.

– Természetesen. Uralkodói felügyelet alatt kellett, hogy álljon, és senki sem akarja magára haragítani az emírt és a családját.

– Hát persze – Kendrick ismét elhallgatott, és gondolataiba merülten bámult a bár sötét sarkába. – Remek ember volt – szólalt meg végül. – Beszélgettünk és annyi mindent megértett. Nagyon szimpatikus volt.

– Ne ragozza túl a dolgot, képviselő – Swann a pohárért nyúlt, de látva, hogy üres, lemondóan vissza is tette az asztalra. – Azt hiszi, először történt ilyesmi?

– Micsoda?

– Egy férfi és egy nő egy hajmeresztő szituációban, amikor egyikük sem tudja, hogy megéri-e a másnapot, egymásra talál. És akkor mi van?

– Ez így nagyon sértően hangzott, Frank. Nekem ő tényleg jelentett valamit.

– Rendben van, de akkor most durva leszek. Nem hiszem, hogy maga bármit is jelentett volna neki. Igazi profi, aki sok kemény harcban vett már részt az MT-jén.

– Micsodáján? Lenne szíves angolul, vagy ha úgy tetszik, arabul beszélni, hogy én is megértsem?

– A működési területén...

– Ezt a kifejezést használták az újságok is.

– Nem az én hibám. Ha rajtam múlna, kivonnék a forgalomból minden csirkefogót, akinek köze volt azokhoz a cikkekhez.

– Meg ne magyarázza, mit jelent az, hogy kivonni valakit a forgalomból!

– Eszem ágában sincs. Én csak azt mondom, hogy a terepen, amikor kimerültek vagyunk, vagy egyszerűen csak félünk, mindannyian kiengedünk néha egy-egy pillanatra. Örömmel elfogadunk néhány órányi biztonságos örömet, és elkönyveljük magunkban úgy, mint amit már régen megérdemeltünk. Gondolta volna, hogy erről még a bevetés előtt állóknak tartott kiképzésen is beszélünk?

– Most már nemcsak gondolom, hanem tudom is. Hogy őszinte legyek, nekem is eszembe jutott már, hogy a körülmények tették...

– Akkor jó. Felejtse el! Tőle biztosan nem szivároghatott ki a hír. Kizárólag a mediterrán térséghez kötődik, és soha nem foglalkozik a hazai ügyekkel. Ahhoz, hogy egyáltalán a közelébe kerüljön, legalábbis Észak-Afrikába kellene repülnie.

– Akkor viszont ott az a Crawford nevű pasas Langleyben és a bahreini területi főnök.

– Nem. Van egy közép-európai kiejtéssel beszélő szőke férfi itt Washingtonban. Valaki, akinek sikerült nagyon mélyre ásnia, és biztos információkat szerzett valahonnan, de nem tőlem, nem az OHIO-négy-nullától. Őt találja meg!

Swann megadta Evannek a munkahelyi közvetlen és az otthoni számát is, majd úgy menekült ki a bárból, mintha légszomja lenne. Kendrick rendelt még egy rozspalinkát a lángoló vörös hajú kövér pincérnőtől, és megkérdezte tőle, hol van, ha egyáltalán van, a nyilvános telefon. A nő megmondta neki.

– Ha kétszer jó erősen rávág a bal alsó sarkára, visszakaphatja a huszonöt centesét – világosította fel jóindulatúan.

– Ha visszakapom, odaadom magának, oké?

– Adja inkább a barátjának – válaszolta a nő. – Öltönyös patkányok, akár fehérek, akár feketék, soha nem szoktak borraivalót adni. Kendrick óvatosan kikászálódott a bokszból, és a telefonhoz sietett. Éppen ideje volt már, hogy felhívja az irodáját. Nem hagyhatta, hogy még nagyobb nyomás nehezdedjen Mrs. Ann Mulcahy O'Reillyre. Bedobta az érmét és tárcsázott. – Kendrick képviselő...

– Én vagyok az, Annie – szakította félbe Evan a titkárnőt.

– Teremtőm, merre csavarog? Már elmúlt öt óra, és itt még mindig teljes a bolondokháza.

– Azért nem vagyok ott.

– Mielőtt elfelejteném! – kiáltott fel Mrs. O'Reilly. – Nemrég telefonált Manny, és bár nagyon nyomatékosan beszélt, egyáltalán nem kiabált, ami szerintem azt jelenti, hogy olyan komoly volt, amilyen csak bír lenni.

– Mit mondott?

– Azt, hogy ne hívja a coloradói vonalon.

– Micsoda?

– Azt mondta, hogy közöljem magával: allcott massghoul. Fogalmam sincs, mit jelenthet.

– Minden világos, Annie. Weingrass azt mondta, hogy alkatt masgul, ami arabul azt jelenti, hogy a vonal foglalt. Egyszerű eufemizmus, azt jelenti valójában, hogy a telefont lehallgatják. Ha Manny-nak igaza van, akkor megcsapolták a kábelt, és pillanatok alatt ki tudják deríteni, honnan érkezik a hívás. Nem fogok telefonálni Coloradóba – magyarázta Evan.

– Azt is üzeni, hogy ha a dolgok lenyugszanak, akkor bemegy Mesa Verdébe, felhív engem, és megadja a számot, amelyiken utolérheti.

– Akkor később majd visszahívom.

– Már csak azt árulja el, Mr. Superman, minden igaz, amit magáról írnak? Tényleg maga csinálta azokat a dolgokat Ománban, vagy hol a fenében?

– Csak egy részüket. Egy csomó emberről nem beszéltek, akikről pedig kellett volna. Valaki megpróbál olyannak lefesteni, amilyen nem vagyok. Képes még állni a sarat?

– Maradok a szokásos "No comment"-nél és "A főnököm nincs a városban"-nál.

– Nagyon jó.

– Nem, képviselő, egyáltalán nem jó, mert itt már nem elég a szabványduma. A sajtósokkal, a kongresszusi vezetőkkel még csak elbánunk valahogy, de az Ezerhatszázal már nem tudunk mit kezdeni.

– A Fehér Ház?

– Az az utálatos személyzeti főnök személyesen. Az elnök szócsövének nem válaszolhatjuk azt, hogy No comment.

– Mit akart?

– Adott egy telefonszámot, amit fel kell hívnia. A saját közvetlen vonala, és nem felejtette el közölni, hogy Washingtonban tíz ember sincs, aki ismeri...

– Kíváncsi lennék rá, hogy az elnök közöttük van-e – vágott közbe Kendrick, és nem is egészen viccesen.

– Szerinte igen, és azt is közölte, közvetlen elnöki utasítás, hogy hívja fel őt.

– Közvetlen micsoda?

– Elnöki utasítás.

– Mikor lesznek, már hajlandók azok a majmok elolvasni az alkotmányt? A törvényhozói hatalom képviselői nem fogadnak el utasítást a végrehajtói hatalom képviselőitől, legyen szó akár az elnökről!

– Hülyén fogalmazott, az biztos – folytatta gyorsan Ann O'Reilly –, de ha megengedi, hogy befejezzem, akkor talán békülékenyebb lesz.

– Tessék.

– Azt mondta, tudja, miért rejtőzködik, és azt is, hogy bárhova hajlandók magáért küldeni egy jelzés nélküli kocsit... Adhatok egy tanácsot, uram, mint olyan, aki már régebben van ebben a csodavárosban?

– Hát persze.

– Nem menekülhet a végtelenségig, Evan. Előbb vagy utóbb elő kell bújnia a rejtekhelyéről, és jobb, ha tisztába jön a körülményekkel, mielőtt ezt megteszi. Akár tetszik, akár nem, most maga van terítéken. Miért nem igyekszik megtudni, mit akarnak magától? Sok bajt elkerülhet, ha megteszi.

– Mondja a számot!

Herbert Dennison, a Fehér Ház személyzeti főnöke behúzza az irodájához épített fürdőszoba ajtaját, és a mosdó márvány lapjának sarkán álló maaloxxos üvegért nyúlt. Már mornie sem kellett, a tapasztalat megtanította rá, mekkora legyen az a négy korty, amit a sűrű, krétafehér folyadékból bevesz, és ami csökkenti mellkasában a fájó, kellemetlen érzést. Évekkel korábban, még New Yorkban, mikor először találta szembe vele magát, rettenetesen megijedt, hogy egy békés városi utcán fog szívrohamban meghalni, pedig még a koreai háborút is túlélte. Felesége – a három közül az első – is mellette volt, és hirtelen nem tudta eldönteni, vajon kórházba vigye-e, vagy a biztosítóhoz rohanjon, kiterjeszteni férje életbiztosítását. Anélkül, hogy neki szólt volna róla, végül is az utóbbi mellett döntött, s egy héttel később, mikor az értesítést megkapta, Herbert bevonult a Cornell Orvosi Központba egy alapos kivizsgálásra, s megkönnyebbüléssel hallotta az orvosoktól, hogy a szíve olyan erős, mint egy fiatal bikáé, és a rendszeresen visszatérő kellemetlen érzés a stressz okozta savtúltermeléstől van. Attól a pillanattól kezdve a hálósobájában, a hivatalában, a gépkocsiban, az aktatáskájában, mindenhol tartott egy üveggel a fehér folyadékból, hogy állandóan kéznél legyen. A feszültség elválaszthatatlanul hozzátartozott az életéhez.

Az orvosok diagnózisa pontos volt, s ő néhány év alatt megtanulta egy-két órás eltéréssel megállapítani, mikor fog jelentkezni a roham. A Wall Street-i időszakban a kötvénypiac váratlan változásaival összhangban fordult elő, vagy attól függően, hogy mikor vesztett össze a gazdaságért és megfélelő pozícióért vívott küzdelmét hátráltatni akaró főnökeivel. Ostoba fajankók voltak, gondolt vissza rájuk Dennison, jó családból származó felfújtt hólyagok, akik köptek rá, és hallani sem akartak róla, hogy beengedjék zártkörű, exkluzív klubjaikba. Ki törődik már velük? Azok a klubok az utóbbi időben zsidókat és niggereket is a tagjaik közé engednek, ha kellő nagyképűséggel beszélnek, és Paul Stuartnál vásárolják a ruháikat. Most már ő köpött azokra, akik valaha lenézték, mert sikerült megtörnie őket. Az utcán elsajátított makacs szívóssággal küzdött a pénzpiacon is, és olyan eredményeket ért el, hogy az a rohadt cég kénytelen volt elfogadni őt elnökként, mert különben otthagyták volna őket, és dollármilliókat vitt volna magával. A korporációt addig alakíttatta, míg a legfeszesebben működő, legagresszívebb céggé vált a Wall Streeten. Azzal érte ezt el, hogy megszabadult a nyafogó tehetetlenektől és azoktól az ostoba úgynevezett újoncoktól, akik csak a pénzt vitték, és feleslegesen lekötötték mások idejét. Volt két megállapítása, amely a legszentebb paranccsá vált a cég alkalmazottai számára. Az első: Légy jobb, mint tavaly voltál, vagy távozz! A másik talán még tömörebb volt: Nem tanulókra, tanultakra van szükségünk!

Herb Dennison soha, a legkevésbé sem érdekelte, hogy szeretik-e vagy sem. Az elv, hogy az eredmény igazolja az eszközt, tökéletesen helyes volt az ő szemében. Koreában megtanulta, hogy az elnéző, vasfegyelmet tartani nem tudó tiszték jutalma a legtöbb esetben túlságosan is nagy harctéri veszteség, a szelíden kezelt katonáktól származó, gazdájuk halála miatt feleslegessé vált rohamsisakok számának a megszaporodása.

A Wall Street anyámasszony katonái is mennyit sírtak: "Mi bizalmat, folyamatosságot akarunk teremteni, Herb..." Vagy: "A mai tapasztalatlan fiatalból lesz holnapra a lojális vállalati vezető." Egy frászt! Profitot nem a bizalomból, a folyamatosságból vagy a lojalitásból lehet csinálni, hanem abból, ha másokat rászorítunk arra, hogy pénzt csináljanak. És neki volt igaza, mert sikerült úgy felduzzasztania a kliensek listáját, hogy a számítógépek már alig győzték számon tartani őket, s jó fizetéssel mindig magához tudta csábítani más cégek legtehetségesebb alkalmazottait.

Igen, kemény volt, sőt talán könyörtelen is; mint sokan állították róla, és útja során valóban elveszített néhány embert is, de az eredményeket illetően soha nem tévedett. Bizonyított a katonai és a polgári életben is, s mégis... a rohadtak mind a kétszer elbántak vele. Koreában az ezredparancsnokától ígérete volt rá, hogy ezredesként fog leszerelni, de soha nem kapta meg a rangot. New Yorkban – és ez talán még rosszabb volt – már úgy emlegették, mint a nemzetközi pénzügyi világ egyik legtekintélyesebb irányító testületének, a Wellington Midlantic Industries igazgatótanácsának legfiatalabb tagját, de a kinevezésre nem került

sor. A régi kapcsolatok, az "egy alomhoz tartozunk" érzése előrelépése pillanatában mindig elgáncsolta. Elege lett az egészségből, fogta a millióit, és távozott. Le vagytok szarva!

Megint igaza lett, mert talált egy embert, akinek szüksége volt a pénzére és nem mindennapi képességeire. Egy idahói szenátort, aki érces, szenvedélyes hangon, a Herb Dennison által is szilárdan vallott elveket hirdette szónoklataiban-, és aki rendelkezett azzal a nem mindennapi képességgel, hogy megnevettesse, elszórazkottassa és eközben tanítsa a hallgatóságát.

Az idahói férfi magas volt és vonzó, olyan mosollyal, amelyet Eisenhower és Shirley Temple óta nem nagyon láttak az emberek. Remekül értett hozzá, hogy akár anekdotába csomagolva, akár példabeszédek révén népszerűsítse az olyan régi értékeket, mint az erő, a bátorság, az önállóság és – Dennison számára ez volt a legfontosabb – a szabad választás. Herb Washingtonba repült, és megállapodott a szenátorral. Három éven keresztül minden energiáját és sok-sok millióját – plusz az ő segítségével gazdaggá vált sok ismeretlen férfi és nő millióit – arra fordította, hogy olyan gépezetet hozzon létre, ami a pápai tisztséget is meg tudta volna vásárolni, ha kapni lehet a piacon.

Herb Dennison böffentett egyet a krétafehér nyugtató hatott ugyan, de nem olyan gyorsan, mint szeretne volna. Tudta, hogy percek múlva belép az irodájába egy férfi, és készen akart állni a fogadására. Ivott még két kortyot, és közelebb hajolva alaposan megnézte magát a tükörben. Nem volt elégedett ritkuló szürke hajával, egymáshoz túlságosan is közel ülő szürkészöld szemeivel és a mellkasa alatti kis domborulattal, amit vagy több testmozgással vagy kevesebb evéssel tudott volna csak eltüntetni, ha bármelyikhez kedvet érzett volna. Miért van az, hogy fizet egy csomó pénzt az öltöneyiért, mégsem hasonlít eléggé a brit szabóitól kapott divatlapokban szereplő alakokra? Ezzel együtt is tudta azonban, hogy megjelenése erőt sugároz, amit csak tovább növel az évek hosszú során át tökéletesített határozott testtartása, makacsul felvetett álla.

Megint böffentett és megint ivott egy kortyot. A fenébe ezzel a Kendrickkel! – gondolta dühösen. Ez a senkiből váratlanul valakivé lett alak volt az oka, hogy ilyen vacakul érezte magát... Illetve, ha őszinte akart lenni magához, márpedig mindig az volt, be kellett ismernie, hogy nem önmagában ez a senki-valaki nyugtalanítja, hanem az a hatás, amit Langford Jenningsre, az Egyesült Államok elnökére gyakorolt. Szar, húgy és ecet! Mi az ördögöt akarhat Langford? (Herb magában soha nem gondolt "az elnök"-re, hanem csak Langfordra, de ez is csak fokozta benne a feszültséget... A beiktatást követően, miután már három éve keresztnevéükön szólították egymást, Jennings egy bálon félrevonta a stábfőnökét, és azon a vidám, önironikus hangon, ami oly nagymértékben hozzájárult népszerűségéhez, közölte vele: – Tudja, hogy engem aztán a legkevésbé sem érdekel, Herb, de azt hiszem, a tisztségem, nem én, hanem a tisztségem azt igényelné, hogy Elnök úrnak szólítson. Nem gondolja?)

Mit akarhat Jennings? Ezzel a Kendrickkel kapcsolatban az elnök eddig még mindent elfogadott, amit ajánlott, de a válasza túlságosan is közömbösek, már-már az érdektelenség határát súrolóak voltak, és ez aggasztotta a stábfőnököt. Jenningsnek ugyanis csak a hangja volt gondtalan, de a tekintete éberségről és figyelemről árulkodott. Többször is előfordult már, hogy az egész Fehér Házat meglepte váratlan döntéseivel, és Dennison csak remélte, hogy ez az ügy nem jár majd újabb kellemetlenséggel számára.

A váratlanul megcsörrenő fürdőszobai telefon úgy megriasztotta a stábfőnököt, hogy lecsöppentette a Savile Row-n készült öltönyét a Maaloxxsal. Jobbjával a kagylóért nyúlt, baljával pedig benedvesített egy törülőruhát, és lázasan addig dörzsölte a foltot, míg sikerült egészen elhalványítania.

– Igen!

– Kendrick képviselő megérkezett a keleti kapuhoz, uram. A motozás megkezdődött.

– Micsoda?

– Átkutatják, hogy nincs-e nála fegyver vagy robbanóanyag...

– Jézusom! Ki mondta maguknak, hogy terrorista? Kormányzati kocsival érkezett, a biztonsági szolgálat két emberének a kíséretében!

– Uram, ön nagyon erős nemtetszését fejezte ki, amikor...

– Azonnal küldjék fel!

– Előbb fel kell még vennie a ruháját, uram.

– A franca.

Hat perccel később egy ideges titkárnő bevezette az irodába a nagyon dühös, de indulatait egyelőre még fékező Evan Kendricket. A képviselő arca nem annyira

köszönetet fejezett ki a segítségért, hanem inkább azt az üzenetet közvetítette a nőnek, hogy gyorsan tűnjön el, mert Kendrick kettesben akar maradni a főnökével. A lány engedelmeskedett is a néma felszólításnak, a személyzeti főnök pedig üdvözlésre nyújtotta a kezét, de Evan nem fogadta el. – Hallottam, hogy szeret szórakozni az emberekkel, Dennison – mondta, fenyegetően nyugodt, jéghideg hangon –, de ha azt hiszi, hogy megmotoztathatja a képviselőház egyik tagját, aki a maga meghívására jött ide – meghívás volt, maga strici, mert utasítást nem adhat nekem –, akkor nagyon téved!

– Az utasításaim legteljesebb félreértéséről volt szó, képviselő. Hogyan is képzelheti, hogy meg akartam önt motoztatni?

– Nagyon könnyen el tudom képzelni. Túl sok kollégámnak volt már túl sok összeütközése magával. A történetek közzsájon forognak, beleértve azt is, hogy megütött egy kansasi képviselőt, aki aztán laposra verte magát.

– Ez hazugság. Az illető figyelmen kívül hagyta a Fehér Házban érvényes szabályokat, amelyeknek a betartásáért felelős vagyok. Lehet, hogy hozzáértem, de csak azért, mert figyelmeztetni akartam, és akkor támadott rám.

– Én nem így tudom. Állítólag vacak kis őrnagynak nevezte, amitől magában felment a pumpa.

– Torzítás! A dolgok teljes elferditése! – Dennison érezte, hogyan kezd emelkedni a savszintje. – Elnézést kérek a motozásért...

– Nem került rá sor. Hajlandó voltam levetni a zakómat, mert azt indokoltnak tartom, de amikor az

őr az ingemet és a nadrágomat is le akarta vetetni velem, a kísérőim, akiknek több eszköz volt, közbeléptek.

– Akkor mi az ördögtől van ennyire felháborodva?

– Attól, hogy a maga fejében egyáltalán megfordult a motozás gondolata, vagy ha nem, akkor attól, hogy olyan légkört teremtett itt, amelyben mások erre gondolhatnak.

– Ki tudnám védeni ezt a vádat, de inkább hagyjuk, ne foglalkozzunk vele. Az Ovális Irodába megyünk, és az isten szerelmére, meg ne próbálja terhelni a gazdáját azzal a sok arab marhasággal! Ne felejtse el, ő nem tudja pontosan, mi történt, és semmi értelme sem lenne megpróbálni részletesen elmagyarázni neki a dolgokat. Később majd tájékoztatom róluk.

– Mitől legyek biztos abban, hogy meg tudja tenni?

– Tessék?

– Jól hallotta. Honnan tudjam, hogy képes megtenni, és hogy megbízható, pontos információkkal szolgál?

– Miről beszél? – kérdezte megütközve a személyzeti főnök.

– Arról, hogy maga csak azt fogja elmondani neki, amit akar.

– Kicsoda ön, hogy így mer velem beszélni?

– Valaki, aki legalább olyan gazdag, mint ön, ráadásul hamarosan el is hagyja ezt a várost – Swann biztosan beszámolt erről –, ezért semmi szüksége sincs a politikai áldására, amit egyébként el sem fogadna. Tudja, mit mondok, Dennison? Azt, hogy maga egy patkány. Nem a helyes kis Mickey Mouse-változat, hanem az eredeti. Egy utálatos, mindenhova befurakodó, hosszú farkú rágcsáló, aki egy ronda betegséget terjeszt, az elszámoltathatatlanság hitének a bacilusát.

– Nem nagyon szokta megválogatni a szavait, Ugye, képviselő?

– Nincs rá szükségem. Hamarosan eltűnök innen.

– Ő viszont nem! Azt akarom, hogy erős és meggyőző maradjon az emberek szemében. Új korszakba vezet bennünket, amikor ismét büszkén kiegyenesedhetünk, aminek éppen itt az ideje, és ismét oda-vághatjuk a világ sok szemetének, hogy vagy befogja a száját és igazodik hozzánk, vagy a pokolba zavarjuk!

– A kifejezései ugyanolyan banálisak, mint a viselkedése.

– Mi maga, valami szépelgő keleti parti diplomás? Az angol nyelv professzora? Hagyja már ezt, képviselő! Itt nem babra megy a játék, és ebben a házban az embereknek a nyelvük is kilóg a melótól, mert ha nem, röpülnek. Megértette?

– Igyekszem megjegyezni.

– Akkor azt is próbálja megjegyezni, hogy ő nem szereti, ha vitatkoznak vele. Az a jó, ha teljes az egyetértés, és mindenki boldog. Ugye, ért engem?

– Önmagát ismétli.

– Én csak szeretem tisztázni a dolgokat. Ez hozzátartozik az itteni játékhoz.

– Maga egy pitiáner, középszerű alak.

– Rendben van, nem szeretjük egymást, de ez még nem tragédia.

– Így igaz – értett egyet a személyzeti főnökkel Evan.
– Akkor menjünk!
– Ne siessen annyira! – mondta határozottan Kendrick, és Dennisontól elfordulva lassan odasétált az ablakhoz, mintha az iroda nem is a személyzeti főnöké, hanem az övé volna. – Mi a forgatókönyv?
– Hogy érti ezt?
– Mit akar tőlem? – kérdezte Kendrick a Fehér Ház kertjét bámulva. – Mivel maga itt a nagy ész, árulja már el, miért vagyok itt?
– Azért, mert nem tudomást venni magáról nem lenne hatékony magatartás.
– Valóban? – Kendrick szembefordult Denni? sonnal. – Nem lenne hatékony?
– Muszáj elismerni magát, hát nem érti? Nem ülhet nyugodtan a seggén, és nem tehet úgy, mintha maga nem is létezne. Így van?
– Értem. Tegyük fel, hogy azoknak a szórakoztató, bár nem különösebben tanulságos sajtóértekezleteknek valamelyikén egy újságíró szóba hozza a nevemet. Ez ma már tulajdonképpen kikerülhetetlen. Nem válaszolhatja azt, hogy nem is tudja pontosan, a Jetsben vagy a Giantsben kergettem-e a labdát. Így van?
– Pontosán. Na, menjünk! Majd én vezetem a beszélgetést.
– Szóval ellenőrizni akarja, nem?
– Értse, ahogy akarja, képviselő. Azt az egyet ne felejtse el, hogy a huszadik században eddig, ő a legnagyobb elnök. Az én feladatom pedig az, hogy megőrizzem ezt a helyzetet.
– Nekem viszont nem feladatom.
– Maga azt csak hiszi! Ez mindannyiunk feladata! Én részt vettem már háborúban, fiatalember, és láttam meghalni sokakat a szabadságunkért és életformánkért. Higgye el nekem, hogy végtelenül megindító volt. Ez az ember pedig, ez az elnök visszaadta nekünk azokat az értékeket és a lehetőséget, hogy ismét tiszteljük az értük hozott áldozatokat. Akaratának, vagy ha úgy tetszik, pusztán a személyiségének az erejével a helyes irányba vitte ezt az országot. Ő a legjobb!
– De nem feltétlenül a legokosabb – ellenkezett Kendrick.
– Önmagában az ész szart sem ér! Galileiből vacak pápa és még rosszabb császár lett volna.
– Azt hiszem, ezért megérdemel egy pontot.
– Naná, hogy megérdemlek. Most pedig, ahogy maga nevezte, a forgatókönyv. Rettenetesen egyszerű a dolog. Valami gazember megszelloztette az ománi sztorit, maga pedig szeretné minél előbb elfelejteni.
– Gondolja?
Dennison már-már utálkozva nézett Evanre, s-mielőtt válaszolt volna, hosszabb szünetet tartott. – Annak alapján, amit az a mocsok Swann mondott a vezérkari főnöknek...
– Miért lenne Swann mocsok? Nem ő szivárogtatta ki a hírt, sőt megpróbálta kidobni a pasast, aki ebben az ügyben felkereste.
– Azért, mert hagyta, hogy megtörténjen. Ő volt a művelet főnöke, mégis hagyta, hogy megtörténjen, és ezért még lógni fog.
– Helytelen a múlt idő használata.
– Tessék?
– Nem érdekes. Csak azért, hogy pontosan értsük egymást, mondja meg, maga szerint miért akarok én olyan hamar mindent elfelejteni?
– Azért, mert odaát megtorlást alkalmazhatnak az arab barátaival szemben. Ezt mondta Swann-nek, és ő ezt adta tovább a főnökeinek. Változtatni akar ezen a kijelentésén?
– Nem, dehogy – válaszolta szelíden Kendrick. – A forgatókönyv marad a régi.
– Akkor jó. Csinálunk egy kis ünnepséget, amin az egész átkozott ország nevében köszönetet mond önnek. Semmi kérdés az újságíróktól, csak néhány fotó, aztán maga eltűnik – Dennison az ajtó felé mutatott, és mindketten elindultak. – Tudja, mit, képviselő? – kérdezte a személyzeti főnök, mikor a keze már a kilincsen volt. – A maga felbukkanása tönkretette a közvélemény megnyeréséért folytatott legremekebb suttogó kampányt, amire csak egy adminisztráció vágyhat.
– Suttogó kampány?
– Igen. Minél tovább hallgatunk, minél tovább utasítjuk vissza a nemzetbiztonság érdekeire hivatkozva a kérdéseket, a közvélemény annál inkább meg lesz győződve róla, hogy az egész ománi rendezést egyedül érte el az elnök.
– Valóban úgy viselkedett eddig, mintha ez történt volna – válaszolta Evan mosolyogva, mintha tetszene neki ez a fajta tehetség.
– Lehet, hogy nem Einstein, de attól még zseni – Dennison kinyitotta az ajtót,

Kendrick viszont nem mozdult,, lecövekelt az irodában.

– Emlékeztethetem arra, hogy tizenegy embert gyilkoltak meg Maszkatban, további kétszázat pedig egész, hátralevő életében rémálmok fognak gyötörni?

– Így igaz – felelte a személyzeti főnök. – Ezt is ő mondta, mégpedig könnyekkel a szemében. Úgy fogalmazott, hogy igazi amerikai hősök voltak, olyanok, mint azok, akik Verdumnél, Omaha Beach-en, Panmindzsonnál és Da Nangnál harcoltak. Ő mondta ezt, képviselő, és ettől még büszkébben húzhattuk ki magunkat!

– És amikor ezt mondta, akkor egyben ki is zárta az egyezkedés lehetőségét. Igaza van, ha valakinek, hát akkor neki köszönhető annak a kétszázharminchat túsznak a megmentése.

– És?

– Nem érdekes. Essünk túl rajta.

– Igaza van, képviselő. Nem való maga ebbe a városba.

Evan Kendrick képviselő korábban csak egyszer találkozott személyesen az Egyesült Államok elnökével. A találkozó öt, legfeljebb hat másodpercig tartott egy fehér házi fogadás idején, amelyen pártjának új törvényhozási tagjait mutatták be az elnöknek. Ann Mulcahy O'Reilly közölte Kendrickkel, hogy köteles részt venni az eseményen, és megfenyegette, hogy felrobbantja az irodát, ha mégsem megy el. Evan megpróbálta megértetni vele, hogy nem arról van szó, mintha személyes kifogásai lennének az elnök ellen, csak éppen nagyon sok dologgal nem ért egyet, amit ő támogat. Mrs. O'Reillynek arra a kérdésére pedig, hogy akkor miért az elnök pártjának a jelöltjeként indult a választáson, csak azt tudta válaszolni, hogy azért, mert a másik pártnak semmiféle esélye sem volt a győzelemre.

Az a bizonyos találkozás némi filozofálgatásra készítette Evant. Józan ésszel szinte felfoghatatlannak találta, hogy akadjon ember, aki olyan elképesztően nagy, az egész világra kiterjedő hatalom birtokában van, mint Langford Jennings. Elég egyetlen hiba, rossz döntés a részéről, és az egész bolygó darabokra szakad. És mégis... Bár intellektuális szempontból egy cseppet sem kiemelkedő, a dolgok leegyszerűsítésére hajlamos embernek találta az elnököt, és elítélte azért, hogy olyan alakokat tűr meg maga mellett, mint Herbert Dennison, látott benne valami szinte nem is emberi nagyságot, amit az átlagos állampolgár elengedhetetlenül elvár minden elnöktől. Megpróbált rájönni, mi az, ami az alaposabb, szigorú megítéléstől megvédi ezt az embert, de nem jutott tovább annál, hogy van az egyéniségében valami lenyűgöző, amelynek hatása alól senki nem képes kivonni magát. Ugyanilyen lenyűgöző hatással volt szűkebb és tágabb környezetére Nero, Caligula, az örült, zsarnok császárok és pápák egész sora, s végül a huszadik század három szörnyetege, Mussolini, Sztálin és Hitler is. Ebben az emberben azonban nyoma sem volt a rájuk jellemző ördögi vonásnak. Ehelyett a bensejéből fakadó erőt és megbízhatóságot sugárzott. Jennmgsnek nemcsak a fizikuma volt erős és vonzó. Rendíthetetlen hit áradt belőle, aminek a tisztasága másokat is elkerülhetetlenül a hatása alá vont. Ráadásul a legkedvesebb, legmegnyerőbb ember volt, akivel Kendrick valaha is találkozott. – Rettenetesen örülök, hogy látom, Evan! Ugye szólíthatom Evannek, képviselő úr! – Természetesen, elnök úr!

Jennings megkerülte az Ovális Irodában álló íróasztalát, és szívélyesen kezét rázott Kendrickkel. – Most olvastam el a bizalmas jelentéseket arról, amit tett, és meg kell mondjam, nagyon büszke vagyok...

– Másoknak is komoly szerepük volt abban, ami történt, uram. Ha ők nincsenek, akkor én már nem élnék...

– Tökéletesen értem. Foglaljon helyet, Evan! – az elnök is visszaült a székébe, Herbert Dennison viszont állva maradt. – Amit ön mint egyén tett nemzedékeken át fog tanulságul szolgálni az ifjú amerikaiak számára. Kezébe ragadta a gyeplőt, és megfelelő irányt szabott az eseményeknek.

– Nem egyedül tettem, uram. Hosszú listát lehetne összeállítani azoknak az embereknek a nevéből, akik kockáztatták értem az életüket, és néhányan el is vesztették azt. Mint már mondtam, nélkülük meghaltam volna. Volt legalább egy tucat ománi, kezdve a fiatal szultánnal, és egy izraeli kommandó is, amelyik kiszabadított, amikor már csak néhány órával volt hátra. A kivégzésem időpontját már eldöntötték...

– Igen, én ezt tökéletesen értem, Evan – szakította félbe együttérzően bólogatva Langford Jennings. – Tudom, izraeli barátaink nem szeretnék, ha a legcsekélyebb utalás is történné a szerepükre, és azzal is tisztában vagyok, hogy a titkos

szervezeteink nem kívánják veszélynek kiténni a Perzsa-öbölben működő embereinket.

– Nem a Perzsa, az Ománi-öbölben, elnök úr.

– Nemigen tudtam eddig, mi a különbség közöttük – jegyezte meg híres önironikus mosolyával Jennings –, de még ma meg fogom tanulni. Ahogy azt a karikaturistáink ábrázolnák, nem kapok addig süteményt a feleségemtől, amíg be nem biflázom a leckét.

– Nem lenne egészen igazságos, uram. Aki nem ismerős a környéken, annak számára az egy rettentően bonyolult, összetett része a világnak.

– Ezzel együtt is néhány iskolai térkép segítségével csak el tudok igazodni rajta.

– Véletlenül sem akartam...

– Semmi baj, Evan, végül is én tévedtem. Elég gyakran előfordul velem az ilyesmi. A fő kérdés most az, mit csináljunk magával, miközben meg van kötve a kezünk,, mert meg kell védenünk azokat, akik a világnak egy rettenetesen robbanásveszélyes részén értünk dolgoznak.

– Éppen ezért én azt mondanám, hogy mindennek úgy kell maradnia, ahogy van, titokban.

– Ahhoz már egy kicsit késő, Evan – jelentette ki Jennings. – A nemzetbiztonság érdekeire lehet ugyan hivatkozni egy ideig, de bizonyos ponton túl a hallgatás csak még nagyobb kíváncsiságot szül, s az ügy nyúlóssá és veszélyessé válik.

– Ráadásul – törte meg hallgatását Herbert Dennison –, mint már említettem is önnek, képviselő, az elnök nem teheti meg, hogy egyszerűen nem vesz tudomást magáról. Nem lenne méltó és hazafias viselkedés a részéről, ha így tenne. Nos, én úgy látom – és az elnök egyetért velem –, az lesz a legjobb, ha szervezünk egy kis fotózással egybekötött találkozót itt az Ovális Irodában, amelyen az elnök megköszöni önnek, amit tett, a riporterek pedig készíthetnek néhány felvételt, amelyen úgy tűnik majd, mintha éppen bizalmas beszélgetésbe merülnének. A közvélemény meg fogja érteni, hogy bővebb tájékoztatás nem hangzik el, hiszen nem tárhatjuk fel a taktikánkat a piszkos arabok előtt.

– Nagyon sok arab van, akik nélkül semeddig sem jutottam volna, és jobb, ha ezzel maga is tisztában van – közölte Kendrick, és dühös pillantást vetett a személyzeti főnökre.

– Tökéletesen tisztában vagyunk vele, Evan – szólt közbe Jennings, akinek a tekintete jelezte, hogy nincs ellenére ez a kis jelenet, – Én legalábbis tudom. Aprópó, Herb! Ma délután felhívott Sam Winters, és azt hiszem, egészen remek ötletet adott. Ha követjük a tanácsát, nem ártunk a biztonsági érdekeinknek.

– Samuel Winters nem feltétlenül tartozik a barátok közé – ellenkezett Dennison.

– Többször is elutasította, hogy mellénk álljon, amikor pedig jól fel tudtuk volna használni a támogatását a kongresszusban.

– Azért, mert nem értett egyet velünk. Ettől még nem lesz az ellenségünk. Hova jutnánk, ha ellenségnek tekintenénk mindenkit, aki nem ért egyet velünk! Legyen esze, Herb! Ameddig csak vissza tudok emlékezni, Sam Winters mindkét párt elnökeinek fontos tanácsadója volt. Csak egy bolond nem venné figyelembe azt, amit mond.

– Rajtam keresztül kellett volna megkeresnie önt.

– Látja, Evan? – kérdezte panaszossá változtatott hangon az elnök. – A homokozóba beengednek, játszhatok is, de a barátaimat már nem válogathatom meg.

– Nem hiszem, hogy erre...

– Dehogynem, Herb, pontosan erre akart kilyukadni; és nincs is ezzel semmi baj. Maga irányítja a stábot, és egy cseppet sem bánom, ha erre emlékeztet.

– Mit javasolt Mr. Winters professzor? – kérdezte Dennison, nem is titkolt lebecsüléssel mondván ki a tudományos címet.

– Bizony professzor, Herb, de távolról sem valamilyen átlagtanár. Ha akarná, válogathatna a legkiválóbb egyetemek között. Ahol én végeztem, annak sem ártana, ha ő irányítaná.

– Mi volt az ötlete? – Dennisonon látszott, hogy kezdi elveszíteni a türelmét.

– Az, hogy a Szabadság érdemrendet adjam át a barátunknak, Evannek – az elnök Kendrickhez fordult. – Ez a Kongresszusi érdemérem civil megfelelője, Evan.

– Tudom, uram. Nem szolgáltam rá, és nem is kívánom megkapni.

– Nos, Sam elmondott néhány dolgot, és azt hiszem, igaza is volt. Először is, megérdemli, és akár akarja, akár nem, utolsó svihák lennék, ha nem adnám meg magának. Ahhoz pedig, hogy így minősítsenek, nem fűlik a fogam, uraim. Világos, Herb?

– Igen, elnök úr – préselte ki magából az egyetértést Dennison. – Tudnia kell azonban, hogy bár Kendrick képviselőnek nincs számba jöhető ellenfele a körzetében, és újjáválasztásával feltétlenül biztosítani fogja a pártnak a kongresszusi helyet, a közeljövőben le akar mondani megbízatásáról. Mivel ő maga is ellenzi a kitüntetést, nincs értelme még jobban felhívni rá a figyelmet.

– Az értelme az, Herb, hogy nem akarok utolsó svihák lenni. Különben is, hasonlítunk egymásra, úgy néz ki, mintha az öcsém lenne, és ez jó benyomást fog kelteni. Sam Winters hívta fel rá a figyelmemet. A sikeres amerikai család képe mindig hatással van az emberekre – mondta. Nem rossz, ugye?

– Nem feltétlenül van rá szükség, elnök úr – Dennison hangján érződött, hogy már nem sokáig képes megőrizni a nyugalma. – A képviselő félelmei megalapozottak. Úgy véli, megtorlást alkalmazhatnak a barátaival szemben az arab világban.

– Ez nem ment fel engem a kötelezettségeim alól – az elnök hátradőlt a székében, és szigorú, határozott tekintetet vetett a személyzeti főnökre. – Ez a világ veszélyes, és csak még veszélyesebbé tesszük, ha engedjük, hogy a lépéseinket ilyen spekulációk irányítsák. Az erő és nem a félelem pozíciójából tudatni fogom az országgal, hogy a terrrizmus-elhárító stratégia megfontolásai miatt nem engedélyezem az ománi akció részleteinek nyilvánosságra hozatalát. Magának ebben tökéletesen igaza van, Herb, Sam Winters is ezzel kezdte. Utolsó sviháknak azonban nem akarok látszani, mert nem vagyok az. Világos, Herb?

– Igen, uram.

– Evan – fordult korábbi, kedves mosolyával Kendrickhez az elnök. – Maga az én emberem. Amit tett, az egész egyszerűen szédítő, és ezt a tudomására is fogom hozni mindenkinek. Sam Winters egyébként azt tanácsolta, hogy említsem meg, együtt dolgoztunk. Ez végül is igaz, hiszen az embereim együttműködtek magával.

– Elnök úr...

– Szervezze meg az ünnepséget, Herb! Megnéztem a naptáramat, ha nincs ellene kifogása. A jövő hét keddeje, délelőtt tíz óra éppen megfelel. Így bőven el tudnánk érni a nagy társaságok esti híradóit, s a kedd a nézettség szempontjából elég fontos nap.

– De, elnök úr... – próbált tiltakozni még egyszer Dennison.

– Ja és még valamit, Herb! Rendelje ki a haditengerészet zenekarát! Az ünnepséget a Kék Teremben tartjuk.

Herbert Dennison, nyomában Kendrickkel, dülva-fülva tért vissza az irodájába, hogy végrehajtsa az elnök utasítását, és megszervezze a kitüntetés-átadási ünnepséget a következő hét keddjére a Kék Terembe. A haditengerészet zenekarával! A személyzeti főnök annyira dühös volt, hogy száját összeszorítva meg sem akart szólalni.

– Meggyűlt velem a baja, ugye, Herbie? – kérdezte Evan, nem tévesztve el Dennison hangulatváltozását.

– Igen, meggyűlt magával a bajom, a nevem viszont nem Herbie.

– Honnan tudhattam volna? Az előbb, odaát pontosan úgy nézett ki, mint egy igazi Herbie. Rendesen elbánt magával, nem?

– Előfordul, hogy az elnök hajlamos meghallgatni a rossz tanácsokat.

A folyosón végigmenve Kendrick figyelte a személyzeti főnököt. Dennison tudomást sem vett a szembejövő fehér házi alkalmazottak köszönéséről és néhányuk csodálkozásáról, amikor felismerték a képviselőt.

– Nem egészen értem – jegyezte meg Kendrick. – Kölcsönös unszimpátiánkat félretéve, tulajdonképpen mi a baja? Engem kényszerítettek bele egy olyan helyzetbe, amit el akartam kerülni, nem magát. Miért dühösködik?

– Azért, mert maga túl sokat beszél. Figyeltem a Foxley-showban és a múltkori, az irodájában rögtönzött sajtóértekezletén. Maga nem hatékony.

– Szereti ezt a kifejezést, ugye?

– Tudok mondani helyette mást is.

– Azt elhiszem. Én viszont szerezhetek magának egy kis meglepetést.

– Még egyet? Mi az ördögöt akar?

– Ha visszaérünk az irodájába, megtudja. Dennison utasította a titkárnőjét, hogy a "vörös hívások", vagyis a rendkívüli fontosságú telefonok kivételével ne kapcsoljon hozzá semmit. A nő engedelmesen bólogatott, de azért megjegyezte: – Több mint egy tucatnyian keresték, uram. Mindenki sürgős választ kér.

– "Vörös hívások?" – a titkárnő nemet intett. – Mit mondtam épp az előbb? – a személyzeti főnök betaszította az irodájába a képviselőt, és bevágta maguk mögött az ajtót. – Na, hadd halljam! Mi az a meglepetés?

– Tudja, Herbie, adnék én magának egy tanácsot – Evan hanyagul az ablakhoz

sétált, és a párkánynak támaszkodott. – Úgy durvaskodik a beosztottjaival, ahogy akar, vagy ameddig eltűrik, de meg ne próbálja még egyszer belögni az irodájába a képviselőház egyik tagját!

– Nem löktem be magát.

– Én így értelmeztem, és ez a lényeg. Nehéz keze van, Herbie. Ezt érezhette tisztelt kansasi kollégám is, amikor a képébe mászott.

Herbert Dennison néhány másodpercig néma maradt, aztán egészen váratlanul elnevette magát. A mély hangú nevetés nem dühöt, inkább megkönnyebbülést árult el. A személyzeti főnök meglazította a nyakkendőjét, és hanyagul levetette magát az íróasztala előtt álló fotelbe. – Szeretnék tíz vagy tizenkét évvel fiatalabb lenni – mondta –, hogy kirázhassam a gatyájából, Kendrick. Hatvanhárom évesen azonban az ember sajnos már tudja, hogy nem árt az óvatosság. Nem akarok még egyszer a padlóra kerülni, mert ebben a korban egy kicsit már nehéz feltápászkodni.

– Akkor viselkedjen úgy, hogy senkinek se támadjon kedve oda küldeni. Ne provokáljon!

– Üljön csak le, képviselő... a székembe, az íróasztalomhoz! Menjen csak; csinálja nyugodtan! – Evan eleget tett a felszólításnak. – Milyen érzés? Nincs valami furcsa bizsergés a gerincében? Nem érzi, hogyan áramlik a fejébe a vér?

– Nem. Olyan, mint minden munkahely.

– Hát igen, azt hiszem, nem vagyunk egyformák. A folyosó túlsó végén találja a világ leghatalmasabb emberét, aki rám támaszkodik, s hogy megvalljam magának az igazat, én sem vagyok egy különleges zseni. Én csak olajozom a gépezetet, hogy forogjanak a kerekek, és az olajban, amit használok, elég sok a sav, akárcsak bennem. Más azonban nem ismerem, és eddig úgy láttam, ez is megteszi.

– Gondolom, nem véletlenül mondja ezt – válaszolta Kendrick.

– Valóban nem, és remélem, nem fog megsértődni. Mióta ebben a házban vagyok, pontosabban vagyunk, azóta mindenki hajlong előttem, mindenki mosolyog és rettenetesen udvarias, s csak a tekintetük árulja el, hogy legszívesebben golyót eresztenének belém. Korábban is volt már ebben részem, és nem zavar. Erre jön maga, és közli velem, hogy menjek a francba. Ez üdítően hat, és ezzel már tudok mit kezdeni. Szeretem, hogy nem szeret engem és én sem szeretem magát... Van ennek így értelme?

– Ha perverz módon is, de igen. De hát maga egy perverz alak.

– Miért? Azért, mert nyíltan megmondom, amit gondolok, és nem kerülgetem a témát, mint macska a forró kását? Az értelmetlen fecsegés és udvariaskodás csak időpocsékolás. Ha ezektől megtudnánk szabadulni, akkor tízszer annyit végezhetnénk, mint most.

– Elmondta ezt valaha valakinek?

– Megpróbáltam, képviselő, isten, az atyám, hogy megpróbáltam. És tudja, mi lett az eredménye? Senki nem hitt nekem. – Az ő helyükben maga elhitte volna?

– Talán nem, és az is lehet, hogy ha elhiszik, akkor a gépezet rögtön akadozni kezd. Ne felejtse el, Kendrick, hogy az én perverzitásomnak több oldala is van.

– Nem vagyok abban a helyzetben, hogy ezt megítéljem, de az biztos, hogy ez a beszélgetés megkönnyíti a dolgomat.

– Megkönnyíti? A meglepetésre gondol, amit az előbb említett?

– Igen – válaszolta Evan. – Nézze! Egy bizonyos pontig hajlandó vagyok azt tenni, amit mond, de ennek ára van. Tekintse úgy, hogy eladom a lelkemet a Sátánnak.

– Hízolgó a minősítés.

– Nem annak szántam. Én sem szoktam udvariaskodni, segget nyalni, mert én is időpocsékolásnak tartom. Ha jól értettem magát, azért nem tart "hatékonnak", mert kimondtam néhány dolgot, amiben erősen hiszek, és amit hallott, az ellentétes a maga véleményével. Igazam van?

– A legteljesebb mértékben. Másképp néz ki ugyan, de engem túlságosan is emlékeztet azokra a bozontos szakállú, hosszú hajú és minden ellen tiltakozó lármás hőzöngőkre.

– És ezért úgy véli, ha nagyobb teret kapok, akkor jönnek utánam más hasonló, és végképp elrontják azt, amit maga akar. Ebben is igazam van?

– Seggbe lötte a legyet. Nem akarom, hogy bárki is az útjába álljon az elnöknek, s egy kicsit is háttérbe szorítsa. Kihozott bennünket a dugóhúzóból, és a gépünk most megint szabadon repül.

– Ezt már meg sem próbálom követni.

– Nem is tudná...

– Alapvetően azonban két dolgot kíván tőlem – folytatta gyorsan Evan. – Az egyik, hogy minél kevesebbet beszéljek, és semmit ne mondjak, ami megkérdőjelezné az ebből a házból elhangzó bölcsességeket. Közel járok az igazsághoz?

– Közelebb már nem is lehetne a letartóztatás veszélye nélkül.

– A másik pedig az, amit az előbb említett; Azt akarja, hogy eltűnjek, és lehetőleg minél előbb. Na, milyen vagyok?

– Magáé az aranyérem.

– Rendben van, meg fogom tenni mindkettőt – egy bizonyos határig. A jövő hó keddeje után, amit egyikünk sem akart, de veszítettünk, az irodámat el fogják árasztani a sajtótól érkezett kérdések. A lapok, a rádió, a televízió, a magazinok, mindenki jelentkezni fog, mert most hír vagyok, ők pedig el akarják adni az árujukat.

– Ezzel semmi olyasmit nem mond, amit ne tudnék már régen – vágott közbe Dennison.

– Minden felkérést vissza fogok utasítani – jelentette ki a közbeszólástól nem zavartatva magát Kendrick. – Nem adok egyetlen interjút sem. A nyilvánosság előtt meg sem szólalok, és amilyen hamar csak tudok, eltűnök.

– Itt helyben megcsókolnám, ha az előbb nem mondta volna azt, hogy egy bizonyos határig. Mit akar ez jelenteni?

– Azt, hogy a Házban a lelkiismeretemmel összhangban fogok szavazni, és ha kihívást intéznek ellenem, olyan módon védem meg az álláspontomat, ahogyan tudom. Ez azonban csak a Házban lesz így. A kongresszuson kívül néma leszek.

– Az emberek pedig nem a Házban történtek alapján ítélnék – jegyezte meg a Fehér Ház személyzeti főnöke. – A Kongresszusi jelentések és a C-Span egész napos közvetítései nem vehetik fel a versenyt a Daily News-zal vagy a Dallasszal. Az adott körülmények között, hála annak a pizsok Sam Wintersnek, a maga ajánlata annyira kedvező, hogy most már kíváncsi vagyok, milyen árat kér érte. Mert ára biztosan van ennek a nagylelkűségnek.

– Tudni akarom, ki fújta meg a riadót, ki szivárogtatta ki ilyen hallatlanul profi módon az ománi sztorit.

– Azt hiszi, én nem? – csattant fel a fotelben dühösen előrehajolva Dennison. – Ha elkapom, Newport Newstól száz kilométerre egy torpedóhüvelyben lököm az óceánba a gazfickót.

– Akkor segítsen nekem abban, hogy rájöjjenek, ki az! Ezt az árat kérem. Ha nem adja meg, szerte az országban újra játszom a Foxley-showt, és azt mondom benne magáról és az embereiről, amit gondolok. Azt, hogy egy csapat neandervölgyi, akik egy számukra érthetetlen, bonyolult világgal állnak szemben.

– Miért? Maga olyan rohadtul nagy szakértő?!

– Nem, de én tudom is, hogy nem vagyok az, és azt is, hogy maguk sem. Csak nézek és figyelek, s látom, mennyi segíteni tudó embert vadítanak el maguktól csak azért, mert van bennük valami, ami nem áll összhangban a maguk jól bejáratott előítéleteivel. Ma délután egy újabb dolgot tanultam. Az Egyesült Államok elnöke beszélgetett Samuel Wintersszel, akit maguk utálnak, és amikor maga megmagyarázta, hogy azért nem szereti, mert megtagadta maguktól a kongresszusban nagyon jól jövő támogatást, akkor Langford Jennings valami olyat mondott, ami nagy hatással volt rám. Közölte, hogy azért, mert Sam Winters nem ért egyet valamilyen politikai döntéssel, még nem lehet ellenségnek tekinteni.

– Az elnök gyakran nem érti meg, kik az ellenségei. Gyorsan felismeri az ideológiai szövetségeseket, és ragaszkodik is hozzájuk – néha talán túl hosszú ideig –, de a nagylelkűsége sokszor megakadályozza abban, hogy felfedezze azokat, akik ellene dolgoznak annak, amiért ő küzd.

– Ez talán a leggyengébb és legszemtelenebb érv, amit valaha is hallottam, Herbie. Mitől akarja őt elszigetelni? Az eltérő véleményektől?

– Térjünk vissza a maga nagy céljához, képviselő! Ezt a témát sokkal jobban szeretem.

– Azt elhiszem!

– Mit tud maga, amit mi nem, s amivel segíthet kideríteni, ki árulta el az ománi eseményeket?

– Lényegében azt, amit Frank Swanntól megtudtam. Mint az OHIO-négy-nulla főnöke, ő volt az összekötő a védelmi és a külügyminiszter, valamint a vezérkari főnökök egyesített bizottságának az elnöke között, akik mindhárman tudnak rólam. Azt mondta, hogy őket ki is zárhatom, mint lehetséges forrást, de...

– De még mennyire! – vágott közbe Dennison. – Éppen eleget kaptak maga miatt. A

legegyszerűbb kérdésekre sem tudnak válaszolni, amitől aztán komplett idiótáknak tűnnek a sajtó és a közvélemény előtt. Egyébként egyikük sem hülye, és mindhárman elég régen vannak már a tisztségükben ahhoz, hogy tudják, mi az a szigorúan titkos anyag, és miért vált azzá. Mi van még?

– Magán kívül – és őszintén szólva magát csak azért zárom ki, mert az én felbukkanásom annyira ellentmond a maga hatékonysági követelményeinek –, szóval magán kívül még három ember.

– Kik azok?

– Az első egy Lester Crawford nevű férfi a CIA-nél, a második a bahreini területi főnök, James

Grayson. A harmadik egy nő, Adrienne Rasad, aki különleges beosztásban Kairóban működik.

– Mi a helyzet velük?

– Swann szerint csak ők tudtak arról, hogy Maszkatba vittek.

– Ezek a mi embereink – közölte félre nem érthető hangsúllyal Dennison. – Mi van a maga ottani embereivel?

– Nem lehetetlen, hogy a kiszivárogtatás tőlük származik, de ennek igen csekély a valószínűsége. Azoknak, akiket utolértem, a fiatal szultánt leszámítva annyira nincs kapcsolatuk Washingtonnal, hogy a legutolsók között jutnának eszembe, ha egyáltalán eszembe jutnának. Ahmed, akit már évek óta ismerek, biztosan nem tette, és erre rengeteg oka volt, a trónjától kezdve a kormányához fűződő kapcsolatokig. Négy emberrel beszéltem telefonon, közülük csak egy reagált a hívásomra, és őt is megölték érte, feltehetően a többiek egyetértésével. Halálra voltak rémülve. Nem akartak még csak tudomást sem venni arról, hogy Ománban tartózkodom, és örömmel kiiktatták azt, akiről tudták, hogy találkozott velem és kompromittálhatná őket. Ahhoz, hogy ezt megértse, magának is ott kellett volna lennie. Mindannyian a terroristáktól való rettegésben éltek, a torkuknak és a családtagjaik torkának szegezett késsel. Voltak megtorlások, az egyiküknek a fiát megölték, a másiknak a lányát megerőszakolták és az arcát összevagdalták, mert a nagybátyjaik, vagy az unokatestvéreik a palesztinok elleni fellépést követelték. Nem hiszem, hogy közülük bármelyik hajlandó lett volna akár egy süket kutyanak is a fülébe súgni a nevemet.

– Te jó isten! Miféle világ az?

– Olyan, amiben a túlnyomó többség a pusztta túlélésért, gyermekei megmaradásáért harcol. Mi pedig nem segítünk nekik!

Dennisonon látszott, hogy elevenébe vágott a megjegyzés. – Ezt valószínűleg megérdemeltem, képviselő, és ajánlatos lesz elgondolkoznom rajta – mondta. – Nem is olyan régen még az volt a divat, hogy utálni kell a zsidókat és nem szabad megbízni bennük. Mostanra megváltozott a helyzet, és az arabok váltották fel őket. Lehet, hogy az egész egy nagy baromság. Ki tudja?... Azt viszont nagyon szeretném kideríteni, hogy ki rántotta le magáról az álcázóhálót. Maga ezek szerint valahol a saját sorainkban keresi az illetőt.

– Hol másutt? Swannt a legkörnyfontabb módon megkörnyékezte egy európai akcentussal beszélő szőke férfi, aki olyan dolgokat tudott rólam, amiket csak kormányzati iratokból deríthetett ki. Megpróbált összefüggésbe hozni az Ománban lezajlott eseményekkel, de Swann hevesen tagadta a kapcsolatot, és megmondta neki, hogy személyesen utasított vissza. Franknek ugyanakkor az a benyomása, hogy nem tudta meggyőzni az illetőt.

– Tudunk erről a szőke csirkefogóról! – mondta dühösen Dennison. – Egyszerűen képtelenek vagyunk a nyomára bukkanni.

– A jelek szerint viszont mélyre ásott, és sikerült találnia valakit, aki – szándékosan, vagy véletlenül – megerősítette azt, amit már egyébként is sejtett. Ha kizárjuk magát, a külügy- és a védelmi minisztert, valamint a vezérkari főnököt, akkor marad Crawford, Grayson és ez a Rasad nevű nő.

– Az első kettőt máris kihúzhatja – felelte Kendricknek a személyzeti főnök. – Ma reggel ebben a szobában sütögettem parázson Crawfordot, és ő már a pusztta feltételezéstől is kitért a hitéből. Ami Graysont illeti, öt órája hívtam fel Bahreinben, és majdnem agyvérzést kapott a pusztta gondolattól, hogy egyáltalán eszünkbe jutott. Felolvasta nekem a legtitkosabb műveletekre vonatkozó szabályokat, mintha valami hülye gyerek volnék. Mindketten öreg profik. Egyikük sem áldozná fel egy élet munkáját maga miatt, és egyiküket sem lehet rávenni még csellel sem, hogy ezt megtegyék.

Dennison íróasztalára támaszkodva Kendrick kissé előredőlt a széken, s míg a szemközti falat bámulta, zavaros gondolatok örvénylettek a fejében. Kalila,

született Adrienne. Rasad megmentette az életét, és nehezen tudta elképzelni, hogy ezek után elárulta. Ráadásul közeli barátja Ahmednek, akire nézve végzetes lehet a hozzá fűződő kapcsolat. Kalila megértő volt vele, amikor megértésre vágyott, és kedves, amikor kedvességre volt szüksége, mert rettenetesen félt nemcsak a haláltól, hanem a kudarcától is. Ha csalárdul kiszedték belőle az órá vonatkozó információt, és ő leleplezi, akkor vége a munkájának, amiben olyan mélységesen hisz... De ha valamilyen okból önként fedte fel a kilétét, akkor csak az árulására deríthet fényt. Mi az igazság? Ostoba volt vagy hazug? Bármelyik is, a saját érdekében meg kell tudnia. Tisztában kell lennie vele, kivel vette fel a kapcsolatot, vagy ki kereste meg őt, Ugyanis csak ennek az ismeretében adhat választ a miértre. Erre pedig feltétlenül választ kell kapnia.

– A hétből tehát marad összesen egy – szólalt meg Kendrick hosszabb hallgatás után.

– A nő – bólintott Dennison. – Nyársra húzom és tűzön fogom sütogetni.

– Nem fogja – válaszolta nyugodtan Kendrick. – Maga és az emberei a közelébe se mennek, amíg nem szólok, és egyáltalán nem biztos, hogy szólok. Még tovább megyek. Senki nem szerezhethet róla tudomást, hogy a legteljesebb titokban visszahozatja az Államokba. Megértette?

– Kicsoda maga, hogy így...

– Ezen már túl vagyunk, Herbie! Emlékszik még rá, mi lesz a jövő kedden a Kék Teremben? A haditengerészet rezesbandáján kívül rengeteg riporter és tévékamera is lesz ott. Elég nagy pódium áll majd a rendelkezésemre ahhoz, hogy felmásszak rá, és elmondjam néhány dologról a véleményemet. Higgye el, maga lesz az első, akiről beszélni fogok.

– A francha! Attól, hogy megzsarolt, ugye még megkérdezhetem, miért érdemel ez a nő ilyen különleges bánásmódot?

– Természetesen – felelte Evan, és egy pillanatra sem vette le a tekintetét a személyzeti főnökről. – Ez a nő megmentette az életemet, és nem engedem tönkretenni az övét azzal, hogy a kollégái tudomást szereznek róla: a Fehér Ház titokban hazarendelte. Elég kárt okozott már másoknak, legalább neki ne ártson.

– Jól van, jól van. Egy dolgot azonban tisztázzunk! Ha kiderül, hogy ő tette, akkor átadja nekem.

– Attól függ – válaszolta Kendrick.

– Mitől, az isten szerelmére?!

– Attól, hogy hogyan és miért?

– Újabb találós kérdés, képviselő?

– Tőlem ugyan nem – felelte Evan és felállt. – Részemről egyelőre vége, Dennison. Mivel sem Virginiába, sem Coloradóba nem mehetek haza anélkül, hogy el ne kapjanak az újságírók, nem tud valakit, aki kölcsönadna nekem egy vidéki házat? Természetesen kifizetném érte a havi bért, vagy amennyit kér. Szeretnék néhány nap nyugalmat, hogy átgondolhassam a dolgokat, mielőtt visszamennék az irodámba.

– Erről már gondoskodtunk – vágta rá a személyzeti főnök. – Mellesleg Jennings ötlete volt, hogy a hét végére hidegre kellene tenni az egyik marylandi steril házban.

– Mi az ördög az a steril ház? Lenne szíves olyan nyelven beszélni, amit én is megértek?

– Fogalmazzunk úgy, hogy maga az Egyesült Államok elnökének a vendége egy olyan helyen, amelyről senki sem tudja, hogy olyan embereknek tartjuk fenn, akiket egy időre el akarunk tüntetni mások szeme elől. Ez az elhelyezés pontosan egybevág azzal az elképzeléssel, hogy az elnöknek most már ideje említést tennie magáról. Nem lehet tovább halasztani a dolgot, mert többen is látták itt magát, és a hír mindenképpen kiszivárog.

– Maga írja a forgatókönyvet. Mit mondunk... mit mond arra, ha megkérdezik, miért szigeteltek el a világtól?

– Egyszerű – a biztonsága érdekében. Az elnök feltétlenül szükségesnek tartotta, miután konzultált a terrorizmussal foglalkozó szakértőivel. Ne aggódjon, a beszédíróink majd kitalálnak valamit, amitől a nők rögtön telesírják a zsebkendőjüket, a férfiak pedig büszkén kihúzzák magukat, és egyből díszszemlét akarnak tartani. És mivel a beszéd ügyében úgyis Jenningsé az utolsó szó, biztosan lesz benne egy lelkesítő utalás a Kerekasztal hős és hatalmas lovagjára, aki féltő szeretettel figyeli a veszélyes közös feladat végrehajtásán munkálkodó fiatalabb testvérét. Lószart!

– És ha igaz a megtorlásról szóló elmélet, akkor ezzel végképp célponttá tesz

engem – jegyezte meg Kendrick.
– Milyen szép is lenne – bólintott Dennison.
– Értesítsen majd, ha intézkedett a nő dolgában!

Evan a marylandi partvidéken, Cynwid Hollow-ban lévő steril ház dolgozósobájának nagy bőrkanapéján üldögélt. Odakint, az erős fényű lámpákkal megvilágított, fallal körülvett nagy kertben, tüzelésre kész fegyverrel a kezükben örök cirkáltak.

Kendrick a távirányítóért nyúlt, és kikapcsolta a tévét, amin már harmadszor nézte végig Langford Jennings elnöknek a coloradói Evan Kendrick-képviselő ügyében váratlanul megtartott sajtóértekezletét. A tájékoztató még annál is bombasztikusabb volt, mint ahogy Dennison elképzelte. Tele volt torokszorító szünetekkel és jól begyakorolt fájdalmas grimaszokkal, amelyek az egyébként végig mosolygó elnök-büszkeségét és aggodalmát voltak hivatottak tolmácsolni. Jennings ismét általánosságokban beszélt, és semmi konkrétat nem mondott, kivéve egy dolgot: "Arra kértem Kendrick képviselőt, akire mindannyian végtelenül büszkék vagyunk, hogy vállalja a biztonságos visszavonultságot mindaddig, amíg a szükséges biztonsági intézkedéseket megteesszük. E kérésről beszámolva egyben figyelmeztetni is akarok. Ha a gyáva terroristák bármilyen formában az életére törnek kedves barátomnak, közeli kollégámnak, akire úgy tekintek, mintha az öcsém lenne, akkor az Egyesült Államok szárazföldi, tengeri és légierije a legteljesebb határozottsággal lesújt a felelősök meghatározott lakókörzeteire." Meghatározott lakókörzetek? Te jó isten!

A szoba túlsó végében, az íróasztalon álló telefon váratlanul megcsörrent, felriasztva Kendricket gondolataiból.

– Tessék!

– Úton van egy katonai gépen a kairói nagykövetség egyik vezető munkatársának a társaságában. Titkárnőként szerepel, hogy milyen néven, az nem érdekes.

Várhatóan hazai idő szerint reggel hét körül érkeznek meg. Legkésőbb tízre Marylandben lesz.

– Mit tud?

– Semmit.

– Valamit csak mondaniuk kellett neki – makacskodott Kendrick.

– Azt, hogy sürgős és nagyon fontos utasításokat fog kapni, amelyeket csak személyesen vehet át.

– Bevette ezt a marhaságot?

– Nem volt más választása. A kairói lakására mentek érte, és rögtön védőőrizet alá helyezték. Kellemes rémálmokat, maga csirkefogó.

– Köszönöm, Herbie.

Evan örült és félt is attól, hogy másnap reggel ismét találkozik a Kalilaként megismert nővel, akivel több mint egy éve, lázas szeretkezésben kerestek menedéket félelmük és végső kimerültségük elől. Tudta, hogy el kell felejtenie a hirtelen fellángolást és a hozzá vezető körülményeket. Meg kell tudnia, hogy barát-e vagy ellenség, akivel most ismét találkozik. Akár az egyik, akár a másik, a következő tizenkét-tizenöt órára megvan a programja. Ideje volt hát, hogy felhívja Ann O'Reillyt, és rajta keresztül elérje Mannyt.

Egyelőre nem számított, hogy tudja-e valaki, hol van, hiszen az Egyesült Államok elnökének hivatalos vendége volt.

23.

Emmanuel Weingrass az egyik bokszban üldögélt a Mesa Verde-i bár zömök, nagybajszú tulajdonosával. Az utóbbi két óra elég fárasztó volt számára, és némileg azokra az örült időkre emlékeztette, amikor Párizsban a Moszadnak dolgozott. A mostani helyzet persze távolról sem volt olyan kiélezett, és ellenfelei sem jelentettek halálos veszélyt számára, de nem is volt már fiatal, hogy különösebb megerőltetés nélkül villámgyorsan menekülni tudjon egyik helyről a másikra a felfedezés veszélye nélkül. Párizsban egyszer a Sacré-Coeurtól a Boulevard de la Madeleine-ig üldözte egy csapat terrorista, míg sikerült leráznia őket. Itt, Coloradóban Evan házából Mesa Verdébe kellett eljutnia anélkül, hogy a rá vigyázó ápolónők csapata útját állta és visszatartotta volna.

– Hogy csinálta? – érdeklődött Gonzalez-Gonzalez, a bártulajdonos, miközben teletöltötte whiskyvel Weingrass poharát.

– A civilizált ember szemérmes visszavonultság iránti igényét kihasználva. Dzsi-

Dzsi. Bementem a vécébe, és kimásztam az ablakon. Magammal vittem Evan egyik fényképezőgépét, és elvegyültem a fotóriporterek között, míg végül sikerült elkapnom egy taxit.

– Ember! – vágott közbe Gonzalez-Gonzalez; – Azok aztán piszokul keresnek mostanában!

– Szemét tolvajok! Alig szálltam be, az a goniff közölte velem, hogy száz dollár a repülőtérig. Levettem a kalapomat, és azt mondtam neki: Az állami taxifelügyeletet érdekelni fogják az új verdéi tarifák. Mire: Ja, maga az, Mr. Weingrass. Csak tréfáltam, Mr. Weingrass. Azt mondtam neki: Kérjen a következőtől kétszáz dollárt, és vigyen el Dzsi-Dzsi kocsmájába!

A két férfi jóízű nevetését a közelükben lévő nyilvános telefon szaggatott csörgése szakította meg. Manny már ugrani akart, de Gonzalez-Gonzalez megfogta a karját, és visszatartotta.

– Hadd vegye csak fel García.

– Miért? Maga mondta, hogy a fiam már kétszer is keresett.

– García tudja, mit kell mondania. Megmagyaráztam neki, mit hogyan csináljon.

– Mondja el nekem is!

– Ha a képviselő az, akkor megadja neki az irodai telefonom számát, és megmondja, hogy két perc múlva ismét telefonáljon.

– De mi az ördögért, Dzsi-Dzsi?

– Két perccel maga után bejött egy gringo, akit nem ismerek.

– Na és? Elég sok ember van itt, akit nem ismer.

– De ez más, mint a többiek. Nincs esőkabátja, kalapja vagy fényképezőgépe és mégis más. Mellény es öltönyt visel. – Weingrass már körbe akart nézni, hogy megkeresse az idegent, de Gonzalez ismét visszatartotta: – Ne! Állandóan ide bámul az asztaltól. Magát figyeli.

– Most mit csináljunk?

– Maradjon nyugodtan, és csak akkor keljen fel, ha szólok.

A Garcíaának nevezett pincér a helyére akasztotta a kagylót, köhintett egyet, és odalépett a mellényes sötét öltönyt viselő, vörös hajú férfihoz. Lehajolt, halkán mondott neki valamit, majd amikor a jól öltözött vendég hideg pillantást vetett rá, megvonta a vállát, és visszament a pultba. A férfi lassan, minden sietség nélkül néhány bankjegyet rakott az asztalra, majd felállt, és a kijárat felé indult.

– Most – szólt halkán Gonzalez-Gonzalez, és intett Mannynek, hogy kövesse. Tíz másodperccel később már a tulaj kopott irodájában voltak. – A képviselő egy percen belül telefonál – mondta Dzsi-Dzsi, és hellyel kínálta vendégét a jobb napokat csak évtizedekkel korábban látott íróasztal mögött.

– Biztos, hogy Kendrick volt az? – érdeklődött Weingrass.

– Igen. García azért köhögött.

– Mit mondott Jose a pasasnak?

– Azt, hogy szerintem neki szól az üzenet, mert nincs más vendég, aki megfelelné a telefonálótól kapott leírásnak.

– Mi volt az üzenet?

– Nagyon egyszerű, amigo. Az, hogy feltétlenül lépjen kapcsolatba az embereivel.

– Csak ennyi?

– Elment, nem? Ez azért már mond valamit.

– Éspedig?

– Uno: vannak emberei, akikkel kapcsolatba léphet. Dos: vagy odakint várnak, vagy más módon érheti utol őket – például egy ravasz, a gépkocsijába épített telefonon keresztül. Tres: nem azért jött ide abban az elegáns öltönyében, hogy Tex-Mex sört igyon, amitől egyébként majdnem megfulladt, mint ahogy néha maga is az isteni habzóboromtól. Cuatro: biztos, hogy a szövetségieknek dolgozik.

– A kormánynak? – kérdezte meglepetten Manny.

– Személyesen ugyan soha nem volt dolgom a határ túlsó oldaláról, szeretett országomból jövő illegális bevándorlókkal, de a hírek még egy ilyen ártatlan emberhez is eljutnak, mint én. Tudjuk, mire kell odafigyelni, barátom.

Comprende, hombre?

– Mindig mondom, hogy csak ide kell jönni, és többet megtudhat az ember az életről, mint Párizs összes csatornájában.

– Párizs, Franciaország sokat jelent magának, ugye, Manny?

– Kezdenek halványulni az emlékek, amigo. Magam sem vagyok biztos benne, hogy miért, de kezdenek halványulni. Valami történik a fiammal, amit nem értek, de amiről érzem, hogy fontos.

– Ő is nagyon sokat jelent magának, ugye?

– A fiam.

Megcsörrent a telefon. Weingrass rögtön utánakapott, Gonzalez-Gonzalez pedig csendben kiment az irodából. – Te vagy az, tökfey?

– Mit keresel te ott, Manny? – kérdezte a marylandi steril házból telefonáló Kendrick. – Egy Moszad-egység vigyáz talán rád?

– Annál is biztosabb védelmezőim vannak – válaszolta az öreg bronxi építész. – Itt nincsenek könyvelők, akik minden elszámolásban készakarva hibát keresnek. De veled mi van? Mi az ördög történt?

– Nem tudom. Esküszöm, hogy nem tudom – Evan részletesen elmesélte a napját, kezdve attól, hogy az úszómedencében Szabri Hasszántól megtudta az Ománban történtek nyilvánosságra kerülését, a virginiai motelben való rejtőzködésén, a Frank Swann-nel folytatott beszélgetésén át a Fehér Házba érkezéséig. Beszámolt a személyzeti főnökkel folytatott beszélgetéséről, és találkozásáról az elnökkel, aki mindent felborított azzal, hogy közölte, a jövő kedden a Fehér Ház Kék Termében kitüntetési ceremóniát tartanak. Elmondta azt is, hogy az a Kalila nevű nő, aki Bahreinben megmentette az életét, valójában a Központi Hírszerző Ügynökség területi ügynöke, és egy kísérő társaságában úton van az Államokba, hogy kikérdezhesse.

– Annak alapján, amit elmondtál róla, semmi köze sem lehet a leleplezéshez.

– Miért?

– Azért, mert elhitted neki, hogy arabként végtelenül szegyélli, ami körülötte történik. Jobban ismerlek, mint te magadat, tökfey. Ilyen dolgokban nem lehet könnyen átrázní. Ezért volt olyan nagy a Kendrick csoport is... Nem ő leplezett le, mert az csak tovább növelte volna a szégyenét, és még örültebbé tette volna azt az amúgy is örült világot, amiben él.

– Egyedül csak ő maradt, Manny. A többiek nem tették, nem tehették.

– Akkor a többieken kívül vannak még mások is.

– Az isten szerelmére, ki?! Egyedül ez a néhány ember tudott róla, hogy ott jártam.

– Épp az előbb mondtad, hogy Swann szerint az a szőke fickó sejtette, hogy Maszkatban jártál. Honnan szerezte az információit?

– Senki nem képes a nyomára bukkanni, még a Fehér Ház sem.

– Talán én ismerek olyanokat, akik meg tudják találni – ajánlotta Weingrass.

– Nem, Manny! – jelentette ki határozottan Kendrick. – Ez nem Párizs, és azok az izraeliek szóba sem jöhetnek. Túl sokkal tartozom nekik ahhoz, bár szeretném, ha valamikor majd elmagaráznád, ki is volt az a bizonyos túszer a követségen, aki után annyira érdeklődtek.

– Nekem se mondták meg – válaszolta Weingrass. – Tudom, hogy volt egy eredeti feladat, aminek a végrehajtására a csoportot felkészítették, és azt is, hogy a bent lévők közül kellett volna valakit elérniük, de erről soha nem beszéltek a jelenlétemben. Azok az emberek értenek a hallgatáshoz... Mi a következő lépés?

– Holnap reggel az a Rasad nevű nő. Már mondtam.

– Utána.

– Nem néztél tévét?

– Dzsi-Dzsinél vagyok, és ő csak videokazettákat engedélyez, ha már elfelejtetted volna. Mi volt a tévében?

– Az elnök. Bejelentette, hogy védőőrizet alatt állok.

– Ez úgy hangzik, mint egy letartóztatás. Nem börtön az véletlenül?

– Bizonyos szempontból igen, de egészen elviselhető, és a foglárak nagyon szolgálatkészek.

– Kapok egy telefonszámot?

– A telefonon nincs feltüntetve, de majd tájékoztatlak. Felhívlak, mielőtt innen elmegyek. Ezt a vonalat senki sem tudja lehallgatni, és az sem számít, ha igen.

– Rendben. Hadd kérdezzek valamit. Említetted bárkinek is a nevedet?

– Dehogynem! Lehet, hogy a titkos ománi dossziében szerepel, és azt megmondtam, hogy rajtam kívül még sok ember érdeme volt a túszer szabadítás, de a nevedet soha nem említettem. Miért?

– Követtek.

– Micsoda?

– Nem tetszik nekem a dolog. Dzsi-Dzsi szerint egy szövetségi akaszkodott a nyomomba, és mások is vannak vele.

– Lehet, hogy Dennison szúrta ki a nevedet a dossziéból, és őrizetet rendelt melléd.

– Mi a fenének? Párizsban is tudtam vigyázni magamra, mert ha nem így lenne, már három éve halott lennék. Különben is, miből gondolod, hogy szerepel a nevem a dossziében? Annak az osztagnak a tagjain kívül senki sem ismeri. Még azon az utolsó, reggeli megbeszélésen sem szólítottunk senkit a nevén. És végül, tökfej, ha már védeni akarnak, nem ártana, ha ezt velem is tudatná. Ha olyan veszélyben vagyok, hogy védelem alá kell helyezni, akkor az is előfordulhat, hogy éppen az ismeretlen védelmezőm fejét verem szét.

– Mint mindig, most is lehet némi igazság a sok hülyeség mellett abban, amit mondasz – fogadta el az érvet Kendrick. – Majd utánanézek.

– Tedd azt. Lehet, hogy nem sok évem van már hátra, de nem szeretném megrövidíteni őket azzal, hogy egy golyót szerzek a koponyámba – bármelyik oldalról is. Hívj fel holnap! Most vissza kell mennem, mielőtt a vendégek bejelentik nyomtalan eltűnésemet.

– Add át az üdvözetemet Dzsi-Dzsinek. Mondd meg neki, hogy arra az időre, amíg otthon leszek, függessze fel az importőri tevékenységét.. A segítségét is köszönd meg, Manny – Kendrick lerakta, de nem engedte el a kagylót. Baljával a készülékhez nyúlt és 0-t tárcsázott.

– Telefonközpont – hallatszott egy női hang a normálisnál valamivel több csöngés után.

– Nem tudom, miért, de az az érzésem, hogy maga nem a Bell Telephone Company központjából beszél – mondta Evan.

– Uram...

– Semmi baj, miss. A nevem Kendrick, és amilyen hamar csak lehet, beszélnem kell Mr. Herbert Dennisonnal, a Fehér Ház személyzeti főnökével. Keresse meg, és szóljon neki, hogy hívjon vissza a következő öt percben. Ha nem tudok kapcsolatba lépni vele, akkor kénytelen leszek felhívni a titkárnőm férjét, aki a washingtoni rendőrség hadnagya, és megmondani neki, hogy fogva tartanak. Azt hiszem, a helyszínt egészen jól le tudnám írni neki.

– Kérem, uram!

– Azt hiszem, elég érthetően beszéltem – vágta el a további tiltakozást Evan. – Mr. Dennison a következő öt percben hívjon fel – a visszaszámlálás megkezdődött. Köszönöm, a viszonthallásra – Kendrick lerakta a kagylót, és ezúttal már a bárszekrényhez lépett, amiben jégvödör és különböző fajtájú márkás whiskyk voltak. Töltött magának egy italt, az órájára pillantott, és odasétált a hátsó kertre néző ablakhoz. Kedvtelve nézegette az öntöttvas kerti bútorokkal körülvett, szépen rendben tartott krikettpályát, de már sokkal kevésbé vidította fel a civil ruhát viselő tengerészgyalogos látványa. Az őr a fal közelében húzódó ösvényen sétált, ismétlőfegyverrel a kezében. Mannynek igaza volt: börtönben van. Néhány perce nézelődött még csak, mikor megszólalt a telefon.

– Hello, Herbie, hogy van?

– Hogy vagyok, maga csirkefogó?! Nedvesen! A zuhany alól ugrasztottak ki. Mit akar?

– Megtudni, miért követik Weingrassst. Tudni akarom, miért merült fel a neve, és a saját érdekében melegen ajánlom, hogy megfelelő magyarázatot adjon.

– Lassabban a testtel! – válaszolta dühösen a személyzeti főnök. – Mi az ördög az a Weingrass? Olyasmi, amit Manischewitz árul?

– Emmanuel Weingrass egy nemzetközi hírépítész. Ezenkívül közeli barátom, aki a coloradói házamban lakik, és bizonyos okokból, amiket nem mondok el magának, a legnagyobb titokban tartózkodik ott. Hol és kinek említette a nevét?

– Hogy tudnám elmondani, amit nem hallottam magától?

– Ugye nem hazudik, Herbie? Mert ha igen, akkor nagyon kellemetlenné teszem a következő néhány hetét.

– Ha tudnám, hogy azzal megszabadulok magától, a csillagokat is lehazudnám az égről, de Weingrass-szal kapcsolatban az igazat mondom. Fogalmam sincs, ki az a pasas, úgyhogy akár fel is világosíthatna.

– Olvasta az Ománnal kapcsolatos beszámolókat, ugye?

– Egyetlen dossziében vannak, és mélyen eltemetve. Természetesen olvastam.

– Weingrass neve nem szerepel benne?

– Nem, mert emlékeznék rá, ha olvastam volna. Elég röhejes név.

– Weingrass nem tartja annak – Kendrick szünetet tartott, de nem olyan hosszú, hogy Dennison közbe tudjon vágni. – A CIA-tól, a Nemzetbiztonsági Ügynökségtől, vagy a hasonló szervezetek bármelyikétől megfigyelés alá helyezhette-e a vendégemet valaki anélkül, hogy erről értesítette volna magát?

– Semmiképpen sem – válaszolta a sértett fensőbbség hangján a Fehér Ház embere.

– Ami magát és ezt az egész szarságot illeti, senki nem tehet egy lépést sem anélkül, hogy én ne tudjak róla.

– Akkor még egy kérdés. Az ománi dossziében történt-e említés arról a személyről, aki velem együtt repült vissza Bahreinből?

– Magán kívül csak egy öreg, európai ruhát viselő arabról szólt a mese, a konzuli műveletek régi munkatársáról, aki orvosi kezelésre érkezett hozzánk. Valamilyen Ali. A külügyminisztérium vette gondozásába, és azzal el is tűnt a színről. Ez elég egyértelmű, Kendrick. Mr. Weingrass létezéséről egyetlen kormányhivatalban sem tudnak.

– Köszönöm, Herb.

– Köszönöm a Herbet. Segíthetek valamit?

Evan nem válaszolt rögtön. Az ablak felé nézett, de lelki szemei előtt feltűnt az egész, reflektorokkal bevilágított park, a fegyveres tengerészgyalogos, és mindaz, amit ezek képviseltek. – Teszek magának egy szívességet, és azt mondom, nem – felelte végül. – Legalábbis egyelőre. Egy apróságot azért kérnék. Erre a vonalra ugye lehallgató készüléket is kapcsoltak?

– Nem a szokásos berendezés, hanem egy fekete doboz, olyan, mint amilyen a repülőgépeken van. Csak az arra felhatalmazottak bonthatják ki, és a szalagot a legszigorúbb biztonsági intézkedéseket betartva hallgatják vissza.

– Le tudná állítani, mondjuk úgy harminc percre, amíg beszélek valakivel? Higgye el, magának is így lesz a legjobb.

– Elfogadom... Ki lehet iktatni a berendezést, az embereink gyakran meg is teszik, amikor steril házból hívnak fel valakit. Adjon öt percet, aztán Moszkvával is beszélhet, ha akar.

– Öt perc.

– Visszamehetek végre a zuhany alá?

– Próbálja meg inkább a Cloroxot – felelte Kendrick, és már nyúlt is a levéltárcájáért. Ujját a jogosítványa alá csúsztatta, és kivette a Frank Swanntól kapott cédulát a két telefonszámmal. Tíz percet várt, remélve, hogy a konzuli műveletek osztályának helyettes igazgatóját a két hely valamelyikén megtalálja. Megtalálta, természetesen a lakásán. A kurta üdvözlések után Evan elmondta neki, hol van – pontosabban azt, hogy ő mit hisz, hol van.

– Na és hogy tetszik a védőőrizet? – érdeklődött óvatosan Swann. – Jártam néhányban azokból a házakból, amikor a másik oldalról átálltakat hallgattuk ki. Remélem, olyat kapott, amihez istálló és legalább két úszómedence – az egyik természetesen fedett – is tartozik. Egyébként majdnem teljesen egyformák. Azt hiszem, a kormányzat a politikai adósságait törleszti a megvásárlásukkal azoknak a gazdagoknak, akik ráunnak a régi birtokaikra, és újat akarnak venni helyettük, de nincs kedvük az eladással járó sok hercehurcához. Remélem, hallotta valaki, amit mondtam. Nem zavar, hisz úgy sincs úszómedencém.

– Itt csak egy krikettpályát láttam.

– Az se rossz időtöltés. Mivel akar megörvendeztetni? Nagyobbak már az esélyeim arra, hogy leszállhassak a kampóráról?

– Lehetséges. Én mindenesetre megpróbáltam elvonni magáról egy kissé a tüzet... Kérdezni akarok valamit. Nyugodtan beszélhetünk, akár neveket is használhatunk, most nem hallgatják le a vonalat.

– Ki mondta ezt magának?

– Dennison.

– És hitt neki? Egyébként a legkevésbé sem érdekel, hogy eljut-e hozzá, amit mondok, vagy sem.

– Hittem neki, mert szerintem sejti, miről akarok beszélni, és nem akarja, hogy a kormányzatnak akár a legcsekélyebb köze is legyen hozzá.

– Miről van szó?

– Manny Weingrassról, és rajta keresztül esetleg a Moszadról...

– Mondtam, hogy erről egy szót se! – kiáltott fel az igazgatóhelyettes, de gyorsan észbe is kapott. – Elfelejtettem, hogy nem hallgatnak le bennünket. Folytassa!

– Dennison elmondta, hogy a Bahreinből az Andrews légitámaszpontonra érkezett gép papírjaiban rajtam kívül utasként egy öreg, európai ruhát viselő arab is fel volt tüntetve, aki a konzuli műveletek munkatársa...

– És orvosi kezelésre érkezett hozzánk – fejezte be a mondatot Swann. – Sokéves, rendkívül értékes segítségnyújtás után a titkos szervezeteink ennyivel igazán tartoztak Ali Szadának és a családjának.

– Biztos benne, hogy ez szerepelt a feljegyzésekben?

- Hát persze. Én írtam be.
- Maga? Ezek szerint tudta, hogy Weingrass az?
- Nem volt nehéz kideríteni. Az instrukciói, amiket Graysonon keresztül továbbított, elég egyértelműek voltak. Követelte – nem kérte, hanem követelte –, hogy egy meg nem nevezett személy visszajöhessen magával a gépen az Államokba...
- A Moszad miatt titkolóztam.
- Nyilvánvaló. Én is. Tudja, ellenkezik a szabályokkal – most felejtse el a törvényeket –, hogy így hozzunk be valakit, aki nem szerepel a listánkon. Ezért aztán felvettem rá, csak más név alatt.
- Honnan tudta, hogy Manny az?
- Ezt volt a legkönnyebb kitalálni. Beszéltem a bahreini emír gárdájának a parancsnokával, aki kikísérte magukat a repülőtérre. A leírás is elégett volna, amit adott róla, de amikor még azt is elmondta, hogy az a vén csirkefogó térden rúgta az egyik emberét, mert nem segített beszállni magának a gépkocsiba, akkor rögtön tudtam, hogy csak Weingrassról lehet szó. Az ő esetében is igaz, hogy az embert megelőzi a híre.
- Köszönöm, amit tett – mondta nagyon őszintén Kendrick. – Érte és magam miatt is.
- Nem jutott eszembe más, amivel köszönetet mondhattam volna magának.
- Ezek szerint washingtoni hírszerzői körökben senki sem tudja, hogy Weingrassnak része volt az ománi eseményekben?
- Egy lélek sem. Felejtse el Maszkatot, abból a szempontból ő nem létezik.
- Dennison azt sem tudta, kicsoda...
- Hát persze, hogy nem.
- Követték, Frank. Coloradóban valaki megfigyelés alatt tartja.
- Nem a mieink.

Háromszáz méterre a steril háztól, a Chesapeake-öböl partján volt a birtoka dr. Samuel Wintersnek, a neves történésznek, aki több mint negyven év óta az Egyesült Államok egymást követő elnökeinek tanácsadója volt. A mérhetetlenül gazdag tudóst fiatalabb korában kiemelkedő sportemberként tartották számon, dolgozószobájának polcain ott díszlettek a lovaspólóban, teniszben, síelésben és vitorlázásban szerzett trófeák. Idősebb korában már csak egy passzívabb szenvedélynek hódolt, amely generációkon át öröklődött a Winters családban, miután a húszas évek elején gyökeret vert az öbölparti birtokon. Ez a játék a krikett volt, és valahányszor a család egyik tagja új házat épített, a hely kiválasztásában fontos szempontnak számított, hogy meg lehet-e csinálni mellette a szabványos, a Nemzetközi Krikettszövetség 1882-ből származó előírásai szerint tizenkétszer huszonöt méter nagyságú pályát. A dr. Wintershez a Chesapeake-öbölbe ellátogatók figyelmét először mindig a hatalmas háztól jobbra elterülő pálya fogta meg, körülötte a következő útésre várók és közben egy pohár italt elfogyasztók számára kirakott, öntöttvas kerti bútorokkal.

Ugyanez a látvány tárult a nézelődő szeme elé a Winters-birtoktól háromszáz méterre délre lévő steril ház körül, és ez tulajdonképpen indokolt is volt, mert valamikor mindkettőnek Samuel Winters volt a gazdája, öt éve – amikor titokban megalakult az Inver Brass – dr. Winters csendben az Egyesült Államok kormányzatának ajándékozta a déli birtokot, hogy steril házként használja. Hogy az ellenséges titkos szervezeteknek ne szolgáltatassanak újabb célpontot, az átadás tényét soha nem hozták nyilvánosságra. A Cynwid Hollow-i városházán őrzött birtoklevélben a ház és a körülötte elterülő park még mindig úgy szerepelt, mint Samuel és Martha Jennifer Winters (az utóbbi elhunyt) tulajdona, amiért a család könyvelői fizették ki évente a tengerparti ingatlanokra kivetett hatalmas adót, amit persze a kormányzat később visszatérített nekik. Ha egy baráti vagy nem is olyan baráti szándékkal érdeklődő arra volt kíváncsi, milyen élet zajlik a birtokon, megtudhatta, hogy az egy pillanatra sem állt meg, nagy limuzinok szállítják oda rendszeresen a Samuel Winterst egyaránt érdeklő tudományos és üzleti világ nagyjait. Erős, fiatal kertészek csapata tartotta tökéletes rendben a parkot, és gondoskodott az egymást váltó látogatók körüli teendők ellátásáról. A kíváncsiskodó tehát egy elegáns vidéki birtokot látott, és bármit könnyedén feltételezhetett róla, csak azt nem, ami valójában volt. Hogy a tökéletes látszatot fenntartsák, a számlák változatlanul Samuel Winters könyvelőihez érkeztek, akik rögtön kifizették őket, a másolatukat pedig megküldték a történész ügyvédjének, aki maga vitte be őket a külügyminisztériumba. Egyszerű, minden érintett számára kielégítő megoldás volt,

ugyanolyan ésszerű, mint dr. Wintersnek az a Langford Jennings elnökhöz intézett javaslata, hogy talán hasznos lenne, ha Evan Kendrick az őt zaklató sajtótól távol, a steril házban töltene néhány napot. Az elnök köszönettel elfogadta az indítványt, és azonnal utasította Is Herb Dennison, hogy tegye meg a szükséges intézkedéseket.

Milos Varak levette a nagy fejhallgatót, és kikapcsolta a készüléket. Balra fordult a székével, eltekert a falon egy kapcsolót, és már hallotta is a tetőn lévő tányérantennát bevonó villanymotor zümmögését. Felállt és járkálni kezdett a Samuel Winters házában pincéjében berendezett, a legkorszerűbb berendezésekkel felszerelt, hangszigetelt stúdióban. Nyugtalan volt, mert a steril házból folytatott, az előbb lehallgatott telefonbeszélgetést nem értette.

Mint azt a külügyminisztériumi Swann is egyértelműen megerősítette, washingtoni hírszerző körökben senkinek nem volt tudomása Emmanuel Weingrass létezéséről. Arról végképp nem tudhattak, hogy "az öreg arab", aki ugyanazon a gépen érkezett vissza Bahreimből, amelyiken Kendrick, valójában Weingrass. Swann azzal köszöntö meg a képviselő ománi közreműködését, hogy megfelelő fedőtörténetet kitalálva segített kihozni Weingrass Bahreimből, és ugyanolyan titokban bejuttatni az Egyesült Államokba. Megérkezése óta a kitalált személy is eltűnt, Weingrass tehát egész egyszerűen nem létezett senki számára. Swann kis trükkje Weingrass Moszad-kapcsolata miatt tökéletesen érthető volt, s a képviselő is mindent megtett, hogy idős barátjának a jelenlétét és személyazonosságát titokban tartsa. Varaknak sikerült kiderítenie, hogy az öreget Manfred Weinstein néven helyezték el a kórháznak egy külön bejáratú rendelőszobájában, és amikor távozott, egy magángép rögtön a coloradói Mesa Verdébe repítette.

Mindez a legteljesebb titoktartás mellett ment végbe, Weingrass neve egyetlen feljegyzésben sem fordult elő. Lábadozása hónapjaiban az építész csak néhány alkalommal hagyta el a coloradói házat, és akkor sem ment olyan helyekre, ahol a képviselőt jól ismerték. A szentségit! Kendrick legszűkebb körén – a megbízható titkárnőn és a férjén, a virginiai házban lakó arab házaspáron és a hallgatásáért bőségesen megfizetett három ápolónőn – kívül Emmanuel Weingrass tehát senki számára sem létezik!

Varak visszament a műszaki berendezésekkel megrakott asztalhoz, visszacsévélt a magnószalagot, és ismét meghallgatta a telefonbeszélgetésről készített felvétel egy részletét.

"– Ezek szerint washingtoni hírszerzői körökben senki sem tudja, hogy Weingrassnak része volt az ománi eseményekben.

– Egy lélek sem. Felejtse el Maszkatot, abból a szempontból ő nem létezik.

– Dennison azt sem tudta, kicsoda...

– Hát persze, hogy nem.

– Követték, Frank, Coloradóban valaki megfigyelés alatt tartja.

– Nem a mieink."

Nem a mieink... De hát akkor ki?!

Ez a kérdés nyugtalanította Varakot. Egyedül az Inver Brass öt tagja tud róla, hogy létezik egy bizonyos Emmanuel Weingrass, és csak ők hallottak arról, milyen sokat jelent az öreg Evan Kendricknek. Közülük lenne valaki...?

Milos egyelőre nem akart tovább gondolkozni ezen, mert már a pusztaság lehetősége is túl fájdalmas volt számára.

Adrienne Rasadot a katonai gép hirtelen nagyobb teljesítményre váltó hajtóművének zaja ébresztette fel álmából. Körülnézett a puritánul berendezett, gyengén megvilágított kabinban, és látta, hogy a kairói nagykövetség attaséja, akit kísérőként adtak melléje, bizony fél. Elegendő tapasztalatot szerzett már azonban az utazásnak erről a fajtájáról ahhoz, hogy ne felejtse otthon a megnyugtató jó barátot, a bőrborítású lapos fémkulacsot, amit lázas sietséggel rángatott ki a táskájából, és el sem vett a szájától addig, míg észre nem vette, hogy a "küldemény", akit le kell szállítania, figyel. Kissé szégyenkezve nyújtotta a nő felé az üveget, de Adrienne megrázta a kezét, és a hajtóművek zaját túlkiabálva közölte:

– Csak egy légörvény.

– Hello – hallották szinte abban a pillanatban a fedélzeti rádióon keresztül a kapitány hangját. – Elnézést ezekért a légörvényekért, de még vagy harminc percig ki kell bírniuk őket. Nem kerülhettük el a felhő-frontot, mert nem térhetünk le a kijelölt útvonalról. Szedjék össze magukat, haverkaim! Vége.

Az attasé ismét, az előbbinél is hosszasan és alaposan meghúzta az üveget, Adrienne pedig elfordult, mert egyéniségének arab fele intette attól, hogy szemtanúja legyen egy férfi félelmének. A katonai gépeken gyakran utazó nyugati nő arra biztatta, hogy próbálja megnyugtatni az ilyen járatokon kevesebb tapasztalattal rendelkező utitársát, de végül egyik sem győzött, és a gesztusa ugyanolyan vegyes lett, mint a származása: bátorítóan rámosolygott az attaséra, de rögtön el is fordult tőle, és visszatért az álom által megszakított gondolataihoz.

Miért rendelték vissza ilyen határozott, ellentmondást nem tűrő módon Washingtonba? Ha valóban olyan fontos új utasításokat kap, amelyeket csak személyesen vehet át, akkor miért nem hívta fel Mitchell Payton, hogy legalább biztos legyen a dolgában? Nem Jellemző Mitch bácsira, hogy őt előzetesen nem is figyelmeztetve bárkinek megengedje, hogy beleavatkozzon a munkájába. Még egy évvel ezelőtt, az ománi zűrzavar idején is – márpedig ha van rendkívüli helyzet, hát az az volt –, tehát még az akkori válság idején is Mitch egy diplomáciai futárral küldött levélben utasította arra, hogy minden további magyarázat nélkül maradéktalanul működjön együtt a külügyminisztérium konzuli műveletek osztályával, bármennyire nincs ínyére a dolog. Valóban, nagyon nem tetszett neki az utasítás, de szó nélkül teljesítette. Most pedig csak úgy, se szó, se beszéd visszarendelik az Államokba, anélkül, hogy erről bármilyen értesítést kapott volna Mitchell Paytontól.

Evan Kendrick képviselő. Az elmúlt tizennyolc órában úgy járta be a neve a világot, mint a közeledő mennydörgés hangja. Szinte maga előtt látta, amint mindazok, akiknek bármi közük is volt az amerikaihoz, az égre emelik remült arcukat, és arra készülnek, hogy meneküljenek, futva mentsék az életüket a kitörni készülő vihar elől. Megtorlások lesznek mindazok ellen, akik segítették a kéretlenül beavatkozó nyugatit. Vajon ki szivárogtatta ki a sztorit? De nem, a kiszivárogtatás itt túl enyhe kifejezés – ki robbantotta a sztorit? A kairói lapok tele voltak vele, és egy gyorsan elvégzett ellenőrzéssel meggyőződhetett róla, hogy szerte a Közel-Keleten Evan Kendricket vagy mint szentet, vagy mint a legaljasabb gazembert emlegetik. Szentté avatás, vagy a legszörnyűbb kínhalál várta sokszor ugyanazon országon belül is, attól függően, kik voltak azok, akik ítéletet készültek mondani fölötte. Miért? Kendrick maga csinálta volna? Ez a békés, kényszerből politikussá lett ember, aki élete kockáztatásával megtorolt egy szörnyű bűnt, egyévi hallgatás után úgy döntött volna, hogy színre lép, és learatja a politikai babérokat? Ha igen, akkor ez már nem az az ember, akit egy évvel korábban, ha csak rövid ideig is, de nagyon közelről ismert. Fenntartásokkal, de sajnálat nélkül gondolt arra, ami akkor történt. Lázás szeretkezésük az akkori körülmények között talán elkerülhetetlen volt, de a gyöngéd meghittségnek azokat a rövid pillanatait el kell felejteni; Ha egy hirtelen ambíciózussá vált képviselő miatt rendelték vissza Washingtonba, akkor nem is léteztek soha.

24.

Kendrick az ablaknál állt, és a steril házhoz kanyarodó kocsibehajtót figyelte. Dennison körülbelül egy órával korábban hívta fel azzal, hogy a Kairóból érkezett gép leszállt, és a Rasad nevű nőt egy kormányzati kocsiban, őrizet alatt már viszik is Cynwid Hollowba. A személyzeti főnök tudomására akarta hozni Kendricknek, hogy a CIA területi ügynöke a leghatározottabban tiltakozott, amikor közölte vele, hogy senkinek sem telefonálhat az Andrews légitámaszpontból.

– Belerúgott az egyik görénybe, és megtagadta, hogy beszálljon a kocsiba – magyarázta Dennison. – Azt mondta, hogy nem kapott közvetlen utasítást a főnökeiktől, és a légierő elmehet a bűdös francba. Átkozott nőszemély! A Fehér Házba menet értek el, a kocsitelefonomon. Tudja, mit kérdezett tőlem? Azt, hogy ki az ördög maga? Volt pofája így beszélni velem! Aztán, hogy megforgassa bennem a kést, azt is megkérdezte jó hangosan: Miféle Dennison?

– Ez csak azért volt, mert maga mindig olyan szerényen viselkedik, Herb. Megmondta neki valaki?

– Azok a disznók csak röhögtek körülötte. Akkor közöltem vele, hogy elnöki utasítás hatálya alatt áll, és vagy beszáll abba a kocsiba, vagy számíthat rá, hogy legalább öt évet fog tölteni Leavenworthben.

– Az férfibörtön.

- Tudom. Körülbelül egy óra múlva ott lesz magánál. Ne feledje, hogy ha ő adta ki a sztorit, akkor én veszem kezelésbe.
- Talán.
- Elnöki utasítás lesz rá.
- Én pedig felolvasom a tévében, és fűzök hozzá néhány megjegyzést is.
- A francba!

Kendrick el akart lépni az ablaktól, hogy újabb csésze kávé töltsön magának, mikor egy szürke szedán jelent meg, felhajtott az úton, és megállt a ház előtt. A légierők egyik őrnagya szállt ki a bal oldali hátsó ülésről, gyorsan megkerülte a csomagtartót, és kinyitotta az ajtót utasának.

Az Evan által Kalilaként megismert nő a hirtelen szemébe vágó napfénytől pislogva, zavartan és bizonytalanul szállt ki a kocsiból. Nem volt rajta kalap, dús barna haja szabadon omlott a zöld szoknya fölött viselt fehér blézerére. Lapos sarkú cipő volt rajta, és a hóna alatt egy nagy, fehér kezitáskát cipelt. Kendrick figyelte, és felidézte magában annak az egy évvel korábbi, bahreini délutánnak az emlékeit. Mennyire meg volt riadva, mikor belépett hozzá abba a bizarr királyi hálószobába, ő pedig milyen jól szórakozott, látva, hogy ijedten magára kap egy lepedőt. És páni félelme, zavarodottsága, fájdalmai ellenére – vagy talán ezek miatt is – mennyire megigézte európai és arab vonású, nemes szépségű arca, szemének mély tüze.

Nem az emlékezés szépítette meg, most is ugyanolyan gyönyörű volt, amint büszkén, már-már kihívóan lépkedett a steril ház felé, hogy szembenézzen az ismeretlennel Kendrick közömbösen figyelte, nem váltott ki belőle más érzést, csak hideg, követelőző kíváncsiságot. Hazudott neki azon a bahreini késő délutánon, hazudott azzal, amit mondott és azzal, is, amit elhallgatott előle. Kíváncsi volt, vajon ismét hazudni fog-e neki.

Az őrnagy kinyitotta a hatalmas nappaliba vezető ajtót. Adrienne Rasad belépett, és az ablaknál álló Evan észrevéve mozdulatlanul merevedett. Csillogó szemében nyoma sem volt a megdöbbenésnek vagy a félelemnek.

- Én akkor megyek – mondta a légierő tisztje.
- Köszönöm, őrnagy. – Az ajtó becsukódott, és Kendrick közelebb lépett. – Üdvözlöm, Kalila. Kalila volt, ugye?
- Ahogy gondolja – hangzott a nyugodt válasz.
- Kalila persze nem Kalila, hanem Adrienne, ugye? Adrienne Rasad.
- Ahogy gondolja – ismételte meg a nő.
- Kissé szűkszavú, nem gondolja?

- Ez a helyzet viszont nagyon ostoba, képviselő. Azért intézte el, hogy hazarendeljenek, mert azt akarja, hogy én is dicsőségét zengjem? Ha igen, akkor csalódnai fog.

- Eszembe sem jutott ilyesmi.

- Nagyszerű, ennek örülök. Biztos vagyok benne, hogy Colorado képviselője minden ünneplést megkap, amire szüksége van, és nem kell, hogy valaki, akinek a saját és nagyon sok kollégája élete is a névtelenségtől függ, előálljon, és csatlakozzon az éljenzőkhöz.

- Azt hiszi, hogy ezt akarom? Az ünneplést?

- Mi mást gondolhatnék? Talán azt, hogy csak azért szakított el a munkámtól, tett ki a lelepleződés veszélyének a követségen és a légierőnél, és tette tönkre minden valószínűség szerint az évek munkájával kialakított fedésemet, mert egyszer lefeküdtem magával? Egyszer előfordult, de biztosíthatom róla, hogy többször nem fog.

- Hé, álljon meg a menet, kedves hölgyem! – tiltakozott Evan. – Nem azért mentem oda, hogy a maga erényeire törjek! Az isten szerelmére, azt se tudtam, hol vagyok, mi történt velem, és mi fog történni a következő pillanatban. Halálra voltam rémülve, mert tudtam, hogy olyan dolgokat kell megtennem, amelyekről azt hittem, képtelen vagyok rájuk.

- Kimerült volt és én is az voltam – fűzte hozzá Adrienne Rasad. – Előfordul néha.

- Swann is azt mondta...

- A gazember!

- Ezt ne mondja! Frank Swann nem gazember...

- Akkor minek nevezzem? Például spiclinek? Aljas spiclinek?

- Nincs igaza! Nem tudom, milyen kapcsolat volt maguk között, de neki el kellett végeznie egy feladatot.

- Például azt, hogy feláldozza magát?

– Lehetséges... Bármilyen idegesítő is a gondolat, tudom, hogy nagyon behatároltak voltak a lehetőségei.

– Rendben van, felejtse el a dolgot, képviselő! Miért vagyok itt?

– Azért, mert meg kell tudnom valamit, és magán kívül más nem maradt, akitől megtudhatnám-- válaszolta Kendrick.

– Mi lenne az?

– Ki árulta el, hogy Ománban jártam? Ki szegte meg a megállapodást? Nekem azt mondták, hogy azok közül, akik tudtak erről – és ezek nagyon kevesen voltak, csak egy szűk kör –, senkinek sem állt érdekében megtenni, viszont mindegyiknek minden oka megvolt rá, hogy hallgasson. Swannen és a komputerfőnökén kívül, akiért viszont tűzbe tenné a kezét, mindössze heten tudtak a dologról. Hatot már sikerült ellenőrizni, és bebizonyosodott, hogy egyik sem tehetette. Maga a hetedik, az egyetlen, aki maradt.

Adrienne Rasad mozdulatlanul, kifejezéstelen arccal állt Evan előtt, csak a szemei szikráztak dühösen. – Ostoba, pökhendi amatőr – mondta lassan, indulattól fűtött hangon.

– Annak nevez, aminek akar, de én...

– Nem sétálhatnánk egyet, képviselő? – szakította félbe Kendricket a kairói nő, és a másik ablakhoz lépett, ami a Chesapeake-öböl sziklás partján lévő csónakkikötőre nézett.

– Tessék?

– Fülledt itt a levegő. Szeretnék sétálni egyet – Rasad a nagyobb nyomaték kedvéért a part felé mutatott, és biccentett is hozzá.

– Felőlem – válaszolta zavartan Kendrick. – Van itt egy oldalkijárat.

– Látom – mondta Adrienne-Kalila, és már indult is az ajtó felé. – Tartogassa még egy kicsit a szónoklatát – jegyezte meg, mikor már a ház oldalához csatlakozó teraszon túljutva, a móló felé vezető ösvényen jártak.

– Hagyja már ezt, Miss Rasad, vagy bármi legyen is a neve! – tiltakozott a fehér kavicsos ösvényen lecövekelve Evan. – Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy amit mondani akarok, az csupán nagyképű szónoklat...

– Az Isten szerelmére, jöjjön már tovább! Elmondhat mindent, amit akar, sőt még annál is többet, maga átkozott bolond!

A mólótól jobbra a Chesapeake-öbölre jellemző sötétszürke homok és kavics borította a partot, és balra állt a környékre ugyancsak jellemző, deszkákból ácsolt csónakház. Ami már távolról sem volt ilyen megszokott ezen a vidéken, északon és délen is mintegy ötven méter távolságra egy-egy fasor húzódott. Ezek a külvilágtól való elzártság látszatát kölcsönözték a helynek, ha valójában nem is szigetelték el igazán a csónakházat a környezetétől. A kairói ügynöknek láthatóan tetszett a csendes partszakasz. Jobbra indult, túlment a fasoron is, és csak egy hatalmas sziklánál állt meg, ami a víz szélén nőtt ki a földből, A házat erről a helyről már nem is látták.

– Itt jó lesz – mondta Adrienne Rasad.

– Igen? – kérdezte gyanakodva Kendrick. – Mire kellett ez a kis gyalogtúra? És ha már itt tartunk, tisztázzunk néhány dolgot! Hálás vagyok magának azért, mert valószínűleg – valószínűleg és nem bizonyíthatóan – megmentette az életemet, de utasításokat nem fogadok el magától. Ezen felül a leghatározottabb meggyőződése, hogy nem vagyok átkozott bolond, és bármennyire amatőrnek tart is, magának kell válaszolnia az én kérdéseimre és nem fordítva! Tudott követni, hölgyem?

– Befejezte?

– Még el sem kezdtem.

– Mielőtt elkezdené, hadd válaszoljak arra, amit az előbb mondott. A gyalogtúra arra kellett, hogy minél távolabb jussunk. Gondolom, tudja, hogy ez egy steril ház.

– Hát persze.

– És azt is, hogy mindent rögzítenek, amit odabent mond, még azt is, ami a vécén, vagy a zuhany alatt elhangzik?

– Azt tudtam, hogy a telefonokat...

– Köszönöm, Mr. Amatőr – vágott Kendrick szavába Kalila.

– Nincs semmi rejtegetnivalóm...

– Forduljon a víz felé, ahogy én, és beszéljen halkabban!

– Micsoda? Miért?

– Távlehallgatás. A fák torzíthatnak ugyan rajta valamit, de...

– Micsoda?

– Lézertechnikával ez is megoldható...

– Mivel?

– Hagyja már ezt az ostoba kérdezősködést, és csak suttogjon!

– Mondtam már, hogy nincs semmi titkolnivalóm. Lehet, hogy magának van, de nekem nincs!

– Valóban? – kérdezte a sziklának támaszkodva, és a halkan csobogó, apró hullámok felé irányítva a hangját Rasad. – Bele akarja keverni Ahmedet?

– Az elnöknek beszéltem róla. Tudnia kell, milyen hatalmas segítséget nyújtott az a fiatalember...

– Ahmed ezért biztosan hálás lesz. És a háziorvosa? A két unokatestvére, akik segítettek és védték magát? És El-Baz meg a pilóta, aki Bahreinbe vitte magát? Mindannyiukat megölhetik!

– Ahmedet leszámítva senkit nem említettem meg konkrétan – ellenkezett Kendrick.

– A név nem fontos, elég a foglalkozás.

– De hát az isten szerelmére, az Egyesült Államok elnökéről volt szó!

– Tudja, kikkel szokott beszélgetni? Ismeri őket személyesen? Meg tudja állapítani, mennyire megbízhatóak, képesek-e a maximális titoktartásra? Ismeri azokat az embereket, akik ebben a házban a lehallgatókészülékek mellett ülnek?

– Természetesen nem.

– És velem mi a helyzet? Területi ügynök vagyok, aki egészen elfogadható fedéssel Kairóban dolgozik. Rólam is beszélt?

– Igen, de csak Swann-nel.

– Nem órá gondoltam, hiszen ő volt az akció egyik irányítója, és minden részletét ismerte, hanem erre a házra. Ha odabent elkezdi kérdezgetni, nem fordulhatott volna elő, hogy az előbb felsoroltak közül valamelyiknek, vagy mindegyiknek a nevét megemlíti? És hogy még tovább menjek, Mr. Amatőr, nem történhetett volna meg, hogy a Moszad nevét is kiejti?

Evan behunyta a szemét. – Előfordulhatott volna – mondta halkan, és bólintott is hozzá, – Ha vita alakult volna ki közöttünk.

– Azt pedig lehetetlen lett volna elkerülni. Ezért akartam, hogy kijöjjünk.

– De hát akik odabent vannak, azok a mi embereink! – tiltakozott Kendrick.

– Semmi kétségem felőle – értett egyet vele Adrienne –, de nem ismerhetjük a gyengeségeiket azoknak, akikkel még soha nem találkoztunk, sőt még csak nem is láttunk.

– Maga paranoiás.

– Együtt jár a foglalkozásommal, képviselő. Egyébként maga valóban átkozott bolond, amit az is bizonyít, hogy fogalma sincs a steril házokról. Arra most nem térek ki, hogy ki ad utasításokat kinek, mert az lényegtelen. Ami viszont az első megjegyzését illeti, minden bizonnyal nem mentettem meg az életét, hanem amiatt a csirkefogó Swann miatt olyan helyzetbe juttattam, ahonnan – ahogyan a pilóták mondják – már nincs visszatérés. A számítások szerint, Mr. Kendrick, magának nem kellett volna életben maradnia, és én ezt a leghatározottabban elleneztem.

– Miért?

– Azért, mert törődni akartam magával.

– Amiatt, hogy...

– Ez is lényegtelen. Becsületese, rendes embernek tartottam, aki a legcsekélyebb felkészültség nélkül rászánta magát egy nemes tetre. Mint kiderült, akadtak azonban mások, akik sokkal többet segítettek magának, mint amennyire én képes lettem volna. Jimmy Grayson irodájában ültem, és mind a ketten nagyon megkönnyebbültünk, amikor megérkezett a hír, hogy repülőgépen elhagyta Bahreint.

– Grayson? Ő is beletartozik abba a hétbe, akik tudták, hogy ott vagyok?

– Ő csak az utolsó órákban értesült róla – válaszolta Adrienne. – Még én sem mondhattam meg neki, Washingtonból kellett értesülnie róla.

– Fehér házi szóhasználatlaltal élve, tegnap délelőtt nyáron sütögették.

– Miért?

– Hogy kiderítsék, ő árulta-e el a nevemet.

– Jimmy?! Ez még annál is nagyobb ostobaság, mint ha rólam feltételezik. Grayson rettenetesen vágyik az igazgatói kinevezésre, és a világ minden kincséért se kockáztatná. Ráadásul ő sem akarja jobban, mint én, hogy elvágják a torkát és megcsonkítsák a testét.

– Nem gondolja, hogy túlságosan is könnyedén beszél ezekről a dolgokról? – kérdezte megütközve Kendrick.

– Jimmyvel kapcsolatban?

– Nem. Önmagával kapcsolatban.

– Értem – Kalila néhány lépésnyire eltávolodott a sziklától. – Most azt gondolja, hogy minden szavamat gondosan előre kiterveltem. Ráadásul félig arab vagyok...

– Úgy lépett a szobába, mintha számított volna rá, hogy engem talál odabent. A legkevésbé sem lepődött meg.

– Valóban nem.

– Miért? Hogyan jött rá, hogy én leszek ott?

– Kizárásos alapon, és azért, mert kimaradt az ügyből az, aki meg szokott védeni a váratlan meglepetésektől. Az utóbbi másfél napban az egész mediterrán térségben csak magáról lehetett hallani, képviselő, és most sok ember reszket a rémülettől, köztük én is. Nem csupán magamat féltem, hanem azokat is, akiket felhasználtam, hogy ne veszítsem szem elől magát. Akik olyan munkát végeznek, mint én, azok a bizalomra építik a kapcsolataikat, és most ez a bizalom, a legnagyobb kincsem ingott meg. Láthatja hát, Mr. Kendrick, hogy nemcsak az én időmet vesztegette el, hanem az adófizetők pénzét is, amikor hazarendeltetett, hogy olyan kérdéseket tegyen fel, amelyekre bármelyik gyakorlottabb hírszerző tiszt megadhatta volna a választ.

– Megfelelő díj ellenében maga is elárulhatott.

– Azért, hogy aztán az életemmel fizessek érte, és azoknak az embereknek az életével, akik a megbízásomból követték magát? Hogy feláldozzam azokat, akik fontosak a számomra, és annak a munkának a szempontjából, amit valóban értékesnek tartok, ahogy azt már Bahreinben is megpróbáltam elmagyarázni magának? Tényleg ezt hiszi?

– Jézusom! Fogalmam sincs már, hogy mit higgyek – vallotta be Evan, és nagyot sóhajtván megrázta a fejét. – Minden, amit elterveztem, semmivé foszlott. Ahmed látni sem akar, és nemcsak Ománba nem mehetek vissza, hanem az Emírségekbe, sőt az öböl térségébe sem. Erről gondoskodni fog.

– Maga vissza akart menni?

– Jobban, mint valaha. Ott akartam újrakezdeni, ahol eddig életemben a legjobb munkát végeztem. Előbb azonban végezni kellett azzal a gazemberrel, aki korábban mindent elrontott, és rengeteg embert meggyilkolt, pusztán a gyilkolás örömeért.

– A Mahdi – vágott közbe Adrienne. – Ahmed elmondta. Megcsinálta, amit kellett. Ahmed még fiatal és meg fog változni. Idővel megérti, mit tett az ott élőkért, és hálás lesz érte... Ezzel már válaszolt is egy kérdésemre. Azt hittem, maga szellőztette meg a sztorit, de ezek szerint nem.

– Én? Elment az esze?! Hat hónap múlva már itt se leszek!

– Semmi politikai ambíció?

– Jézusom, dehogya! Pakolok és elmegyek innen, csak az a baj, hogy már nincs hova mennem. Valaki az utamat állja, és olyannak próbál feltüntetni, amilyen nem vagyok. Mi az ördög történik velem?

– Első megközelítésben azt mondanám, hogy megpróbálták kárpótolni.

– Mit próbáltak meg? És kicsoda?

– Valaki, aki azt hiszi, hogy magával érdemtelenül elbántak. Valaki, aki szerint maga rászolgált a közvélemény figyelmére és megbecsülésére.

– Amire egyáltalán nem vágyom! Az elnök is csak árt, ahelyett, hogy segítene. A jövő kedden a Kék Teremben átadja nekem a Szabadság érdemrendet, és még a haditengerészet rezesbandáját is kirendelte az ünnepségre! Mondtam neki, hogy nem akarom, de azzal válaszolt, hogy el kell fogadnom, mert nem akar utolsó sviháknak látszani. Hát miféle érvelés ez?

– Egy elnökhöz illő... – Rasad idegesen félbehagyta a mondatot. – Menjünk tovább! – mondta, mikor meglátta a móló végénél a személyzet két tagját. – Ne nézzen hátra!

– Beszélhetek? – kérdezte Kendrick, miközben tovább sétáltak a parton.

– Semmit, ami az előbbihez tartozik. Várja meg, amíg túljutunk azon a kanyaron – mutatott Kalila a tőlük nem messze lévő ívelt partszakaszra.

– Miért? Lehallgatnak bennünket?

– Lehetséges, nem tudom biztosan – elérték a hajlatot, és a két férfi eltűnt a látóterükből. – A japánoknak állítólag vannak ekkora távolságból is használható érzékelők, de-én még nem láttam őket – Rasad tett néhány lépést, aztán megállt, és kérdő tekintettel Kendrickhez fordult: –. Beszélt Ahmeddel?

– Tegnap. Azt mondta, hogy a pokolba is mehetek, de Ománba be ne tegyem a lábam.

– Ugye megérti, ha ellenőrzöm nála, amit most mondott?

Evan előbb csak meglepődött, aztán dühös lett, hogy a nő megkérdőjelezi a szavait, vádolja, és ellenőrizni is akarja állításait. – Nem érdekel, mit fog tenni – vetette oda mérgesen –, csak az, amit esetleg már tett. Meggyőzőnek tűnik, amit mond, Kalila – bocsánat, Miss Rasad –, de az a hat ember, aki tudott rólam, semmit sem nyerhetett, viszont mindent elveszíthet azzal, ha elárulja, hogy tavaly ott voltam Maszkatban.

– Én persze nem veszíthettem semmit! Legfeljebb az életemet és azoknak az életét, akik nekem dolgoznak a térségben, és akik közül – mellékesen – többen még nagyon kedvesek is számomra! Szálljon már le a hintalováról, képviselő, mert nevetségesen mutat rajta! Maga nemcsak amatőr, hanem elviselhetetlen is.

– Előfordulhatott, hogy hibázott – válaszolta elkeseredetten Kendrick. – Dennisonnak is megmondtam, hogy ezért nem engedem kikészíteni...

– Maga túl elnéző velem, uram – vágott közbe gúnyosan Rasad.

– Komolyan gondoltam! Megmentette az életemet, és azért, mert véletlenül elejtette a nevemet...

– Ne legyen ennyire ostoba! Abból az ötből bármelyik előbb elszólhatta magát, mint Grayson vagy én! Mi az első vonalban dolgozunk, és nem szoktunk ilyen hibákat elkövetni.

– Sétáljunk – javasolta Evan, mert úgy érezte, képtelen tovább egy helyben állni. Zavart volt és tele kétségekkel. Egyre inkább úgy érezte, hogy hinnie kell a nőnek, és hinnie kell Manny Weingrassnak, aki azt mondta róla: "Nem ő leplezett le, mert az csak tovább növelte volna a szégyenét, és még örültebbé tette volna azt az amúgy is örült világot, amiben él". Mikor ő azt válaszolta, hogy a többiek nem teheték, akkor Manny hozzáfűzte: "Akkor a többieken kívül vannak még mások is"... Egy keskeny földúthoz értek, ami a fák között a parkot övező kőfal felé vezetett. – Megpróbáljuk kideríteni? – kérdezte váratlanul Kendrick.

– Miért ne – felelte Adrienne.

– Nézze – Evan elindult az enyhén emelkedő úton. – Én hiszek magának...

– Nagyon köszönöm!

– Rendben van, hiszek magának és mivel hiszek, elmondok valamit, amiről csak Swann és Dennison tud, a többiek nem. Legalábbis én így gondolom.

– El kell mondani?

– Segítségre van szükségem. Ők nem tudnak segíteni, de maga talán igen. Ott volt velem, és annyi mindent tud, amit én nem. Tisztában van vele, hogyan lehet megőrizni bizonyos titkokat, hogyan lehet eljuttatni a bizalmas információt csak azokhoz, akiket illet, és ismeri a titkosszolgálati eljárásokat.

– Néhányat igen, de nem mindet. Kairóban állomásozom és nem itt. Azért csak folytassa!

– Nemrég, egy európai akcentussal beszélő szőke férfi kereste meg Swannt, és a beszélgetés során kiderült, hogy rengeteg háttérinformációt tud rólam. Előbb megcsillogtatta Frank előtt a tudását, aztán rátért a lényegre. Közölte Swannal, hogy megítélése szerint a külügyminisztérium a túsztűz idején engem Maszkatba küldött.

– Micsoda?! – Adrienne indulatosan megragadta Kendrick karját. – Ki volt az?

– Senki sem tudja, és senki sem képes a nyomára bukkanni. Hamis néven jelentkezett be Franknél.

– Jézusom! – suttogta Rasad. Megállt, és körbejártatta tekintetét a kis erdőn. – Maradjunk itt! Üljön le! – mondta, s rögtön le is ereszkedett az út melletti fűbe. – Aztán?

– Swann megpróbálta gyorsan lerázni, még azt a külügyminiszternek készült feljegyzést is megmutatta neki, amiben az állt, hogy visszautasította az ajánlkozásomat. Szemmel láthatóan nem sikerült meggyőznie a pasast. Frank szerint még mélyebbre ásott, míg megszerezte, amit akart. A tegnap reggel nyilvánosságra került információ olyan pontos, hogy csak az ománi dossziéből származhat.

– Valaki tehát megszerezte – ismételte meg Rasad félelemmel vegyes dühvel a hangjában.

– Valaki a hétből – mondta Evan, de rögtön helyesbített is. – A hatból.

– Kik voltak azok? Swannen és az OHIO-négy-nulla komputerszakértőjén, Dennisonon, Graysonon és rajtam kívül.

– A külügy-, a védelmi miniszter és a vezérkari főnök.

– Megközelíthetetlenek mind a hárman.

– Mi van a komputerszakértővel? Bryce-nak hívják, Gerald Bryce-nak. Elég fiatal.

Frank tűzbe tenné érte a kezét, de akár tévedhet is.

– Nem hiszem. Frank Swann egy pizsok alak ugyan, de nem lehet egykönnyen megtéveszteni. Ilyen esetekben a komputerszakértő az első ember, aki gyanúba keveredik, és ha Bryce elég okos ahhoz, hogy azokat a gépeket kezelje, akkor ezt is tudja. Tisztában kell lennie azzal is, hogy harminc évet kaphat Leavenworthben, ha lelepleződik.

– Úgy tudom, Dennison csak ötöt ígért magának ugyanott – jegyezte meg mosolyogva Evan.

– Felvilágosítottam, hogy az férfibörtön – húzta el a száját Adrienne is.

– Akárcsak én – Kendrick most már nevetett. – Azt is szívesen tudomására hoztam, hogy ha

ilyen udvariasan invitálnak, akkor Kleopátra hajójába sem vagyok hajlandó beszállni, nemhogy egy hivatali autóba.

– Miért szállt be mégis?

– Pusztán kíváncsiságból. Ez az egyetlen válasz, amit adhatok.

– Elfogadom... Hol is tartottunk? A hét ember ezek szerint kiesik, és jön helyettük a szóke európai.

– Nem tudom – Rasad önkéntelenül megfogta Kendrick karját. – Lenne néhány kérdésem, Evan...

– Evan? Köszönöm.

– Ne haragudjon, képviselő. Elszólás volt.

– Ne legyen, kérem. Azt hiszem, jogunk van a keresztnévünkön szólítani egymást.

– Hagyja ezt...

– Azt azért megengedi, ugye, hogy én Kalilának szólítsam? Könnyebben rááll a szám.

– Nekem is. Az arab részem mindig tiltakozott az Adrienne ellen.

– Kérdezzen... Kalila!

– Rendben. Mikor határozta el, hogy Maszkatba megy? A körülményeket és azt figyelembe véve, hogy mire volt képes, későn ért oda.

Kendrick mély lélegzetet vett, és mesélni kezdett:

– Az arizonai hegyi folyókat jártam, és több hét után egy Lava Falls nevű alaptáborban hallgattam először rádiót. Abból értesültem az eseményekről, és rögtön tudtam, hogy Washingtonba kell mennem... – Evan felidézte azt a tizenhat órát, amely alatt egy lakott helyektől viszonylag távoli, hegyi táborból eljutott a külügyminisztériumba, majd annak is az alagsorába, az OHIO-négy-nulla központba. – Ott állapodtunk meg Swann-nel és rögtön indultam is.

– Menjünk vissza egy kicsit korábbra! – kérte Kalila, aki egészen eddig egy pillanatra sem vette le a szemét Kendrick arcáról. – Egy hidroplánt bérelt és azzal Flagstafiba repült, ahol megpróbált különgépet szerezni, hogy továbbmenjen Washingtonba.

– Igen, de a charter-irodán azt mondták, már késő van, nem tudnak segíteni.

– Maga viszont izgatott volt, sőt talán kifejezetten mérges, és megpróbálta bevetni a tekintélyét. Egy képviselő, ráadásul a nagy Colorado államból, et cetera.

– Nem is kicsit és jócskán volt et cetera.

– Sikerült eljutnia Phoenixbe, és felszállnia az első menetrend szerinti járatra. Hogyan fizetett a jegyéért?

– Hitelkártyával.

– Elég baj, de maga akkor erre nem gondolhatott – jegyezte meg Kalila. – Honnan tudta, kit keressen a külügyminisztériumban?

– Nem tudtam, de ne feledje, hogy éveken át Ománban és az Emírségekben dolgoztam, és volt elképzelésem arról, milyen típust keresek. Mivel örökölttem egy dörzsölt, nagyon tapasztalt, egy kóbor macska éberségével rendelkező titkárnőt, felhívtam, és megmondtam neki, milyen embert kerítsen nekem. Figyelmeztettem arra is, hogy az illetőt valószínűleg a konzuli műveletek osztályán, vagy a közel-keleti, illetve a délkelet-ázsiai szekcióban fogja megtalálni.

– A titkárnője pedig elkezdett telefonálni és kérdezősködni. Egypáran valószínűleg meglepődtek a kérdésein. Felírta, kikkel beszélt?

– Nem tudom, soha nem kérdeztem tőle. Nagyon ideges voltam, és a Phoenixből jövő gép fedélzetéről telefonálgattam neki. Mire megérkeztem, addigra sikerült leszűkítenie a kört négy vagy öt emberre. Közülük egy az emírségek szakértője és mellesleg a konzuli műveletek igazgatóhelyettese – Frank Swann.

– Jó volna tudni, felírta-e a titkárnője azoknak a nevét, akikkel beszélt – tért

viszsa az előbbi gondolathoz Kalila.

– Felhívom.

– Innen ne! Egyébként még nem fejeztem be. Bement tehát a külügyminisztériumba, hogy találkozzon Swann-nel, ami azt jelenti, hogy beírta a nevét a nyilvántartó könyvbe.

– Természetesen.

– Ki is jelentkezett?

– Nem. Nem az előcsarnokon át jöttem el. Levittek az alagsori garázsba, onnan pedig haza a külügyminisztérium kocsiján.

– A házához?

– Igen. Ahhoz, hogy elutazhassak, néhány dolgot magamhoz kellett vennem...

– Mi van a sofőrrel? – vágott közbe Kalila. – A nevén szólította magát?

– Nem, egyszer sem.. Volt viszont egy megjegyzése, ami nagyon meglepett. Megkérdeztem tőle, nem akar-e harapni valamit és inni egy csésze kávé, amíg összeszedem a holmimat, mire valami olyasmit válaszolt, hogy komoly baja lenne belőle, ha ott hagyná a kocsit. Aztán hozzáfűzte, hogy én az OHIO-négy-nullától vagyok.

– Ami azt jelenti, hogy ő nem – vágta rá Rasad. – Akkor már a háza előtt voltak?

– Igen. Aztán kiszálltam és vagy harminc méterre mögöttünk, a járda mellett észrevettem egy másik kocsit. – Valószínűleg bennünket követett, mert azon az útszakaszon az enyémen kívül egyetlen ház sincs.

– Fegyveres kíséret – bólintott Kalila. – Swann az első pillanattól kezdve őriztette magát, és igaza is volt. Nem volt ideje, s talán lehetősége sem, hogy mindent ellenőriztessen, ami a visszaszámolás előtt történt magával.

– Lenne kedves kicsit érthetőbben beszélni! – kérte megütkezve Evan.

– Azelőtt, hogy beszéltek volna egymással. Egy dühös és gazdag képviselő bérelt géppel Flagstaffba repül, aztán nagy zajt csap, mert el akar jutni Washingtonba. Nem tudnak neki gépet adni, ezért továbbmegy, Phoenixbe, ahol ragaszkodik hozzá, hogy feljusson a legelső menetrend szerinti gépre, és hitelkártyával fizet a jegyért. A fedélzetről elkezdi hívogatni a titkárnőjét, és utasítja, hogy találjon meg neki egy embert, akit ugyan nem ismer, de aki biztosan létezik a külügyminisztériumban. A titkárnő izgatottan telefonál, elér néhány embert, azok pedig kétségtelenül meglepődnek a furcsa híváson. Végül sikerül leszűkítenie a kört – ami azt jelenti, hogy sok ismerőst felhívta, akiktől információkat kaphatott, és akik szintén elgondolkoztak azon, mire kellettek neki ezek –, maga pedig megjelenik a külügyminisztériumban, és követeli, hogy beszélhessen Frank Swann-nel. Igazam van? Amilyen állapotban akkor volt, biztosan erélyesen követelte, hogy találkozhasson vele.

– Igen. Először le akartak rázni, és azt mondták, nincs ott, de tudtam, hogy eznem igaz, mert a titkárnőm kiderítette, hogy bent van. Azt hiszem, elég makacs voltam. Végül felengedtek az irodájába.

– Miután pedig beszélt vele, ő úgy döntött, hogy elengedi Ománba.

– Vagyis?

– Az a szűk kis kör, amiről maga beszélt, nem szűk és nem is kicsi, Evan. Azt tette, amit bárki más tett volna hasonló körülmények között, ilyen rendkívül izgatott állapotban. Számtalan emléket hagyott maga után a Lava Fallsból Washingtonig tartó úton. Phoenixen át könnyen vissza lehetett nyomonzni az útját Flagstaffig, ahol többen is könnyen megjegyezheték, különösen, hogy olyan késői időpontban követelt gépet, amivel Washingtonba repülhet. Aztán megjelent a külügyminisztériumban, ahol szintén nagy zajt csapott – mellel a nyilvántartás szerint belépett ugyan az épületbe, de nem távozott onnan –, míg végül felengedték Swann irodájába.

– Igen, de...

– Hadd fejezzem be – vágott ismét közbe Kalila. – Azt akarom, hogy mindkettőnk előtt teljes legyen a kép... Tárgyalnak Swann-nel, megállapodnak a maga névtelenségében, és mint mondta, már rohan is Maszkatba. Az első útja a házához vezet egy sofőrrel, aki ugyanúgy nem tartozik az OHIO-négy-nullához, mint a külügyminisztérium bejáratánál posztoló őrök. Egy diszpécser rendeli ki, ahogy az őrök is a beosztásuk szerinti szolgálatot látták el. Ezek az emberek hétköznapi alkalmazottak, nem tesznek titoktartási fogadalmat. Munka után azonban hazamennek, beszélgetnek a feleségükkel, a barátaikkal, és biztosan elmondják nekik, ha valami szokatlant tapasztalnak az általában unalmas szolgálat idején. Készséggel hajlandók válaszolni a jól megválogatott kérdésekre is, ha valaki olyan teszi fel őket, akiről azt hiszik, hogy a kormány

alkalmazásában áll.

– És valamilyen módon mindannyian tudták, ki vagyok...

– Mint ahogy tudták mások is, Phoenixben és Flagstaffban. Egy dolog valamennyiük számára nyilvánvaló volt: ez a fontos ember rettenetesen izgatott, ez a képviselő nagyon siet, valami problémája van. Látja már, milyen széles nyomot hagyott maga után?

– Igen, de ki az, aki erre odafigyelt?

– Nem tudom, és igazából ez nyugtalanít.

– Magát nyugtalanítja? Akárki tette is, az én életemet dúlta szét. Ki követhette ezt el?

– Valaki, aki értesült valamiről, ami kíváncsivá tette. Talán a titkárnője telefonjai tették, talán a külügyminisztérium előcsarnokában okozott felfordulás, esetleg az az örültnek látszó, de nyomtatásban is megjelent pletyka, hogy a túsztűzés idején felbukkant egy amerikai Ománban. Ennyi is elég lehetett ahhoz, hogy valaki alaposabban elgondolkozzon a dolgon, és összerakja a képet.

– Meg kell tudnom, ki volt az, Kalila! – Evan a nő karjára tette a kezét. – Meg kell tudnom!

– De hisz tudjuk – hangzott a halk, már-már szelíd válasz. – Egy európai akcentussal beszélő szőke férfi.

– Miért?! – robbant ki Kendrickből a kérdés. Kalila együtt érzően nézett a férfira, de látszott a

szemén, hogy az agya közben lázasan dolgozik. – Magának most valószínűleg ez a legfontosabb, Evan – válaszolta –, de van itt valami más is, és engem az ijeszt meg igazán.

– Ezt nem értem.

– Bárki is ez a szőke férfi, bárkit képvisel is, mélyen behatolt közénk, és megszerezte azt, amit soha nem lett volna szabad megszereznie. Megdermedek a rémülettől, ha arra gondolok, hogy azon kívül, ami magával történik, mit tettek még velünk is. Kompromittáltak bennünket, mert behatolás történt ott, ahol az ilyesminek lehetetlennek kellene lennie. Ha ők – bárkik legyenek is – kiáshatták a maga nevét a legmélyebb, legtitkosabb archívumainkból, akkor megtudhatnak sok mást is, amihez senkinek sem lenne szabad hozzáférnie. Azon a területen, ahol én dolgozom, ez nagyon sok emberéletbe kerülhet.

Kendrick nézte az idegességében is különlegesen szép arcot, s látta rajta a rettenetes belső feszültséget. – Ezt most komolyan mondta. Maga tényleg fél.

– Félné maga is, ha ismerné azokat a férfiakat és nőket, akik segítenek nekünk, bíznak bennünk, és az életüket kockáztatják azért, hogy információkkal lássanak el bennünket. Minden pillanatban az jár az eszükben, hogy tettek-e olyat, vagy követtek-e el olyan mulasztást, ami miatt lelepleződhetnek. Sokan voltak már közöttük, akik öngyilkosságot követtek el, mert nem bírták tovább a feszültséget, mások megőrültek, és eltűntek a sivatagban, mert úgy érezték, még mindig jobb Allahal megbékélve elpusztulni, mint folytatni azt, amit addig csináltak. A legtöbb azonban folytatja, mert hisz bennünk, őszintén hiszi, hogy becsületesek vagyunk, és valóban békét akarunk. Naponta kerülnek szembe a fegyvereiket rázó holdkórosokkal, és ha nem lennének, sokkal több vér folyna az utcákon... Igen, félek, mert ezeknek az embereknek egy jelentős része barát – az enyém, az apámé, az anyámé, A gondolat, hogy elárulták őket, mint ahogy magát is elárulták, Evan, engem is arra ösztökél, hogy kirohanjak a sivatagba meghalni, mint azok, akiket mi kergettünk az örületbe. Van valaki, aki hajlandó kinyitni a legtitkosabb dossziéinkat mások, a kívülről jövők előtt. A maga esetében egyetlen név is elég volt, a maga neve, hogy sok ember reszketni kezdjen az életéért Maszkatban és Bahreinben. Hány név bukkanhat még fel? Hány mélyen elásott titok juthat még illetéktelenek tudomására?

Evan megfogta, és erősen megszorította Kalila kezét. – Ha valóban így gondolja, miért nem segít nekem?

– Segítsek magának?

– Meg kell tudnom, ki csinálta ezt velem, magának pedig meg kell tudnia, hogy ott mélyen, a szervezeten belül, ki tette ezt lehetővé. Úgy is mondhatnánk, hogy a céljaink kiegészítik egymást. Sikerült a sarokba szorítanom Dennison, és meg tudom szerezni tőle a fehér házi utasítást, ami itt tartja magát. Egyébként kapva kap majd az alkalmon, hogy esetleg sikerül kideríteni, kitől származott a kiszivárogtatás. Ez a mániája.

Kalilán látszott, hogy nem tetszik neki a javaslat. – Ez így nem megy – mondta.

– Kevés hasznomat tudná venni. A saját közegemben, az arab közegben nagyon jó vagyok, de itt nem sokat érek, nem vagyok első osztályú.

– Először is – mondta határozottan Kendrick –, én első osztályúnak tartom, mert megmentette az életemet, ami meglehetősen fontos számomra. Másodszor, ismeri a titkosszolgálati eljárásokat, működési szabályzatokat és módszereket, amelyekről nekem fogalmam sincs. Bahreinben azt mondta, hogy segíteni akar rajtam. Tegye hát meg! Segítsen nekem és segítsen magának.

Adrienne Rasad szigorú, komoly tekintetet vetett a férfira. – Segíthetek, de akkor előfordulhat, hogy azt kell tennie, amit én mondok. Vállalja ezt?

– Nem vagyok hajlandó hidakról vagy felhőkarcolókról leugrani...

– Az utasítás arra fog vonatkozni, hogy mit mondjon és kiknek mondja. Előfordulhat az is, hogy nem magyarázhatom meg, miért kívánok magától valamit. Elfogadja ezt?

– Igen. Láttam magát, hallgattam magát és bízom magában.

– Köszönöm. Meg kell kérnem majd valakit, hogy segítsen.

– Miért?

– Először is azért, mert szükség van rá. Ideiglenes hazarendelésre lesz szükségem, és ő ezt megteheti, anélkül, hogy magyarázatot kellene adnia rá. A Fehér Házat felejtse el, az az út túl veszélyes, túl bizonytalan. Másodszor pedig azért, mert segíthet olyan területeken is, amelyek kívül esnek az én mozgási teremen.

– Ki az illető?

– Mitchell Payton. A különleges tervező osztály vezetője. Így nevezik a... Ezt inkább hagyjuk.

– Megbízik benne? Úgy értem, hogy tökéletesen, minden fenntartás nélkül.

– Minden fenntartás nélkül, ő juttatott be az ügynökséghez.

– Önmagában ez még nem elegendő ok.

– Az viszont igen, hogy még Kairóból ismerem, és hatéves korom óta Mitch bácsinak szólítom. Fiatal hírszerző tiszt volt, fedőfoglalkozásként az egyetemen oktatott. Közeli barátságba került a szüleimmel – az apám az egyetem professzora volt, anyám pedig kaliforniai, akárcsak Mitch.

– Hajlandó lesz hazarendelni?

– Természetesen.

– Biztos benne?

– Nincs más választása. Az előbb mondtam, hogy valaki olyasmit bocsátott áruba, ami nem eladó. Ezúttal magát. De ki lesz a következő?

25.

Mitchell Jarvis Payton, a szikár, hatvanhárom éves tudós harmincnégy évvel korábban került a Központi Hírszerző Ügynökséghez, mert megfelelt annak a leírásnak, amelyet valaki éppen abban az időben adott a beszerzési osztálynak. Ez a valaki aztán más területre került, és így nem maradt senki, aki megfelelő feladatot tudott volna adni Paytonnak. Mire ez kiderült, addigra persze már késő volt, az Ügynökség agresszív toborzói felkeresték őt Los Angelesben, és el is küldték Langleybe, a CIA virginiai központjába, hogy ott végleg besorozják a szervezetbe. Különösen zavaró volt, hogy a személyes kíváncsiságtól és a hazafias fellángolásától vezettetve dr. Payton addigra már be is nyújtotta a lemondását az egyetem igazgatótanácsának.

Meglehetősen előnytelen kezdet volt ez egy olyan ember számára, akinek a karrierje a későbbiekben olyan sikeresen alakult.

MJ, ahogyan azóta nevezték, arabisztikából doktorált és huszonkilenc éves korában óraadó tanárként dolgozott a Kaliforniai Egyetemen, amikor egy szép napfényes délelőttön két úr kereste fel attól a bizonyos kormányzati intézménytől, és meggyőzte arról, hogy hazájának feltétlenül szüksége van rendkívüli képességeire. Hogy pontosan miről is lenne szó, azt természetesen nem mondhatták meg, de mivel a kormányzati tevékenység legérdekesebb területéről érkeztek, jelezték, hogy tengeren túli szolgálatra, bizonyos fajta szakértői munkára gondoltak. A fiatal, nőtlen férfi elfogadta az ajánlatot, és amikor langley-i főnökei zavartan latolgatni kezdték, mi a fenét is kezdhethnének vele, közölte velük, hogy Los Angeles-i kapcsolatait felszámolta, mert azt hitte, hogy Egyiptomba fogják küldeni. Így hát Kairóba került. (Soha nem lehet elég az egyiptomi megfigyelőkből, akik azt az átkozott nyelvet is ismerik – okoskodtak a főnökei.) Egyetemi tanulmányai során – egyszerűen lustaságból, a tananyag

rövidsége miatt – Payton amerikai irodalmat is hallgatott, ezért egy Rómában működő munkaközvetítő ügynökség – lényegében a CIA egyik fedőszerve – a Kairói Egyetemen helyezte el, mint az amerikai irodalom arabul is jól beszélő tanárát. Ott találkozott Rasadékkal, egy szeretetre méltó házaspárral, akik aztán fontos részévé váltak életének. Az első tanszéki értekezletén Payton a nagy tiszteletnek örvendő Rasad professzor mellé került, és beszélgetésük során megtudta, hogy Rasad nemcsak járt Kaliforniában egyetemi tanulmányai során, hanem az ő egyik csoporttársát vette feleségül. Szoros barátság alakult ki közöttük, és ezzel párhuzamosan nőtt MJ tekintélye a CIA-n belül, Felfedezte magában a meggyőző hazudozás korábban nem ismert, és néha általa is ijesztőnek talált képességét. Olyan időszakban történt ez, amikor a térségben teljes volt a zűrzavar, a szövetségek naponta változtak, s bár az amerikai behatolás egyre erőteljesebbé vált, ezt minden lehetséges módon titkolni kellett. Kiváló arab tudásának és annak köszönhetően, hogy felismerte, a pénzzel megtámogatott baráti szavakkal sok dolgot el lehet érni, képes volt megnyerni magának a szemben álló csoportokat, amelyek készségesen beszámoltak neki egymás lépéseiről. Cserében pénzt juttatott nekik céljaik megvalósításához – nevetségesen kis összegeket a CIA költségvetéséhez, de komolyakat ezeknek a fanatikusoknak a pénzügyi lehetőségeihez képest. Kairói tevékenységének köszönhetően Washingtonnak sikerült elhárítania sok, súlyos kellemetlenséggel fenyegető eseményt. A D. C. hírszerzői köreiből régi szokás, hogy valakit, aki egy bizonyos helyen kiváló munkát végez, a nagyszerű teljesítményét lehetővé tevő, helyi körülményekkel mit sem törődve visszarendelnek Washingtonba, bízva abban, hogy ott is hasonló teljesítményekre lesz képes. Ez a megoldás rendszerint súlyos kudarcra szokott végződni, de ezeknek a sorában Paytoné volt az egyik üdítő kivétel. MJ hamarosan James Jesus Angletonnak, a Szürke Róának az utóda lett a legtitkosabb műveletekért felelős részleg, a különleges tervezési osztály élén, és soha nem felejtette el azt, amit barátja, Rasad mondott neki, amikor a pályája csúcsára ért.

– Soha nem jutottál volna idáig, MJ, ha nős ember vagy. Akkor nem lenne meg benned azoknak az embereknek az önbizalma, akik még soha nem engedték magukat manipulálni.

Talán.

Többször is megpróbálták manipulálni, de olyan kihívással egyszer sem kellett szembenéznie, mint akkor, amikor legkedvesebb barátainak makacs lánya, még tőle sem tapasztalt eltökéltséggel, beállított hozzá Washingtonban. Valami szörnyű dolog történhetett vele a massachusettsi Cambridge-ben, és a lány közölte vele, hogy életét – vagy legalábbis annak egy jelentős részét – a mediterrán térséget megosztó gyűlölet és erőszak enyhítésének kívánja szentelni. Soha nem mondta el – valójában nem is kellett, hogy elmondja – Mitch bácsinak, mi is történt, de a visszautasítást egyszerűen nem volt hajlandó elfogadni. Felkészültsége remek volt, ugyanolyan jól beszélt angolul és franciául, mint arabul, és komoly előrehaladást ért el már addigra is a jiddis és a héber nyelvben. Meghallva a javaslatot, hogy talán lépjen be a Békehadtestbe, dühösen levágta a táskáját MJ íróasztala elé.

– Nem! Nem vagyok már gyerek, Mitch bácsi, és semmi hajlam sincs bennem a jótekönyködésre! Ott akarok használni, ahonnan származom, ahol születtem. Ha nem kellek nektek, akkor találok mást magamnak!

– Előfordulhat, hogy a rosszakhoz állsz, Adrienne.

– Akkor akadályozz meg benne! Vegyél fel!

– Beszélnem kell a szüleiddel...

– Azt nem! Nyugodtan élnek Baltimore-tól északra, a tengerparton. Aggódnának miattam, és ezzel csak bajt okoznának. Találj nekem egy fordítói állást, tegyél be konzultánsnak valamelyik kereskedelmi vállalatához – gondold ki bármit! Mitch bácsi, te is óraadó tanár voltál az egyetemen, és mi nem szoltunk semmit!

– Te nem tudtad, drágám...

– Egy frászt nem tudtam!. A suttogások a házban, mielőtt Mitch bácsi valamelyik "barátja" megérkezett volna, az, hogy mindig a szobámban kellett maradnom, míg egy éjjel három férfi érkezett, mindegyik pisztollyal az övében, amit azelőtt soha nem láttam...

– Az egy rendkívüli helyzet volt. Édesapád megértette.

– Akkor te is érts meg engem, Mitch bácsi! Muszáj megtennem!

– Rendben van – adta be a derekát M. J. Payton. – Egy dolgot azonban tisztázzunk, ifjú hölgy. Tanfolyamon fogsz részt venni Fairfaxban, Virginiában,

egy olyan táborban, amelyiknek nyoma sincs a térképen. Ha nem sikerül a vizsgád, semmit sem tehetsz érted.

– Rendben van – vágta rá mosolyogva Adrienne Kalila Rasad. – Akarsz fogadni?

– Veled nem, te tigriskölyök. Gyere, menjünk ebédelni! Ugye nem szoktál inni?

– Nem igazán.

– Én igen. Most is fogok, de fogadni nem leszek hajlandó veled.

Payton pénztárcájának jót tett, hogy elállt a fogadástól. Az 1344. számú jelölt csoportelsőként fejezte be a kegyetlen, tízhetes tréninget a virginiai Fairfaxben. Jobbnak bizonyult, mint huszonhat férfi, és ebben Mitch bácsi szerint része volt a többiekénél sokkal erősebb motivációjának is: félig arab volt.

Mindez több mint kilenc évvel azelőtt történt, hogy egy péntek délutánon Mitchell Jarvis Fayton rettenetesen megdöbbsen, mert a washingtoni Hilton Hotelből felhívta a kairói székhellyel a nyugatmediterrán szektorban működő, Adrienne Rasad területi ügynök. Mi az ördögöt keres ő a városban? Kinek az engedélyével hívták vissza a posztjáról? A különleges tervező osztály alá rendelt tisztek, s elsősorban az ő tisztjei, csak rajta keresztül kaphatnak utasítást! Ez egyszerűen hihetetlen! Az pedig, hogy Adrienne nem akart Langleybe menni, hanem ragaszkodott ahhoz, hogy egy csendes arlingtoni étteremben találkozzanak, még idegesebbé tette MJ-t. Pláne, hogy a "kishúga" még azt is közölte vele: "Nagyon fontos, hogy senkivel ne találkozzak, akit ismerek vagy aki ismerhet engem, Mitch bácsi!" A különös hangsúlytól eltekintve is, egyetemista kora óta egyszer sem szólította Mitch bácsinak. Payton biztos volt benne, hogy kishúga komoly bajban van.

Milos Varak a coloradói Durangóban szállt ki a repülőgépből, és rögtön a gépkocsikölcsönző ügynökség pultjához ment. Bemutatta hamis vezetői jogosítványát és hitelkártyáját, aláírta a bérleti szerződést, és a parkolóban álló kocsihoz ment. Aktatáskájában ott volt Colorado délnyugati részének részletes térképe, rajta a Mesa Verde Nemzeti Parkkal és a Cortez, Hesperus, Marvei és a körzet keleti szélén lévő Durango környékén található hotelekkel. Bármilyen részletes volt is a térkép, Mesa Verdét mint várost nem tüntették fel rajta, mert azon települések közé tartozott, amelyek inkább csak az emberek képzeletében élnek, mint a valóságban. Alig néhány házból állt, valamint egy vegyeskereskedésből, egy fodrászüzletből, egy magánrepülőtérből és Dzsi-Dzsi bárjából. Mesa Verdének nem voltak lakosai, rajta csak áthajtottak az emberek. A környékbeli farmereknek, a munkásaiknak és azoknak az elszánt utazóknak a kényelmére jött létre, akik rendszerint eltévesztették az új-Mexikóba és Arizonába vezető utat. Az isten háta mögötti helyhez nem igazán illő repülőtér annak a körülbelül tucatnyi gazdag birtokosnak a kényelmét szolgálta, akik a környéken építették fel a zsúfolt városoktól és zajos, üdülőhelyektől távoli, a nyugodt pihenést szolgáló házukat, ők persze csak nagyon ritkán vagy egyáltalán nem látták az országút mellett meghúzódó vegyeskereskedést, a fodrászüzletet és Dzsi-Dzsi bárját. Ha szükségük volt valamire, azt általában Denverből, Las Vegasból vagy Beverly Hillsből hozatták maguknak – ezért is kellett a repülőtér. A kivételt köztük Evan Kendrick képviselő jelentette, akinek a környékbeli legnagyobb meglepetésére sikerült bekerülnie a kongresszusba.

Varak azonban nagyon szerette volna látni az országútnak azt a szakaszát, amit Mesa Verdeként, vagy ahogy Emmanuel Weingrass nevezte, egyszerűen csak Verdeként emlegettek a vidék lakói. Látni akarta, hogyan öltözködnek ott az emberek, hogyan járkálnak az utcán, mennyire törte meg testüket a terméketlen vidéken folytatott kemény mezőgazdasági munka. A következő negyvennyolc órában ugyanis hasonlóvá akart válni hozzájuk, közéjük akart olvadni, mert el szeretett volna végezni egy végtelenül szomorú, de elengedhetetlen feladatot. Varak tudta, ha az Inver Brasson belül árulója van az Inver Brassnak, akkor azt neki feltétlenül meg kell találnia.

Egy és háromnegyed órás vezetés után végre megtalálta Dzsi-Dzsi bisztróját.

Érezte, hogy ezen a helyen hiba volna öltönyben mutatkoznia, ezért inkább levetette a zakóját, és bement az utca másik oldalán lévő vegyeskereskedésbe.

– Magát még nem láttam errefelé – jegyezte meg az öreg tulajdonos, aki éppen rizst pakolt ki az egyik polcra, amikor Varak az üzletbe lépett. – Jó érzés néha új arcokat látni. Új-Mexikóba tart? Nem kell vásárolnia semmit, anélkül is szívesen megmutatom az utat. Mindenkiel megtenném, de furcsák az emberek, mindig kötelességüknek érzik, hogy vegyenek valamit, amikor csak az utat

szeretnék megérdeklődni.

– Nagyon kedves, uram – válaszolta Varak –; de nekem is vásárolnom kell. Szerencsére nem a saját pénzemet költöm, hanem a munkaadómét. Rendeltünk ugyan rizst Denverből, de késik a szállítmány.

– Aha, szóval valamelyik nagykutyának dolgozik a hegyekben. Vegyen csak, amit akar, de rögtön fizessen és vigye is el. Az én koromban már nem foglalkozik házhoz szállítással az ember.

– Eszembe sem jutott, hogy ilyesmit kérjek, uram.

– Maga valahonnan külföldről való, ugye fiam?

– Skandináv vagyok – válaszolta Varak. – Átmenetileg foglalkozom a beszerzéssel, amíg a sofőr beteg – levett a polcra három kis zsák rizst, és a pultra rakta, a boltos pedig a pénztárgéphez lépett.

– Kinek dolgozik?

– Kendricknek, de ő nem is ismer...

– Nem akármilyen, amit ez az Evan gyerek csinált, ugye? A képviselőnk Omán hőse! Ha ilyesmit hall az ember, büszkén kihúzza magát, ahogy az elnök is mondta.

Háromszor-négyszer járt nálam. Remek fickó, közülünk való, ha érti, mire gondolok.

– Én sajnos még nem találkoztam vele.

– Az öreg Mannyt viszont biztosan ismeri, ha nála dolgozik. Én mondom magának, remek fickó az az örült zsidó.

– Biztosan.

– Hat dollár és harmincegy cent lesz, fiam. Az egy centet nyugodtan elhagyhatja, ha nincs magánál.

– Azt hiszem, lesz... – Varak kotorászni kezdett a zsebében. – Gyakran jár ide Mr.... Manny?

– Eléggé. Havonta kétszer-háromszor. Mindig valamelyik ápolónőjével érkezik, aztán mihelyt az hátat fordít neki, rögtön bemenekül Dzsi-Dzsihez. Csoda egy pasas! Itt a visszajáró, fiam.

– Köszönöm – Milos felnyalábolta a rizseszsákokat, és már indult is volna kifelé, de az öreg boltos következő mondatára megtorpant.

– Valamelyik lány nagyon megharagudhatott rá, mert Evan mostanában figyelteti az öreg csibészt. De maga ezt biztosan tudja.

– Hát persze – válaszolta Varak, és mosolyogva visszanézett az idős emberre. – Hogyan találta ki?

– Tegnap történt – felelte az öreg kereskedő. – A ház körüli nagy felfordulásban Manny elcsípte Jake kocsiját, és lehozatta magát Dzsi-Dzsi-hez. Láttam, amikor megérkezett, és kimentem az üzlet elé, hogy odakiáltsam neki, milyen nagyszerű híreket hallottunk. Kiabált valamit, amit nem értettem tisztán, aztán bement a bárba. Akkor vettem észre azt a másik, lassan közeledő kocsit, és benne a fickót a telefonnal. Dzsi-Dzsivel szemben parkolt le, és ki se szállt az autóból, csak figyelte a bejáratot. Egy idő után megint elővette a telefont, mondott bele valamit, és bement Gonzalezhez. Közben senki nem járt arra, ebből gondolom, hogy Manny után mehetett.

– Megmondom majd neki, hogy legyen óvatosabb – felelte mosolyogva Varak. – Hogy biztos legyek benne, ugyanarról beszélünk, megmondaná, hogyan nézett ki?

– Városi ember volt, elegáns ruhában, lenyalt hajjal.

– Sötét volt a haja, ugye?

– Nem, inkább vöröses.

– Aha, szóval ő volt – játszott meggyőzően a bennfentest Varak. – Körülbelül olyan magas, mint én?

– Én inkább azt mondanám, hogy egy kicsivel, vagy talán nem is olyan kicsivel magasabb.

– Hát persze – bólintott a cseh. – Azt hiszem, mindenki úgy van vele, hogy magasabbnak hiszi magát, mint amilyen valójában. Egy kicsit vékonyabb nálam, bár az is lehet, hogy csak a magassága miatt látszik annak...

– Igen, ő az! – csillant fel a boltos szeme. – Nincs rajta annyi hús, mint magán, az biztos.

– A barna Lincolnnal lehetett.

– Nekem kéknek tűnt és jó nagynak, de én már nem tudom megkülönböztetni egymástól ezeket a mai kocsikat. Mindegyiket egyformának látom, mint a bogarakat.

– Köszönöm, hogy figyelmeztetett, uram. Megmondom a fiúknak, hogy legyenek óvatosabbak, ne idegesítsük feleslegesen Mannyt.

– Amiatt ne aggódjon, hogy esetleg elszólom magam. Mannynek komoly műtétje volt, és ha Evan úgy gondolja, hogy vigyázni kell rá, én tökéletesen egyetértek vele. Az öreg Manny egyáltalán nem vigyáz az egészségére, Dzsi-Dzsi is vizezi a whiskyjét, ha meg tudja csinálni úgy, hogy észre ne vegye.

– Még egyszer köszönöm. Megmondom majd a képviselőnek, milyen sokat segített.

– Azt hittem, hogy nem ismerik egymást.

– Majd ha találkozunk, úgy értettem. Viszontlátásra.

Milos Varak visszaült a bérelt kocsiba, és elhajtott a vegyeskereskedés, a fodrászüzlet és Dzsi-Dzsi bárja mögött húzódó országúton. Magas, karcsú férfi, gondosan fésült vörös hajjal, egy nagy kék szedánban. A vadászat megkezdődött.

– Ezt egyszerűen nem hiszem – suttogta Mitchell Jarvis Payton.

– Pedig jobb, ha elhiszed, MJ – válaszolta Adrienne Rasad az arlingtoni olasz étterem végében, a vörös kockás abrosszal leterített asztal fölött előrehajolva.

– Mennyit tudtál te valójában az ománi dolgokról?

– Négy-nullás művelet volt, amit a külügyminisztérium irányított, és tőlünk csak Lester Crawford vett részt benne, ő kérte a délnyugati térségben dolgozó legjobb és legtöbb kapcsolattal rendelkező embereink listáját. Ez minden, amit tudtam. Lehet, hogy akadnak nálad felkészültebbek is, de ami a kapcsolatokat illeti, messze te vagy a legjobb.

– Gondolnod kellett rá, hogy az akció a túsokkal van kapcsolatban.

– Hát persze, mindannyian gondoltunk rá, és hogy őszinte legyek, először nem tudtam, mit tegyek. Tudtam a barátságodról Ahmeddel, a feleségével, és feltételeztem, hogy mások is tudnak róla. Először nem akartam megadni a nevedet Lesnek, de a korábbi eredményeid és a királyi családhoz fűződő kapcsolataid miatt muszáj volt. Arra is gondoltam, hogy... ha személyes megfontolások miatt kihagylak az ügyből, és te ezt valamilyen úton-módon megtudod, a fejemet fogod venni.

– Biztos, hogy megtettem volna.

– Egy kisebb bűnomet azért muszáj bevallanom – folytatta szomorú mosollyal a szája szögletében Payton. – Amikor az egésznek vége lett, elmentem Crawfordhoz, és közöltem vele, hogy ismerem ugyan a szabályokat, de tudni akarom, jól vagy-e. Rám nézett azokkal a hideg halszemeivel, és megmondta, hogy visszamentél Kairóba. Volt egy olyan érzésem, hogy még ezt is nehezebbre esett elárulni... Most pedig itt vagy, és azt mondod, hogy közölünk valaki kiadta az egész műveletet. Egy négy-nullás vállalkozást évekre, sokszor évtizedekre el szoktak temetni! Vannak még a második világháború idejéből származó dokumentumok, amelyek a jövő század közepe előtt nem fognak napvilágra kerülni, bár akkor sem biztos.

– Ki ellenőrzi ezeket a feljegyzéseket, dossziékat, MJ?

– Teljes feledésre vannak ítélve. Az ország különböző részein lévő archívumokban tartják őket, fegyveres őrök vigyáznak rájuk, és olyan fejlett a biztonsági rendszer, ami behatolás esetén nemcsak minket riaszt itt Washingtonban, hanem a külügy és a védelmi minisztérium megfelelő részlegeit és a Fehér Házat is. Az utóbbi húsz évben a fejlett számítógépek megjelenésével az információk többsége adatbankokba került, amelyekhez a hozzájutási kódot részletekben, a három fő hírszerző szolgálattól és az Ovális Irodától lehet csak beszerezni. A létfontosságúnak tekintett eredeti dokumentumokat még ennél is szigorúbban biztosítják – Payton figyelmeztetően felemlte az ujját. – Teljes feledés, drágám. Betörés- és lopásbiztos.

– A jelek szerint távolról sem az – mondott neki ellent a kairói ügynök.

– Miután a dokumentumok a rendeltetési helyükre jutnak, azután igen – ragaszkodott az állításához MJ. – Azt hiszem, jobb, ha elmondasz mindent, amit tudsz, és amit a képviselőtől hallottál. Ha igaz az, amit az előbb hallottam tőled, akkor a csirkefogót valahol a titkosításról döntők és az adatbank között kell keresni.

Adrienne Kalila Rasad kényelmesen hátradőlt a széken, és mesélni kezdett. Nem titkolt el semmit szeretett Mitch bácsija elől, még a bahreini szeretkezést sem. – Sem szakmai, sem egyéb szempontból nem bánom, hogy így történt, MJ.

Rettenetesen kimerültek és ijedtek voltunk, s ő valóban végtelenül rendes ember. Erről ma délelőtt, Marylandben is meggyőződtem.

– Az ágyban?

– Uram teremtőm, dehogy! Abból, amit elmondott arról, miért csinálta azt, amit csinált, miért lett képviselő, amiről egyébként le is akar mondani.

– Olyasmit vélek felfedezni benned, amit már régen hiányolok. Tévednék, ha azt

mondanám, hogy érzel iránta valamit?

– Képmutatás lenne azt mondani, hogy nem, de nem hiszem, hogy ez valami komoly dolog lenne. Azt hiszem, egyelőre mindkettőnknek sokkal jobban izgatja a saját dolga, mint az, hogy mit akar a másik. Ennek ellenére kedvelem őt, MJ, valóban kedvelem. El tudja érni, hogy ne rajta, hanem vele együtt nevessek.

– Az nagyon fontos – válaszolta Payton, ha lehet, még az előbbinél is szomorúbb arccal. – Én olyat se találtam, aki igazán meg tudott volna neveltetni, nemhogy olyat, akivel együtt kacagtam volna. Persze, ez inkább az én hibám. Mindig indokolatlanul nagyok voltak az igényeim.

– Neked nincsenek hibáid, úgyhogy nekem még te se mondj ilyesmit magadról – figyelmeztette Adrienne.

– Apád mindig meg tudta neveltetni édesanyádat. Bármilyen gondjaik is voltak, gyakran irigyeltem őket. Tényleg meg tudta neveltetni.

– Az csak védekezés volt. Anya sokáig azt hitte, hogy apa háromszor kimondja a válás szót, és neki mennie kell.

– Hülyeség! Apád mindig istenítette anyádat – válaszolta Payton, és olyan természetességgel, mintha soha nem kanyarodtak volna el a maszkati válságtól, visszatért hozzá: – Miért ragaszkodott Kendrick ahhoz, hogy névtelen maradjon? Tudom, ezt már említetted, de tedd meg, hogy még egyszer elmondod.

– Gyanakvónak tűnsz, pedig nem kellene annak lenned. A magyarázat tökéletesen logikus. Vissza akart menni, és folytatni akarta ott, ahol őt vagy hat évvel ezelőtt abbahagyta. Az ománi teherrel a nyakában, úgy sejtette, nem teheti ezt meg. Igaza volt, mert mindenki a fejét követeli a palesztin fanatikusként. Ahmedig és azokig, akik segítettek neki, de most halálra vannak rémülve attól, hogy lelepleződhetnek. Az utóbbi két napban történtek tökéletesen őt igazolják. Még mindig vissza szeretne menni, de nem teheti, mert nem engednék.

Payton arcán a szomorúságot a vegytiszta, gyanakvó szakmai kíváncsiság váltotta fel. – Értem én ezt, kedvesem, de te csak tőle hallottad, hogy vissza akart, vissza akar menni.

– Én hiszek neki – felelte Rasad.

– Lehet, hogy ő is őszintén hiszi – mondta békülékenyen a különleges tervezés főnöke, de kis szünet után hozzáfűzte: – Most, miután újragondolta a dolgokat és megpróbálta tisztázni magában a történeteket.

– Ez rettentő rejtélyesen hangzik, MJ. Megmondanád, mire gondolsz?

– Lehet, hogy csak egy apróság, de szerintem érdemes odafigyelni rá. Egy olyan ember, aki valóban el akar tűnni Washingtonból, és nem csupán pályát akar módosítani, hogy jól menő ügyvédi irodában kamatoztassa a kormányzati vagy törvényhozási munkában szerzett tapasztalatait, szóval egy ilyen ember rendszerint nem dobja oda a kesztyűt a Pentagon nagyhatalmúinak a televízióban is közvetített meghallgatáson, nem szerepel vasárnap délelőtti politikai magazinokban, amelyeknek a legnagyobb nézettségük, és nem tart a nagyközönségnek szánt, provokatív hangvételű rögtönzött sajtóértekezleteket. Arra sem vállalkozik, hogy ő legyen a hírszerzési albizottság feketebáránya, aki állandóan kényelmetlen kérdéseket tesz fel, amelyek ugyan nem jutnak el a közönséghez, de arra jók, hogy forgalomban tartsák a nevét a fővárosban, összefoglalva, ezek a megnyilvánulások nem jellemzőek az olyan emberre, aki ki akar szállni a politikából és le akar mondani a vele járó előnyökről. Nem érzed ezt az ellentmondást?

Adrienne Rasad bólintott, és rögtön válaszolt is: – Erről is beszéltem vele. Még azzal is megvádoltam, hogy a nyilvánosság előtt akar tanúvallomást tétetni velem, mert politikai ambíciói vannak. Rettenetesen dühös lett, minden ilyen feltételezést a leghatározottabban elutasított, és azt mondta: semmi mást nem akar, csak eltűnni Washingtonból.

– Lehet, hogy ez volt a második gondolata? – vetette fel Payton. – Azért kérdezem, mert minden normális emberé ez lett volna. Tegyük fel, hogy ez a nagyon sikeres egyén – merthogy individualista, az biztos, ismerem ezt a típust – megkapja a Potomac vírust, ráérez a washingtoni ízekre, és igyekszik minden lehetőséget kihasználni, beleértve azt is, amit Ománban tett. Aztán felébred az álomból, és belegondol: Teremtő isten, mit tettem? Mit keresek én itt, amikor nem is tartozom közéjük... Tudod, nem ez lenne az első ilyen eset. Rengeteg kiálló férfit és nőt veszített már ez a város, akik mind arra a megállapításra jutottak, hogy nem tartoznak ide, nem illenek ebbe a környezetbe. A legtöbben közülük független, önálló egyéniségek, akik más területeken már sikereket értek el, és ezért szilárdan hisznek ítéleteik helyességében. Ha nem él bennük

olthatatlan vágy a hatalom iránt –: ami megérzésed szerint hiányzik Kendrickből, és én hiszek a megérzéseidnek –, akkor ezek az emberek képtelenek elviselni a rendszerünkkel együtt járó végtelen, sokszor terméketlen vitákat és az állandó kompromisszumokat. Nem lehetséges, hogy ez a mi képviselőnk is közéjük tartozik?

– Tökéletes jellemzésnek mondanám, de ez is csupán megérzés.

– Nem lehetséges hát, hogy ez a vonzó fiatalember...

– Enyje, Mj – vágott közbe Rasad. – Ez most olyan öregesen hangzott.

– Úgy teszek, mintha nem is hallottam volna a megjegyzést, mert a világért sem akarnálak megbántani.

– Elfogadom a nagylelkűségedet.

– Nem nagylelkűség, pusztán jólneveltség, húgocskám. Szóval, nem lehetséges, hogy a barátod egy szép napon felébredt, és azt mondta magának: Szörnyű hibát követtem el azzal, hogy hőst csináltam magamból. Valahogy vissza kellene csinálni.

– Megtörténhetett volna, ha hazug lenne, de nem hiszem, hogy az.

– Az ellentmondást azonban látod a viselkedésében, nem? Csinált valamit, és most azt állítja, hogy a látszat csal, a szándéka pont a fordítottja volt annak, ami abból kiderül.

– Te most arra gondolsz, hogy túl vehemensen tiltakozik, én pedig azt mondom, nem, mert nem hazudik sem magának, sem nekem.

– Én csak arra törekszem, hogy minden lehetőséget végigzongorázzak, mielőtt nekiállnánk keresni azt a csirkefogót, aki – ha igazad van – kiadta a titkot egy másik csirkefogónak, annak a szőke hajúnak... Beszélte arról Kendrick, miért ment neki a nyilvánosság előtt a Pentagonnak és az egész hadiiparnak, a hírszerzést illető kevésbé nyilvános, de azért sokak által ismert bírálatairól már nem is beszélve?

– Azért, mert olyan helyzetbe került, hogy kimondhatta azokat a dolgokat, amelyekről hiszi, hogy ki kell mondani őket.

– Kész? Ennyi a magyarázat?

– Igen.

– Ahhoz azonban, hogy szólni tudjon, és oda is figyeljenek rá, megfelelő pozícióba kellett kerülnie. A Partridge-bizottság, a hírszerzési albizottság tagjait politikai döntések alapján válogatják ki. Négy száz tagja van a kongresszusnak, aki a feleségét is gondolkodás nélkül eladná, ha megkaphatná érte ezeknek a helyeknek valamelyikét. Az ilyen megbízatás senkinek sem hullik az ölébe, ezekért a kinevezésekért keményen meg kell harcolni. Ezt ő hogyan magyarázza?

– Sehogy. Egyszerűen az ölébe hullottak a kinevezések. Ahelyett, hogy harcolt volna értük, inkább azért küzdött, hogy megszabaduljon tőlük.

– Tessék? – M. J. Payton nem tudta és nem is akarta titkolni, mennyire meg van döbbenve.

– Azt mondta, ha nem hiszek neki, kérdezzem meg a vezető munkatársát, aki rábeszélte, hogy fogadja el a kinevezését a Partridge-bizottságba, aztán menjek el a képviselőház elnökéhez, és érdeklődjem meg attól a bűnpártoló vén ír varázslótól, mit mondott neki Eván, hogy hova menjen az albizottságával együtt. Egyik megbízatást sem akarta, de megmagyarázták neki, hogy ha nem fogadja el őket, akkor nem lesz beleszólása abba, kit válasszanak meg a coloradói kilences választókörzet képviselőjének. Ezt nagyon fontosnak tartja, azért vállalta el az egész képviselőiséget, hogy kiüssön a nyeregből egy csirkefogót, és nem akarja, hogy másik jöjjön a helyébe.

Payton hátradőlt a széken, szemét résnyire zárta, és tenyerébe fogta az arcát. Az évek során Adrienne Rasad megtanulta, mikor kell csendben maradnia, és semmivel sem zavarnia pártfogóját a gondolkodásban. Így tett most is, és közben felkészült minden lehetséges válaszra, csak arra nem, amit végül Paytontól hallott: – Így már egészen másképp néz ki a játék, kedvesem. Ha jól emlékszem, azt mondtad Kendricknek, hogy valaki feltámasztotta, mert úgy érezte, több megbecsülést érdemel annál, amennyit kapott. Félek tőle, hogy még ennél is komolyabb dologról van szó. A képviselőnket beprogramozták.

– Te jó isten! Mire?

– Azt még nem tudom, de azt hiszem, tanácsos lesz kideríteni. Nagyon csendesen, nagyon óvatosan. Itt valami egészen szokatlan dologgal állunk szemben.

Varak meglátta a nagy kék szedánt. A kocsi Kendrick házatól több száz méterre nyugatra, az erdőbe vágott keskeny, kanyargós úton parkolt, és nem ült benne

senki. Varak már szétnézett a képviselő sövénnel körülvett, és néhány kitartó riporter és tévéstáb által még mindig megszállva tartott birtokán, s éppen északnak, egy Cortez külvárosában lévő motelbe tartott, de a szedánt felfedezve változtatott a tervén. Továbbhaladt az első kanyarig, és az út szélén sűrűn növő bokrok közé vezette a kocsiját. A jobb első ülésen heverő aktatáskájából kivett néhány holmit, zsebre rakta őket, kiszállt, halkan becsukta az ajtót, és a fák között visszament a szedánhoz. Hátulról közelítette meg, a bokrok felől, és alaposan átvizsgálta, hogy nincs-e benne riasztóberendezés vagy egyéb, a behatolást megakadályozó szerkezet.

Hamar rá is bukkant egy olyan megoldásra, amely rögtön elárulta, hogy ez a gépkocsi komolyabb értékeket rejthet, mint néhány ékszer, esetleg üzleti papír. Végig az ablakok alsó peremén apró, a karosszéeriába fúrt lyukak sorakoztak – fűvókák a nem halálos, de a kocsiba behatolni akarót hosszabb időre elkábító és mozgásképtelenné tevő permet számára. A védekezésnek ezt a módját eredetileg diplomatak számára találták ki, akik olyan országokban működtek, ahol gyakran érhetette támadás őket, és ahol megvédésükön kívül az is fontos volt, hogy a támadókat elfogják és kihallgassák. A bénító szert kibocsátó szerkezetet a sofőr ugyanúgy működésbe hozhatta, mint az utas nélkül parkoló kocsiban bekapcsolva hagyott riasztókészülék. A támadás vagy kocsifeltörés elhárításának ez a módja világszerte hamarosan népszerűvé vált a gazdag autótulajdonosok körében is, s a berendezés gyártói alig győzték a megrendelések teljesítését.

Varak gyorsan körbepillantott, majd a kocsi mögé sietett, elővett valamit a zsebéből, és bebújt a jármű alá. Nem egészen kilencven másodperccel később mászott elő, beszaladt a bokrok közé, és várt.

A magas, karcsú alak negyvenegy perc múlva tűnt fel az úton. A férfi nyitott felöltője alatt mellényes sötét öltönyt viselt, gondosan fésült vörös haja volt, s Milos rögtön meg is állapította magában, hogy megbízójának lenne még mit tanulnia a titkos technikák alkalmazásáról – először is azt, hogy könnyen megjegyezhető, vörös hajú ügynököt soha nem szabad alkalmazni. A férfi először a jobb oldali első, majd a vezetőülés felőli ajtót nyitotta ki. Lehajolt – nyilván azért, hogy a riasztót kikapcsolja –, majd beszállt a kocsiba és indított. Alig indult be a nagy teljesítményű motor, az alváz alól először erős zörgő hang hallatszott, majd füst csapott fel, amit a szétrepedő fém reccsenése követett. A kipufogódob és a cső robbant szét, s az ablakok alól már spriccelt is elő minden irányban a bénító gáz. Varak zsebkendőt szorított az arcára, mélyen lebukott a bokrok közé, és csak akkor egyenesedett fel, amikor a felhő a magasba szállva lassan szétoszlott.

A kocsiban ülő férfi, gázmaszkkal az arcán és pisztollyal a kezében, idegesen forgolódva várta a támadást, s mikor az elmaradt, láthatóan zavarba jött. A kocsitelefonért nyúlt, felvette a készüléket, de rögtön el is bizonytalanodott, és Milos azt is tudta, miért. Biztosan eszébe jutott, hogy ha riasztja az ötven, ötszáz vagy éppen ötezer kilométerre lévő feletteseit, s aztán kiderül, hogy csak egyszerű műszaki problémáról volt szó, akkor nem kis letolásban lesz része. Ezért inkább letette a telefont, és sebességre rakta a kocsit, de ettől a motor hangja olyan fülsiketítővé vált, hogy rögtön ki is kapcsolta. Aki ilyen járművet használ, állapította meg magában Varak, az igyekszik kerülni a feltűnést, és inkább gyalog próbál meg elvergődni a legközelebbi autójavító műhelybe, hogy bevontattassa a kocsit. A magas férfi, vörös haja ellenére, profi volt, és legalább húsz percet várt. Miután megbizonyosodott róla, hogy közvetlen támadás nem fenyegeti, óvatosan kiszállt, és a kocsi végéhez ment. Egyik kezében a pisztollyal, a másikban erős fényű elemlámpával körbenézett, és lehajolt. Milos, ügyelve rá, hogy zajt ne csapjon, gyorsan az út felé indult, mert tudta, hogy a férfi másodperceken belül fel fogja fedezni a kipufogócsőbe dugott hőfejlesztő plasztikot, és a gyémántélű, fogazott kés ejtette karcolásokat a dobon. Igaza volt, két és fél méterre lehettek egymástól, mikor ez bekövetkezett.

– A szentségit! – kiáltott fel a vörös hajú. Hátraugrott és automatáját lövésre készen tartva előbb jobbra, aztán balra pillantott. A cseh óvatosan széthajtogatta maga előtt az ágakat, felemelte a táskájából magával hozott, széndioxid gázzal hajtott nyílpisztolyt, és lőtt. A tűszúrást megérezve a férfi a földre dobta elemlámpáját, s a nyakához kapott. Idegesen próbálta kitépni magából a tűt, heves mozdulataival még gyorsabbá téve a kábító szérumot az agyába juttató véráramot. Nyolc másodperc elég volt ahhoz, hogy a szer hasson: a férfi a földre zuhant, teste néhányszor még megrándult, aztán mozdulatlaná merevedett. Varak hozzálépett, gyorsan behúzta a bokrok közé, s miután

pisztolyát és elemlámpáját is behozta az útról, hozzálátott, hogy átkutassa a zsebeit.

Hamis papírokra számított, de valódiakat talált, amelyekből kiderült, hogy a férfi a Szövetségi Nyomozó Iroda különleges ügynöke. Két hónapja és tíz napja osztották be az egységéhez – egy nappal az Inver Brassnak a marylandi Cynwid Hollow-ban megtartott összejövetele után.

Milos eltávolította a tűt, kihúzta az útra és a kék szedán hátsó kerekének támasztotta a férfit. Az elemlámpát és a pisztolyt a vezetőülés alá dugta, bezárta a kocsit, és sietős léptekkel a kanyaron túl leállított, bérelt autójához indult. Minél előbb telefont akart találni, hogy beszélhessen egy ismerőseivel az FBI washingtoni központjában.

– Az egység létrehozását nem itt rendelték el – válaszolta Varak FBI-os ismerőse. – A kormányzat kérte, és amennyire meg tudtam állapítani, Kaliforniába rendelték ki, San Diegóba.

– Ha jól tudom, a Fehér Ház nem Kaliforniában van – ellenkezett Milos.

– Van viszont egy másik ház, ha elfelejtette volna.

– Tessék?

– Mielőtt folytatnám, egyezzünk meg valamiben! Információkra van szükségem egy Prágából irányított, itthoni akcióval kapcsolatban. Nem nagy ügy, de zavaró. Segít nekünk?

– Hát persze. Mindent megteszek, amit tudok; Szóval, miféle ház van San Diegóban, ami miatt az Iroda különleges egységet állít fel?

– Ezt sem tudja? Az Egyesült Államok alelnökéé.

Ezek szerint elkezdődött. Varak nem válaszolt, csak csendben a helyére akasztotta a kagylót.

K Ö N Y V E K

A sorozat főszerkesztője: Ivanics István

Felelős szerkesztője: Morcsányi Géza

Szerkesztő: Talpas János

Műszaki szerkesztő: Hupján Mária

Kiadja az I. P. C. Könyvek Kft.

Felelős kiadó: Ivanics István

Szakra Lapnyomda, Budapest, 92-2036

Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

ISBN 963 7930 39 6

I. kötet: ISBN 963 7930 43 4

HU ISSN 0860 2929

Megjelent 20,7 (A/5) ív terjedelemben

ROBERT LUDLUM

IKARUSZ HADMŰVELET

II.

A mű eredeti címe: The Icarus Agenda
Copyright © 1983 by Robert Ludlum
Fordította: Fazekas László
Címlapterv: Szabó Árpád
Hungarian translation © Fazekas László, 1992.

26.

Öt hét telt el a Fehér Ház Kék Termében rendezett, szerencsétlenül alakult kitüntetési ünnepség óta. Az apróbb kisiklásokat kétségtelenül az okozta, hogy Dennison ceremóniamester a kitüntetett helyett megpróbálta a Szabadság érdemrend átadójára irányítani a jelenlévők és a tévénézők figyelmét. A haditengerészet fúvószenekarának karnagya sajnálatos módon félreértette a személyzeti főnöktől kapott utasításokat, s ahelyett, hogy az elnök szavainak lágy aláfestéseként pianissimóban lejátszatta volna az America the Beautiful című dalt, fortissimóba csapott, s a zenekar minden más hangot elnyomva rázendített a Stars and Stripes című lendületes indulóra. A megzavarodott dirigensnek kellett egy kis idő, míg rájött a tévedésére. Mikor Kendrick képviselő a mikrofonhoz lépett, hogy megköszönje a kitüntetést, szerencsére rátalált a pianissimóra, és kellően érzelmes aláfestést szolgáltatott az ünnepelt szerény. Önmaga érdemeit kisebbítő szavaihoz. A ceremóniamester legnagyobb megrökönyödésére Kendrick félrerakta az ünnepség megkezdése előtt tíz perccel a kezébe nyomott, előre megírt beszédét, s ahelyett, hogy az elnöktől "titokban kapott, de rendkívüli segítséget" méltatta volna, azoknak mondott köszönetet, akiknek a nevét ugyan nem említhette meg, de akik megmentették az életét, és hozzájárultak a maszkati válság megoldásához. Ez volt az a pillanat, amikor Langford Jennings tanácsadóinak táborából felhangzott a mindenki által jól hallható "Bassza meg!".

Az utolsó csapást a ceremóniamester egyértelműen magának köszönhette. A fényképezés idején,

amikor biztonsági megfontolásokból riportereket már nem engedtek az esemény főszereplőinek közelébe, Herbert Dennison előhúzott egy üveg Maaloxot a zsebéből, és lazán meghúzta. A kamerák, mintha vezényszóra történt volna, egyszerre feléje fordultak, s az elnök is megütközve nézett rá. Ez már túl sok volt a savtúltengésben szenvedő személyzeti főnöknek – keze megrándult, és a krétafehér folyadék végigömlött elegáns, sötét zakóján.

Az ünnepség végén Langford Jennings barátságosan átölelte Evan vállát, és kiment vele az előcsarnokba. – Remekül ment minden, képviselő, leszámítva néhány dolgot, amit az a seggfej elrontott – mondta az elnök.

– Óriási nyomás nehezedett rá, uram. Én nem lennék ilyen szigorú a megítélésében – válaszolta Kendrick.

– Ugye adott magának egy előre elkészített szöveget, amit szépen félre is tett?

– Igen, tulajdonképpen ez történt.

– Nagyszerű. Jó, hogy nem olvasta fel, mert az egésze ordítottnak volna az előre megrendezettségre. Köszönöm, Evan.

– Nincs mit, uram – válaszolta Kendrick, nem szűnve meg csodálkozni azon, hogy ez a különös, karizmatikus egyéniség újabb és újabb meglepetéseket tud szerezni neki.

A következő öt hét pontosan úgy telt el, ahogyan azt Evan előre sejtette. Az újságírók valóságos ostrom alá vették, de ő szilárdan tartotta magát Herbert Dennisonnak tett ígéretéhez, és nem óhajtotta megszegni a szavát.

ViSSZAUTASÍTOTT minden interjúkérést, arra hivatkozva, hogy ha egynek eleget tesz, akkor a többit is teljesítenie kell, és ez sok időt von el képviselői feladataitól, amelyeknek egyébként még mindig eleget tett. A Colorado kilences választókerületében novemberben megtartott választás formaságnak bizonyult, mivel az ellenzék még csak jelöltet sem volt képes állítani Kendrickkel szemben. A sajtóban azért akadtak olyanok, akiket nem volt könnyű lerázni.

– Hálátlan alak – morgott Ernest Foxley, az ismert televíziós műsorvezető. – Nekem köszönheti az áttörést, tőlem kapta az első igazi lehetőséget a nyilvános szereplésre.

– Úgy látom, nem érti, miről van szó – vitatkozott vele Kendrick. – Nem vágytam

semmiféle áttörésre, nem akartam a nyilvánosság előtt szerepelni.

A népszerű televíziós kissé elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna: – Tudja, mit? Hiszek magának, csak azt nem értem, miért.

– Azért, mert az igazat mondom, maga pedig profi a szakmájában, és megérzi az ilyesmit.

– Köszönöm, fiatalember. Továbbadom a szót, és megpróbálom leállítani a vadászatot, csak azt ígérje meg, hogy nem okoz nekünk több meglepetést. Rendben? Ez a beszélgetés járt Kendrick fejében, amikor egy kora decemberi délutánon a virginiai országúton hazafelé tartott. A fairfaxi ház néhány hét leforgása alatt komoly változásokon ment át a CIA-s Mitchell Payton elképzeléseivel összhangban. A különleges tervezési osztály vezetője első lépésként magas téglafalat hozatott a telek utca felőli határára, hogy csak a távirányítással működtethető kovácsoltvas kapun keresztül lehessen a ház közelébe jutni, a fal meghosszabbításában hasonló magasságú, mélyen a földbe ásvó acélrudakból álló kerítés húzódott, amely olyan erős volt, hogy szétrobbantani is nehezen lehetett volna, elfürészelni pedig egyáltalán nem, mivel a házhoz kirendelt örök rögtön meghallották volna az ezzel óhatatlanul együtt Járó zajt. Evan dolgozószobájába egy lehallgatás ellen tökéletesen védett telefont szereltetett Payton, és a házat telerakatta kijelzőkkel, amelyek vadul villogni kezdtek, ha hívás érkezett. A telefon mellé az igazgató irodájával összekapcsolt személyi számítógép került, hogy Payton a Kalilának és a képviselőnek szánt bővebb információkat is rögtön továbbítani tudja.

Az elnök nyilvánosság előtt elhangzott ígéretével összhangban a különleges tervezés villámgyorsan cselekedett, és magára vállalt minden, az Omán hőstét a terrorista megtorló akciójától védő biztonsági intézkedést. A zavartalan kommunikációt biztosító berendezéseket azonban csak később állították be, s a késedelem oka Kalila makacskodása volt. Először határozottan visszautasította az ötletet, hogy Kendrick házába költözzön, de tizenkilenc szállodában eltöltött nap és több, nehézkesen megszervezett, félreeső helyeken tartott találkozó után Mitch bácsi határozottan közölte vele.

– A fenébe is, kedvesem! Fogd már fel, hogy nincs az az indok, aminek az alapján a saját emberünket steril házba költöztethetem, a berendezésekkel pedig, amelyekre szükségünk van, nem rakathatok teli egy szállodai szobát. A körzetbe sem engedhetünk vissza, és Kairóból már meg is jött a lemondó nyilatkozat a D. C-be a Hivataltól. Beláthatod, hogy ezek után nincs más választásod.

– Én is megpróbáltam már győzködni – vágott közbe Kendrick, aki egy marylandi vidéki étterem különtermében Paytonnal szemben ült az asztalnál. – Ha a látszat miatt aggódik, akkor berakatom a Kongresszusi Értesítőbe, hogy a nagynéném a városba érkezett, és nálam szállt meg. Mi a véleménye egy idősebb, arcfelvarráson átesett nagynéniről szóló meséről?.

– Bolond! Rendben van, megadom magam – legyintett Kalila.

– Milyen berendezésekről van szó? – fordult Paytonhoz Evan. – Mire van szüksége?

– Olyasmire, amit csak mi tudunk beszerezni és működésbe helyezni – válaszolta a CIA osztályvezetője.

Másnap reggel egy telefontársaság emblémájával díszített szerelő kocsi jelent meg a háznál, és az egyenruhás munkások villámgyorsan a dolgukhoz láttak. Kábeleket húztak ki, berendezéseket cipeltek a dolgozószobába, és három órával és húsz perccel az érkezésük után működőképes állapotban a helyén volt a Mitchell Payton által igényelt felszerelés. Miután az előkészületek befejeződtek, Evan a Nebraska Avenue-ra hajtott, hogy elhozza Kalilát a szállodából.

– Hello, nénikém!

– Biztonsági zárat akarok a vendégszoba ajtajára! – válaszolta nevetve a nő, és nejlonszatyját a hátsó ülésre dobva beszállt Kendrick mellé.

– Ne aggódjon. Idősebb rokonokkal nem szokásom viszonyt kezdeni.

– Pedig előfordult már, de ezúttal nem fog – válaszolta szelíd eltökéltséggel a hangjában, a férfi felé fordulva Kalila. – Komolyan gondolom, amit mondtam, Evan. Ez itt nem Bahrein. Csak a munkánk közös, az ágyunk nem. Rendben?

– Ezért nem akart eddig hozzám költözni?

– Természetesen.

– Nem valami jól ismer – jelentette ki Kendrick rövid hallgatás után.

– Ez is hozzá tartozik a dologhoz.

– Akkor viszont lenne egy kérdésem. Korábban fel akartam már tenni, de attól tartottam, hogy félreérti.

– Hadd halljam!

– Amikor a múlt hónapban belépett abba a marylandi házba, az elsők között említette Bahreint. Utána viszont azt mondta, hogy a házat telerakták poloskákkal, és minden helyiséget lehallgatnak. Miért beszélt akkor róla?

– Azért, mert a lehető leghamarabb túl akartam lenni ezen a kérdésen.

– Arra gondolt, hogy mások esetleg úgyis sejtik, mi történt?

– Igen, és egyértelművé akartam tenni az álláspontomat. Azt hiszem, sikerült elég világosan fogalmaznom.

– A kérdés lezárva – felelte Evan, és a város körüli körgyűrűre kanyarodva elindult Virginia felé.

– Köszönöm.

– Apropos! Hasszánéknak mindent elmondtam magáról... illetve hát majdnem mindent. Alig várják már, hogy megismerhessék.

– Dubaiból jöttek, ugye?

– Igen. Régi, nagyon kedves barátok.

– Jól tudom, hogy a férj egyetemi tanár?

– Egy kis szerencsével a jövő tavasszal már taníthat is Georgetownban vagy a Princetonon. Már csak néhány hivatalos formaságot kell elintézni, hogy megkapja az engedélyt. Egyébként nagyon tiszteli az édesapját. Kairóban találkoztak, és készüljön fel rá, hogy el lesz ragadtatva magától.

– Gyorsan el fog múlni a lelkesedése – válaszolta nevetve Kalila. – Rájön majd, hogy sem az ő, sem az apám táborába nem tartozom.

– Ugye tudja kezelni a számítógépet?

– Igen. Elég gyakran van rá szükségem.

– Én nem. Szabri és a felesége, Kast sem. Csoda hát, hogy más táborba tartozik?

– Nem áll jól magának, ha hülyéskedik, Evan. Ne felejtse el a biztonsági zárat! Megérkeztek, és Kasi Hasszán meleg szeretettel üdvözölte Kalilát. Mint arab nők között általában szokás, rögtön barátként kezelték egymást.

– Hol van Szabri? – érdeklődött Kendrick. – Szeretném, ha megismerkedne Kalilával.

– A maga dolgozószobájában, kedves Evan. Az egyik, a CIA-től érkezett urat tanítja meg rá, hogy szükség esetén hogyan kell kezelni a számítógépet. Három hét telt el azóta, hogy a Kalila–Langley tengely megkezdte működését, és még egy lépéssel sem futottak előrébb ahhoz képest, ahol a marylandi steril házban tartottak. Payton a rendelkezésre álló gépezet segítségével mindenkit ellenőrzött, akinek a legcsekélyebb esélye is lehetett rá, hogy hozzáférjen az ománi eseményekre vonatkozó iratokhoz. A titkosítási folyamat valamennyi lépését többször is ellenőrizték, hátha rábukkannak valami véletlen hibára, mulasztásra, de semmi ilyesmit nem találtak. Az összesítő jelentést a külügyminisztérium részéről Frank Swann, az Ügynökség képviselőjében pedig Lester Crawford készítette el közösen, a gépelést több, egymást váltó titkárnő végezte, kihagyva az iratból minden nevet. Ezeket később Swann és Crawford írta be személyesen. A titkosítást a külügy- és a védelmi miniszter, a vezérkari főnökök egyesített tanácsának elnöke és a CIA főnöke közösen rendelte el, miután a szenátus és a képviselőház illetékes bizottságai megismerkedtek a neveket és egyéb adatokat nem tartalmazó végső jelentésekkel. A kongresszusi jóváhagyás azonnal megszületett, s az iratok örökre elsüllyedtek. A Washington Post valamelyik bizottság valamelyik indiszkrét tagjától ugyan kapott némi információt egy Maszkatban megfordult ismeretlen amerikaiáról, de nevek abban a hírben sem szerepeltek, és a sztori hamar feledésbe merült. Ki? Hogyan? Miért? Ugyanott tartottak, ahonnan elindultak. A logika összes szabálya szerint az ománi ügyirat elérhetetlen volt mindenki számára, és valaki mégis ellopta.

– Kell lennie valaminek, ami logikusan nem illeszthető be a képbe – jelentette ki Payton. – Van a rendszerben egy rés, amit képtelenek vagyunk megtalálni. Kendrick egyetértett vele, de neki se volt semmilyen használható ötlete. Payton véleménye a Partridge-bizottságba és a hírszerzési albizottságba történt hirtelen beválasztásáról valósággal letaglózta Evan, s különösen azért, mert a tapasztalt öreg hírszerző azt is kijelentette, hogy sem Partridge-nak, sem a képviselőház elnökének nem lehet nyíltan feltenni a kinevezéssel kapcsolatos kérdést. Miért nem? – kérdezte felháborodottan Evan, és arra hivatkozott, hogy ha tudtán kívül belevitték egy általa soha nem kívánt helyzetbe, akkor minden joga megvan arra, hogy megpróbálja kideríteni, ki tette ezt vele.

– Nem, képviselő! – tiltakozott Payton. – Ha az ön kinevezése érdekében megzsarolták őket, akkor biztos lehet abban, hogy áthatolhatatlan falakba fog

ütközni, és csak annyit ér el, hogy riasztja azokat, akiket nem kellene. Az a szőke európai és akiknek dolgozik, még mélyebb illegalitásba fognak vonulni, és képtelenek leszünk megtalálni őket. Hadd emlékeztessenem rá, hogy elsősorban a miértre keressük a választ. Mi az oka annak, hogy magát, a Colorado egyik jelentéktelen választási körzetéből származó, viszonylag apolitikus és friss képviselőt a nagypolitika első vonalába lökték?

– Már régen elcsitult... – kezdte Evan, de Kalila a szavába vágott.

– Nem néz elég gyakran tévét. Az elmúlt héten két kábelállomás is visszatekintést közölt az eddigi pályafutásáról.

– Micsoda?

– Nem szóltam, mert nem lett volna értelme... Csak feldühítette volna magát. Kendrick leengedte a Mercedes ablakát, és kitartotta a kezét, hogy figyelmeztesse a mögötte haladó járműben ülő testőröket. Nemrég rendelték ki őket, és még nem ismerték a közelben lévő veszélyesen éles kanyart. Gondolatai közben az életét alaposan felforgató rejtély körül jártak, és felidézte magában a beszélgetést, amit az előző este Langleyből átugrott Mitch Paytonnal folytatott.

– Kipróbálunk valami újat – jelentette ki a különleges tervezés főnöke, miután a vacsora végeztével visszamentek Evan dolgozószobájába. – Swann európaijának sok emberrel fel kellett vennie a kapcsolatot, ha össze akarta gyűjteni a magára vonatkozó információkat. Lehet, hogy ezt kényelmetlennek fogja találni, de úgy gondoltam, nem ártana egy kicsit visszaátni a múltjában.

– Hány évre visszamenőleg?

– Tizennyolc éves koránál kezdjük. Ami korábban történt, annak aligha lehet bármi köze is a Mostani eseményekhez.

– Tizennyolc? Az isten szerelmére, hát már semmi sem szent?!

– Akarja, hogy az legyen? Ha igen, csak szóljon, és leállítom az adatgyűjtést.

– Nem, dehogy – tiltakozott Kendrick. – Egyszerűen csak meglepett a dolog. – Be tudják szerezni az információkat?

– Nem olyan bonyolult feladat, mint azt sokan gondolnák.

– Van valami értelme?

– Van, mégpedig két szempontból is. Először is, itt van ez a feltűnően kíváncsi európai. Ha össze tudjuk állítani azoknak az embereknek a listáját, akikkel beszélnie kellett ahhoz, hogy magáról pontos ismereteket szerezzen, akkor közelebb jutunk ahhoz is, hogy őt megtaláljuk. Abban, gondolom, egyetértünk, hogy most ő a kulcsfigura... Másrészt van itt valami, amit még nem próbáltunk ki. A szőke férfi és a mögötte állók után nyomozva eddig az ománi eseményekre és a róluk készült jelentésre koncentráltunk, – és kizárólag kormányzati körökben vizsgáldtunk.

– Hol máshol lehetett volna nyomozni? – kérdezte értetlenül Kendrick.

– A magánéletében esetleg. Lehet valami vagy valaki a múltjában, egy esemény vagy emberek, akik ismerték magát, s egy történés, ami arra ösztönözhetette a barátait vagy az ellenségeit, hogy megpróbálják komolyabb pozícióba juttatni, esetleg kíváncsós célponttá változtatni egy későbbi támadáshoz. Ne áltassa magát, képviselő, és ne legyen semmi kétsége afelől, hogy bizonyos szempontból máris célpontnak számít.

– Várj egy kicsit, MJ – szólt közbe Kalila. – Ha rá is bukkanunk azokra az emberekre, akik szerették vagy gyűlölték Evan, azoknak akkor is komoly washingtoni kapcsolatokkal kell rendelkezniük. Akár a barátja, akár az ellensége, Mr. Jones a michigani Ann Arborból nem mehet be a szigorúan titkos archívumba, és nem mondhatja, hogy "Apropó, szükségem lenne egy bizonyos dossziéra, hogy eljuttassak egy hamis közleményt a lapokhoz". Én egyszerűen képtelen vagyok felfogni, hogy ez hogyan történhetett.

– Én is – vallotta be Payton. – Mindössze annyit tudok, hogy van egy lyuk a rendszerben, és minden lehetőséget meg kell ragadnunk ahhoz, hogy megtaláljuk.

– Miért nem nézünk akkor utána Partridge-nak és a képviselőház elnökének? – vetette közbe Kendrick. – Ha meg tudtam csinálni azt, amire Maszkatban vállalkoztam, akkor őket sem lenne lehetetlen megtörnöm.

– Még nem, fiatalember! Az időpont egyelőre nem alkalmas rá.

– Ezt most már tényleg nem értem.

– Egy kicsit bonyolultan ugyan, de MJ azt akarja mondani, hogy már mindkettőnek utánavevte magát – magyarázta meg Kalila Payton kijelentését.

Evan a kanyaron túljutva fékezett, s miután a visszapillantó tükörben meglátta a testőröket szállító kocsit, lekanyarodott a ház hátsó frontjához vezető keskeny

erdei útra. Sietett, és a rövidebb útvonalat választotta, mert Kalila ebéd után felhívta az irodájában, és közölte vele, hogy a számítógépen megérkezett a Mitchell Payton által összeállított lista. Türelmetlenül várta, hogy szembesüljön a múltjával.

Milos Varak végigment a lapos kövekből kirakott ösvényen, ami a San Diego-i híd után három mérföldre lévő HoteS del Coronado előtt húzódó hatalmas strandra vezetett. Heteken át dolgozott azon, hogy találjon egy apró rést, amelyen keresztül be tud hatolni az Egyesült Államok alelnökének környezetébe. Az idő nagy részét Washingtonban töltötte, és kemény munkát végzett, hiszen a kormányzat biztonsági szolgálata nem tartozik a könnyen bevehető szervezetek közé. Erőfeszítései végül sikerrel jártak, és rábukkant arra az erős fizikumú, feladatait mindig lelkiismeretesen teljesítő férfira, akinek mellékfoglalkozása, ha lelepleződik, nemcsak a karrierjébe, hanem minden bizonnyal az életébe került volna. Az illető ugyanis hivatalos munkája mellett jól fizetett kerítőként szolgált a kormányzat különböző magas beosztású tagjait. "Családjának" öregjei választották ki erre a bizalmi feladatra. Miután felfedezték benne a megfelelő képességeket, előbb tekintélyes egyházi iskolákba, majd egyetemre járatták, és elindították pályáján, hogy az általuk kívánt pozícióba jusson. E pozíció az adott esetben azt jelentette, hogy az illető bizonyos szolgálatokat nyújtson az arra rászorulóknak, és ezekért apróbb szívességeket kérjen cserébe. A szolgálatok bizonyos emberek szexuális gyöngéinek ismeretén alapultak, s az öregek már évek óta a legteljesebb mértékben elégedettek voltak kiválasztottjuk működésével. Ezt a férfit ugyanis a maffia szemelte ki, és tevékenységével a maffiát szolgált.

A hullámtörő gát melletti sziklának támaszkodó, esőkabátos férfit meglátva Varak megszaporázta a lépteit.

– Köszönöm, hogy eljött – mondta udvariasan, mikor már csak néhány méter választotta el őket.

– Éreztem a telefonban, hogy akcentussal beszél – válaszolta a jól öltözött, kreol bőrű és fekete hajú férfi. – Csak nem a másik oldalról jött? Ha igen, akkor rossz helyen keresgél.

– Arra gondol, hogy kommunista vagyok? Szó sincs róla. A consiglierijeik nyugodtan bemutatathatnának a Vatikánban, mint a legigazibb amerikaiak.

– Ez nemcsak sértő, hanem teljesen hamis célzás is volt... Olyan hülyeségeket mondott a telefonba, hogy kíváncsivá tett. Kizárólag ezért vagyok itt.

– Bármilyen volt is az oka, köszönöm, hogy eljött.

– A beszélgetés eredménye elég egyértelmű volt – válaszolta a biztonsági szolgálat embere. – Maga engem megfenyegetett, uram.

– Sajnálom, hogy így értelmezte a szavaimat. Eszembe sem jutott megfenyegetni magát. Mindössze annyit közöltem, hogy tudok azokról az apróbb szívességekről, amelyeket...

– Ne fogalmazzon már ilyen átkozottul udvariasan!

– Semmi okom sincs rá, hogy udvariatlan legyek – védekezett szerényen Varak. – Egyszerűen tisztázni akartam a helyzetemet.

– Maga csak hiszi, hogy helyzetbe sikerült hoznia magát – jelentette ki figyelmeztető hangsúllyal a kormányzat alkalmazottja. – A nyilvántartásunkban semmi kivetnivalót sem talál, ha érti, mire gondolok.

A cseh megvárta, míg a haditengerészeti légierő közelben lévő támaszpontjáról felszállt vadászgép dübörögve elhúz a fejük felett, és csak aztán válaszolt: – Azt akarja értésemre adni, hogy nyilvántartás nem létezik, és semmiféle konkrétumról sem akar tárgyalni velem, mert azt hiszi, hogy magnetofon van nálam. – Varak kigombolta és széthajtotta a zakóját. – Legyen a vendégem egy motozásra! Akár hiszi, akár nem, nincs hozzá kedvem, hogy a magáéval együtt szerepeljen a hangom egy magnószalagon... Tessék, lásson hozzá! A fegyveremet a kezemben tartom ugyan, de nem fogom megakadályozni a motozásban.

A fehér házi ört szemmel láthatólag elbizonytalanították Varak szavai. – Maga túlságosan is előzékeny – válaszolta gyanakodva, és nem mozdult.

– Éppen ellenkezőleg. Hamar túljuthatnánk ezen az idétlen bevezetőn, ha elolvasná, amit előkészítettem magának – a cseh elengedte zakója szárnyát, a zsebébe nyúlt, és néhány összehajtogatott lapot vett elő. Kisimította, és odanyújtotta őket a biztonsági szolgálat ügynökének.

A férfi olvasni kezdett. Előbb csak a szeme szűkült össze résnyire, aztán a szája sarkában is torz vigyor jelent meg, s az erőteljes vonású, kellemes arc

viSSzataszítóvá vált. – Vegye úgy, hogy máris halott! – közölte, –miután befejezte az olvasást.

– Ez elég meggondolatlan kijelentés volt – figyelmeztette Varak. – Ha én meghalok, akkor maga is. A capok mint megvadult farkasok fognak magára rontani, miközben a donok finom vörös boraikat iszogatva várják majd a meglehetősen kínos halálának körülményeire vonatkozó híreket. Feljegyzések? Ugyan már! Pusztán nevek, dátumok, helymegjelölések és természetesen mindegyikhez hozzárendelve a szolgáltatások ellenében kizsarolt szívességek megnevezése. Törvénymódosítások, elnyert megrendelések, meg- vagy éppen leszavazott kormányzati beruházások attól függően, hogy az üzletet kinek szánták. Igaza van persze, valóban szép kis lista. És hogy mi kapcsolja össze a benne szereplő egyes tételeket? Hadd találgassak! Mondjuk egy telefonszám, ami a telefonkönyvben hamis név és cím alatt szerepel, de a kormányzat biztonsági szolgálata egyik ügynökének a lakásán csörög.

– Halottak a lányok... és a fiúk is...

– Ne vádolja őket. Nekik sem volt több választásuk, mint most magának. Higgye el, jobb, ha segít nekem, mint ha megpróbál szembeszállni velem. Nem érdekel, hogy a szolgálati idején kívül mivel foglalkozik, hogy nyújt egy szolgáltatást, amit ha maga nem, hát mások bocsátanának az érdekeltek rendelkezésére, és feltehetően hasonló eredménnyel. Én mindössze néhány információt akarok, és cserébe hajlandó vagyok elégetni ezeket a papírokat. Erre természetesen nincs más biztosítéka, csak a szavam, de maga elég profi ahhoz, hogy tudja, bolond lennék, ha megpróbálnám másoknak is átadni a listát. Biztosíthatom róla, hogy nem vagyok bolond.

– Nyilván nem az – értett egyet Varakkal alig hallhatóan a maffia embere. – Miért adna ki a kezéből egy fegyvert, amit még felhasználhat.

– Örülök, hogy megértette az álláspontomat.

– Miféle információt akar?

– Tökéletesen ártalmatlan értesüléseket, amelyeket minden nehézség nélkül a rendelkezésemre tud bocsátani. Kezdjük az alelnök mellé kirendelt FBI-egységgel. Miért volt rá szükség? Maguk talán nem látják el megbízhatóan a feladatukat?

– Annak a csapatnak semmi köze sincs hozzánk. Mi a védelmet biztosítjuk, ők pedig nyomoznak.

– Felderítés nélkül megbízható védelem sincs.

– Igen, de a kettőt nem ugyanaz végzi. Ha találunk valamit, azt tovább adjuk az Irodának.

– És mit találtak, ami miatt az FBI-nek is be kellett szállnia?

– Nem találtuk, jött az magától is – felelte a biztonsági szolgálat tagja. – Néhány hónapja többször is megfenyegették a Viperát...

– A Viperát? – kérdezte értetlenül Varak. – Az alelnököt.

– Nem valami hízelgő elnevezés.

– Nem is ismeri mindenk. Csak magunk között használjuk.

– Értem. Térjünk vissza a fenyegetésekre! Kitől származtak?

– Ezt kell kiderítenie az FBI-nak. Változatlanul dolgoznak rajta, mert még mindig tartanak.

– Hogyan?

– Telefonok, táviratok, névtelen, kivágott betűkből összeállított levelek, amelyeket a legkülönbözőbb helyeken adnak fel, és rengeteg idejükbe kerül a szövetségieknek, hogy lenyomozzák őket.

– Eredménytelenül?

– Egyelőre igen.

– Ezek szerint az egység tagjai egyik nap Itt, másik nap máshol bukkannak fel. Washingtonból koordinálják a mozgásukat?

– Ha a Viperá ott van, akkor igen, de ha itt, akkor innen. Az osztagnak megvan a saját, önálló vezetése. Túl sok időbe telne, és nagyon bonyolult lenne, ha minden lépést a D. C-vel akarnának egyeztetni.

– Maga öt héttel ezelőtt is itt volt, ugye? – érdeklődött Varak.

– Nagyjából igen. Tíz napja jöttünk vissza ismét. Az alelnök elég sok időt tölt itt. Azt szokta mondani, hogy az elnök foglalkozik a keleti partvidékkel, ő pedig a nyugatival, és ő választott jobban, mert így elég távol van a Bolond Várostól.

– Ez elég bolond megjegyzés egy alelnöktől, nem gondolja?

– Ő már csak ilyen. Bolondnak azért nem mondanám, megvan a magához való esze.

– Miért nevezik Viperának?

– Azért, mert nem szeretjük, pontosabban nem szeretjük azokat, akikkel körülveszi magát, főleg ha itt van. Azok a csirkefogók néha úgy kezelnek bennünket, mintha Puerto Ricó-i inasok lennénk. Valamelyik nap azt mondja nekem az egyik: – Hé, hozz egy gin-tonikot. – Megmondtam neki, hogy jobb, ha beszél a főnökeimmel, és megkérdezi tőlük, az ő személyes szolgálatára rendelték-e ki. – Attól nem félt, hogy az alel... hogy Vipera sértésnek veszi a szavait? – Dehogy! Nem foglalkozik ő velünk. A szövetségiek és mi is a személyzeti főnökének vagyunk alárendelve.

– Hogy hívják a pasast?

– Nem pasas, hanem nő. Neki is megvan a saját neve, és az sem hízelgőbb, mint a Vipera. Sárkányszukának szoktuk nevezni. Jól illik rá.

– Meséljen róla – kérte Varak, mert hosszú évek tapasztalata megszólaltatta benne a riasztócsengőt.

– Ardis Vanvlanderennek hívják. Egy éve került a mostani beosztásába. Az elődje remek ember volt, és olyan kiváló munkát végzett, hogy Vipera egyik barátja felajánlott neki egy rettenetesen jól fizető állást. Ez a nő negyvenegynéhány éves lehet, kemény fából faragták, és úgy néz ki, mintha rögtön el akarná kapni a golyóját minden férfinak, aki belép az irodájába.

– Vonzó?

– Azt nem mondanám. Az arca nem csúnya és az alakja is egészen jó, de soha meg nem kívánnám, mert ahhoz túl kemény. Szerintem dugni is csak megszokásból szokott, és strigulázza a meneteket.

– Férjnél van?

– Néha felbukkan mellette egy majorne aki azt állítja magáról, hogy a férje, de senki sem törődik vele.

– Mit csinál? Mi a foglalkozása?

– Palm Springs-i nagymenő. Tőzsdézik, részvényekkel kereskedik, ha éppen a golf és a társasági élet mellett jut rá ideje.

– Sok pénze lehet.

– Komoly pénzekkel támogatja az elnök pártját, és soha nem mulaszt el egyetlen pofavizitet sem a Fehér Házban. Biztosan ismeri ezt a típust – lobogó fehér haj, kerek pocak, villogó fogsor, elegáns szmoking, és állandóan tánc közben, bálokon és partikon fényképezteti magát. Ha képes volna elolvasni egy angolul írt könyvet, biztosan kineveznék Londonba nagykövetnek. Lehet persze, hogy az ő pénzével egy fél könyv is elég lenne.

Varak elgondolkozva hallgatta a biztonsági szolgálat emberét. Látszott a férfin, hogy megkönnyebbült, mert ilyen ártatlan kérdéseket kapott, és a szükségesnél is bővebben, már-már a bizalmas pletykálkodást megközelítve válaszolt rájuk. – Nem értem, hogy egy ilyen ember miért küldi dolgozni a feleségét, még ha az alelnök mellé is.

– Nem hiszem, hogy ebbe bármi beleszólása is lenne. Az ilyen típusú nőket semmire sem lehet rávenni, amit maguk nem akarnak. Egyébként valamelyik szobalánytól hallottam, hogy a pasasnak ez már a harmadik vagy a negyedik házassága. Biztosan megtanulta, hogy jobb ha engedi, hadd menjen az asszony a saját feje után.

– És ő érti a munkáját?

– Nagyon. Rettentő kemény, határozott. Vipera egy lépést sem tesz nélküle.

– Ő milyen?

– Vipera? – újabb vadászgép húzott el a fejük fölött, és a hajtóművek dübörgése minden más zajt elnyomott. – Vipera az Vipera – folytatta a maffia beültetett embere, miután a morajlás alábbhagyott. – Orson Bollinger a tipikus társasági ember, minden parti legfőbb attrakciója, aki minden fontos dologról rögtön értesül, és a kaliforniai fiúk segítségével gondoskodik róla, hogy a maga javára fordítsa.

– Úgy látom, maga sem megy a szomszédba egy kis ravaszságért.

– Én csak figyelek.

– Ennél azt hiszem, sokkal többet is tesz. Ha elfogad tőlem egy tanácsot, a jövőben legyen óvatosabb. Ahogy én a nyomára bukkantam, úgy mások is megtalálhatják – figyelmeztette a férfit Varak.

– Hogyan? A szentségit maguknak, hogyan?!

– Szorgalommal. Heteken át tartó figyeléssel, hátha hibát követ el valaki. A maguk osztagának egy másik tagja is lehetett volna éppen, hisz mindenkinek lehetnek gyengéi, de véletlenül éppen maga akadt az utamba. Talán fáradt volt, esetleg egy pohárral többet ivott a kelleténél vagy csak túlságosan is

biztonságban érezte magát. Most már mindegy, miért történt, a lényeg az, hogy telefonált Brooklynba, és nem úgy, ahogyan kellett volna, egy lenyomozhatatlan nyilvános telefonfülkéből.

– Frankie! – suttogta elképedve a capo supremo.

– Igen, az unokatestvére. Joseph "Fingers" Frangiani, a Genovese érdekeltségeket megörökölt brooklyni Ricci família második alfőnöke. Ennél többre nem is volt szükségem, amico – közölte szelíd hangon Varak.

– Rohadt csirkefogó külföldi!

– Ne pazarolja az idejét szitkozódásra. Már csak egy kérdésem van, és arra normális hangon is válaszolhat.

– Micsoda? – kiáltotta önuralmát veszítve a maffiózó, és keze önkéntelenül is a farzsebe felé lendült.

– Állj! – szólt rá határozott hangon a cseh. – Még egy mozdulat és meghal.

– Hol a fegyvere? – kérdezte elfúló hangon az olasz.

– Nincs rá szükségem – felelte,, tekintetét keményen potenciális gyilkosára szögezve Varak. – Szerintem ezzel maga is tisztában van.

A biztonsági szolgálat embere lassan előhúzta a háta mögül a kezét. – Egyetlen kérdés – mondta, nem is titkolt gyűlölettel az arcán. – Ez lesz az utolsó.

– Térjünk vissza ehhez az Ardis Vanvlandereren-hez. Hogyan magyarázták meg maguknak az alelnök személyzeti főnökévé történő kinevezését? Valami indoknak csak kellett lennie, végül is maguk gondoskodnak Bollinger személyes biztonságáról, és az elődjével nagyon jól együtt tudtak működni.

– A biztonsági emberek nem tartoznak a közvetlen alelnöki stábhoz. Magyarázatra nem volt szükség.

– Nem szólt egyetlen szót sem? Ez elég szokatlan egy nő részéről.

– Dehogyan. Volt ott beszéd éppen elég, csak magyarázat nem. Bollinger összehívott bennünket, és elmondta, mennyire örül, hogy bejelentheti az ország egyik legtehetségesebb politikai munkatársának a kinevezését, egy olyan emberét, aki nagy személyes áldozatok árán is hajlandó volt vállalni új megbízatását, s akinek ezért csak hálások lehetünk mindannyian. Akkor értesültünk róla, hogy nő az illető.

– És maga szerint az alelnök egy lépést sem tesz nélküle.

– Nem hiszem, hogy meg merné kockáztatni. Acélból van az a nő, és mindenem rajta tartja a szemét.

– Kíváncsi lennék, kinek az érdekében.

– Tessék?

– Nem érdekes... – legyintett Milos. – Egyelőre végeztünk is, amico.

Megkérhetem, hogy először maga távozzon? Ha szükségem lesz magára, majd telefonálok.

A maffiózó nem tudott tovább uralkodni magán. Mediterrán őseinek vére előntötte az agyát, ujját dühösen a csehre szegezte, és indulattól feszülő, fojtott hangon figyelmeztette: – Tartsa távol magát tőlem, ha jó akar!

– Azt fogom tenni, amennyire csak lehet, Signor Mezzano...

– Ne merjen kerítőnek nevezni!

– Annak nevezem, aminek akarom, és azt is én döntöm el, mi jó nekem! Most pedig fila! Capisce?

Milos Varak elgondolkozva nézett a parti fővényen a szálloda felé távolodó, a strandot övező bokrok között eltűnő, cseppet sem készséges informátora után. Mit is mondott ez a mezzano?... Egy éve került a mostani beosztásába. Komoly pénzekkel támogatja az alelnököt... Vipera egyetlen lépést sem tesz nélküle. Tizenhárom hónapja történt, hogy az Inver Brass elindította a nyomozást az Egyesült Államok lehetséges új alelnöke után, mert úgy ítélte meg, hogy a hivatalban lévő alelnök az elnök pártját a háttérből pénzzel támogató, az ország irányítását megkaparintani akaró embereknek a bábja.

Már hajnali négy is elmúlt, de Kalilának nem lehetett megálljt parancsolni. Egy pillanatnyi szünetet sem engedélyezett Evannek, egymás után váltotta a kazettákat a felvételre kapcsolt magnóban, s folyamatosan újra és újra olvasta a neveket, ragaszkodva hozzá, hogy ha a férfi valamelyiket ismerősnek találja, mondjon el mindent a legapróbb részletekig, amire csak vele kapcsolatban vissza tud emlékezni. A Mitchell Payton irodájából számítógépen érkezett és kinyomtatott üzenet százhuszonhét nevet tartalmazott, mellette a foglalkozásra, a házasságkötésre, válásra, esetleges elhalálozásra vonatkozó adatokkal. Olyan emberek nevei voltak ezek, akik életének valamelyik szakaszában hosszabb időt

töltöttek Kendrick közelében, és helyzetüknél fogva szerepük lehetett sorsának alakulásában.

– Honnan az ördögből ásta elő ezeket? – kérdezte Evan, idegesen fel-alá róva a szobát. – A nevek felére már nem is emlékszem, a másik feléről pedig csak elmosódott emlékeim vannak, kivéve néhány régi barátét, akiknek viszont semmi közük sem lehet ahhoz; ami most körülöttünk zajlik. Jézus Mária! Három szobatársam volt az egyetemen, kettő a középiskolában, és együtt laktam egy sráccal Detroitban, amikor az egyetem után elvállaltam azt a borzalmas állást. Voltak még vagy tucatnyian, akikkel egy ideig tartottam a kapcsolatot a Közel-Keletről, és azok is mind szerepelnek a listán. Hogy miért; arról fogalmam sincs, de azt tudom, hogy békés kertvárosi életet élnek, és olyan iskolába járatják a gyerekeiket, amit csak nehezen engedhetnek meg maguknak. Semmi közük a mostani dolgokhoz...

– Térjünk akkor vissza a Kendrick csoporthoz...

– A Kendrick csoport nem létezik! – csattant fel dühösen Evan. – Mindannyian ott pusztultak, betemette őket a beton... Tudja nagyon jól, hogy csak Manny és én maradtunk életben!

– Ne haragudjon – válaszolta szelíden Kalila. A kereveten ült, teát ivott, előtte a számítógépről-kinyomtatott lista. – Azokra az üzletekre gondoltam, amelyeket idehaza, az Államokban kötött, amíg a Kendrick csoport működött.

– Azokat már átnéztük. Nem volt olyan sok belőlük... többnyire bonyolult műszaki berendezésekre vonatkoztak.

– Fussunk át rajtuk még egyszer!

– Felesleges időpocsékolás, de legyen.

– Sonar Electronics, Palo Alto, Kalifornia – olvasta a listából Kalila. – A képviselőjüket Carew-nak hívták.

– "Baszd meg Carew"-nak – nevette el magát Kendrick. – Manny nevezte el így. Mélységmérő berendezést vásároltunk tőlük, ami az istennek se akart működni, de az árát mindenképpen be akarták vasalni rajtunk, azután is, hogy visszaküldtük nekik a felszerelést.

– Drucker Graphics, Boston. A képviselőjük egy bizonyos G. R. Shulman. Eszébe jut róla valami?

– Gerry Shulman Rendes ember, kiváló felszerelés, pontos szállítás. Éveken át tartott a kapcsolatunk, és soha nem volt problémánk egymással.

– Morseland Oil, Tulsa. A képviselő neve Arnold Stanhope.

– Róla... róluk már beszéltem.

– Mondja el még egyszer!

– Feltáró munkát végeztünk a számukra az Emirátusokban. Mindig többet szerettek volna, mint amiért fizetni tudtak, s mivel addigra már megerősödünk, minden további nélkül ejteni tudtuk őket.

– Összeveszés volt?

– Az mindig van, ha egy tarháló rájön, hogy vége a bulinak. Semmi olyasmi nem történt azonban, ami idővel feledésbe ne merülne. Annál is inkább, mert találtak maguknak egy másik palimadarat, egy görögöt, aki elvégezte nekik a munkát az Ománi-öböl kontinentális talapzatán.

– Kalózkod – jegyezte meg mosolyogva Kalila, és tovább haladt a listán. – Off Shore Investments Limited, a székhely Nassau, a Bahamákon, az összekötő Ardis Montreaux New Yorkban, ők komoly összegeket pumpáltak a maguk üzletébe...

– Amelyekhez aztán soha hozzá se nyúltunk --vágott közbe Kendrick. – Ezt nyugodtan fel is írhatja.

– Ugrás!

– Tessék?

– Maga mondta, én pedig leírtam. Mi az az Off Shore Investments Limited?

– Mi volt? – javította ki a nőt Kendrick. – Egy levegőből épített nagy, nemzetközi vállalkozás. Nagy és nemzetközi, de azért svindli. A recept közismert: hozz létre egy tekintélyesnek tűnő, valójában nem üzemelő, komoly svájci bankszámlával rendelkező vállalkozást, add el, vond ki belőle a tőkét, és hagyd ott a vásárlót egy üres luftbalonnal.

– És magát sikerült ilyesmibe beugratni?

– Fogalmam sem volt róla, miről is van szó. Fiatal voltam, és nagyon örültem, amikor megtudtam, hogy minket is be akarnak illeszteni egy ilyen szerteágazó szervezetbe. Még nagyobb volt az örömöm, amikor megtudtam, mennyi pénzt helyeztek számunkra letétbe Zürichben. Egészen addig tartott a boldogságom, amíg Manny azt nem mondta, hogy próbáljunk meg lehívni belőle valamit, ő pontosan

tudta, mire számíton, és igaza is volt. Két frankot sem tudtunk szerezni. Az Off Shore illetékeseinek aláírása nélkül nem lehetett hozzáférni a számlához.

- Mézesmadzag balekok számára, és maga volt a madzag egyik darabja.
- Pontosan.
- Hogyan került kapcsolatba velük?
- Akkor éppen Rijádban működünk. Montreaux keresett meg, és sikerült bepaliznia.
- Ardis Montreaux. Ardis... – ízlelgette a nevet Kalila. – Furcsa név egy férfi számára.
- Annál is inkább, mivel nem férfi az illető. Sokkal keményebb fából faragták.
- Nő?
- Úgy bizony.
- Ismerve a maga szkepticizmusát, jókora rábeszélő képességgel rendelkezhetett.
- Sikerült megtalálnia a megfelelő szavakat. Később aztán, amikor kiléptünk a nem létező üzletből, a fejünket akarta venni. Arra hivatkozott, hogy tízmilliókba kerültünk neki, s csak akkor hallgatott el, amikor Manny megkérdezte tőle, hogy kinek a milliója.
- Talán nem ártana...
- Ugorjunk! – vágott közbe Evan. – Feleségül ment egy angol bankárhoz, Londonban él, eltűnt az életemből.
- Honnan tudja?

Kendrick feltűnően gyorsan, és kissé zavartan válaszolt a kérdésre: – Néhányszor még felhívott... tulajdonképpen bocsánatot akart kérni. Ugorjunk!

- Rendben – mondta Kalila, és tovább haladt a listán. Miközben beszélt, egy megjegyzést írt a lapra az Off Shore Investments Limited neve mellé: Ellenőrizni!

Ardis Montreaux Frazier-Pyke Vanvlanderén, született Ardisolda Wojak (Pittsburgh, Pennsylvania) belépett a San Diego-i Westlake Hotel lakosztályának márványpadlós halljába. Cobolystóláját hanyagul ledobta az egyik bársonnyal kárpitozott szék támlájára, és pontosan artikulált közép-atlanti kiejtéssel, amelyen némileg érződött még a gyerekkori szláv környezet hatása, elkiáltotta magát:

- Andy baba, itthon vagyok! Nem egészen egy óra múlva La Jollában kell lennünk. Szedd össze magad, szivi!
- Én már előbbre tartok, mint te, babe – válaszolta a tömött, hófehér hajú Andrew Vanvlanderén, elegáns szmokingban és kezében egy pohár itallal előlépve a hálósobából.
- Tíz perc múlva én is kész vagyok – Ardis a tükörbe pillantott, és lazán végigsimított tökéletesen fésült, enyhén ősülő hajján. Közel járt már az ötvenhez, és csak középtermetű volt, de fiatalabbnak és magasabbnak látszott, hála egyenes tartásának, karcsú alakjának, még mindig feszes, erős kebleinek és kellemes vonású arcának, amiből nagy, zöld szemek világlottak elő. – Nyugodtan szólhatsz, hogy álljon elő a kocsi.
- Az még várhat, és La Jolla is. Meg kell beszélnünk valamit.
- Igen? – az alelnök személyzeti főnöke kérdő pillantást vetett a férjére. – Nagyon komolynak tűnsz.
- Az is vagyok. A régi barátod telefonált.
- Melyik, szivi?
- Az egyetlen, aki számít.
- Jézusom! Képes volt idetelefonálni?
- Én mondtam neki, hogy nyugodtan hívhat.
- Butaság volt, Andy óriási butaság! – jelentette ki Ardis Vanvlanderén, miközben a hallon át beviharzott a nappaliba. Belevetette magát egy vörös selyemmel bevont süppedő fotelbe, keresztbe tette a lábait, és a férjére emelte tekintetét. – Nem érdekel, ha kockáztatsz, amíg a pénzedről, a részvényeidről vagy az ostoba lovaidról van szó, de engem hagyj ki a játékból. Megértetted, drágám?!
- Ide figyelj, te némbér! – csattant fel Vanvlanderén. – Azok után, hogy annyi pénzt kifizettem, első kézből akarom megkapni az információimat. Megértetted?!
- Rendben van. Nyugodj meg, Andy!
- Te kezdted a balhét, aztán még te mondd nekem, hogy nyugodjak meg?!
- Sajnálom – Ardis hátrahajtott a fejét, és a szemét egy pillanatra lehunyva

mélyeket lélegzett. – Komolyan mondom, hogy ne haragudj. Nehéz napom volt Gresonnal.

– Mit csinált már megint a Vipera? – kérdezte Vanvlanderén, és ivott egy kortyot.

– Óvatosan használd ezt a nevet – nevette el magát a felesége. – Nem lenne jó, ha legkiválóbb gorilláink megtudnák, hogy lehallgatjuk a beszélgetéseiket.

– Mi baja van Bollingernek?

– Már megint bizonytalannak érzi a helyzetét; Biztos garanciát követel, hogy jövő júliusban rajta lesz a párt jelöltjeinek a listáján, vagy ha nem, akkor tízmilliót egy svájci bankszámlára.

Az összeget meghallva Vanvlanderén félrenyelt, és erősen köhögni kezdett. – Tízmilliót? – kérdezte levegő után kapkodva. – Mi az istent képzelsz az a ripacs, kicsoda ő?

– Az Egyesült Államok alelnöke, aki elraktározott néhány dolgot az agyában – válaszolta Ardis.

– Mondtam neki, hogy nem fogadnánk el mást a helyébe, de ez sem volt elég neki. Azt hiszem, érzi, hogy Jennings nem tartja igazán nyerő társnak, és hajlandó volna könnyedén ejteni.

– Szeretett televíziós varázslónknak, Langford Jenningsnek ebbe a legcsekélyebb beleszólása sincs... Szerinted igaza van Orsonnak? Tényleg utálja Jennings?

– Az, hogy utálja, egy kicsit talán erős. Egyszerűen csak nem kedveli. Dennison legalábbis ezt mondja!

– Na látod, neki viszont mennie kell! Tartok tőle, hogy Herb egy szép napon kíváncsibbá válik, mint amennyire szeretnénk.

– Felejtse el! – vágott közbe Mrs. Vanvlanderén. – Felejtse el Dennison, Bollinger és azokat az ostoba lovaikat is. Inkább azt mondd, mit hallottál attól az öreg kurvapecértől? Mi volt az a halaszthatatlan dolog, ami miatt feltétlenül ide kellett telefonálnia?

– Ne idegeskedj! A közös washingtoni ügyvédünk irodájából telefonált. Maradjunk még egy pillanatra Orsonnál! Adj neki biztosítékot, amelyet csak kér. Írj egy mondatot vagy kettőt, és én aláírom. Boldog lesz vele, és minél boldogabb, annál jobban végzi a dolgát.

– Megörültél?! – kiáltotta Ardis, és dühösen előrehajolt a fotelben.

– Szó sincs róla. Ha nem kerül rá a listára, akkor egyszerűen eltűnik... mint ahogy az a korábbi alelnökökkel rendszerint történni szokott.

– Ó, te – nevette el magát megnyugodva, némi büszkeséggel a hangjában Ardis. – Te vagy az én emberem, Andy! Mindig pontosan tudod, mit kell tenni.

– A hosszú tanulás eredménye, babe.

– Hadd halljam akkor, mit mondott az öreg Gödröcskés! Ki pályázik éppen a drágalátós irhájára?

– Nem az övére, hanem a miénkre...

– Ami egyben az övé is, ne feledd. Ezért vagyok most itt. Ezért ismertetett és hozott össze bennünket egymással.

– Azt akarta közölni, hogy supermanjeink nagyobb sebességre kapcsoltak. A képviselőjükről a következő három hónapban több szerkesztőségi cikk is meg fog jelenni, és egyre tekintélyesebb lapokban. Helyzetfelmérés lesz a céljuk, és az illető ki fogja állni a próbát. Ezzel egyben a talajt is előkészítik a további lépések számára. A mi drágalátós Cupidónk persze nagyon aggódik, s hogy őszinte legyek, egy kicsit én is megizzadtam a gondolattól. Azok a világmegváltó terveket dédelgető holdkórosok értik a dolgukat, és ez az ügy könnyen kicsúszhat az ellenőrzésünk alól. Sok-sok millió múlik a következő öt éven, Ardis, őszintén mondom, hogy én is kezdek komolyan aggódni.

– Teljesen felesleges – válaszolta az asszony, és felkelt a fotelból. Megállt Vanvlanderén előtt, és vidám, magabiztos pillantást vetett rá. – Mivel mindenképpen megspórolsz tízmilliót Bollingeren – és az én megoldásom biztosabb, mint bármi, ami az eszedbe juthat –, nem gondolod, hogy illő volna, ha ezt az összeget a számlámra utaltatnád, szívem?

– Valahogy nem látok rá elegendő indokot.

– És az irántam érzett, soha el nem múló szerelmed... vagy az a véletlen körülmény, hogy változatos pályafutásom eredményeként sikerült szilárdan megvetnem a lábam a gazdagok, a szépek, a hatalmasok, és ami a legfontosabb, a kormányzati po zíciót betöltők világában?

– Elmondanád ezt még egyszer? Első hallásra nem tudtam megjegyezni.

– Ha megengeded, ezúttal mellőzöm sokszor elmondott kis szónoklatomat arról,

hogy miért csináljuk azt, amit csinálunk és miért vesztegetem rád igazán
 figyelmemre méltó tehetségemet. Helyette elárulok neked egy apró titkot, ami már
 hetek óta kikíváncozik belőlem.

– Lekötelezel – felelte Vanvlanderén, és poharát az asztalra rakva súlyos
 pillantást vetett negyedik feleségére. – Halljuk, miről van szó.

– Ismerem Evan Kendricket.

– Micsoda?

– Évekkel ezelőtt találkoztunk, régebben, mint amennyire hajlandó lennék
 visszaemlékezni, de a kapcsolatunk egészen kellemes volt.

– A nyilvánvaló dolgokat leszámítva miből állt?

– Igazad van, kellemes szex is volt benne, de az egyikünknek sem igazán
 számított. Fiatalok voltunk, állandóan siettünk, nem vágytunk komolyabb
 viszonyra. Emlékszel az Off Shore Investmentsre?

– Ha neki is része volt benne, akkor minden további nélkül a kezünkben
 tarthatjuk.

– Ne siesd el a dolgot! Beszállt egy kis időre, de gyorsan ki is mászott belőle.
 Legteljesebb erkölcsi felháborodásának adott hangot a zavaros ügyletek miatt, és
 jókora része volt a vállalkozás csődjében. Egyébként is, a helyedben nem
 háborgatnám az Off Shore egykori vezetőit, hacsak nem untál rám véglegesen,
 drágám.

– Rád? – Vanvlanderennek fogalma sem volt róla, mire gondol a felesége.

– Én voltam a vállalkozás egyik kulcsfigurája. Én szedtem össze hozzá a
 balekokat.

– A szentségit! – Vanvlanderén jóízűen felnevetett, és Ardisra köszöntötte a
 poharát. – Azok a csirkefogók is tudták, kit fogadjanak fel... Várj csak egy
 kicsit! Elég jól ismerted Kendricket ahhoz, hogy lefeküdj vele, és mégsem
 beszéltél róla soha.

– Megvolt rá az okom.

– Remélem, hogy nagyon jó okod volt rá! – csattant fel dühösen az elnök
 pártjának egyik legjelentősebb támogatója. – Mert ha nem, akkor könnyen
 előfordulhat, hogy kitekerem a nyakad. Mi van akkor, ha meglátott valahol,
 felismert, visszaemlékezett az Off Shore-ra, és villámgyorsan kiszámolta, hogy
 kettő meg kettő, az négy. Nem szeretem az ilyesfajta kockázatokat.

– Most én mondom, hogy ne idegeskedj, Andy! – válaszolta a feleség. – Az alelnök
 környezetéhez tartozók nem szoktak szerepelni a hírekben. Ki tudna felsorolni
 akár csak néhányat is az alelnökök emberei közül? Ők alkotják a szürkék, a
 névtelenek csapatát, hisz másképp az elnök meg sem tűrné őket. Azt hiszem, az én
 nevem sem szerepelt még másképp a lapokban, csak úgy, hogy Mr, és Mrs.
 Vanvlanderén megjelent ezen és ezen a fehér házi fogadáson. Kendrick még mindig
 azt hiszi, hogy Frazier-Pyke vagyok, egy bankár Londonban élő felesége. Ha
 esetleg elfelejtetted volna, meghívtak ugyan bennünket a Szabadság érdemrend
 átadására, de csak te mentél el, én kimentettem magam.

– Ez így kevés! Miért nem szóltál nekem?

– Azért, mert tudtam, hogy rögtön ki akarsz vonni a forgalomból, ha rájössz,
 pedig sokkal több hasznot veheted így, hogy benne vagyok.

– Miért, az isten szerelmére?!

– Azért, mert ismerem, és azt is tudtam, hogy nem árt, ha egy kicsit utána nézek,
 mit csinál mostanában. Magán detektívet nem fogadhattam fel, mert az később
 veszélyessé válhatna ránk nézve, ezért inkább a hivatalos utat, az FBI-t
 választottam.

– A Bollineer elleni fenyegetések? – kapcsolt rögtön Vanvlanderén.

– Holnaptól kezdve nem lesz több, és egyetlen ember kivételével az osztagot
 vissza fogják rendelni Washingtonba. Mindenki szépen megnyugszik majd, hogy a
 fenyegetések valami örülttől származhattak, aki időközben valószínűleg el is
 hagyta az országot. Én viszont megtudtam, amit kell, drágám.

– Éspedig?

– Van egy Weingrass nevű öreg izraeli zsidó, akit Kendrick istenít, ő pótolja
 Evan számára az apját, és amikor még létezett a Kendrick csoport, őt tartották a
 vállalkozás titkos fegyverének.

– Hadianyagokban utazik?

– Nem egészen – nevetett Ardis Vanvlanderén. – Építész, ráadásul nem is
 akármilyen, és egészen kiváló dolgokat csinált az araboknak.

– Mi van vele?

– Párizsban kellene lennie, de nincs ott. Kendrick házában él Coloradóban,

útlevél, bevándorlási engedély nélkül.

– És?

– A képviselő azért hozta magával, hogy elvégezzenek rajta egy életmentő műtétet.

– És? – Vanvlanderén még mindig nem értette, hova akar kilyukadni a felesége.

– Emmanuel Weingrass egészségi állapotában sajnálatos rosszabbodás fog bekövetkezni, ami végül az életébe kerül. Kendrick egy pillanatra sem fog elmozdulni mellőle, és mire túljut a dolgon, addigra kifutnak az időből. Kérem a tízmilliómat, Andy!

27.

Varak az Inver Brass tagjainak a lámpáktól halványan megvilágított arcát figyelte, és idegei pattanásig feszültek, mert pillanatnyi kihagyás nélkül egyszerre két dologra kellett koncentrálnia. Az egyik a közölni kívánt információ volt, a másik pedig az általa az egyes személyekből kiváltott reakció. Szeretett volna felfedezni egy gyanús arcrándulást, meglepett pillantást, de bármennyire figyelt is, próbálkozása nem járt sikerrel. Folytatta hát a beszámolót az alelnökről és stábjáról, elmondva azokat a dolgokat, amiket a maffia biztonsági szolgálatba becsempészett emberétől megtudott. Figyelmes, rezzenéstelen tekinteteket látott csak, ezért hát tovább beszélt, elmondta az igazságnak legalább a nyolcvan százalékát, s közben gondolatban végigfutott valamennyi jelenlévőn, a róluk rendelkezésre álló összes információn.

Figyelte őket, és mint mindig, ezúttal is úgy érezte, hogy óriások társaságában van. Tudta ugyanakkor, hogy egyikük nem az, van köztük valaki, aki illetéktelenek tudomására hozta Emmanuel Weingrass Mesa Verde-i tartózkodásának titkát. Valaki közülük árulójává vált az Inver Brassnak. De kicsoda? Samuel Winters? Régi amerikai dinasztia sarja, akinek a vagyonát a tizenkilencedik század végének vasútépítői és olajbárói alapozták meg. Privilegizált helyzetével elégedett kiváló tudós, több elnök tanácsadója, függetlenül azok pártállásától. Önmagával békében élő, rendkívüli egyéniség. Valóban az?

Jacob Mandel? Köztisztelőben álló pénzügyi zseni, aki a Lower East Side zsidó szegény negyedéből a gazdasági élet csúcsára jutott, ráadásul anélkül, hogy eközben a becsületes emberek körében akár csak egyetlen ellenséget is szerzett volna magának. Wintershez hasonlóan ő is tökéletesen elégedett a helyzetével, hisz szinte semmi sincs, amit ne ért volna el az életében. Vagy mégis lenne valami, amire titokban vágyik?

Margaret Lowell? New York és Palm Beach arisztokratáinak dúsgazdag leszármazottja, egy olyan csavarral a pályafutásában, amilyenre ezekben a körökben sem azelőtt, sem azóta nemigen volt példa. Briliáns ügyvéd, aki a rendkívül jövedelmező ingatlanügyleteket és vállalati megbízásokat hagyta ott azért, hogy az elnyomottak, kisémmizettek és vagyontalanok védelmére keljen. Elméleti és gyakorlati jogásként is kiváló, s ha igazak a pletykák, hamarosan tagja lesz a Legfelsőbb Bíróságnak. Lehetséges volna, hogy a kisemberek ügyének képviselésével csak más irányú tevékenységét és törekvéseit leplezi?

Eric Sundstrom? A földi és ürtechnológia csodagyerekként indult tudósa, több mint húsz, hatalmas összegeket jövedelmező találmány birtokosa, amelyek többségének a haszonélvezetét műszaki és orvosi egyetemeknek adta át, hogy elősegítse ezeknek a tudományágaknak a fejlődését, óriási elme, amit csak részben tud leplezni a pufók arc, a mindig borzas, vöröses haj, az állandóan a szája szögletében bujkáló huncut mosoly. Elképzelhető volna, hogy ez az ártatlan külső csupán álca?

Gideon Logan? Talán a legbonyolultabb egyéniség az ötös fogatban, és figyelembe véve, hogy fekete, ez tulajdonképpen érthető is. Ingatlanügyletekkel hatalmas vagyont gyűjtött, de soha nem felejtette el, honnan indult, és pénze jelentős részét arra fordította, hogy támogatást nyújtson feketék által elindított vállalkozásoknak. Hírek szerint csendben, minden különösebb feltűnés nélkül, egymaga többet tett a polgárjogok érvényre juttatásáért, mint bármely, ebből a célból alakult szervezet. A jelenlegi-adminisztráció, akárcsak az elődei, több fontos kormányzati tisztséget is felajánlott neki, de ő mindet visszautasította, mert szilárdan hitte, hogy magánvállalkozóként többet tehet, mint ha hozzáköti magát valamelyik párthoz, valamely párt politikusaihoz. Rendkívüli munkabírási ember, aki egyetlen szórakozást enged meg magának: egy tengerparti

luxusbirtokot, a Bahamákon, ahova elfoglaltsága miatt csak néha tud leruccanni egy-egy hétvégére, hogy a feleségével, akivel már tizenkét éve él együtt, óceáni halászatra induljon Bertram nevű, huszonegy méter hosszú jachtján. Semmi sem hiányzik a Gideon Logan köré szőtt legendából? A válasz: de igen. Volt néhány év az életében, amely alatt nem tudni, mit csinált. Mintha nem is létezett volna. – Milos! – Margaret Lowell előrehajolva az asztalra könyökölt, állát a tenyerébe támasztotta. – Hogyan sikerült a kormánynak titokban tartania a Bollinger elleni fenyegetéseket? Különösen azután, hogy külön FBI-egységet rendeltek ki melléje.

Talán Margaret Lowell? Ő vállalkozott rá elsőként, hogy kinyissa a skorpiófészket, amiben az alelnök személyzeti főnöke meghúzza magát.

– Feltételezem, hogy Mrs. Vanvlanderén utasításaival összhangban, és az ő szakmai rátermettsége folytán. – Figyeld az arcokat, az izmok finom kis játékát... Semmi. Egyikük arckifejezése sem árul el semmit! Valamelyiküknek pedig tudnia kell! De kinek?

– Rendben van, hogy Andrew Vanvlanderén felesége – vette át a szót Gideon Logan –, és Andy baba, ahogy nevezik, az egyik legkomolyabb támogatója a pártnak, de mégis, miért nevezték ki személyzeti főnöknek az asszonyt?

Esetleg Gideon Logan? Ő már bátran be is dugta a kezét a skorpiók közé.

– Azt hiszem, erre a kérdésre én is tudok válaszolni – szólalt meg Jacob Mandel.

– Mielőtt hozzámert volna Vanvlanderénhez, ő volt a vállalati fejvadászok álma. Magam is ismerek két olyan vállalatot, amely már a csőd szélén állt, de ő, más cégekkel összevonva megmentette őket. Állítólag undorítóan agresszív, de senki nem kérdőjelezi meg a menedzseri képességeit. Aki az üzleti életben ilyen jól megállja a helyét, az a politikában sem vall kudarcot, és nem okoz neki gondot, hogy határozottan eligazgasson egy csapat talpnyalót.

Vagy Jacob Mandel? Szeme se rebbent, miközben dicsérte az asszonyt.

– Én egyszer összeakadtam vele – közölte Eric Sundstrom –, és meg kell hogy mondjam, átkozottul kemény, rafinált nőszemély. A Johns Hopkins orvosi karának adtam át az egyik találmányom haszonélvezetét, és mindenképpen ő akart az adomány kezelője lenni.

– Mit kellett volna azon kezelni? – kérdezte Lowell.

– Az égadta világon semmit. Ő persze igyekezett meggyőzni arról, hogy egy ilyen nagy összegű adomány felhasználását ellenőriznie kell valakinek, hogy biztosítani lehessen, valóban a kívánt célokra fordítják.

– Ebben akár lehet is valami – válaszolta sokéves tapasztalataiból kiindulva az ügyvéd.

– De nem akkor, ha ő adja elő. Az orvosi kar elnöke, aki egyébként Jó barátom, inkább lemondott volna az adományról, ha belemegyek abba, hogy ez a nő a nyakára üljön. Veszedelmes némbor, az biztos.

Netán Eric Sundstrom? Fenntartások nélkül, nyíltan kimutatta, mennyire nem szíveli az asszonyt.

– Én soha nem találkoztam vele – vette át a szót Samuel Winters –, de tudom, hogy Emory Frazier-Pyke-nak, egy londoni bankárnak a felesége volt. Emlékszel Emoryra, Jacob?

– Hát persze. Imádott pólózni, te pedig úgy mutattál be neki, mint Rothschildék egyik csendestársát, amit sajnos el is hitt.

– Valakitől hallottam – folytatta Winters –, hogy szegény Frazier-Pyke üzleti kapcsolatba lépett egy céggel, aminek az asszony dolgozott, és rengeteget vesztett ugyan rajta, de gazdagabb lett egy feleséggel. Off Shore Investments volt a vállalat neve.

– Meg is érdemelte – jelentette ki Mandel. – Állandóan a lovain járt az esze, ahelyett, hogy az üzlettel foglalkozott volna.

– Nem tartott sokáig a házasság, és ha igaz az, amit beszélnek, a nő meg is lopta szegény Emoryt.

Samuel Winters? Nem valószínű, az Inver Brass árulója nem hozakodna elő ilyen bizonytalan spekulációval.

– Valamilyen módon tehát önök mindannyian ismerték őt egy időben – foglalta össze különösebb hangsúly nélkül az elhangzottakat Varak.

– Én nem tudtam róla – mondta már-már védekező hangon Margaret Lowell –, de ismertem valakit, aki nagyon is tisztában volt a létezésével. A férjem volt az, és a Frazier-Pyke név juttatta eszembe a dolgot.

– Walter? – kérdezte nem is titkoltan évődő hangon Sundstrom.

– Egy időben rengeteget járt Londonba az aranyos, és többször is említette Frazier-Pyke-ott mint az ottani bankárját. Egy reggel felhívott az irodámban a szobalány, és közölte, hogy Casanovának sürgős hívása volt Londonból, bizonyos FP-től, de nem tudja, hol érhetné utol. Megadta a számot, én pedig felhívtam. Azt hiszem, egy titkárnővel beszéltem, közöltem vele, hogy M. Lowell van a vonalban és FP-re vár. Egy nő vette át a kagylót, és a készülék is majdnem elolvadt, olyan hangon közölte, hogy "Drágám, holnap New Yorkba megyek, és öt teljes napot tölthetünk együtt". Mondtam neki, hogy rettenetesen örülök, és leraktam a telefont.

– Hát igen, úgy látszik, ért hozzá, hogy a legelőnyösebb kapcsolatokra tegyen szert – nevetett Gideon Logan. – Andy baba is tejben-vajban fogja fürösztetni, míg rá nem un.

Varak érezte, hogy gyorsan témát kell váltania. Ha igaz, hogy az asztal körül ülők közül valaki áruló – és ebben egészen biztos volt –, akkor az Ardis Vanvlanderéről elhangzottak vissza fognak jutni az asszonyhoz. Le kellett állítania a beszélgetést, mert tudta, ha még több szó esik róla, az óhatatlanul fel fogja kelteni a gyanakvását. – Az elhangzottak alapján ő is egyike a nagyon tehetséges törtetőknak – állapította meg könnyedén. – Ennél több szót, azt hiszem, kár is vesztegetni rá. – Figyeld őket! Ne tévessz el egyetlen arcot sem! – Hatékonyan szolgálja az alelnököt, de ez számunkra tulajdonképpen lényegtelen... A jelöltünkhöz visszatérve, minden az ütemterv szerint halad. A középnyugati lapok, s közülük is először a chicagóiak fogják felvetni kommentárokból és szerkesztőségi cikkekben vajon alkalmas volna-e a jelenleginél sokkal fontosabb politikai tisztség betöltésére. Megfelelő háttéranyagot kaptak Kendrickről, és rendelkezésükre áll a Partridge-bizottságban folytatott meghallgatásnak, a Foxley-shownak és annak a bizonyos rögtönzött sajtóértekezletnek a teljes anyaga. A témát mások is át fogják venni, s keleten és nyugaton hamarosan tele lesznek vele a lapok.

– Hogyan sikerült megkönyezkedni őket, Milos? – érdeklődött Samuel Winters. – Mármost a szerkesztőket és a szemleírókat.

– Egy Denverben tökéletesen jogszerű körülmények között létrehozott ad hoc bizottság révén. A magot csak el kellett vetni, magától is gyorsan kikelt. A párt coloradói szervezete nagyon lelkes volt, különösen azután, hogy névtelenségüket megőrizni akaró adományozók komoly összegeket juttattak a pártnak. Mivel a pénz is megvolt hozzá, az állam vezetői könnyen felismerték a siker reményében induló jelöltet, és azt is, hogy a segítségével könnyen Coloradóra terelhetik a figyelmet. Akár nyer, akár elbukik, ők semmiképpen sem veszíthetnek vele.

– A pénzből még lehetnek problémák – szólt közbe Margaret Lowell.

– Komolyabb gond nem, asszonyom. Az összeget részletekben bocsátottuk a bizottság rendelkezésére, és egy-egy átutalás soha nem haladta meg a választási törvényben meglehetősen ködösen megfogalmazott mértéket.

– Ha egyszer ügyvédre lesz szükségem, magához fogok fordulni, Milos – közölte mosolyogva Lowell.

– Elkészítettem önöknek egy listát, felsorolva benne a tervnek ebben a fázisában igénybe vett lapokat, a szerkesztőiket és a szemleíróikat...

– Ha befejeztük, ezeknek a papíroknak is a kályhában a helyük – vágott közbe figyelmeztetően Winters.

– Természetesen. Hát persze. Kétségtelenül – értett egyet vele minden jelenlévő. Ki hazudik közülük?

– Egy kérdésem van, Varak – jelentkezett szólásra Sundstrom. – Abból, amit eddig tudtunk, és amit most közölt velünk, kiderül, hogy jelöltünkben a szikrája sincs meg annak a karriervágynak, amiről már annyit beszéltünk. Nem lenne ez nagyon fontos az ő esetében? Nem kellene elérnünk, hogy ő maga is hevesen vágyjon arra a tisztségre, amit szánunk neki?

– Vágyni fog rá, uram. Meggyőződhetünk róla, hogy az a fajta, általában a háttérbe vonuló ember, aki gondolkodás nélkül előáll, és hallatja a hangját, ha a körülmények úgy alakulnak, hogy szükség lesz a képességeire.

– Te jó isten. Nem rabbi maga titokban?

– Nem egészen, Mr. Mandel – válaszolta kis mosollyal a szája szögletében a cseh.

– Ügyetlenül bár, de azt próbáltam megfogalmazni...

– A legkisebb problémám sincs az előadásmódjával, Milos.

– Köszönöm, uram, ön nagyon elnéző. Arra utaltam az előbb, hogy élete két drámai pillanatában – amelyek közül az egyik még rendkívül veszélyes is volt számára –

bátran vállalta a cselekvés nehezebb módját, mert úgy ítélte meg, hogy használni tud vele. Az első esetben rászánta magát, hogy felveszi a harcot egy korrupt képviselővel, és kiszorítja a politikai életből, a másik eset pedig Omán. Más szóval, arról kell meggyőzni, hogy az ország érdekében szükség van rá, szükség van a képességeire.

– Nem biztos, hogy ez olyan könnyen fog menni – állapította meg Gideon Logan. – A jellemzéséből az derül ki, hogy realista életszemléletű ember, aki tisztában van önmaga képességeivel. Mi van, ha elkészítette a leltárt, és arra a megállapításra jutott, hogy nem alkalmas rá? Akkor mit csinálunk?

– Mondanék erre egy közvetett példát, uram – válaszolta Varak, és végignézett az asztalnál ülőkön.

– Halljuk! – biztatta Mandel.

– A jelenlegi külügyminiszter például, bár a kollégái és a fehér házi stáb tagjai gyakran minősítik akadékoskodó tudósnak, a legjózanabb hangot képviseli a kormányzatban. Tudom, hogy sikerült megakadályoznia több, az elnöki tanácsadók által kigondolt durva, súlyos hibákhoz vezető lépést, pusztán azért, mert az elnök ad a véleményére.

– Jól is teszi – szólt közbe Margaret Lowell.

– Azt hiszem, nélküle már széthullt volna az európai szövetség – jegyezte meg Winters.

– Ha ő nincs, széthullnia se lenne minek, mert össze se állt volna – fűzte hozzá Mandel. – Az egyetlen normális, értelmes ember a neandervölgyiek csapatában.

– Maga a megtestesült intelligens mértéktartás – jelentette ki Gideon Logan. – Az egész ország tiszteli.

– Le akar mondani – közölte szelíden Varak.

– Micsoda? – dőlt előre megütközve Sundstrom.

– Az elnök iránti lojalitása ezt nem engedi meg neki!

– A tisztessége viszont azt nem engedi, hogy maradjon – Winters szavai mintegy befejezett tényként nyugtázták a külügyminiszter tervezett lemondását.

– Lojalitásból azonban beleegyezett – folytatta Varak –, hogy még ő vezesse az amerikai küldöttséget a Közel-Kelettel foglalkozó, három hét múlva kezdődő ciprusi NATO-értekezleten. Ezzel egyrészt demonstrálja a kormányzaton belüli egységet, másrészt időt biztosít az elnök embereinek arra, hogy találjanak a helyébe valakit, akit a kongresszus is hajlandó lesz elfogadni. Utána "nyomós személyi indokokra" hivatkozva lemond, amelyek közül egyébként az a legfontosabb, hogy elege van a lépéseit állandóan keresztező nemzetbiztonsági tanácsból.

– Elmondta ezt az elnöknek? – kérdezte Lowell.

– A forrásaim szerint nem – válaszolta Varak. – Mint Mr. Mandel is megállapította, okos, józanul gondolkodó ember. Tisztában van vele, hogy az ország számára sokkal jobb, ha a kormányzatnak csak egy tagját cserélik le, mint ha az elnöki tanácsadónak egy egész testületét.

– Tragikus, de elkerülhetetlen lépés – állapította meg Winters. – De mi köze a külügyminiszternek Evan Kendrickhez? Hiába igyekszem, nem látom közöttük a kapcsolatot.

– A jelenségben van a lényeg – jelentette ki Eric Sundstrom. – Igazam van, Milos?

– Igen, uram. Ha Kendricket sikerül meggyőzni arról, hogy az országnak erős alelnökre van szüksége, akit ellenségeink és szövetségeseink is az egyre inkább uralkodói jelleget öltő elnöki hatalom ellensúlyának, egy józan szemlélet képviselőjének tartanak, akkor megítélésem szerint ismét a saját szempontjából nehezebb utat választja, és el fogja vállalni a feladatot.

– Annak alapján, amit tudunk róla, én is így hiszem – értett egyet Varakkal Gideon Logan. – De ki lesz az, aki meggyőzi erről?

– Az egyetlen ember, akinek a véleményére igazán ad – felelte a cseh, s közben arra gondolt, vajon következő mondatával nem halálos ítéletet fog-e aláírni: – Emmanuel Weingrass.

Ann Mulcahy O'Reilly a nyugalomból nehezen kizökkenthető washingtoni titkárnők közé tartozott. Azóta, hogy Paddyvel Bostonból a fővárosba költözött, dolgozott már okos és buta, feddhetetlen jellemű és eleve tolvajnak született főnökök mellett, s azt hitte, többé semmin nem fog meglepődni az életben. Kendrick képviselő azonban még neki is képes volt meglepetéseket okozni. A nyilvánosságtól ennyire irtózó, bár azt tökéletesen elkerülni nem tudó

politikussal, a hősi szerepet ennyire nem kívánó, és attól, ha sikertelenül is, de állandóan menekülő emberrel még soha nem találkozott. Megszokta már, hogy a képviselő néha egész egyszerűen eltűnik, s megnyugtatta, hogy olyankor is elég rendszeresen jelentkezik telefonon, s ha nem is árulja el, hol van, azért hagy egy számot, amin végszükség esetén el lehet érni. Most viszont már két napja nem is hallott Kendrickről, és telefonszámot sem kapott tőle, hogy felhívhatta volna, önmagában még ez a két dolog sem nyugtalanította volna különösebben Mrs. O'Reillyt, de az már igen, hogy egész nap sem a virginiai, sem a coloradói házat nem tudta elérni telefonon. Reggel fél tízkor próbálkozott először, de a központ mindkét államból, vonalhibát jelzett, s bár már majdnem este hét volt, a szakadást még mindig nem sikerült kijavítani. Annie O'Reilly tehát nyugtalanodni kezdett, és a leglogikusabb megoldásként felhívta a férjét a rendőrségen.

– O'Reilly – válaszolta a morgó, barátságtalan hang. – Nyomozati osztály.

– Én vagyok az, Paddy.

– Szevasz, tigris. Készül már a marhabecsináltam?

– Még az irodában vagyok.

– Nagyon jó. Beszélnem kell Evannel. Néhány napja felhívott Manny, és megkért, hogy nézzek utána valami rendszámnak...

– Éppen erről van szó – szakította félbe a férjét Mrs. O'Reilly. – Én is beszélni akarok vele, de nem tudok. – Annie elmesélte, hogy furcsa módon Virginiában és Coloradóban is egyszerre hibásodott meg a képviselő telefonja, ráadásul Kendrick már két napja nem jelentkezett, és számot sem hagyott, ahol elérhetném. Ez azért nem jellemző rá, Paddy.

– Szólj a kongresszusi biztonsági szolgálatnak – ajánlotta a nyomozó.

– Majd ha hülye leszek! Ha megtudják, mi történt, azok a marhák rögtön megfújják a trombitákat, és csatárláncot alkotva indulnak a keresésére. Leszedi a fejem, ha kiderül, hogy én indítottam el a balhét.

– Mégis, mit akarsz, mit csináljak?

– Nem tudnál csendben utána nézni,, mi a helyzet Fairfaxben?

– Dehogynem. Felhívom Kearnst Arlingtonban, és megmondom neki, hogy küldjön át egy járőrt. Mondd a címet!

– Szó sem lehet róla, Paddy! – tiltakozott gyorsan Mrs. O'Reilly. – Már hallom is a rendőrségi szirénákat.

– Mi a fenét csináljak hát?

– Hagyjuk békén a rendőrséget. Ha kimegy egy járőr, annak jelentenie kell, a jelentés visszakerül a kongresszusiakhoz, és ugyanott vagyunk, ahonnan elindultunk. Rád gondoltam, szerelmem. Végül is miért ne kocsikázhatnál arra, hogy beugorj egy pillanatra az egyik ismerősödhöz, akinek a titkárnője történetesen a feleséged?

– Nem gondolod, tigris, hogy túl sok a véletlen ebben a sztoriban... Na mindegy. Imádom a marhabecsináltat.

– Extra adag krumplipürével, Paddy.

– És hagymával. Jó sok hagymával.

– A legnagyobbat, amit csak elő tudok keríteni...

– Már megyek is.

– Várj egy kicsit. Ha az a harmatos virágszál szándékosan mellé rakta a kagylót, mondd meg neki, hogy tudok az egyiptomi barátnőjéről, és megsúgom a sajtónak is, ha nem hív fel, de azonnal.

– Miféle barátnő...

– Felejtse el! – szólt rá a férjére Mrs. O'Reilly. – Manny szólt el magát valamelyik nap, mert dühös volt, hogy nem tudja előkeríteni drágalátós, fogadott fiacskáját. Siess! Itt várom, hogy visszahívj.

– És mi lesz a marhabecsináltammal?

– Már készen van, csak elő kell venni a fagyasztóból – füllentette Ann Mary Mulcahy.

Harmincnyolc perccel később, miután kétszer is rossz irányba kanyarodott, O'Reilly első osztályú nyomozó végre megtalálta a Kendrick házához vezető utat. Négyyszer is járt már ott korábban, de sohasem éjszaka. Mindegyik látogatása a kórházból éppen kikerült öreg Weingrassnak szólt, és mindegyik alkalommal vitt magával egy sárgásbarna folyadékkal teli liszterines üveget, mert az ápolónők szigorúan ügyeltek rá, hogy a beteg a közelébe se juthasson a whiskysüvegnek. Paddy viszont, valószínűleg helyesen, úgy okoskodott, hogy senki nem ítélné el a nyolcvanadik életévén is túl járó, súlyos, életveszélyes operáción átesett

Mannyt csak azért, mert áthágja az életét megkeserítő szigorú rendszabályokat. Ha Krisztus az isteni kegyelemtől vezérelve borrá változtatta a vizet, miért ne tehetné meg egy O'Reilly nevű bűnös lélek, hogy skót whiskyvé változtat egy kis üvegre való szájvizet? Végül is a keresztényi szeretet parancsának engedelmeskedett, és csupán a jó példát követte.

Az útnak ezen a szakaszán már nem voltak utcai lámpák, s ha nem kapcsolja be a reflektort, Paddy el is tévesztette volna a téglafalat és a rácsos, fehérre festett kaput. A ház sötét volt, elhagyatottnak látszott, de a nyomozó tudta, hogy nem lehet az. Ha tulajdonosa nincs is otthon, az arab házaspárnak, akik valami Dubai nevű országból érkeztek, ott kell lennie. Ha a CIA-tól kirendelt testőröket visszahívták volna, Annie O'Reillynek arról is értesülnie kellett volna. Paddy leállította a kocsit, elemlámpát vett elő a kesztyűtartóból, és kiszállt, ösztönösen a zakója alá nyúlt, és ellenőrizte, ott van-e a hónaljtaszkában a revolvere. Lassan közeledett a kapuhoz, számítva rá, hogy bármelyik pillanatban kigyulladhatnak a reflektorok, és megszólalhatnak váratlan látogató érkezését jelző szirénák. Ismerte a CIA módszereit, és számított rá, hogy a védelemmel megbízottak ennél alább nem adják, de csalódnia kellett. Nem voltak reflektorok és nem volt sziréna.

O'Reilly óvatosan átdugta a kezét a rácsok között... semmi. Megfogta a két kapuszárnyat is lassan kinyitotta őket, s még mindig nem történt semmi. Bal kezében a felkattintott elemlámpával, jobbát minden eshetőségre felkészülve a zakója alá dugva, óvatosan haladt előre, de alig tett néhány lépést, a lámpa fénykévéjében megpillantott látvány arra készítette, hogy villámgyorsan visszaugorjon a fal fedezékébe, és pisztolyát védekezően maga elé kapja. – Szűz Mária, Istennek anyja, ne hagyj el! – suttogta elszörnyedve.

Alig három méterre tőle a CIA egyik fiatal, utcai ruhát viselő testőrének holtteste feküdt vérbe fagyva, a nyakáról csaknem teljesen levágott fejjel. Alig pillantotta meg, O'Reilly rögtön kikapcsolta az elemlámpát, s most hátát a téglafalnak szorítva mélyeket lélegzett, hogy visszanyerje egy pillanatra elveszített lélekjelenlétét. Jól ismerte az erőszakos halál természetrajzát, s a hullát felfedezve rögtön tudta, hogy újabbakat is fog találni. Lassan fölemelkedett, s elindult megkeresni a többi holttestet.

Hármat talált még a kertben, mindegyiket furcsán kicsavarodott, megmerevedett tagokkal. Miért?! Lehajolt, hogy alaposabban megvizsgálja az utolsót, és hamar fel is fedezte a férfi nyakából kiálló rövid csonkot. Az örök gázpisztolyból kilőtt tűvel kábították el, s miután tehetetlenné váltak, vérfagyasztó kegyetlenséggel elvágták a torkukat. Eszméletlenek voltak már, mikor a gyilkos tör a húrukba hatolt, nem is tudták, mi történik velük.

Patrick O'Reilly óvatosan a bejárathoz ment, bár érezte, hogy az óvatosság itt már felesleges. A gyilkosok távoztak, miután elvégezték a dolgukat, s neki nem maradt más feladata, mint számba venni szörnyű munkájuk eredményét.

Összesen hat holttestet talált. Mindegyiknek elvágták a nyakát, arcukat összeszabdalták, de a legszörnyűbb látványt Kendrick Dubaiból jött barátai nyújtották. A vadállatok, mert ezt csak vadállatok tehették, mindkettőjüket meztelenre vetkőztették, a férfit a közösülés pózában a feleségére helyezték, és emberi vérral üzenetet festettek a falra:

Halál az Úr árulóira! Halál a Sátán paráznáira!

Hol lehet Kendrick?! Jóságos isten, hol lehet?! O'Reilly még egyszer végigszáguldott a házon, s minden villanyt felkapcsolva a pincétől a padlásig újból átkutatta, de a képviselőnek nyomát sem lelte. A garázsból hiányzott Evan Mercedese, csak a Cadillac állt bent, de az is teljesen üres volt. Dulakodásnak sehol nem találta nyomát, nem voltak letört ágú bokrok, karcolások a kerítésen, vagy a frissen felhúzott téglafalon. Ki kell hívni a kapitányság szakembereit, ők majd találnak nyomokat!... Nem! Ez nem rendőrségi ügy! Ami itt történt, sokkal nagyobb horderejű dolog. O'Reilly visszaroht a kocsijához, és a műszerfal alatti rádiótelefonhoz kapva, rögtön tárcsázott.

– Kendrick képviselő irodája.

– Annie, hallgass végig – hadarta a nyomozó, nyugalmat erőltetve magára. – Ne kérdezz semmit...

– Ismerem ezt a hangot, Paddy, úgyhogy kérdezek. Jól van?

– Semmi nyoma, és a kocsija sincs itt.

– De a többiek...

– Elég volt, tigris, most én kérdezek, és remélem, tudsz is rá válaszolni...

– Halljuk!

- Kivel áll kapcsolatban Evan az Ügynökségnél?
 - Adtak mellé egy csapat testőrt.
 - Nem úgy értem. Valamelyik főnökre gondolok. Kell hogy legyen valaki, akivel tartja a kapcsolatot.
 - Várj csak! - kiáltott fel izgatottan Annie. - Hát persze, hogy van valaki, csak éppen soha nem beszél róla... Egy Payton nevű pasas. Úgy egy hónappal ezelőtt figyelmeztetett, hogy ha ez a Payton telefonál, azonnal kapcsoljam be hozzá, s ha nem lenne itt, akkor rögtön menjek utána, és kerítsem elő.
 - Biztos vagy benne, hogy CIA-s?
 - Igen - válaszolta Mrs. O'Reilly. - Egyszer Coloradóból hívott, mert szüksége volt ennek a Paytonnak a telefonszámára, és megmondta, hol keressem az íróasztalában. Egy lapra volt felírva, amit az alsó fiókba, a csekkfüzete alá dugott. Langley-i szám volt.
 - Mit gondolsz, ott van még?
 - Mindjárt megnézem. Tartsd a vonalat! - Húsz másodpercet sem kellett várnia, de a nyomozó ezt az időt is egy örökkévalóságnak érezte. - Paddy?
 - Igen!
 - Itt van nálam.
 - Mondd gyorsan! - O'Reilly felírta a számot, aztán ellentmondást nem tűrő hangon ráparancsolt a feleségére: - Maradj az irodában, amíg fel nem hívlak vagy érted nem megyek! Megértetted?
 - Megtudhatnám, miért?
 - Mondjuk azért, mert fogalmam sincs, hogy mi lesz még ebből, de a marhabecsínáltat nagyon szeretem.
 - Jézusom - suttogta az üzenetet rögtön megértve Annie.
 O'Reilly ezt már nem hallotta, mert a figyelmeztetés után rögtön bontotta a vonalat, és tárcsázni kezdte a feleségétől kapott számot. Nyolc végtelennek tűnő másodperc telt el, míg egy női hang válaszolt a hívásra: - Központi Hírszerző Ügynökség. Mr. Payton irodája.
 - Maga a titkárnője?
 - Nem, uram, én az ügyeletes vagyok. Mr. Payton ma nem jött be, és a vonalát idekapcsolták.
 - Jól figyeljen! - figyelmeztette az ügyeletest idegességét legyűrve a nyomozó.
 - Azonnal el kell érnem Mr. Payton. Nem tudom, mik maguknál a szabályok, de ha kell, szegje meg őket, csak kerítse elő minél hamarabb. Vészhelyzetről van szó.
 - Igazolná magát, uram?
 - Nem sok kedvem van hozzá, de legyen. Patrick O'Reilly hadnagy vagyok, első osztályú nyomozó Columbia körzet rendőrségétől. Feltétlenül találja meg nekem! Egy kattánás sem hallatszott, s máris egy férfi volt a vonalban. - O'Reilly? - kérdezte. - Úgy, mint egy bizonyos képviselőnek a titkárnője?
 - Ugyanaz, uram. Hívtam az irodájában, de nem vette fel azt az átkozott telefont... elnézést a fogalmazásért.
 - A lakásomra kapcsolták, Mr. O'Reilly. Köszönöm, átadhatja a vonalat.
 - Köszönöm, uram - halk kattánás jelezte, hogy az ügyeletes kikapcsolta a készülékét.
 - Beszéljen nyugodtan, Mr. O'Reilly! Magunkban vagyunk.
 - Én nem. Hat holttest fekszik harminc méterre a kocsimtól.
 - Micsoda?!
 - Jöjjön gyorsan Kendrick házához, Mr. Payton. Ha nem akarja, hogy a lapok holnap öles címekkel jelenjenek meg, állítsa le a váltást!
 - Az csak éjfélkor megy - válaszolta döbbenet a különleges tervezés főnöke. - Addig a házban lévők vigyáznak a kertre is.
 - Ők is meghaltak. Mindenki halott.

O'Reilly az elemlámpát tartotta, Mitchell Payton pedig a kapuhoz legközelebb fekvő holttest fölé hajolt. - Milyen fiatal! Úristen, milyen fiatalok!
 - Voltak, uram - javította ki üresen kongó hangon a nyomozó. - Mind meghaltak. A villanyokat már én gyűjtöttem fel odabent. Egyedül is eligazodna, de természetesen végigvezetem a házon, ha gondolja.
 - Hát persze...
 - Feltéve, hogy megmondja, hol találom meg Kendrick képviselőt. Ellenkező esetben kénytelen leszek felhívni a fairfaxi rendőrséget. Érthetően beszéltem, uram?
 - Amennyire csak egy ír képes rá. Ennek az ügynek - vagy katasztrófának, ha úgy

jobban tetszik – egyelőre az Ügynökségen belül kell maradnia. Világos?

– Válaszoljon a kérdésekre, különben teljesítem szolgálati kötelességemet, és felhívom a fairfaxi kapitányságot. Hol van Kendrick képviselő? A kocsiját nem láttam a garázsban, és tudni szeretném, hogy ettől megnyugodhatom, vagy még nyugtalanabbnak kell lennem.

– Különös ember maga, ha képes ilyen körülmények között megnyugodni...

– Ezeket az ismeretleneket is meggyászolom, mint már nagyon sok embert, uram, de Evan Kendricket ismerem! Ha tud válaszolni a kérdésekre, mondja rögtön, különben megyek a kocsimhoz, és hívom a fairfaxi rendőrséget.

– Az istenit neki, ne fenyegetőzzön itt nekem, hadnagy! Ha tudni akarja, hol van Kendrick, kérdezze meg a feleségétől!

– A feleségemtől?

– Aki mellesleg a képviselő titkárnője, ha elfelejtette volna.

– Hát mit képzelsz maga, miért vagyok itt?! – kérdezte most már valóban dühösen Paddy. – Azt hiszi, éppen nem volt jobb dolgom, és eszembe jutott beugrani, a coloradói milliomos haveromhoz? Annie két napja semmit sem tud Evanról, ma reggel óta pedig az itteni és a Mesa Verde-i telefon sem működik! Ez aztán a furcsa véletlen, nem?!

– Mindkét telefon... – Payton riadtan a ház felé fordult.

– Nyugalom – szólt rá Paddy. – A kéteres vezetéket elvágták, és a rossz pólusokat erősítették össze, hogy ne lehessen használni a készüléket. Igazi profi munka, csak közelről lehet észrevenni. A háztetőn lévő kábel érintetlen.

– Jézusom!

– Azt hiszem, hamarosan szüksége lesz a segítségére... Hol az ördögben van Kendrick?!

– A Bahamákon, Nassauban.

– Miből gondolta, hogy a feleségem, a titkárnője tud erről? Jobb, ha elfogadható választ ad, mert ha úgy látom, hogy bele akarják keverni valamibe Annie-t, annyi kékkabátossal árasztom el a környéket, amennyit soha nem látott még együtt.

– Abból gondolom, hogy a képviselő mondta, O'Reilly hadnagy – válaszolta határozott hangon Payton.

– De neki soha nem szólt róla!

– Nyilván igaza van. Ennek ellenére nem lehetett félreérteni a szavait. Tegnapelőtt közölte velem, hogy a repülőtérre menet beugrik az irodájába, és szól a titkárnőjének, Ann O'Reillynek. A kíséretől tudom, hogy valóban így is tett.

– Mikor történt ez?

– Délután háromnegyed négy körül, ha jól emlékszem.

– Szerdán?

– Igen.

– Annie akkor már nem volt ott. Szerdán – az ostoba aerobics-órái miatt – mindig négykor megy el, és ezt Kendrick is tudja.

– Nyilván elfelejtette.

– Nem valószínű. Jöjjön velem, uram!

– Tessék?

– A kocsimhoz.

– Rengeteg dolgunk van még, hadnagy, és nekem is több helyre kell telefonálnom, de a saját kocsimból, tanúk nélkül.

– Nem csinál semmit, amíg nem beszéltem Kendrick képviselő titkárnőjével! – hatvanöt másodperccel később a nyitott ajtónál álló Payton meghallotta a rádiótelefonból Patrick O'Reilly feleségének hangját.

– Kendrick képviselő...

– Annie! – vágott közbe a férj. – Szerdán, miután elmentél az irodából, ki maradt ott?

– Csak Phil Tobias. Mostanában elég kevés a munkánk, és a lányok is korábban haza szoktak menni.

– Phil kicsoda?

– Tobias. Evan vezető munkatársa és legfőbb üvegmosója.

– Tegnap vagy ma nem mondott neked semmit? Mármint arról, hogy találkozott Kendrickkel.

– Nem volt itt, Paddy, be se dugta az orrát. Fél tucat üzenetet hagytam neki a lakásán, de vissza se hívott a mocsok.

– Rendben van, később majd beszélünk róla. Maradj ott, ahol vagy! Megértetted?!

– O'Reilly helyére rakta a készüléket, és a magas rangú CIA-tiszthez fordult. – Hát ez van, uram. Azt hiszem, egy bocsánatkérés mindenképpen kijár önnek. Fogadja szeretettel.

– Nem tartok rá igényt, hadnagy. Annyi mindent elszúrtunk már Langley-ben, hogy ha valaki azt hiszi, hogy valamibe belerángattuk a feleségét, akkor nem vehetem zokon tőle, ha ezt ki is mondja.

– Hát igen... – zárta le kissé bizonytalanul a témát Paddy. – Ki néz utána Tobiasznak? Ön vagy én?

– Nem utasíthatom magát semmire, O'Reilly. A törvény erre vonatkozólag csak tiltásokat tartalmaz. Szívességet persze kérhetek magától, és szükségem is van rá. Ezt az itteni dolgot nemzetbiztonsági érdekekre hivatkozva el tudom rendezni, nem kell jelentést tennie róla a főnökeinek. Tobiasszal kapcsolatban viszont csak alázatosan kérhetek.

– Mit? – kérdezte a nyomozó, s a kocsiból kiszállva halkán becsukta az ajtót.

– Azt, hogy tájékoztasson, ha sikerül kiderítenie valamit.

– Ezt kérnie sem kell...

– Természetesen azelőtt, hogy a hivatalos jelentés megszületne – fűzte hozzá az előbbiekhöz Payton.

– Hát ezt bizony tényleg kérnie kell. Először is, egyáltalán nem biztos, hogy amit kíván, azt garantálni tudom. Ha legközelebb Svájcban bukkan elő, vagy a Potomacból fogják ki a holttestét, akkor lehet, hogy nem is értesülök róla.

– Úgy látom, elég hasonlóan gondolkodunk, de azért mondanék én valamit, hadnagy. Remélem, megérti, hogy alaposan tájékoztódtam az Evan Kendrick környezetében tartózkodókról és megtudtam, hogy Columbia körzet rendőrsége tizenkét évvel ezelőtt már-már megvesztegette, csak hogy Bostonból Washingtonba jöjjön...

– Normális fizetést állapítottak meg, nem volt benne semmi különös.

– Normális fizetést, ami majdnem annyi, mint a nyomozati osztály vezetőjéé. Egyébként azt a tisztséget is felajánlották magának négy évvel ezelőtt, de visszautasította, mert irtózik az íróasztaltól.

– Jézus Mária...

– Kénytelen voltam alapos munkát végezni. Mivel pedig a felesége a képviselő mellett dolgozik, az ön beosztásában lévő ember minden további nélkül megkövetelheti, hogy azonnal tájékoztassák, ha bármit sikerül megtudni a szintén Kendrick hivatalában dolgozó Philip Tobiasról.

– Azt hiszem, ez így elfogadható. Lenne azonban egy kérdésem.

– Hadd halljam! Most talán még a kérdések is segítenek.

– Miért van Evan a Bahamákon?

– Én küldtem oda őket.

– Őket? Az egyiptomi nővel?... Az öreg Weingrass beszélt róla egyszer a feleségemnek.

– Nekünk dolgozik, ő is ott volt Ománban – válaszolta az igazgató. – Él Nassauban egy ember, akinek köze volt ahhoz a vállalathoz, amelyikkel Kendrick egy időben üzleti kapcsolatban állott. Sem a cégnek, sem neki nem volt valami jó híre, de gondoltuk, nem ártana beszélni vele.

– Milyen célból?

A különleges tervezés főnöke Kendrick háza felé nézett, s csak rövid hallgatás után válaszolt: – Később majd beszélünk róla, O'Reilly. Ígérem, semmit nem fogok eltitkolni. Annak alapján azonban, amit az előbb elmondott, egyelőre sürgősebb dolgom is van. Ki kell hívnom a "szemfedő brigádot", és azt csak a saját kocsimból tudom megtenni.

– Szemfedő brigád? Az meg mi az ördög?

– Egy csapat férfi, akik közé egyikünk sem szívesen tartozna. Az a feladatuk, hogy összeszedjék a holttesteket, amelyekről aztán soha nem beszélhetnek, és megvizsgálják a nyomokat, amelyeknek a titokban tartását esküvel fogadták. Feltétlenül szükség van rájuk, és mindannyiukat tisztelen, de nem tartoznék közéjük.

A nyomozó kocsijában váratlanul, éles, sípoló hangon jelezni kezdett a rádiótelefon. O'Reilly behajolt az ablakon, és beleszólt a készülékbe: – Tessék! – Jézusom, Paddy! – hallották mindketten Ann Mulcahy O'Reilly sikoltását. – Megtalálták Philt! Az alagsorban volt, a kazánok alatt! Meghalt, Paddy, meghalt! Elvágták a torkát!

– Kik voltak, tigris? Kik találták meg?

– Harry és Sam, a két éjszakai karbantartó.:; Rettenetesen megrémültek, és

szóltak, hogy értesítsem a rendőrséget.

– Megtörtént, Annie. Mondd meg nekik, hogy maradjanak, ahol vannak, de semmihez se nyúljanak, és senki másnak ne szóljanak, míg oda nem érek. Megértetted?

– Ne szóljanak...

– Teljes hírzárlat. Hogy miért, azt majd megmagyarázom. Most viszont hívd fel a kongresszusi biztonságiakat és kérj öt fegyverest az irodaajtó elé. Mondd azt, hogy a rendőrtiszt férjed kívánsága, mert személyre szóló fenyegetést kapott. Világos?

– Igen, Paddy – válaszolta könnyeivel küszködve Mrs. O'Reilly. – Szörnyűség, meghalt!

A nyomozó helyére rakta a készüléket, megfordult, de már csak azt látta, hogy a CIA részlegvezetője a gépkocsija felé fut.

28.

Coloradóban délután négy múlt tizenhét perccel, mikor Emmanuel Weingrass eljutott türelme legvégső határára. Délelőtt tizenegy körül fedezte fel, hogy a telefon nem működik, de két ápolónőtől azt is megtudta, hogy már korábban is rossz volt,, mert ők megpróbáltak telefonálni, de nem sikerült. Az egyik lány kocsiba ült, és lement Mesa Verdébe, hogy a vegyeskereskedésből felhívja a telefontársaságot, és bejelentse a hibát. Azzal tért vissza, hogy a vonalat, amilyen hamar csak lehet, megjavítják. Ez az amilyen hamar csak lehet, már több mint öt órája tartott, és Manny ezt elfogadhatatlannak találta. Egy köztisztviselőben álló kongresszusi képviselő, még ha nem lenne nemzeti hős, akkor is előzékenyebb bánásmódot érdemelne. Kellemetlen érzései támadtak, és úgy döntött, hogy Kendrick tekintélyének ezt a semmibevételét nem hajlandó tovább tűrni.

– Ide figyeljetek, ti Cawdor thánjának boszorkányai! – kiáltotta oda az üvegezett teraszon römiző két ápolónőnek.

– Mi az ördögöt beszél már megint, Manny? – szólt ki újságját az ölébe eresztve a nappaliból a harmadik lány.

– A Macbethből idéztem, műveletlen nőszemély. Megyek, és rendet teszek abban a kuplerájban!

– El is hiszem, hogy ott jól érezné magát... Hand!

– Nem vagyok hajlandó tovább tűrni, hogy elvágjanak a külvilágtól! Vagy levisz valamelyikük a városba, hogy felhívhassam ennek a mesüge telefontársaságnak az elnökét, vagy összevizelem a konyhát.

– Kap egy kényszerzubbonyt, csak mondjon még ilyeneket! – szólt vissza Weingrassnak az egyik kártyázó.

– Várj csak egy kicsit! – figyelmeztette a partnere. – Felhívhatná a képviselőt, ő talán el tudná intézni, hogy gyorsan megjavítsák a vonalat. Mindenképpen beszélnem kell Frankkel. Holnap érkezik, és nem tudtam szobát foglalni neki Cortezben.

– Én benne vagyok – mondta a nappaliban üldögélő lány. – Abe Hawking üzletéből telefonálhatna.

– Szó se lehet róla! – tiltakozott Manny. – Dzsi-Dzsihez megyünk. Nem bízom egy olyan emberben, akit Abrahamnek hívnak. Az ilyen még arra is képes, hogy nyereség nélkül fegyvereket adjon el az ajatollahnak... Felkapok egy pulóvert, és mehetünk.

– Majd én vezetek – a nappaliban ülő nővér lerakta az újságot, és felállt a fotelból. – Vegyen fel

dzsekit is, Manny! Máris hűvös van, és a szél egyre erősebb lesz.

Weingrass megeresztett egy kisebb tirádát különböző kiállthatatlan, kotnyeles nőszemélyekről, de már indult is a ház déli frontján lévő hálósobája felé. A hallba érve és a lányok látóteréből kikerülve megszaporozta a lépteit, mert a pulóveren kívül mást is magához akart venni. A szobában széket húzott a magas ruhásszekrényhez, óvatosan felkapaszkodott rá, lábujjhegyre állva kinyújtózkodott, és leemelte a fal mellé tolt cipősdobozt, benne egy 38-as automatával és három tár hozzá való tölténnyel.

Megvált rá az oka, hogy jól elrejtse a fegyvert; Evan kiadta az utasítást, hogy a vadászfegyvereit a lőszerekkel együtt gondosan zárják el, és megtiltotta, hogy más fegyvert bevigyenek a házba. Az utasítás oka elég fájdalmas volt ahhoz, hogy egyikük se hozza szóba. Kendrick, nem is egészen alaptalanul, úgy gondolta, hogy öreg barátja önkezeléssel fog véget vetni az életének, ha úgy érzi, hogy a rák

ismét megtámadta a szervezetét. Érthető volt ugyanakkor az is, hogy Emmanuel Weingrass egy veszélyekkel teli élet vége felé képtelen volt megbarátkozni a gondolattal, hogy ne legyen fegyvere. Dzsi-Dzsi Gonzalez oldotta meg a problémáját, Manny pedig csak egyszer törte fel a vadászpuskákkal teli szekrényt – amikor az újságírók elárasztották a ház környékét, és összevizelték a kertet. Belökött a pisztolyba egy tárat, a másik kettőt zsebre rakta, és visszatette a széket az íróasztal elé. A fiókos szekrényből hosszú, a zsebeit kitömő fegyvert és a tárat jól eltakaró, kézzel kötött pulóvert vett elő, gyorsan belebújt, majd olyasmit tett, amit a szoba saját ízlésén ek megfelelő átalakítása óta még egyszer sem: alaposan ellenőrizte a teraszra nyíló tolóajtók zárját, sőt a függöny mögé nyúlva a riasztót is bekapcsolta. Becsukta maga mögött az ajtót, és csatlakozott az ápolónőhöz, aki rövid kabáttal a karján már a hallban várt rá.

– Jól néz ki a pulóvere, Manny.

– Monte-Carloban vettem egy síszezon végi kiárusításon.

– Muszáj magának mindig jópofáskodnia?

– Nem hülyéskedek, tényleg így történt.

– Vegye fel a kabátot is!

– Úgy nézek ki benne, mint Heidi a havasi gyopárok között.

– Szó sincs róla. Nagyon férfias...

– Na jó. Indulás! – Weingrass a kijárat felé indult, de néhány lépés után megtorpant. – Lányok! – kiáltotta úgy, hogy a teraszon ülők is meghallják.

– Mi az, Manny?

– Tessék!

– Jól figyeljenek rám, hölgyeim, mert most komolyan beszélek. Miután telefon nélkül maradtunk, sokkal kellemesebben érezném magam, ha bekapcsolnánk a központi riasztót. Neveessenek ki, gyönyörűim, tartsanak habókos öregembernek, de most az egyszer tegyék meg a kedvemért.

– Olyan drága...

– Hát persze, hogy megteesszük, Manny.

Az ilyen baromságok mindig be szoktak jönni, gondolta elégedetten Weingrass, és folytatta útját a kijárat felé. – Gyerünk, szedje a lábát! – szólt hátra a menet közben a széldzsekijével bajlódó harmadik lánynak. – Oda akarok érní Dzsi-Dzsihez, mielőtt a telefontársaság egy hónapos munkaszünetet rendelne el.

A hegyekből jövő szél valóban erős volt, és Kendricknek az úton lejjebb parkoló Saab turbójához menet jól neki kellett dőlniük, hogy el ne döntse őket. Manny baljával az arcát védve jobbra fordult, de alig tett néhány lépést, egy szempillantás alatt elfeledkezett a kellemetlen, hideg szélről. Először azt hitte, hogy a vadul rázkódó levelek és az út felkavart pora tévesztette meg, de pillanatokon belül rájött, hogy nem. Valóban mozgást látott – emberi mozgást. A kertet övező magas ösvényen túl egy alak futott be a bozótba, és alig tűnt el, követte egy másik is.

– Hogy érzi magát, Manny? – kérdezte a szélllel küszködve az ápolónő, mikor már a kocsik közelében jártak.

– Az Alpokhoz képest ez semmi – kiáltotta vissza Weingrass. – Gyerünk, szálljon be gyorsan!

– Nagyon szeretnék eljutni egyszer az Alpokba!

– Én is – morogta Weingrass. Óvatosan, hogy a lány észre ne vegye, előhúzta, a kabátja alól, s az ülés ajtó felőli oldalán maga mellé tette a pisztolyát. – Ha kiér az országútra, forduljon balra! – adta ki az utasítást.

– Nem, Manny, most az egyszer téved. A jobb oldali út a rövidebb Mesa Verdébe.

– Tudom, gyönyörűségem, mégis azt szeretném, ha most balra menne.

– Manny! Ha még ebben a korban is helytelenkedésen jár az esze, én tényleg nagyon dühös leszek!

– Menjen Csak balra, és a kanyaron túl álljon meg!

– Mister Weingrass, ha arra gondol...

– Ki akarok szállni! – vágott a lány szavába halkan az öreg építész. – Nem akarom megijeszteni, és később majd mindent elmagyarázok, de most tegye, amit mondok! Kérem! – A megdöbbsent ápolónő nem értette ugyan Manny szavait, de a tekintetét annál inkább. Érezte, hogy ez most nem évődés, nem a szokásos színészkedés; amit hallott, az ellentmondást nem tűrő parancs volt. – Köszönöm – folytatta Manny, mikor a lány a sövényen túljutva balra fordította a kormányt. – A mancosi úton menjen vissza Verdébe...

– Az legalább tíz perccel hosszabb...

– Tudom, de azt akarom, hogy arra menjen. Hajtson egyenesen Dzsi-Dzsihez, és

mondja meg neki, hogy hívja a rendőrséget...

– Manny! – kiáltott fel rémülten az ápolónő.

– Valószínű, hogy csak képzelődöm. – folytatta megnyugtató hangon Weingrass. – Biztosan csak egy eltévedt turistát láttam, vagy valakit, akinek lerobbant a kocsija az országúton, de mégis jobb az ilyesmit ellenőrizni, nem gondolja?

– Fogalmam sincs, mit gondoljak, csak azt tudom, hogy nem engedem kiszállni a kocsiból.

– Dehogynem – felelte Manny, és lassan előhúzta a pisztolyt.

– Te jó isten! – jajdult fel a lány.

– Ne féltsen, kedvesem, nem lesz semmi bajom. Annyira óvatos vagyok, hogy az már gyávaságnak is nevezhető... Itt álljon meg, legyen szíves! – Az ápolónőnek nem sok hiányzott ahhoz, hogy teljesen pánikba essen. Szó nélkül engedelmeskedett, s míg a kocsit az út szélére kormányozta, tekintete vadul ugrált a fegyver és az öregember arca között. – Köszönöm – Weingrass kinyitotta az ajtót, s rögtön vad szélroham csapott az utastérbe. – Ártatlan látogatónkat valószínűleg odabent fogom találni, békésen kávézgatva a lányokkal – kiszállt, lenyomta a biztonsági zárat, és becsapta maga mögött az ajtót. Az ijedt ápolónő vadul a gázba taposott, és a Saab csikorgó kerekekkel nekilódult az úton.

Manny hálát adott az erős szélnek, hogy elnyomta a kocsi zaját, s a neszeket is, amelyeket a bokrok között visszafelé óvakodva óhatatlanul ütött. Örült az égen száguldó sötét felhőknek és a lány által rákényszerített szürke dzsekinek is, ami csaknem láthatatlanná tette a lassan leereszkedő alkonyi homályban. Öt percig lopakodhatott, míg visszajutott a ház előtt elhaladó úthoz, s egy fához húzódva felegyenesedett, és óvatosan körülkémlelt.

Egyből észrevette őket, és azt is rögtön látta rajtuk, hogy nem eltévedt turisták. A sövény aljában guggoltak, valamiről beszélgettek, s a Jobb oldali Időről időre idegesen a karórájára pillantott. Weingrassnak a szavaikat sem kellett hallania, rögtön rájött, hogy a két bőrdzsekis vár valakit, vagy valamit. Nehézkesen, mozdulataiban érezve korának súlyát, Manny lehajolt, és bizonytalanul, nem is igazán tudva, mit akar találni, kutatni kezdett a sűrű aljnövényzetben.

Heves szélroham által frissen letört vastag ág volt, úgy negyven hüvelyk hosszú, elég nagy ahhoz, hogy marokra fogva erősen le lehessen sújtani vele. Az öreg megragadta, óvatosan felemelkedett, és előbbi helyére visszamenve, a két betolakodótól mintegy tizenöt méterre megállt a bokrok között.

Tudta, hogy szerencsejátékra vállalkozik, de annak tartotta egész hátralévő életét, és tudta, hogy ebben legalább jobbak az esélyei, mint a rulettben, vagy a chemin de ferben. Szerette a fogadással járó izgalmat, s ha valóban játékról lett volna szó, komoly tétet rakott volna arra, hogy bármi történjen is, az egyik férfi ott fog maradni a helyén. Most viszont az élete volt a tét, s igyekezett minél kevesebb kockázatot vállalni, a lehető legjobban megválasztani a helyét. Beljebb húzódott, és kiválasztott magának két, a magasban összeboruló, szinte kaput alkotó nyárfát. Hozzásimult az egyik fatörzshöz, felemelte a husángot,, és félig emberi, félig állatot utánzó hangon elkiáltotta magát.

A sűrű ágak között kitekintve látta, hogy a két férfi felugrik, riadtan körülnéz, majd az egyik megragadja társa vállát, és – Manny legalábbis remélte, hogy ezt teszi – parancsot súg a fülébe. A másik bólintott, pisztolyt rántott elő a zsebéből, s a Mesa Verdebe vezető úton átfutva bevetette magát a bokrok közé.

Most már minden csak az időzítésen és a hangerő helyes megválasztásán múlt. Weingrass kétszer ismételte meg a furcsa, meghatározhatatlan eredetű, a támadó közelebb csalogatására szánt hangot, harmadszor pedig már tisztán elkiáltotta magát, nekilódulásra késztetve az ismeretlent.

Manny megfeszítette a testét, és teljes erőből lesújtott a fa másik oldaláról elővágódó alakra. Vér spriccelt, koponyacsont reccsent, s a fegyveres holtan zuhant a földre. Manny leguggolt mellé, és megfordította – a férfi arab volt. Kivette a kezéből a fegyverét, és a szélrohamoktól vadul cibált bokrok között, az előbbinél is nehézkesebben, visszaóvakodott az úthoz. Látta, hogy a halott ember társa a sövény aljában guggol, s hol délre, Mesa Verde felé figyel, hol a karórájára pillant. Weingrass nem látott nála fegyvert, és ebből rögtön megállapította, hogy a terrorista – merthogy terrorista, abban egy pillanatig sem kételkedett – vagy teljesen tapasztalatlan kezdő, vagy a legigazibb, legtapasztaltabb profik közül való.

A megerőltetéstől zihálva engedélyezett magának néhány másodpercnyi pihenőt, de

nem többet, mert tudta, hogy a kedvező alkalmat semmiképp sem szabad elszalasztania. Az úttal párhuzamosan északi irányba indult, s mikor már úgy húsz méterre eltávolodott a mereven dél felé figyelő férfitől, a bokrok közül kilépve, amilyen gyorsan csak tudott, átszaladt az úton. Óvatosan haladt visszafelé a sövény árnyékában, egy pillanatra sem véve le a szemét a testtartásából, apró mozdulataiból ítélve egyre türelmetlenebbé váló terroristáról, s mikor már csak három méterre lehetett tőle, teli torokból elkiáltotta magát.

– Dzsezzar! – üvöltötte, arabul mészárosnak nevezve a férfit. – Ne moccanj, különben meghalsz! Fahem?!

A sötétbőrű villámgyorsan megpördült, és ugyanazzal a mozdulattal egy marék homokot hajított az öreg építészre. Mozdulatát szerencsére nem jól számította ki, nem tudta elvakítani Weingrasszt, aki most már azt is tudta, miért nem látott az előbb fegyvert nála. Az automata a földön, a terrorista kezétől néhány hüvelyknyire feküdt. Az arab felragadta, kétszer lőtt, s bár Manny még idejében lebukott, csak hajszállal tévesztette el a célt. Az öreg, hosszú évek gyakorlataival ellensúlyozva testének gyengeségét, pontosan célzott. A terrorista felkiáltott, és véres lyukkal a torkán elterült a földön.

Siess már, te átkozott, vén trotyli! – biztatta magát Weingrass, és elhatalmasodó fáradtságát legyűrve feltápászkodott. Vártak valakit, s az illető bármelyik pillanatban itt lehet! Azt akarod, hogy szétlőjék azt a mesüge fejedet?! Siess már, ne törődj azzal, hogy fáj minden tagod! Manny megragadta a holttestet, és minden erejét összeszedve behúzta az úton át az erdőbe. Szeretett volna maga is lefeküdni, elnyúlni az avarban, és megvárni, míg elmúlik kínzó fáradtsága, de tudta, hogy erre nincs idő. Muszáj volt tovább mozognia, egy pillanatra sem engedni, hogy lankadjon a figyelme, és ami a legfontosabb, élve elkapni valakit a támadók közül. Ezek az emberek a fiát akarják, s neki muszáj megtudnia, ki küldte őket, honnan jöttek. Információt kell szereznie, még ha belepusztul is.

Valahonnan a távolból motorzúgást hallott, de a hang néhány másodperc múlva furcsa módon megszűnt. Manny az út szélére osont, s a bokrok közül kitekintve feszülten figyelt. A kocsik kikapcsolt motorral Mesa Verde felől közeledett a lejtős úton, az erős szélben kerekeinek surrogása is csak alig hallatszott. Ketten ültek benne, s először a sofőr, egy köpcös, már nem fiatal, de negyvenévesnél nem sokkal idősebb férfi szállt ki. Körbenézett, s miután nem látott senkit, az út erdő felőli oldalán elindult Weingrass felé. Manny az övébe dugta az automatáját, és felemelte a megölt terrorista hangtompítóval ellátott pisztolyát. Hátrált néhány lépést, és ellenőrizte a tárat: négy töltény maradt még benne. A kocsiból kiszállt férfi egyenesen feléje közeledett.

– Jozsef! – a nevet a szél zúgásán át is jól lehetett hallani, A kocsik másik utasa is kiszállt, és a sofőr után sietett. Manny egy pillanatra megzavarodott – a Jozsef héber név, de ezek a gyilkosok nem izraeliek.

– Maradj csendben, fiú! – mordult rá arabul a sofőr az őt közben lihegve beérő partnerére.™ Ha még egyszer, bárhol, így felemeled a hangod, koporsóban küldelek vissza a Bekaa-völgybe!

Húsz lépésnyire lehettek Weingrassztól, s az öreg jól látta az arcukat, tisztán értette minden szavukat.

– Nem küldesz sehova! – válaszolta a sofőr társa, egy tizenhat-tizenhét évesnél nem idősebb, nyúlszájú suhanc. – Neki köszönhetem, annak a disznónak, hogy soha nem fogok rendesen járni. Szent ügyünk nagy mártírja lehettem volna, ha nem jön az a rohadék!

– Jól van, jól van – próbálta csitítani a héber nevű idősebb férfi. – Keress valahol egy kis hideg vizet, különben szétrobban a fejed. Miért jöttél utánam?

– Az amerikai rádió. Az előbb hallottam, bemondták...

– A mieink, a másik házban? – kiáltott fel a Jozsefnek nevezett.

– Nem! A zsidók! Kivégezték az öreg Kúrit! Felakasztották!

– Miért, mit vártál, Aman? Még negyven éve is együttműködött az Észak-Afrikában maradt nációkkal, és ölte a zsidókat. Kibucokat robbantott fel, sőt egy szállodát is Haifában.

– Meg kell ölnünk a gyilkosait, Begint és a többi öreget az Irgunból és a Sternből. Kúri a szimbóluma volt...

– Hallgass már, fiú! Azok az öregek többet harcoltak a britek ellen, mint ellenünk. Nekik vagy az öreg Kunnak semmi közük sincs ahhoz, amit most teszünk. Az a dolgunk, hogy leckét adjunk egy mocskos politikusnak, aki közülünk valónak

tettette magát. A mi ruhánkat vette magára, a mi nyelvünket használta, és elárulta a barátságot, amit tőlünk kapott. Csak az számít, fiú, ami most van. Csak a jelennel törődj!

– Hol vannak a többiek? Arról volt szó, hogy az úton várnak bennünket.

– Nem tudom. Megtudtak, esetleg megláttak valamit, és biztosan bementek a házba. A bokrok között is láthatod, hogy égnek odabent a lámpák. Két oldalról, a fűvön át megyünk, és benézünk az ablakon. A testvérek már biztosan a bent lévőkkel kávéznak, mielőtt elválnák a torkukat.

Emmanuel Weingrass felemelte a pisztolyt, karját megtámasztotta egy oldalt kinyúló ágon, s előbb az egyik, majd a másik terroristát vette célba. Minden erejét összeszedte, hogy megnyugodjon, mert mindkettőt élve akarta elfogni. A "másik ház" említése annyira feldühítette, hogy kis híján szétlőtte a fejüket. Ezek az emberek meg akarják ölni a fiát! Ha kiderül, hogy megtették, drágán megfizetnek érte, lassan, a legszörnyűbb kínok között fognak meghalni. Lassan mozgatta a pisztolyt, jobbra-balra, jobbra-balra...

Kétszer lőtt az idősebbre, egyszer a fiatalabbra. A gyerek összerogyott, és vadul rángatózni kezdett a földön, de a társát erősebb – sokkal erősebb – fából faragták.. Alig zuhant el, rögtön fel is pattant, és abba az irányba vetette magát, ahonnan a lövések jöttek.

– Ne gyere közelebb, Jozsef! – üvöltött rá halálosan kimerülten, a fa ágába kapaszkodva Manny. – Nem akarlak megölni, de megteszem, te zsidók héber nevű gyilkosa!

– Az anyám! – kiáltotta a megállíthatatlanul közeledő férfi. – Megtagadott benneteket! Gyilkoljátok a népemet, elvesztek tőlünk mindent, és közben köptök ránk! Igen, félig zsidó vagyok, de a zsidók ölték meg az apámat és borotválták kopaszra az anyámat csak azért, mert egy arabot szeretett! Takarodjatok a pokolba mind!

Weingrass elfehéredő ujjakkal szorította a faágot, s elkerekült szemmel figyelte, amint a közeledő arab a torka felé nyújtja görcsösen behajlított ujjait.

– Ne! – kiáltotta Manny, de már tudta, hogy nincs más választása. A tárban maradt utolsó golyó átütötte Jozsef homlokát, s a terrorista eldőlt a földön. Emmanuel Weingrass elgyötörten támasztotta fejét a fatörzshöz, és képtelen volt másra gondolni, mint az embereket magukból kivetköztető és könyörtelen dühvel egymás ellen fordító, ostoba vakhitre, amelynek képviselői között egyszerűen lehetetlen igazságot tenni.

– Jozsef! Jozsef! – hallotta a sebesülten az út szélén fetrengő fiú hangját. – Hol vagy?! Meglőttetek!

Ő még nem tudja – gondolta Weingrass. Onnan, ahol fekszik, nem láthatta, mi történt, a szél süvöltése pedig elnyomta a hangtompító fegyver puffanását. A mániákus fiatal terrorista még nem sejti, hogy Jozsef, a társa meghalt, s egyedül csak ő maradt életben. Manny számára mindennél fontosabb volt, hogy továbbra is életben maradjon, és ne legyen rá alkalma, hogy egy ostoba szent ügy nevében önkezével vessen véget az életének. Meg kellett tudnia tőle, amit akart, amire szüksége volt ahhoz, hogy megóvhassa Evan Kendricket.

A kiürült fegyvert a földre ejtette, zsebre dugta a kezét, és maradék erejét összeszedve, amilyen gyorsan csak tudott, az út felé csörtetett. Ágak csapódtak az arcába, tüskék sebeztek fel a bőrét, térdei rogyadoztak a kimerültségtől, de csak ment előre, kérlelhetetlenül hajszolva magát, hogy még időben érkezzen. Többször is megbotlott, az irányt is eltévesztette, s valamivel lejjebb, a kocsi közelében bukkant ki az útra. Hátranézett és látta, hogy a fűben kúszva a fiatal terrorista a bokrok közé igyekszik. Még néhány másodperc, és felfedezi halott társát. Nem, ezt semmiképpen nem engedheti!

– Aman! – kiáltott rá Weingrass. – Ain ent? Kaif el-ahvat? – folytatta arabul, sürgetve, hogy adjon választ. – Akallem!

– Itt vagyok – kiabált vissza saját nyelvén a fiú. – Eltalálták a csípőmet! Nem tudom, hol van Jozsef! – a fiatalember a hátára gördült, mert azt hitte, valamelyik társa közeledik, s aztán csak nézte döbbenet az ismeretlen arcot. – Ki maga?! – kiáltotta rémülten, és dzsekije belső zsebéhez kapott. – Nem ismerem magát!

Weingrass előbb a fiú vállába rúgott, s mikor az előrántotta a kezét, a mellére tette a lábát és a földhöz szorította. – Elég volt, te örültek ivadéka! – szólt rá ellentmondást nem tűrő, parancsoló hangon. – Nem azért kerestelek meg, hogy még több bajt okozz. Persze, hogy kaptál egy golyót, de ha nem vennéd észre,

csak megsebesültél és nem haltál meg.

– Mit beszél?

– És te mit csinálsz? – válaszolta dühösen Manny. – Rohangálsz az úton, kiabálsz, és akkora zajt csapsz, hogy attól még a halottak is felébrednek! Jozsef nak igaza volt, vissza kellett volna küldeni a Bekaaba.

– Jozsef... Hol van Jozsef?

– Bent a házban a többiekkel. Gyere, segíték bemenni – félve, hogy elesik, Weingrass megkapaszkodott egy bokorban, és segített felállni a terroristának. – Add ide a fegyvered!

– Micsoda?

– Elég bajt csináltál már eddig is. Semmi szükség rá, hogy újabb marhaságot kövess el.

– Nem értem...

– Nem is kell, hogy megértsd! – Weingrass pofon vágta, s a fiú dzsekijének belső zsebébe nyúlva előhúzta a fegyverét. – Ezzel legfeljebb csak szúnyogot löhetsz – mondta neki, és zsebre dugta a 22-es kaliberű pisztolyt. – Gyere, támaszkodj rám és ugrálj féllábon, ha úgy könnyebb. Odabent majd ellátjuk a sebedet.

A közeledő viharfelhők végleg eltakarták a látóhatár közelében járó napot. A rogyadozó lábú, kimerült öregember és a sebesült fiú félúton lehetett a házhoz, amikor hirtelen motorzúgás hallatszott, és egy gépkocsi fényszóróinak sugarai hasítottak bele az egyre sűrűsödő sötétségbe. A jármű Mesa Verdéből jött, és egyenesen feléjük tartott. A terrorista ijedten próbált menekülni, Weingrass pedig maradék erejét összeszedve igyekezett visszatartani, miközben a kocsi vadul fékezett néhány méterre tőlük.

– Manny! – kiáltotta a vezetőülésről előugró és feléjük rohanó Dzsi-Dzsi Gonzalez.

Weingrass térdre rogyott, de a terroristát még mindig nem engedte el. – Fogd meg! – nyögte Dzsi-Dzsinek. – Ne engedd el, jó erősen fogd a karját! Biztosan méreg van nála.

Az egyik nővér adott egy nyugtatót a fiatal arabnak, hogy reggelig fel se ébredjen, aztán ellátta a sebet, ami erősen vérzett ugyan, de nem volt súlyos. A golyó átszaladt a húson, és anélkül, hogy csontot ért volna, távozott a testből, így elég volt csak a lyukat kitisztítani, a vérzést elállítani és leragasztani. A fiút Gonzalez segítségével bevitték az egyik vendégszobába, kezét és lábát kikötötték az ágy négy sarkához, és gondosan betakargatták, hogy meg ne fázzon. – Olyan rettenetesen fiatal – mondta az egyik lány, eligazgatva a párnát a fiú feje alatt.

– Bármennyire is az, gyilkos – válaszolta jéghideg hangon Weingrass. – Gondolkodás nélkül megölte volna magukat, mint ahogy gondolkodás nélkül megölné minden útjába kerülő zsidót.

– Ez szörnyű, Mr. Weingrass! – kapcsolódott be a beszélgetésbe a másik ápolónő is. – Hiszen még gyerek!

– Mondja ezt azoknak a zsidó szülőknek, akiknek a gyerekei még az ő korát sem érhetnék meg – Manny kiment a szobából, és csatlakozott Gonzalezhez, aki, miután elhelyezte a kocsiját a garázsban, éppen egy nagy pohár whiskyt töltött magának az üvegezett teraszon.

– Szolgálja csak ki magát! – biztatta az építész, és leült kényelmes bőr karosszékébe. – Majd hozzáírom a számlájához, mint maga az enyémet.

– Bolond öregember! – támadt rá Dzsi-Dzsi. – Loco! Tiszta loco, érti?! Megölhették volna! Muerto! Comprende? Muerto, muerto – halott, halott, halott! Érti, maga vén bolond?! Lehet, hogy engem nem lőttek volna agyon, de szívroham nélkül nem úsztam volna meg, és az se jobb! Comprende, amit mondok?

– Jól van, jól van – próbálta megnyugtatni Manny a felháborodott mexikóit. – Tekintse magát a ház vendégének.

– Loco! – kiáltott rá újból felháborodottan Gonzalez, és egyetlen hajtásra megitta a whiskyt.

– Rendben van, elmondta, amit akart. Ihat még egy pohárral, de a harmadiktól kezdve tényleg fel fogom számítani.

– Azt se tudom, menjek-e, vagy maradjak – válaszolta Gonzalez, és újból tele töltötte a poharát.

– A rendőrség miatt?

– Kinek volt ideje a rendőrségre?! Ha szólok nekik, akkor is lehet, hogy csak egy hónap múlva jönnek ki. Az ama de cria, az ápolónője próbál nekik telefonálni. Remélem, egy idő után valamelyik csirkefogó megunja a csörgést, és

felveszi a kagylót... Sokszor előfordul, hogy Durangóba kell átszólni, ha azt akarjuk, hogy kijöjjön valaki.

Mintha jeladásra történt volna, megszólalt a bárpulton álló készülék, de nem a megszokott szakaszos csöngéssel, hanem folyamatos berregéssel. Weingrass annyira megriadt tőle, hogy a karosszékből feltápáskodva majdnem elesett.

– Akarja, hogy felvegyem? – kérdezte Gonzalez.

– Nem! – kiáltott rá Manny, s a pulthoz sietve felkapta a kagylót.

– Halló!

– Mr. Weingrass?

– Talán igen, talán nem. Maga kicsoda?

– Lézeres összeköttetésről telefonálok. Mitchell Payton vagyok...

– Tudom, kicsoda maga – vágott a CIA osztályvezetőjének a szavába Manny. – Jól van a fiam?

– Igen. Az előbb hívtam fel a Bahamákon. A Homestead támaszpontból már elindult érte egy gép, és néhány órán belül Washingtonban lesz.

– Tartsa ott! Vegye körül örökkel, és senkit ne engedjen a közelébe!

– Ezek szerint maguknál is?! Tehetetlenek, semmire sem használhatónak érzem magam. Öröket kellett volna küldenem... Hányan haltak meg?

– Hárman – válaszolta Manny.

– Úristen! Mit tud a rendőrség?

– Semmit. Még nem jártak itt.

– Nem jártak ott... Figyeljen rám, Mr. Weingrass! Lehet, hogy amit most mondok, furcsának vagy éppen örületségnek fogja találni, de higgye el, tudom, mit beszélek. Ennek a tragikus eseménynek egy időre titokban kell maradnia. Ha sikerül elkerülni a pánikot, és a szakértőink nyugodtan dolgozhatnak, akkor sokkal nagyobb esélyünk van rá, hogy elkapjuk a gazembereket. Meg tudja ezt érteni, Mr. Weingrass?

– Megértem, és egyet is értek vele – válaszolta enyhén lekezelő hangon a Moszaddal folytatott hosszú együttműködés során komoly tapasztalatokat szerzett öregember. – A rendőröket majd kint várom, és megmondom nekik, hogy hamis riasztás történt... az egyik szomszéd hívta fel őket, akinek lerobbant a kocsija az úton, és hiába próbált telefonálni nekünk.

– Ne haragudjon. Elfelejtettem, hogy ismerős a szakmánkban – kapott észbe a különleges tervezés főnöke.

– Igen, az vagyok – válaszolta Manny minden további kommentár nélkül.

– Várjon csak! – Paytonnak ismét eszébe jutott valami. – Az előbb azt mondta, hogy hárman meghaltak. Maga viszont jól van, és nyugodtan beszélget Velem!

– Az a három közülük való és nem közülünk, Mr. Tehetetlen CIA.

– Micsoda?... Jézusom!

– Nem sok hasznát vettük. Azt ajánlom, hogy maga is próbálkozzék inkább Abrahammal.

– Kérem, beszéljen világosabban, Mr. Weingrass!

– Meg kellett ölnöm őket. A negyedik viszont él és alszik, mert nyugtatót kapott. Küldje gyorsan a szakértőit, mielőtt őt is megölöm!

29.

Az alacsony, erősen leburnult, széles arcú bahamai CIA-megbízott az értesítést megkapva lázasan munkához látott a Queen Streeten lévő amerikai nagykövetségen berendezett irodájában. Néhány perccel később járőrökocsí vágódott ki a nassauai rendőrség központi épületének kapuján, és a Bay Roadon lévő Cable Beach Hotelhez száguldott. A négy, állig felfegyverzett rendőr a hetedik emeleti lakosztályából a villámgyorsan kiürített kocsifelhajtón várakozó járműhöz kísért a magas, világosbarna hajú férfit és a kreol bőrű, gyönyörű nőt. A szálloda igazgatója, egy McLeod nevű izgatott skót úgy jelölte ki számukra az útvonalat, hogy a személyzet által használt, s most a szállodai testőrök által vigyázott folyosókon jussanak el a fényesen kivilágított bejáratig, McLeod két beosztottja – egy Vernal nevű, hatalmas termetű és ragyogó humorú férfi, s egy csinos fiatal hostess – udvariasan elmagyarázta a hallban visszatartott távozó, és a bejáratától távolabb megállított, érkező vendégeknek, hogy mindössze néhány perces fennakadással van szó, ami után természetesen rögtön folytathatják útjukat. A kívül feltartóztatottak közül többen csak nehezen értették a lány szavát, mert a közelükben öt rendőr bőgette indulásra készen a motorját. A telefonok megtették hatásukat. A nassauai rezidenst a helyi közigazgatás minden

vezetője ismerte, és örömmel álltak rendelkezésére, ha apróbb szívességeket kért tőlük.

Evan és Kalila rendőrök sorfala között érkezett a kocsihoz. A hátsó ülésre szálltak, elöl a sofőr mellett a CIA-megbízott foglalt helyet. Kendrick megszólalni is képtelen volt, Kalila pedig szorosan fogta a kezét, érezve, min lehet keresztül a férfi. Evan már képtelen volt tisztán gondolkodni, csak mérhetetlen fájdalmat és engesztelhetetlen dühöt érzett. Túl volt már a könnyeken is, amelyeket Kasi és Szabri Hasszánért ejtett, mikor megtudta, mi történt velük, s már csak a düh és gyűlölet maradt benne.

– Ön bizonyára tudni fogja, miről van szó, képviselő úr – fordult hátra az első ülésről a CIA embere. – Velem mindössze annyit közöltek, hogy Floridából, a Homestead támaszpontból elindult egy gép, hogy visszavigye önöket Washingtonba. Öt-tíz perccel azután kell megérkeznie, hogy kiérünk a repülőtérre.

– Igen, tudjuk – válaszolta kedves mosollyal az arcán Kalila.

– Tulajdonképpen már ideérhetett volna, de a rossz idő miatt Miami-ban sok gép gyűlt össze, és kissé elhúzódott a feltöltés. Gondolom, inkább vártak egy kicsit, hogy rendesen előkészíthessék önöknek a gépet.

– Ez igazán kedves tőlük – Kalila megszorította Evan kezét, jelezve, hogy nem kell mondania semmit.

– Ha bármit a lakosztályukban hagytak volna, örömmel...

– Nincs ott semmi – szólalt meg érdes, fojtott hangon Kendrick.

– Mindent magunkkal hoztunk, de nagyon köszönjük a kedvességét – Kalila a combjához szorította, és még erősebben megmarkolta a férfi kezét. – Nyilván sürgős ügyről van szó, s a képviselőt nagyon lekötik a gondolatai. Azt hiszem, nem is igazán tud ide figyelni. Ugye nem tévedek, hogy a vámvizsgálattal nem kell feleslegesen időt vesztegetnünk?

– A teherkapun megyünk be – az ügynök elgondolkozó pillantást vetett Kendrickre, de gyorsan el is kapta róla a tekintetét, mintha tartott volna attól, hogy indiszkrétnek mutatkozik. Az út hátralévő részét csendben tették meg, s a repülőtérre érve egyenesen a kifutópályához hajtottak. – Az F-106-os mindjárt leszáll – figyelmeztette utasait a CIA-megbízott.

– Kiszálllok – Kendrick a kilincsért nyúlt, de hiába húzta meg, a központi zár miatt az ajtó nem engedett.

– Jobban szeretném, ha nem tenné, képviselő úr.

– Engedjen kiszállni!

– Ez a kötelessége, Evan – Kalila szelíden, de határozottan megfogta Kendrick karját. – Be kell tartania a szabályokat.

– Az is hozzájuk tartozik, hogy engem megfulasszon?

– Én egész jól tudok lélegezni.

– De én nem!

– Tudom, kedves, hogy rettenetesen nehéz – Rasad lejjebb csúszott az ülésen, és a hátsó szélvédőn át a repülőtéri főépület felé nézett. – A státusunk teljesen tiszta – szólt a CIA helyi főnökéhez visszafordulva. – Hadd szálljon ki. Mellette maradok és itt vannak a maga emberei is.

– Tiszta státus? Maga hozzánk tartozik?

– Igen, de ezt ugye már el is felejtette... Kérem! A repülés Washingtonig úgyis éppen elég nehéz lesz.

– Rendben van. Aki a szabályokat előírta, az úgy sincs itt. Igaz, elég egyértelműen rám parancsolt, hogy ki ne engedjem a kocsiból.

– MJ néha hajlamos a szélsőségekre.

– MJ...? Na jó, szívjunk egy kis friss levegőt. Nyissa ki az ajtót! – szólt rá a CIA-megbízott a sofőrre.

– Köszönöm – fordult halkan Kalilához Evan. – Sajnálom.

– Nem kell semmiért bocsánatot kérnie. Csak arra ügyeljen, hogy ne hagyjon hazugságban, és le ne lövesse magát. Tönkretenné vele a napomat. Ne haragudjon, most én kérek elnézést. Nem gondoltam meg, mit beszélek.

– Várjon – Kendrick egy pillanatra visszatartotta a nőt. – Igaza volt, tényleg rettenetesen nehéz, de boldog vagyok, hogy maga itt van.

A testőröktől körülvéve, halkan beszélgetve sétálgattak a kifutópálya mellett, hátuk mögött az udvarias távolságot tartó CIA-megbízottal, mikor bögő motorral egy kis sötét szedán vágatott feléjük a raktárak irányából. A testőrök azonnal hozzájuk ugrottak, a földre nyomták őket, a CIA-megbízott pedig a testével fedezve őket, rájuk vetette magát. A pánik, amilyen gyorsan jött, olyan hamar el is múlt – a közeledő jármű sofőrje, hogy felhívja magára a figyelmet,

bekapcsolta a szirénát, és tisztességes távolságban tőlük fékezett. A motoros rendőrök vezetője visszadugta táskájába a fegyverét, és elébe ment a kocsiból kiszálló egyenruhás férfinak. Váltakoztak néhány szót, majd visszatért a zavartan várakozó amerikaiakhoz.

– Sürgős telefonhívása van a barátjának, uram – mondta a CIA emberének.

– Kapcsoltassa ki ide!

– Nincs hozzá felszerelésünk.

– Mondjon valami jobb kifogást.

– Azt mondták, adjam át önöknek, hogy MJ.

– Ez már jobban hangzik – válaszolta Kalila. – Majd én megyek.

– Álljon meg a menet! – tiltakozott a CIA-s. – Vannak más szabályok is, amiket maga ugyanolyan jól ismer, mint én. Egy embert sokkal könnyebb védeni, mint kettőt. Majd én megyek, maguk pedig innen fedeznek. Rendben? Ezt a helyet jelölték ki a találkozóra, s a pilóta ideges lesz, ha nem találja itt magukat. A vita viszonylag rövid ideig tartott, s végül Evan és a CIA-s a többitől kicsit távolabb álló, alacsony raktárépülethez ment. Kendrick vette fel a kagylót, és Mitchell Payton szavait meghallva a vér is megfagyott az ereiben.

– Rossz hírem van. Mesa Verdében is volt egy támadás...

– Nem!!!

– Emmanuel Weingrass jól van! Nincs semmi baja, Evan!

– Megsebesült?!

– Nem! A helyzet az, hogy ő ölte meg a támadókat. Az egyik terrorista életben maradt...

– Meg akarom kapni! – ordította Kendrick.

– Mi is. Az embereink már érte mentek.

– Mesa Verde csak ráadás volt, ugye?

– Kétségtelenül. Mégis, ez az egyetlen reményünk, hogy megtudjuk, mi történt Fairfaxben. Amit a túlélő tud, azt el is fogja mondani nekünk.

– Tartsák életben!

– A barátja, Weingrass, vigyáz rá.

– Vegyék el tőle a cianidot!

– Már megtörtént.

– Egy pillanatra sem szabad magára hagyni!

– Tudjuk.

– Hát persze – Evan elgyötörten behunyta a szemét. – Már gondolkodni sem tudok. Manny hogy fogadta a dolgot?

– Hogy őszinte legyek, meglehetősen arrogáns nagyszájúsággal.

– Ez az első kedvező hír, amit ma hallottam.

– Ráfér már magára. Nem akármilyen ember a barátja, a korához képest.

– Rendkívüli volt ő mindig. Oda kell mennem! Felejtse el Washington, vitessen egyenesen Coloradoba!

– Számítottam rá, hogy ezt fogja kérni.

– Ez nem kérdés, Mitch, hanem követelés!

– Hát persze. Ezért késik a gép. Többet kellett tankolnia, és időbe került az útvonalterv módosítása is. Kétszeres hangsebességgel nem egészen három óra alatt otthon lesz. Ne feledje, Fairfaxről senkinek egy szót se! Mesa Verdét Weingrass már elintézte.

– Hogyan?

– Majd ő elmeséli.

– Gondolja, hogy sikerül elhallgatni a történeteket?

– Ha kell, akár az elnökig is elmegyek, és egyelőre azt hiszem, hogy kell.

– Hogyan jut át a palotaőrségen?

– Megvan rá a tervem, azt hiszem sikerülni is fog. Egyetemista koromban, amikor még úgy volt, hogy történész leszek, volt egy évfolyamtársam, akivel később is tartottuk a kapcsolatot, ha nem is rendszeresen. Komoly befolyásra tett szert, azt hiszem, maga is ismeri a nevét. Winters, Samuel Winters...

– Winters? Ő ajánlotta Jenningsnek, hogy tüntessen ki a Szabadság érdemrenddel.

– Pontosan ezért jutott eszembe. Kellemes repülőutat, és mondja meg a húgocskámnak, hogy csókolom.

Kendrick lerakta a kagylót, és a raktárépület ajtajához ment, ahol lövésre készen tartott pisztollyal a kezükben a rendőrök örködték. Még a CIA helyi megbízottjának is, aki egyébként a félhomályban nyugodtan elmelehetett volna bahamainak a sötét arcbőrével, revolver volt a kezében. – Ezeket mindig maguknál hordják? – kérdezte tőle Evan, különösebb érdeklődés nélkül.

– Kérdezze meg a barátnőjét, aki olyanokat mond, hogy tiszta státus – felelte a titkos ügynök és maga elé engedte Evant.

– Maga viccel! Nála is van fegyver?

– Kérdezze meg tőle!

– Hogy vihette volna fel a gépre odahaza? A vámnál, vagy a detektoros vizsgálatnál biztosan kiszűrják, ha van nála ilyesmi.

– Ez is egyike az apró titkainknak, ami egyébként nem is igazán titok. Amikor ránk kerül a sor, a fémdetektort néhány másodpercre kikapcsolják, a vámosok pedig tudják, mi az, amire nem kell odafigyelniük.

– Elég bizonytalan megoldás – mondta Kendrick a gépkocsiba visszamászva.

– Az ilyen közeli helyeken, mint ez is, megteszi. Ha messzebb megyünk, akkor érkezés után kapjuk meg a felszerelést – a CIA-megbízott beszállt Evan mellé a hátsó ülésre, a sofőr teljes gázt adott, s a kocsí végigszárguldott a kifutópályához vezető bekötőúton.

Az F-106 Delta Dart már megérkezett, és Kalila a kabinba vezető lépcső alján éppen a légierő egyik tisztjével beszélgetett. Kendrick csak a közelébe érve ismerte meg a géptípust, és a felismerés egy cseppet sem nyugtatta meg: ugyanilyen géppel vitték annak idején Maszkatba. Menet közben kezét nyújtott a CIA rezidensének. – Köszönök mindent – mondta. – Elnézést, hogy ilyen kellemetlen társaság voltam.

– Akár az arcomba is köphetett volna, akkor is büszke lennék rá, hogy megismerhettem, képviselő.

– Köszönöm a dicséretet. Mi a neve?

– Szólitson Joe-nak!

"Szólitson Joe-nak!" Egy évvel korábban, egy ugyanilyen típusú repülőgépen volt egy fiatalember, akit szintén Joe-nak hívtak. Vajon egy újabb Omán, egy újabb Bahrein is vár még rá?

– Köszönöm, Joe.

– Még nem végeztünk, Mr. Kendrick. A pilótának, remélem, legalább ezredes az illető, alá kell írnia egy papírt.

Az F-106-os pilótája nem is ezredes, hanem dandártábornok volt és fekete. – Örülök, hogy ismét látom, dr. Axelrod – fordult Kendrickhez. – Úgy látszik, én lettem a személyi sofőrje.

– Üdvözlöm, tábornok – Evan megrázta a nagy fekete kezét.

– Hadd mondjak valamit, képviselő. Legutóbb egy kicsit elvetettem a sulykot, és magának teljesen igaza volt, amikor helyre rakott. Ha esetleg áthelyeznek Coloradóba, örömmel fogok magára szavazni.

– Köszönöm, tábornok – nyugtázta mosolyogva az elismerést Evan. – Azt hiszem, többé nem lesz szükségem szavazatokra.

– Nagy kár lenne azok után, amiket tett és mondott.

– Azt hiszem, alá kellene írnia valami hivatalos papírt – válaszolta Kendrick, és Kalilához lépett.

Míg a tábornok és a CIA-megbízott elintézte a formásokat, ők beszálltak a gépbe, és elfoglalták helyüket a szűk kabinban.

– Mi történt? – kérdezte Kalila, miután bekötötték magukat az ülésekbe. – Miért telefonált MJ?

Evan még mindig nem jutott túl a szörnyű megrázkódtatáson, és reszkető kézzel, remegő hangon számolt be a történekről. – Legyen már vége! – mondta mérhetetlen kétségbeeséssel az arcán. – Legyen vége, különben megölök mindenkit, akit szeretek! – Kalila nem válaszolt, de a kezéért nyúlt, és erősen megszorította, hogy a férfi érezze, ott van mellette. Tudta, nem segítene vele, ha bármit mondana is, Kendricknek magának kell megbirkóznia a bensejében dúló viharral. Harminc perce lehettek úton, amikor Evannek felkavarodott a gyomra, és az ülésről felpattanva kirohant a vécére. A kagyló fölé görnyedt: és hörögve, rángatózó testtel kiadott magából mindent, amit az utolsó tizenkét órában evett. Hallotta, hogy Kalila benyomja mögötte az ajtót, és érezte, amint mellé lépve a homloka alá nyúl, és megtartja a fejét.

– Kérem! – nyögte a hányinger két rohama között Kendrick. – Kérem, menjen innen!

– Miért? Azért, mert más, mint a legtöbb ember? Mert azt hiszi, hogy mindent magába kell fojtania, még ha belepusztul is?

– Nem kell, hogy sajnáljon.

– Arra ne is számítson. Borzalmas csapás érte és talán még borzalmasabb fenyegette, de felnőtt ember, ki kell bírnia. Remélem; jó barátok vagyunk, Evan. Nem szánom – ahhoz túlságosan is tisztetem –, de érzem, min meggy keresztül.

Kendrick sápadt arccal föl egyenesedett, és letépett egy darabot a papírtörülközőből. – Maga aztán tudja, hogyan tegyen helyre egy férfit – mondta szégyenkezve.

– Mossa meg az arcát és fésülködjön meg! Borzalmasan néz ki – felelte Adrienne, és kilépett a kis fülkéből. – Romlott halat ehetett a bolond – szólt oda a riadt arccal, tanácstalanul bámuló fedélzeti kísérőknek, és visszaült a helyére.

Eltelt még egy óra, s a stewardok italt és vacsorát szolgáltak fel, amihez a kairói ügynök jó étvággal hozzá is látott. – Muszáj ennie valamit – bízta az ételt csak piszkálgató képviselőt. – Ez jobb, mint amit a polgári gépeken adnak.

– Akkor jó étvágyat!

– És maga? Látom, hogy csak turkál benne.

– Nem vagyok éhes; Inkább iszom még valamit. A hajtóművek zaját is túlharsogó, éles berregést meghallva egyszerre kapták fel a fejüket. Evannek rögtön az egy évvel korábban hallott hang jutott az eszébe, ami után a pilótafülkébe hívták. Ezúttal azonban a tizedes, miután meghallgatta a fedélzeti telefonon érkezett utasítást, Kalilához lépett: – Rádióüzenete van, miss.

– Köszönöm – Rasad felállt, s látva Kendrick arcán az ijedtséget, visszaszólt neki: – Ha valami lényeges lenne, biztosan magát kérték volna. Nyugalom! – A kabin elejébe ment, és átvette a kagylót.

– Itt kettes.

– A véleményedre vagyok kíváncsi – hallotta Mitchell Payton hangját. – Szerinted az az információ, amit Nassauban, attól az Off Shore Investmentsnél dolgozott pasastól kaptatok, megbízható?

– Az információ igen, ha ő nem is. Idült alkoholista, és azért a kétezer dollárért, amit Evan a kezébe nyomott, az anyját is hajlandó lett volna eladni.

– Fel tudod idézni pontosan, mit mondott Ardis Montreaux-ról?

– Igen. Egy pillanatra sem vesztette szem elől, mert a nő állítólag tartozik neki, és egyszer még be akarja hajtani rajta a pénzt.

– Nem erre gondoltam, hanem arra, amit a házasságairól mondott.

– Szerintem Evan ezt már elmondta neked a telefonba.

– Mondd el te is! – makacskodott MJ. – Ki akarom zárni a tévedésnek még a lehetőségét is.

– Rendben. A nő elvált Frazier-Pyke-től és hozzáment egy Von Lindemann nevű gazdag kaliforniaihoz. Állítólag San Franciscóban élnek.

– Egészen biztos volt a San Franciscóban?

– Nem. Azt mondta, hogy San Franciscóban vagy Los Angelesben. Kaliforniához viszont ragaszkodott, és abban is biztos volt, hogy a férj rettenetesen gazdag.

– És a név... Próbálj egészen pontosan visszaemlékezni rá! Biztos vagy benne, hogy Von Lindemannt mondott?

– Hát... igen... A Junkanoo-ban találkoztunk és a zenekar rettentő hangosan játszott, de esküdni mernék rá, hogy ezt a nevet mondta. Vagy ha nem is ezt, akkor valami egészen hasonlót.

– Banco! – kiáltott fel elégedetten Payton. – Valóban hasonlót, kedvesem. A nő egy Vanvlander nevű pasashoz ment feleségül. Andrew Vanvlanderéhez Palm Springsből.

– Ahhoz képest, hogy teli volt a szája ginnel, nem is tévedtem olyan nagyot.

– Hagyjuk a gint, Rasad ügynök! Andrew Vanvlander Langford Jennings pártjának egyik legjelentősebb támogatója.

– Ez érdekes.

– Sokkal több annál! Ardisolda Wojak Montreaux Frazier-Pyke Vanvlanderén, az elismerten kiváló apparátusi vezető, jelenleg Orson Bollinger alelnök személyzeti főnöke.

– Így még szebb!

– Azt hiszem, a körülmények tökéletesen indokoltá teszik, hogy egy tapasztalt közel-keleti szakértőnk ellátogasson hozzá. Mivel Délnyugat-Coloradoban leszel, alig egy órányira, onnan, rád gondoltam.

– De milyen alapon, MJ? – kérdezte megütközve Kalila.

– Bollingert megfenyegették, mire kirendeltek melléje egy különleges FBI-egységet. Titokban tartották az ügyet – az én ízlésem szerint túlságosan is titokban –, nemrég pedig hirtelen visszarendelték az egységeket,, mondván, hogy a veszély megszűnt.

– Véletlenül éppen akkor, amikor a fairfaxi és a Mesa Verde-i támadás történt?

– Tudom, hogy örütségnek hangzik, de nekem itt bűzlik valami. Nevezd egy mindenhol veszélyt szimatoló öreg profi képzelgésének, ha akarod, de én itt

valami amatőr módon végrehajtott piszkos ügyletet sejtek.

– Az Iroda részéről? – csodálkozott Rasad.

– Nem... őket csak felhasználták hozzá. Ezért akarom elintézni, hogy kihallgathassam annak az egységnek az összes tagját.

– Még mindig nem válaszoltál a kérdéseimre. Milyen alapon menjek én San Diegoba? Idehaza mi nem működhetünk.

– Ugyanazon az alapon, amilyen alapon én az egység tagjait ki fogom hallgatni. A Bollinger elleni fenyegetésekre való tekintettel a lehetséges terrorista kapcsolatok után kutatunk. Ha a ma este történeteket kénytelenek leszünk nyilvánosságra hozni, akkor aztán végképp meglesz rá minden indokunk... Nem tudom, hol, de ebben az egész örültségben valahol van egy összekötő láncszem. Kalila körbenézett, s csak amikor látta, hogy senki nem figyel rá, akkor folytatta: – Rendszerben van, megteszem, de azt ugye tudod, hogy nem könnyít meg különösebben az életemet? Úgy tűnik, hogy a fiúmnak valamikor elég szoros kapcsolata volt ezzel a nővel... engem ugyan nem zavar, de őt szemmel láthatóan igen.

– De furcsa erkölcsi nézetei vannak – válaszolta MJ. – Mikor történt már ez?

– Nagyon tévedsz. Szó sincs itt a nemi erkölcsről. Félrevezették, majdnem belerángatták egy nagy, nemzetközi méretű csalásba, és ezt nem tudja elfelejteni, vagy megbocsátani magának.

– Akkor hadd könnyítsek a lelkeden – ajánlotta Payton. – Kendricknek egyelőre ne szólj San Diegoról. A jó isten tudja, mire képes ebben az állapotban, ha megsejti, hogy a két dolog között lehet valamilyen összefüggés. Nincs szükségünk egy elszabadult, ellenőrizhetetlen rakétára. Találj ki valamit, mondd azt, hogy sürgős üzleti ügyeid vannak, csak vigyázz rá, hogy meggyőző légy. Nagyon szeretném, ha elbeszélgetnél ezzel az igazán figyelemre méltó hölgygel. Reggelre majd kitalálom, milyen mesével állj elő.

– Ne aggódj, rendszerben lesz a dolog.

– Remélem, elhoztad Kairóból a papírjaidat.

– Természetesen.

– Lehetséges, hogy szükséged lesz rájuk. Nagyon vékony jégen táncolunk.

Mellesleg egyik ottani emberünk sem ismer, és te sem ismered őket. Ha eszembe jut valami, majd Weingrasson keresztül megüzenem... Vigyázz, mert tényleg vékony a jég – figyelmeztette Kalilát Payton.

– Erre még Evan is rájött.

– Apropos, megkérdezhetem, hogyan alakul a kapcsolatotok?

– Maradjunk annyiban, hogy volt egy nagyon kellemes, két hálószobás lakosztályunk a Cable Beach-ben, és tegnap éjjel hallottam, hogy hajnalig mászkál az ajtóm előtt. Nem sok kellett hozzá, hogy kimenjek és berángassam magamhoz.

– És miért nem tetted?

– Azért, mert annyira összezavarodott körülöttünk minden, és ő annyira magánkívül van... Nem hiszem, hogy most bármelyikünknek lenne energiája a személyes ügyekre.

– Még szerencse, hogy ezt a vonalat nem tudják lehallgatni – jegyezte meg a különleges tervezés főnöke. – Hagyatkozzon csak továbbra is az ösztöneire, Rasad ügynök! Eddig mindig jól működtek... Reggel majd felhívlak az újabb utasításokkal. Jó vadászatot, kishúgom.

A helyére visszatérve Kalila látta Evan arcán a ki nem mondott kérdést. – Máshol is zajlik az élet, és nem is igazán jól – magyarázta, miközben visszacsatolta magát. – A kairói rezidensünk hívott fel. Szidi Barrani környékén eltűnt két líbiai kapcsolatunk. Megmondtam neki, minek nézzen utána, merre keresgéljen... Hogy érzi magát?

– Minden rendszerben – válaszolta a nő arcát tanulmányozva Kendrick.

– Tisztelt utasaink és cseppet sem tiszteletre méltó legénységünk – hallották hirtelen a hangszóróból a parancsnok hangját. – Úgy tűnik, kénytelenek leszünk önmagunkat ismételni, dr. Axelrod. Emlékszik még a déli szigetre? – a kapitány ezután elmondta, hogy egyenesen Mesa Verdébe mennek, elkerülendő az izgalmat, amit a légierő egyik gépének leszállása okozna Durangóban vagy Cortezben. – A pályáról ugyan hivatalosan azt mondták, hogy alkalmas a leszállásra, de lehet, hogy egy kicsit zötyögősen fogunk földet érni. Azt ajánlom, jó erősen szorítsák meg a biztonsági öveket, amikor szólok. Meredeken, nagy magasságból fogunk leereszkedni, és körülbelül negyvenöt perc múlva érünk földet... feltéve, hogy megtalálom azt a rohadt leszállópályát. Emlékszik, doktor?

A leszállás körülményei messze alulmúlták a pilóta elvárásait, de végül csak sikerült megúszniuk, hogy az egyenetlen talajon szétessen a gép. A tábornok elbúcsúzott az utasaitól, és rábízta őket a fogadásukra megjelent CIA-ügynökre. Kalila és Evan gyorsan beszállt a Denverből repülőgépen áthozott páncélozott szedánba, és az állam kormányzója által kirendelt hat motoros rendőr kíséretében elindult a ház felé.

– Hadd tájékoztassam, képviselő úr – kezdte a CIA-tiszt, aki bahamai kollégájához hasonlóan a sofőr mellett foglalt helyet. – Ebben a pillanatban öten vagyunk, de ketten közülünk a fogollyal és a holttestekkel visszamennek Virginiába. Azért beszélek ilyen nyíltan, mert mondták, hogy a miss is hivatalos személy.

– Köszönöm a bizalmat – válaszolta a különleges tervezési osztály fel nem ismert ügynöke.

– Nincs mit... Éjszakára kértünk fél tucat vadórt a nemzeti parkból, hogy vigyázzanak a házra. Kipróbált, tapasztalt katonák mindannyian. Az új egység holnap érkezik meg Langley-ből.

– Jézusom! Mi lesz ha megismétlődik Fairfax? – suttogetta Kendrick, de szavait elnyomta a vállával nekidőlő Kalila hangos köhögése.

– Parancsol?

– Semmi, semmi. Folytassa!

– Már nem sok van hátra... Ugye nem haragszik, ha azt mondom, hogy a barátja egyszer még szobrot kap, hacsak előbb eszébe nem jut valakinek, hogy tanácsos volna bolondokházába csukadni. Weingrass lényegében mindent elintézett.

Fantasztikus alak!

– Tudom – bólintott Kendrick. – Halljuk a tényeket!

– Az ápolónők nem sokat tudnak. Azt hiszik, hogy csak egy terrorista volt, egy örült fanatikus. A három holttestet arra az időre, amíg a rendőrség ott volt, eldugták a bokrok közé, aztán az a Gonzalez, a mexikói barátja bevitte őket a garázsba, vigyázva, hogy a nővérek meg ne lássák. Míg ő ezt elintézte, a lányok a ház másik oldalán voltak Mannyvel... Jézusom, már én is Mannynek nevezem! Gonzalez becsukta a garázst, és visszament az éttermébe. Mr. Weingrass esküszik rá, hogy hallgatni fog.

– Mr. Weingrassnak igaza van.

– Nem igazán szeretjük az ilyen megoldásokat, de úgy látom, maguk hárman nagyon jól ismerik egymást.

– Valóban jól ismerjük egymást – erősítette meg Kendrick.

– A képviselőnek tehát még csak utalnia sem szabad rá a nyilvánosság vagy mások előtt, hogy milyen mértékű volt a támadás – szólt közbe Kalila. – Ugye ezt akarta mondani?

– Pontosan. Az összes körülménynek titokban kell maradnia, Mr. Kendrick. Ez a parancs érkezett Langley-ből. Ami az ittenieket illeti, mi egyszerűen kormányalkalmazottak vagyunk, semmiféle Ügynökség, semmiféle Iroda. Hajnali három körül érkezik a repülőgép, amely a foglyot és halott társait elviszi Virginiába. A holttesteket egy laboratóriumba, a foglyot pedig egy zárt klinikára fogják szállítani. Manny – elnézést –, Mr. Weingrass figyelmeztetett, hogy ezt is mondjam el önnek.

– Értem és minden világos.

– Köszönöm, uram. Ez a Manny! Mikor mondtam neki, hogy átveszem az irányítást, se szó, se beszéd, fogta magát, és jól gyomorszájon vágott.

– Csinál néha ilyeneket – felelte Kendrick, és kibámult a füstüveg ablakon. Tíz percnnyire lehettek már csak a háztól, Mannytól.

Az ajtóban találkoztak össze, és Evan sokkal erősebben ölelte magához az öreget, mint az őt. Csak akkor engedte el, mikor Weingrass belebokszolt az oldalába, és rosszállóan rászólt: – Hát már soha nem tanulod meg, mi az igazi jómodor? Egy hölgy is van a társaságodban, akit nagyon szeretnék megismerni.

– Ne haragudj – kért elnézést Kendrick, és hátrább lépett. – Manny, ez itt Kalila... Kalila Rasad.

Weingrass Kalilához lépett, és szelíden megfogta a kezét. – Zavaros világból jöttünk mi ketten – mondta neki. – Maga arab, én zsidó vagyok, de ebben a házban nincs ilyen megkülönböztetés, nincsenek előítéletek, én máris szeretem magát azért, amit a fiamért tett.

– Maga kész csoda – válaszolt némi megindultsággal a hangjában a nő.

– Így igaz – felelte Manny, s a nagyobb nyomaték kedvéért kétszer rá is bólintott.

– Én is szeretem magát mindazért, amit Evan számára jelent – Kalila átölelte a törékeny testű öreg építész, és hozzászorította az arcát. – Úgy érzem, mintha születésem óta ismerném.

– Előfordul, hogy ilyen hatással vagyok az emberekre. Néha viszont úgy érzik, az életük tragikus fordulatot vett azzal, hogy megismertek.

– Az enyém nem – Kalila elhúzódott az öregtől, de a vállát még mindig nem engedte el. – Egy legendára készültem, és találtam helyette, egy csodálatos embert – fűzte hozzá mosolyogva.

– Ilyen dezinformációkat inkább ne terjesszen, Miss Titkosügynök, Tönkreteszi vele a reputációm... Fussunk át néhány dolgon, mielőtt bemutatam magát a többieknek. – Weingrass megfordult és végigjártatta tekintetét az üres hallon. – Nagyszerű, a lányok kint vannak a verandán, így maradt még egy kis időnk.

– A CIA-s fickó már mindent elmondott – szólt Kendrick. – Az, aki a repülőtéren várt bennünket.

– Biztosan Joe-ra gondolsz.

– Joe?

– Ezeket mind Joe-nak, Johnnak, vagy Jimnek hívják Nem figyelte még meg, hogy nincs közöttük egyetlen Irving vagy Milton sem? Na mindegy – Payton azt mondta, hogy már tudod, mi történt Hasszánékkal.

– Igen, tudja – szólt közbe Kalila, s önkéntelenül is elkapta és megszorította Evan kezét. Mannyt meghatotta a gesztus, de úgy tett, mintha nem vette volna észre. – Borzalmas...

– igen, borzalmas, kislányom. Nem is emberek, állatok azok, akik képesek az öveiket gyilkolni. Kasi és Szabri annyi szeretettel beszélt magáról. Adrienne Kalila, azt pedig mondanom sem kell, mit éreztek a fiam iránt... A magunk módján, ha egyedül leszünk, mindhárman meg fogjuk gyászolni őket, visszaemlékszünk arra, mit jelentettek számunkra, de majd csak később, nem most.

– Manny! – szakadt fel a szó Kendrickből. – Intézkednem kell...

– Én már intézkedtem. Az iszlám előírásai szerint fogják elbúcsúztatni őket, és a lehegesztett koporsókat visszaviszik Dubaiba.

– Mr. Weingrass...

– Először ezt kellett elintézni. Egyébként, ha így szólít, nem fogom annyira szeretni.

– Rendben van... Manny. MJ nem beszélt elég világosan. Paytont hívom MJ-nek – magyarázta Kalila.

– Tudom – vágott közbe Weingrass. – Figyelmeztettem, hogy javíttassa meg a telefont, ha jóba akar lenni velem. Lehet, hogy valakit főbelövással fenyegetett, mindenesetre a készülék már működik. Emmanuelnek és Mitchellnek szólítjuk egymást, és rengeteget telefonál. Elnézést, kérdezni akart valamit.

– Elég hülyén hangzik, de fogalmam sincs róla, mi az itteni fedésem. Az ügynök a kocsiban azt mondta, hogy hivatalos személy vagyok, de miféle hivatalos személy? Kinek tartanak engem az itteniek?

– Mitchell szerint a külügyminisztériumnak a képviselőt kísérő munkatársaként kell szerepelnie.

– Külügyi munkatársként?

– Biztosan rájuk akarja kenni a dolgot, ha valami nem jól sült el. Úgy veszem észre, az ilyesmit nagy előszeretettel csinálják Washingtonban.

– Nem, ő nem olyan... Értem már! Olyan fedést akart, hogy ha kell, utasításokat is adhassak.

– Nem fordulhat elő, hogy valaki kérni fogja a külügyminisztériumi igazolványát?

– kérdezte Evan.

– De igen.

– Ezek szerint olyanja is van.

– Hát igen.

– Ez illegális...

– Különböző helyzetekben különböző okmányokra van szükségünk, Eván.

– És fegyvert is hord magánál. A bahamai rezidenstől tudom.

– Jobban tette volna, ha nem beszél róla.

– Nem dolgozik véletlenül a Moszadnak is? – kérdezte vigyorogva Weingrass.

– Én nem, de a legközelebbi barátaim közül többen is. Tudom, hogy maga is dolgozott nekik.

– Jó kezekben vagy, fiú... Na, térjünk vissza az üzlethez – zárta le a beszélgetésnek ezt a részét Manny. – Mitchell azt akarja, hogy Evan nézze meg az árut – a foglyot és a holttesteket is. Azokat letakarva beraktuk a garázsba, és

éjszaka jön a gép, hogy elvigye őket.

– Az ápolónők nem is sejtik, hogy ott vannak? – kérdezte némi hitetlenkedéssel a hangjában Kendrick.

– Úgy kellett intézni, hogy ne sejtsék. Míg beszélünk, Payton legalább ezerszer elmondta, hogy a történelekről senki nem tudhat.

– Hogyan bonyolítható le a szállítás úgy, hogy a vadőrök észre ne vegyék őket.

– Béreltek egy zárt teherautót Durangóban, és kivitték a repülőtérre. Ha a gép megérkezik, valaki idehajt vele, beáll a garázsba, és Payton emberei felrakják a holttesteket. Úgy látom, értik a dolgukat.

– Megmondta valaki a lányoknak, miről beszélhetnek, és mi az, amiről feltétlenül hallgatniuk kell? – kérdezte Kalila.

– Én, és azt hiszem, most az egyszer komolyan vettek. Azt persze nem tudom, hogy ez meddig fog tartani – válaszolta Weingrass. – Egyelőre még nem múlt el a megdöbbenésük, és különben is, a negyedét sem tudják annak, ami történt.

– Amíg maguk beszélgetnek, addig én összeszedem őket, és ráteszek egy kicsit arra, amit mondott. Igaza volt MJ-nek, az a legjobb, ha külügyesként szerepelek.

– Miért? – érdeklődött Evan. – Pusztán kíváncsiságból kérdezem.

– Azért, hogy az Ügynökséget ne keverjük bele a dologba. Ha felmerül a neve, valakinek még eszébe jut, hogy mi idehaza nem működhetünk, és furcsa gondolatai támadhatnak.

– Nagyon igaz – bólintott Weingrass. – Szóval, hogyan mutassam be?

– Egyszerűen csak úgy, hogy Miss Adrienne a külügyminisztériumból. Nagyon bántja, ha hazudnia kell?

– Hadd gondolkozzam egy kicsit – ráncolta össze a homlokát Manny. – Egyszer már hazudtam... azt hiszem, 1937 júliusában volt – mielőtt elnevezték volna magukat, Weingrass karon ragadta és kivezette őket a teraszra.

– Együtt voltunk a Dzsebel-es-Samnál. A teherautóról leugorva törte el a lábát – Kendrick lenézett az ágyhoz kötözött, öntudatlan terroristára. – Kölyök még.

– Egészen biztos abban, hogy felismeri? – kérdezte az Emmanuel Weingrass mellett álló CIA-tiszt. – Semmi kétsége afelől, hogy együtt voltak Ománban?

– Semmi. Soha nem fogom elfelejteni. Olyan tűz lángolt benne, amit a mi tizenéveseinkben nem talál meg... vagy legfeljebb csak a nagyvárosi szegénynegyedek lakóiban.

– Azt ajánlom, a hátsó ajtón menjünk ki a garázshoz.

– Ez József – mondta Evan, s egy pillanatra behunyta a szemét. – Az anyja zsidó volt... ő pedig néhány órára a barátom. Megvédett... Jézusom!

– Hagyd abba! – kiáltott rá Manny. – Azért jött, hogy megöljön.

– Természetesen. Miért is ne? Elhitettem velük, hogy annak az átkozott szent ügyüknek a harcosa vagyok... Leborotválták az anyja haját! El tudod ezt képzelni?

– Ezt üvöltötte a képembe, amikor megpróbált megölni – válaszolta nyugodt hangon Weingrass. – Nem tudom, könnyebb lesz-e neked ettől, de közlöm, hogy nem akartam a halálát. Élve szerettem volna elfogni.

– Ismerve őt, nem sok lehetőséged lehetett rá.

– Valóban nem volt.

– És a másik kettő? – szólt közbe a CIA-tiszt, s felhajtotta a holttesteket borító lepedőt. – Őket is felismeri?

– Igen. Mindketten ott voltak a börtönben, de a nevüket nem tudom. A jobb oldali mocskos nadrágot viselt, a másiknak pedig hosszú, ápolatlan haja volt, és úgy viselkedett, mintha valami prófétai küldetést kellene teljesítenie. Nem voltam biztos abban, hogy épelméjű. Mást nem tudok róluk.

– Amit tudnunk kell, azt már elmondta. Ezek az emberek mind együtt voltak önnel Ománban.

– Igen, mindegyikkel találkoztam... Bosszút akartak állni, és ha én lettem volna a helyükben, nem biztos, hogy másképp éreztem volna.

– Ön nem terrorista, képviselő.

– Mi különbözteti meg a terroristát az "emberi szabadság lánglelkű harcosá"-tól?

– Először is az, uram, hogy a terroristák előre megfontoltan ártatlan embereket gyilkolnak. Hétköznapi férfiakat és nőket, akik éppen az útjukba kerülnek, iskolába siető gyerekeket és békésen sétálgató öregeket, válogatás nélkül.

Kendrick figyelte az ügynök arcát, s eszébe jutottak Hasszánék, a Fairfax elleni támadás. – Elnézést ezért az ostoba és értelmetlen megjegyzésért. Nagyon sajnálom – mondta.

– Ugyan már – legyintett a CIA embere. – Mindannyian kimerültek vagyunk, és

különben is, az embernek néha az agyára megy, hogy mindig mindenkit címkézünk. A házba visszatérve Kalilát az üvegezett verandán találták az ápolónőkkel. A három nő mozdulatlanul, tekintetét "a külügyminisztérium képviselőjére" szögezve ült és figyelt. Evan és Manny a bárpulthoz lépett, a CIA-tiszt pedig a vendégszobába ment, hogy ellenőrizze a kollégája gondjaira bízott foglyot.

– Amit csak lehetett, elmondtam, Kendrick képviselő – szólalt meg Kalila visszafogott, hivatalos hanghordozással –, s a hölgyek vállalták, hogy együttműködnek velünk. Egyikük holnapra látogatót várt, de fel fogja hívni, és megmondja neki, hogy a beteg állapota súlyosbodott, nem tud elszabadulni mellőle, ezért inkább ne jöjjön.

– Nagyon köszönöm – morogta Weingrass, és töltött magának egy italt.

– Szeretnék mindannyiuknak köszönetet mondani – vette át a szót Kendrick. – Washingtonnak meggyőződése, hogy ez csak egy véletlen incidens, egy fiatal, magányos örült vállalkozása...

– Sirhan-Sirhan is az volt – vágott közbe az ápolónő, aki lement Mesa Verdébe, hogy riassza Gonzalezt. – A jellemzés nem változtat az eredményen.

– Elmondtam a hölgyeknek, hogy a foglyot ma éjjel keletre szállítják, és megkértem őket, ne nyugtalankodjanak, ha zajt hallanak a garázs felől.

– Nagyon helyes – értett egyet Kalilával Weingrass.

– Nekem csak egy kérdésem lenne – jelentkezett az otthon maradt lányok közül az egyik. – Ön az előbb azt mondta, hogy a karantén csak ideiglenes... Nem mintha a monte-carloi Grand Prix-re lennék hivatalos, de azért érdekelne, meddig tart ez az ideiglenes bezártság?

– Nem érdemes a Grand Prix-re menni, túl nagy ott a tömeg – szólt közbe Manny. – Agyontapossák az embert az utcán...

– Mindössze néhány napig – adta meg a választ Kalilahelyett Kendrick. – Mihelyt a szokásos ellenőrzéseket elvégzik...

Rohanó léptek zaja, gépkocsi túlkölöss hallatszott kívülről. A CIA-ügynök rontott be, és rájuk kiáltott: – El az ablaktól! Mindenki a padlóra! A padlóra! Evan Kalila felé vetette magát, de nem érte el, mert a nő villámgyorsan végigvágódott a padlón, s kezében a ki tudja, honnan előrántott revolverével a tolóajtóhoz gördült.

– Nincs semmi baj! Minden rendben! – hallatszott a ház előtti gyepes térség felől egy kiáltás.

– Ez a mi emberünk – mondta a CIA tisztje, és kezében pisztollyal óvatosan felemelkedett. – Mi az ördög?... – futva indult kifelé, nyomában Kendrickkel. Alig értek a hallba, kinyílt a masszív bejárati ajtó, s a ház védelmére kirendelt egyik vadőr riadt idegent terelt be az udvarról. A férfi kezében nyitott, fekete orvosi táskát volt – nyilván megmotozták.

– Nem számítottam ilyen fogadtatásra – mondta idegesen az orvos. – Tudom, hogy nem mindig örülnek a jövetelünknek, de ez azért... Megtiszteltetés számomra, hogy megismerhetem, képviselő úr – Evanhoz lépett, és kezét fogott vele. A CIA tisztje zavartan nézte a jelenetet.

– Azt hiszem, még nem találkoztunk – mondta Kendrick, nem kevésbé zavartan.

– Valóban nem, de szomszédok vagyunk, már amennyiben tíz kilométer itt a hegyekben szomszédságnak számít. A nevem Lyons.

– Elnézését kérem a zajos fogadtatásért. Tudja be annak, hogy az elnök néha feleslegesen aggódik. Minek köszönhetjük a látogatását, doktor úr?

– Annak, hogy a páciensem nem szerencsétlenné a látogatásával – válaszolta hamiskás mosollyal a szája szögletében a váratlan látogató. – Mr. Weingrass új orvosa vagyok. Ma délután négyre be kellett volna jönnie Cortezbe, a rendelőmbé. Nem jelentkezett, telefonálni nem tudtam, s mivel úgyis erre kellett hazamennem, gondoltam, beugrom és megnézem, nincs-e valami probléma – az orvos lezárt borítékot vett elő a zsebéből. – Ami a túlzott elővigyázatosságot illeti, itt van a meghatalmazásom a Walter Reed Kórházból a megfelelő személyek aláírásával. Azt mondták, mutassam meg Mr. Weingrassnak és a nővérnek, aki elkíséri hozzám.

– Manny! – kiáltotta még mindig némileg zavartan Kendrick.

– Mit ordibálsz? – kérdezte a verandáról pohárral a kezében belépő Weingrass.

– Nem úgy volt, hogy ma délután orvoshoz kell menned?

– Na igen, a múlt héten telefonált valaki...

– Az asszisztensem, Mr. Weingrass – szólt közbe dr. Lyons. – Szerinte önnek is megfelelt az időpont, és fel is írta.

– Igen, azt hiszem, így történt, de mivel jól érzem magam, úgy gondoltam, hogy felesleges zavarnom. Különben is, nem maga az orvosom.

– Az ön eredeti orvosa, Mr. Weingrass, néhány hete szívrohamban meghalt. A hír benne volt az újságokban, és tudom, hogy önnek is küldtek értesítést a temetésről.

– Nem szívesen járok ilyen helyekre. Legközelebb csak a sajátomra megyek el.

– Mindenesetre, ha már itt vagyok, miért ne vizsgálhatnám meg? Egy gyors vérvétel sem ártana.

– Nagyon jól érzem magam.

– Biztos vagyok benne, hogy így van – bólintott egyetértően Lyons. – Egyszerű rutinvizsgálat lesz, és csak néhány percet vesz igénybe... Még egyszer, örülök, hogy megismerhettem, képviselő úr.

– Részemről a szerencse... Menj csak, Manny! Óhajtja, hogy valamelyik nővér segítsen önnek, doktor úr?

– Tulajdonképpen nem szükséges...

– Na jó, jöjjön, doktor! – legyintett Manny, és kifelé indult a hallból. – Tapogassa meg a bordáimat, és vegyen egy Cadillacet a honoráriumából.

– Minimum egy Ferrarit – válaszolta mosolyogva az új orvos, és Weingrass után indult.

30.

Több mint egy órája elmúlt már éjfél, mikor a fáradt tekintetű CIA-ügynök a verandán üldögélő Evanhez, Kalilához és Weingrasshoz lépett. Az ápolónők már régen elvonultak aludni. Idegeiket szemmel láthatóan megviselte a fegyveres örök Jelenléte, és dr. Lyons éjszakára fel is mentette őket a munka alól, mondván, a páciensnek semmi szüksége rá, hogy félóránként ellenőrizzék.

– Washington ideges, és állandóan érdeklődik – közölte a fáradt titkosügynök. – Megyek a repülőtérre a teherautóért. Nincs sok időnk, mert a gép körülbelül egy óra múlva itt lesz, és figyelmeztettek, hogy ne várassam, rögtön indulnia kell vissza.

– Az irányítótorony éjszaka nem üzemel, hacsak előre nem rendelik – közölte Kendrick. – Gondoltak erre?

– Órákkal ezelőtt, még mielőtt önök a Bahamákról megérkeztek volna. A légierő átküldött néhány légiirányítót Colorado Springsből. Az ön irodáján keresztül rendeltük meg őket. Senki nem ellenkezett, és senki nem tett fel kérdéseket.

– Hogyhogy?

– Azért, mert ön az, aki, uram.

– Segíthetünk még valamiben? – kérdezte gyorsan Kalila, még mielőtt Kendrick bármilyen megjegyzést tehetett volna.

– Igen – bólintott az ügynök. – Gyorsan kell dolgoznunk, és szeretném, ha ügyelnének rá, hogy senki se kerüljön az utunkba.

– Mi lesz ezekkel a cowboyokkal? – érdeklődött Weingrass. – Míg egyedül voltam, néhányszor kidugtam a fejemet az ajtón, de rögtön úgy rohantak hozzám, mintha valami elbitangolt medve lennék.

– Közöltem velük, hogy egy fontos külföldi személyiség érkezik látogatóba a képviselőhöz, s ezért is rendelték ki őket. Mivel a találkozó bizalmas jellegű, és a vendég ragaszkodik inkognitója megőrzéséhez, az őrszemélyzetnek látótávolságon kívül kell maradnia. Ha megérkezik a kocsi, átvonulnak a ház másik oldalára.

– Képesek voltak bevenni ezt a marhaságot? – kérdezte a fejét csóválva Weingrass.

– Nem volt rá okuk, hogy kétségbe vonják, amit mondok.

– Azért, mert ön az,, aki.

– És azért is, mert egyetlen éjszakai szolgálatért fejenként háromszáz dollárt kapnak.

– Remek, Mr. Titoktartás. Maga jobban érti a dolgát, mint gondoltam.

– Muszáj, hogy értsek hozzá... Ha esetleg nem találkoznánk, nagyon örülök, hogy megismerhettem, képviselő úr – búcsúzott a CIA tisztje. – Egy nap majd mesélek róla a gyerekeimnek... Nem, ne álljon fel, már rohanok is. Viszontlátásra, Miss Hivatalos, ahogy Mr. Weingrass mondaná... Jó volt találkozni magával, Manny. Örülök, hogy a mi oldalunkon áll.

– Örülhet is, mert szükségük van minden segítségre... Ciao, fiatalember. Jó vadászatot! Ha egy az öt ellen lesz az esélye, akkor még biztos, hogy maga fog nyerni.

– Köszönöm, Manny, én is így szeretném – a hírszerző a kereveten ülő Evanhez és

Kalilához fordult. – Komolyan gondoltam – szólt halkán. – A kocsiban hallottam a megjegyzést Fairfaxról, és el is engedtem a fülem mellett, de nem volt könnyű. Én vagyok az itteniek közül az egyetlen, aki tudja, mi történt, és ezért is ragaszkodtam hozzá, hogy én vezessem az egységet. Az unokaöcsém, az idősebbik nővérem fia – én vittem be az Ügynökséghez – ott volt közöttük, abban a csapatban. Minden okom megvan hát, hogy igyekezzem – a CIA-ügynök megfordult, és gyorsan távozott.

– Szörnyű lehet neki – szólalt meg a hallgatást megtörve Kalila, miután hármasan maradtak. – Milyen fájdalmat, büntudatot érezhet.

– Melyikünk nem?– kérdezte Kendrick, s hogy uralkodni tudjon magán, mély lélegzetet vett.

– Nem vádolhatja magát azért, ami történt – figyelmeztette a nő.

– Nem történt, hanem történik! – válaszolta dühösen Evan. – Hogyan jutottak be ezek az emberek az országba? Ki engedte be őket? Hol vannak azok a briliáns biztonsági intézkedések? Csak arra jók, hogy ötödrangú szovjet ügynököket kapjunk el, akiket aztán csőbe húzott újságírókra cserélünk ki, de arra már nem alkalmasak, hogy elkapjunk egy tucat gyilkost, akik ölni jöttek? Ki tette ezt lehetővé?

– Ezt próbáljuk kideríteni.

– Csak egy kicsit lassan, nem gondolja?

– Elég! – kiáltotta dühösen, ujját a képviselőre szögezve Weingrass.. – Ennek a lánynak semmi köze ahhoz, amiről beszélsz.

– Tudom – Kendrick megfogta Kalila kezét –, és ő is tudja, hogy tudom. Ez örület! Félek, tehetetlen vagyok! Hány ember fog még meghalni? Képtelenek vagyunk megállítani ezeket az örülteket, soha nem fogjuk megtalálni őket! – Evan fájdalommal teli tekintetet vetett a CIA kairói ügynökére. – Ugyanúgy, ahogy azt a gazembert sem, aki a szupertitkos ománi dossziét ellopta, és szétkürtölte a világban a nevemet. Mennyi ideje történt? Nyolc... tíz hete? Semmivel sem tudunk többet, mint amikor elkezdtek. Az egyetlen eredmény, hogy most már tudjuk, miért csinálták. Nem azért, hogy hőst gyártsanak belőlem, hogy előkészítsenek egy Isten tudja miféle karrierre, hanem hogy céltáblának állítsanak. Ezzel együtt sem jutottunk sehová!

– Figyeljen ide – válaszolta halkán Kalila. – Elmondok valamit, amit talán nem kellene, de néha előfordul, hogy megszegjük a szabályokat, mert a reménytelenségnél semmi sem lehet rosszabb... Más dolgok is történtek – vagy történnének, ahogy maga mondta –, amelyekről nem tud, és minden újabb információ közelebb visz bennünket egy lépéssel ennek a szörnyű rejtélynek a megfejtéséhez.

– Ez elég rejtélyesen hangzik, ifjú hölgy – figyelmeztette Kalilát Manny.

– Próbáljon megérteni. Evannel már megállapodtunk, hogy vannak dolgok, amiket nem mondhatok el.

– Megbocsátja egy öregembernek, aki néhányszor elkalandozott a maga területére, ha megkérdezi, miért?

– Ha a Moszadnak végzett munkájára akart emlékeztetni, akkor felesleges volt. Bocsásson meg, ha nyersen fogalmaztam... Az alapvető ok, hogy amit az ember nem tud, azt nem is árulhatja el.

– Az amitálok és a pentotálok? Vagy a régi jó scopolamin? – sorolta a kihallgatáshoz használt vegyszereket Weingrass. – Ejnye, kislány! Nem Marrakes sikátoraiban és nem is Ashot-Jaakov hegyeiben vagyunk. Ki használna itt ellenünk vegyszereket?

– A fogoly, akit Evan felismert, valószínűleg ugyanezt gondolta, és mégis, huszonnégy órán belül az egész életét magnószalagra fogja mondani.

– Nem jó a példa.

– Lehet, hogy nem, de van itt más is. Hat órával ezelőtt egy nyomra, egy lehetséges nyomra bukkantunk, ami talán magasabbra vezet bennünket a kormányzatban, mint szeretnénk. Ha tévedünk, ha melléfogunk, Kendrick coloradói képviselőnek semmi része sem lehet benne, nem tudhat semmiről. Ugyanez áll magára is, Manny.

– Az a rádió érkező hívás a repülőgépen – mondta Evan, és súlyos pillantást vetett Kalilára. – Szó sem volt semmiféle kairói rezidensről, ugye? – A nő vállat vont, elhúzta Evantól a kezét, és a poharáért nyúlt. – Rendben van, nem kérdezek ostobaságokat. Térjünk vissza ahhoz, amit az előbb mondtam, és felejtsük el azt, hogy a saját érdekemben jobb, ha semmiről se tudok. Ez nem érdekel. Mi után kutatnak? Kiket akarnak megtalálni? Bármik legyenek is azok, megölték a barátaimat... a barátainkat. Jogom van tudni róluk.

– Természetesen joga van rá – Kalila mereven ült a kereveten, hol Evant, hol Emmanuel Weingrassst figyelte, és végül Kendricken állapodott meg a tekintete. – Az előbb maga is kimondta, ha csak kérdés formájában is, az igazságot, vagy annak egy részét. Valaki beengedte az országba ezeket a gyilkosokat, és lehetővé tette számukra, hogy gyilkoljanak. Szabadon hozzájuthattak az útlevelekhez, és a külsejük alapján ítélve, ezek a hamis okmányok pokolían jók voltak, ha sikerült átjutniuk velük minden vizsgálaton. A papírokon kívül pedig ott van még a logisztikai háttér, ami nélkül egyetlen terrorista sem tud működni. Fegyverekre, lőszerre, pénzre, jogosítványra, megfelelő járművekre van szükségük, búvóhelyre, ahol fel lehet készülni a feladatra. Ruhák kellene nekik, amiket ebben az országban gyártottak, ha esetleg elfognák és kihallgatnák őket. Valakinek jó előre jegyet kell váltania nekik vonatra vagy repülőgépre, és el kell juttatnia hozzájuk. Ezek az emberek semmit nem bíznak a véletlenre, a küldetés sikere érdekében mindent a legapróbb részletekig kidolgoznak – Kalila kis szünetet tartva végignézett a két férfin. – Valakinek mindezt el kellett intéznie, és bárki is az, vagy bárkik is azok, olyan pozícióban vannak, ahol nem lenne szabad lenniük. Mindennél fontosabb, hogy megtaláljuk őket.

– Ezt mondta arról is, aki az ománi ügyiratot ellopta.

– És maga szilárdan hiszi, hogy a kettőt ugyanazok követték el.

– Miért, nem így van? Számomra ez teljesen nyilvánvaló.

– Az én számomra nem.

– Az Ománban történeteket azért tárták fel, hogy megjelöljenek, kíváncsok célpontot csináljanak belőlem.

– És ha két különböző emberről vagy csoportról van szó? – ragaszkodott a véleményéhez Kalila.

– Mi van, ha az egyiknek a színre lépése adta az ötletet a másik cselekvéséhez? Tíz hete kezdődött, ugye? A dzsaremat thaar, a bosszúállás pillanata nem tart ennyi ideig.

– Épp az előbb sorolta fel mindazt, amire szükségük volt, hogy szabadon működjenek. Ezeknek a dolgoknak az elintézéséhez idő kell.

– Ha van elegendő erejük, lehetőségük hozzá, akkor ezt tíz nap alatt ugyanúgy meg tudták volna tenni, mint tíz hét alatt, Evan.

Emmanuel Weingrass határozott mozdulattal felemelte a kezét – csendet intett. – Azt akarja mondani, hogy a fiamnak egy helyett két ellensége van? – kérdezte. – Az arabok a Bekaa-völgyből, és valaki, vagy valakik idehaza? El tudja képzelni józan ésszel, kedves gyermekem?

– Két erő, ebben szinte biztos vagyok – válaszolta Kalila. – Az egyikben halálos ellenségek vannak, a másikban... nem tudom. Őszintén mondom ezt, nem akarok kitérni a válasz elől. MJ, amikor nem tud valamit, mindig a hiányzó információkra szokott hivatkozni. Azt hiszem, nálam is ez a helyzet. Túl kevés még az információ.

Weingrass csak hosszabb hallgatás után válaszolt. – Elfogadom a megérzéseit – mondta. – Ha Mitchell valamikor valamiért kidobja, ígérem, hogy talállok magának egy normális állást a Moszadnál. Még arról is gondoskodom, hogy ne akadjon össze egy bizonyos könyvelővel, aki legszívesebben éhhalálra ítélne mindenkit, aki nekik dolgozik – az öreg építész mély lélegzetet vett, és fáradtan hátradőlt a foteljében.

– Mi történt, Manny? – kérdezte Kalila, Kendricket is arra késztetve, hogy riadtan a barátjára nézzen.

– Jól vagy? – kérdezte Evan.

– Akár az olimpián is indulhatnék – válaszolta Weingrass. – Leszámítva persze, hogy az egyik pillanatban fájom, a másikban melegem van. Az egész az erdei kirándulás miatt van. Lyons figyelmeztetett is, hogy a szisztolém – vagy az a másik, nem tudom – erősebb a kelleténél. Megmondtam neki, hogy ne marhaskodjon, de azért nem árt, ha most pihenek egy kicsit – az öreg felállt a fotelból. – Gondolta volna, Kalila, hogy nem vagyok már egészen fiatal?

– Szerintem nemcsak fiatal, hanem figyelemre méltó kondícióban is van.

– A rendkívül jó pontosabb kifejezés lett volna – ellenkezett Manny. – Néha persze egy ilyen fizikumú embernek is szüksége van pihenésre, úgyhogy megyek és lefekszem.

– Szólok az egyik ápolónőnek – mondta Kendrick, s már állt is fel a kerevetről.

– Minek? Azért, hogy a védtelenségemet kihasználva álmomban megerőszakoljon? Aludni akarok... Hagyd őket is pihenni, Evan! Rettenetes dolgon mentek keresztül, még ha nem is igazán tudják, mi történt. Nincs semmi bajom, csak egy

kicsit elfáradtam. Hatvanéves korban azért nem olyan könnyen futkározik az ember.

– Hatvan?

– Elég volt, öcsi! Ezért az édes kislányért még mindig kiállnék veled versenyezni.

– Nem lehet, hogy attól van, amit az orvos adott? – kérdezte Kalila, meleg mosollyal nyugtázva a bókot.

– Nem adott az be semmit! Vett egy kis vért mesüge laboratóriuma számára, és itthagytott néhány tablettát, de figyelmeztettem, hogy úgylis lehúzó az őket a végén. Biztosan ingyen, mintaként kapta valamelyik gyógyszergyártól, de annyit fog értük felszámolni, hogy abból új szárnyat építhessen a házához... Ciao, fiatalok.

Figyelték, amint az öreg, minden erejét összeszedve, szilárd léptekkel áthalad a nappalin. – Gondolja, hogy jól van? – kérdezte Kendrick, mikor Weingrass már hallótávolságon kívül volt.

– Azt hiszem, rettenetesen elfáradt – válaszolta Kalila. – Ne gondoljon a hatvan vagy nyolcvan évére, csak próbálja utánacsínálni, amit ma tett.

– Benézek hozzá egy párszor, hogy rendben van-e.

– Majd váltjuk egymást. Mindkettőnknek jobb lesz, és legalább az ápolónőket sem kell felébreszteni.

– Más szóval, így az ablaktól is könnyebb távol tartani őket.

– Hát igen, erre is gondoltam – ismerte be Rasad. – Viszont ezzel együtt is igaz, hogy így mindketten jobban fogjuk érezni magunkat.

– Akar még egy italt?

– Nem, köszönöm...

– Én igen – Kendrick felállt a kerevetről. – Még nem fejeztem be.

– Tessék? – megfordulva Evan látta, hogy Kalila ott van közvetlenül mögötte.

– Italt nem kérek... téged akarok. Kendrick nem válaszolt rögtön, az arcát figyelte,

míg tekintetük össze nem kapcsolódott. – Sajnálattól? Megszántad szegény, zavarodott, sérült lelkemet?

– Sajnálatra ne számíts tőlem, ezt már mondtam, és azt is, hogy ahhoz túlságosan tisztellek. Azt meg, hogy ki a zavarodott, és ki a sérült, nem is olyan könnyű eldönteni.

– Ne haragudj, nem így értettem.

– Tudom, csak azt nem, hogyan.

– Már elmondtam. Nem futó kalandra vágyom, veled nem. Ha csak annyit kaphatok, azt is elfogadom, de nem azt akarom.

– Túl sokat beszélsz, Evan.

– Te pedig túl sokszor kerülöd meg a választ. Hat héten át próbáltam közel kerülni hozzád, hat héten át igyekeztem magunkról beszélni, és lebontani azt az üvegfalat, amit magad köré emeltél, de te minden kísérletet elhárítottál.

– Azért, mert félek, a fene egye meg!

– Mitől?

– Mindkettőnkétől!

– Most te beszélsz túl sokat.

– Tegnap éjjel bezzeg nem szóltál. Azt hitted, nem veszem észre, hogy úgy mászkálsz az ajtóm előtt, mint egy ketrecbe zárt majom?

– Miért nem nyitottad ki?

– Miért nem törted be? – halkan felnevettek, és szelíden átölelték egymást. – Akarsz egy italt?

– Nem... téged akarok.

Ez már nem a bahreini, az őrzőgésszel határos szeretkezés volt. Ha siettek, a vágyuk hajtotta őket, nem azért, hogy elkeseredetten menedékre találjanak az őket körülvevő világban. Világukból még mindig hiányzott a rend, a nyugalom – ezzel mindketten tisztában voltak –, de ők már felfedezték egymásban a meghitt békét, a korábbi ürességet kitöltő ígéretet.

Képtelenek voltak betelni egymással. A boldog kielégülést halk, meghitt beszélgetés, s azt újabb vágyak és kielégülések követték. Mikor már erejük végére jutottak, akkor sem engedték el egymást, úgy aludtak el, szorosan összeölelkezve.

Evan a nap első sugaraira ébredt, s még ki sem nyitotta a szemét, karja máris Kalilát kereste, de a nő nem volt ott. Riadtan könyökölt fel, s csak akkor nyugodott meg, mikor meglátta a széken heverő, összehajtogatott ruhákat.

Tekintete az egyik ruhásszekrény és a fürdőszoba nyitott ajtajára tévedt, és felnevetett. Omán hőse és a legtapasztaltabb kairói titkosügynök egy-egy sporttáskával vágott neki a Bahamáknak, de a vágtató eseményekre koncentrálnak mindkettőt otthagyták vagy egy nassauai rendőrségi gépkocsiban, vagy az amerikai légierő egyik F-106-os szuperszonikus gépében. Egészen addig észre sem vették a hiányt, míg Kalila az első kielégülés utáni meghitt pillanatokban meg nem szólalt: – Vettem egy lélegzetelállító hálóinget az útra. Nem nagyon bíztam benne, hogy szükségem lesz rá, de azt hiszem, most felveszem – félbehagyta a mondatot, és felkiáltott: – Jó isten! Hol hagyhattuk el a táskákat?!

– Volt a tiedben valami, ami rád utal?

– Csak a hálóing. Nem kimondottan zárda-szüzeknek való. És a tiedben?

– Néhány zokni és egy szexuális tanácsadó.; én sem igazán hittem, hogy hasznát veszem – meghittén összeölelkeztek, és Evan a nő fülébe súgta: – Öt perc múlva úgyis letéptem volna rólad, és könyöröghettél volna a kormánynak, hogy térítse meg a károd. Legalább megtakarítottunk pár dollárt az adófizetőknek...

Kendrick felkelt, és benézett a ruhásszekrénybe. Látnak, hogy két fürdőköpenye közül az egyik hiányzik, bement a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon és rendbe hozza magát. Borotválkozás után a szokásosnál talán kicsivel több arcvizet használt. Mosolyogva gondolt rá, hogy utoljára egyetemista korában történt vele ilyesmi de hagyta, hisz akkor sem ártott Te jó isten! Húsz éve már, hogy utoljára tetszeni akart valakinek. Belebújt a másik köntösbe, és lement a nappaliba. Kalila a fekete bőrrel bevont, nyersszínű fenyőasztalnál ült és telefonált. A férfit meglátva rámosolygott, de figyelme rögtön vissza is tért a beszélgetéshez.

– Világos – mondta, mikor Evan odaért hozzá. – Majd jelentkezem. Viszlát. –

Felállt, szorosabbra vonta karcsú derekán a köntös, s hozzálépve, a férfi vállára tette a kezét. – Csókolj meg, Kendrick! – parancsolt rá szelíden.

– Nem nekem kellene ezt mondanom? Hosszú csók volt, és Kalila vetett neki véget, mert

érezte, még egy pillanat, és indulnak vissza a hálószobába: – Itt álljunk meg, Kong! Mondanom kell valamit.

– Kong?

– Nem emlékszel? Azt akartam, hogy rám törd az ajtót... Lyukas a fejed, drágám.

– Nem is tudod, mennyire szeretem ezt hallani.

– Mit?

– Azt, hogy drágám...

– Ez csak egy kifejezés, Evan.

– Most éppen ott tartok, hogy megölném azt, akiről kiderülne, hogy ugyanezt mondtad neki.

– Kérlek!

– Mondtad? Szoktad mondani másnak?

– Az érdekel, hogy időnként le szoktam-e feküdni valakivel? – kérdezte Kalila nyugodtan, elvonva karját a férfi válláról.

– Ez így nagyon durván hangzik. Természetesen nem ezt akartam kérdezni.

– Ha már itt tartunk, essünk túl rajta. Voltak kapcsolataim, mint ahogy neked is, sokszor mondtam már, hogy drága vagy édes, de ha tudni akarod, te nagyképű, önző alak:, még soha senkit nem neveztem, drágámnak. Kielégítő volt a válasz?

– Igen – felelte Evan, és a nő felé nyújtotta a kezét.

– Ne! Biztosabb, ha csak beszélgetünk.

– Az előbb mintha csókot kértél volna. Mi változott meg ilyen hirtelen?

– Jobb, ha csak beszélsz, én meg gondolkodom... Nem vagyok még kész...

– Miért?

– Azért, mert van egy munkám, amit el kell végeznem, de ha elengedem magam, akkor nem leszek rá képes.

– Ismét csak, miért?

– Azért, mert egy hajszál választ el tőle, hogy halálosan szerelmes legyek beléd, te bolond!

– Éppen ezt akarom, mert én szerelmes vagyok beléd. Azon kívül, amit most csinálsz, kell hogy legyen saját életed!

– Egy nap majd lesz, amikor már nem tudják hasznomat venni, vagy legalábbis nem ott, ahol most. Előbb-utóbb mindenkinél bekövetkezik, hogy gyanakodni kezdenek rá, aztán a gyanú bizonyossággá válik, és nem lehet többé hasznát venni a korábbi helyén. A főnökeim persze majd győzködni fognak, hogy máshol is vállalhatok megbízást, esetleg a nyugdíjig tartó nyugodt poszt lehetőségét is

megcsillantják előttem, de nem hiszem, hogy kapni fogok utána.

– Ha valóban így történik, mit fogsz csinálni?

– Hat nyelven beszélek tökéletesen, négy másikon írok és olvasok. Ezt, és az addigi munkámat figyelembe véve, azt hiszem, van jó néhány állás, amit elvállalhatok.

– Ez nagyon szépen hangzik, kivéve egy dolgot. Valamit kifelejtettél a felsorolásból.

– Éspedig?

– Engem.

– Hagyd ezt, Evan!

– Nem! – Kendrick eltökélten megrázta a fejét. – Nincs több "hagyd ezt, Evan!", vagy "Kérlek, Evan!" Ezen már túl vagyunk, és ennyivel nem fogok megelégedni. Tudom, mit érzek, azt is, hogy te mit érzel, s ha ezt le akarod tagadni, azzal csak feleslegesen vesztegeted az idődet.

– Mondtam már, hogy még nem vagyok kész.

– Én pedig nem hittem, hogy valaha is kész leszek egy ilyen kapcsolatra – vágott közbe szelíd és nagyon őszinte hangon Kendrick. – Nemcsak te gondolkoztál ezen, hanem én is, és nem voltam túl elnéző magammal. Eddigi életem legnagyobb részében csak magamra gondoltam. Élveztem a szabadságot, hogy azt tehetem, amihez éppen kedvem van. Mindegy volt, hogy jó-e, vagy rossz, amit csinálok, egy volt a lényeg, hogy nekem tetszen. Nekem, nekem, nekem, mindig csak nekem. Aztán jöttél te, és ez az egész átkozott világ darabokra hullott körülöttem.

Megmutattad, mi az, amiben eddig nem volt részem, és most úgy érzem magam, mint valami bolond... Nincs senkim, akivel bármit megoszthatnék, akivel törődnék annyira, hogy elmondjam neki, mit csináltam, vagy mit nem csináltam... Ilyen egyszerű ez! Hát persze, Manny itt van, de bármit mondjon is, ő sem halhatatlan. Az éjjel azt mondtad, hogy félsz... Tudd meg, hogy én is félek, de úgy, ahogy életemben még soha. A gondolattól is rettegek, hogy elveszíthetlek. Nem sok gyakorlatom van az esdeklésben, de ha kell, térden állva fogok könyörögni, bármit megteszek, csak kérlek, ne hagyj el!

– Istenem – Kalila behunyta a szemét, és arcán könnyek peregtek végig. – Mit csinálsz velem?

– Ez csak a kezdet.

– Szeretlek! – a nő nem bírta tovább, Kendrick karjába vetette magát. – Nem kellene, nem lenne szabad!

– Legalább húsz-harminc éves van még rá, hogy eldöntsd.

– Felforgattad az életemet...

– Te se könnyítetted meg az enyémet.

– Nagyszerű! – hallatszott a nappaliba vezető boltív alól az ismerős, érdes hang.

– Manny! – Kalila eltolta magától Evan, és elnézett a férfi válla fölé.

– Mióta vagy itt? – kérdezte megpördülve Kendrick.

– Az esdeklésnél jöttem be – válaszolt Weingrass. – A térden csúszva könyörgő kemény fickó egészen jó fogás. Rendszerint beválik.

– Elviselhetetlen vagy! – kiabálta Evan.

– Tünetmentes – nevetett Kalila.

– Maradjunk abban, hogy mindkettő. Különbösen is, ne kiabálj, mert felébreszted a lányokat... Mit kerestek ti itt ilyen korán?

– Ez a korán pontosan nyolc órát jelent Washingtonban – válaszolt Kalila. – Hogy érzi magát?

– Á! – legyintett az öreg, és beljebb ment a szobába. – Aludtam is, meg nem is. Maguk se sokat segítettek azzal, hogy ötpercenként rám nyitották az ajtót, megnézni, alszom-e.

– Nem volt az olyan gyakran – ellenkezett mosolyogva Kalila.

– Mindenkinek másképp jár az órája... Szóval, mit mondott Mitchell barátom? Ha nem tévedek, Washingtonban most pontosan nyolc óra van.

– Nem téved – nyugtatta meg az öreg építész a kairói ügynök. – Éppen azt akartam elmondani...

– Figyelem, magyarázat következik! A zenekar tust húz!

– Manny!

– Csend! Hagyd, hogy ő beszéljen!

– El kell mennem... egy vagy két napra.

– Hova? – kérdezte nyugtalanul Kendrick.

– Azt nem mondhatom meg, drágám.

– Hölgyeim és uraim! Üdvözljük önöket a denveri Stapleton repülőtéren – hallatszott a hangosbeszélőből. – Ha csatlakozó járatokkal kapcsolatos felvilágosításra van szükségük, személyzetünk készséggel áll rendelkezésükre. Coloradói idő szerint tizenöt óra múlt öt perccel.

A gépből kiszálló utasok közt öt pap is volt, akik európai arcvonásaik ellenére sötétebb bőrűek voltak a szokásosnál. Együtt haladtak, s ha nem is tökéletes, de azért elfogadható angolsággal halkan beszélgettek. Kinézetük alapján Görögország déli részének, az Égei-tenger szigetvilágának, esetleg Szicíliának vagy Egyiptomnak valamelyik görögkeleti egyházmegyéjéből érkezhettek. Pontosabban érkezhettek volna, de nem onnan érkeztek. Palesztinok voltak, és nem papok, hanem gyilkosok, az iszlám szent háború legfanatikusabb katonái. Puha, fekete szövetből készült szatyor volt mind az ötüknél, és a repülőtér épületébe érve együtt indultak az újságoskiosztó felé.

– La! – kiáltott fel fojtott hangon az egyik fiatal arab, miután felkapott egy lapot és átfutotta a címeket. – Lais!

– Iskut! – intette csendre suttogva idősebb társa, és gyorsan félrevonta. – Ha beszélsz, akkor beszélj angolul!

– Semmi! Még mindig nem írnak semmit. Valami nincs rendben!

– Nagyon jól tudjuk, hogy valami nincs rendben, te bolond! – válaszolta a csoportnak a terroristák világában Abjad néven ismert vezetője. – Éppen ezért vagyunk itt... Fogd a szatyromat, és vezesd a többieket a tizenkettes beszállókapuhoz! Hamarosan én is megyek. Ne felejtse el, ha valaki megállít benneteket, csak te beszélj! Mondd azt, hogy a többiek nem tudnak jól angolul, de ne bonyolódj bele hosszabb magyarázatba!

– Majd megáldom őket, és vések egy keresztet a torkukra.

– Tartsd a szád, és hagyd békén a töröd! Nincs több Washington! – Abjad elindult a csarnokon át, és hamarosan meg is találta a Travelers Aid pultját. Tanácstalan arckifejezését látva az ügyeletes, egy középkorú nő mosolyogva megkérdezte: – Miben segíthetek, atyám?

– Remélem, jó helyen járok – felelt tanácstalanságot tettetve a terrorista. – Lindoszon nem nagyon szoktuk meg az ilyen kiszolgálást.

– Igyekszünk mindenben az utazók rendelkezésére állni.

– Ugye hagytak önöknél egy üzenetet... további utasításokat számomra? A nevem Demopolosz.

– Ó, igen – a nő bólintott, kihúzta az egyik fiókot, és fehér borítékot vett elő. – Dél körül hozta egy bűbajos férfi. Igen nagylelkű volt, és komoly összeget adományozott a Travelers Aidnek.

– Engedje meg, hogy én is hozzájáruljak áldozatos munkájukhoz – kérte Abjad, miközben megtapogatta a borítékba zárt kemény tárgyat.

– Szó sem lehet róla, atyám. Már így is túl bőkezűen jutalmaztak bennünket olyan csekélységért, mint egy levél átadása.

– Ön végtelenül kedves, asszonyom. Az Úr áldása Legyen önnel.

– Köszönöm, atyám.

Abjad egyre gyorsuló léptekkel távolodott az információs pulttól. A csarnoknak egy viszonylag nyugalmas szögletébe érve feltépte a borítékot, és kivett belőle egy cortezi csomagmegőrző szekrényhez való kulcsot. Megnyugtatta a gondolat, hogy a fegyvereik és a robbanóanyag időben megérkezett, s a csomagmegőrzőben várja őket, a pénz, a ruhák, a bérelt gépkocsi papírjai, a kilenc maronita szerzetes számára kiállított izraeli útlevelek és a kolumbiai Riohachába szóló repülőjegyek társaságában. Bonyolult úton fognak hazajutni, már amennyiben a Bekaa-völgyet bárki is hazájának tudja tekinteni. A cortezi repülőtér melletti motelben találkoznak, másnap reggel előbb Los Angelesbe, onnan az Avianca gépen Riohachába, majd a kubai Baracoába repülnek, és onnan térnek vissza Libanonba. Eddig minden a tervek szerint zajlott. A pontos menetrendet azután dolgozták ki, hogy a Bekaa-völgybe eljutott a csábító ajánlat: "Találják meg és végezzenek vele! Szerezzenek újabb dicsőséget szent ügyüknek! Mi mindent megadunk hozzá, amire szükségük van, csak a nevüket ne kérdezzék."

Abjadot ugyanakkor nyugtalanította, hogy nem tudta, meghozta-e már az eredményét a precíz tervezés. Ezért is hívta fel azt a bizonyos, jó előre megkapott vancouveri számot, és kérte, hogy a cortezi küldeményben újabb fegyverek is legyenek. Csaknem huszonnégy óra telt már el a fairfaxi ház megrohanása és

majdnem tizenhét a coloradói támadás óta. A kettős akciót azért hajtották végre, hogy rémületbe ejtsék a nyugati világot, megbosszulják egyik testvérük halálát, és bebizonyítsák, hogy az Egyesült Államok elnöke által egy ember megvédelme érdekében elrendelt biztonsági intézkedések nem állhatják útját egy üldözött, hazájától megfosztott nép jogos haragjának. Az Azra hadművelet célja az volt, hogy végezzenek az ünnepezt amerikai hőssel, azzal a mocskos gazemberrel, aki közülük valónak tette magát, kihasználta és végül elárulta őket. Annak az embernek meg kell halnia, példát kell statuálni!

Fairfaxban nem találták meg a gyűlölt ellenséget, és feltételezték, hogy Joszef osztaga a nyugati hegyekben lévő házában bukkan majd rá és végez vele. A támadásról azonban semmilyen hírt se kaptak. Az első osztag tagjai izgatottan várták szállodai szobáikban, hogy megszólaljon a telefon, és elhangozzék a várva várt hír: az Azra hadművelet végrehajtva, a gyűlölt disznó halott... A telefon azonban néma maradt, s nem voltak ordító címek a lapokban, megdöbbsent, a szent ügy újabb győzelméről beszámoló emberek a rádióban és a televízióban. Mi történhetett?

Abjad gondolatban végigfutott a vállalkozás minden lépésén, és nem talált bennük egyetlen hibát sem. Minden problémát előre számba vettek, és a washingtoni korrupciót, a fejlett technikát, a virginiai és coloradói telefontársaságok embereinek megvesztegethetőségét kihasználva meg is oldották őket. Az egyetlen, előre nem látható gondot a gyűlölt politikus gyanakvó munkatársa okozta, akivel rövid úton végezniük kellett. A fairfaxi támadás előtt, szerda délután Abjad elküldte egyik társát Kendrick washingtoni irodájába, hogy még egyszer ellenőrizze, valóban a fővárosban van-e a politikus. A "szerzetes" papírai tökéletesen rendben voltak, és olyan emberektől hozott üdvözlöt, akik életének valamelyik korábbi szakaszában szoros kapcsolatban álltak Kendrickkel. Balszerencsés véletlen volt, hogy a képviselő munkatársa éppen akkor nyitott be, amikor a "szent ember" a titkárnő íróasztalán fekvő előjegyzési naptárat tanulmányozta. Rögtön vissza is vonult a belső irodába, de a "pap" halkan kinyitotta az ajtót, és még elkapta a kongresszus biztonsági szolgálatának ügyeletesével folytatott telefonbeszélgetés végét. Fegyverrel kényszerítette le az alagsorba a fiatalembert, és gyorsan, szakszerűen végzett vele, de ezt a halálesetet sem hozták nyilvánosságra.

Mi történhetett? A szent küldetést vállalók nem térhetnek vissza a Bekaa-völgybe anélkül, hogy beteljesítették volna az oly nagyon vágyott bosszút. Ha a többiek nem lesznek ott Cortezben, amikor ők megérkeznek, vér fogja elárasztani a Mesa Verdének nevezett települést. A terrorista zsebre rakta a kulcsot, eldobta a borítékot, és a tizenkettes beszállófolyosó felé indult.

– Szivi! – kiáltotta Ardis Vanvlanderén, és a San Diego-i Westlake Hotel lakosztályában kialakított irodájából átment a nappaliba.

– Mi történt, babe? – kérdezte a televízió előtti fotelben ülő férje.

– Megoldódott a problémád. A következő öt évre is biztosítva vannak a milliárd. Építheted tovább a rakétáidat, meg a többi marhaságot, nincs miért aggódnod.

– Tudom, babe – válaszolta Andrew Vanvlanderén, és tekintetét egy pillanatra sem vette le a képernyőről. – Most már bármelyik pillanatban láthatom és hallhatom.

– Miről beszélsz? – az asszony megtorpant, és kérdő pillantást vetett a férjére.

– Hamarosan be kell mondaniuk. Nem tarthatják a végtelenségig titokban...

Jézusom! Már majdnem huszonnégy órája megtörtént!

– Fogalmam sincs, mit forgatsz abban a csavaros agyadban, de azért közlöm veled, hogy Emmanuel Weingrassnál elkezdődött a visszaszámlálás. Felkereste egy megbízható orvos...

– Vége, és Kendricknek is.

– Tessék?

– Nem tudtam, és a többiek se tudtak már tovább várni. Volt ennél jobb, logikusabb megoldás.

– Mi az ördögöt tettél?

– Lehetőséget adtam egy megalázott népnek arra, hogy bosszút álljon. Tudtam, hol keressem őket, és meg is találtam a túlélőket.

– Andy! – Ardis leült a férjével szemben, és mereven rászögezte a tekintetét. – Még egyszer kérdem, mit tettél?

– Kiiktattam egy kellemetlen tényezőt, ami azzal fenyegetett, hogy elfogadhatatlan mértékben meggyengíti az ország katonai erejét, és a szabad világ leghatalmasabb óriását szálnalmas törpévé alacsonyítja. Mellesleg szereztem

magamnak nyolcszázmillió, a csoportunknak pedig sok százmillió dollárt.
– Jézusom! Képtelen voltál várni! Miért kellett az arabokhoz fordulnod?!

– Szükségem van erre a néhány napra, elnök úr! – ismételte meg kérését a Fehér Ház emeletén lévő lakásban Mitchell Payton. Hajnali kettő felé járt már, Langford Jennings pizsamában és háziköntösben ült az egyik kereveten, és figyelő, éber tekintettel hallgatta a CIA osztályvezetőjét. – Tudom, több fontos korlátozó rendszabályt is megszegtem azzal, hogy egyenesen önhöz fordultam, de kénytelen voltam megtenni, mert most jobban aggódom, mint egész eddigi pályafutásom során bármikor. Évekkel ezelőtt egy fiatal tiszt kijelentette a parancsnoka előtt, hogy titkos betegség támadta meg az elnöki intézményt. Most egy sokkal öregebb ember mondja ezt, hozzáfűzve még azt is, hogy ön elől eltitkolnak mindent, ami erre a betegségre utal.

– De végül is eljutott hozzám, dr. Payton – mondta érezhető nyugtalansággal a hangjában az elnök. – Eljutott, mert Sam Winters meggyőződött róla, hogy ha maga valamit aggasztónak tart, az mások számára elegendő lehet a teljes kétségbeeséshez. Azok után, amiket elmondott, tökéletesen értem, mire gondolt, és mélységesen le vagyok sújtva.

– Hálás vagyok a régi ismerős segítségéért. Tudtam, hogy emlékezni fog rám, csak abban nem voltam biztos, hogy komolyan is vesz.

– Nagyon is komolyan vette magát... Biztos, hogy mindent elmondott erről a mocskos ügyről?

– Mindent, amit tudok, amit sikerült összeraknunk, bevallva azt is, hogy nincs a kezünkben a még ki sem hűlt fegyver.

– Ez nem tartozik a legkedveltebb kifejezések közé ezekben a szobákban.

– Őszinte leszek, elnök úr. Ha csak egy pillanatra is megfordult volna a fejemben, hogy ezen a környéken húzták meg a ravaszt, akkor most nem lennék itt.

– Értékelem az őszinteségét – Jennings egy pillanatra lehajtotta a fejét, majd pislogott néhányat, és tűnődő hangon folytatta: – Igaza van, nem itt süttették el a fegyvert, de miért olyan biztos ebben? Az ellenfeleim nem fukarkodnak ha arról van szó, hogy a legrosszabb tulajdonságokat ragasszák rám. Magát még nem fertőzték meg? Annak alapján, amit tudok magáról, nem hiszem, hogy a leglelkesebb híveim közé tartozik.

– Ahhoz, hogy az ember elfogadjon valakit, nem kell egyetértenie mindennel, amit az illető gondol, vagy amiben hisz.

– Ami másképp megfogalmazva azt jelenti, hogy nincs ugyan semmi baja velem, de nem fog rám szavazni. Így van?

– Lehetek őszinte, uram? A szavazás titkossága úgyis szent és sérthetetlen.

– Csakis őszinte lehet, uram – mondta az elnök, és halvány mosoly jelent meg a szája szögletében.

– Nem, valóban nem fogok önre szavazni – jelentette ki Payton, és ő is elmosolyodott.

– Nem tartja elég jónak az IQ-mat?

– Dehogy, szó sincs róla! A történelem már bebizonyította, hogy egy tudós elme az Ovális Irodába kerülve könnyen elveszhet a részletekben. Egy bizonyos szint fölött az intellektus fejlettsége már nem szükséges, sőt néha kifejezetten veszélyes. Az az ember, akinek az agya teli van a legkülönbözőbb tényekkel, elméletekkel és ellenteóriákkal, hajlamos arra, hogy még akkor is vitatkozzon önmagával, amikor már régen döntenie kellett volna... Nem, uram, semmi gondom sincs az IQ-jával, ami több, mint elegendő ahhoz, hogy betöltse ezt a tisztséget.

– A nézeteimmel van hát baja?

– Őszintén?

– Őszintén. Nekem is el kell még döntenem, hogy magára szavazok-e, s a felesleges udvariaskodás ebben az esetben megtévesztő lehet.

– Értem, és el is fogadom – mondta Payton. – Igen, azt hiszem, néha zavar a retorikája. Megdöbbenek, amikor azt tapasztalom, hogy bonyolult, összetett kérdéseket... hogy is mondjam...

– Primitíven leegyszerűsítetek? – sietett a hírszerző segítségére Jennings.

– A mai világ legalább olyan bonyolult és összetett feladatok elé állít bennünket, mint amilyen a teremtés volt, bárhogymint is az végbe – magyarázta az álláspontját Payton. – Elég néhány elhibázott lépés, és visszajutunk oda, ahonnan elindultunk, a Föld ismét egy, az úrron átszáguldó, lángoló tűzgolyó lesz. A mai problémákra már nem léteznek könnyű válaszok, elnök úr... Ön kérte,

hogy őszinte legyek.

– És meg is kaptam – válaszolta nevetve Jennings. Előredőlt, s a térdére támaszkodott. – Engedje meg, hogy én is mondjak valamit, doktor. Próbálja meg kifejtetni ezeket a bonyolult, összetett problémákat egy választási kampány során, és biztosíthatom róla, soha nem jut olyan helyzetbe, hogy átfogó megoldást kereshessen rájuk. Mindössze annyit érhet el vele, hogy felesleges hascsikarást okoz a szónoki tribün előtt állóknak, akik ezért kizárják a játékból.

– Szeretném hinni, uram, hogy nem így van.

– Én is ezt szeretném hinni, de sajnos így van. Sok briliáns elmét láttam már elbukni csak azért, mert a világot olyannak írták le, amilyenek megismerték, de a választók ezt nem akarták meghallgatni.

– Azt mondanám erre, elnök úr, hogy ezek szerint mégsem voltak alkalmasak a feladatra. A felkészültség, az erudíció és a politikai vonzerő nem zárja ki egymást. Eljön a nap, amikor a politikusoknak egy új nemzedéke áll ki a megváltozott választók elé, akik hajlandók lesznek elfogadni a realitásokat, és bátran szembenéznek a legkegyetlenebb valósággal.

– Bravó – mondta halkán Jennings, és kényelmesen ismét hátradőlt. – Éppen most indokolta meg, miért vagyok az, aki, és miért viselkedem úgy, ahogy viselkedem... A kormányzás, dr. Payton, a barlanglakó ősember törzsi gyűlései óta nem más, mint az állandó változásokhoz való alkalmazkodás. A lelke legmélyén ezt még Morus Tamás is beismerte, tudta, hogy ami ma van, az soha nem olyan, mint ami a múlt héten, a múlt évben, vagy a múlt évszázadban volt. Ezért is használta azt a szót, hogy Utópia – a hely, ami sehol sem létezik... Én megfelelő vagyok a mai követelmények, a mai változások szempontjából, amelyek, nagyon remélem, olyanok lesznek, amilyeneknek maga leírta őket. Ha hidat alkuhatok, és el tudom érni, hogy élve jussunk át a szakadék túlsó partjára, akkor a legboldogabb emberként halok meg, bírálóim pedig mehetnek a pokolba. Az elnök szavait hosszú hallgatás követte. Mitchell Jarvis Payton, az egykori egyetemi tanár enyhe csodálkozással a tekintetében figyelte a világ legnagyobb hatalmú emberét, mielőtt megszólalt volna: – Ez nagyon úgy hangzott, mintha egy tudós filozófus mondta volna.

– Csak el ne árulja, hogy tőlem hallotta, mert a szavazóim rögtön faképnél hagynak... Na, mindegy. Átment a vizsgán, MJ, magára szavazok.

– MJ?

– Gondoltam, nem baj, ha egy kicsit felkészülök erre a beszélgetésre.

– Miért mentem át, elnök úr? Személyes és szakmai megfontolásból is érdekelne a válasza.

– Azért, mert nem félt.

– Tessék? – Payton képtelen volt titkolni értetlenségét.

– Tudta, hogy nem Lang Jenningszel, az iowai farmerrel beszélget, akinek a családjá összekapart néhány dollárt, hála a nagypapának, aki olcsón megvett a hegyek között vagy huszonötezer hektár földet, amiért aztán a beruházók a lelküket is odaadták volna. Tisztában volt vele, hogy a nyugati világ falkavezére a partnere, az az ember, aki ismét tűzgolyóvá változtathatja a Földet. Én a maga helyében biztosan ijedt és óvatos lettem volna.

– Megpróbáltam mindkettőt elkerülni, a huszonötezer hektárról pedig nem is tudtam.

– Gondolja, hogy egy viszonylag szegény emberből valaha is elnök lehet?

– Valószínűleg nem.

– Valószínűleg soha. A hatalmat a gazdagoknak találták ki, vagy a teljes anyagi romlás szélén állóknak, akik már semmit nem veszíthetnek, viszont jócskán van mit nyerniük... Visszatérve az előbbiekre, ön a körülmények ellenére vállalta, dr. Payton, hogy titokban felkeressen, és azzal a rendkívüli, soha nem hallott kéréssel álljon elő, hogy járuljak hozzá egy olyan szervezet titokban folytatott hazai tevékenységéhez, amelynek az ország határain belül végzett munkáját a törvény kifejezetten megtiltja. Továbbá, vagy mondhatnám úgy is, hogy menet közben, azt is igényelte, hogy engedélyezzem azoknak az információknak a visszatartását amelyek egy nemzeti tragédiával felérő eseménnyel, egy, az országunkért rengeteget tett ember elleni terrorista támadással kapcsolatosak, összefoglalva, arra kér, hogy szegjek meg több alapvető szabályt és törvényt, amelyeknek a betartását a hivatali esküm is előírja. Igazam van?

– Elmondtam az indokaimat, elnök úr. Felvázoltam azoknak az Omántól Kaliforniaiáig terjedő eseményeknek a szövevényét, amelyek között annyi a találkozási pont,

hogy azt már semmiképpen sem lehet véletlennek tekinteni. Ezeknek a fanatikusoknak, ezeknek a terroristáknak a gyilkosságai mögött van egy minden másnál erősebb indok. Fel akarják hívni magukra a figyelmet, akár az életük árán is a hírek élére kívánnak kerülni. Az egyetlen reményünk arra, hogy elkapjuk őket és a mögöttük állókat, ha megakadályozzuk azoknak az újságcikkeknek a megjelenését... Ha zavarodottságot keltünk, idegessé tesszük őket, akkor valaki talán hibát követ el, felveszi a kapcsolatot egy olyan személlyel, akivel nem kellene, vagy más módon töri meg a titkok láncolatát, ami létezik, léteznie kell. Ezek a gyilkosok valamilyen módon bejutottak az országba, és ehhez nagy hatalommal bíró szövetségesre volt szükségük. Fegyverrel a kézben ide-oda utazgatnak, amit biztonsági intézkedéseink miatt szintén nem könnyű megvalósítani... Van egy kairói ügynököm, akit San Diegóba küldtem, a legjobb bejrúti emberünk pedig elindult a Bekaa-völgybe. Mindketten tudják, mire figyeljenek.

– Jézusom! – Jennings felpattant a kerevetről, és olyan indulatosan lökte előre a lábát, hogy egyik papucs lerepült róla. – Képtelen vagyok elhinni, hogy Orsonnak bármi része is lenne ebben! Nem tartozik a kedvenceim közé, de nem bolond... és nem is öngyilkos típus.

– Lehet, hogy tényleg nincs köze hozzá, uram. A hatalom Viszont, még egy alelnök hatalma is, magához vonzza a hatalomra, vagy a még nagyobb hatalomra vágyókat.

– A szentségit! – Jennings az Anna királynő korabeli, papírokkal teleszórt íróasztalhoz száguldott, de ott megtorpant és visszafordult. – Rendben van, felvázolta ezeknek az ománi válságtól a fél világon át San Diegóig terjedő eseményeknek a szövevényét. Azt is kijelentette, hogy az egybeesések nem lehetnek pusztán véletlenek, de ennél több nincs a kezében. Nem tudja felmutatni azt a bizonyos, még meleg pisztolyt, csak néhány embert, akik néhány évvel ezelőtt ismerték egymást a Közel-Keleten, és egy bizonyosat, aki olyan helyen bukkant fel, ahol maga a legkevesbé sem várta.

– A kérdéses hölgy életrajza teli van a család határát súroló, vagy legalábbis erősen megkérdőjelezhető, óriási összegekkel végzett pénzügyi manipulációkkal. Nem az a típus, aki kapva kap egy sokadik vonalbeli politikai álláson, amely töredékét sem jövedelmezi annak, amihez hozzászokott... Feltéve, hogy nincsenek egyéb megfontolásai.

– Andy baba – mondta az elnök, szinte csak magának. – Az aranykezű Andy... Meg sem fordult a fejében, hogy Ardisnak ilyen háttere lehet. Azt hittem, hogy egy angliai bankárnak, vagy valami hasonlónak az elvált felesége. Miért akarhatta Vanvlanderen, hogy Orsonnak dolgozzon?

– Megítélésem szerint ez is hozzátartozik az előbb említett szövevényhez, a titkok láncolatához – válaszolta Payton, és felállt. – Várom a válaszát, elnök úr.

– Elnök úr – ismételte meg lassú fejcsóválással Jennings. – Kíváncsi vagyok, mikor akad meg a torkán ez a megszólítás.

– Ne haragudjon, ezt nem értem.

– Dehogynem érti, doktor! Idejön éjjel egykor, elmond egy örült történetet, és csupa olyan dolgot kér tőlem, amivel az alkotmányos vád alá helyezést kockáztatok. Utána felteszek néhány kérdést, maga pedig közli velem: a) Nem hajlandó rám szavazni; b) Mindent primitíven leegyszerűsíték; c) A legjobb esetben is csak előfutára vagyok az utánam jövő, az elnöki tisztségre igazán alkalmas embernek, és d) Arra sem vagyok képes, hogy különbséget tegyek a véletlen egybeesések és az érvényes közvetett bizonyítékok között...

– Ezt én soha nem mondtam, elnök úr!

– Valóban nem, de értésemre adta.

– Ön biztatott, hogy legyek őszinte, uram. Azt hittem...

– Mindegy, nem érdekes – legyintett Jennings, és visszafordult az asztalhoz. – Tudja, hogy nincs a Fehér Házban egyetlen ember sem, aki ezeket a dolgokat a fejemhez merte volna vágni? Ez nem vonatkozik a feleségemre és a lányomra, akik nem tartoznak a munkatársak közé, egyébként pedig még magánál is sokkal szigorúbbak.

– Elnézését kérem, ha megsértettem...

– Ne tegye. Mondtam már, hogy megfelelt a vizsgán, és nem akarom leszállítani az osztályzatát. Ha nem maga kéri, valószínűleg soha nem járulnék hozzá ezekhez a dolgokhoz. Egyszerűen nem bízna meg az illetőben, ha másképpen viselkedne, mint maga... Zöld utat kapott, doktor. Menjen, ahová a vonat viszi, csak kérem, tájékoztasson az eseményekről. Kap tőlem egy szigorúan titkos telefonszámot,

amit csak a családom ismer.

– Szükségem lesz a hírek visszatartását engedélyező elnöki igazolásra is. Elkészítettem, már csak alá kell írnia.

– Fedezni akarja magát?

– Szó sincs róla, uram. Én is aláírom, vállalva ezzel minden felelősséget a kérésért.

– Akkor mi szüksége rá?

– Meg akarom védeni a munkatársaimat, akik részesei az ügynek anélkül, hogy pontosan tisztában lennének vele – Payton a zsebébe nyúlt, és egy összehajtogatott lapot vett elő. – Ebből ki fog tűnni, hogy az ön stábjából senkinek sem volt értesülése a dologról.

– Köszönöm. Így legalább ketten fogunk lógni.

– Nem, elnök úr, csak én. Az információ visszatartásáról a kongresszusnak 1947-ben a CIA létrehozásáról elfogadott határozata intézkedik. Országos jelentőségű válság esetén ez lehetővé teszi az Ügynökség számára a rendkívüli eljárást.

– Minden ilyen felhatalmazásnak kell hogy legyen valamilyen időhatára – jegyezte meg Jennings.

– Ennek is van, uram, öt napig érvényes.

– Rendben van, aláírom – az elnök elvette a papírt, az asztalhoz lépett vele, és felemelt egy másik lapot. – Közben elolvashatná ezt, bár lehet, hogy nem lesz hozzá kedve. Mint a sajtóosztály legtöbb jelentése, ez is túl hosszú. Ma délután kaptam.

– Miről szól?

– A kampányról, ami azért indult, hogy Evan Kendrick képviselő jövő júniusban a párt jelöltjeként szerepeljen – az elnök kis szünetet tartott. – Az alelnöki tisztségre – fűzte hozzá halkán.

– Láthatnám, uram? – kezét kinyújtva Payton előbbre lépett.

– Gondoltam, hogy el akarja olvasni – Jennings átadta a különleges tervezés főnökének a papírt. – Abban nem voltam csak biztos, hogy ugyanolyan komolyan fogja-e venni, mint Sam Winters magát.

– Komolyan veszem, uram – felelte Payton, és tekintete gyorsan szántotta a számítógépről lekerült, sűrűn nyomtatott iratot.

– Ha van valami reális alapja annak a paranoiás rémálomnak, amit nekem elmondott, azt ebben meg fogja találni. A sajtósaím kifejezésével élve, gyorsan és magasra szállhat. A következő héten hét tekintélyes középnyugati lap nem csupán írni fog Kendrickről, hanem szerkesztőségi cikkben fogja méltatni. Háromnak közülük televízió. és rádióállomása is van a sűrűn lakott északi és déli körzetekben, s ha már a véletlen egybeeséseknél tartunk, ezek mind megkapták a képviselő televíziós szerepléseiről készült videofelvételeket.

– Kitől? Hiába keresem itt, nem találom.

– Nem is fogja. Működik ugyan egy sebtében létrehozott ad hoc bizottság Denverben, de annak a tagjai még csak nem is hallottak a dologról. A küldemények egyenesen Chicagóba érkeztek.

– Ez hihetetlen!

– Nem annyira, mint gondolná – vetette ellene Jennings. – A képviselő igen vonzó jelölt lehet. Felvillanyozó egyéniség, magabiztosságot és erőt áraszt. Könnyen előfordulhat, hogy megfekszi Orson Bollinger csapatának a gyomrát.

– Nem erre gondoltam, amikor azt mondtam, hogy hihetetlen – igazította ki az elnököt Payton. – Az ilyen nyilvánvaló egybeesések még engem is mehökkentenek. Ez így túl egyszerű, túl magától értetődő lenne, és nem hiszem, hogy Bollinger emberei ennyire ostobák volnának.

– Zavarba ejt, doktor. Szentül hittem, hogy ha ezt meglátja, akkor örömmel felkiált: Aha, hűséges Watsonom, itt a meggyőző bizonyíték! Maga azonban semmi ilyesmit nem mond.

– Nem, uram.

– Miért? Ha már aláírom ezt az alkotmányos vád alá helyezéssel felérő papírt, akkor jogom van tudni.

– Azért, mert ez így túl könnyű megoldás lenne. Bollinger emberei megtudják, hogy Evan Kendrick-nek az alelnöki tisztségbejuttatásáért országos kampány indul, s erre felbérelnek egy csapat palesztin terroristát, hogy gyilkolják meg? Ilyesmire csak egy örült vállalkozna! Az akcióhoz szükséges sok száz lépés közül valaki csak egyet is eltéveszt, akár csak egyetlen terroristát is sikerül élve elfogni – ami meg is történt –, s máris lebuktak... illetve le fognak bukni, ha ön aláírja azt a papírt.

– Kit keres hát? Kire fog bukkanni?

– Nem tudom, uram. Talán nem ártana azzal a denveri ad hoc bizottsággal kezdeni. Hónapok munkájával Kendricket a politikai érdeklődés középpontjába manőverezték, amire ő soha nem vágyott, sőt menekülni próbált tőle. Most pedig, az igazi nagy lépés előtt megtörténik az a szörnyűség Fairfaxben, van egy támadás Mesa Verdében is, ami csak azért vall kudarcot, mert akad egy öregember, aki nem engedi, hogy a kora hátráltassa a cselekvésben. Egymaga három terroristát ölt meg.

– Szeretnék találkozni vele – vágott közbe Jennings.

– Megszervezem, de lehet, hogy később bánat.

– Mire akar kilyukadni?

– Van két csoport, két tábor, és mindkettő alaposan érti a dolgát. Mégis, első látásra úgy tűnik, hogy közülük az egyik értelmetlen, elemi hibát követett el.

– Ismét teljesen összezavar...

– Magam is meg vagyok zavarodva, elnök úr.:: Aláírja az engedélyt? Ad nekem öt napot?

– Adok, dr. Payton, csak azt mondja meg, miért van olyan érzésem, mintha guillotine alá hajtanám a fejem?

– Rémekeket lát, uram. A közvélemény soha nem engedné, hogy a kosárba hulljon a feje.

– A közvélemény néha hatalmasakat tud tévedni – mondta az Egyesült Államok elnöke, és az asztal fölé hajolva aláírta a papírt. – Ez is hozzátartozik a történelemhez, professzor.

A sűrűn szakadó hó szétszórta a chicagói Lake Shore Drive lámpáinak fényét, bevilágítva vele a Drake Hotel szobájának mennyezetét is. Hajnali kettő múlt már, s az izmos, szőke hajú férfi mélyen, egyenletesen lélegezve aludt az ágyában. Az éles telefoncsörgésre azonban rögtön felült, lerakta a lábát a padlóra, és felragadta a kagylót.

– Tessék – Milos Varak hangjában az álmoságnak a nyoma sem érződött.

– Van egy problémánk – szólt a telefonba Samuel Winters a marylandi Cynwid Hollow-ban lévő háza dolgozószobájából.

– Megbeszélhetjük telefonon, uram?

– Röviden, főbb vonalaiban minden biztonnyal. Ez a készülék védve van a lehallgatástól, a magáéra pedig miért csatlakozott volna rá bárki is?

– Hadd halljam akkor a lényegét!

– Körülbelül hét órája valami szörnyűség történt egy virginiai előváros egyik házában...

– Támadás? – vágott közbe a cseh.

– Amennyire tudom, igen, és borzalmasak a veszteségek.

– Ikarusz? – Varak szinte üvöltötte a kérdést.

– Nem volt ott, és a hegyek között sem, ahol hasonlót kíséreltek meg, de azt sikerült elhárítani.

– Emmanuel Weingrass – suttogetta a cseh elszörnyedten. – Ő volt a célpont. Tudtam, hogy be fog következni.

– Egyelőre nem sikerült, de miért mondja ezt?

– Majd később, uram... Fél egy körül jöttem meg Evanstonból...

– Tudom, hogy nem volt a szállodában. Órákkal ezelőtt is próbáltam már hívni, de nem hagytam üzenetet. Minden az ütemterv szerint zajlik?

– Valamivel még előbbre is tartunk, de most nem ez foglalkoztat igazán. A rádióban-egyik eseményről sem számoltak be, és ez meglepő.

– Ha számításaim szerint zajlanak a dolgok, még jó néhány napig nem adnak róluk hírt, és azután sem biztos – válaszolta Winters.

– Ez még meglepőbb. Honnan tudja ezt, uram?

– Onnan, hogy hitem szerint én intéztem el. Egy ember, akiben megbízom, az én közbenjárásomra jutott be a Fehér Házba, s még mindig ott van. Ahhoz, hogy egyáltalán esélye legyen megtalálni a felelősöket, szüksége van a hírzárlatra. Milos Varaknak hatalmas kő esett le a szívéről – rájött, hogy Samuel Winters nem lehet az Inver Brass árulója. Bárki szívérogtatta is ki a tervüket, eszébe sem jutna elősegíteni a feltehetően San Diegoból elindított gyilkosok utáni kutatást. Végre akadt valaki, akiben a cseh koordinátor megbízhatott.

– Figyeljen rám, uram, nagyon kérem! – mondta Wintersnek. – Létfontosságú, ismétlem, létfontosságú, hogy holnapra összehívjon egy találkozót. Minél előbb meg kell tartani, de mindenképpen nappal, és nem éjszaka. Minden óra számít!

- Meglepő kérdés.
- Vegye úgy, hogy szükséghelyzetbe kerültünk, uram.... és valamilyen módon nekem is szükséghelyzetbe kell hoznom, lépésre kell kényszerítenem valakit.
- Anélkül, hogy részletekbe bocsátkoznánk, megmondaná, miért?
- Igen. Bekövetkezett az, amiről azt hittük, soha nem történhet meg. Van valaki a csoportban, akinek nem volna szabad ott lennie.
- Atyaúristen!... Biztos benne?
- Egészen biztos. Pár másodperce húztam ki az ön nevét a jelöltek közül.

Az Egyesült Államok keleti partvidékén fél nyolc volt, Kaliforniában viszont még csak hajnali fél öt. Andrew Vanvlanderén kócos hajjal, remegő testtel, s a fáradságtól kivörösödött szemmel ült a televízió előtt. Nem bírta tovább, indulatai végképp elhatalmasodtak rajta, és vastag talpú whiskys-poharát a készülékhez akarta vágni, de a dobás a mahagóni szekrényt találta, s a pohár ártalmatlanul hullott a hófehér, bolyhos szőnyegre. A pénzember felkapta a súlyos üveg hamutartót, s az már telibe találta a készüléket, ami a huszonnégy órán át híreket közvetítő All News állomásra volt beállítva. A képcső szétrobbant, a készülék belsejéből füst szállt fel, Vanvlanderén remegő száját pedig artikulálatlan üvöltés hagyta el.

- Mit csinálsz? – kiáltott rá a szobába rontó felesége.
- Semmi! Az égadta világon semmi! – kiabált habzó szájjal, elvörösödött arccal a férfi. – Egy rohadt, kibaszott szó sem! Mi történt?! Ezt nem tehetik! Kétmilliót adtam nekik készpénzben! – Vanvlanderén felugrott a fotelból, karját előrelökte, mintha egy láthatatlan falat próbálna eltolni, és hangos puffanással végigvágódott a padlón. Arca a szőnyegbe fúródott, mély hörgés szakadt fel belőle, és vége volt.

Negyedik felesége, Ardis Wojak Montreaux Frazier-Pyke Vanvlanderén halottsápadt arccal lépett oda hozzá, és a rémülettől elkerekült szemeit reá szögezve megállt fölötte; – Mit tettél, te gazember? – suttogta. – Hogy hagyhattál benne ebben a mocsokban, amiről azt sem tudom, micsoda?

32.

Reggel háromnegyed hat volt már, mikor Abjad a motelszobában tanácskozássra hívta össze négy társát. Egész éjszaka virrasztott, de eredménytelenül – a második csoport nem jelentkezett, és ez csak azt jelenthette, hogy Jozsef és az emberei meghaltak. Biztos volt benne, hogy a félig zsidó származású, de minden nyugatit és izraelit mérhetetlenül gyűlölő veterán nem engedte meg egyetlen emberének élve történő elfogását sem. Ez az elszántság vezette Jozsefet akkor is, amikor – mielőtt két csoportra oszlottak – maga mellé vette a sérült lábú, nyúlszájú fiút.

- Ha úgy látom, hogy esetleg fogságba eshetsz, rögtön golyót röpítek a fejedbe, fiú. Megértetted? – kérdezte tőle.
- Nem lesz rá időm, öreg, mert én előbb végzek magammal. Többre tartom a dicső halált, mint ezt a nyomorult életet – felelte a fiatal fanatikus.
- Hiszek neked, te bolond, de kérlek, emlékezz Azra szavaira: amíg életben vagy, harcolhatsz, holtan már nem.

A mártír Azrának igaza volt – gondolta Abjad. Azra sem említette azonban a végső, legnagyobb áldozatot, amire minden igazhívó a leginkább vágyik – azt, hogy harc közben eshessen el. Ez a vágy az, ami miatt a dzsihádnak nem árthatnak az ellenségei által állított csapdák és mindig új harcosok lépnek az elesettek helyébe. A virginiai ház elleni támadás elhallgatása, Jozsefnak és embereinek a nyomtalan eltűnése is ilyen csapda lehet. Jellemző a nyugati gondolkodásmódra: tagadd le a vereséget, ne ismerj be semmit, próbáld rákényszeríteni a vadászokat, hogy tovább üldözzék áldozatukat, és csald őket csapdába. Milyen ostoba, értelmetlen magatartás! Ha megvan a lehetőségük arra, hogy újabb ellenséget öljenek meg, s ezúttal egy különösen gyűlölt ellenséget, akkor mit számít a halál, önmaguk pusztulása? Mártírként megtalálják azt a boldogságot, amiben itt a földön soha nem volt részük. Nincs nagyobb dicsőség a hívő számára, mint igaz harcban elpusztulni, és ellenségei vérével a kezén feljutni Allah mennyországába.

- Testvéreim!– kezdte a fehér hajú, szembefordulva a szűk motelszobában összegyűlt társaival. – Elérkezett az időnk, s mi boldogan megyünk sorsunk elébe, mert tudjuk, hogy szebb jövő vár ránk a mennyben, ahol szabadok leszünk,

és nem másoknak a rabszolgái. Ha Allah kegyelméből ismét túléljük a harcot, elvisszük otthon maradt fivéreinknek és nővéreinknek a minket megillető szent bosszú hírét. A világ pedig tudomást szerez róla, hogy miénk a dicsőség, mindössze öt érdemes férfi bevette és lerombolta a két erődöt, amit nagy ellenségünk emelt, hogy megállítson bennünket... Készülődjünk! Előbb imával, aztán gyakorlati lépésekkel. Akkor fogunk lecsapni, amikor a legkevésbé számítanak támadásra – nem az éj leple alatt, hanem napvilágnál. Mire a nap lenyugszik, vagy miénk lesz a dicsőség, vagy megtérünk Allahhoz.

Nem sokkal múlt dél, mikor Kalila leszállt a gépről a San Diego-i nemzetközi repülőtéren. Rögtön észrevette, hogy figyelik, mert az illető nem terhelte magát azzal, hogy ebből titkot csináljon. A cseppet sem biztató kinézetű, rosszul szabott öltönyt viselő testes férfi pattogatott kukoricát szemelgetett egy fehér kartondobozból. A nő tekintetét elkapva bólintott, majd megfordult, és elindult a széles, utasokkal teli folyosón a várócsarnok felé. Rasad megértette a jelzést, és néhány másodperc múlva már a férfi oldalán haladt.

– Gondolom, nem azért kacsintgatott, mert fel akart csípni – mondta, anélkül, hogy kapcsolatára nézett volna.

– Ha azért tettem volna, akkor most térden állva könyörögne, hogy feljöhessen hozzám. Azt hiszem, teljesíteném is a kérését.

– A szerénysége ugyanolyan ellenállhatatlan, mint a megjelenése.

– Ezt mondja a feleségem is, csak ő még a szépségemet is külön megemlíti.

– Mi történt?

– Hívja fel Langleigh-t! Olyan érzésem van, hogy elszabadult a pokol. Valamelyik nyilvános készülékről telefonáljon, én majd távolabb várakozom. Ha kiderül, hogy együtt kell dolgoznunk, csak bólintson és kövessen... természetesen megfelelő távolságból.

– Jó volna, ha kapnék egy nevet. Lehet bármi.

– Próbálja meg a Sharpoffot!

– A Becsapós? – Kalila futó pillantást vetett a CIA egyik legtapasztaltabb, már életében legendává vált ügynökére. – Kelet-Berlin? Prága? Bécs...

– Csak egy jelentéktelen fogtechnikus Clevelandból – vágott közbe a gabardin öltönyt viselő férfi.

– Másmilyennek képzeltem.

– Ezért hívnak Becsapósnak... Hülye egy név. Menjen, telefonáljon!

Rasad a legközelebbi szabad készülékhez lépett. Mivel nem volt biztos abban, nem változtak-e meg a távhívás számai, a központot tárcsázta, és franciás akcentussal kézi kapcsolást kért egy számra, amit már jó ideje örökre megjegyzett.

– Tessék! – hallatszott a vonal másik végéről Mitchell Payton hangja.

– Én vagyok az, MJ. Mi történt?

– Andrew Vanvlanderén ma hajnalban meghalt.

– Megölték?

– Nem, szívroham. Utánanéztünk. Elég sok alkohol lehetett a vérében, és borzalmas állapotban volt – borotvátlan, véres szemű, izzadt és ehhez hasonló –, de a halálát szívroham okozta.

– A fenébe!

– Van néhány érdekes körülmény. Órákon át ült a televízió előtt, és úgy tűnik, belevágott a készülékbe egy hamutartót.

– Kényes helyzet – válaszolta a kairói ügynök. – Mit mond a feleség?

– A könnyben úszó szemű, nyugalomért esdeklő özvegy azt állítja, hogy férjét mélyen lesújtották az utóbbi időben elszenvedett pénzügyi veszteségek. Ezekről ő, saját állítása szerint, természetesen semmit sem tud, ami természetesen nem igaz. Szerintem ezt a házasságot egy vagyonmegosztási nyilatkozattal az ágybetét alatt konzumálták.

– Ellenőrizted, amit mondott?

– Természetesen. Vanvlanderennek annyi pénze van, hogy abból több kis ország költségvetése is kijönne. A múlt héten két lova is nyert Santa Anita-ban, és egyedül az istállója több milliót hoz neki.

– Tehát az asszony hazudott.

– Igen, hazudott – értett egyet Kalilával Payton.

– De nem feltétlenül a depressziót illetően.

– Nevezzük inkább dühnek. Tomboló dühnek, ami hisztérikus félelemmel párosult.

– Valami nem következett be? – vetette fel a lehetséges megfajtást Kalila.

– Valamit nem hoztak nyilvánosságra. Lehet, hogy megtörtént, lehet, hogy nem... esetleg elkontárkodták. Előfordulhatott – és ez is lehetett az ok –, hogy a gyilkosok közül többet élve elfogtak, amint az meg is történt az egyikkel Mesa Verdében.

– Foglyul ejtett emberek pedig kötetekre valót mesélnek anélkül, hogy tudatában lennének ennek.

– Pontosan. Elegendő egyetlen forrás, aki le tud írni egy találkahelyet, egy utazási módot. Megvan ez a forrásunk, kezünkben van ez a személy. Bárki áll is a gyilkosság mögött, az tudja, vagy sejtenie kell, hogy nem maradhat minden titokban. Erre gondolhatott Andrew Vanvlanderén is.

– Mi a helyzet a fogollyal?

– Még a gyógyszerek hatása alatt áll. Megveszekedett mániákus. A nyelve elharapásától és lenyelésétől egészen addig, hogy nem vesz levegőt és szándékosan megfullad, mindennel megpróbálkozott. Végül a szérum beadása előtt nyugtatót kellett belenyomni, és ez egy kicsit lelassította a dolgot. Az orvosok szerint körülbelül egy óra múlva kaphatjuk meg az első jelentést.

– Mit csináljak, MJ? Nem támadhatok rá csak úgy a gyászoló özvegyre...

– Éppen ellenkezőleg, kedvesem – vágott közbe Payton. – Pontosan ezt fogod tenni. Aki az Egyesült Államok elnöke lehetséges utódjának közvetlen környezetében vállal fontos politikai megbízatást, annak számára másodlagossá kell hogy váljanak a magánéleti gondok... Természetesen a legőszintébb hangon bocsánatot fogsz kérni, de aztán tartod magad a forgatókönyvhöz.

– Ami ha belegondolok, tényleg remek – válaszolta Kalila. – Az időzítés tökéletes. Nagyon meg fog lepődni, mert azt hiszem, én vagyok az utolsó, akire ebben a pillanatban számít.

– Örülök, hogy egyetértesz. Ne felejtse el, lehetsz együttérző, de úgy viselkedj, hogy abból kitűnjön, a nemzetbiztonság érdekei minden személyes gondnál előbbre valók.

– Mi a helyzet Shapoff-fal? Párban dolgozunk?

– Csak akkor, ha neked szükséged van rá. Konzultánsként kölcsönadtuk a haditengerészeti hírszerzésnek, és nagyon örülök, hogy ott van, de jobban szeretném, ha egyedül kezdené el a dolgot. Beszéljétek meg, hogyan léphettek kapcsolatba egymással szükség esetén!

– Jól sejtem, hogy nem kapott eligazítást?

– Igen. Egyetlen utasítása van: minden segítséget meg kell adnia neked, amit kérsz tőle.

– Értem.

– Adrienne – váltott át még személyesebb hangra a különleges tervezés főnöke. – Van még valami, amiről nem árt, ha tudsz. Lehet, hogy egy lépéssel közelebb jutottunk a szőke hajú európaihoz.

– Sikerült kideríteni, kicsoda?

– Azt még nem, de az szinte biztos, hogy olyanoknak dolgozik, akik Evant a Fehér Házban szeretnék látni... vagy legalábbis nagyon közel hozzá.

– Jézusom! Ha ezer évig él, se jutna soha az eszébe! Kik ezek az emberek?

– Nagyon gazdagok és igen komoly eszközök állnak a rendelkezésükre – Payton röviden beszámolt a Kendrick alelnöki jelöléséért indítandó országos kampányról.

– Jennings szerint meggyőződésük, hogy gyorsan és magasra szállhat – pontosan ezt a kifejezést használta. Azt már én teszem hozzá, hogy valószínűleg nem lesz igazán komoly ellenfele, ha megtörténik a jelölés.

– Minden lépésüket a legalaposabban megtervezték, és átgondolták, kivéve egyet – válaszolta elgondolkozva Kalila.

– Mire gondolsz?

– Evan válaszára, MJ. Soha nem vállalná el-.; És különben is, két csoport van. Az egyik jelöltetni akarja hős képviselőnk, a másik viszont mindent megtesz annak érdekében, hogy ezt megakadályozza.

– Nekem is ez jutott eszembe, és el is mondtam az elnöknek. Munkára, Rasad ügynök! Telefonálj, ha elhelyezkedtél a szállodában. Lehet, hogy addigra már kapok híreket az orvosoktól.

– Ugye nem hívhatom fel a nagyszüleimet? Itt laknak a közelben.

– Olyanokat kérdezel, mint egy tizenkét éves pisis kislány. Természetesen nem!

– Értettem!

Keleti parti időszámítás szerint délután három óra volt. A Cynwid Hollow-i ház előtt nagy limuzinok parkoltak, sofőrjeik cigarettázva beszélgettek, odabent

pedig már tartott a megbeszélés.

– Csupán egy rövid tanácskozásról van szó – fordult Milos Varak az Inver Brass tagjaihoz. – Az információ, ami miatt a megbeszélés összehívását kértem dr. Winterstől, létfontosságú.

– Remélem is, hogy az – jegyezte meg mogorván Eric Sundstrom. – Úgy hagytam ott a laboratóriumot, hogy a munkatársaimnak fogalmuk sincs róla, hogyan folytassák a munkát.

– Engem a bíróságról rángattak ki, Milos – fűzte hozzá Margaret Lowell. – Remélem, ezúttal is igaza lesz, mint mindig.

– Nassauból repültem vissza – közölte nevetve Gideon Logan. – Igaz, semmit sem fogtam még, csak a bot nyelét, mikor a jachton megszólalt az az átkozott telefon.

– Én még ennyire sem voltam aktív – vallotta be Jacob Mandel. – A Knicks meccsén ültem, mikor megszólalt a zsebemben a csipogó, de akkora volt a zaj, hogy alig hallottam meg.

– Azt hiszem, ideje munkához látnunk – szólt közbe Samuel Winters, enyhe élel a hangjában. – Az információ egyszerűen lesújtó.

– Természetesen, Sam – értett egyet készségesen a fehér hajú történésszel Margaret Lowell.

– Az előbb a horgászatról beszéltem ugyan, de nem az járt az eszemben – mondta Gideon Logan.

Az Inver Brass szóvivője bólintott, és megpróbált, sikertelenül mosolyt erőltetni az arcára. – Bocsássanak meg az ingerültségemért. Az igazság az, hogy megijedtem, és hamarosan ez történik önökkel is.

– Bármilyen is a laboratóriumban, nem fontos – jelentette ki halkán Sundstrom. – Folytassa, Milos!

Figyelj minden arcot, minden szempárt! Az állon és a szem körül lévő izmok a legfontosabbak. Ügyelj rá, nem kezd-e valakinek izzadni a homloka, nem változik-e meg a testtartása! Négyőjük közül valamelyik tudja az igazságot, valamelyikük áruló!

– Palesztin terroristák megtámadták Kendrick képviselő virginiai és coloradói házáat. Sokan meghaltak.

A bejelentést izgatott kiáltások, a rémülettől elkerekült tekintetek fogadták, és Varakra pillanatokon belül zúdulni kezdtek a kérdések:

– Kendrick is meghalt?

– Mikor történt?

– Semmit nem hallottam róla!

– Sikerült élve elfogni valakit? – Milos Varak felkapta a fejét, és alaposan megnézte magának az utolsó kérdés feltevőjét, Gideon Logant.

– Mindenre válaszolok, amire tudok – közölte a cseh koordinátor –, de be kell vallanom, hogy nekem sincsenek minden részletre kiterjedő információim. A legutóbbi hír szerint Kendrick életben maradt, és jelenleg védőőrizetben van. A támadásokra tegnap, a délutáni vagy kora esti órákban került sor...

– Vagy? – kérdezte izgatottan Margaret Lowell. – Miért nem tudja pontosan? Miért nem tudunk róla mi, miért nem tud róla az ország?

– Teljes a hírzárlat. Nyilván a titkosszolgálatok kérték, és az elnök engedélyezte. Feltehetően azért, hogy könnyebben nyomukba eredhessenek az araboknak. Ők azért gyilkolnak, hogy nyilvánosságot kaphassanak, s ha nem jutnak hozzá, még örültebbek lesznek, mint voltak. Az ideges, felháborodott ember pedig...

– Ha életben maradtak, akkor ki is akarnak jutni az országból – vágott közbe Sundstrom. – Sikerülhet nekik, Varak?

– Attól függ, milyen alaposan készítették elő az akciót, s ki tette lehetővé számukra azt, hogy bejussanak.

– Sikerült élve elfogni valamelyik palesztint? – ismételte meg a korábbi kérdést Gideon Logan.

– Csak találgatni tudok – válaszolta semleges arcot vágva a minden apró rezdülést éberén figyelő cseh. – Szerencse, hogy egyáltalán értesültem a dologról, mielőtt a teljes hírzárlatot elrendelték. Az áldozatok számát azonban így sem sikerült kiderítenem.

– Mondja el, meddig jutott a találgatásban! – kérte Sundstrom.

– A legjobb esetben is tíz-tizenöt százalékos esély van arra, hogy valamelyik támadót sikerült élve elfogni. Ez a szám a közel-keleti statisztikákon alapszik. A terroristacsoportok tagjainál bevett szokás, hogy cianidkapszulával,

zsilettpengével, fecskendővel vagy egyéb olyan eszközzel szerelik fel magukat, amelynek a segítségével gyorsan végezhetnek magukkal, ha fogságba esnek. Ne feledjék, a halál ezeknek az embereknek egyáltalán nem Szörnyű, belépőnek tekintik a végtelen boldogság birodalmába.

– Ezek szerint lehetséges, hogy egyet, kettőt vagy esetleg még többet sikerült élve elfogni – jelentette ki a témánál maradva Logan.

– Lehetséges, attól függően, hányan vettek részt az akcióban. Nagyon fontos volna megtudni, valóban így történt-e.

– Miért olyan fontos ez, Gideon? – kérdezett közbe Samuel Winters.

– Mindannyian tudjuk, milyen rendkívüli intézkedéseket hoztak Kendrick védelmében – válaszolta a fekete vállalkozó, egy pillanatra sem véve le a tekintetét Varak arcáról. – Elsődleges fontosságú hát, hogy megtudjuk, hogyan voltak képesek áthatolni azok a primitív fanatikusok a védelmi láncon. Tud valamit erről, Milos?

– Igen, uram. Egyelőre csak a saját elképzelésemet tudom elmondani, de szerintem mindössze néhány nap, és a szövetségek is ugyanarra a megállapításra jutnak majd, mint én.

– Miről van szó? – kérdezte éles hangon Margaret Lowell.

– Gondolom, mindannyian tudják, hogy Andrew Vanvlanderén...

– Nem – vágott közbe türelmetlenül Lowell.

– Mi van vele? – érdeklődött Gideon Logan.

– Tudnunk kellene róla valamit? – kérdezte Mandel.

– Meghalt – jelentette ki Eric Sundstrom, és nyugodtan hátradőlt a székében.

– Micsoda? – kérdezték Winterst leszámítva szinte egyszerre a többiek.

– Ma reggel történt, Kaliforniában.. Túl késő volt már ahhoz, hogy a hír a reggeli lapokat elérje – magyarázta Winters. – A halál oka állítólag szívroham. Én a rádióban hallottam a hírt.

– Én is – közölte Sundstrom.

– Én nem hallgattam rádiót – vallotta be Margaret Lowell.

– Én előbb a hajómon voltam, aztán meg repülőgépen, és nem hallottam híreket – magyarázta Gideon Logan.

– Én kosárlabdameccset néztem – Jacob Mandel hangján érezhető volt a büntudat.

– Nem ez a nap legnagyobb híre – folytatta Sundstrom, kissé előredőlve. – A Post késői kiadásának is csak a negyedik oldalán szerepel. Vanvlanderén nevét Washingtonban és Palm Springsen kívül, azt hiszem, nem is hallották az emberek.

– Mi köze ennek a palesztinokhoz? – kérdezte Logan.

– Az állítólagos szívroham még kérdéses, uram. Bár arckifejezésük semmit sem árult el, az asztal körül ülők sorban összenéztek. Mindnyájan tisztában voltak a közlés rejtett tartalmával.

– Ez meglehetősen különös kijelentés volt, Mr. Varak – szólalt meg nyugodt, halk hangon Winters. – Megkérhetném, hogy mint nekem, úgy a többieknek is magyarázza el!

– A Bollinger alelnök körül csoportosuló személyek, akiket nyugodtan nevezhetünk a párt legjelentősebb támogatóinak, különböző érdekeltségekkel rendelkeznek, és több kérdésben szemben állnak egymással – kezdte Varak. – Sikerült kiderítenem, hogy különböző csoportokra oszlanak. Az egyik az emberrel akarja felváltani az alelnököt, a másik meg akarja őt tartani, a harmadik pedig várni szeretne, míg a politikai tájkép kitisztul.

– És? – Jacob Mandel levette és törölgetni kezdte fémkeretes szemüvegét.

– Evan Kendrick azonban nyilvánvalóan elfogadhatatlan mindhárom csoport számára.

– Ez még mindig nem magyarázat, Milos – jelentette ki türelmetlenül Margaret Lowell.

– Mindaz, amit teszünk, bizonyos kockázattal jár – folytatta a magyarázatot Varak. – Soha nem próbáltam kisebbíteni a veszélyt, bár arról gondoskodtam, hogy az önök neve titokban maradjon. Ennek ellenére Kendrick képviselő kampányának elindításához létre kellett hoznunk egy bizottságot, amelyen keresztül a szükséges információk és pénzek eljuttathatók rendeltetési helyükre. Mindez több hetet vett igénybe, és nyilván értesültek róla San Diegoban... Nem nehéz elképzelni Bollinger embereinek a reakcióját, s különösen azokét, akik leginkább elkötelezték magukat az alelnök mellett. Kendrick közismert hős, aki a népszerűség hullámán akadálytalanul eljuthat a jelöltségig, ahogy terveztük. Ezek az emberek könnyen pánikba eshettek, és úgy érezhették, hogy gyors, végleges megoldást kell találniuk. Közöttük lehettek Vanvlanderének is, márpedig Mrs. Vanvlanderennek, az alelnök személyzeti főnökének kiterjedt európai és

közel-keleti kapcsolatai vannak.

– Atyaisten! – kiáltott fel elszörnyedve Sundstrom. – Arra céloz, hogy ezekért a támadásokért és gyilkosságokért Bollinger alelnök a felelős?

– Közvetlenül nem, uram. Inkább olyasmiről lehetett szó, mint Henrik királynak az udvarban elhangzott, Thomas Becketre vonatkozó kijelentése. "Hát senki nem szabadít meg ettől a bajkeverő paptól?" A király nem adott parancsot, senkit nem utasított semmire, ő – feltehetően nevetve – csak egy kérdést tett fel, de a lovagjai értettek belőle. Nagy befolyással bíró emberekre volt szükség ahhoz, hogy ezek a gyilkosok bejussanak az országba és megszerezzék az akciójukhoz szükséges eszközöket.

– Ez hihetetlen – suttogta szemüvegét erősen megmarkolva Mandel.

– Egy pillanat! – vetette közbe Gideon Logan, fürkésző szemét le nem véve a csehről. – Utalt rá, hogy Vanvlanderén szívrohama valami egészen más is lehetett. Miből gondolja ezt, s ha valóban így van, hogyan kapcsolódik mindez a palesztinokhoz,?

– A szívrohamot illetően akkor támadt az első gyanúm, amikor megtudtam, hogy egy órával a holttest hullaházba szállítása után Mrs. Vanvlanderén utasítást adott az azonnali elhamvasztásra. Arra hivatkozott, hogy a férjével már korábban megállapodtak ebben.

– És ezzel megszűnt a kórbonctani vizsgálat minden lehetősége – bólintott Margaret Lowell. – És a palesztin kapcsolat?

– Kezdjük talán az időpontokkal – válaszolta Varak. – Egy egészséges sportember, akinek soha nem volt magas vérnyomása, nem egészen huszonnégy órával a Kendrick házai elleni támadások után holtan esik össze. Ezenkívül ott vannak még, Mrs. Vanvlanderén kiterjedt közel-keleti kapcsolatai. Ezzel a két körülménnyel néhány napon belül a szövetségiek is tisztában lesznek, és véleményem szerint kapcsolatba hozzák majd őket a gyilkosságokkal.

– De ha Vanvlanderén valóban üzletet kötött a terroristákkal, akkor miért gyilkolták meg? – kérdezte izgatottan Sundstrom. – Végül is ő tartotta kezében a szálakat.

– Erre hadd válaszoljak én, Eric – vette át a szót Margaret Lowell. – A bizonyítékok elérhetetlenné tételének legjobb módszere, ha megsemmisítjük őket. A futárt szokták megölni, nem az üzenet küldőjét, hogy a kezdeményező kiléte örökre titokban maradjon.

– Ez már sok! – csattant fel Jacob Mandel. – Lehetséges volna, hogy a kormányzatnak ilyen magas szintjén is ennyi a mocsok?

– Tudjuk, hogy ez nagyon is könnyen megtörténhet – jelentette ki Samuel Winters.

– Ha nem így lenne, akkor mi sem csinálnánk azt, amit.

– Tragikus – csóválta meg elkeseredetten a fejét a pénzember. – Ezek az emberek, ha hatalomhoz jutnak, minden törvényt, minden szabályt fel fognak rúgni. Miért?

– Önző érdekből – adta meg a választ Gideon Logan.

– Maga szerint mi fog történni, Milos? – érdeklődött Margaret Lowell.

– Ha van alapja a gyanúmnak, és a hírzárlat tovább tart, akkor kitalálnak majd valami félrevezető történetet, amiben szó sem lesz terroristákkal kapcsolatban teremtő kormányzati tisztviselőkről. Olyanokra fogják majd a történeteket, akik halottak, és nem tudják megcáfolni a vádat. Washington nem tehet mást, mert az elemi külpolitikai érdekek ezt kívánják.

– És Bollinger? – vetette fel Sundstrom.

– Ha sikerül megfelelő bűnbakot találni, ő mentesülni fog minden gyanú alól, uram... Hivatalosan, de nem a mi részünkről.

– Nagyon érdekes válasz volt, Mr. Varak. Kifejtené bővebben? – kérdezte Winters.

– Örömmel, uram. Vissza kell ugyan térnem Chicagóba, de megállapodtam bizonyos személyekkel a San Diego-i telefontársaságnál, hogy rögzítenek és átadnak nekem minden telefonbeszélgetést, amire Bollinger rezidenciáján, a hivatalában és a szűkebb stábjában dolgozók munkahelyén és lakásában sor kerül. Fel fogják tüntetni a listán a hívó felet és a beszélgetés időpontját is. Ha nem tévedek, elegendő anyag kerül a birtokunkba ahhoz, hogy rábeszéljük az alelnököt, szép csendben vonja vissza a jelölését.

Miután az utolsó limuzin is elhajtott, Samuel Winters a helyére tette a kagylót, és csatlakozott az utcára néző ablaknál álló Varakhoz.

– Melyik lehet az? – kérdezte a cseh, a távozó járművek után bámulva.

– Azt hiszem, megtudja, még mielőtt Kaliforniában megvirradna... A helikopter pár perc múlva megérkezik, a repülőgép pedig fél ötkor indul Eastonból.

– Köszönöm, uram. Remélem, nem feleslegesen tesszük, amit teszünk.

– Egészen biztos, hogy helytálló az elképzelése, Milos. Bármelyikük is az, nem fogja megkockáztatni, hogy telefonáljon. Személyesen fog odamenni. A szállodában mindent előkészített?

– Igen. A San Diegó-i repülőtéren megkapom a sofőrtől a szolgálati bejárat és a lakosztály kulcsát. A teherliften fogok felmenni.

– Mondja, lehetséges volna, hogy a forgatókönyv, amit ma délután ismertetett velünk, igaz? – kérdezte az arisztokratikus megjelenésű, ősz történész. – Kapcsolatba léphetett Andrew Vanvlanderén a palesztinokkal?

– Nem, uram, nem lehetséges. A felesége soha nem engedte volna meg. A próbálkozás is elég lett volna neki ahhoz, hogy megölje. Az ilyen bonyolult, összetett vállalkozások, ha nem is könnyen, de lenyomozhatók, ő pedig túlságosan is profi ahhoz, hogy ezt megengedje.

A Chesapeake-öböl felől egy közeledő helikopter rotorjának egyre erősödő zaja hallatszott.

Kalila a padlóra ejtette a retiküljét, a két dobozt és a három műanyag szatyort az ágyra dobta, és hanyatt vetette magát mellettük. Sharpoffot kérte meg, hogy vigye el egy áruházba, hadd vegyen magának néhány ruhát, mert amije volt, azt részben Kairóban, részben Fairfaxben, a maradékot pedig egy bahamai rendőrségi autóban vagy az amerikai légierő egyik szuperszonikus gépén hagyta.

– Holnapig nem is akarok gondolni rá, de a szentségit neki, nem megy! – mondta magának hangosan, s az ágyon felülve a telefonért nyúlt, és Payton langley-i számát tárcsázta.

– Tessék!

– MJ, te soha nem mégy haza?

– Miért, te otthon vagy, kedvesem?

– Én már azt sem tudom, hol van az otthonom, de egy titkot azért elárulok neked, Mitch bácsi.

– Bácsi?... Jézus Mária, csak nem azt akarod, hogy megint pónin lovagoltassalak? Miről van szó?

– Lehet, hogy végül egy bizonyos közös barátunknál lesz az az otthon.

– Ez igen! Látom, jócskán előbbre léptél.

– Nem én, hanem ő. Húsz-harminc évről is beszélt.

– Mire gondolt?

– Nem tudom. Feltételezem, hogy igazi otthonra, gyerekekre és hasonlókra.

– Akkor próbáljuk meg élve kihozni a bajból, Adrienne!

Kalila megrázta a fejét, és kényszerítette magát, hogy az álmodozást abbahagyva visszatérjen a realitásokhoz. – Épp jókor figyelmeztettél, MJ. Sajnálom.

– Ne tedd. Nekünk is jogunk van a boldogsághoz, és tudod, hogy tiszta szívből boldognak akarlak látni.

– Veled mégsem történt ilyesmi.

– Magam választottam ezt a megoldást, Rasad ügynök.

– Na ne, haver! Vagy mondjam inkább azt, hogy uram?

– Mondj, amit akarsz, csak figyelj ide. Megkaptam az első jelentést a klinikáról. Maronita szerzetesként, izraeli útlevéllel utaznak. A fiú a jelek szerint nem sokat tud, csupán Kendrick miatt vették be a csapatba. Azalatt sérült meg, amíg együtt voltak Ománban.

– Tudom, Evan elmesélte. Egy rendőrségi teherautón szállították őket a Dzsebel-es-Samhoz. Azt hitték, hogy ki fogják végezni őket.

– Nem sok dolgot kötöttek a fickó orrára, és tökéletesen igazuk volt. Teljesen zavart, labilis idegállapotú. Annyit azért sikerült kiszedni belőle, hogy a két csoportnak egy repülőtér közelében kellett volna találkoznia, a fairfaxiek csatlakoztak volna a coloradóiakhoz.

– Óriási távolságot kellett megtenniük, MJ. Az ilyesmi körültekintő szervezést igényel.

– Úgy, ahogy mondod. Szinte bürokratikus pontosságú előkészítést.

– Ha már a bürokratáknál tartunk, két emeletnyire vagyok a gyászoló özvegytől.

– Az irodája megkapta az értesítést. Tudja, hogy számíthat a hívásodra.

– Akkor összeszedem magam, és munkához látok. Egyébként vennem kellett néhány ruhát, de kutya legyek, ha ki fogom fizetni őket. Nem illenek a stílusomhoz, túl egyszerűek hozzám. Vegyük úgy, hogy kincstári holmi, csak most éppen én használom.

– Mrs. Vanvlanderén előéletét figyelembe véve nem árt, ha egy kicsit elegánsabb vagy.

– Na jó. Annyira azért nem ócskák, hogy hozzá ne mehetnék el bennük.
 – Én is így gondoltam. Hívj fel, ha túl vagy rajta. Kalila lerakta a kagylót, nézte egy darabig, aztán a táskájáért nyúlt, és kivette belőle a kis jegyzetlapot, amire Evan Mesa Verde-i telefonszámát írta. A telefonért nyúlt, és ismét tárcsázott.
 – Kendrick-rezidencia –jelentkezett be az egyik ápolónő.
 – Beszélhetnék a képviselővel? Miss Adrienne vagyok a külügyminisztériumból.
 – Hát persze, de várnia kell egy kicsit, míg előkerítem. Az előbb kísérté ki azt a kedves fiatal görögöt.
 – Kicsodát?
 – Legalábbis azt hiszem, hogy görög. Sok embert ismer, akivel a képviselőnek kapcsolata volt Arábiában, vagy hol a csudában.
 – Miről beszél?
 – A papról. Egy fiatal papról, aki...
 – Hozza el onnan Evant! – üvöltötte Kalila, és felugrott az ágyról. – Hívja az öröket! Ott vannak! Meg akarják ölni!

33.

Milyen egyszerűen ment – gondolta Abjad, a fák közül figyelve a gyűlölt ellenség házáat. Egy kedves, szelíd fiatal pap, akinek a papírai tökéletesen rendben voltak, és akinél természetesen nem találtak fegyvert, üdvözlét hozott a nagy embernek a barátaitól. Kinek lett volna szíve megtagadni egy rövid találkozót ettől a távoli országból érkezett, ártatlan szent embertől, aki nincsen tisztában az ilyen nagy emberek esetében kötelező formalitásokkal? Ami még hátravan, az már csak rajtuk múlik, s ők nem fognak hibázni.

Fiatal társuk az automata fegyverekkel ellátott, civil ruhás örök figyelő tekintetének kereszttüzeében búcsúzóul éppen kezét rázott a gyűlöletes "Amal Bahrudival". Az örök számát csupán megbecsülni tudták; legalább tizenketten lehettek, s a többségük valószínűleg a házban. Ha Allah kegyes lesz, nagy részüket már az első támadással sikerül megölni, vagy úgy megsebesíteni, hogy harcképtelenné váljon.

Abjad figyelte, amint a képviselő lekíséri társukat a lépcsőn, a pap pedig még egyszer búcsút intve elindul a sövényen kívül parkoló gépkocsihoz. Már csak percek voltak hátra, és Allah ismét kegyes volt hozzájuk – három újabb ör jelent meg, hétre növelve a ház előtt tartózkodók számát. Végezd a munkádat, testvér! Vezess pontosan!

A fiatal pap elérte a gépkocsit, udvariasan fejet hajtott, és a kereszt jelével megáldotta az öt kikísérő ört. Kinyitotta az ajtót, de abban a pillanatban köhögés rázta meg a testét, és előredőlve az ülés támlájába kapaszkodott, miközben jobb keze köntöse alá csúszot. Váratlanul, és olyan gyorsan és pontosan, ahogyan azt csak egy igazhívó képes megtenni, megpördült, és a meglepetésből még fel sem ocsúdott ör torkába csúsztotta a kétélű tört. Az összezsugorult testet elkapta, a sövény oltalmában behúzta az út másik oldalán növény sűrű bokrok közé, és visszaroht a kocsihoz. Abjad egy ujjpattintással magához rendelte a fák között megbúvó három másik társát. Mindannyian egyforma katonai gyakorlóruhát viseltek, összezsugorult tusú géppisztoly és kézigránatok voltak náluk.

Az angolul jól beszélő gyilkos elindította a kocsit, és lassan végighajtott a sövény előtt. A kocsibehajtónak vágott részhez érve jobbra rántotta a kormányt, lehajolva elfordított egy kapcsolót a műszerfal alatt, és nagy sebességgel a képviselő és az örök felé irányította a járművét, maga pedig kiugrott belőle. Már a kavicsal felszórt sétaúton hempergőzött, mikor női sikoly harsogta túl a motorzúgást. Egy ápolónő rohant ki a házból, összefüggéstelenül kiáltozva, s a vezető nélkül közeledő gépkocsit meglátva visszafordult a bejáráthoz közel álló Kendrickhez.

– Meneküljön! – üvöltötte. – Meg akarják ölni!

A képviselő elkapta a karját, és előrelökte, a örök pedig tüzet nyitottak az eredeti iránytól elkanyarodó, s a ház oldalához illesztett veranda üvegajtaja felé száguldó, sofőr nélküli gépkocsira. Evan a nőt maga előtt tolva becsapta az acéllemezzel megerősített, vastag tölgyfaajtót, s ez a mozdulat volt az, ami megmentette az életüket.

A fűlsiketítő robbanások ablakokat törtek ki, falakat sodortak el, bútorokat zúztak darabokra. A Központi Hírszerző Ügynökség hét ügynökét a földre döntötte

a gépkocsi alvázához erősített kilencvenfontnyi dinamit okozta detonáció. Négyen közülük halottak voltak, kettőben alig pislákolott az élet, de a hetedik, vérző húscsomóvá változott kezébe szorítva fegyverét, a démonian kacagó, géppisztolyából hosszú sorozatot megereszto papi ruhás terrorista felé vetette magát. Egymás golyóitól találtan csaknem egyszerre buktak fel, s fordították üvege ssé vált tekintetüket a szikrázóan kék coloradói égbolt felé.

– Maradjon itt! – szólt rá Kendrick az ápolónőre, s a hall falához simulva óvatosan araszo lni kezdett a nappali felé. Hallotta a kinti lövöldözést, és sejtette, hogy a ház két oldaláról előkerült jól kiképzett CIA-s testőrök ellentámadásba mentek át: Négy kézigránát robbant, majd valaki arabul elüvöltötte magát: – Halál az ellenségeinkre! Halál a legnagyobb ellenségre! A vért csak vér moshatja le! – Újabb sorozatok hallatszottak, s előbb odakint, majd a kitört ablakon át behajítva a nappaliban robbant egy kézigránát, kidöntve a szoba túlsó falát.

– Manny! Manny! Hol vagy?! Válaszolj! Válasz nem jött, csak egy telefon szólalt meg, és

kezdett fülsiketítő csörgésbe valahol a közelben. A fegyverropogás az udvaron még sűrűbbé vált, golyók fűtültek mindenfelől. Kendrick a romhalmazzá változott nappalin át az üvegezett terasz felé lódult, ahol utoljára látta Weingrass-t, mikor a bezúzott ablakon át egy alak vetette magát a szobába, összegömbölyödve megpördült az üvegcserepeken, és rögtön talpra is ugrott.

– Abjad – kiáltott fel mozdulatlanra merevedve a képviselő.

– Te! – ordította a palesztin, és fölemelte a fegyverét. – Enyém a dicsőség! Hála neked, Allah!

– Ilyen sokat érnék?! Érdemes volt miattam ennyi embert megölni? Ennyi halál kell a te Allahod-nak?

– Te beszélsz halálról?! – üvöltötte a terrorista. – Azra halott! Zaját a zsidók bombái ölték meg a Bekaa-völgyben, és a többiek... százak és ezrek... ők is mind halottak! Most érkezett a te időd is, Amal Bahrudi, te utolsó áruló! Megnyitom előtted a pokolba vezető utat!

– Még nem! – a terasz felől érkező, elfúló kiáltást két lövés követte, amelynek zaját elnyomta a kívülről behallatszó sorozatok hangja. Abjad, a fehér hajú, szétlőtt koponyával zuhant el, a vértől lucskos ingű Emmanuel Weingrass pedig a falnak hanyatlott, és lassan lecsúszott a padlóra.

– Manny! – Kendrick az öreg építészhez rohant, térdre vetette magát mellette, és óvatosan megemelte elernyedtt testét. – Hol találtak el?

– Hol nem? – kérdezett vissza nehezen forgó nyelvvel Weingrass. – Nézd meg a lányokat! Mikor elkezdődött, az ablakhoz mentek... Megpróbáltam visszatartani őket. Menj már, siess!

Evannek elég volt egyetlen pillantást vetnie a két alaktalan kupaccá változott testre, a veranda padlóját borító üvegtörmelékre, az elgörbült fémrudakra ahhoz, hogy rögtön visszaforduljon. – Nincs már miért sietni, Manny.

– Te, aki Istennek nevezed magadat, és csak trónolsz abban az átkozott egedben! – kiáltott fel elkínzottan Weingrass, és ömleni kezdtek a szeméből a könnyek. – Mit akarsz még, te senki?! – feje oldalra csuklott, elveszítette az eszméletét.

Odakint váratlanul véget ért a lövöldözés, Kendrick pedig, a legrosszabbra számítva kivette Manny kezéből a nagy tűzerejű Magnumot. Kitől kaphatta? – merült fel benne egy pillanatra a gondolat, de rögtön rájött, hogy csak Dzsi-Dzsi Gonzalez lehetett az, akitől a fegyver származott. Felállt, a nappalin át a kijárat felé indult, de az újabb lövést meghallva a padlóra vetette magát, és felkészült rá, hogy keresztüllőjön bárkit, aki a közelébe merészkedik.

– Négy! – kiáltotta valaki odakint. – Négyet számoltam!

– Az egyik bement! – hallotta Evan a választ. – Óvatosan menj utána, és rögtön lőj mindenre, ami mozog! Jézusom! Nem akarom megszámolni a mieinket, és nem akarom, hogy a rohadékokból egy is élve megússza! Megértetted?

– Meg.

– Az ötödik is meghalt! – kiabált ki Kendrick az üresen tátongó ablak felé fordulva. – Van egy sebesült, akit gyorsan el kellene látni!

– Képviselő?! Ön az, Mr. Kendrick?

– Én, de ne halljam többé ezt a megszólítást! – az újabb telefoncsörgést meghallva Kendrick feltápáskodott, és a készülék felé fordult, de megtorpant, mert meglátta a terasz felé tartó ápolónőt, aki az életét mentette meg. – Álljon meg! – kiáltott rá. – Nem akarom, hogy kimenjen!

– Hallottam, amikor mondta, hogy valaki megsebesült. Az a dolgom, hogy segítsek

rajta.

A telefon tovább csörgött.

– Rajta igen, de a többiek nem tud, és nem akarom, hogy lássa őket!

– Ne becsüljön le ennyire, képviselő! Három menetet húztam le Vietnamban.

– De ezek a barátnői.

– És hányan voltak még rajtuk kívül – válaszolta színtelenné vált hangon az ápolónő. – Manny a sebesült?

– Igen.

A csörgés egyre idegesítőbbé vált.

– A telefon után hívja fel dr. Lyonst, uram! Kendrick felkapta a kagylót. – Tessék!

– Hála istennek, Evan! MJ vagyok. Az előbb hallottam Adrienne-től...

– Dögöljön meg! – Kendrick lecsapta a kagylót, de rögtön fel is kapta, és tárcsázni kezdte a tudakozó számát.

A szobát bevilágító villámlást hatalmas mennydörgés követte.

– Megismételné, hogy tökéletesen értsem? – kérte Kendrick a tudakozó ügyeletesét.

– Természetesen, uram. Sem Cortezben, sem a Mesa Verde-i körzetben nincs dr. Lyons nevű előfizetőnk. A helyzet az, hogy egyetlen Lyons nevű telefontulajdonos sincs ott.

– Pedig így hívták! Tisztán láttam a nevét a külügyminisztériumtól kapott igazoláson!

– Parancsol?

– Semmi, semmi... – Evan lerakta a kagylót, s a készülék abban a pillanatban csörögni kezdett. – Tessék!

– Drágám! Jól vagy?

– Az a hülye MJ jól megcsinálta! Fogalmam sincs, hányan haltak meg, és Mannt is szitává lőtték! Félig halott és orvosa sincs!

– Hívd fel Lyonst!

– Ő nem létezik... Honnan tudad, mi történik itt?

– Beszéltem az egyik ápolónővel. Ő mondta, hogy egy Pap érkezett hozzád... Figyelj rám, drágám! Percekkel ezelőtt tudtuk meg, hogy álcázásként papnak öltöztek. MJ magánkívül van. Fél Coloradót riasztotta.

– Épp az előbb mondtam neki, hogy többé ne kerüljön a szemem elé.

– Ő nem ellenséged, Evan!

– Ki hát az ellenségem?

– Az isten szerelmére, éppen azt próbáljuk kideríteni.

– Csak egy kicsit lassúak vagytok.

– Ők pedig villámgyorsak. Igazad van. Mit mondhatnék erre?

Kendrick tekintete a Weingrass sebeit ellátó ápolónőre tévedt. Láttá a könnytől csillogó szemét, szorosan összezárt száját, néha a verandán fekvő társnői felé tévedő pillantását. – Mondd azt, hogy visszajössz hozzám! Mondd, hogy ennek az egésznek vége lesz egyszer! Mondd, hogy nem fogok beleőrülni!

– Hiába mondom mindezt, ha magad nem hiszel benne – válaszolta Kalila. – Élsz, és számomra most csak ez a fontos.

– És mi van a többiekkel, akik már nem élnek? Mi van Mannyvel? Ők nem számítanak?

– Tegnap este Manny mondott valamit, ami nagy hatással volt rám. Hasszánéről beszélgettünk, Szabirról és Kisiről, s ő azt mondta, hogy mindannyian emlékezni fogunk rájuk és meggyászoljuk őket, ki-ki a maga módján... de majd csak később. Más talán durvának találta volna a szavait, de én nem. Ugyanott járt, ahol én, drágám. Senkit nem fogunk elfelejteni, de most egy időre meg kell feledkeznünk róluk, és tennünk kell a dolgunkat. Érted, mit akarok mondani, drágám?

– Megpróbálom megérteni. Mikor jössz vissza hozzám?

– Néhány órán belül tudni fogom, és visszahívlak.

Kendrick lerakta a kagylót, s a Mesa Verdéhez közeledő helikopterek zúgását, a száguldó gépkocsik szirénázását hallgatta.

– Nagyon kellemes lakosztály – állapította meg Kalila, a márványpadlójú hallon át a néhány lépcsőfokkal lejjebb lévő nappali felé tartva.

– Megfelelő – bólintott az újdonsült özvegy, kezében gyűrött zsebkendőt szorongatva. Becsukta az ajtót, és a Kairóból hazarendelt hírszerző után sietett. – Az alelnök körül sok a munka, és választhattam, hogy kiveszem ezt a

lakosztályt, vagy saját házat tartok fenn azokra az időszakokra, amelyeket Kaliforniában tölt. Úgy éreztem, hogy az övén kívül még egy ház gondja kicsit sok volna. Foglaljon helyet!

– Minden lakosztály ilyen gyönyörű ebben a szállodában? – kérdezte Kalila, és a széles kerevetre leülő Ardis Vanvlanderennel szemben helyet foglalt egy karosszékekben.

– Nem, a férjem egy kicsit átalakíttatta, hogy jobban megfeleljen az ízlésünknek – az özvegy a szeméhez emelte a zsebkendőt. – Azt hiszem, muszáj lesz gyorsan megszoknom, hogy csak néhai férjemről beszélhetek – mondta gyászos hangon.

– Végtelenül sajnálom, és ismét elnézését kérem, hogy ilyen nehéz pillanatban kell háborgatnom önt. Meg is mondtam a főnökeimnek, hogy ez lelketlenség, de ők ragaszkodtak a látogatáshoz.

– Igazuk volt. Az állam ügyei mindennél előbbrevalók, Miss Rasad. Tökéletesen megértem a magatartásukat.

– Nem vagyok biztos benne, hogy én is. Ezzel a beszélgetéssel szerintem legalább holnap reggelig várnunk kellett volna. De, mint már mondtam, mások nem így gondolják.

– Ez keltette fel az én érdeklődésemet is – válaszolta Ardis, és lesimította a térdén a méregdrága Balenciaga-ruhát. – Hadd halljam, mi az, ami ennyire nem tűrt halasztást.

– Először is – kezdte Kalila, és ő is lesimított egy ráncot a San Diego-i áruházban vásárolt sötétszürke kosztümjén – hadd kérjem meg arra, hogy amiről beszélünk, maradjon szigorúan közöttünk. Nem szeretnénk feleslegesen felizgatni Bollinger alelnököt – a kairói ügynök jegyzetfüzetet vett elő fekete kezitáskájából, és végigsimított szigorú kontyba fogott fényes, fekete haján. – Értesüléseim szerint ön már tudja, hogy a tengeren túl szolgálók, de most hazarendeltek.

– Közölték velem, hogy ön a közel-keleti ügyek szakértője.

– Igen, így szokták nevezni a terrorizmus-: elhárítást. Félig arab vagyok.

– Látom, ön valóban szép.

– Ön pedig nagyon szép, Mrs. Vanvlanderén.

– Elég jól érzem magam, amíg nem jut eszembe a korom.

– Biztos vagyok benne, hogy nincs közöttünk nagy korkülönbség.

– Ebbe most inkább ne menjünk bele... – zárta le a témát Ardis. – Mi a probléma? Miért volt olyan sürgős, hogy felkeressen?

– A libanoni Bekaa-völgyben működő embereink riasztó információ birtokába jutottak. Tudja ön, Mrs. Vanvlanderén, mit jelent az a kifejezés, hogy csapásmérő osztag?

– Ki ne tudná? – válaszolta az özvegy, és a dohányzóasztalon heverő cigarettásdobozért nyúlt. Kivett belőle egy szálat, és meggyújtotta egy fehémárvány öngyújtóval. – Egy csapat férfi – mert rendszerint férfiakkól áll – , akiket azért indítanak útnak, hogy meggyilkoljanak valakit – mélyen leszívta a füstöt, s az ujjai alig észrevehetően remegni kezdtek. – Ennyit a meghatározásokról. Mi köze van ennek az alelnökhöz?

– Az, hogy az utóbbi időben őt is fenyegetések érték. Ezért is kérte ön a Szövetségi Nyomozóirodát, hogy rendeljen ki mellé egy külön osztagot.

– Annak már vége – válaszolta Ardis. – Kiderült, hogy a fenyegetések egy elmebetegtől származtak, akinek talán fegyvere sem volt.. Amikor azok az ocsmány levelek és obszcén telefonhívások elkezdődtek, úgy éreztem, muszáj cselekedni, nem kockáztathatunk semmit. Mindez benne van a jelentésben. Városok egész során át követtük, míg végül Torontóban fel nem szállt egy Kubába tartó gépre.

– Lehetséges, hogy nem is volt elmebeteg, Mrs. Vanvlanderén.

– Mit akar ezzel mondani?

– Végül is nem sikerült elfogni, ugye?

– Az FBI igen alapos jellemzést készített róla, Miss Rasad. Skizofrén, az elmeállapotát tekintve tökéletesen labilis, de ártalmatlan emberként jellemezték. Ennek az ügynek vége.

– Mi szeretnénk újrakezdeni.

– Miért?

– A Bekaa-völgyből olyan híreket kaptunk, hogy két, vagy még több csoport indult útnak. Az a feladatuk, hogy megöljék az alelnököt. Akarva vagy akaratlanul ez az önök elmebetegje lehetett az ék.

– Az ék? Miről beszél? Keveset értek abból, amit mond, de biztos vagyok benne, hogy ez csupán egy megalapozatlan feltevés.

– Távolról sem az – válaszolta nyugodtan Kalila. – A terroristák mindig úgy cselekszenek, hogy a legnagyobb figyelmet vonják magukra. Sokszor már jóval az akció előtt bejelentik, ki lesz az áldozatuk. Ugyanakkor ezt sokféleképpen, a legkülönbözőbb megoldásokat alkalmazva teszik.

– Miért akarnák a terroristák megölni Orsont... Bollinger alelnököt?

– Miért gondolta ön, hogy az ellene irányuló fenyegetéseket komolyan kell venni?

– Azért, mert voltak fenyegetések. Nem tehettem mást.

– És igaza is volt – válaszolta a titkosügynök, és figyelte, amint az özvegy a cigarettáját elnyomva rögtön egy másikra gyújt. – De hogy az előbbi kérdésemre válaszoljak, ha az alelnököt megölnék, nemcsak a helye maradna üresen a következő választásokra, hanem a politikai helyzet is nagyon bizonytalanná válna.

– Mi értelme lenne ennek?

– A maximális hírverés. Egy ilyen gyilkosság komoly figyelmet keltene, nem gondolja? Ráadásul a hivatalos feljegyzésekből az is kiderülne, hogy az FBI-t ugyan riasztották, de az osztagot – hála egy gondosan eltervezett stratégiának – vissza is vonták.

– Miféle stratégiáról beszél? – kérdezte idegesen Ardis Vanvlanderén.

– Az elmebetegről, aki nem is volt az, hanem kiváló eszköze a fitgyelemelterelésnek. Tolj előtérbe egy ártalmatlan bolondot, aztán tüntesd el, hogy lezárják az ügyet, s közben a valódi gyilkosok nyugodtan elfoglalhatják a helyüket.

– Ez örültség!

– És mégis, hányszor megtörtént már! Az egymástól elszigeteltnek látszó, de a felszín alatt mégis szorosan összefüggő elemekből álló eseménysor tökéletesen megfelelő az arab gondolkodásmódnak. Ha a klasszikus esetekre gondolok, ez az elterelő manőver tökéletesen beleillik a sémába.

– De ez nem elterelő manőver volt. A telefonhívások valódiak voltak, és ugyanígy valóság az a sok mocskolódó, újságból kivágott betűkből összeállított levél is.

– Klasszikus módszer – jegyezte meg Kalila, és írt valamit a jegyzetfüzetébe.

– Mit csinál?

– Felnyitom a lezárt dossziét, és feljegyzem magamnak az ön megfigyeléseit. Kérdezhetek valamit?

– Természetesen – válaszolta nyugodtnak szánt, de mégis indulattól feszülő hangon az özvegy.

– Bollinger alelnök számtalan kaliforniai támogatója, vagy mondhatnám úgy is, hogy barátja közül tud-e olyat, aki esetleg nem az, aminek mutatja magát.

– Tessék?

– Nem titok, hogy az alelnök nagy vagyonnal bíró emberek körében mozog. Van-e közöttük olyan személy, vagy nem is személy, talán inkább csoport, amelyikkel nézeteltérései támadtak? Gondolok itt nemcsak a politikára, hanem az állami megrendelések odaítélésére is.

– Jó isten! Mire akar kilyukadni?!

– Elérkeztünk a lényeghez, Mrs. Vanvlanderén, az okhoz, ami miatt itt vagyok. Vannak-e Kaliforniában olyanok, akik mást szívesebben látnának alelnökként?

– Hinni sem merek a fülemnek! Hogy jut ilyesmi az eszébe?!

– Nem nekem jutott eszembe, Mrs. Vanvlanderén, hanem valaki másnak. A nemzetközi kommunikáció, ha nem is egykönnyen, de nyomon követhető. Lehet, hogy egy bizonyos személyig, vagy személyek egy bizonyos csoportjáig nem lehet eljutni, de egy körzetig, egy helységig igen... Van ennek a szörnyű játszmának egy harmadik szereplője, vagy szereplői is, ráadásul itt, Kaliforniában. A bekaa-völgyi embereink nyomára bukkantak néhány telexüzenetnek, ami Zürichből érkezett Bejrútba, de San Diegoból indult el.

– San Diego... Zürich?

– Pénz, asszonyom, jelentős mennyiségű pénz. Az érdekek egybeesése. A játszma egyik résztvevője a legteljesebb nyilvánosságra törekedve látványos gyilkosságot tervez, miközben a másik résztvevő, bár meg akar szabadulni a kiszemelt áldozattól, szeretné, ha eközben szóba se kerülne a neve. Mindkét cél megvalósításához jelentős összegekre van szükség. Kövesd a pénz útját! – ez az egyik legszigorúbb parancs a mi szakmánkban, és most éppen ezt tesszük.

– Követik?

– Mindössze pár nap, és tudni fogjuk, ki volt a feladó. A svájci bankok igen készségesek, ha terrorizmusról vagy kábítószerrel van szó. A Bekaa-völgyben működő embereinktől pedig megkapjuk az útnak indított csoportok tagjainak a

személyleírását. Korábban is többször megállítottuk, és most is meg fogjuk állítani őket. A San Diego-i kapcsolatot is sikerült felderítenünk, és gondoltuk, esetleg van valamilyen ötlete.

– Ötletem?! – kiáltott fel a megdöbbenet özvegy, és dühösen elnyomta a cigarettáját. – Gondolkodni sem vagyok képes, az egész olyan hihetetlen! Biztos benne, hogy nem történt valami hatalmas számítási hiba?

– Ezekben az ügyekben mi nem hibázunk, asszonyom.

– Ez túlságosan is nagyképűen Hangzott. Önök sem tévedhetetlenek, Miss Rasad.

– Vannak helyzetek, mikor annak kell lennünk, mert nem engedhetjük meg magunknak az ellenkezőjét.

– Ez baromság!... Úgy értem, hogy ha valóban léteznek is ezek a merényletre készülő osztagok, és ha Zürichen keresztül valóban érkezett is pénz Bejrútba... a San Diego-i körzetből, akkor azt bárki küldhette, bármilyen nevet megadhatott feladóként! Felhasználhatták akár az én nevemet is, az isten szerelmére!

– Ha kiderül, hogy valóban ez a helyzet, mi rögtön tudni fogjuk, hogy ez csak csalás lehet. Túlságosan is nyilvánvaló az ilyen csapda – felelte Kalila, és becsukta jegyzetfüzetét.

– Igen, éppen erről beszélek. Valaki gyanúba akarja keverni Orson barátait. Erre nem gondoltak?

– Rájuk akarnak fogni, hogy megpróbálják meggyilkolni az alelnököt?

– Talán... talán nem is ő a kiszemelt áldozat.

– Gondolja, hogy valaki más? – Kalila csak komoly erőfeszítés árán tudott higgadt maradni, mikor látta, hogy az izgatott özvegy újabb cigarettáért nyúl.

– Igen! És azzal, hogy a pénz származási helyeként a San Diego-i körzetet tüntették fel, Bollinger valamelyik ártatlan támogatóját próbálták meg gyanúba keverni. Ez nagyon is lehetséges, Miss Rasad.

– Igen érdekes, amit mond, Mrs. Vanvlanderén. Továbbítom a véleményét a főnökeimnek, és biztos, hogy ezt a lehetőséget is meg fogjuk vizsgálni – Kalila felállt a karosszékből. – Állandóan tartjuk majd a kapcsolatot önnel, és az embereink – mind kiváló terroristaelhárító – feltűnés nélkül csatlakoznak az alelnök testőreihez. Mr. Bollinger programját már beszereztük.

– Igen... hát persze – Mrs. Vanvlanderén, remegő kezében cigarettával, az ajtóhoz kísérte vendégét.

– Az ön elgondolása valóban figyelemre méltó – mondta a titkosügynök, mikor már a hallban jártak. – Fel fogjuk használni arra, hogy gyorsabb cselekvésre készítsük a svájciakat, bár én nem hiszem, hogy valóban ez lenne a helyes megoldás.

– Hogyan?

– A svájci bankszámlák titkosak ugyan, de azért nem lenyomozhatatlanok. Még a legkapzsiszabb maffiafőnök és szaúdi fegyverkereskedő is tisztában van vele, hogy ő sem halhatatlan, és semmi kedvük sincs ahhoz, hogy a millióikat a zürichi bankároknak hagyják... Jó éjszakát, és fogadja még egyszer legőszintébb részvéteimet.

Kalila mindössze néhány lépést tett a folyosón, és visszaosont Vanvlanderének lakosztályához. A zárt ajtó mögül elkeseredett szitkozódás hangjai szűrődtek ki. A terv bevált! MJ-nek igaza volt! Andrew Vanvlanderén rejtélyes halálát sikerült a javukra fordítaniuk, s a hátrányból egyértelmű előny lett. A pénzember felesége közel járt az összeomláshoz.

Milos Varak egy üzlet sötét bejáratához húzódva várt, nem messze a Westlake Hotel fényesen kivilágított portájától és a saroktól, amely mögött egy mellékutcából a szálloda személyzeti bejárata nyílt. Kaliforniai idő szerint este 7.35 volt; megelőzte az összes, Washington D. C-ből, Marylandból és Virginiából érkező kereskedelmi légi járatot. Időben elfoglalta a helyét, és ami még fontosabb, mindent elrendezett odafent, a szállodában is. A takarító személyzet a cseh jóvóltából egy időre új emberrel gyarapodott, és lehallgatókészülékek kerültek a lakosztály valamennyi szobájába. Készen álltak a magnetofonok is a szomszéd lakosztályban, hogy az emberi hangot érzékelve rögtön bekapcsoljanak, és rögzítsenek minden, a Vanvlanderének lakásában elhangzó szót. Átlag hárompercenként érkeztek a taxik a szálloda bejáratához, és Varak alaposan megnézett magának minden arcot. Egy ideig számolta őket, s bár később felhagyott ezzel, figyelme egy pillanatra sem lankadt. Hirtelen valami szokatlanra lett figyelmes: balra tőle, a szálloda bejáratától legalább harminc méterre megállt egy taxi. Utasa kiszállt, Varak pedig óvatosan beljebb húzódott a kapualjba.

A férfi, kabátgallérját felhajtva, sietős léptekkel elindult a szálloda felé, és alig tízlépésnyire haladt el az Inver Brass koordinátorától. Eric Sundstrom volt, és látszott rajta, hogy rettenetesen izgatott.

34.

– Jóságos isten! Mit keresel itt?! – kiáltotta ijedten Ardis Vanvlanderén. Valósággal berántotta a hallba Sundstromot, és becsapta mögötte az ajtót.

– Elment az eszed?!

– Nekem nem, de úgy látszik, neked igen... Ostoba, ostoba, ostoba! Mire vetemedtetek azzal a seggfej férjeddal?!

– Az arabok? A kivégzőosztag?

– Igen. Átkozott bolondok...

– Nem igaz! – tiltakozott kiabálva az özvegy. – Ez csak egy átkozott félreértés! Miért akartuk... akarta volna Andy megöletni Bollingert?

– Bollingert? Kendricket, te ostoba! Palesztin terroristák támadták meg a házat Virginiában és Coloradóban. Hírzárlatot rendeltek el, de az biztos, hogy sok ember meghalt, kivéve őt magát.

– Kendrick? – suttozta Ardis, és nagy zöld szeméből most már sütött a rémület. – Jézusom... ők pedig azt hiszik, hogy a gyilkosok Bollingerrel akarnak végezni. Tökéletesen félreértik a helyzetet!

– Ők? – hökkent meg Sundstrom. – Miről beszélsz?

– Azt hiszem, jobb, ha leülünk – Mrs. Vanvlanderén bement a nappaliba, és visszaült a kereketre, ahol nem sokkal korábban egymás után szívta a cigarettákat. A tudós követte, de aztán irányt változtatott, a bárhoz lépett, és anélkül, hogy az üveg címkéjét megnézte volna, kitöltött magának egy nagy adag italt.

– Kik azok az ők? – kérdezte az éppen cigarettára gyújtó Ardishoz fordulva.

– Másfél órája mehetett el...

– Kicsoda?

– Egy Rasad nevű nő, a CIA terrorizmussal foglalkozó szakértője. Kendricket egy árva szóval sem említette.

– Te jó ég! Megtörtént! Varak előre megmondta, hogy így lesz.

– Ki az a Varak?

– Mi koordinátornak nevezzük. Megmondta, hogy rá fognak jönni a közel-keleti érdekeltségeidre.

– Mire?! – kiabálta eltorzult arccal az özvegy.

– Az az Off Shore társaság...

– Off Shore Investments – javította ki a tudóst Ardis. – Az mindössze nyolc hónapig tartott, és már régen vége!

– És a kapcsolataid, szerte a térségben...

– Nincsenek kapcsolataim! – tiltakozott Mis Vanvlanderén. – Több mint tíz éve jöttem el onnan, és azóta egyszer sem mentem vissza. Csak olyan arabokat ismerek, akikkel Londonban vagy Divonne-ban találkoztam.

– Ágyban vagy asztalnál?

– Itt is, ott is, ha tudni akarod... De miért gondolnának ilyesmire?

– Azért, mert átkozottul jó okot szolgáltatnál a gyanakvásra, mikor ma reggel elhamvasztattad azt a csirkefogót.

– Andy?

– Miért, más is meghalt körülötted szívinfarktusban, vagy netán mérgezéstől?

– Miről beszélsz?

– A negyedik vagy ötödik férjed holttestéről. Alig szállították be a hullaházba, már kaptad is fel a telefont, hogy elrendeld a hamvasztását. Azt hiszed, az ilyesmi nem ejti gondolkodóba az embereket – különösen azokat, akiket éppen azért fizetnek, hogy az ilyesmin elgondolkodjanak? Halottkémi vizsgálat nincs, a hamvakat valahol az óceán fölött fújja a szél...

– Én nem telefonáltam! – tiltakozott kiabálva Ardis, és indulatosan felpattant a kereketről. – Soha nem adtam ilyen utasítást!

– De igen! – torkollta le Sundstrom. – Azt mondtad, hogy Andrew-val ebben állapototatok meg.

– Nem mondtam, mert nem is volt ilyen megállapodás!

– Varak nem szokott téves információkkal szolgálni – jelentette ki határozottan a tudós.

– Valaki hazudott neki, vagy ő hazudott szándékosan.

– Miért tette volna? Eddig még egyszer sem hazudott.

– Nem tudom – Ardis visszaült a kerevetre, és eloltotta a cigarettáját. – Eric!

– mondta halkan, és az Inver Brass árulójára emelte a tekintetét. – Miért kellett idejönnöd, hogy ezt elmondd? Miért nem telefonáltál? Tudod a közvetlen számunkat.

– Ismét csak Varak miatt. Senki nem tudja, hogyan csinálja, amit csinál, de mindig sikerül neki. Most Chicagóban van, de elintézte a telefontársaságnál, hogy megkapja azoknak a beszélgetéseknek a listáját, amelyeket Bollingernek és a szűkebb stábjához tartozóknak a hivatalából, vagy a lakásáról folytatnak. Ilyen körülmények között örültség lett volna, ha telefonálok.

– Valóban, nehezen tudnád megmagyarázni szenilis holdkórosaidnak, miért hívtál fel. Egyébként a munkatársaimon és néhány barátunkon kívül csak az a Rasad nevű nő telefonált. Nem hiszem, hogy akármelyik hívás különösebben érdekelhetné Mr. Varakot.

– Ez a Rasad! Azt mondtad, hogy még csak nem is említette a Kendrick háza elleni támadásokat. Tegyük fel, hogy Varaknak nem volt igaza, a nyomozást végzők nem tudtak összeilleszteni bizonyos tényeket, és nem jutottak el hozzád, meg másokhoz. Akkor miért nem beszélt róluk?

Ardis Vanvlanderén tekintetén Teljes tanácstalanság látszott mikor az újabb cigarettáért nyúlt. – Több oka is lehet – mondta különösebb meggyőződés nélkül.

– Lehet, hogy egyszerűen csak nem akart pánikot kelteni, már ha egyáltalán sor került azokra a támadásokra, amiben egyáltalán nem vagyok biztos. Ha egyszer hazudott ez a te drágalátós Varakod, akkor többször is megtehetette. Amennyiben nem így van, a virginiai és a coloradói támadás hírére könnyen kitörhetne az embereink között a pánik... De térjünk vissza a támadásokhoz! Egyszerűen nem hiszem, hogy valóban megtörténtek.

Sundstrom a poharat két kezébe fogva mozdulatlanul állt, és egykori szeretőjét figyelte. – Ugye ő tette, Ardis? – kérdezte halkan a meglehetősen hosszúra nyúlt szünet után. – Az a pénzügyi megalomániás nem bírta elviselni a gondolatot, hogy jószándékú hülyék kis csoportja olyan személlyel válthatja fel az emberét, aki képes rá, hogy megfossza őt az újabb millióktól, és ezt valószínűleg meg is teszi.

Az özvegy lehunyt szemmel, elgyötörten a kerevet támlájára hajtotta a fejét. – Nyolcszázmillió – suttogta. – Ennyiről beszélt. Nyolcszázmillió egyedül neki, és több milliárd nektek.

– Meg sem említette, mire készül, ugye?

– Nem. Magam eresztettem volna golyót a fejébe, ha megtudom.

– Hiszek neked.

– A többiek is hinni fognak? – Ardis felült, és könyörgő pillantást vetett a férfira.

– Azt hiszem, igen. Ismernek téged.

– Esküszöm neked, Eric, hogy semmiről sem tudtam!

– Mondtam már, hogy hiszek neked.

– Rasad szerint most nyomoznak annak a pénznek az ügyében, amit Zürichen keresztül adtak fel. Ki tudják deríteni, honnan érkezett?

– Ha igen, akkor is hónapokba fog telni, ahogy én Andrew-t ismerem. Dél-Afrikától a Baltikumig mindenhol vannak rejtett kapcsolatai, és bármelyiken keresztül elindíthatta a pénzt. Lehet, hogy nem is hónapok, hanem évek kellene hozzá, mire a nyomára bukkannak.

– Tudják ezt a többiek is?

– Nemsokára megtudjuk, mit szólnak hozzá.

– Tessék?!

– Felhívtam Grinellt a baltimore-i repülőtérrel. Nem tartozik Bollinger stábjához, így nyugodtan telefonálhattam neki. Mindig a háttérbe húzódik, de ha van közöttünk vezető, akkor szerintem ő az.

– Miről beszélsz, Eric? – kérdezte ijedt, színtelenné vált hangon Mrs. Vanvlanderén.

– Perceken belül itt lesz. Egyetértettünk abban, hogy feltétlenül találkozunk kell. Előbb négyszemközt akartam beszélni veled, de hamarosan ő is megjön – Sundstrom az órájára nézett.

– Eric! Én félek Grinelltől!

– Én nem. Okos, értelmes ember.

A Vanvlanderén-lakosztályban megszólalt a csengőt helyettesítő harangjáték.

Kendrick a Denverbe tartó repülőgép fedélzetén a hordágy mellett ült egy kis zsámolyon. – Gondolkoztam – szólalt meg erőlködve, akadozó nyelvvel Manny. A Mesa Verdében életben maradt ápolónő elállította a vérzést, és gondosan bekötözte a sebeit, hogy fel ne szakadjanak, míg a kórházba érnek.

– Hallgass – szólta rá Evan. – Tartogasd az erődöt!

– Ugyan, hagy már – intette le az öregember. – Mit érek azzal a még hátralévő húsz évvel?

– Abbahagynád?

– Nem, nem hagyom abba! Öt évig nem találkoztunk, és tessék, amikor ismét összeakadunk:, ugyanúgy csüngsz rajtam. Túlságosan is hozzám szoktál... Ne mondj semmit! Kalila majd kigyógyít belőle. Remélem, tegnap éjjel végre megjött az eszetek.

– Miért vagy képtelen úgy beszélni, mint minden normális ember?

– Azért, mert untat. Néha már téged is kezdelek unni... Hát nem érted, miről van szó? Hülyét neveltem, aki semmire sem képes rájönni?

– Tényleg nem tudom, mi történik körülöttem.

– Annak a kislánynak igaza volt. Valaki fontos embert akar csinálni belőled, és valaki másnak ettől az égnek áll a haja. Képtelen vagy ezt felfogni?

– Kezdem sejteni, és remélem, hogy az utóbbi győz. Nem akarok fontos ember lenni – felelte Kendrick.

– Pedig talán kellene. Lehet, hogy éppen ez a dolgod.

– Ki mondja ezt? Kinek jut ilyesmi az eszébe?

– Az emberek, akik téged akarnak... Gondolj rájuk! Kalila szerint azok a mocskos fanatikusok, akik azért jöttek, hogy megöljenek, nem szállhaattak fel csak úgy egyszerűen egy repülőgépre Párizsban. Segítségre, befolyásos emberek támogatására volt szükségük. Útlevelel kellett nekik, fegyver, pénz, sőt jogosítványok, ruhák, búvóhely. Ezeket a dolgokat, különösen a papírokat, nem olyan könnyű beszerezni. Olyanok látták el őket velük, akik halva szeretnének látni... Miért? Csak nem jelent veszélyt rájuk nézve a szókimondó képviselő?

– Miféle veszélyt jelenthetnék én, amikor ügyis kiszállok a politikából?

– Ők ezt nem tudják. Csak azt látják, hogy van egy kemény, határozott politikus, akire, ha kinyitja a száját, mindenki odafigyel Washingtonban.

– Nem beszélek én olyan sokat.

– De ha igen, akkor mindenki hallja. Megvan hozzá a képességed, hogy felkeltsd magad iránt az emberek érdeklődését... – Weingrass szavai görcsös köhögésbe fulladtak.

– Hallgass, Manny!

– Nem – tiltakozott az öreg. – Te hallgasd végig, amit mondani akarok! Azok a gazemberek egy igazi amerikai hőst látnak, akit az elnök személyesen tüntetett ki, és akit beválasztottak a kongresszus fontos bizottságaiba...

– A bizottsági tagság előbb volt, mint a kitüntetés...

– Ne szólj közbe! Néhány hónap alatt felforrósodott körülöttem a levegő. Ez a hős – még mielőtt kiderült volna, hogy tényleg az – egy országos televíziós adásban elkapja a Pentagon egyik nagygépját, és éppen csak a vádlottak padjára nem ülteti az egész egyenruhás bandával és a belőlük élő nagyvállalatok vezetőivel együtt. Elszámoltathatóságot követel – borzalmas szó, sokakat elönt a verejték már attól is, hogy meghallják. Ezek az emberek elgondolkoznak azon, hogy ez a hős még hatalmasabbá válhat, lehet belőle bizottsági elnök, esetleg szenátor is.

– Eltúlozod a dolgokat.

– A barátnődnek nem ez a véleménye – válaszolta Weingrass, Kendrickre szögezve a tekintetét. – Emlékezz rá, mit mondott a kormányzatban megbúvó, oda nem illő emberekről!

– Nincs és nem hiszem, hogy valaha is lesz olyan ország a világon, amelyikben ne lenne korrupció, hivatali visszaélés.

– Hivatali visszaélés? – ismételte meg kérdő hangsúllyal Kendrick kijelentését Weingrass. – Arra gondolsz, hogy mindenki hozzányúl ahhoz, ami a keze ügyébe akad? Az egyik pár dollár értékű irodaszert lop, a másik meg túllépi néhány millióval a rendelkezésére álló költségvetést.

– Vagy tízmillióval, ha akarod.

– Jelentéktelen senkik! – kiabált Weingrass. – Az ilyenek nem lépnek kapcsolatba tőlük sok ezer mérföldre lévő palesztin terroristákkal azért, hogy felbéreljék őket egy gyilkosságra. Az ilyeneknek: fogalmuk sincs arról, hogyan lehetne ezt megtenni. Másrészt, te vagy nem néztél annak a tündéri kislánynak a szemébe,

vagy nem tudta, mit keress benne. Nem ismered azt a világot, amiben ő mozog.

– Azt mondta, hogy te megérted, mert te is éltél ott, ahol ő. Rendben van, én nem. Elárulnád akkor, miről van szó?

– Aki ebben a világban él, az állandóan retteg – felelte az öregember. – Olyan ez, mintha egy mindent eltakaró fekete függöny felé közelednél, amiről tudod, hogy félre kell húznod. Izgatott vagy, rettenetes kíváncsiság munkál benned, de félelem is. Mindkettőt megpróbálsz titkolni, talán még magadtól is, mert nem engedheted meg, hogy akár csak egy pillanatra is elveszítsd az önkontrollodat. A félelem azonban benned van, mert tudod, hogy ha a függönyt elhúzd, olyan szörnyűséget fogsz látni, amit mások talán el sem hisznek.

– És te mindezt láttad a tekintetében?

– Eleget láttam.

– Mit?

– Azt, hogy ez a lány óriási kockázatot vállal.

– De miért?

– Azért, mert itt már nem egyszerűen korrupcióról van szó. A fekete függöny mögött megbúvók külön kormányzatot alkotnak a kormányzaton belül. Lehet, hogy szolgálknak látszanak, de valójában nem a gazda, hanem ők igazgatják a házat – az öreg építész testét hirtelen görcsös köhögőroham rázta meg. Kendrick a karjába kapta, és magához szorította, de alig múlt el a roham, Manny rögtön folytatta: – Figyelj rám, te ostoba! – suttogta. – Segíts neki és Paytonnak is! Találd meg a gazembereket és takarítsd el őket!

– Hát persze. Tudod, hogy megteszem.

– Gyűlölöm őket! Azzal a fiatal kölyökkel, akit bekábítószereztek, vagy Abjaddal egy más korban akár barátok is lehettünk volna. Addig nem jön el az az idő, amíg vannak gazemberek, akik egymás ellen uszítanak bennünket, mert a gyűlölködésünk milliárdokat hoz nekik.

– Nem olyan egyszerű ez, Manny...

– De nem is olyan bonyolult, mint te gondolod! Én tudom... Nekik több van, mint neked, mi tehát többet adunk neked, mint amennyi nekik van – biztatják az egyik felet. Vagy: itt a fegyver, fizess meg, mert ha nem ölsz meg, akkor ő végez veled. És ez így megy a végtelenségig. Ha ők húszmilliót költöttek egy rakétára, akkor mi negyvenmilliót fogunk költeni. Mi lesz ennek a vége? Tényleg fel akarjuk robbantani ezt az átkozott bolygót? Meddig hallgatunk még azokra, akik úgy cselekszenek, ahogy a gyűlöletet és félelmet keltő örültek tanácsolják nekik?

– Azon a szinten valóban ilyen egyszerű a dolog – válaszolta mosolyogva Evan. – Amit az előbb említettél, azt akár én is mondhattam volna.

– Hát akkor mondd, és egy percre se hagyd abba! Ne felejtsd el, rád odafigyelnek az emberek.

– Gondolkoznom kell még ezen, Manny.

– Amíg ezt eldöntöd – Weingrass testét újabb köhögés rázta meg –, addig elmondhatnád, miért hazudtál nekem? Pontosabban te, és az orvosok.

– Tessék?

– Visszajött, Evan. Szerintem soha nem múlt el, de most még rosszabb.

– Mi jött vissza?

– A rák, és most már nem lehet megállítani.

– Nem, az lehetetlen! Minden vizsgálatot elvégeztek, és megállapították, hogy egészséges vagy.

– Mondd ezt azoknak az aranyos kis sejteknek, akik elszívják előlem a levegőt!

– Nem vagyok orvos, Manny, de szerintem ennek semmi köze sincs a rákhoz. Gondolj arra, min mentél át az utóbbi harminchat órában! Már az is kész csoda, hogy egyáltalán lélegzel.

– Amíg összevarrnak a kórházban, végeztess el velük a vizsgálatokat is, és kérlek, ne hazudj! Van néhány ember Párizsban, akiről gondoskodnom kell.

– Nem fogok hazudni – ígérte meg Kendrick, miközben a gép már a denveri repülőtér felé ereszkedett.

Crayton Grinell középtermetű, szikár férfi volt, éles vonású, szürke arccal. A negyvennyolc éves, nemzetközi jogra szakosodott ügyvéd mindenkit szelíd, melegséget sugárzó mosollyal üdvözölt, lett legyen az egyszerű éttermi pincér, vagy valamelyik nagyvállalat igazgatótanácsának az elnöke, s ez a mosoly mindenkit meg is tévesztett, aki nem nézett bele alaposan Grinell szemébe.. Az

ügyvéd tekintete sem barátságos, sem ellenséges nem volt – egyszerűen csak kifejezéstelen, mint egy kíváncsi, de végtelenül óvatos macskáé.

– Ardis, kedves Ardis! – Grinell átölelte az asszonyt, és nyugtatóan megveregette a hátát, mint amikor valaki a szeretett barát cseppet sem szeretett özvegyét vigasztalja. – Mit mondhatnék? Mit is mondhatna itt bárki? Óriási veszteség ért bennünket, de tudom, hogy magát még nagyobb.

– Olyan hirtelen történt, Cray! Olyan hirtelen!

– Igen, tudom, hogy szörnyű megrázkódtatás volt, de gondoljon arra, hogy így esetleg mindketten megmenekültek egy hosszú, végzetes betegség kínjaitól. Ha már mindenképpen meg kell halni, jobb, ha az ember gyorsan bevégzi.

– Igen, azt hiszem, igaza van. Köszönöm, hogy emlékeztetett rá.

Az ölelésből kibontakozva Grinell a nappaliban álló Sundstromra nézett. – Eric! De örülök, hogy látom! – a tudóshoz sietett, és kezét rázott vele. – Azt hiszem, így a jó, hogy most mindketten Ardis mellett vagyunk. Egyébként elhoztam az embereimet is, de ők kint maradtak.

– Ostoba ringyó – mondta fogai között szűrve a szót Sundstrom, miközben a gyásztól lesújtott Mrs. Vanvlanderén becsukta az ügyvéd után a lakosztályba vezető ajtót. – Adhatok egy italt, Cray?

– Köszönöm, nem kérek.

– Azt hiszem, én igen – közölte Ardis, és a nappaliba lépve a bár felé indult.

– Jót fog tenni – biztatta az ügyvéd. – Segíthetek valamiben? Akár jogi dolgok elrendezésében, akár másban.

– A dolgok jogi részét biztosan maga intézi. Andynak sok ügyvédje volt a legkülönbözőbb helyeken, de szerintem magára bízta a legfontosabb dolgokat.

– Igen, valóban így történt, és már fel is vettem a kapcsolatot mindenkivel. Beszéltem New Yorkkal, Washingtonnal, Londonnal, Párizssal, Marseille-lel, Oslóval, Stockholmmal, Bernnel, Zürichhel, Nyugat-Berlinnel – mindent személyesen intézek.

Az özvegy üveget tartó keze megállt a levegőben. – Ilyen sok helyre azért nem gondoltam.

– Igen szerteágazóak voltak az érdekeltségei.

– Zürich... – az asszony száján szinte önkéntelenül csúszott ki a város neve.

– Svájcban van! – csattant fel dühösen Sundstrom. – Ne kerüljessük a szart.

– Na de Eric...

– Semmi "Na de Eric!", Cray! Az az ostoba seggfej jól megcsinálta! Megállapodott a palesztinokkal, és Zürichben keresztül fizetett nekik... Már akkor mondtam, amikor Baltimore-ból felhívtam, Cray! Megcsinálta a hülyéje!

– Utánanéztem, de nem sikerült megerősíteni a fairfaxi és a coloradói támadások hírét – válaszolta nyugodt hangon Grinell.

– Azért, mert ilyen támadások nem is voltak! – kiáltotta izgatottan az özvegy, és remegő kézzel whiskyt töltött magának a metszett kristályüvegből.

– Én nem ezt mondtam, Ardis – igazította ki szelíden az ügyvéd. – Mindössze annyit közöltem, hogy nem sikerült megerősítést szereznem. Kaptam viszont egy telefont, feltehetően egy jól lefizetett részegtől, akinek a kezébe nyomták a kagylót, miután feltárcsázták a számomat. Az üzenet, amit átadott, elég egyértelmű. Követik a pénzt – ennyit mondott, és egy szóval sem többet.

– Jézusom! – kiáltott fel rémülten Mrs. Vanvlanderén.

– Két válsághelyeztetel is meg kell tehát birkóznunk – folytatta Grinell, s a fal melletti márványlapos asztalkán álló telefonhoz lépett. – Gyenge, de mindenhol jelenlévő külügyminiszterünk éppen úton van Ciprus felé, hogy aláírjon egy szerződést, ami tönkreteszi a hadiipart, közülünk pedig valaki kapcsolatba lépett a palesztin terroristákkal, és ezt mások is sejtik, ha éppen nem tudják... Jó volna, ha legalább fogalmunk lenne arról, hogyan csinálta Andrew – az ügyvéd hátat fordított az asszonynak és a tudósnak, s tárcsázott. – A Hatos változat helyett a Tizenkettest, a földközi-tengerit hajtsák végre – szólt a kagylóba. – Még valamit! Szóljanak az orvosnak!

Varak gyorsan megkerülte a sarkot, a személyzeti kapun belépve a teherliftbe szállt, és felment az emeletre. Látva, hogy senki sincs a folyosón, futva tette meg szobájáig az utat, gyorsan bezárta maga mögött az ajtót, és a fal mellé állított nagyméretű, kiváló minőségű magnetofonhoz lépett. Kissé meglepte, hogy olyan sok szalag fogyott el a felvételre, de rögtön napirendre is tért fölötte,

arra gondolva, hogy Ardis Vanvlanderén sok részvénytílvánító telefont kaphatott. Benyomta a lejátszást, és a további beszélgetések egyidejű felvételét lehetővé tevő gombot, feltette a fejhallgatót és leült, hogy visszahallgassa a szalagot.

"– Másfél órája mehetett el.

– Kicsoda?

– Egy Rasad nevű nő, a CIA terrorizmussal foglalkozó szakértője."

A cseh tekintete a szalagra tévedt, és úgy ítélte meg, hogy még legalább huszonöt percnyi beszélgetés lehet rajta. Mit kereshet az egykori kairói ügynök San Diegóban? Váratlan felbukkanása, bárhogy törte is rajta a fejét, érthetetlen volt Milos számára. Ellenőrizte és megbizonyosodott róla, hogy kilépett az Ügynökségtől. Kairóból és Washingtonból is azt az értesülést kapta, hogy az ügynök "sebezhetővé vált". Rögtön az ománi szereplésére gondolt, és tökéletesen érthetőnek tartotta, hogy el akar tűnni. El kellett volna tűnnie, és mégsem tette! Miért? Ismét bekapcsolta a magnót, és hallgatta tovább a Vanvlanderén lakosztályban elhangzottakat. Most éppen Sundstrom beszélt.

"– Ugye ő tette, Ardis? Az a pénzügyi megalomániás nem bírta elviselni a gondolatot, hogy jószándékú hülyék kis csoportja olyan személlyel válthatja fel az emberét, aki képes rá, hogy megfossza őt az újabb millióktól, és ezt valószínűleg meg is teszi".

Aztán Ardis Vanvlanderén:

"– Nyolcszázmillió. Ennyiről beszélt. Nyolcszázmillió egyedül neki, és több milliárd nektek... Esküszöm neked, Eric, hogy semmiről sem tudtam!"

Varak mélységesen meg volt döbbenve. Két óriási hibát is elkövetett. Az első Adrienne Kalila Rasad tevékenységével kapcsolatban, de ezt a tévedést, ha nehezen is, el tudta fogadni, hiszen egy rendkívül tapasztalt titkos ügynök tévesztette meg. A második hibát azonban úgy érezte, hogy soha nem fogja megbocsátani magának. A kitalált forgatókönyv, amit az Inver Brass tagjaival ismertetett, igaznak bizonyult! Meg sem fordult a fejében, hogy Andrew Vanvlanderén képes lesz önállóan, a feleségétől függetlenül cselekedni. Hogyan tehette ezt? Hiszen egész házasságuk a közös érdekre épült, és nem a kölcsönös vonzalomra, szerelemről már nem is beszélve. Andy baba megszegte a szabályokat. Egy pénzvágytól kergetett ostoba bika kitört a karámból és maga rohant a vágóhídra. Varak tovább hallgatta a felvételt.

Újabb hang, ezúttal egy Crayton Grinell nevű emberé. A felvétel a végéhez ért, és már csak az utolsó mondatok voltak hátra:

"– Két válsághelyzettel is meg kell tehát birkóznunk. Gyenge, de mindenhol jelen lévő külügyminiszterünk éppen úton van Ciprus felé, hogy aláírjon egy szerződést, ami tönkreteszi a hadiipart... A Hatos változat helyett a Tizenkettest, a földközi-tengerit hajtsák végre!"

Varak letépte magáról a fejhallgatót. Nem érdekelte, hogy éppen mi zajlik a Vanvlanderén-lakosztályban, hiszen azt később is visszahallgathatta. Csak arra tudott gondolni, hogy cselekednie kell. A telefonhoz ugrott, és a marylandi Cynwid Hollow számát kezdte tárcsázni.

– Tessék!

– Itt Varak!

– Mi történt, Milos? Mit tudott meg?

– Sundstrom az...

– Micsoda?!

– Ezzel még várhatunk, dr. Winters, de van valami, amivel nem. A külügyminiszter Ciprusra repül. Ki tudja deríteni, mikor?

– Nem kell kiderítenem, mert tudom, mint mindenki, aki televíziót néz, vagy rádiót hallgat. Ez most egy igazi áttörés.

– Mikor, uram?!

– Körülbelül egy órája indult el Londonból. Előtte elhangzott a szokásos nyilatkozat arról,, hogy a világ még egy lépéssel közelebb jutott a békéhez és más ehhez hasonló...

– A Földközi-tenger – vágott közbe Varak, s már csak nehezen türtőztette magát, hogy ordítani ne kezdjen. – A Földközi-tengeren fog megtörténni.

– Micsoda?

– Nem tudom. Mindössze egy Tizenkettes változatnak nevezett tervről hallottam. Vagy a levegőben, vagy a szárazföldön hajtják végre. Meg akarják őt állítani.

– Kicsodák?

– A pénzeszsákok. Egy Grinell nevű férfi beszélt róla, Crayton Grinell. Ha betörök hozzájuk, hogy lássam is, elkaptak volna, mert az ajtó elé öröket

állítottak. Nem sodorhattam veszélybe a csoportot. Önként soha nem árulnék el semmit, de a kábítószerek...

– Igen, értem.

– Kerítse elő Frank Swannt a külügyminisztériumból, uram! Mondja meg a központosnak, hogy találja meg, bárhol legyen is...

– Miért éppen Swannt?

– Azért, mert szakember, uram. Ő foglalkozott az ománi válsággal is.

– Igen, de ha beszélünk, előfordulhat, hogy többet árulok el neki, mint amennyit szeretnék... Van egy jobb megoldás is, Milos. Maradjon a vonalban, egy kicsit félreteszem ezt a hívást. – Néhány perces várakozás következett, de ezek a percek Varak számára felérték az örökkévalósággal. Mit csinál Winters? Nincs most ennyi elvesztegetni való idejük. Az Inver Brass szóvivője végre ismét beleszólt a kagylóba: – Konferenciabeszélgetésre kapcsolok, Milos. Csatlakozik hozzánk valaki, de egyikőjüknek sem kell bemutatkoznia. – Tökéletesen megbízom ebben az emberben. Ő pedig elfogadta az előbbi feltételt. Ő is szakember, akárcsak Swann, és sokkal komolyabb erők állnak a rendelkezésére. – Két kattánás hallatszott, és Winters rögtön folytatta is: – Kezdhetik, uraim! Mr. A, Mr. B a vonalban van.

– Hallottam, hogy közölni akar velem valamit, Mr. A.

– Igen – válaszolta az ismeretlen beszélgetőtársnak Varak. – A körülmények, amelyek között az információt szereztem, most mellékesek, csak az a fontos, hogy megbízható. A külügyminiszter közvetlen veszélyben van. Egyesek nem akarják, hogy részt vegyen a ciprusi konferencián, és mindenre készek, hogy megállítsák. Egy Tizenkettes, Földközi-tengeri változatnak nevezett tervet akarnak végrehajtani. Az erre vonatkozó utasítást egy Grinell nevű ember adta ki. Crayton Grinell San Diegóból. Semmi bővebbet nem tudok róla.

– Értem... Megpróbálok a lehető legkörültekintőbben foglalmazni, Mr. A. Lehetővé teszi önnek a helyzete, hogy megmondja nekünk, hol tartózkodik most ez a Grinell?

– Nincs más választásom, Mr. B. A Westlake Hotelben, a III/C lakosztályban van. Arról foglalmam sincs, mennyi ideig lesz ott. Siessenek, és küldjenek fegyvereseket. Örök vigyáznak rá.

– Megtenné nekem azt a szívességet, Mr. A, hogy egy-két percre még a vonalban marad?

– Hogy lenyomoztassa, honnan telefonálok?

– Szavamat adom rá, hogy semmi ilyesmit nem teszek.

– Be is fogja tartani – szólt közbe Samuel Winters.

– Elég nehéz lesz, de megpróbálok.

– Sietek.

Most csak egy kattánás hallatszott, majd Winters szólt bele a készülékbe: – Valóban nem volt más-választása, Milos. A külügyminiszter a legjózanabb ember az egész kormányzatban.

– Tisztában vagyok vele, uram.

– Még mindig képtelen vagyok napirendre térni Sundstrom fölött. Miért tehetette?

– Valószínűleg több okból is, nem utolsósorban az ürtechnológiai szabadalmai miatt. Az ilyen találmányok legfőbb vásárlója a kormányzat. Az ürtechnológia egyet jelent a fegyverkezéssel.

– Képtelen vagyok elhinni, hogy több pénzt akarna. Amit eddig szerzett, annak a nagy részét is másoknak adta...

– De ha a piac beszűkül, akkor a gyártás is visszaesik, és kevesebb eszköz jut kutatásra, ami a legfőbb szenvedélye.

Újabb kattánás. – Itt vagyok, Mr. A – hallatszott ismét az előbbi hang. – A földközi-tengeri térségben mindenki megkapta a riasztást, és arról is intézkedtem, hogy Grinellt minden feltűnés nélkül a lehető leggyorsabban kapják el.

– Miért kellett a vonalban maradnom?

– Őszintén szólva azért – válaszolta Mitchell Payton –, mert ha nem tudtam volna intézkedni San Diegoban, akkor a hazafias érzelmeire apellálva kértem volna, hogy segítsen nekünk. Ön nyilván tapasztalt ember.

– Miféle segítségre gondolt?

– Semmi olyasmire, ami sértette volna a beszélgetésünkkel kapcsolatos előzetes megállapodásunkat. Azt kértem volna, hogy kövesse Grinellt, ha elhagyja a szállodát, és hívja fel a közvetítőnket, miután megtudta, hova ment.

– Miből gondolta, hogy képes lennék ezt megtenni?

– Csupán reméltem. Nem sok időm volt, mert elsősorban a Földközi-tengerrel kapcsolatban kellett intézkednem.

– Akkor most közlöm önnek, hogy a helyzetem nem tette volna lehetővé a kérés teljesítését. Nem vagyok a szálloda közelében.

– Lehet, hogy akkor két hibát is elkövettem. A hazafias érzéseit említettem, de a beszédéből ítélve, ön talán nem is idevaló.

– Ez most már az én országom is – válaszolta a cseh.

– És nagyon sokkal tartozik önnek.

– Be kell fejeznem – Varak helyére tette a kagylót, és visszasietett a magnetofonhoz. Leült, felrakta a fejhallgatót, és lejátszásra állította a készüléket. Hiába figyelt, egyetlen hangot sem hallott. Vadul kapcsolgatni kezdte a különböző gombokat, de minden próbálkozása kudarcot vallott. A szomszédos lakosztályból egyetlen hang sem jutott el hozzá, mert nem is volt minek eljutnia – Mrs. Vanvlanderén és a két férfi távozott. Gyorsan! A legfontosabb, hogy minél előbb megtalálja Sundstromot. Az Inver Brass érdekében meg kell ölnie az árulót!

Kalila a széles folyosón a lift felé tartott. Telefonált MJ-nek és miután megbeszélték a Mesa Verdében történeteket, lejátszotta neki az Ardis Vanvlanderennel folytatott és a jegyzettömbjébe rejtett miniatűr magnetofonnal felvett beszélgetést. Mindketten elégedettek voltak: a gyászoló özvegy elhagyta a méltóságteljes gyászt, és engedte, hogy eluralkodjon rajta a hisztéria. Nyilvánvaló volt számukra, hogy Mrs. Vanvlanderén, ha előre nem is tudott halott férje és a terroristák kapcsolatfelvételéről, utóbb értesült róla. A kairói hírszerző váratlan felbukkanása, és a tőle hallott, többszörösen megcsavart információ végképp kizökkentette a nyugalmából Ardist. Mitch bácsi számítása tökéletesen bevált.

– Pihenjen egy kicsit, Rasad ügynök!

– Szeretnék lezuhanyozni, aztán nyugodtan enni valamit. Azt hiszem, utoljára Bahamán volt étel a számban.

– Hívja fel a szobaszervizt. Most az egyszer még azt sem bánom, ha túllépi a költségkeretet. Ennyit igazán megérdemel.

– Utálom a szobaszervizt. Ha egy magányos nő ételt rendel a szobájába, minden pincér rögtön azt hiszi, hogy a vendég a szexuális étvágyát is vele akarja csillapítani. Ellenben ha ehetnék a nagyanyám főztjéből...

– Nem ehet!

– Oké. Megyek és keresek valami normális éttermet...

– Menjen csak. Éjfélre kezembem lesz azoknak a számoknak a listája, amelyeket izgatott özvegyünk felhívott. Jó étvágyat, kedvesem – váltott vissza tegezésre Payton. – Gyűjtsd az energiát, mert lehet, hogy egész éjszaka dolgoznod kell.

– Nagylelkű vagy hozzám. Felhívhatom Evant?

– Megpróbálhatnád, de úgysem érnéd el. Küldtek érte egy repülőgépet Colorado Springsbe, hogy a denveri kórházba szállíthassa Emmanuelt. Szerintem már elindultak.

Kalila megnyomta a lift hívógombját, és hallotta, hogy megkordul a gyomra, Utoljára, a Bahamákról jövet, a légierő gépének a fedélzetén evett, de annak az étkezésnek az örömét is elrontotta, hogy olyan állapotban kellett látnia Evant...

Beszállt, megnyomta a földszinti gombot, ám alig indult el a lift, rögtön le is lassult, s az ajtó fölött kigyulladt a harmadik emeletet jelző szám. Kalilán pillanatnyi rossz érzés lett úrrá, de rögtön el is üzte magától, és arra gondolt, hogy Ardis Vanvlanderén, a III/C lakosztály lakója biztosan nincs olyan állapotban, hogy el merje hagyni a szállodát.

Arca semmit sem árult el a gondolataiból, de azért megkönnyebbült, mikor látta, hogy egy magányos férfi száll be a liftbe. Alig zárult össze ismét az ajtó, Kalilát különös érzés kerítette hatalmába. A szőke hajú, széles vállú férfiből furcsa izgatottság, fojtott feszültség áradt. Rápillantott, és látta, hogy az idegen is őt nézi, de nem az ismerős, a férfiaktól már régen megszokott, a szép nőnek kijáró pillantással, hanem nyíltan, rezzenéstelen tekintettel.

Kalila elégedetlen grimaszt vágott, mint aki éppen most jön rá, hogy elfelejtett valamit. Dühösen összeszorított szájjal nyitotta ki a retiküljét, és belenézve rögtön elsimultak feszült vonásai. – Megvolt, amit keresett – a revolvere ott lapult a táskában.

Érezve magán a figyelő tekintetet, mozdulatlanra dermedt. A férfi pillantása

szinte perzselt, szőke haja világított a félhomályos liftben. Biztos, hogy ő az! A szőke európai... Ő is közéjük tartozik! Kalila a lift falának vetette a hátát, pisztolyát megragadva a padlóra ejtette a táskáját, és egy villámgyors mozdulattal megnyomta az Állj! gombot. Vészcsengő szólalt meg, a lift rögtön megállt, s a férfi izgatottan a nő felé lépett.

A szűk helyen fülsiketítő volt a dörrenés, és a golyó – ahogy azt Kalila akarta – mindössze milliméterekkel a férfi feje mellett fúródott a panelbe.

– Maradjon, ahol van! Ha ismer, tudhatja, hogy a második lövés már a koponyájába megy.

– Rasad – mondta feszült, idegen hangon a férfi.

– Én nem tudom, hogy hívják magát, de azt igen, hogy aljas, utolsó gazember. Evannek igaza volt. A kongresszusi bizottságok, a körülötte csapott felhajtás mind csak azt a célt szolgálta, hogy célpontként odaállítsák a palesztin gyilkosok elé.

– Nem! Téved! Ez nem igaz! – kiabálta az európai, túlharsogva a vészcsengő hangját is. – Nem állíthat meg! Szörnyű dolog van készülőben, és muszáj kapcsolatban maradnom a washingtoni emberükkel.

– Kivel? Hogy hívják?

– Nem használunk neveket.

– Baromság!

– Kérem, Miss Rasad! Elmenekül...

– De nem maga...

A mozdulat olyan gyors volt, hogy Kalila nem is látta. Vasmarok szorult a csuklójára, de alig esett ki a kezéből a fegyver, és alig rúgta félre a férfi, a szorítás rögtön engedett.

– Nem akartam bántani – mondta az európai, miután a fegyvert felkapva megállt előtte.

– Mocskos csirkefogó!

– Nem vagyunk ellenségek, Miss Rasad.

– Még ha akarnám, se tudnám elhinni. – A lift falába, a fedőlap alá rejtett telefon is csörögni kezdett, és a szűk helyen szinte elviselhetetlenné vált a zaj. – Innen nem tud kijutni – figyelmeztette a férfit Kalila.

c Várjon! Maga járt Mrs. Vanvlanderennél.

– És akkor mi van? Biztosan tőle tudja.

– Nem! – tiltakozott hevesen az európai. – Soha nem találkoztam vele, de magnóra vettem minden szót, ami a lakosztályában elhangzott. Magáról beszélgettek... Ő, és két férfi. Az egyiket Grinell-nek hívják.

– Nem is hallottam róla.

– Mindketten árulók. Ellenségei a kormánynak, az országnak. Ellenzik, hogy ez az ország olyan legyen, amilyennek lennie kell! – A telefon változatlan hangerővel tovább csörgött.

– Mondani könnyű, Mr. Névtelen.

– Akkor elég a beszédből! – a szőke férfi a zakója alá nyúlt, és nagy, fekete automata pisztolyt húzott elő. Összefogta a két fegyvert, és Kalilának nyújtotta őket. – Tessék! Vegye el! Adjon nekem egy esélyt, Miss Rasad!

Kalila a revolverekért nyúlt, de közben az európai arcát figyelte. Látta tekintetében a könyörgést, s a félelmet – nem attól, hogy meg kell halnia valamiért, hanem attól, hogy képtelen lesz elérni azt, amiért él. – Rendben van – mondta óvatosan. –; Lehet, hogy megteszem, lehet, hogy nem. Forduljon meg, és támaszkodjon tenyérrel a falnak! – a kairói ügynök villámgyorsan, szakértő kezekkel átkutatta a szőke férfit, hogy nincs-e nála még egy fegyver. – Maradjon ott! – szólt rá, és a panelt kinyitva felkapta a kagylót. – Nem tudtuk kinyitni a panelt – hazudta a szálloda műszaki ügyeletesének.

– A karbantartónk már elindult, asszonyom. Elnézést a késésért, vacsoraszünete volt, és csak most találtuk meg. Még egyszer elnézésüket kérjük...

– Nekünk kellene inkább elnézést kérni – vágott közbe Kalila. – Az én hibám volt, rossz gombot nyomtam meg. Ha megmondaná, mit tegyek, azt hiszem, nem lenne szükség a szerelőre.

– Valóban? Hát persze, természetesen – a férfi, bár megpróbálta, csak nehezen tudta eltitkolni az ostoba vendég miatti mérgét. – A telefon dobozában van egy kapcsoló...

A hallba leérve alig nyílt ki a lift ajtaja, az európai rögtön az izgatottan rájuk váró, egyenruhás főportáshoz lépett. – Egy üzleti partneremmel kellett

volna találkoznom nem sokkal ezelőtt. Hosszú volt az út Párizsból, egy kissé sajnós elaludtam. Grinell a neve. Nem látta véletlenül?

– Mr. Grinell, Mrs. Vanvlanderennek és vendégének a társaságában néhány perce távozott, uram. Feltételezem, hogy a hölgy férjének, annak a nagyszerű úriembernek a búcsúztatására mentek.

– Igen, nekünk is ott kellene lennünk, de sajnós nem tudjuk a címet. Nem hallotta véletlenül?

– Végtelenül sajnálom, de nem, uram...

– És valaki más? Hátha a bejáratí portás hallotta, hova irányították a taxit.

– Mr. Grinell a saját limuzinjával... pontosabban limuzinjaival érkezett.

– Menjünk! – mondta Kalila, és a szőke férfi karjára tette a kezét. – Kezd feltűnővé válni a viselkedése – figyelmeztette, miközben a kijárat felé haladtak.

– Ami még ennél is nagyobb baj, lehet, hogy kudarcot vallottam.

– Hogy hívják?

– Milos. Szólítson egyszerűen Milosnak.

– Ennél többet akarok tudni. Ne feledje, hogy nálam vannak a fegyverek.

– Ha elfogadható megállapodásra jutunk, akkor többet is mondok.

– Még annál is többet, mint gondolná, Mr. Milos, és még egyszer ne is álmodozzon arról a villámgyors cselről – figyelmeztette Varakot Kalila. – A pisztolya a táskámban van, az enyém pedig a kabátom alatt, és egyenesen a mellkasára célzok.

– Mit akar most tenni, Miss Állítólag Visszavonult Egyiptomi CIA-tiszt?

– Enni, maga csirkefogó! Majd meghalok az éhségtől, de minden falatot bal kézzel fogok a számba tenni. Ha csak egyetlen gyanús mozdulatot is tesz, nem lesz többé gyereke, még ha nem is hal meg. Világos?

– Azt hiszem, nyugodtan elhihetem, amit mond.

– El, Mr. Milos. Valóban elhiheti.

Egymással szemközt ültek a nagy kerek bokszbán, amit Kalila választott ki a szállodától két háztömbnyire északra lévő olasz étteremben. Varak részletesen elmondta mindazt, amit lehallgatott a Vanvlander-lakosztályból elhangzottakból. – Meg voltam döbbenve. Soha, egy pillanatra se gondoltam volna, hogy Andrew Vanvlander képes lesz önállóan cselekedni, a saját feje után menni.

– Arra gondol, hogy a felesége golyót eresztett volna a fejébe, ha megtudja, hogy ezt teszi?

– Igen. Maga is tudja, hogy gondolkodás nélkül kész lett volna rá. Ostoba volt az a pasas.

– Szerintem nem, ha figyelembe vesszük, mit akart elérni. Mindaz, ami Evan Kendrick körül történt, logikus előkészítése volt a dzsaremat thaárnak, a bosszúból elkövetett gyilkosságnak. Maga indította el ezt a folyamatot, Mr. Milos, amikor a külügyminisztériumban felkereste Frank Swannt.

– Őszintén mondom, hogy nem ez volt a szándékom, és eszembe se jutott, hogy ez lehet belőle.

– Tévedett.

– Igen, tévedtem.

– Térjünk vissza a kiindulópontához, pontosabban fussunk át még egyszer azon, amit már tudunk!

– Nincs min átfutni, nem mondtam semmi igazán lényegeset.

– Mi viszont sokkal többet tudunk, mint gondolná – figyelmeztette Varakot Kalila. – Egy nemrég megválasztott, vonakodó képviselőt úgy manipulálnak, hogy bekerüljön különböző kongresszusi bizottságokba, amelyeknek a tagságáért sokan a saját lányukat is készek lennének eladni. Egy szép napon az egyik fontos ülésről rejtélyes körülmények között távol marad a bizottság elnöke, Kendrick pedig bekerül az országos tévéadásba, ami még nagyobb nyilvánosságot eredményez. Végül mindezt betetőzi titkos ománi küldetésének a nyilvánosságra hozatala, és a civilnek kijáró legmagasabb kitüntetés, amit személyesen az elnök ad át. A kép elég világos, nem?

– Valóban jól megszervezett folyamatnak tűnik.

– Most pedig országos kampány készül, aminek az a célja, hogy a következő választáson már ő legyen az alelnök jelölt.

– Ezt is tudják?

– Igen, és, biztosak vagyunk benne, hogy ez az akció nem spontán kezdeményezésre fog végbemenni.

– Én viszont remélem, hogy annak fog tűnni.

– Ki maga? Honnan jött? – kérdezte Kalila, bal kézzel próbálva meg felszeletelni a borjúsültjét, miközben jobbjá láthatatlanul az asztal alatt maradt.

– Őszintén mondom, Miss Rasad, rossz nézni, hogy ilyen kínlódva eszik. Nem jelentek veszélyt magára nézve, és elfutni sem fogok.

– Hogyan lehetnék biztos bármelyikben is? Miből tudjam, hogy nem fenyeget,, és nem próbál elmenekülni?

– Abból, hogy bizonyos területeken az érdekeink azonosak, és korlátozott mértékben ugyan, de hajlandó vagyok együttműködni önnel.

– Ezt nevezem arroganciának! Lenne olyan kegyes nagyméltóságod, és elmondaná, melyek ezek a területek és mik a korlátai nagylelkű együttműködésének?

– Természetesen. Mindkettőnk számára fontos, hogy a külügyminiszter biztonságban legyen, azok pedig, akik az életére törnek:, lelepleződjenek, s az indokaik feltáruljanak, bár azokat már most is sejtjük. Ugyanígy fontos számunkra a Kendrick képviselő házait jelentős vérvesztéssel megrohamozó terroristák azonosítása, és a Vanvlanderénekhez fűződő kapcsolatuk bizonyítása...

– Maga tud a fairfaxi és a Mesa Verde-i támadásról? – Varak bólintott. – Teljes a hírzárlat!

– Ezzel el is jutottunk a határhoz, ameddig a közreműködésem terjed. A háttérben akarok maradni, és tevékenységemet csak a legnagyobb általánosságban vagyok hajlandó megvitatni. Ugyanakkor, ha szükséges, megadom önnek azoknak a kormányzaton belüli személyeknek a nevét, akik tanúsíthatják, hogy titkosszolgálati ügyekben idehaza és külföldön is meglehetősen járatos vagyok.

– Nem képzél egy kicsit túl sokat magáról?

– Őszintén szólva ezen így még nem gondolkodtam – válaszolta óvatos mosollyal az arcán Milos. – Olyan országból jöttem, ahol évekkel ezelőtt megfosztották a népet attól a lehetőségtől, hogy beleszóljon önmaga sorsának az irányításába. El kellett döntenem, mit akarok kezdeni magammal, és én bízom az általam kialakított módszerekben. Ha ön ezt arroganciának tekinti, akkor legfeljebb elnézést kérek érte, de nekem más a véleményem.

Kalila lassan előhúzta jobbját az asztal alól, a táskájáért nyúlt, és belecsúsztatta a revolvert. Kiegyenesedett és fejével körözött néhányat, hogy nyakában helyreálljon a vérkeringés, eltűnjön belőle a merevség. – Azt hiszem, a segédeszközt egyelőre félretehetjük – mondta. – Igaza van, tényleg nagyon nehéz csak bal kézzel enni.

– Akartam is javasolni, hogy valami egyszerűbb ételt válasszon, amivel könnyebben elboldogul, de valahogy nem éreztem helyénvalónak.

– Vegyem ezt tréfának?

– Legfeljebb nem túl sikeres próbálkozásnak. Nem vagyok igazán humoros kedvemben és nem is leszek, míg meg nem tudom, hogy a külügyminiszter épen és egészségesen megérkezett Ciprusra.

– Riasztotta a megfelelő embereket, ennél többet nem tehet. Majd ők gondoskodnak róla.

– Számítok is rá.

– Térjünk akkor vissza a saját dolgainkhoz, Mr. Milos – mondta Kalila, és tekintetét egy pillanatra sem véve le Varakról, folytatta az evést. – Miért Kendrick? Miért, és ami még fontosabb, hogyan tette ezt vele? Olyan forrásokból merített, amelyeknek megközelíthetetleneknek kellene lenniük. Olyan információkhoz jutott, amelyeknek megszerezhetetleneknek kellett volna maradniuk. Bárki is adta át őket önnek, az illetőt ki kellene küldeni a tűzvonalba, hogy a saját bőrén érezze, milyen az, ha az ember teljesen védtelen, meztelenül, fegyver nélkül mászkál egy ellenséges város sötét utcáin.

– Olyan embertől kaptam segítséget, aki bízott bennem, aki – hogy az ön szavaival éljek – tudta, honnan jövök.

– De miért,?

– Erre csak korlátozott, általánosságokban mozgó választ adhatok, Miss Rasad.

– Mondja, de ne akarja, hogy meg is köszönjem a nagylelkűségét.

– Ennek az országnak feltétlenül szüksége van rá, hogy változások történjenek a kormányzatban, amelyet kétségtelenül újjá fognak választani.

– Ki dönthetne erről a szavazókon kívül?

– Passz... Egyébként ön is tudja, mire gondolok.

Kalila lerakta a villát, és mélyen az európai szemébe nézett. – San Diego? Vanvlanderén?Grinell?

– San Diego, Vanvlanderén és Grinell – ismételte meg a cseh halkan. – És hogy

még világosabb legyen a kép: Zürichen át Bejrútba és a Bekaa-völgybe küldött pénzek, amelyeknek a feladója azt akarja, hogy végezzenek egy politikai ellenféllel, nevezetesen Kendrick képviselővel. Most pedig itt az újabb kísérlet: megakadályozni az úr. és nukleáris fegyverzetek korlátozására törekvő nagyszerű külügyminisztert, hogy részt vegyen egy leszerelési konferencián.

– San Diego – Kalila lerakta a villát; – Orson Bollinger?

– Rejtély – válaszolta Varak. – Kideríthetetlen, hogy mi az, amiről tud, és mi az, amiről nem. Ezzel együtt sem kétséges azonban, hogy ő az a zsilip, amelyen keresztül az oda nem való emberek behatolhatnak a kormányzatba. Őt kiiktatva, mással felváltva meg lehet szabadulni azoktól is, akiknek az utasításai szerint cselekszik...

– De miért Evan Kendrick?

– Azért, mert ő legyőzhetetlen versenytárs.

– Soha nem fogja elfogadni, elküldi magukat a pokolba. Nem ismerik, én viszont igen.

– Az ember néha olyan dolgokat is megtesz, Miss Rasad, amikre nem vágyik, de amelyekről tudja, hogy meg kell tennie őket.

– Gondolja, hogy ennyi elég lesz neki?

– Személyesen nem ismerem Mr. Kendricket, de nem hiszem, hogy van még egy ember, akit ilyen alaposan tanulmányoztam volna. Figyelemre méltó egyéniség, aki talán túlságosan is szigorú önmaga megítélésében. Hatalmas vagyont gyűjtött a mindig robbanásveszélyes Közel-Keleten, de érzelmileg sebzetten, erkölcsileg felháborodottan kivonult arról a területről. Utána belevetette magát a politikába, de csak azért, hogy kiszorítson a politikai életből egy csirkefogót, aki pozícióját zsebeinek a megtöltésére használta fel. Végül, mivel úgy érezte, hogy segíthet, elment Ománba, pedig tisztában volt vele, hogy esetleg soha nem tér vissza, ottpusztul. Ebből is látszik, hogy nem az az ember, akire csak úgy legyinteni lehetne. Ő talán nem veszi komolyan magát, de mások jobb, ha nem követik el ezt a hibát.

– Teremtő isten! Ugyanezt mondtam én is, bár egy kissé más megfogalmazásban.

– A politikai karrierje magyarázataként?

– Nem. Annak indoklásaként, hogy miért nem tartom hazugnak. Elmondanék azonban még valamit arról, miért ment vissza Ománba. Meggyőződése volt, hogy tudja, ki áll a maszkati terroristák mögött: ugyanaz a szörnyeteg, aki meggyilkoltatta a Kendrick-csoport tagjait a feleségeikkel és a gyerekeikkel együtt – összesen hetvennyolc embert. Igaza volt, és az illetőt az arab törvények előírásai szerint ki is végezték.

– Ez sem igazán negatívum, Miss Rasad.

– Valóban nem az, de valamelyest változtat az összképen.

– Én inkább azt mondanám, hogy az igazságtétel akarása gazdagítja és csak még inkább alátámasztja a választásunkat.

– Az önökét?

– Passz.

– Ismétlem, nem fogja elfogadni a jelölést.

– Valószínűleg nem, ha megtudja, hogy manipulálták. De elfogadja, ha meggyőződik róla, hogy szükség van rá.

Kalila ismét hátradőlt, a cseh arcát tanulmányozta, és csak hosszas hallgatás után szólalt meg. – Ha jól értem, amit mond, maga valami egészen felháborító dolgot javasol.

– Szó sincs róla – tiltakozott Varak. – Senki nem kényszeríthet egy embert választott tisztségbe, Miss Rasad. Ahhoz, hogy elnyerje, neki magának is akarnia kell azt. Megfordítva, senki sem kényszerítheti rá egy politikai párt vezető szenátorait és képviselőit, hogy elfogadjanak egy új jelöltet, ha ők maguk nem akarják... Igaz, a megfelelő körülményeket meg kellett teremteni, de az embert nem mi alkottuk meg, mi csak az útját egyengettük.

– Ön azt akarja, hogy ne szóljak neki erről a beszélgetésről, ne is említsem, hogy találkoztunk... Van fogalma arról, hány hete keressük már magát?

– Van önnek fogalma arról, hány hónapig kerestük Evan Kendricket?

– Nem érdekel! – csattant fel Kalila. – Manipulálták, és ezzel ő is tisztában van. Nem fog tudni elrejtőzni előle, mert nem engedem. Túl sok egy embernek, amin őt keresztülhajszolták. Közele barátait ölték meg, s most valószínűleg meghal az az öregember is, akit tizenöt éven át az apjaként szeretett. Minden, amit eltervezett, meghiúsult!

– Nem tudok változtatni, azon, ami történt. Átkozom magam a tévedéseimért,

jobban, mint azt más tenné, de kérem, gondoljon az országára, ami most már az én országom is. Ha segítettünk abban, hogy egy politikai erő kiteljesedjen, azt csak azért tehettük, mert ez az erő már addig is létezett. A párt vezetése bármilyen más, becsületes embert hajlandó lenne elfogadni, s talán még kényelmesebb is lenne számára, de az az ember, bárkit választanának is, nem képviselne igazi erőt... Elég világosan beszéltem?

– Mindenki tudja, hogy hagyományosan az alelnöké az egyik legjelentéktelenebb poszt a kormányzatban.

– Ma már nem így van, és ha Evan Kendrick tölti be a tisztséget, akkor még kevésbé lesz így. Maga nyilván Kairóban volt, amikor megjelent a televízió képernyőjén...

– Igen. Kairóban voltam – vágott közbe Kalila –, de kazettán ott is megkaptuk a fontosabb műsorokat. Láttam őt és láttam, a hazatérésem után is, hála a maga manővereinek. Nagyon jó volt, intelligens és megnyerő.

– Egyedülálló, Miss Rasad. Megvásárolhatatlan ember, aki bátran kimondja, amit gondol, és az ország teli van a nevével.

– Hála magának.

– Nem. Hála neki. Amit tett, azt valóban ő tette, és amit mondott, azt magától mondta, nem valakinek a sugalmazására. Milyen érvet hozhatnék még fel, hogy meggyőzzem? Több mint négyszáz lehetőséget vettem számba, és csak egyetlen ember maradt, Evan Kendrick.

– Nem akarnak tőle semmit?

– Ön épp az előbb mondta, hogy ismeri. Mit gondol, mit tenne, ha feltételeket szabnánk neki?

– Gondoskodna a felelősségre vonásukról és arról, hogy az életük hátralévő részét, ha lehet, börtönben töltsék.

– Pontosan.

Kalila behunyt szemmel lassan megcsóválta a fejét. – Szeretnék inni egy pohár bort, Mr. Milos. Át kellene gondolnom néhány dolgot.

Varak intett a pincérnek, és bizonytalanul két pohár jól hűtött Chablist rendelt. – Sok hibám közül az egyik – mondta, mikor ismét kettesben maradtak –, hogy az országomban termőken kívül szinte egyáltalán nem ismerem a borokat.

– Egy szavát sem hiszem. Maga szerintem titokban a legkiválóbb pincemester.

– Aligha. Valahányszor a barátaim közül valaki egy meghatározott évjáratú bort rendel, én csak ülök és ámuldozom.

– Barátai is vannak? Esküdni mertem volna rá, hogy magányos farkas.

– Téved. Tökéletesen normális életet élek. A barátaim azt hiszik, hogy szabadúszó fordító vagyok, aki otthon dolgozik.

– Én is így kezdtem – bólintott a kairói ügynök. A pincér meghozta a bort, Kalila pedig hosszasan

ízlelgette, s mikor megszólalt, akkor is mintha csak magának beszélt volna. – Nem mehet vissza, legalábbis néhány évig nem. Ha a hírzárlat megszűnik, sok vér fog folyni a Bekaa-völgyben.

– Gondolom, most a képviselőről beszél.

– Igen. A terroristák végül is kudarcot vallottak... Néhány órával ezelőtt volt egy második támadás Mesa Verdében. Nem kevésbé szörnyű, mint az, ami Fairfaxben történt.

– Néhány órával ezelőtt?... Kendrick is ott volt?

– Igen.

– És?

– Megúsztá, bár csak másodperceken múlt az élete. Akárcsak Virginiában, most is sok emberünk pusztult el.

– Sajnálom... Weingrass gondolom, súlyosan megsebesült. Ugye őrá gondolt az előbb, amikor egy öregembert említett?

– Igen. Repülőgépet küldtek érte, és úton van egy denveri kórházba. Evan is elkísérte.

– A terroristákról beszéljen, kérem – Varak szeme valósággal izzott az izgalomtól.

– Összesen kilencen voltak. Nyolc meghalt, a kilencedik, a legfiatalabb, él.

– És amikor a hírzárlatot feloldják, a Bekaa-völgyben vér fog folyni. Ezért nem mehet vissza Kendrick a világnak arra a részére.

– Negyvennyolc órát sem érne meg ott. Képtelenség volna megvédeni a fanatikusoktól.

A hirtelen beállt rövid csöndet Varak törte meg: – Végre megértette, mit akarok

mondani, Miss Rasad?

– Azt hiszem, igen.

– Hagyjuk, hadd menjenek a dolgok a maguk útján. Tökéletesen jogszerűen létrejött egy politikai akcióbizottság, ami azt tekinti feladatának, hogy magasabb tisztségbe juttassa Kendrick képviselőt. Hadd végezzék zavartalanul a dolgukat, és aztán döntsön az ország. S ha a Vanvlanderenekeket, a Grinelleket és az általuk képviselt embereket illetően igazunk van, akkor döntsön el Evan Kendrick, mit akar. Ha lerántjuk a leplet ezekről az emberekről, ha meg tudjuk állítani őket, akkor is akadnak helyettük mások, és folytatják, amit ők elkezdtek... Igazi erő, igazi, mindenki által meghallott hang kell ahhoz, hogy velük le lehessen számolni.

Kalila egészen eddig a poharára meredt, de most felemelte a fejét, és kétszer is bólintott.

36.

A denveri 17. utcán a Brown Palace Hotel felé közeledve Kendrick szinte észre sem vette az éjszakai égből szállingózó hót. Több háztömbnyivel a szálloda előtt szólt a taxisnak, hogy álljon meg, mert sétálni akart, úgy érezte, muszáj kiszellőztetnie a fejét.

A Denver General Hospital orvosai ellátták Mannyt, és megnyugtatták Evan, hogy a sebek, bármilyen csúnyának látszanak is, többnyire apró üveg- és fémszilánkoktól származnak. A vérvesztés, Weingrass korát figyelembe véve, elég jelentős volt ugyan, de nem kritikus, mindenképpen pótolható. Minden rendbenlévőnek látszott egészen addig, amíg Kendrick félre nem vonta az egyik orvost, és el nem mondta neki, hogy Weingrass véleménye szerint kiújult a rákja. Húsz percen belül Manny valamennyi vizsgálati eredménye megérkezett Washingtonból, és a denveri kórház vezető onkológusa is konzultált a D. C.-ben dolgozó sebész-kollégájával. Körülbelül két órája lehettek a kórházban, mikor egy laboráns lépett oda az egyik orvoshoz, halkán váltott vele néhány mondatot, majd miután Kendricket megkérték, hogy kis időre hagyja el a szobát, újból vért vett Mannytól. Körülbelül egy órával később a kórház főpatológusa, egy sovány, átható tekintetű férfi lépett a várószobában üldögélő Kendrickhez.

– Képviselő úr! Járt az utóbbi időben Mr. Weingrass külföldön?

– Az utóbbi egy évben nem.

– És azelőtt hol?

– Franciaországban... Délnyugat-Ázsiában.

– A földrajzi ismereteim egy kicsit hiányosak – mondta szemöldökét kissé felhúzva az orvos. – Mit ért Délnyugat-Ázsián?

– Feltétlenül szükséges ez?

– Igen.

– Ománt és Bahreint.

– Együtt volt önnel?... Bocsásson meg, de az ön vállalkozásáról mindenki tud.

– Igen, együtt volt velem – bólintott Evan. – Egyike volt azoknak, akiknek nem mondhattam a nyilvánosság előtt köszönetet, mert azzal veszélyeztettem volna a biztonságukat.

– Értem. Tőlünk nem fog továbbjutni a hír.

– Köszönöm. Miért kérdezte?

– Ha nem tévedek, bár ez is előfordulhat, olyan... mondjuk úgy, hogy vírussal fertőződött meg, ami legjobb tudomásom szerint csak Közép-Afrikában fordul elő.

– Az lehetetlen!

– Akkor lehet, hogy tévedek. A felszerelésünk ugyan a legjobb itt Nyugaton, de vannak ennél jobbak is. Tüdőszövet- és vérmintát vetetek, s elküldöm az atlantai járványtani központba.

– Járvány?

– Egyszerű elővigyázatosság, Mr. Kendrick.

– Küldje el őket még ma éjszaka, doktor úr! Egy óra múlva készen áll egy repülőgép a Stapleton repülőtéren. Kérje meg Atlantát, hogy azonnal lássanak munkához, mihelyt a minta megérkezik... bármibe kerüljön is az éjszakai túlmunka, én fedezem a költségeket.

– Megteszem, ami tőlem telik...

– Megkérem a Fehér Házat, és onnan is átszólnak nekik, ha gondolja, hogy az segít – ajánlotta Evan, maga sem tudva, hogy blöfföl-e, vagy sem.

– Nem hiszem, hogy arra szükség lenne – válaszolta a patológus.

Azóta, hogy az erős nyugtatók hatása alatt álló Mannytól elbúcsúzott, és elhagyta a kórházat, egyfolytában a nyomtalanul eltűnt Mesa Verde-i dr. Lyons járt az eszében, az orvos, akinek sem címe, sem telefonszáma nem volt, csak kormányzati igazolása, hogy bemutatthassa a képviselőnek, vagy valamelyik munkatársának. Miféle igazolás? Miért kellett egyáltalán az igazolás?... Az egészen az lett volna a célja, hogy az illető könnyebben a közelébe tudjon férkőzni Evan Kendricknek? Úgy döntött, hogy egyelőre senkinek sem szól a dologról. Kalila majd tudni fogja, mit kell ilyenkor tenni.

– Hol az ördögben voltál? – kiabálta MJ Payton, de olyan erővel, hogy Kalila kénytelen volt eltartani a fülétől a kagylót.

– Vacsorázni.

– Ott van! A szőke európai a szállodában van!

– Tudom. Vele vacsoráztam.

– Micsoda?!!!

– Sőt, hogy egészen őszinte legyek, éppen itt van a szobámban. Most vesszük át még egyszer mindazt, amit tudunk. Egyébként nem az, akinek gondoltuk.

– A szentségedet, Adrienne! Mondd meg annak a csirkefogónak, hogy Mr. B beszélni akar Mr. A-val!

– Te jó isten! Hát te voltál?

– Elég, Rasad! Adja át neki a telefont!

– Nem vagyok biztos benne, hogy ide fog jönni. – A kairói ügynök egy időre ismét eltartotta a fülétől a kagylót, majd odaszólt Varaknak: – Egy bizonyos Mr. B szeretne beszélni Mr. A-val.

– Tudhattam volna – mondta a cseh, s az ágy melletti asztalkához lépve átvette Kalilától a kagylót. – Üdvözlöm ismét, Mr. B. Semmi nem változott. Nincs név, nincs személyazonosság.

– Hogy szólítja magát az unokahúgom?

– A furcsa Milos nevet használja.

– Milos? Szláv?

– Amerikai, uram.

– Elfelejtettem, pedig már mondta.

– A külügyminiszter?

– Rendben megérkezett Ciprusra.

– Nagyon megkönnyebbültem.

– Nemcsak maga, hanem mindannyian. Kérdés, egyáltalán volt-e szükség a riadóra?

– Az információ pontos volt.

– Sajnos, a magunk részéről nem tudtuk megerősíteni. Grinell nem volt a szállodában, és a rezidenciáján sem találtuk.

– Vanvlanderennéval van.

– Igen, tudjuk. Az egyik portai alkalmazott szerint többen is kísérték őket. Van valami ötlete?

– Az általam kapott információ szerint Grinell testőrei lehettek. Említettem önnek, hogy vigyáznak rá, és készüljenek fel minden lehetőségre.

– Igen, valóban figyelmeztetett... Együttműködünk?

– Bizonyos távolságból.

– Mit tud ajánlani?

– Bizonyítékot bizonyos dolgokra, amelyeket Miss Rasadnak már elmondtam – felelt Varak, s a hangfelvételre gondolt, amelyet át fog adni a titkos ügynöknek, de előtte úgy vág meg, hogy Eric Sundstrom csak mint névtelen összeesküvő szerepeljen rajta. Egy halott embernek nincs szüksége személyazonosságra. – Lehet, hogy ennél többet nem, de ebben a csomagban benne lesz a lényeg.

– Köszönettel, elfogadjuk.

– Ára is van, Mr. B.

– Nem szoktunk fizetni...

– Természetesen szoktak – vágott közbe a cseh. – Nemcsak néha, hanem folyamatosan.

– Mi az ár?

– Az igényeimet most csak bonyolultán tudnám megfogalmazni, s ezért inkább Miss Rasad mondja majd el őket. Holnap kapcsolatba lépek vele, és rajta keresztül fogunk érintkezni. Ha pozitív választ kapok, akkor intézkedem, hogy az anyagom eljusson önhöz.

– És ha a válasz az lesz, hogy nem?

– Akkor azt fogom tanácsolni, hogy mérlegelje a következményeket, Mr. B.

– Adja a húgomat, kérem!

– Ahogy óhajtja – Varak odanyújtotta Kalilának a telefont, és visszament a székéhez.

– Itt vagyok – szólt a kagylóba Rasad.

– Csak igennel és nemmel válaszolj, ha pedig úgy nem megy, akkor tarts egy-két másodperces szünetet. Rendben?

– Igen.

– Biztonságban vagy?

– Igen.

– Segítségünkre lesz ez az anyag?

– Igen... nagyon is.

– Az egyszerű igen is elég, Rasad ügynök. Nyilván ő is a hotelben lakik. Gondolod, hogy ott is marad?

– Nem.

– Mondott neked bármit arról,, hogyan szerezte meg az ománi dossziét?

– Nem.

– És végül, tudjuk teljesíteni a feltételeit?

– Muszáj teljesítenünk... elnézést, hogy ismét megszegtem a szabályt.

– Muszáj – ismételte meg némi megütközéssel a hangjában a különleges tervezés főnöke. – Méltóztat sz megmagyarázni ezt a nem igazán beosztotthoz illő kijelentést?

– Később majd beszélünk – válaszolta Kalila, és a kagylót lerakva Varakhoz fordult: – A főnököm meglehetősen csalódott.

– Magában vagy bennem? Nem volt nehéz elképzelni, miket kérdezget.

– Mindkettőnkben.

– Tényleg a nagybátyja?

– Több mint húsz éve ismerem. De beszéljünk inkább magáról. Azt sem volt nehéz elképzelni, hogy magától miket kérdezget.

– Fogjuk rövidre a beszélgetést – figyelmeztette Kalilát Varak. – Most már igazán mennem kell.

– Maga azt mondta neki, hogy Grinell Vanvlanderén özvegyével van, a többiek pedig Grinell testőrei.

– Igen.

– Nekem viszont azt mondta, hogy Vanvlanderének lakosztályában két férfi tartózkodott, és a testőrök kint maradtak.

– Ez is igaz.

– Ki volt a másik férfi, és miért védelmezi?

– Védelmezem?... Ha jól emlékszem, azt is mondtam, hogy mindketten árulók. Maga is meg fog győződni erről, ha a főnöke elfogadja a feltételeimet, s átadom a magnószalagokat és a felvétel leírt változatát.

– Rábeszélem, hogy fogadja el a feltételeit.

– Akkor meggyőződhet róla.

– De maga ismeri azt az embert! Miért nem mondja meg, kicsoda?

– Ismét csak passz, Miss Rasad! – válaszolta Varak, és felállt a székről. – Annyit azért elmondok, hogy miatta kell most elmennem. A legaljasabb gazember, vagy nevezze bárminek... a lényeg, hogy ő az enyém. Addig járom a várost, míg a nyomára bukkanak, de ha nem, akkor is tudom, hol találhatom meg holnap, vagy azután. Ismétlem, ő az enyém.

– Dzsaremat thaár, Mr. Milos?

– Nem tudok arabul, Miss Rasad.

– Ezt a kifejezést viszont ismeri, megmondtam, mit jelent.

– Jó éjszakát – felelte a cseh, és az ajtó felé indult.

– A nagybátyám tudni akarja, hogyan jutott hozzá az ománi dossziéhoz – szólt utána Kalila. – Amíg ezt meg nem tudja, addig mindig vadászni fog magára.

– Mindannyiunknak megvannak a maga prioritásai – felelte már a kilincset fogva Varak. – Az önöké ebben a pillanatban San Diegóban, az enyém valahol máshol. Mondja meg neki, hogy nincs mit tartania a forrásomtól. Inkább meghal, semhogy veszélybe sodorja valamelyik emberüket.

– A szentségit neki! De hiszen már megtette! Evan Kendrickkel! – A telefoncsörgést hallva mindketten a készülék felé kapták a fejüket. – Tessék – szólt a kagylóba Kalila.

– Megtörtént! – üvöltötte a virginiai Langley-ben Payton. – Úristen! Megcsinálták!

– Mi?! Micsodát?!

– A Darnaca Hotel Cipruson! Felrobbantották a nyugati szárnyat; csak törmelék maradt a helyén! A külügyminiszter halott! Mind meghaltak!

– A ciprusi szálloda – ismételte meg Kalila, és rémülettől tágra nyílt szemmel meredt Varakra. – Felrobbantották, a miniszter halott, mind meghaltak...

– Adja ide! – Varak átszáguldott a szobán, és kiragadta a nő kezéből a kagylót.

– Senki nem ellenőrizte az alagsort, a légkondicionálás csöveit, a szerkezeti tartókat?

– A ciprusi biztonságiak azt mondták, mindent átvizsgáltak.

– A ciprusiak?! – üvöltötte magából kikelve a cseh. – Az ottani biztonsági szolgálat tele van beépített ügynökökkel. Bolondok, bolondok!

– Akarja az állásomat, Mr. A?

– Nem vállalnám el – válaszolta nyugalmat erőltetve magára, az előbbinél sokkal halkabban Varak. – Nem dolgozom amatőrökkel – fűzte hozzá, és választ sem várva lerakta a kagylót. A kijáratnál még megállt, és visszaszólt Kalilának: – Azzal, ami ma itt történt, csak az ománi Kendrick tudott volna megbirkózni. Ő rögtön megmondta volna maguknak, mire ügyeljenek, mire figyeljenek oda, s maguk valószínűleg nem hallgattak volna rá – kilépett a szobából, és becsapta maga mögött az ajtót.

Ismét megszólalt a telefon. – Elment – szólt a kagylóba Rasad, meg sem várva, hogy a hívó bemutatkozzon.

– Felajánlottam neki az állásomat, de visszautasította, mondván, hogy nem dolgozik amatőrökkel... Különös, nem? Egy ember, akiről semmit nem tudunk, riaszt bennünket, mi pedig elpuskázunk a dolgot. Egy évvel ezelőtt Kendricket küldtük Ománba, és ő megtette azt, amit hat ország legalább ötszáz hírszerzője és titkosügynöke nem volt képes megtenni. Az ember önkéntelenül is elgondolkodik ezeken a dolgokon... Úgy látszik, öregszem.

– Szó sincs róla, MJ! – tiltakozott hevesen a kairói ügynök. –; Előfordul, hogy tehetséges kívülállók ráhibáznak arra, amire mi nem, de te többet tettél, mint amire ők valaha is képesek lennének.

– Szeretném hinni, hogy igazad van, de a ma este történtek kissé megingatták az önbizalmamat.

– Marhaság... De ha már itt tartunk, megmagyaráznám azt a beosztotthoz nem illő kijelentésemet.

– Az jó lesz. Érdeklődéssel hallgatlak, mert úgysem igen tudnék mit mondani.

– Bárkik legyenek is Milos megbízói, semmit nem akarnak Evantól. Mikor erről faggattam, megmagyarázta azt, amire magamtól is rájöhdttem volna. Azt mondta, ha bármit követelnének is tőle, odadobná őket a farkasoknak, és ebben tökéletesen igaza van. Evan valóban ezt tenné.

– Én is így gondolom. Mit akar hát?

– Azt, hogy ne avatkozzunk közbe, hanem engedjük, hogy az események menjenek a maguk útján.

– Evan úgysem vállalná...

– Lehet, hogy mégis elvállalja, ha tudomást szerez a kaliforniai fekete lovagokról.. Ma megállítjuk őket, százával vannak, akik a helyükre lépnek. Milosnak igaza van; itt már csak olyasvalaki segíthet, akire odafigyelnek, és akit követnek az emberek.

– És te mit mondasz, húgocskám?

– Élve akarom, nem halva. Az Emírségekből nem mehet vissza... Lehet, hogy meggyőzi magát az ellenkezőjéről, de akkor megölik, mihelyt leszáll a repülőgépről. Az ő energiájával, terveivel elképzelhetetlen, hogy Mesa Verdében vegetáljon... az sem lenne más számára, mint a halál egy formája... És az ország is veszítene, MJ.

– Bolondok, bolondok! – ismételte halkán Varak. Éppen tárcsázott, és közben a Vanvlander-lakosztályról készült vázlatot nézegette, amin minden szobában több piros kereszt is szerepelt. Néhány másodpercet kellett csak várnia, hogy a hívott személy felvegye a kagylót.

– Tessék!

– Hangtechnikus?

– Prága?

– Szükségem van rád.

– Mindig jól jön a pénzed.

– Harminc perc múlva légy ott a Személyzeti kijárónál. Útközben majd elmondom, mit kell tenned... A vázlat pontos?

– Igen. Megtaláltad a kulcsot?

– Köszönöm mindkettőt.

– Tisztességesen fizettél érte. Tehát harminc perc múlva.

A cseh helyére rakta a kagylót, és az ajtónál álló, összezsugorított magnetofonra nézett. Eszébe jutott Rasad beszélgetése Ardis Vanvlanderennel, bár a külügyminiszter tragédiája miatti elkeseredése még nem múlt el, halványan elmosolyodott, felidézve magában, milyen ragyogó stratégiát alkalmazott a kairói titkosügynök és főnöke. Korlátozott ismereteikből kiindulva megpróbálták kitalálni, mit tett Andrew Vanvlanderén, a a feltételezések alapján felismerhetetlen, a célba vettek számára rendkívül veszélyes hazugságot fabrikáltak a palesztin halálosztagokról, a Bollinger ellen tervezett esetleges merényletről. Kendrick neve még csak szóba sem került a beszélgetés során. Briliáns megoldás. Eric Sundstrom megjelenése két órával a Rasadtól származó, megdöbbentő információk elhangzása után csak még tovább fokozta a hatást, és alapjaiban rázta meg az árulás és a csalás San Diegó-i erődjét.

Varak az ajtóhoz ment, óvatosan kinyitotta, és kilépett a folyosóra.

Vanvlanderéneknek a folyosó végén lévő lakosztályához sietett, a hangtechnikustól kapott kulccsal kinyitotta az ajtót, és kezében a vázlattal belépett. Gyors, puha léptekkel járta végig a szobákat, leszedve a lehallgatókészülékeket az asztalokról, székekről, a fotelek és kerevetek párnái közül, a négy hálósobában lévő tükrök hátoldaláról, a fürdőszobák gyógyszeres szekrénykéiről, a konyhában lévő villanytűzhelyről. Gondosan számolta a vázlaton a jeleket, egyetlen poloskát sem felejtett ott, és utolsónak hagyta az özvegy irodáját. Bement, felkattintotta az íróasztalon álló lámpát, és tíz másodperccel később már a zsebében volt a négy miniatűr készülék – három magából az irodából, egy pedig a hozzá csatlakozó fürdőszobából. Megállt az íróasztalnál, és az órájára nézett a készülékek összeszedése mindössze kilenc percet vett igénybe s maradt még legalább tizenöt arra, hogy átvizsgálja Mrs. Vanvlanderén belső szentélyét.

Az íróasztal fiókjaival kezdte, átlapozva az alelnöki hétköznapihoz hozzátartozó, számára értéktelen iratokat – napi időbeosztásokat, magánszemélyektől és intézményektől érkezett, megválaszolásra váró leveleket, a Fehér Házból, a külügy- és a védelmi-minisztériumból, s más kormányzati intézményektől kapott dokumentumokat, amelyek először a személyzeti főnökhöz kerülnek, hogy ő aztán beszámoljon róluk Orson Bollingernek. Semmi olyasmit nem talált közöttük, ami akár csak utalt volna a Dél-Kaliforniában folytatott titkos üzemekre.

Körülnézett a tágas irodában, körbejártatta tekintetét a könyvespolcokon, az elegáns bútorzaton, a falon lógó bekeretezett fényképeken... fényképek! Legalább húsz volt belőlük, minden különösebb rendszer nélkül felakasztgatva a sötét faburkolatra. Felkapcsolt még egy asztali lámpát, és közelebb lépett hozzájuk, hogy alaposabban megnézhesse őket. A szokásos öntömjenező kollekció volt, legtöbb darabja Mr. és Mrs. Vanvlanderent ábrázolta a politikai élet nagyjainak társaságában, kezdve az elnöktől le egészen a kormányzat és a kongresszus vezető tisztségviselőiig.. A szomszédos falon már csak az asszonyt férje nélkül mutató képek lógtak, tanúsítva, hogy Ardis Vanvlanderennek a múltja sem volt jelentéktelen – drága kocsik, jachtok, elegáns sípályák és drága szőrmék tűntek fel a képeken.

Varak már éppen menni akart, mikor tekintete megakadt egy, a Genfi-tó északi partján, a Lemán Marinánál készült felvételen. Milos közelebb hajolt, hogy jobban megnézhesse a kép főszereplője mellett álló, sötét bőrű férfit. Ismerős volt neki az arc, de képtelen lett volna megmondani, honnan. Mintha láthatatlan vezetősugár irányította volna, tekintete lejjebb siklott, egy szintén Lausanne-ban, a Beau-Rivage palota kertjében készült képre. Ugyanaz a férfi szerepelt rajta. Ki lehet? És még egy kép, ezúttal Amszterdamban, a Rozengrachtton. Ki lehet ez a férfi? Koncentrálj! Homályos képek merültek fel az emlékezetéből, bizonytalan benyomások, de egyetlen név sem. Rijád... Medina, Szaúd-Arábia. Egy mélységesen lesújtott szaúdi család... egy előre bejelentett kivégzés, aztán egy menekülés. Milliókról volt szó... nyolc vagy tíz évvel ezelőtt. Ki ez az ember? Varaknak egy pillanatra eszébe jutott, hogy magával viszi az egyik képet, de rögtön le is tett róla. Bárki legyen is az az ember, aki a felvételen szerepel, valamilyen módon köze van az Orson Bollinger körül kiépített gépezethez. Kétségtelenül gyanút keltene, ha eltűnne egy őt ábrázoló kép.

Milos leoltotta a másodiknak felkapcsolt lámpát, és visszament az íróasztalhoz.

Ideje volt, hogy összeszedje a felszerelését, és a személyzeti ajtón kimenve találkozzon a hangtechnikussal. Már az íróasztali lámpa kapcsolóján volt a keze, mikor meghallotta, hogy nyílik a lakosztály ajtaja. Villámgyorsan megnyomta a gombot, az iroda ajtajához lépett, és behajtott, de csak annyira, hogy a zsanérok melletti résen szabadon kiláthasson.

A magas férfi határozottan mozgott, látszott rajta, hogy ismerős környezetben jár. Varak egy pillanatra mozdulatlanáá dermedt: hetek óta eszébe sem jutott már az illető. A vörös hajú Mesa Verde-i FBI-ügynök volt, az Ardis Vanvlanderén kérésére az alelnök mellé kirendelt osztag tagja, az az ember, aki elvezette San Diegoba. Milos zavarba jött, de zavarodottsága csak egy pillanatig tartott. Az egységet visszarendelték Washingtonba, egy tagja azonban Itt maradt... Még pontosabban fogalmazva, az egység egy tagját megvásárolták még azelőtt, hogy Varak rábukkant volna Mesa Verdében.

A cseh figyelte, amint a vörös hajú férfi, nyilván valami után kutatva, körbejárja a szobát. Felemelt egy ottfelejtett poharat az egyik asztról, és a konyhába ment vele. Pár másodperc múlva tisztítószeres palackkal és törlőruhával a kezében tért vissza.

A bárhoz lépett, sorban felemelgette és megtisztította a poharakat. Utánuk a bárpult rézlemezzel borított pereme következett – arra is sprayt fújt és gondosan letörölgette. A bár után a nappali bútorait vette sorra, és olyan gonddal tisztogatta végig őket, mintha fertőtlenítenie kellene a helyiséget... Varak számára egy pillanatig sem volt kétséges, hogy Eric Sundstrom jelenlétének bizonyítékait, a tudós ujjlenyomatait tünteti el.

A férfi a dohányzóasztalra tette a flakont és a törlőruhát, s a szobán át az iroda felé indult. A cseh halkan kisiklott az ajtó mögül, a fürdőszobába húzódtott, és alig egyhüvelyknyi rést hagyva, behúzza maga mögött az ajtót. Az FBI embere meggyújtotta az íróasztalon álló lámpát, leült és kihúzza a jobb oldali alsó fiókot, majd olyasmit tett, amit előtte Varak nem: megnyomott egy rejtett gombot, s az asztal egyik függőleges lapja lecsapódott. – Jézusom! – nyögte a vörös hajú férfi, és közelebb hajolva benézett a nyilván üresen tátongó rejtett rekeszbe. Rögtön a telefonhoz kapott, izgatottan tárcsázni kezdett, és pár másodperc múlva önuralmát veszve belekiáltott a kagylóba: – Nincs itt!... Nem, biztos vagyok benne! Mit csináljak?... Pontosan követtem az utasításait, de nem találtam semmit!... Tessék?! A háza közelében, lejjebb az utcán?... Rendben van, odamegyek, aztán felhívom. – Az ügynök megszakította a vonalat, s az újabb bűgást megvárva ismét tárcsázni kezdett – ezúttal tizenegy számot. Távolági hívás. – Ötös bázis? Itt feketerigó. San Diego, hat-hat-nulla. Visszaigazolást kérek... Köszönöm. Van olyan kocsi Washingtonban, amiről nem tudok?... Tehát nincs... Nem, nem, biztosan a sajtó az. Talán kiszagolták, hogy az alelnök egy képzőművészeti bemutatóval egybekötött fogadásra megy... Na, mit szól hozzá? Képtelen megkülönböztetni egy Rembrandtot egy Al Captól, de azért úgy tesz, mintha értene hozzá. Nem szükséges, majd én utánanézek. – A magas férfi egy pillanatra ismét lerakta a kagylót, majd megint tárcsázott. – Azt mondták, tőlünk senki sincs ott... A CIA? Mi lennénk az utolsók, akik megtudnánk... Rendben van, felhívom a repülőteret. Akarja, hogy beszéljek a pilótával?... Ahogy gondolja, de utána eltűnők. Az ügynökség és az iroda soha nem avatkozik egymás ügyeibe. – Alig tette le az FBI embere a kagylót, Varak, revolverrel a kezében, kilépett a fürdőszobából.

– Ne siessen annyira! – szolt határozott hangon az Inver Brass koordinátora. – Krisztusom! – kiáltott a vörös hajú, s a székről felugorva, mint egy megvadult állat, az ajtóban álló Varakra vetette magát, és belökte a fürdőszobába. A cseh beverte ugyan a fejét a falba, de az első meglepetésből felocsúdva rögtön kirúgta az FBI-os alól a lábát, fegyvert tartó jobbát pedig, amit a férfi elkeseredetten markolt, meredeken felfelé rántotta, csaknem tőből szakítva ki ezzel támadójának a karját. Két másodpercig sem tartott az egész, s a támadó eltörtnek hitt karját a testéhez szorítva már a földön fetrengett.

– Álljon fel! – parancsolt rá Varak, s még annyi fáradságot sem vett, hogy lazán lecsüngő pisztolyát feljebb emelje. A vörös hajú fájdalmas grimaszt vágva és a mosdókagyló szélébe kapaszkodva talpra kecmergett. – Menjen és üljön le! – Milos a nyitott ajtón át az íróasztal mögötti székre mutatott.

– Ki az ördög maga? – kérdezte elkínzott hangon a férfi, miközben a székig vánszorgott.

– Találkoztunk már, de maga arra nem emlékezik. Mesa Verde közelében volt, egy erdei úton, nyugatra egy bizonyos képviselő házáól.

– Maga?! – a férfi előrelépett, de Varak mindjárt vissza is lökte.
– Mikor adta el magát, szövetségi?
– Ha valami ellenőrző csapatból való, jobb, ha tudja, hogy az alelnök mellé különleges megbízatással kirendelt osztag tagja vagyok.
– Ellenőrző csapat? Az előbb hallottam, amint egy feltehetően igencsak izgatott emberrel beszél... Nincs semmiféle ellenőrző csapat, de azokat a kocsikat egyenesen Washington utasítására rendelték Grinell házának a közelébe...
– Nem volt washingtoni utasítás! Ellenőriztem!
– Vagy nem értesítették az irodát, vagy hazudtak magának. Teljesen mindegy. Mint az elitszervezetek privilegizált helyzetben lévő tagjai általában, gondolom, maga is arra fog hivatkozni, hogy felsőbb utasítást teljesített, amikor ujjlenyomatokat semmisített meg, és elrejtett dokumentumok után kutatott.
– Nem hivatkozom semmire.
– Hiába is tenné, mert engem csak az érdekel, hogy eladta magát. Kész volt pénzt és egyéb előnyöket elfogadni a beosztása által lehetővé tett szolgálatai fejében. Kész volna meghalni is ezekért az emberekért?
– Tessék?!
– Intézzük el röviden a dolgot! – mondta Varak, és az ügynök homlokához szorította a pisztoly csövét. – Engem a legkevésbé sem érdekel, hogy él-e vagy meghal, de van egy ember, akit még ma éjjel feltétlenül meg kell találnom.
– Maga nem ismeri Grinellt...
– Grinell lényegtelen a számomra. Őt másokra hagyom. Én azt az embert akarom megtalálni, akinek az ujjlenyomatait az előbb olyan gondosan eltüntette. Vagy megmondja rögtön, hol találom, vagy szétloccsantom az agyát, s utána még a maradékot sem törlöm le az asztalról. Hol van?!
A vörös hajú a félelemtől reszkette, remegő hangon válaszolt: – Nem tudom. Higgye el, nem hazudok. Azt az utasítást kaptam, hogy a coronadói strand közelében, egy mellékutcában várjam meg őket. Esküszöm rá, hogy nem tudom, hova mentek.
– Az előbb mégis telefonált.
– A kocsitelefonjuk számát hívtam. Bárhol lehetnek.
– Ki volt ott Coronadóban?
– Csak Grinell és az a másik pasas. Elmondta, merre járt a szobában, hol maradhatott utána ujjlenyomat.
– És a nő?
– Őt nem láttam. Talán beteg lett, vagy baleset érte. Grinell limuzinjától nem messze egy mentőautó állt...
– Azt viszont tudja, hova mentek! Éppen a repülőtérre akart telefonálni. Miért? Milyen utasítást kapott?
– Szólnom kellett volna a műszakiaknak, hogy egy órán belül készítsék elő felszállásra a gépet.
– Hol van a repülőgép?
– A San Diegó-i nemzetközín. A fő kifutópályáktól délre lévő magánszektorban.
– Az útirány?
– Grinell azt csak a pilótával közli. Másnak soha nem mondja meg.
– Felajánlotta, hogy beszél a pilótával. Mi a száma?
– Esküszöm, hogy nem tudom! Ha Grinell azt akarta volna, hogy beszéljek vele, akkor megmondja, de nem tette.
– A kocsitelefon száma? – Az átállt ügynök megmondta, a cseh pedig jól az agyába véste. – Biztos, hogy jó számot mondott?
– Rögtön ellenőrizheti, ha akarja.
Varak elvette az ijedt férfi homlokától a pisztolyt és a hóna alatt lévő táskába csúsztatta. – Maga egy mocskos csirkefogó, de számomra közömbös, ezért futni hagyom – mondta az ügynöknek. – Vagy kitalál valamit önmaga védelmére, vagy Mexikónak veszi az irányt, nem érdekel. Azt viszont jegyezze meg, hogy meghal, ha megpróbálja felhívni őket a kocsitelefonon. Megértette?
– Nem akarok mást, csak minél előbb eltűnni – mondta a vörös hajú, s a nappalin át már rohant is a kijárat felé.
– Én is – mondta alig hallhatóan Varak. A karórájára pillantott; ahhoz már késő volt, hogy a személyzeti bejáratnál várakozó hangtechnikust elkísérje a laboratóriumába. Nem baj, értelmes ember, pár szóból is meg fogja érteni, mi a kívánsága a szalagokkal és a leírt szöveggel kapcsolatban. Utána kölcsönkéri a kocsiját, és kimegy vele a San Diegó-i nemzetközi repülőtérre, ahol a fő kifutópályákon túl a magánszektorban megkeresi az Inver Brass árulóját.

Megkeresi, s ha rábukkan, végez vele.

Kendricket telefoncsörgés riasztotta nyugtalan álmából. Bizonytalanul, szinte azt sem tudva, hol van, nézett ki az ablakon a kavargó hóesésbe, s csak mikor ismét megcsörrent a készülék, akkor kapcsolta fel az éjjeli lámpát, és pillantott az órájára. Korán volt, még csak öt óra múlt húsz perccel. Kalila?

– Halló! Tessék!

– Az atlantiak egész éjjel fent voltak – hallotta a kórház vezető patológusának a hangját. – Az előbb hívtak fel és gondoltam, tudni szeretné, mit mondtak.

– Köszönöm, doktor.

– Ne köszönje. Sajnos, minden vizsgálati eredmény pozitív.

– Rák? – kérdezte Evan, és nagyot nyelt.

– Nem. Megmondhatnám a pontos orvosi szakkifejezést, de azzal nem sokra menne. Nevezzük a szalmonella egyik fajtájának, egy különleges vírustörzsnek, amelyik a tüdőt támadja meg, és megalvasztja a vért, amely így nem tud többé oxigént szállítani. Meg tudom érteni, hogy Mr. Weingrass arra gondolt, ismét rákja van. Nem az, de ettől, sajnos, még nem jobb a helyzet.

– A gyógymód? – kérdezte Kendrick, erősebben megmarkolva a telefont.

A patológus csak rövid hallgatás után válaszolt: – Ismeretlen. A folyamat visszafordíthatatlan. Afrikában, ha ez a betegség felüti a fejét, levágják az állatokat, egész falvakat rombolnak le, és mindent felégetnek, hogy ne terjedjen tovább a ragály.

– Nem érdekelnek az afrikai marhák és falvak!... Elnézést, doktor úr, nem akartam kiabálni önnel.

– Ne mentegetőzzön, ez is együtt jár a munkánkkal. Megnéztem a térképet; egy ománi étteremben ehetett valamit, ahova talán Közép-Afrikából érkezett vendégmunkások járnak, s ahol nem mossák el megfelelően az evőeszközöket. Így is meg lehet kapni ezt a betegséget.

– Ön nem ismeri Emmanuel Weingrasszt. Előbb éhen hal, semhogy ilyen helyen egyen... Nem, doktor úr. Nem megkapta, hanem beléültették a betegséget.

– Tessék?

– Semmi. Mennyi ideje maradt?

– A szakértők szerint ez elég változó. Egy hónap, három... esetleg négy. Hatnál semmiképpen sem több.

– Mondhatom neki, hogy még évekig eltarthat?

– Bármit mondhat neki, amit akar, csak kérdés, hogy elhiszi-e. A légzése nem fog javulni, egyre kevesebb oxigént fog kapni a szervezete. Gondoskodni kell róla, hogy állandóan kéznél legyenek az oxigénpalackok.

– Kéznél lesznek. Köszönöm, doktor úr.

– Sajnálom, Mr. Kendrick.

Evan felpattant az ágyról és vadul, egyre növekvő dühvel róni kezdte a szobát. A fantomorvos, akit senki sem ismert Mesa Verdében, de aki távolról sem volt ismeretlen az Egyesült Államok kormányzatának bizonyos tisztviselői számára! A kedves doktor, aki nem akart mást, csak egy kis vért venni, s aztán eltűnt! Evan arcán peregni kezdtek a könnyek, és elkeseredetten felkiáltott: – Hol vagy, Lyons?! Megtalállak!

Tehetetlen dühében öklével az ablakba vágott, s a szél hópelyheket kergetve besüvített a szobába.

37.

Varak a San Diegó-i nemzetközi repülőtér magánszektorának hangárja felé tartott. Árammal meghajtott kis gépkocsikon és motorkerékpárokon, recsegő rádióikon utasításokat adva vagy fogadva rendőrök és fegyveres vámosok hajtottak el mellette többször is. A gazdag magánszemélyek és a nagyvállalatok, amelyek a repülőtérnek ebben a szektorában nyújtott szolgáltatásokat igénybe vették, elkerülhették ugyan a normális légi közlekedéssel együtt járó kellemetlenségeket, de a szövetségi és helyi hatóságok szigorú biztonsági előírásai alól ők sem voltak kivételek. A felszállásra váró gépeknek nemcsak pontos útvonalengedéllyel kellett rendelkezniük, hanem alapos vizsgálaton is átestek. Rendszerint az utasokat is szigorú ellenőrzésnek vetették alá, hiába tiltakoztak ez ellen néhányan a gépek tulajdonosai közül.

A cseh először a központi várócsarnokba ment, ahol az elit utasok luxuskörülmények között tölthették az időt, míg gépüket előkészítették számukra.

Grinell gépe után érdeklődött, és az elegánsan öltözött, csinos ügyeletes még annál is készségesebbnek mutatkozott, mint amire Varak számított.

– Ön is utazik, uram? – kérdezte mosolyogva, s már mozdult is a keze, hogy a nevet beüsse a számítógépbe.

– Nem, én csak néhány okmányt szeretnék átadni Mr. Grinellnek.

– Akkor azt tanácsolom, hogy menjen a hetes hangárba. Mr. Grinell ritkán áll meg itt. Egyenesen a biztonsági ellenőrzéshez szokott menni, és rögtön beszáll a gépbe, mihelyt előkészítették.

– Ha lenne kedves és megmondaná, merre...

– Ne nyugtalankodjon, az egyik kocsink majd odaviszi.

– Szívesebben gyalognék, ha lehet. Annyit ül az ember, hogy néha jót tesz egy kis séta.

– Ahogy óhajtja, de kérem, maradjon a kijelölt úton. A biztonsági előírások nálunk elég szigorúak, és mindenfelé riasztók vannak elhelyezve.

– Majd futok egyik lámpától a másikig, hogy állandóan látni lehessen, és senki ne higgye, hogy valami rosszban sántikálok – ajánlotta mosolyogva Milos. – Rendben?

– Nem rossz ötlet – mondta nevetve a lány. – A múlt héten az egyik Beverly Hills-i nagymenő kicsit többet ivott a kelleténél, és szintén sétálni akart. Eltévedt, az egyik helyen rossz irányba fordult, és a San Diego-i börtönben kötött ki.

– Egy kis séta miatt?

– Nem egészen. Találtak nála néhány tablettát is...

– Én még aszpirint sem hordok magamnál.

– Ha kilép az épületből, jobbra az első úton induljon el, aztán az első sarkon ismét jobbra. Az utolsó hangár lesz az, mindjárt a pálya végénél. Mr. Grinell a legjobb helyet foglalta el a gépe számára. Sajnálom, hogy olyan ritkán fordul meg nálunk.

– Nagyon zárkózott ember.

– Inkább azt mondanám, hogy láthatatlan. Ügyelve rá, hogy el ne üttesse magát a sebesen

közlekedő repülőtéri járművekkel, Milos végighaladt a kivilágított szervizúton. Jobbra tőle hangárok sora húzódott, balra viszont csak egy sötét, gyepes térség, s rajta egy kiegészítő leszállópálya, ha az igazán valamiért nem lehetne használni. Eldöntötte magában, hogy arra fog távozni, miután elvégezte, amiért jött.

A kislánynak igaza volt, Grinell gépe valóban a legjobb helyet kapta. A felszállási engedély megadása után mindössze pár métert kellett csak megtennie a kifutópályáig, s már indulhatott is.

A kivilágított hangár bejáratánál két egyenruhás őr állt, mögöttük műszakiak készítettek elő felszállásra a lökhajtásos Rockwellt. Milos alaposan megnézte magának az örök egyenruháját; nem szövetségi voltak, és nem is helybeliek – magántestőrök. Észrevette, hogy az egyik őr az átlagosnál szélesebb vállú, izmosabb, s a felismerés újabb gondolatot szült benne. Ha megpróbálja, azzal semmit sem veszíthet. Eljutott oda, ahova akart, de menyinyivel jobb volna közelről leadni a lövést, és biztosan tudni, hogy a kivégzés megtörtént. Óvatos léptekkel közelítette meg a hangár bejáratát. Az őrök észrevették, eltaposták cigarettájukat, és előrébb léptek.

– Mi dolga van itt? – kérdezte a csehtől jobbra álló magas testőr.

– Elég fontos dolgom – válaszolta barátságos mosollyal az arcán Varak.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte a balról álló alacsonyabb őr.

– Ezt inkább Mr. Grinelltől kérdezze meg. Valakinek át kell adnom egy üzenetet, aki aztán továbbítja Mr. Grinellhez, ha megérkezik.

– Ezt a baromságot! – szólt oda társának az alacsony, de rögtön vissza is fordult Varakhoz: – Ha papírokat hozott, vagy pénzt, azt előbb be kell mutatnia az ellenőrzésen. Ha találunk valamit a gépen, ami nem volt bejelentve, akkor nem adják meg a felszállási engedélyt, és Mr. Grinell szét fog robbanni a dühtől.

– Csak szóbeli üzenetet hoztam, amit pontosan kell átadni.

– Akkor mondja!

– Csak egy embernek adhatom át, s azt nekem kell kiválasztanom – válaszolta Milos, és a magas, széles vállú testőrré mutatott.

– Ez hülye!. Válasszon engem.

– Nem tehetem. Azt is megmondták, kit válasszak.

– A francba!

– Kérem, jöjjön velem! – mondta a cseh, és jobbra, a fényeken túli sötét területre mutatott. – Magnóra kell venni a beszélgetésünket, de úgy, hogy senki ne legyen hallótávolságon belül.

– Miért nem a főnöknek mondja meg egyenesen, amit kell? – kérdezte az ajánlkozásának visszautasításától megsértődött őr. – Perceken belül itt lesz.

– Azért, mert szemtől szembe soha, sehol nem találkozhatunk. Ha kíváncsi rá, miért, kérdezze meg tőle.

– Majd ha hülye leszek!

A hangár sarka mögé érve Varak felemelte ökölbe zárt bal kezét. – Lenne szíves egyenesen ide beszélni?

– Természetesen, uram.

Ezek voltak az utolsó szavak, amelyekre az őr később vissza tudott emlékezni. A cseh három villámgyors ütést mért ököllel a nyakára, majd öklével az ornyergére sújtott. A férfi hangtalanul összeesett, és Varak villámgyorsan vetkeztetni kezdte. Egy perc húsz másodperccel később már készen is volt. Nem vesződött azzal, hogy a saját ruháját levegye, egyszerűen csak ráhúzta az őr öltözékét. Negyven másodperccel később nagy, fekete limuzin hajtott végig a szervizúton, és megállt a hangár bejáratánál. A cseh: kilépett az árnyékból, és elindult a fényesen kivilágított térség felé. Egy férfi szállt ki a kocsiból, s bár Milos akkor látta először, biztos volt benne, hogy Crayton Grinell az.

– Hello, főnök – köszönt oda a dühös arcú férfinak az alacsony őr. – Jött egy üzenet, Benny éppen most veszi át...

– Miért nincs már kint az az átkozott gép?! – kiabált Grinell. – Az engedélyt régen megadták, idioták!

– Benny beszélt velük, főnök, nem én. Neki azt mondták, hogy még öt vagy tíz percet várni kell. Más lett volna a helyzet, ha én beszélek velük. Engem nem tudtak volna, olyan könnyen elküldeni, mint Bennyt. Azt az üzenetet is inkább nekem kellett volna átvennem...

– Pofa be! Szóljon a sofőrömnek, és hozassa ki a gépet! Ő is el tudja vezetni.

– Természetesen, főnök. Ahogy parancsolja, főnök... Már indítják is a hajtóműveket.

Látva, hogy az izgatott őr a limuzin felé szalad, Varak is meggyorsította a lépteit.

– Kösz, haver – szólott oda neki az egyenruháját meglátva az elszáguldó sofőr. – Mindig az utolsó pillanatban jut eszébe valami.

Milos gyorsan megkerülte a kocsit, kinyitotta a hátsó ajtót, és bevágódott az egyik lehajtható pótülésre. – Hello, professzor – köszönt a döbbszent arccal rábámuló Eric Sundstromnak.

– Ez csapda... maga csapdát állított nekem! – kiáltott fel a tudós, de hangja beleveszett a repülőgép hajtóműveinek dühörgésébe. – Nem tudja, mit tesz, Varak! Igazi nagy áttörés előtt állunk az űrkutatásban! Rengeteg csodálatos dolgot tudhatunk meg! Tévedtünk!... Az Inver Brass tévedett! Folytatnunk kell!

– Akkor is, ha felrobbantják vele a Földet?

– Ne legyen ostoba! – ellenkezett dühösen Sundstrom. – Senki nem akar felrobbantani semmit. Civilizált emberek vannak, mindkét oldalon. Civilizáltak és ijedtek. Minél többet építünk, annál nagyobb félelmet keltünk... Ez jelenti a világ számára a legbiztosabb védelmet. Képtelen ezt megérteni?

– Ezt nevezi maga civilizált megoldásnak?

– Ezt nevezem haladásnak. Tudományos haladásnak! Maga ezt nem érti, de minél többet építünk, annál többet tanulunk vele!

– A tömegpusztító fegyverek gyártásán keresztül?

– Fegyverek?! – legyintett Sundstrom. – Maga sajnálatra méltóan naiv. Fegyverek! Ez csak egy címke, egy elnevezés, mint az, hogy bal vagy zöldség. Kell valami ürügy, hogy annyi eszközt fordíthassunk tudományos kutatásra, a technológiai haladás elősegítésére, amennyit egyébként senki nem engedélyezne. Az "Aki több pénzt használ fel, az az erősebb" elmélet már érvényét veszítette. Az űrtechnika mai szintjén ennek már nincs értelme. Elértük, hogy sok ezer kilométeres távolságból akár egy gyufásskatulyát is észre tudunk venni, a lézerekkel pontosan becélózhatunk bármit...

– És akár egy bombát isodairányíthatnak.

– Csak akkor, ha valaki megpróbál megállítani bennünket – válaszolta indulattól feszült hangon a tudós. Néhány másodpercig némán nézte Varakot, aztán megrándult az arca, és ellenállhatatlan erővel robbant ki belőle a hisztéria határát súroló düh. – Kutatás, kutatás, kutatás! – üvöltötte. – Ne merészeljen senki az utunkba

állni! Egy új világ felé haladunk, ahol a tudomány fogja kormányozni a civilizációt! Maguk egy olyan politikai erő ellen akarnak küzdeni, amelyik megérti és támogatja az igényeinket! Magukat el kell taposni! Kendrick veszélyes! Látta és hallotta, mit mond... közbeszól a meghallgatásokon, ostoba kérdéseket tesz fel, hátráltatja az előrehaladásunkat!

– Gondoltam, hogy ezt fogja mondani – Varak keze az egyenruha alá siklott. – Tudja, mi a büntetése az árulásnak, professzor?

– Miről beszél? – Sundstrom keze remegett, az arcán kövér izzadságcseppek gördültek végig, s a tudós az ajtó felé csúszott. – Nem árultam el senkit... Meg akartam akadályozni, hogy néhány félrevezetett holdkóros elkövessen egy óriási hibát. Magukat meg kell állítani! Nem akadályozhatják minden Idők legnagyobb tudományos gépezetének a működését.

Varak előhúzta a kezét, s a kívülről beeső fény megcsillant a revolver csövén. – Hónapjai voltak rá, hogy mindezt elmondja, de míg a többiek bíztak önben, maga hallgatott. Árulása miatt emberek haltak meg, többet közülük szörnyen megcsonkítottak... Maga egy alávaló gazember, professzor.

– Nem! – üvöltötte Sundstrom, és remegő kézzel megragadva a kilincset, felszakította az ajtót.

Milos lőtt, a golyó a kiugró ember hátának alsó részét találta el, s az áruló a betonra zuhanva ordítani kezdett: – Segítség, segítség! Meg akar ölni! Istenem, eltalált!... Öljék meg! Öljék meg! – Varak másodszor már pontosabban célzott, s a golyó szétzúzta a professzor koponyájának hátsó részét.

A következő másodpercekben izgatott kiáltások és lövések hallatszottak. A csehet a mellkasán és jobb vállán is eltalálta egy golyó. A hangárral ellentétes oldalon ugrott ki a kocsiból, többször is megpördült a betonon, majd négykézlábra emelkedett, és amilyen gyorsan csak tudott, a füves térség felé mászott. Körülötte már mindenhol megszólaltak a szirénák, a repülőtéren szolgálatot teljesítő biztonságiak mind a hetes hangár felé tartottak, és fegyvereikből vadul tüzelve Grinell emberei is megindultak a limuzin felé. Nem sok híja volt, hogy ott, a beton szélén be nem végezte. Alig emelkedett fel, egy vaktában leadott lövés találta el a gyomrát. Muszáj továbbmennie! Még nem végezte el a feladatát!

Megfordult, és a sötétséget kihasználva futni kezdett a magas fűben. Menet közben tépte le magáról a zubbonyt, s csak egy pillanatra állt meg, -hogy megszabaduljon a nadrágtól is. Az inge már erősen átvérzett, lába egyre nehezebben mozgott, és tudta, hogy takarékoskodnia kell az erejével. A mezőn át ki kell jutnia az országútra, és találnia kell egy telefont. Muszáj, hogy sikerüljön!

Valahonnan mögüle reflektor fénye hasított az éjszakába, mintha egy őrtoronyból jött volna. Ismét Csehszlovákiában volt a börtönben, és elkeseredetten rohant át az udvaron a kerítés és a szabadság felé. A fénysugár már a közelében járt, és ő, ugyanazt tette, mint abban a Prága melletti börtönben – a földre lapult, és mozdulatlanul várta, hogy a fénykéve áthaladjon fölötte. Aztán felállt, s bár egyre gyengébbnek érezte magát, tudta, hogy nem állhat meg. A távolban fények... utcai lámpák sora. És egy újabb kerítés.;. Szabadság, szabadság!

A minden akadálnál erősebb elszántságának köszönhetette, hogy sikerült feljutnia a kerítés tetejére – ahol szögesdrótba ütközött. Nem számít! Maradék erejét összeszedve, a ruháját feltépő, húsát szagató hegyes drótokkal mit sem törődve átvetette magát rajta, és lezuhant a földre. Mélyeket lélegezve, kezét hol a vállára, hol a gyomrára szorítva feküdt ott néhány másodpercig, de aztán felállt, és bármilyen nehéz volt is, folytatta az útját.

Sikerült elérnie az utat, amit – mivel csak a repülőteret kerülte meg, s lakott területet nem érintett – csak a környéket jól ismerők használtak. Bizonytalan, dülöngélő léptekkel elindult rajta, s kezét erőtlenül előrenyújtva megpróbált megállítani egy szemből közeledő gépkocsit, de a vezető balról kikerülte, és elporzott mellette. Néhány pillanattal később a háta mögül hallott motorzúgást, s az út szélén megállva, amilyen határozottan csak tudta, feltartotta a kezét. Az autó pontosan előtte állt meg, s a cseh a hónaljtaszkába rejtett pisztoly markolatára csúsztatta a kezét.

– Mi a baj? – kérdezte a volán mögött ülő, a haditengerészeti légierő pilótáinak egyenruháját viselő férfi.

– Balesetem volt – válaszolta Varak. – Úgy egy mérföldnyire leszaladtam az útról. Eddig hiába integettem, senki nem állt meg.

– Elég rendesen összetörte magát, öregem. Másson be, elviszem a kórházba.

Jézusom! Maga aztán jól kikészült! Várjon, segítek.

– Ne fáradjon, mozogni azért tudok – Varak előlről megkerülte a kocsit, és bemászott a vezető melletti ülésre. – Örömmel megfizetem a tisztítást, ha esetleg összemocskolnám a kocsiját...

– Ne hülyéskedjen – a pilóta gázt adott, az autó előrelódult, a cseh pedig visszacsúsztatta a tokba a revolvert.

– Maga nagyon kedves – mondta Milos. Papírdarabot vett elő a zsebéből, s a sötétben néhány szót és számot írt rá.

– Maga viszont rettentő ramatyul néz ki, haver. Tartson ki!

– Muszáj telefonálnom! Kérem!

– A biztosító még várhat, öregem.

– Nem, nem a biztosító – nyögte Varak. – A feleségem. Órákkal ezelőttre várt... Nagyon rosszak az idegei.

– Melyik asszonynak nem? – kérdezett vissza a pilóta. – Akarja, hogy felhívjam?

– Köszönöm, de nem. Nagyon megijedne, sokkal rosszabbnak hinné az állapotomat, mint amilyen, ha idegen hangot hallana – a cseh hátrahanyatlott az ülésen, az arca megvonaglott.

– Úgy egy mérföldnyire innen, az út mellett van egy zöldséges. Ismerem a tulajt, és tudom, hogy van telefonja.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg.

– Hívjon meg vacsorára, ha kijött a kórházból.

A zöldségbolt elképett tulajdonosa Varak kezébe nyomta a kagylót, miközben a haditengerészeti pilóta aggódó arccal súlyosan sérült utasát figyelte. Milos a West lake Hotel számát tárcsázta. – Az ötvenegyes szobát kérem! – mondta a központosnak.

– Halló! Halló! – szólt bele a kagylóba mély álmából felriadva Kalila.

– Megkapta a választ?

– Milos?

– Igen.

– Mi történt?

– Nem vagyok túl jól, Miss Rasad. Megkapta a választ?

– Megsebesült!

– A választ!

– Zöld út. Payton nem fog közbeavatkozni. Ha Evan akarja, elnyerheti a jelölést. A verseny elkezdődött.

– Nagyobb szükség van rá, mint gondolná.

– Nem tudom, hogy elfogadja-e.

– Muszáj elfogadnia. Ügyeljen rá, hogy ne legyen foglalt a vonala! Hamarosan visszahívom.

– Maga megsebesült.

A cseh lenyomta a villát, és azonnal tárcsázni kezdett.

– Tessék?

– Hangtechnikus?

– Prága?

– Hogy haladtok?

– Néhány órán belül készen leszünk. A leírónak már a fején van a hallgató, de állandóan morog. Nem tetszik neki az éjszakai műszak.

– Bármibe kerül is... fizetem.

– Mi történt veled? Alig hallom a hangod.

– Kicsit megfáztam... Tízezer dollárt találsz a levélszekrényedben.

– Hé, álljon meg a menet! Nem vagyok én rabló.

– Te mondtad, hogy nem szoktam takarékoskodni. Emlékszel?

– Tényleg nem tetszik nekem a hangod, Prága.

– Reggel vigyél el mindent a Westlake-be, az ötvenegyes szobába. A nő neve Rasad. Csak neki add oda személyesen.

– Rasad, ötvenegyes. Felírtam.

– Köszönöm.

– Figyelj, ha bajban vagy, mondd meg! Ha bármit tehetek...

– A kocsid a repülőtéri parkolóban van, valahol a C szektorban – mondta a cseh. Lerakta a kagylót, de rögtön fel is vette, és még egyszer, utoljára tárcsázott.

– Ötvenegyes szoba – ismételte meg a központosnak szóló utasítást.

– Tessék!

– Reggel... mindent megkap.

– Hol van? Hadd küldjek segítséget!

– Reggel... Adja át Mr. B-nek.
 – A szentségit, Milos, hol van?
 – Nem számít... Beszéljen Kendrickkel, ő talán tudja.
 – Mit kell tudnia?
 – Fényképek... Vanvlanderén felesége... Lausanne, a Leman Marina. A Beau-Rivage... a park. Aztán Amsterdam, a Rozengracht. A szállodában... a dolgozósobában. Mondja meg neki. A férfi szaúdi, és történt vele valami... milliók, milliók – Milos száját már alig hagyta el hang, úgy érezte, nem kap levegőt. Pedig muszáj... muszáj! – Menekülés... milliók!
 – Mi az ördögöt beszél?
 – Lehet, hogy ő a kulcs! Ne engedje elvinni a fényképeket... Érje el Kendricket! Ő talán emlékszik! – a cseh már nem volt ura a mozdulatainak. Megpróbálta a helyére akasztani a kagylót, de elvétette, s teste elzuhant a San Diegó-i repülőtér megkerülő országúton álló zöldségesbódé padlóján. Milos Varak halott volt.

38.

A reggeli szalagcímek és a hozzájuk tartozó cikkek egész nap háttérbe szorítottak minden más hírt. A külügyminiszter és az általa vezetett delegáció valamennyi tagja brutális merénylet áldozata lett egy ciprusi szállodában. A Hatodik Flotta, minden fegyverét, minden repülőgépét teljes harckészültségbe helyezve elindult a sziget felé. A nemzetet mélységesen lesújtotta, felháborította, és talán meg is ijesztette a hír. Sokak előtt felrémlt, hogy valami szörnyű, gonosz erő a kormányzatot provokálva a teljes konfrontációba akarja taszítani az országot. Az átfogó, briliáns geopolitikai gondolkodás ritka példáját adva azonban Langford Jennings elnök még időben ellenőrzése alá vonta a helyzetet. Felvette a kapcsolatot Moszkvával, és e lépés eredményeként a két szuperhatalom közös nyilatkozatban ítélte el a borzalmas tettet. A Cipruson történt szörnyűséget az egész világ békéje ellen irányuló elszigetelt, kegyetlen terrorista cselekménynek minősítették. Szövetségesek és ellenfelek egyaránt nyilatkozatokban juttatták kifejezésre a rendkívüli jelentőségű politikus halála fölötti megdöbbenésüket.

A San Diego Union 2., 7. és 45., s a Los Angeles Times 4., 50. és 51. oldalán pedig a következő, sokkal kisebb jelentőségű hírügynökségi jelentések kaptak helyet:

San Diego, december 22. – Mrs. Ardis Vanvlanderén, Orson Bollinger alelnök személyzeti főnöke, akinek a férje, Andrew Vanvlanderén tegnap szívroham miatt hunyt el, nyilvánvalóan férje halála fölött érzett bánatában önkezeléssel vetett véget életének. Holttestét a coronadói tengerparton találták meg, halálát az orvosok megállapítása szerint fulladás okozta. Mrs. Vanvlanderent az ügyvédje, a La Jollában lakó Mr. Crayton Grinell, útban a repülőtér felé a ravatalozóhoz vitte, hogy még egy pillantást vethessen elhunyt férjére. Az ott dolgozók beszámolója szerint az asszony szörnyű állapotban volt, közel járt a teljes idegösszeomláshoz. Bár egy limuzin várt rá, ő az egyik oldalajtón át távozott, nyilván taxiba szállt, és azzal vitette ki magát a coronadói tengerpartra...
 Mexikóváros, december 22. – Eric Sundstrom, Amerika egyik vezető tudósa, a legbonyolultabb űrtechnológiai berendezések létrehozója agyvérzésben meghalt, miközben szabadságát töltötte Puerto Vallartában. Halálának körülményeiről eddig csak kevés hír érkezett. Életéről és munkásságáról holnapi számunkban közlünk átfogó beszámolót.

San Diego, december 22. – Egy ismeretlen, papírok nélküli, fegyveres férfi belehalt lőtt sebeibe a nemzetközi repülőtér mögött haladó országút mentén. John Demartin őrnagy, az Egyesült Államok haditengerészetének vadászpilótája vette fel a kocsijába, s mint később a rendőrségnek elmondta, a férfi azt állította, hogy autóbalesetet szenvedett. Mivel az eset a repülőtér magánszektorának közvetlen közelében történt, a hatóságok arra gyanakszanak, hogy az illető halála valamilyen módon kapcsolatban áll a kábítószer-csempészettel...

Evan az első reggeli járattal repült Denverből San Diegóba. Indulása előtt feltétlenül találkozni akart Mannyvel, s bár még csak hat óra volt, mikor a kórházba érkezett, az ügyeletes orvos engedélyezte a látogatást.

– Remek színben vagy – hazudta.

– Te meg pokolian rossz színész vagy – vágott vissza Weingrass. – Hova utazol?

– Kalilához, San Diegóba. Szüksége van rám...

– Akkor húzd innen a csíkot, de gyorsan! Semmi kedvem tovább nézni a ronda képedet. Menj, segíts neki! Kapjátok el azokat a gazembereket!

A reggeli csúcsforgalomban a taxi csak nehezen tudott elvergődni a repülőtértől a szállodáig, s az utazást egy cseppet sem könnyítette meg a sofőr, aki a képviselőt felismerve kötelességének érezte, hogy jelezze, mennyire utálja az arabokat.

– Egyenként főbe kellene lőni azokat a mocskokat, ugye?

– Természetesen, a nőket és a gyerekeket is.

– Így igaz. A kölykök egyszer felnőnek, azok a ringyók meg újabb kölyköket szülnek.

– Ez a jó megoldás. Akár végsőnek is lehetne nevezni.

– Nincs más lehetőség, igaz?

– Nem! Figyelembe véve, milyen sokba kerül a lőszer, a költségek túl nagyok lennének. Fel kellene emelni az adókat.

– Nem viccel? A fenébe! Már így is éppen eleget fizetek! Kell lennie valami más módszernek.

– Biztos vagyok benne, hogy kitalál valamit...; Most viszont, ha megengedi, lenne némi olvasnivalóm.

Kendrick elővette a Denver Postot, és tovább olvasta a szörnyű ciprusi eseményről szóló beszámolót. A sofőr vagy az adóemelés lehetősége miatti rosszkedvében, vagy azért, mert megérezte, hogy ötletével nem aratott igazi sikert, bekapcsolta a rádiót, és nem szólt többet. Akárcsak a lapok, a rádió híradásai sem igen szóltak másról, mint a Földközi-tenger medencéjében elkövetett aljas gyilkosságról, s a mérhetetlen felháborodásról, amit a barbár tett a világ legkülönbözőbb részein kiváltott. És mintha a halál újabb halált szülne. Evan döbbenet hallgatta a hírolvasó bemondó szavait:

– Nálunk, San Diegóban is súlyos tragédia történt, Mrs. Ardis Vanvlanderent, Bollinger alelnök személyzeti főnökét ma kora reggel halva találták, Holttestét Coronadónál mosta partra a tenger. A nyilvánvaló öngyilkosság...

Kendrick mozdulatlanra dermedt... Ardis? Ardis Vanvlanderent – Ardis Montreaux! A Bahamák... az a jelentéktelen figura, aki évekkor ezelőtt az Off Shore Investmentsnél dolgozott, azt mondta, hogy Ardis Montreaux egy gazdag kaliforniaihoz ment férjhez. Jézus Mária! Ezért hívta hát Kalila San Diegóba. Mitchell Paytonnak sikerült megtalálnia azt a némbert – Bollinger személyzeti főnöke! A bemondó folytatta az özvegyet lesújtó bánattal kapcsolatos találgatásokat, amelyekről Kendrick gyanította, hogy tökéletesen megalapozatlanok.

A szállodába érve felliftezett az ötödik emeletre, és az ajtókra kiírt számokat nézegetve, izgatottan, egyszersmind leverten elindult a folyosón. Izgatott volt, hogy ismét láthatja és magához ölelheti Kalilát, de leverte is a ciprusi mérsárlás és Manny megállíthatatlanul közeledő halála miatt. Még kopogott, de már hallotta a szobából a futó léptek zaját. Az ajtó felpattant, és Kalila a karjába vetette magát.

– Mennyire szeretlek! – mondta Kendrick, arcát a sűrű, éjfélete hajba fúrva. – Milyen mocskos, milyen átkozottul mocskos körülöttünk minden.

– Gyere! – Kalila becsapta az ajtót, és tenyerébe szorította a férfi arcát. – Manny?

– Három, legfeljebb hat hónapja van még – válaszolta színtelen hangon Evan. – Egy vírus okozza a halálát, amit másképp nem kaphatott meg, csak úgy, hogy beléoltották.

– A nem létező dr. Lyons – Rasad nem kérdezett, hanem szomorúan, de meggyőződéssel állított.

– Megtalálom, ha húsz év meg is rá az életemből.

– Minden segítséget megkapsz Washingtontól, amit csak lehet.

– Egyik hír mocskosabb, mint a másik. Cipruson megölték a kormányzat legremekebb tagját...

– Innen indult ki a gyilkosság, Evan. Innen, San Diegóból.

– Micsoda?

Kalila kézen fogta Kendricket, és a szoba másik végében álló dohányzóasztal melletti fotelekhez vezette. – Ül le, drágám! El akarok mondani néhány dolgot, amiről korábban nem beszélhettem. És van valami, amit meg kellene tenned... ezért kértem, hogy repülj ide.

– Azt hiszem, az egyik dolgot, amiről beszélni akarsz, már tudom – válaszolta

Evan. – Ardis Montreaux, Vanvlanderén özvegye. A rádióban hallottam. Azt mondták, hogy öngyilkosságot követett el.

– Azt már akkor elkövette, amikor férjhez ment ahhoz az emberhez.

– Azért jöttél, hogy beszélj vele, ugye?

– Igen – Rasad bólintott, és leült a másik fotelbe. – Meghallgathatsz és el is olvashatsz mindent. Mindenről magnófelvétel készült, amit le is írtak. Egy órával ezelőtt kaptam meg az anyagot.

– És Ciprus?

– Az utasítás innen érkezett. Egy Grinell nevű ember adta ki.

– Soha nem hallottam róla.

– Kevesen ismerik... Evan, a helyzet még annál is rosszabb, mint képzeltük.

– Ardistól tudod?... Igen, Ardisnak és Evannek szólítottuk egymást.

– Tudom. Nem, nem ő mondta. Vele csak a körvonalakat vázoltuk fel, de már az is ijesztő volt. A fő forrásunk egy férfi, akit ma éjszaka a repülőtér közelében megöltek.

– Az isten szerelmére, ki az?!

– A szőke európai, drágám.

– Micsoda? – Kendrick döbbenten hanyatlott hátra a fotelban.

– Nemcsak azt a beszélgetést rögzítette, amit én folytattam Ardis Vanvlanderennel, hanem mindent, ami még utána elhangzott a lakosztályban. Neveink nincsenek, csak a nellé, de nagyjából így is összerakható a kép. Szörnyűbb, mint gondoltuk volna.

– Kormány a kormányzaton belül – mondta halkan Evan. – Ezt Manntól hallottam. A szolgálak, akik a gazda helyett igazgatják a házat.

– Mint mindig, Manny nek most is igaza van. Kendrick felállt, az ablakhoz ment, s a keretnek támaszkodva kibámult az utcára. – Ki volt a szőke férfi?

– Nem sikerült megtudni, de bárki volt is, aközben halt meg, hogy nekünk átadta az információt.

– Hogyan szerezte meg az ománi dossziét?

– Csak annyit volt hajlandó elárulni, hogy a forrása becsületes ember volt, aki elő akarta segíteni, hogy magasabb politikai pozícióba juss.

– Ez így nekem semmit nem mond! – kiáltott fel dühösen Evan, és megpördült. – Kell, hogy legyen még valami!

– Ez minden.

– Volt fogalma arról, mit tettek?! A mészárlásokról, az ártatlanul elpusztult emberekről.

– Azt mondta, hogy jobban fogja bánni a tévedéseit, mint rajta kívül bárki. Azt már nem tudta, hogy erre mindössze néhány órája maradt.

– A szentségit! – szitkozódott Kendrick. – Mi van Grinell-lel? Sikerült elkapni?

– Eltűnt. Innen Tucsonba repült, de csak akkor tudtuk meg, hogy ott járt, amikor már tovább is ment ismeretlen irányba, útvonalengedély nélkül.

– Repülési terv nélkül könnyen összeütközhet egy másik géppel.

– Ha a határ közelében halad, és a mexikói légi irányítás utasításait követi, akkor nem. MJ szerint Grinell testőrei valószínűleg kiszúrták a La Jolla-i ház közelében a szövetségi kocsikat.

Evan letörten visszament az asztalhoz, és leült. – Most mit csinálunk? – kérdezte.

– Lemegyünk Vanvlanderének lakosztályába. Az európai azt akarta, hogy nézz meg néhány fényképet. Szerinte egy szaúdi férfi szerepel rajtuk, akire esetleg emlékszel. Milliókról és valami menekülésről is beszélt. A lakosztályt lezárattuk, a nemzetbiztonsági előírások értelmében senki nem mehet be. Az asszony Bollinger személyzeti főnöke volt, és bizalmas iratokat is tarthatott magánál.

– Akkor menjünk!

Lifttel mentek a harmadik emeletre, s a Vanvlanderén-lakosztály ajtajában álló két egyenruhás rendőr már több lépésnyi távolságról üdvözölte őket. Egyikük kulcsot vett elő a zsebéből, s nyitni kezdte a zárat, a másik pedig előrelepett, és kezet nyújtott Kendricknek. – Megtiszteltetés, hogy láthatom, uram.

– Örülök, hogy találkoztunk – Kendrick kezet fogott vele, s bement a hallba.

– Milyen érzés ilyen ünnepelt személyiségnek lenni? – kérdezte Kalila, miután becsukta az ajtót.

– Se nem kellemes, se nem kényelmes – felelte Evan, s a hallt átszelve lement a néhány lépcsőfokkal alacsonyabban lévő nappaliba. – Hol vannak azok a fényképek?

– Csak annyit mondott, hogy az irodában. Azokat keresd, amik Lausanne-ban és Amszterdamban készültek.

– Biztosan ott lesz – mondta balra lépve Kendrick, miután a nyitott ajtón át meglátta az égve felejtett asztali lámpát. – Gyere!

A szobába érve meggyújtotta a másik asztali lámpát is, s egy kicsit meghökkenve állt meg a fényképekkel borított fal előtt.

– Te jó isten! Hogy fogjunk hozzá? – szólalt meg mögötte Kalila.

– Lassan és szisztematikusan – válaszolta Kendrick, és egyet sem hagyva ki közülük, végignézte a képeket. – Ezek mind Európában készültek – mondta, és tekintete továbbvándorolt a felvételeken.. – Itt van Lausanne – mutatott az egyik képre, amin két alak látszott, s a háttérben a Leman Marina. – Ardis és... nem, ez nem lehet igaz!

– Mi nem lehet igaz? – Kalila csodálkozva nézett a férfira.

– Várj egy kicsit! – Evan tekintete továbbsiklott, s megállapodott egy másik, az előzőnél is jobban kinagyított felvételen. – Ez is Lausanne, a Beau-Rivage parkja... Vagy mégis lehetséges volna?

– Micsoda?... Ő is beszélt a Beau-Rivage-ról, mármint a szőke férfi, és Amszterdamról is. Egy rózsa akármit emlegetett.

– A Rozengracht. Itt van – mutatott Kendrick egy fényképre, amin még élesebbek voltak az ábrázolt személyek arcvonásai. – Istenem! Ez tényleg ő!

– Kicsoda?

– Abdel Hamendi. Évekkel ezelőtt ismertem meg Rijádban. A szaúdiak egyik minisztere volt, míg ki nem derült, hogy a saját zsebére is dolgozott, és hamis szerződésekkel, egyéb sötét manipulációkkal milliókat szerzett. Bejelentették a nyilvános kivégzése időpontját, de sikerült megszöknie az országból... Állítólag az Alpokban, Divonne közelében valóságos erődöt építtetett magának, és új üzletbe kezdett, fegyverekkel kezdett foglalkozni. Úgy hallottam, hogy ma ő a világ leghatalmasabb és a nyilvánosság előtt legkevesebbet szereplő fegyverkereskedője.

– A második felvételen Ardis Vanvlanderén is említi Olvonne-t. Csak egyszer utalt rá, és amikor visszahallgattam, nem is értettem, de így már igen. Evan hátrább lépett, és Kalilára emelte a tekintetét. – Annak az európainak jól működött az ösztöne. A részletekre már nem emlékezett, de Hamendi láttán megszólalt az agyában a vészcsengő... Kormány a kormányzaton belül, szoros, az illegális fegyverkereskedelem vezéralakjához fűződő kapcsolatokkal – Kendrick arca nyugtalanná, már-már ijedtté vált. – És mindez Bollinger személyéhez kötődik?

– Az európai szerint nem lehet megmondani, mi az, amiről tud, és mi az, amiről nem. Egy biztos csak. Körülötte csoportosulnak a legjelentősebb, a politika holdudvarát alkotó üzletemberek. Tudnod kell még valamit. Ardis Vanvlanderén férje volt az, aki felvette a kapcsolatot a terroristákkal. Ő segített nekik abban, hogy végrehajthassák a két támadást.

– Jóságos isten! Miért?

– Miattad – válaszolta halkan Kalila. – Te voltál a célpont, téged akartak megölni. Egyedül cselekedett, s a feleségét is azért ölték meg, hogy senki ne maradjon, akinek a révén őket kapcsolatba lehetne hozni a történetekkel. Ugyanúgy félnek tőled, mint Vanvlanderén. A jövő héten kezdődik az országos kampány annak érdekében, hogy a választáson Bollinger helyett már téged indítsanak alelnökjelöltként.

– Azok intézik, akiknek a szőke európai dolgozott?

– Igen, és Bollinger emberei ezt nem tűrhetik. Félnék, hogy háttérbe szorítod őket, a minimálisra csökkented a befolyásukat.

– Még ennél is többet teszek – válaszolta Evan. – Végleg leszámolok velük. Ciprus, Fairfax, Mesa Verde... gazemberek! Kik ők? Van róluk egy lista?

– Nagyon sok nevet összeszedhetnék, de azt nem tudjuk, hogy közülük ki tartozik ebbe a csoportba.

– Akkor derítsük ki.

– Hogyan?

– Elmegyek Bollinger táborába. Megismernek majd egy másik Kendrick képviselőt – olyat, akit meg lehet vásárolni, hogy lemondjon a jelölésről.

Mitchell Jarvis Payton a virginiai Langley-ben, az íróasztala mögött ült, és elgondolkozva kibámult az ablakon. Annyi minden járt az eszében, hogy a karácsonyról teljesen elfeledkezett, ami tulajdonképpen jó is volt. Nem bánta

meg, hogy olyan életet választott, amelyet, de a karácsonyok azért mindig megpróbáltatást jelentettek számára. Két, a Közép-Nyugaton élő nővére volt, s számtalan unokahúga és unokaöccse, akiknek mindig elküldte az évek óta már a titkárnője által megvásárolt ajándékokat, de ahhoz nem volt kedve, hogy velük töltsen az ünnepeket. Beszélgetni sem igen tudott volna velük, hisz túl hosszú ideje élt már a világ árnyékos oldalán ahhoz, hogy gondtalanul elcsevegjen a fatelepe vagy a kisvárosi biztosító mindennapi gondjairól, saját munkájáról viszont semmit nem mondhatott. A többnyire felnőtt gyerekek között sem akadt egyetlen érdekes, eredeti egyéniség sem. Talán ezért is kötődött olyan szorosan fogadott unokahúgához. Adrienne Rasadhoz, akit az utóbbi időben – jött most rá hirtelen – már ő is egyre gyakrabban szólított Kalilának. Hozzá tartozott a világához, s csak még közelebb hozta egymáshoz őket, hogy a lány egyike volt a legkiválóbb, munkáját a legjobban végző ügynökeinek. Egy pillanatra eszébe jutott, milyen jó lenne ismét Kairóban, ahol Rasadék minden évben ragaszkodtak hozzá, hogy velük együtt költse el az ünnepi vacsorát a feldíszített karácsonyfa előtt, szépen megterített asztalnál. Az első meghívás kissé váratlanul érte, s csak akkor kapott észbe, mikor Rasad professzor felesége kedvesen megrótt a feledékenységeért: – NadeMJ! Hiszen én kaliforniai vagyok! Már elfelejtette volna?

Hova tűntek azok a napok, és egyáltalán, visszatérnek-e még valamikor. Természetesen nem. Az utóbbi években már egyedül fogyasztotta el a karácsonyi vacsorát.

Az asztal sarkán álló vörös telefon csörgése riasztotta fel gondolataiból.

– Tessék!

– Megörült! – süvöltötte Adrienne-Kalila. – Egyszerűen elment az esze, MJ!

– Visszautasított?

– Ugyan már! El akar menni Bollingerhez!

– Miért?

– Azért, hogy csirkefogót játsszon! El tudod ezt képzelni?

– Talán tudnám, ha valamivel világosabban fogalmaznál...

A vonal másik végéről káromkodással tarkított veszekedés hallatszott, majd Kendrick szólt bele a telefonba: – Mitch, itt Evan.

– Mindjárt gondoltam.

– Bemegyek.

– Bollingerhez?

– Logikus, nem? Ugyanezt csináltam Maszkat-ban.

– Egyszer hopp, másszor kopp, fiatalember. Egy sikerre néha két kudarc is jut.

Azok az emberek kemény játékot játszanak.

– Én is. El akarom és el is fogom kapni őket.

– Adunk biztosítást...

– Nem! Ezt egyedül kell csinálnom. Biztosan megvannak hozzá az eszközeik, hogy kiszűrjék, ha valamilyen trükkel próbálkozunk. Egyedül kell végigjátszanom.

Értésükre fogom adni, hogy hajlandó vagyok kiszállni a politikából, ha értelmét látom.

– Ez eléggé elüt attól, amit láttak, amit hallottak magától. Nem fog menni, Kendrick.

– Menni fog, ha elmondom nekik az igazság egy részét... egy nagyon lényeges részét.

– És mi lenne az, Evan?

– Az, hogy Ománban önös érdekből tettem, amit tettem. Azért mentem vissza, hogy összeszedjem a cserepeket, kihozzam onnan a hátrahagyott pénzt. Ezt meg fogják érteni, ez a nyelv az, amit beszélnek.

– Nem jó. Sok kérdést fognak feltenni, és ellenőrizni akarják majd a válaszait.

– Bármit kérdeznek is, tudok rá válaszolni – érvelt Kendrick. – Amit elmondok, az mind része lesz az igazságnak, és könnyen meg lehet erősíteni. Biztos voltam benne, hogy tudom, ki áll a palesztinok mögött, és miért – ellenem is ugyanazt a taktikát alkalmazta, mint Maszkatban, Ez igaz. Eljuthattam a szultánátus legbefolyásosabb embereihez, és a kormányzat teljes támogatását élveztem – ha nem hiszik, kérdezzék meg Ahmedtől. Megtudhatják tőle, hogy ez is igaz, s mikor börtönben voltam, a rendőrök akkor is résen álltak, hogy a segítségemre siessenek, ha kell... Az egyetlen célom az volt, hogy megszerezsem azt az információt, amelynek a segítségével le lehet számolni azzal, a magát Mahdi-nak nevező mániákussal – ez is igaz.

– Biztosan vannak rések, amelyeken át a hátába tudnak kerülni – ellenkezett

Payton, s közben gyorsan jegyzetelt.

– Nem tudom elképzelni, hol. Hallottam az európai magnófelvételt. Milliárdokra számítanak a következő öt évben, és nem engedhetik meg maguknak, hogy csak egy kicsit is gyengüljenek a pozícióik. Az most nem érdekes, hogy igazuk van-e vagy sem, a lényeg, hogy fenyegetést látnak bennem, s más körülmények között valószínűleg igazuk is lenne...

– Milyen körülményekre gondol, Evan? – vágott közbe a különleges tervezés főnöke.

– Mire... Arra, hogy ha például Washingtonban maradnék. A világ végéig kergetnék minden gazembert, aki beleturkál az állam pénztárcájába, és a törvényeket megkerülve hol itt, hol ott csíp le magának néhány milliót.

– Akárcsak egy Savonarola.

– Fanatizmusról szó sincs, MJ. Én csak egy dühös adófizető vagyok, aki belefáradt már abba, hogy állandóan elszedik a pénzét, és mások gazdagodnak meg belőle... Hol tartottam?

– Ott, hogy fenyegetést látnak magában.

– Igen. Azt akarják, hogy félreálljak az útjukból, s én meg fogom győzni őket arról, hogy hajlandó vagyok kiszállni, semmi közöm sincs a jelölésemért indított kampányhoz, de akadnak problémáim.

– Jól sejtem, hogy most jutottunk el a lényeghez?

– Elsősorban üzletember vagyok, építőmérnök, és az alelnöki poszt olyan ismertséget biztosíthat számomra, amit másképpen nem szerezhetek meg. Viszonylag fiatal vagyok. Öt év múlva még mindig csak a negyvenes éveimben járok, és mint volt alelnök, az egész világon befolyással és megfelelő pénzügyi támogatással rendelkezhetem. Ez igen csábító lehetőség egy külföldi megbízásokat vállaló építési vállalkozónak, aki vissza akar térni az üzleti életbe. Mit gondol, MJ, mit fog erre válaszolni Bollinger és a csapata?

– Mit mondhatnának? – kérdezett vissza a CIA osztályvezetője. – Azt a nyelvet fogják hallani, amit ők maguk is beszélnek. Rögtön megértik majd, hogy megfelelő pénzügyi támogatás fejében felajánlja nekik ezt az öt évet.

– Reméltem, hogy ezt fogja mondani. Igen ám; de mint minden kemény tárgyalópartnernek, aki keresett már némi pénzt az üzleti életben, nekem is vannak még feltételeim.

– Alig várom, hogy megismerhessem őket, fiatalember.

– Szilárd és gyors biztosítékra van szükségem, hogy határozottan visszautasítsam annak a denveri bizottságnak az ajánlatát. A kampányt a jövő héten, Chicagóban akarják elindítani, gyorsan és határozottan elejét kell venni, még mielőtt beindulna és megállíthatatlanná válna.

– A biztosíték pedig egy megfelelő szándéknyilatkozat.

– Üzletember vagyok.

– Ők is azok. Semmit sem fognak írásba adni.

– Kölcsönös jószándék esetén ez a probléma könnyen kiküszöbölhető. Megmondom, hogy találkozni akarok a vezetőkkel. Ismertetem velük az elképzeléseimet, s majd meglátjuk, mit mondanak rá; Ha megtudnak győzni arról, hogy megbízhatóak, akkor annak megfelelően fogok cselekedni... Szerintem nagyon is meggyőzőek lesznek, de akkor ez már úgysem számít.

– Mert addigra már ismerni fogja a belső irányító magot – mondta mosolyogva Payton. – Tudni fogja, kikből áll a csapat. El kell ismernem Evan, hogy nagyon is kivitelezhetőnek tűnik, amit mond.

– Egyszerű üzleti gyakorlat, MJ.

– Nekem is van azonban egy problémám. Nem biztos, hogy elhiszik magának, hogy vissza akar menni. Könnyen azt gondolhatják, hogy hazudik. Az egész Közel-Kelet túlságosan is bizonytalan.

– Nem azt mondtam, hogy a jövő héten már rohanok is, hanem azt, hogy valamikor. A földközi-tengeri térséget egyébként szóba sem hozom. Az Emírségekről, Bahreinről, Katarról, na meg Ománról és Szaúd-Arábiáról fogok beszélni, azokról a helyekről, ahol a Kendrick-csoport működött. Ezekben az országokban ugyanolyan nyugodt a helyzet, mint korábban volt, s ha az OPEC egy kicsit összeszedi magát, még jobban fellendül az üzleti élet, és még nagyobb profitot lehet szerezni, mint manapság. A nyugat-európaiak már készülődnek, és én is ott akarok lenni közöttük, hogy részesedhessek a megrendelésekből.

– Maga aztán meggyőzően tudja védeni az elképzeléseit!

– Üzleti gyakorlat, Mitch.

– Mikor indul?

- Néhány perc múlva telefonálok Bollingernek. Nem hiszem, hogy ne fogadná a hívásomat.
- Valószínűleg igaza van. Langford Jennings befűtene neki, ha megtudná, hogy udvariatlanul bánt magával.
- Adok neki néhány órát, hogy összegyűjthesse az embereit. Ma délutánra fogom kérni a találkozót.
- Kérje inkább estére! – ajánlotta a CIA osztályvezetője. – A normális munkaidő utánra jelentkezzen be, és legyen határozott. Mondja meg, hogy odamenve sem a munkatársakkal, sem a sajtó embereivel nem akar összeakadni. Ebből már sejteni fogják, hogy bizalmas találkozóra számít.
- Nagyon jó ötlet, MJ.
- Egyszerű szakmai rutin, képviselő.

John Demartin őrnagy, az amerikai haditengerészet légierijének pilótája farmerben és trikóban kocsijának jobb első ülését sikálta, minimális sikerrel próbálva meg eltávolítani a huzatból a vérfoltokat. Láttá már, hogy szakemberhez kell fordulnia, s addig is, míg erre időt szakít, ki kell találnia valamit, amivel megmagyarázhatja a gyerekeknek, honnan kerültek a sötét foltok a mindig tiszta ülésre.

Demartin olvasta az Union reggeli számának a cikkét, amely név szerint is megemlítette őt, és beszámolt arról, hogy a rendőrség véleménye szerint az autóstopos férfi a kábítószer-kereskedelemmel állhatott kapcsolatban. A pilóta ugyanakkor a legkevésbé sem volt meggyőződve erről. Nem állt ugyan beszélő viszonyban egyetlen kábítószer-kereskedővel sem, de nehezen tudta elképzelni, hogy közülük bármelyik is felajánlja egy összepiszkolt ülэшuzat kitisztíttatásának a megtérítését. Az ilyen emberek, állapította meg magában, ha megsérülnek, biztosan pánikba esnek, s nem viselkednek olyan fegyelmezetten, udvariasan, mint az ő különös utasa. A támla és az ülés közötti részt sikálta épp, mikor beljebb csúszott a keze, s ujjai egy papírlapot érintettek. Előhúzta és elolvasta a furcsa szöveget: Sürg. Szig. Biz. Összeköt. 3016211133-nak S kivég. Az utolsó betűt a feljegyzés készítője hosszan elhúzta – keze erőtlennül lehanyatlott, és erejét veszítve képtelen volt folytatni az írást. A pilóta kis ideig tanulmányozta még a papírt, aztán kiszállt a kocsiból, bement a házba, és telefonálni kezdett. Az ügyeletes néhány másodpercen belül kapcsolta is a támaszpont hírszerzési főnökét.

– Jim, itt John Demartin...

– Szevasz. Olvastam, mi történt veled az éjjel. Hogy egyesek mit meg nem tesznek egy kis fűért... A szombati pecázás miatt hívtál?

– Nem. Az éjszaka történetek miatt.

– Igen? Mi a baj?

– Jim, én nem tudom, ki és mi volt az a fickó, de nem hiszem, hogy bármi köze lett volna a kábítószerhez. Pár perccel ezelőtt találtam a kocsiban egy feljegyzést, ami becsúszott az üléstámla alá. Jól összevázereződött a papír, de azért kivehető a szöveg. Hadd olvassam el neked.

– Pillanat, keresek egy tollat. Mondhatod!

Az őrnagy elolvasta a rövidítésekéből és számokból álló furcsa szöveget. – Szerinted van ennek valami értelme? – kérdezte, mikor befejezte.

– Lehetséges... – válaszolta a hírszerző tiszt, miközben még egyszer átfutotta a feljegyzést. – John, elmondanád, hogy pontosan mi is történt az éjjel? Az újságok beszámolóí elég elnagyoltak.

Demartin belefogott, és egyből azzal kezdte, hogy bár a szőke férfi kiválóan beszélt angolul, kiejtésén érezhető volt az idegen akcentus. – Hát ennyi – mondta, miután odáig ért, hogy az illető holtan összeesett a zöldségesbódénál.

– Szerinted tisztában volt vele, milyen súlyos a sebesülése?

– Ha ő nem is, én igen. Megpróbáltam lebeszélni a telefonálásról, de ragaszkodott hozzá, Valósággal könyörgött, Jim, és nem is annyira szóban, mint inkább a szemeivel... Sokáig nem fogom elfelejteni, ahogy rám nézett.

– Afelől viszont nem volt kétséged, hogy ha befejezte, vissza fog szállni a kocsiba.

– Nem. Vissza akart jönni, de valamiért nagyon fontos volt neki a telefon. Még amikor elesett, akkor is a készülék felé nyújtotta a kezét.

– Maradj a készülék közelében. Nemsokára visszahívlak.

A pilóta a helyére rakta a kagylót, s a hátsó teraszra és a kis úszómedencére néző ablakhoz lépett. A két gyerek vidáman hancúrozott a vízben, a felesége

pedig nyugágyban ülve éppen a Wall Street Journalt olvasgatta. Hálás volt neki ezért a jó szokásért, mert ez tette lehetővé számukra, hogy valamivel jobban éljenek, mint amennyit a fizetéséből megengedhettek volna maguknak. A telefoncsörgést meghallva gyorsan eljött az ablaktól, és felkapta a kagylót.

– Jim?

– Igen... John, megpróbálok minél világosabban fogalmazni, de lehet, hogy így sem lesz igazán érthető, amit mondok. Van nálunk egy fickó, akit Washingtonból kaptunk kölcsön, ő jobban ért ezekhez a dolgokhoz, mint én, és azt akarja...

– Mit akar? Mondd már!

– Égesd el a papírt, és feledkezz meg róla örökre!

A gyűrött öltönyt viselő CIA-ügynök a kagylót a füléhez szorítva benyúlt a sárga M&M-es zacskóba. – Megvan? – kérdezte Sharpoff, vagy ahogy közelebbi munkatársai ismerték, a Becsapós.

– Igen – válaszolta M. J. Payton. A hangja ideges és feszült volt, nyilván az információ hatására.

– Ha kíváncsi a véleményemre, a fickó azért használta a sürgős és a szigorúan bizalmas kifejezést, mert bízott benne, hogy a pilótának lesz elég esze, és inkább a támaszpont hírszerzőit hívja fel, és nem a zsarukat.

– Igen, és ő pontosan ezt tette.

– Az összekötőhöz akarta továbbítani az üzenetet azzal, hogy az küldje tovább a megfelelő személyhez.

– Az üzenet pedig úgy szólt, hogy egy bizonyos S kivégzése megtörtént.

– Van nekünk S kódjelű ügyünk?

– Nincs.

– Talán beszélni kellene a kábítószeresekkel.

– Nem!

– Miért?

– Azért, mert az üzenet eljut a címzetthez.

– Hogy érti ezt?

– A 301-es előhívó Marylandé, a számot pedig ismerem. A legszigorúbban titkos, és nem szerepel egyetlen telefonkönyvben sem.

Payton hátradőlt a karosszékében, és úgy érezte, tökéletesen meg tudja érteni a való világból a kábulatba menekülő alkoholistákat. Milyen groteszkül, milyen illogikusan logikus! A tanácsadó, akire minden elnök odafigyel, az az ember, akiről a nemzet vezetői tudják, hogy félelem és részrehajlás nélkül, a legteljesebb objektivitásra törekedve mindig a nemzet érdekét tartja szem előtt... A jövőre gondolva kiválasztott egy kevesek által ismert képviselőt, – akiről tudta, hogy van az életében valami, ami ámulatba fogja ejteni az országot. Bevezette a politikai élet labirintusába, megteremtette rá az alkalmat, hogy a sajtó felfigyeljen rá, s aztán gondoskodott arról, hogy a megdöbbentő történet napvilágra kerüljön, ámulatba ejtve a világ nagy részét. Hatalmas szököár támadt, s megállíthatatlanul sodorta magával a kiválasztott személyt...; egyenesen a Fehér Ház felé. Samuel Winters megszegte a szabályokat, s ami még ennél is rosszabb, ezzel számos ember halálát okozta. Mr. A nem az égből pottyant egy válság kellős közepébe. A szőke európai a tiszteletre méltó Samuel Wintersnek dolgozott.

A különleges tervezés főnöke a kagylóért nyúlt, és tárcsázni kezdett.

– Dr. Winters, itt Payton.

– Szörnyű nap volt, doktor, nem gondolja?

– Évek óta nem használom már ezt a címet.

– Kár. Maga kiváló tudós volt.

– Hallott valamit Mr. A-ról?

– Nem... Bár a figyelmeztetése sajnos tragikusan prófétainak bizonyult, nem volt rá oka, hogy újból jelentkezzen. Mint már mondtam is, Mitchell, a munkaadója, egy távoli ismerősöm javasolta neki, hogy engem hívjon fel. Sajnos az az érzésem, hogy néhányan sokkal többet feltételeznek rólam, mint amire valójában képes vagyok.

– Én is önön keresztül jutottam el az elnökhöz – jegyezte meg Payton, fájdalmasan becsukva a szemét a hazugság hallatán.

– Igen, ez igaz. A hír, amit öntől kaptam, megdöbbentő és félelmetes volt ugyanúgy, mint az, amivel Mr. A szolgált. Az ő esetében természetesen rögtön magára gondoltam. Nem voltam biztos benne, hogy Langfordnak, vagy az embereinek megvan a kellő szakértelmük...

- Nyilvánvaló, hogy nekem sem volt meg – vágott közbe MJ.
- Biztos vagyok benne,, hogy megtett mindent, amit csak tudott.
- Térjünk vissza Mr. A-ra, dr. Winters.
- Mi van vele?
- Meghalt.

A közlés után jó néhány másodperc beletelt, míg Winters döbbsen hangon megkérdezte: – Hogy mondta?

- Meghalt. Valakit pedig, akit ön S köznéven ismer, megöltek.
- Istenem! – kiáltott fel elszörnyedve az Inver Brass szóvivője. – Hogyan jutott ehhez az információhoz?
- Azt hiszem, ezt még önnek sem mondom meg.
- A szentségit! Én juttattam be Jenningshez! Rajtam keresztül érte el az Egyesült Államok elnökét!
- Igen, de azt nem árulta el, miért teszi, doktor. Egy szóval sem utalt rá, hogy mindez azért az emberért történik, akit maga kiválasztott – Evan Kendrickért.
- Nem! – tiltakozott minden erejét összeszedve Winters. – Ne avatkozzon ezekbe a dolgokba! Ezek nem tartoznak magára! Nem szegtünk meg semmilyen törvényt!
- Remélem, hisz is abban, amit mond, de sajnos akkor is téved. Ha igénybe veszi egy olyan ember képességeit, mint ez a maga európaija, akkor a módszereitől sem határolhatja el magát... Ezek között pedig szerepel a zsarolás útján történő politikai előnyszerzés, a törvényhozás tevékenységébe való beavatkozás, szigorúan titkos iratok eltulajdonítása, kormányzati alkalmazottak halálának és megnyomorításának az előidézése, ha indirekt módon is, és végül gyilkosság. Az S néven említett személyt megölték.
- Istenem...
- Igen, az ő szerepét próbálja meg eljátszani.
- Nem érti, miről van szó, Mitchell! Ezek a dolgok nem így történtek!
- Éppen ellenkezőleg! Pontosan így történtek.
- Mindazokról, amiket az előbb mondott, én semmit sem tudok. Higgyc el!
- Elhiszem. Nem azért alkalmazott hozzáértő profit, hogy magyarázatokkal untassa, hanem hogy szállítsa az eredményt.
- Az, hogy alkalmaztam, leegyszerűsítése a dolgoknak. Elkötelezett ember volt, aki úgy érezte, meg van a feladata az életben.
- Igen, nekem is ezt mondták – vágott közbe Payton. – Úgy hallottam, egy olyan országból jött, amelyiknek a népét megfosztották a lehetőségtől, hogy beleszóljon a kormányzásba.
- És mit gondol, nálunk mi történik? – kérdezte a korábbinál nyugodtabban, s a szavaiban rejlő állítást ezzel még jobban aláhúzva az Inver Brass vezetője.
- Tudom – válaszolta néhány másodperces hallgatás után MJ. – Most rakjuk össze a cserepekből a képet.
- A külügyminiszterrel és az egész küldöttséggel végeztek Cipruson. Ezeknek nincs lelkiismeretük, nem fontos számukra semmi, csak az, hogy egyre növeljék a hatalmukat, és a gazdagságukat... Én... mi nem akarunk semmit!
- Értem. Nem is kapnának, még ha akarnának sem.
- Ezért választottuk éppen őt, Mitchell. Sikerült találnunk egy nem mindennapi embert, aki értelmesebb annál, sem hogy be lehessen csapni, és túl becsületes ahhoz, hogy megvásárolható legyen. Ráadásul megvan az a képessége, hogy magára vonja az emberek figyelmét.
- Nem mondhatom, hogy rossz volt a választás, dr. Winters.
- Hát akkor? Most mi lesz?
- Meg kell oldani egy dilemmát – válaszolta Payton. – De ezúttal nem önnek, hanem nekem.

19.25. San Diego. Szorosán összeölelkezve álltak, majd Kalila kissé hátrahajolt, és a férfi szemébe nézve végigsimított a haján. – Képes leszel rá, drágám?

– Elfelejtetted, ja anisa, hogy tevékeny életem legnagyobb részét az arabokkal való alkudozással töltöttem?

– Azok üzleti tárgyalások voltak, s ha túloztál is néha, hazudnod nem kellett. Nem kényszerültél rá, hogy megvedd a hazugságodat olyan emberekkel szemben, akik már az első pillanattól kezdve gyanakvóan viselkednek.

– Gyanakvóak lesznek, az igaz, de mégis elkeseredetten hinni akarják majd, hogy igaz, amit mondok. Ezzel kettő-null a javunkra. Különben is, ha már láttam őket, és tudom, kicsodák, akkor, egy cseppet sem érdekel, mit hisznek rólam.

– Nem ajánlom, hogy így gondolkozz, Evan – Rasad elvette a férfi arcától a kezét, és arrébb lépett. – Amíg nem sikerül mindent lenyomozni, és cáfolhatatlan bizonyítékot szerezni, addig ugyanúgy fognak működni, mint eddig – aljasul, mocskos módszerekkel. Ha egy pillanatra is megsejtik, hogy csapdába akarod csalni őket, könnyen előfordulhat, hogy téged is a tengerparton találunk meg, vagy örökre eltűnsz valahol a Csendes-óceánban.

– Katar környéke és a cápák – bólintott Kendrick, mert eszébe jutott Bahrein és a Mahdi. – Valószínűleg igazad van. Felhívom az irodámat, és megmondom, hol töltöm a mai estét.

– Nem ma este fog sor kerülni rá, drágám. Aki aljas és mocskos módszereket alkalmaz, az nem feltétlenül ostoba. Vegyes társasággal fogsz találkozni. Lesznek ott néhányan a hivatalos stábból is, ebben biztos vagyok, s rajtuk kívül, mondjuk úgy, hogy a titkos kabinet tagjai. Tanácsadói szerepet betöltő régi barátok – ők azok, akikre te is vadászol. Őrizd meg a hidegvéredet, és próbáld meg minél meggyőzőbb lenni. Ne hagyd, hogy bármivel kizökkentsenek a szerepedből!

Evan a megcsörrenő telefonhoz ugrott, és felkapta a kagylót. – Megjött a limuzin – mondta. – Szürke, füstüveg ablakkal, ahogy az az alelnök hegyi rezidenciájához illik.

20.07. San Diego. Vállára vetett kétsoros zakóban, baljában fekete orvosi táskával a magas karcsú férfi átsietett a San Diegó-i nemzetközi repülőtér várócsarnokán. Egyenesen az árkád alatt várakozó taxikhoz ment, egy pillanatra megállt, majd az első kocsihoz lépett, és határozott mozdulattal kinyitotta az ajtót.

– Szabad? – kérdezte az újságját ölébe engedő sofőrtől, és már szállt is be az első ülésre.

– Egy óránál hosszabb utat nem vállalok, uram. Vége a napnak, megyek haza az ágyamba.

– Addigra végzünk.

– Hova?

– Fel a hegyekbe. Ismerem az utat, majd irányítom.

– Címet kérek, uram. Ez a szabály.

– Az Egyesült Államok alelnökének kaliforniai rezidenciája megfelel? –kérdezte kihívóan az utas.

– Címnek az is megteszi – mondta a megilletődés legkisebb jele nélkül a sofőr. Vadul a gázba taposott, a kocsi nekilódult, s a Délnyugat-Coloradóban dr. Eugene Lyons néven bemutatkozott férfi hátrazuhanva beleprésselődött az ülésbe. Tudomást sem vett a szándékos inzultusról, mert a benne tomboló düh minden hétköznapi benyomást elhomályosított. Még mindig képtelen volt megemésztetni, hogy rútul rászédtek, és nem fizették ki neki a pénzt, amiért pedig megdolgozott.

39.

A bemutatkozás rövid volt, és Kendricknek az a benyomása támadt, hogy a hallott nevek és címek nem voltak egészen pontosak. Következésképp minden arcot alaposan megnézett magának, mint a festő, akinek az a szándéka, hogy emlékezetből készítse el megrendelője portréját. Kalilának igaza volt, a hét ember vegyes társaságot alkotott, bár a két különböző csoportba tartozókat nem volt túl nehéz megkülönböztetni egymástól. Az alelnöki stáb évi harminc-negyvenezer dollárt kereső tagja nem úgy öltözködik és másképp is viselkedik, mint az, aki ennyi pénzt egy hétvége alatt elkölt Párizsban, vagy Divonne-ban. Úgy ítélte meg, hogy a hivatalos munkatársak vannak kisebbségben: három munkabérért dolgozó tanácsadó a négy külsővel, a titkos alelnöki kabinet tagjaival szemben.

Orson Bollinger alelnök közepes termetű, közepes testalkatú, közepesen középkorú és közepesen erős hangú férfi volt. Középszerű egyéniség benyomását keltette minden szempontból, az ideális másodikat, az életerős, energikus első mellett. A politikai túlélők közé tartozott, mert megértette, milyen iratlan szabályok érvényesek a második emberre, és évek során át szigorúan tartotta is magát ezekhez. Kendrick képviselőt melegen üdvözölte, és bevezette a könyvtárszámba, ahol emberei bőrhuzatú székeken, és mély, süppedős fotelekben ülve várakoztak.

– A drága Ardisra és Andrewra való tekintettel az idén nem tartottunk karácsonyi ünnepséget – magyarázta Bollinger. A főhelynek számító fotelbe telepedett, és Evannek is helyet mutatott maga mellett. – Micsoda tragédia! Gyors egymásutánban

elveszíteni két ilyen csodálatos, hazaszerető embert! Ardis egyszerűen képtelen volt tovább élni a férje nélkül. Ha látta volna őket együtt, maga is értené, mire gondolok.

A kegyeletteljes szavakat bólogatás és helyeslő morgás fogadta. – Tökéletesen értem, alelnök úr – válaszolta Kendrick szomorúra igazított hangon. – Mint valószínűleg tudja, néhány évvel ezelőtt Szaúd-Arábiában találkoztam Mrs. Vanvlanderennel. Nagyszerű asszony volt, végtelenül finom lélek.

– Nem, képviselő, ezt nem tudtam.

– Tulajdonképpen lényegtelen, csak az én számomra fontos ez az emlék. Soha nem fogom elfelejteni. Kivételes ember volt.

– Akárcsak az ön kérése ezzel a ma esti találkozóval kapcsolatban – vágott bele a kereveten ülő két hivatalos tanácsadó közül az egyik. – Mindannyian tudjuk, hogy Chicagóban kihívást akar intézni az alelnök úr ellen, de annak is tudatában vagyunk, hogy ez valószínűleg nem az ön kezdeményezése. Így van?

– Mint már délután elmondtam az alelnök úrnak, én is csak a múlt héten értesültem a dologról... Nem, valóban nem én kezdeményeztem. Más tervekkel foglalkoztam, amelyeknek semmi közük sincs a politikához.

– Akkor miért nem jelenti be egyszerűen, hogy nem kíván indulni a jelölésért? – kérdezte a kereveten ülő másik hivatalos tanácsadó.

– Nos, azt hiszem, a dolgok soha nem olyan egyszerűek, mint amilyeneknek látni szeretnénk őket. Nem lennék őszinte, ha azt mondanám, hogy nem találtam csábítónak a javaslatot. Az utóbbi öt napban a munkatársaim megszondázták egy kicsit az állami delegátusokat és a párt vezetőit, s arra a megállapításra jutottak, hogy nem is olyan rosszak az esélyeim a jelöltség elnyerésére.

– De épp az előbb mondta, hogy más terveket fontolgatott – szólt közbe egy galambszürke flanelnadrágot és aranygombos, tengerészkék blézert viselő testes férfi – nem fizetett alkalmazott volt.

– Ha jól emlékszem, azt mondtam, hogy foglalkoztam egyéb elképzelésekkel is. Egyelőre még semmi nem dőlt el.

– Mit akar közölni, képviselő? – kérdezte ugyanaz a tanácsadó, aki nem sokkal korábban azt javasolta, hogy Evan utasítsa vissza a jelölést.

– Ez az alelnök úrra és rám tartozik, nem gondolja?

– Valamennyien az én embereim – szólt mosolyogva Bollinger, és uralkodóinak szánt mozdulattal körbemutatott.

– Tökéletesen megértem, uram, de az én embereim nincsenek itt... hogy irányítsanak.

– Nem úgy néz ki, mint akinek különösebb irányításra lenne szüksége – jegyezte meg egy természetéhez képest túl öblös fotelben ülő alacsony pénzember-tanácsadó. – Láttam magát a televízióban. Elég határozottan képviselte a véleményét.

– Amit ugyanúgy nem tudok elhagyni, mint a zebra a csíkjait. Ezzel együtt is előfordulhat, hogy az ember megtartja magának a nézeteit, és nem kezdi őket hangosan hirdetni.

– Mivel kereskedik? – kérdezte a harmadik nem hivatalos tanácsadó, egy nyitott nyakú inget viselő, barnára sült magas férfi.

– Nem kereskedek semmivel – jelentette ki határozottan Kendrick. – Megpróbálok megvilágítani egy helyzetet, amiről eddig nem esett szó, pedig szerintem kellett volna, hogy essen.

– Ne sértődjön meg, fiatalember – kérte őszinte hangon Bollinger, miután rávillantotta szemét a tanácsadójára. – Senkinek nem áll szándékában megbántani. A kereskedés, az értékek szabad cseréje az egyik alappillére demokratikus rendünknek.

– Az ománi válság... Maszkat és Bahrein. Végül is ezek az alapvető okai annak, hogy magasabb politikai tisztségre szemeltek ki – az alelnök emberei mind a képviselőre néztek, Kendrick pedig látta a tekintetükön, hogy mohón várják az ománi mítoszt, a potenciális jelölt legerősebb fegyverét hatástalanító leleplezést. – Azért mentem Maszkatba – folytatta –, mert tudtam, ki áll a palesztin terroristák mögött. Ugyanazt a taktikát alkalmazta, mint velem szemben, amikor a vállalatomat kiszorította az üzletből, és milliókat rabolt el tőlem.

– Bosszút akart állni? – kérdezte az aranygombos blézert viselő nem hivatalos tanácsadó.

– Bosszút? Egy frászt! Vissza akartam és még mindig vissza akarom szerezni a vállalatomat. A körülmények hamarosan ismét kedvezőek lesznek, és én vissza akarok menni, hogy megszerezem azt a profitot, amit akkor nem tudtam.

Egy pirospozsgás arcú, erős bostoni kiejtéssel beszélő férfi, a negyedik titkos tanácsos szólalt meg: – Vissza akar menni a Közel-Keletre?

– Nem oda, hanem a Perzsa-öböl államaiba – nagy különbség. Az Emírségek, Bahrein, Katar, Dubai – ezek mások, mint Libanon, Szíria Vagy Kadhafi Líbiája. Európában már elterjedt a híre, hogy hamarosan fellendülés várható a beruházási piacon, és én is ott akarok lenni, amikor elkezdődik.

– Eladta a vállalatát – mondta a magas, erősen leburnult férfi.

– Erősen leszállított áron, ötször annyit ért, mint amennyit kaptam érte. Ezzel együtt sincsenek igazán nagy problémáim. A nyugatnémet, a francia és a japán tőkével szemben kezdetben persze lehetnek gondjaim, de a kapcsolataim vannak olyan kiterjedtek, mint bárkié. Ugyanakkor... – Kendrick elmondta mindazt, amit magában előre megfogalmazott, érintette az ománi, a bahreini, az Abu Dzabi-i és a dubai uralkodóházakhoz és miniszterekhez fűződő szoros kapcsolatait, s megemlítette az ománi válság idején Maszkatban és Bahreinben tőlük kapott segítséget. Aztán, amilyen váratlanul kezdte, ugyanolyan hirtelen abba is hagyta. Eleget mondott, hogy felkeltse az érdeklődésüket, ennél több már sok lenne.

A könyvtárszobában ülők összenéztek, s az alelnök szinte észrevehetetlen bólintására a tengerészkék blézert viselő testes férfi vette át a szót: – Úgy látom, a tervei megalapozottak. Mit kezdene maga egy állással, ami mindössze évi százötvenezeret hoz a konyhára, de együtt jár egy csomó társadalmi kötelezettséggel? Végül is maga nem politikus.

– Figyelembe véve a koromat, a tisztség akár még vonzó is lehet. Öt év múlva még mindig csak a negyvenes éveimben tartok, s ha holnap elkezdem, akkor is beletelik két, de az is lehet, hogy három évbe, amíg ismét sikerül beindítanom a régi formában az üzletet. Ha viszont beszállok a választásokba, akkor valószínűleg el is nyerem a jelölést – ez nem az ön bírálata akar lenni, alelnök úr, egyszerűen csak jelzem a média hatalmát.

Bollinger emberei egymás szavába vágva vitatkozni kezdtek, és az alelnök kénytelen volt kézfelemeléssel csendre inteni őket. – És aztán, képviselő? – kérdezte nyugodt hangon.

– Nos, azt hiszem, elég világos a dolog. Senki számára sem kétséges, hogy bár lehetnek problémái a szenátussal, Jennings meg fogja nyerni a választást. Ha olyan szerencsés lennék, hogy vele együtt indulhatok, akkor letölteném az alelnöki időmet, s nagyobb nemzetközi befolyással és – igen, őszinte leszek – nagyobb pénzügyi lehetőségek birtokában kerülnék ki belőle, mint amilyenre egyébként számíthatok.

– Ez a legelítélendőbb módja annak, hogy valaki a köz bizalmát önös érdekeinek a szolgálatába állítsa, képviselő! – kiáltott fel türelmét veszítve az egyenes támlájú széken kollégái mellett ülő harmadik hivatalos tanácsadó.

A nem hivatalosak hallgattak, de tekintetükön látszott, hogy mélyen elgondolkodtatta őket Kendrick kijelentése.

– Tájékozatlanságból fakadó megdöbbenéssel elszólásnak tekintem, amit mondott.

Ha nem így volna, kénytelen lennék sértésnek venni – jegyezte meg Evan. – Én pusztán egy nyilvánvaló tényt közöltem, mert szeretnék teljesen őszinte lenni az alelnök úrral, akit mélyszégyenben tisztellek. Amit mondtam, az igaz, ezek a dolgok együtt járnak magával a tisztséggel. Ez azonban távolról sem jelenti azt, hogy, aki ezt a posztot betölti, ne teljesítené teljes odaadással a nemzettel szemben vállalt kötelezettségeit. Bármilyen előnyök is járnak ezzel – legyen az a nyilvánosság, a nagyvállalati igazgatótanácsi tagság, vagy éppen az elegáns golfpartikra szóló meghívás –, azokat semmiképpen sem nyerheti el egy olyan ember, aki fél vállról veszi a feladatait. Bollinger alelnökhöz hasonlóan én sem tartozom ezek közé.

– Tökéletesen igaza van, Evan – szólalt szelíden az alelnök, és gyors, gyilkos pillantást vetett a munkatársára. – Tartozik egy bocsánatkéréssel!

– Bocsánatot kérek – mondta engedelmesen a fiatalember. – Önnek természetesen igaza van. Mindez együtt jár a tisztséggel.

– Annyira azért nem kell mentegetőznie – válaszolt mosolyogva Kendrick. – A főnök iránti lojalitás nem szégyellnivaló dolog. Ha kiderül, hogy feketeöves, akkor jobb lesz minél előbb elhúzni a csíkot – fűzte hozzá Bollingerhez fordulva, és tréfával oldva fel a feszültséget.

– Teljesen ártalmatlan, csak pingpongozik – mondta nevetve a kereveten ülő idősebb tanácsadó.

– A pontokat viszont szereti, még csalni is képes értük – fűzte hozzá a melléte

ülő társa.

– Egyébként – folytatta Evan, és kis szünetet tartva megvárta, míg a többnyire kényszeredett nevetés elül – komolyan mondtam, hogy teljesen őszinte akarok lenni önhez, alelnök úr. Valóban ezek azok a dolgok, amiken mostanában gondolkodom. Négy, csaknem öt évre kiestem az üzleti életből, amelyben pedig igazán keményen megdolgoztam a pozíciómért. Egy örült gyilkos állt az utamban, és rákényszerültem, hogy eladjam a vállalatomat, mert az emberek kezdtek félni attól, hogy nekem dolgozzanak. Ő azóta meghalt, és a körülmények is megváltoztak. Kezd helyreállni a normális helyzet, de sajnos az európai konkurencia megerősödött. Belevágjak-e ismét, a jelenlegi lehetőségeim birtokában, vagy aktívan kapcsolódjak bele a kampányba, és ha győzök, használjam ki mindazt, amit a tisztség nyújt viselője számára? Másrészt, megéri-e az újabb néhány év, a rengeteg idő és energia, amit ennek a pozíciónak a betöltése igényel?... Ezek azok a kérdések, amelyekre meg kell találnom a választ. Remélem, megérti a gondomat.

Ekkor hangzottak el azok a szavak, amelyekre Kendrick mindvégig legjobban vágyott.

– Azt hiszem, a munkatársainak már régen lejárt a munkaidejük, Orson – szólalt meg a kigombolt nyakú inget viselő magas, vékony férfi. – Én persze szívesen beszélgetnék még egy kicsit.

– Igen, igaza van – mondta az alelnök, és hivatalos stábjának a tagjaihoz fordult: – Ardis halála miatt már kora reggel talpon voltak. Menjenek haza, fiúk és töltsék együtt a karácsonyt a családjukkal... Tudja, Evan, az Air Force 2-vel az összes feleséget és gyereket áthozattam Keletről, hogy a családok együtt lehessenek.

– Ön nagyon figyelmes, alelnök úr.

– Figyelmes? Fenét! Mi van, ha mégis kiderül, hogy feketeövesek... Oszlás, fiúk! Holnap és holnapután ünnep, így, hacsak a ruszkiak le nem bombázzák Washington, három nap múlva találkozunk.

– Köszönjük, alelnök úr.

– Végtelenül kedves, uram.

– Maradhatunk még, ha óhajtja – közölte a harmadikként felálló, legidősebb tanácsadó.

– Nem fél, hogy a kollégái agyonverik, ha ilyeneket mond? – kérdezte a többiekre nézve Bollinger. – Szó sem lehet róla! Kifelé menet szóljanak az inasnak. Azt hiszem, szívesen innánk egy kis konyakot, miközben megoldjuk a világ nagy problémáit.

Ne Hallj, Ne Láss és Ne Beszélj, mintha ütemre menetelt volna, libasorban elhagyta a szobát. Mikor becsukódott mögöttük az ajtó, a tengerészkék blézeres – bár a pocakjától ez kissé nehezen ment neki

– előrehajolt a fotelben, és megkérdezte: – Őszintén akar beszélni, képviselő? Valóban őszintén és nyíltan? Rendben van, mi is ezt akarjuk.

– Ezt nem egészen értem, Mr... elnézést, nem értettem tisztán a nevét.

– Hagyja ezt a hülyeséget! – figyelmeztette a pirosposzgás bostoni.

– A D. C. politikusait bolonddá teheti – szólt az öblös fotelben szinte elvesző, apró kis ember –, de mi üzletemberek vagyunk, akárcsak maga, Kendrick. Maga ajánl valamit, és lehet – persze csak lehet –, hogy mi is tudunk valamit ajánlani.

– Hogy tetszik önnek Dél-Kalifornia, képviselő? – kérdezte jó hangosan a magas, napbarnította férfi, mert belépett az elegáns szmokingot viselő inas.

– Meggondoltuk magunkat. Menjen csak – igyekezett minél előbb megszabadulni tőle Bollinger.

– Elnézést, uram, üzenetet hoztam – az inas egy jegyzettömből letépett lapot nyújtott oda az alelnöknek.

Bollinger átfutotta az írást, és arca előbb vörösre vált, majd elsápadt. – Mondja meg neki, hogy várjon! – adta ki az utasítást, s miután az inas távozott, nyugalmat erőltetve magára körbepillantott: – Hol is tartottunk?

– Az árnál – válaszolta a pirosposzgás. – Végül is erről beszélünk, nem, képviselő?

– Ez így túl nyersen hangzik – válaszolta Evan –, de így is lehet fogalmazni.

– Talán jobb, ha tudja – jegyezte meg az apró termetű, beesett arcú férfi –, hogy befelé jövet néhány nagyon erős érzékelőn haladt át. Lehet, hogy túl nagy adag sugárzást kapott, de legalább biztosak lehetünk benne, hogy nincs magánál magnetofon vagy fegyver.

– Eszembe sem jutott ilyesmit hozni magammal.
Mintha természetével, szembetűnő testi erejével akarna hatást gyakorolni a jelenlévőkre, a magas, nyitott gallérú férfi felállt, és kihúzta magát. – Az előbb a német, a francia, a japán tőkéről beszélt – emlékeztette korábbi szavaira Kendricket. – Milyen magasak a hullámok?
– Nem értek a hajózáshoz. Beszéljen egy kicsit világosabban!
– Mivel kell szembenéznie?
– Pénzügyileg? – kérdezte Evan, és kis szünetet tartva lassan megcsóválta a fejét. – Semmi olyasmivel, amit ne tudnék kezelni. Hét- vagy tízmilliót le tudok tenni ha kell, és a hitelfelvételi lehetőségeim se rosszak... igaz, a kamatok óriásiak.
– Tegyük fel, hogy kamatterhek nélkül jutna hozzá jelentősebb hitelhez – ajánlotta a pirospozsgás.
– Uraim! – vágott közbe Bollinger. Felpattant a fotelból, és látva, hogy távozni akar, a többiek is azonnal követték a példáját. – Van egy sürgős ügy, amit el kell intéznem. Ha bármire szükségük van, csak szóljanak az inasnak.
– Mi sem maradunk sokáig, alelnök úr – válaszolta Evan. Nyilvánvaló volt számára, hogy Bollinger fedezni akarja magát, és ezért nem vesz részt a beszélgetés hátralévő részén. – Mint már mondtam, a problémámat csak magam tudom megoldani. Nem akartam mást, mint őszintén elmondani önnek, milyen dilemma előtt állok.
– Nagyon köszönöm, hogy így döntött, Evan. Nézzen be hozzám, mielőtt elmegy. Az irodámban leszek.
Az Egyesült Államok alelnöke távozott, pénzügyi támogatói pedig mint a sakálok a prédát, úgy vették körbe a coloradói képviselőt. – Térjünk a lényegre, fiú! – kezdte a magas.
– Szerencsére nem vagyok a rokona, és nem szeretem a bizalmaskodást!
– Nagy Tom mindig így beszél – védte meg társát a pirospozsgás. – Nem akar bántani vele senkit.
– Ezzel együtt megválogathatná a szavait, ha a képviselőház egy tagjával beszél.
– Ne hülyéskedjen, képviselő! – legyintett a világoskék blézeres.
– Nyugalom – mondta az alacsony, beesett arcú, és visszaült a természetéhez képest túlméretezett fotelbe. – Mindannyian ugyanazért vagyunk itt, és azt hiszem, felesleges, hogy különösebben udvariaskodjunk egymással... Azt akarjuk, hogy kiszálljon, Kendrick! Kell ennél világosabban fogalmaznom?
– Ha már elszánták rá magukat, akkor nem ártana.
– Rendben. Ahogy mondani szokták, beszéljünk őszintén, az semmibe sem kerül... Mi egy olyan politikai filozófiát képviselünk, ami legalább olyan legitim, mint a magáé, de mivel mi ebben hiszünk, elvben jobbnak is gondoljuk másokénál. Nézetünk szerint az országnak sokkal inkább a védelemre kell berendezkednie, mint azt maga hirdeti.
– Én is hiszek a szilárd védelemben – ellenkezett Evan. – Elutasítom viszont a költségvetést felemésztő, túlságosan is a támadásra berendezkedő rendszert, amelyben a kiadások negyven százalékát értelmetlenül elpazarolják.
– Tökéletesen igaza van – értett egyet Kendrickkel gnómszerű vitapartnere. – Arra való a piac szabályozó szerepe, hogy ezeket a tévedéseket ki lehessen küszöbölni.
– Igen, de közben milliárdok mennek veszendőbe.
– Természetesen. Csak akkor történhetne másképp, ha olyan kormányzási rendszert vezetnénk be, amely nem engedi érvényre jutni a piaci csőd malthusiánus törvényeit. Verseny, Kendrick képviselő, verseny! Ez az, ami a legfontosabb!
– Nem szabad megakadályozni, hogy a gépezet tovább működjön – állapította meg a pirospozsgás.
– Hallotta?! – csatlakozott társaihoz az aranygombos blézert viselő. – Nem állhatunk le, amíg olyan erők nem leszünk, hogy egyetlen szovjet vezetőnek se jusson eszébe a csapásmérésnek még a gondolata sem.
– Miért hiszik, hogy bármelyikük is komolyan gondolna a civilizált világ felrobbantására.
– Azért, mert marxista fanatikusok! – jelentette ki határozottan a napbarnított arcú.
– Azért, mert ostobák – javította ki a fotelbe süppedő apró társa. – Az ostobaság világméretű tragédiát idézhet elő, és csupán a legerősebb és a legokosabb marad életben... A szenátusban és a képviselőházban meg tudunk birkózni az ellenfeleinkkel, képviselő, de a kormányzatban már nem. Nem

engedhetjük meg, hogy ott a bírálóink kerüljenek túlsúlyba. Elég világosan fogalmaztam?

– Valóban azt hiszik, hogy fenyegetést jelentek magukra nézve?

– Természetesen. Az emberek odafigyelnek magára, és amit maga – mellesleg nagyon meggyőzően – mond, az nem egyezik meg a mi érdekeinkkel.

– Az előbb mintha arról beszélt volna, hogy tiszteletben tartja a piaci verseny szabadságát.

– Hosszú távon igen, de rövid távon látom a veszélyét, hogy a túlzott ellenőrzés hátráltatja az ország védelmének az erősítését. Nem olyan időket élünk, amikor megengedhetnénk magunknak, hogy a fürdővízzel együtt a gyereket is kiöntsük.

– Ami lefordítva gondolom, azt jelenti, hogy nem mondhatnak le a profitról.

– Az együtt jár a munkánkkal, mint azt előbb ügyesen el is magyarázta az alelnöknek... Járja csak a maga útját, képviselő! Építse fel ismét a karrierjét Délnyugat-Ázsiában.

– Miből? – kérdezte Evan.

– Kezdjük mondjuk egy ötvenmillió dolláros hitelkerettel, amit a zürichi Gemeinschaft Bank bocsát a rendelkezésére.

– Meggyőzően hangzik, amit mond, de ezek csak szavak. Ki fogja vállalni a kezességet?

– A Gemeinschaft tudja, és el is fogadja. Magának nem kell tudnia róla.

Ez volt az, amit Kendrick hallani akart. Ha az amerikai kormányzat teljes súlyával nyomást gyakorol a terroristákat foglalkoztató emberekkel kapcsolatban álló zürichi bankra, azzal még a svájci banktitok által előírt hallgatást is meg lehet törni.

– Harminchat óra múlva ellenőrzöm a hitelkeret megnyitását – mondta Evan, és felállt. – Elegendő lesz ennyi idő önöknek?

– Több is, mint elegendő – válaszolta a nagy fotelben ülő apró ember. – Ha megkapta a visszaigazolást, lesz olyan kedves és elküldi Bollinger alelnöknek annak a táviratnak a másolatát, amelyet Chicagóba küld, elutasítva benne, hogy a nevét akár csak fel is vessék a jelöléssel kapcsolatban.

– Jó éjszakát, uraim – Kendrick körbenézve bólintott, és kiment a könyvtárszobából.

A folyosón egy izmos, fekete hajú, zakója hajtókáján a titkosszolgálat zöld jelvényét viselő férfi állt fel közeledtére egy nagy szárnyas ajtó melletti székeről. – Jó estét, képviselő – köszöntötte Kendricket, és közelebb lépett hozzá. – Megtiszteltetés lenne számomra, ha kezet foghatnék önnel, uram.

– Nagyon kedves.

– Köt bennünket a titoktartás, és nem beszélhetünk arról, ki jár itt – folytatta a férfi, és megragadta Evan kezét –, de azt hiszem, most az egyszer meg fogom szegni a szabályt az édesanyám kedvéért. New Yorkban él, és talán el sem hiszi, de meggyőződése, hogy önből pápát kellene csinálni.

– Nem hiszem, hogy a Kúria alkalmasnak találna rá... Az alelnök megkért, hogy nézzek be hozzá, mielőtt elmegyek. Azt mondta, az irodájában lesz.

– Igen, valóban itt van, és szerintem nagyon fog örülni, ha bemegy hozzá. Egy rettenetesen dühös ember van nála. Olyan felháborodott volt, amikor megérkezett, hogy legszívesebben megmotoztam volna, hátha maradt nála valami, amit a detektorok nem vettek észre. A táskáját mindenesetre lerakattam vele, mielőtt beengedtem.

Evan a szék mellett álló, kitömött, fekete orvosi bőrtáskára nézett, és egyből tudta, hogy látta már valahol. Emlékezetében képek villantak fel – egy másik, kőfalú folyosó, egy másik ajtó, egy készséges, talán túlságosan is készséges mosolyú férfi, egy orvos, aki szelíden közölte, hogy csupán egy kis vért akar venni.

– Megkérhetném, hogy nyissa ki az ajtót? – mondta fojtott hangon, elszorult torokkal Kendrick.

– Előbb kopognom kell, képviselő úr...

– Ne, kérem!... Tegye, amit mondok...

– A Vipe... az alelnök úr dühös lesz rám, uram. Először mindig kopognunk kell.

– Nyissa ki az ajtót! – szólt rá halkan, de nagyon határozottan a titkosszolgálatból kirendelt testőre Evan. – Vállalom a felelősséget.

– Persze, természetesen. Ha bárkinek joga van hozzá, akkor önnek feltétlenül.

A nehéz ajtószárny halkan kinyílt, és már hallani is lehetett Bollinger felháborodott hangját: – Amit maga mond, az egyszerűen felháborító... Tessék, mi az?!

Kendrick belépett, és kővé dermedten bámult a riadt "dr. Eugene Lyons"-ra.
– Maga! – üvöltötte, és előrenyújtott kézzel átszáguldott a szobán. – Maga miatt fog meghalni! Maguk ítélték halálra!
Karok fonódtak köréje, hatalmas ütés csattant az arcán, és erős ujjak mélyedtek a szemébe. A fájdalom valósággal letaglózta, de még így is hallotta maga körül az izgatott kiáltásokat.
– Elkaptam.! Nem engedhetjük el! – Csukják be az ajtót!
– Gyorsan a táskámat!
– Senkit ne engedjenek be!
– Jézusom, mindent tud!
– Mit csináljunk?!
– ...ismerek olyanokat, akik el tudják intézni a dolgot!
– Ki az ördög maga?
– Valaki, aki még nem mutatkozott be... Vipera.
– Már hallottam ezt a sértő nevet. Ki maga?
– Az, aki most átveszi a parancsnoklást.
– Jézusom...
A hangok megszűntek, s már nem volt körülötte semmi, csak a mindent elborító sötétség.

40.

Előbb csak a szelet és az arcába csapódó vízpermetet érezte, majd a hullámozást, s végül a széles, testét a hajó nyitott fedélzetén lévő székhez rögzítő hevedereket is. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy a tálban van, arccal a fehéren tajtékzó nyomdokvíz felé. Megfordult, és váratlanul szembe találta magát a titkosszolgálati emberrel, akinek New Yorkban élő édesanyja szentül hiszi, hogy belőle pápát kellene csinálni... és aki hangosan kijelentette, hogy ő veszi át az irányítást. A férfi szintén egy mélytengeri horgászathoz használt fedélzeti székben ült, de őt csak egy heveder védte attól, hogy a hajó imbolygása miatt kizuhanjon belőle.
– Felébredt, képviselő?— kérdezte udvariasan.
– Mit csináltak velem? – kérdezte felháborodottan Kendrick, és hasztalan próbált meg kibújni a hevederek alól.
– Elnézést a kényelmetlenségért, de nem akartuk, hogy a tengerbe zuhanjon. Kicsit erős a hullámozás, de nem akartuk bevinni. Gondoltuk, jobb, ha a friss levegőn marad.
– Elkábítottak, maga csirkefogó, és akaratom ellenére hoztak ide! Elraboltak! A munkatársaim az irodámban tudják, hova mentem... húsz évet kapnak ezért a disznóságért! Azt a csirkefogó Bollingert alkotmányos vád alá helyezik, és elküldik a...
– Hagyja ezt! – tiltakozott a kezét felemelve a férfi. – Félreérti a helyzetet, képviselő. Senki nem kábította el, csupán egy nyugtatót kapott. Nem tudom, mi ütött magába, de mintha megőrült volna. Nekiment az alelnöknek, akár meg is ölhetné volna...
– Meg is fogom ölni! Hol az orvos?!
– Miféle orvos?
– Mocskos, hazudozó szemét! – üvöltötte Kendrick, majd hirtelen elnémult, mert egy újabb ötlet jutott az eszébe. – A limuzin, a sofőr! Ő tudja, hogy nem jöttem ki a rezidenciáról.
– Már hogyan távozott volna. Nem érezte igazán jól magát, ezért nem sokat beszélt, s magán volt a napszemüvege, de nagyon bőkezű borravalót adott. A hajó mély hullámvölgybe került, Evan pedig önkéntelenül is előrekapta a fejét, és tekintete végigsiklott a ruházatán. Vastag kordnadrágot és durva szövésű vászoninget viselt... nem a saját ruhája volt rajta. – Gazemberek! – üvöltötte.
– A szállodánál, amikor ki kellett szállnom a kocsiból...
– Sajnálatos, de nem a szállodához vitette magát. Szólt a sofőrnek – mást, azt hiszem, nem is mondott –, hogy tegye ki a Balboa parknál, mert találkozója van valakivel, s utána taxival megy haza.
– Elvették a ruhámat, hogy fedezzék magukat! Mocskos bérgyilkosok!
– Változatlanul félreérti a helyzetet, képviselő. Csak önt védjük, senki mást. Nem tudjuk, mit szipózott, vagy mit nyomott az ereibe, de mint a nagyapám mondaná, pazzo lett, teljesen megőrült. Gondolom, érti?
– Nagyon is jól értem!

– Akkor azzal is tisztában van, hogy ilyen állapotban nem engedhettük emberek közé.

– Va bene, maga mocskos maffiózó! Hallottam, amikor átvette az irányítást... ismerek olyanokat, akik el tudják intézni a dolgot – ezt mondta.

– Én nagyon sokra tartom magát, képviselő, de bántanak ezek az olaszokkal szembeni általánosítások.

– Mondja ezt a New York-i szövetségi ügyésznek!

– Nem tudom, miért van ennyire felháborodva, amikor többen is látták a Balboa parkban, s ha kérdezik őket, meg fogják mondani, hogy bement a Balthazarba.

– Hova?

– Egy kávézóba, a Balboa-ban. Elég sok egyetemista jár oda, a világ legkülönbözőbb részeiről érkeztek, de a többségük a Földközi-tenger mellékéről. Tudja, olyanok, akiknek a családja Iránból, Szaúd-Arábiából, Egyiptomból... meg egy Palesztinának nevezett helyről települt át ide. Néha kiborul náluk a bili vagy a kávéscsésze, ha úgy jobban tetszik, s a rendőröknek kell kimenniük, hogy elvegyék tőlük a pisztolyokat és a késeket. Sajnos elég vehemensek ezek a fiúk.

– Engem pedig láttak bemenni, és természetesen lesznek, akik megerősítik, hogy ott jártam.

– Soha senki nem kérdőjelezte meg az ön bátorságát, képviselő. A legveszélyesebb helyekre is kész elmenni, hogy megtalálja a megoldást. Ománba, Bahreinbe... még az Egyesült Államok alelnökének a házába is.

– Csapja hozzá a megvesztegetést is a számlájához, maga szemét!

– Álljon meg a menet! Semmi közöm ahhoz, hogy maga mit keresett Viperánál. Én mindössze néhány szívességet teszek, amelyek nem szerepelnek a szolgálati kötelességeim között.

– Mert maga ismer olyanokat, akik különböző dolgokat el tudnak intézni! Például olyasmit, hogy a ruhámat viselve és a kocsimat használva elvitessék magukat a Balboa parkba. Esetleg olyanokat, akik vállalják, hogy feltűnés nélkül kicsempésszenek Bollinger rezidenciájáról.

– Egy magánmentőszolgálat igazán jó szolgálatokat tehet, ha valamelyik vendég hirtelen megbetegszik, vagy túlادagolja magának a kábítószer.

– Biztosan akad olyan is, aki vállalja, hogy magára vonja a személyzet vagy az arra ögyelgő újságírók figyelmét.

– Az én barátaimhoz általában sürgős esetekben szoktak fordulni, uram. Mi örömmel segítünk, ahol csak tudunk.

– Megfelelő árért, természetesen.

– Természetesen... fizetnek, képviselő, és nem is keveset.

– A szolgáltatásban a gyors hajó és a hozzáértő hajóskapitány is benne van?

– Olyasmit nem szoktunk felszámítani, ami nem a miénk – válaszolta szerényen mosolyogva a maffia embere. – A felszerelés az övék. Vannak dolgok, amiket az ember jobb, ha maga végez el, különösen, ha az Államok és Mexikó közötti, órhajóktól hemzsegő vizeken kell csinálni. Van, akinek ez megy jobban, van, akinek az, ha érti, mire gondolok.

Kendricknek hirtelen olyan érzése támadt, mintha lenne valaki a közelükben, de hiába nézett körbe, senkit sem látott. Tekintete véletlenül felsiklott a parancsnoki híd mögötti, teraszhoz hasonló kis pihenőre, és észrevette az árnyékba visszalépő alakot. A magas, erősen leburnult pénzember volt az Bollinger könyvtárából.

– Az alelnök összes vendége a fedélzeten van? – kérdezte, mert látta, hogy a maffiózó pillantása is követi az övét.

– Miféle vendégek?

– Dörzsölt fickó maga, Luigi.

– Nincs itt más, csak a kapitány és egy matróz. Korábban soha nem láttam őket.

– Hova megyünk?

– Hajókázni-

A hajó siklása érezhetően lelassult, és a parancsnoki hídról erős reflektor fénykévéje hasított bele az éjszakába. A maffia embere kioldozta magát, és lement a főfedélzet alatti kabinba. Evan hallotta, hogy feltehetően rádión beszél valakivel, de a szél és a hullámok zaja miatt egy szót sem értett abból, amit mondott. Néhány perc múlva a férfi visszatért, és egy 45-ös Colt volt a kezében. Kendricknek eszébe jutottak a Katar környéki vizekben hemzsegő cápák, és rémületén erőt véve azon gondolkodott, vajon a világ túlsó végén egy másik Mahdi fogja-e végrehajtani a több mint egy évvel korábban Bahreinben kimondott halálos ítéletet. Ha így lesz, döntötte el magában, ugyanazt teszi, amire

Bahreinben készült: harcolni fog. Jobb, ha egy golyó zúzza szét a koponyáját, mintha a Csendes-óceán emberevő fenevadjai tépik darabokra.

– Megérkeztünk, képviselő – szólt rá udvariasan a maffiózó.

– Hova?

– Az ördög tudja. Valami szigetre, azt hiszem. Kendrick lehunyta a szemét, hálát rebegett, maga sem tudta, hogy kinek, és ismét nyugodtabban kezdett lélegezni. Omán hőse egyszerűen gyáva, állapította meg magában. Félt a haláltól, s ha Kalilára gondolt, a félelem csak még erősebb lett benne. Hosszú idő után végre megtalálta a szerelmet és minden perc, amivel tovább élt, újabb reményt öntött belé.

– Ahogy elnézem magát, nemigen van szüksége erre a mordályra – mondta a maffiózónak, és fejével a revolver felé bökött.

– Most kioldozom, de vigyázzon, mert ha csak egy elhamarkodott mozdulatot is tesz, nem ér ki a partra. Capisce? – kérdezte a banditából lett titkosszolgálati ember.

– Molto bene.

– Ne rám haragudjon, én csak azt teszem, amit mondtak. Ha az ember szolgáltatást nyújt, az észszerűség határain belül teljesíti az utasításokat.

Evan érezte, hogy meglazulnak a karját és lábát leszorító hevederek. Felállt és megrázta a tagjait, hogy helreálljon bennük a vérkeringés.

– Csak nyugalom! – szólt rá a testőr, és hátrább lépve Kendrick fejének irányozta a 45-ös Coltot.

– Próbáljon meg ennyi ideig egy székbe szíjazva Ülni és utána egyenesen járni!

– Jól van, jól van. Tőlem akár görbén is járhat, csak menjen oda a korláthoz, a lépcsőhöz. Ott lesz a kiszállás.

A hajó ívet írt le, majd odasíklott a körülbelül harminc méter hosszú móló mellé, amelynek másik oldalán már három hajó állt – mindegyik kisebb és szemmel láthatóan gyorsabb járású, mint az övék. A dróthálóval bevont lámpák fényében két alak tűnt fel, és elkapták, vascövekekre tekerték a hajóról kidobott rögzítőköteleket.

– Kifelé! – szólt rá a maffiózó Kendrickre, miután a hajó mozgása megszűnt.

– Szeretném személyesen megköszönni a kapitánynak a biztonságos és kellemes utazást...

– Nagyon vicces – vágott közbe az átállt titkosszolgálati ügynök –, de tartogassa az ilyesmit a híradóknak, és mozogjon! Nem fog találkozni senkivel.

– Akar fogadni, Luigi?

– Akarja, hogy szétlőjem a tökét? Különben sem Luiginak hívnak.

– Mit szólna akkor a Reginaidhoz?

– Kifelé!

Evan kilépett a mólóra, és nyomában a maffiózóval elindult a meredeken emelkedő, a sziget belsejébe vezető kőlépcső felé. Két, az út mellett álló, kézzel, de hibátlanul megfestett tábla között haladtak el; az egyikén spanyolul, a másikon angolul szerepelt ugyanaz a figyelmeztető szöveg:

PASAJE A CHINA

PROPIEDAD PRIVADA

ALARMAS

KÍNAI ÁTJÁRÓ

MAGÁNTÉRÜLET RIASZTÓK

– Álljon meg! – hallotta az utasítást. – Nézzen előre, és ne forduljon hátra! – futó léptek zaja hallatszott, majd angolul, de erős spanyol akcentussal elsuttogott szavak – utasítások. – Oké – szólalt meg ismét a maffiózó. – Menjen fel az ösvényen, és kanyarodjon rá jobbra az első útra... Ne forduljon meg!

Evan nem tehetett mást, nehézkesen elindult a meredek emelkedőn; a hosszú ideig tartó ülésben elgémberedett lábai csak nehezen engedelmeskedtek akaratának. A kövel kirakott ösvényt megvilágító lámpák halvány fényében amennyire csak lehetett, megpróbálta felmérni a környéket. Az aljnövényzet sűrű volt, s a bozótból kúszónövényekkel benőtt ágú magas fák emelkedtek ki mindenfelé. A bokrokat az út mindkét oldalán derékmagasságig visszavágták, s azok így szinte egybefüggő falat alkottak. Minél távolabb jutottak a kikötőből, minél messzebb maradtak mögöttük a lámpák, annál erőteljesebben hatoltak el tudatáig a hangok. Hallotta a szikláknak csapódó hullámok zaját, de hogy melyik irányból jönnek, azt nem lett volna képes megmondani. Valószínű, hogy a sziget nem túl nagy...

A földhöz közel elhelyezett világítótestek sora váratlanul kettévált, s az egyik ág egyenesen előre, a másik pedig élesen elkanyarodva jobbra tartott. Kendrick

ezt az utóbbi lámpasort követte. Az út már nem emelkedett tovább, mert kint a bokrokon túl látszó árnyékokból meg tudta ítélni, mélyen bevágták a kétoldalt meredeken emelkedő domboldalba. Egy kanyar után hirtelen jól megvilágított pálmafákat és bokrokat pillantott meg, s közöttük egy házat, annak az ablakain áradt ki a fény. Volt benne valami különös, de csak akkor jött rá, mi az, amikor közelebb ért hozzá. Az ajtó két oldalán lévő ablakok legalább négy hüvelyk vastag, domború üvegből készültek, azok sokszorozták meg az odabent égő lámpák fényét. Áthatolhatatlannak látszottak, kilincs sehol nem volt rajtuk, s erős acélkeret tartotta őket a helyükön.

– Itt a szállása, képviselő – szólalt meg mögötte a titkosszolgálati ügynökből lett maffiózó. – Mondhatnám úgy is, hogy a saját, önálló kis villája. Így azért sokkal jobban hangzik.

– Igazán nem érdelek ilyen bőkezű vendéglátást. Miért nem keres nekem valami szerényebb helyet?

– Ne erőlködjön, nem megy magának a színészkedés... Menjen, és csak lökje be az ajtót. Nincs hozzá kulcs.

– Nincs kulcs?

– Meglepődött, ugye? – nevetett a maffiózó. – Én is meglepődtem, mikor az őr elmagyarázta. Minden electronica. Van nálam egy kis szerkentyű, tudja olyan, amivel a garázsajtókat szokták nyitni, s ha megnyomok rajta egy gombot, akkor acélrudak ugranak elő a falból, és rögzítik az ajtót. Belülről is működik.

– Jó, hogy elmondta, bár idővel magamtól is rájöttem volna.

– Becsülöm a hidegvérét, képviselő.

– Ne üljön fel a látszatnak. Nem vagyok olyan nyugodt, amilyennek látszom – válaszolta Kendrick, s a házhoz menve belökte az ajtót. Az elegánsan rusztikus berendezés tökéletesen illett volna egy New England-i hegyvidéki nyaralóba, de sem Dél-Kaliforniához, sem Észak-Mexikóhoz nem volt a legcsekélyebb köze sem. A falak kérgüktől megfosztott fatörzsekből készültek, mindegyikbe két ablakot vágtak, s a bejárattal szemközti falba egy ajtót is, ami nyilván a fürdőszobába vezetett. A ház minden kényelmi berendezéssel el volt látva; jobbra kapott helyet a tükrös bárpulttal kiegészített konyha, balra egy királyi méretű ágy, a kettő között pedig néhány kényelmes fotel, hintaszék, dohányzóasztal és egy nagy televízió. Az építész Evan körbepillantva rögtön arra a megállapításra jutott, hogy ez a kellemes menedék sokkal jobban illene a hóval bontott vermonti tájba, mint egy Tijuaná-tól valahol délre vagy nyugatra lévő szigetre. Ezzel együtt is vonzónak találta, még ha tudta is, hogy a börtönének szánták.

– Nagyon kellemes – állapította meg Bollinger testőre, s a pisztoly csövét egy pillanatra sem véve le Kendrickről, belépett a tágas szobába. – Mit szólna egy italhoz, képviselő? – érdeklődött, és a bárpult felé indult. – Ha maga nem is kér, én szívesen innék valamit.

– Miért ne?

– Mit kér?

– Kanadai whiskyt jéggel – Kendrick lassan körbejárta a házat, gyakorlott szeme azt kutatta, nincs-e benne valami, ami módot ad neki a menekülésre, de nem talált semmit. Az ablakok törhetetlenek voltak, az ajtót leszedhetetlen, erős zsanérok tartották, a fürdőszobának ablaka sem volt, csak két apró szellőzőnyílása, amelyekbe ventilátort építettek.

– Remek kis menedékhely, ugye? – kérdezte a maffiózó, és Evanre emelte a poharát, mikor visszajött a fürdőszobából.

– Csak az a baj, hogy a kilátást nem nagyon élvezheti belőle az ember – válaszolta Kendrick, és határozatlanul a konyha felé lépett. Érezte, hogy van valami furcsa a házban, de egyelőre képtelen volt rájönni, micsoda. Elhaladt a bárpult mellett, és megállt a sötétre pácolt tölgyfából készült, ovális étkezőasztalnál. Két és fél méter hosszú lehetett és a beépített szekrénysor előtt állt, amelyben a tűzhelyet is elhelyezték. A mosogató és a hűtőszekrény jobboldalt kapott helyet. Mi az, ami ennyire zavarja? Tekintete a szekrénysor végén elhelyezett mikrosütőre, majd ismét a tűzhelyre vándorolt, s már tudta is, mi az, ami eddig zavarta.

Elektromosság. Minden berendezés árammal működött, és ez keltette fel a figyelmét. Az ilyen házak többségében hordozható gáztartályról működtethető berendezéseket használnak, hogy kiküszöböljék az esetleges áramkimaradások okozta kellemetlenségeket. Eszébe jutottak a kikötőben, és végig a házig vezető ösvény mellett látott fények. Elektromosság. Szemmel láthatóan nem takarékoskodtak az árammal, pedig a sziget valószínűleg sok-sok mérföldre volt a

szárazföldről. Még nem tudta, hogy ez mit jelent, de úgy érezte, mindenképpen érdemes elgondolkozni rajta és megjegyezni.

A konyhatérből kilépve a nappalinak szánt részbe ment, s egy pillanatra megállt a nagyképernyős televízió előtt. Mekkora antennára lehet szükség ahhoz, hogy itt, kint az óceánon is jó minőségű jeleket lehessen fogni vele? Leült az egyik fotelbe, és fájdalmas emlékként rögtön Kalila jutott az eszébe. Órákkal ezelőttre várta. Mit csinál, mit tud most csinálni? A poharáért nyúlt, és élvezve a belsejében szétáradó meleget, több kortyot is ivott az erős italból. Bollinger testőrére nézett, aki a tölgyfa asztal mellett állt, sőt magabiztosan le is rakta rá a pisztolyt.

– Egészségére! – emelte meg ismét a poharát a maffiózó.

– Miért ne? – viszonzta a köszöntést Kendrick, és újabb kortyot ivott, érezve a whisky melegét... Nem! Az ital nem csupán felmelegítette, hanem valósággal égette a nyelőcsővét. A szobában lévő tárgyak körvonalai hirtelen bizonytalanává váltak, s hiába próbált felállni a fotelből, keze és lába nem engedelmeskedett az akaratának. A kajánul vigyorgó maffiózóra nézett, és kiáltani akart, de nem jött ki hang a torkán. Érezte, hogy a pohár kicsúszik a kezéből, hallotta a koppanást is, majd mintha mázsás súly nehezedett volna rá. Tekintetére homály borult, és aznap este már másodszor csak zuhant, zuhant, bele a feneketlen sötétségbe.

A titkosszolgálat embere a bárpult melletti falon lévő házitelefonhoz lépett, és beütötte a három számot, amit a hajóról kiszállva a fogadásukra kirendelt őről kapott.

– Kunyhó? – kérdezte a vonal másik végéről egy lágy férfihang.

– A pasas megint alszik.

– Nagyszerű. Felkészültünk a fogadására.

– Hadd kérdezzem már meg – folytatta a capo –, miért kellett engedni, hogy az első adag után felébredjen.

– Orvosi kérdés, maga ne foglalkozzon ilyesmivel!

– Én a maga helyében megválogatnám a szavaimat. Egyelőre maguk tartoznak nekünk.

– Rendben van. Nem tudjuk, egészségileg milyen állapotban van, és mekkora adagot bír el a szervezete.

– Két kisebb dózis az egy nagy helyett ami esetleg már gondokat okozhatna?

– Valahogy úgy. Az orvosunk nagyon tapasztalt ezekben a dolgokban.

– Ha ugyanaz, aki az alelnöknél járt, akkor tartsák távol tőle. Rajta van Kendrick halállistáján. Egyébként küldjön ide valakit a spanyoljaik közül. Nem arra szerződtem, hogy magatehetetlen emberekkel bajlódjam.

– Azonnal. Az orvos miatt pedig ne aggódjon. A neve egy másik listán is szerepelt.

– MJ! Már hajnali negyed négy, és még mindig nem jött vissza! – kiabálta Kalila a telefonba. – Sikerült megtudnod valamit?

– Semmit, aminek bármi értelme is lenne – válaszolta ideges, feszült hangon a különleges tervezés főnöke. – Csak azért nem telefonáltam, mert nem akartalak felébreszteni.

– Ne hazudj nekem, Mitch bácsi! Eddig soha, semmi gondot nem okozott számodra, hogy akár az éjszaka közepén is felébressz, és munkát adj. Most pedig Evanról van szó!

– Tudom, tudom... Mondott neked valamit arról, hogy találkoznia kell valakivel a Balboa parkban?

– Nem. Szerintem azt sem tudja, mi az, és hol van.

– És te tudod?

– Hát persze! A nagyszüleim itt élnek, ha már elfelejtetted volna.

– Ismersz egy Balthazar nevű helyet?

– Kávézó a gőzös agyúaknak, elsősorban a gőzös agyú arab egyetemistáknak.

Egyszer jártam ott, de azóta a közelébe sem mentem. Miért kérdezed?

– Azután, hogy néhány órával ezelőtt felhívtál – fogott a magyarázatba Payton –, telefonáltunk Bollinger házába. Kendrick irodájaként jelentkeztünk be, és közöltük, hogy sürgős üzenetünk van a képviselő számára. Azt mondták, hogy este kilenc körül elment, ami cseppet sem vágott egybe azzal, hogy hozzád tizenegyig sem ért vissza. Az alelnöki rezidenciától a szállodáig legfeljebb harminc perc az út. Felhívtam a Becsapóst, Sharpoffot, aki különösen jó, ha ilyen helyzeteket kell kibogozni. Mindennek utánanézett, még Evan limuzinjának a sofőrjét is megtalálta... Állítása szerint a képviselő megkérte, hogy tegye ki a Balboa-

parknál, Becsapós fogta magát, és – ahogy ő fogalmazott – kicsit átfésülte a környéket. Két dolgot sikerült kiderítenie, amivel egyszerűen nem tudok mit kezdeni. Az első, hogy a Balboa parkban láttak egy férfit, akire pontosan illik Evan személyleírása. A másik, hogy többek állítása szerint ez az ember bement a Balthazarba. Napszemüveg volt rajta, és hosszan álldogált a kardamomis kávét adó automata mellett, mielőtt leült volna az egyik asztalhoz.

– Mitch! – kiáltott fel már-már a hisztéria határán Kalila. – A napszemüvege itt van az íróasztalon. Nappal néha viseli, hogy nehezebb legyen felismerni, de este, a sötétben soha, mert akkor csak feltűnést keltene vele. Az a férfi nem Evan volt! Ez az egész csalás! Valahol fogva tartják.

– Kezd eldurvulni a játék – válaszolta halkán Payton. – Most már mi is beszállunk.

Kendrick kinyitotta a szemét, pislogott, ismét becsukta, s csak lassan, bizonytalanul nyitotta ki újból. Fényesen megvilágított mennyezetet látott maga fölött, majd tekintete lejjebb siklott, és végigpillantott a testén. Gyorsan felkelt az ismeretlen ágyról, és bizonytalanul imbolyogva megállt. A vastag kordnadrág és vászoning helyett ismét tengerészkék öltönyét – ahogy mondani szokta, kongresszusi egyenruháját – viselte, amiben Bollingernél járt. Frissen mosottan és vasaltan a saját inge volt rajta és saját csíkos nyakkendője. Mi történhetett? Hol van? Hova tűnt a barátságosan berendezett rusztikus hegyi ház.? Egy tágas hálósobában volt amit még soha nem látott.

Egyensúlyát visszanyerve óvatosan elindult, és azon gondolkodott, vajon álmodik-e, vagy amire emlékszik, az volt csupán álom? Magas, szárnyas francia ajtót látott, odalépett hozzá, és kinyitotta – apró teraszra jutott, amin kis kerek kávézóasztal és néhány öntöttvas székek állt. Nekitámaszkodott a derékig érő korlátnak, és belebámult a sötét éjszakába... Vagy nem is olyan sötét? Valahol a távolban halványan megvilágított hatalmas drótketrecet vett észre. Belsejében fényes felületű, nagy fémszerkezetek álltak, s mikor jobban odafigyelt, hallotta a távolból érkező tompa bűgást, ami választ adott korábbi kérdéseire. Látnia sem kellett a "VIGYÁZAT! Nagyfeszültség!" feliratú táblát, anélkül is tudta, hogy ott van. A ketrecben nagy teljesítményű generátor működött, amelyet nyilván hatalmas, a talajba süllyesztett üzemanyagtartályokból tápláltak, kiegészítve esetleg néhány, a szubtrópusi vidék előnyeit kihasználó napelemmel.

Az erkély alatt, nyolc-tíz méter mélységben téglával kirakott terasz húzódott – biztos lábtörés annak, aki ebből a magasságból akarna leugrani. A ház falán is végigjáratta a tekintetét: a legközelebbi esőcsatorna elérhető távolságon túl, az épület sarkán futott végig, és itt még kúszónövények sem voltak, amelyek indáiban meg tudott volna kapaszkodni, csak a sima fal... Az ágyhuzat?! Ha összekötözi a lepedőket, akkor két és fél, három méterre is lecsökkentheti az ugrást. Gyorsan... Már éppen meg akart fordulni, hogy visszafusson a szobába, de ehelyett mozdulatlanul merevedett. A lámpákkal megvilágított ösvényen jobbról egy fegyveres közeledett a házhoz, s puskáját egy pillanatra felemelve a válláról, odaintett valakinek. Evan balra pillantott, és meglátta a visszaintegető másik fegyveres őrt. Csuklóját a szeméhez emelte, és a gyenge világításban megpróbálta kivenni a másodpercmutatót. Ha ki tudná számítani, mekkora időközönként tűnnek fel a ház mellett az örök, és mindent gondosan előkészítene... Az újabb terv is, alighogy megfogamzott az agyában, rögtön semmivé lett. Kinyílt a hálósoba ajtaja, és a valóság, amit addig csak sejtett, bizonyossággá vált.

– Hallottam, hogy mászkál – mondta a szobába lépve a titkosszolgálat maffiózója.

– Gondolhattam volna, hogy a szobát telerakták poloskákkal – válaszolta Evan, és belépett a teraszra.

– Maga állandóan félreérti a helyzetet, képviselő. Ez a nagy ház egyik vendégszobája. Gondolja, hogy ezek az emberek képesek kihallgatni a vendégeik magánbeszélgetéseit vagy egyéb, tökéletesen természetes éjszakai tevékenységüket?

– Azt hiszem, bármire képesek. Különben honnan tudta volna, hogy fent vagyok?

– Nagyon egyszerűen – a maffiózó a szoba jobb oldalán álló fiókos szekrényhez lépett, és egy kis lapos tárgyat vett fel róla. – Például ezzel. Kisgyerekes szülőknek gyártják őket. Kettő van belőle egy csomagban, és a nővérem,, aki New Jerseyben lakik, egy lépést sem tesz nélkülük. Az egyiket berakja abba a szobába, ahol a kicsi alszik, a másikon rögtön hallja, ha felsír a gyerek. Az övé aztán ordít éppen eleget. Néha Manhattanig is elhallatszik.

– Nagyon szórakoztató. Mikor kaptam vissza a ruháimat?

– Nem tudom. A spanyolok foglalkoztak magával, nem én. Még az is lehet, hogy álmában megerőszkolták, és maga nem is sejti.

– Ez is szórakoztató megjegyzés volt... Van magának fogalma arról, mit tett, mibe keveredett bele? Elrabolt egy nem is teljesen ismeretlen törvényhozót, a képviselőház egyik tagját.

– Ezt most úgy mondta, mintha megkéséltem volna Vinnie Pasta Palace-nak az éttermi főnökét.

– Egy cseppet sem vicces...

– Maga viszont igen, képviselő – vágott közbe az őr, és előhúzta a pisztolyát a hóna alá szíja zott táskából. – Indulás, várják odalent!

– Mi van akkor, ha visszautasítom a meghívást?

– Akkor keresztüllövöm a gyomrát, és a hulláját rúgom le a lépcsőn. Nekem tökéletesen mindegy. Vállaltam egy szolgáltatást és teljesítem, még ha beledöglik is. Döntse el, mit akar, tisztelt hős!

A szoba valóságos rémálom lett volna egy természetvédő számára. A fehérre festett falról rémült üvegszemekkel kitömött antilopfejek néztek a belépőre, a bútorokat leopárd-, tigris- és elefántbőrök fedték. A berendezés nem bizonyított mást, csak azt a jól ismert igazságot, hogy az ember puszkagolyói a legerősebb állatot is képesek leteríteni, s nem annyira a vesztesek gyengeségéről, mint inkább a győztes vérengző természetéről árulkodott. A titkosszolgálati ember kinyitotta, de rögtön be is csukta Kendrick mögött az ajtót, és kint maradt a folyosón. Miután a szoba berendezése keltette megdöbbenő első benyomás elmúlt, Evan észrevette, hogy a nagy asztalnál egy férfi ül – csak a feje látszott ki a szék támlája mögül. Az illető várt néhány másodpercet, hogy megbizonyosodjék róla, valóban kettesben maradtak, és megfordult a forgatható székkal.

– Még nem találkoztunk, képviselő – kezdte Crayton Grinell leghízelgőbb ügyvédi modorában –, s bármilyen udvariatságnak is tűnik, szeretném megőrizni az inkognitóm... Kérem, foglaljon helyet! Semmi oka rá, hogy kényelmetlenebbül érezze magát, mint amennyire feltétlenül szükséges. Ezért kapta vissza a ruháit is.

– Gondolom, jó szolgálatot tettek a Balboa parkban – felelte Evan, és letelepedett az egyik leopárdbőrrel leterített székre.

– Igen, biztosított számunkra néhány lehetőséget – bólintott Grinell.

– Értem – Evan most jött rá, hogy a szőke európaítól kapott magnószalagon hallotta ezt a hangot. A nyomtalanul eltűnt Crayton Grinell volt előtte, az ügyvéd, akit a ciprusi merényletért felelősség terhel, az Egyesült Államok külügyminiszterének gyilkosa. – Ha már nem akarja, hogy megtudjam, kicsoda maga, remélem, azt azért csak megkérdezhetem, hogy a lehetőségek között szerepel-e a visszajutásom San Diegóba?

– Könnyen előfordulhat, de engedje meg, hogy hangsúlyozzam, a kérdés egyelőre még nem dőlt el. Igyekszem őszintén beszélni önnel.

– Azok voltak a barátai is Bollinger házában.

– Biztos vagyok benne, és abban is, hogy ön szintén őszinte volt.

– Muszáj volt megtennie?

– Mit?

– Azt, hogy megöljön egy öregembert.

– Nekünk ahhoz semmi közünk! Egyébként is, még nem halt meg.

– De meg fog halni.

– Egy napon valamennyiünkkel ez történik.:; Teljesen felesleges és ostoba lépés volt, ugyanúgy, mint az asszony férjének Zürichben keresztül végrehajtott manipulációi. Sok mindennek elmondhat bennünket, képviselő, de ostobák nem vagyunk. Ne vesztegessük ezzel az időnk! Vanvlanderének meghaltak, és bármit tettek is, az velük együtt a sírba szállt. A néhai "dr. Lyons" sem fog felbukkanni többé.

– Meg akarom kapni! – csattant fel dühösen Kendrick.

– Mi már elintéztük, hogy megkapja a maximális büntetést, amit egy bíróság kiróhatna rá.

– Hogyan lehetek ebben biztos?

– Hogyan kételkedhet benne? Eltűrheti az alelnök, eltűrheti bármelyikünk is, hogy kapcsolatba hozzák vele a nevét?... Mélységesen sajnáljuk, ami Mr. Weingrass-szal történt, de nekünk ahhoz semmi közünk. Ismétlem, Vanvlanderének és az orvos is eltűntek. Kérem, fogadja el, hogy ez már egy lezárt ügy.

– Muszáj volt elkábítaniuk és idehozniuk ahhoz, hogy meggyőzzenek erről?

– Nem hagyhattuk ott San Diegóban, hogy elmondja mindenkinek, amit – tévesen – gondol.

– Akkor most miről beszélünk?

– Egy könyvről – válaszolta Grinell, és előredőlt a székében. – Vissza akarjuk kapni, és cserébe elengedjük. Visszavisszük a szállodájába, mintha mi sem történt volna. Zürichben már reggel van, s a nevére szóló hitelkeret megnyitásáról már intézkedtünk.

– Egy könyv?... – kérdezte Evan, megpróbálva titkolni megdöbbenését. – Nem vagyok biztos abban, hogy követni tudom, amit mond.

– Varak lopta el.

– Kicsoda?

– Milos Varak!

– Az európai?... – csúszott ki Kendrick száján a megnevezés.

– Az Inver Brass profi, halott lakája.

– Inver micsoda?

– Az ön támogatói, képviselő. Gondolom, nem hiszi, hogy egyedül, segítség nélkül jutott el idáig.

– Éreztem, hogy valaki támogat, tol előre...

– Tolja? Én inkább a katapultálás szót használnám... Kotnyeleskedő holdkórosok! Azt sem vették észre, hogy közülük az egyik a mi emberünk.

– Miből gondolja, hogy az európai... ez a Varak meghalt? – kérdezte Evan, hogy időt nyerjen, és meg tudja emésztetni a váratlanul jött információt.

– Benne volt a lapokban. Nevet persze nem említettek, de a tévedésnek a lehetősége is ki van zárva. Mielőtt meghalt volna, találkozott valakivel, aki nekünk dolgozott. Biztos, hogy ő volt, különben soha nem jött volna ki a repülőtérről... ő lopta el!

– Azt a könyvet? – kérdezte bizonytalanul Kendrick.

– Egy számítógéppel kódolt listát, ami néhány embert leszámítva mindenki számára tökéletesen értéktelen.

– És ön most azt hiszi, hogy nálam van.

– Azt hiszem, hogy ön tudja, hol található.

– Miért?

– Azért, mert buzgóságában Varak úgy gondolhatta, hogy önnél lesz a legjobb helye. Nem bízhatott tovább az Inver Brassban.

– Azért, mert tudta, hogy egyik tagja maguk közé tartozik – Evan ezt nem kérdezte, hanem állította.

– Lényegében igen – válaszolta Grinell. – Ezek természetesen csak feltevések. Nevezze őket szakmai ártalomnak, a lényeg, hogy eddig mindig beváltak.

– Ezúttal nem. Semmit se tudok arról a könyvről.

– Én az ön helyében inkább nem hazudnék, képviselő. Manapság az ilyesmi már teljesen haszontalan. Oly sok módja van annak, hogy meg lehessen oldani bárkinek a nyelvét.

Nem engedheti meg, hogy kábítószereket adjanak be neki, és úgy vallassák! Mindent elárulna, és nemcsak Kalila halálos ítéletét írná alá vele, hanem lehetővé tenné a pénzeszsákoknak, hogy eltüntessék a nyomaikat. Ha másért nem, a halálra ítélt Manny miatt sem engedheti ezt meg. Ha soha máskor, de most feltétlenül el kell érnie, hogy higgyenek neki. Legalább olyan jól kell játszania a szerepét, mint abban a maszkati börtönben. Ugyanolyan meggyőzőnek kell lennie, mint amilyen a terroristák között volt, hisz ezek a nagyvállalati igazgatótanácsokban trónoló gyilkosok sem sokban különböznek azoktól.

– Hallgasson rám! – Evan nyugodtan hátradőlt a székben, lábát keresztbe vetette, és rezzenéstelen tekintetét Grinellre szögezte. – Gondoljon rólam, amit akar, de semmi szükségem az alelnöki posztra. Én azt az ötvenmillió dollárt akarom, ami Zürichben vár rám. Elég világosan beszéltem?

– Világosan, és én meg is jegyeztem.

– Nagyszerű! Hozasson egy videokamerát, és vetessen fel mindent, amit mondok...

– Máris ez történik – vágott közbe az ügyvéd.

– Remek! Ezek szerint azonos cipőben járunk.

– Azonos cipőben, képviselő. Hol van a névsor?

– Fogalmam sincs róla, de ha ez a Varak valóban elküldte nekem, akkor eljuttatom magukhoz... Felhívom a washingtoni irodámat, és megmondom a titkárnőmnek, Annie O'Reillynek, hogy rögtön küldje tovább arra a címre, amit maga megad.

A két férfi határozott, rezzenéstelen tekintettel nézte egymást egy darabig, s végül Grinell volt az, aki megtörte a csendet: – Ez becsületes megoldásnak

látszik.

– Ha tud jobbat, szívesen elfogadom.

– Ez így még becsületesebb.

– Megállapodtunk?

– Meg. Úton van Zürichbe – válaszolta mosolyogva Grinell. – Előbb persze még el kell intéznie azt a chicagói ügyet.

– Szólok O'Reillynek, hogy reggel adja fel az irodából a táviratot.

– És természetesen küldjön egy másolatot az alelnök úrnak is.

– Természetesen.

– Milyen esendő is az ember – sóhajtott fel érezhető megkönnyebbüléssel a hangjában az ügyvéd. – Ön például, képviselő úr, tele van ellentmondásokkal. Egyéniségének az a része, amelyet a nyilvánosság ismer, soha nem fogadta volna el az ajánlatunkat.

– Ha ezt a videofelvétel kedvéért mondta, hadd tegyek egy nyilatkozatot. Ománban mindent megtettem, hogy eloltsam a tüzet, mert az engem is megégetett – megölték a legközelebbi barátaimat. Nem látok itt semmiféle ellentmondást.

– Rögzítettük a szavait, Kendrick képviselő.

A nyugodttá halkult beszélgetést minden előzetes figyelmeztetés nélkül váratlan, riasztó hangok zavarták meg. Az asztalon álló rádiótelefon lámpája vörösen villogni kezdett, és elfojtott szirénahang hallatszott a fal felől – a hangszórót feltehetően valamelyik preparált trófeába rejtették; Felpattant az ajtó, és egy erősen leburnult magas férfi, a Kendricket a szigetre szállító hajó kapitánya, az alelnöknél rendezett tanácskozás egyik résztvevője rontott be a szobába.

– Mi történt?! – kiáltott rá meglepetten Grinell.

– Takarítsa el innen ezt a mocskot! – üvöltötte magából kikelve a hajós. – Az első pillanattól fogva sejtettem, hogy csapdát akar állítani nekünk, és igazam is volt. Washingtonból küldött kormányzati emberek szállták meg Bollinger házát! Öt keresik és mindenkit sorban kikérdeznek.

– Micsoda?

– El tudjuk intézni, de van egy ennél nagyobb problémánk is. Bollinger telefont kapott. A nyilvántartás annak a néembernek az ügyvédjénél van.

– Elég! – próbálta elejét venni a további felesleges beszédnek Grinell.

– Négy millióról beszél, amit állítólag Andy baba megígért a nőnek. Most ő akarja megkapni.

– Azt mondtam, elég! Hogy érti azt, hogy a szövetségiek mindenkit kikérdeznek?

– Úgy, ahogy mondtam. Nyáron sütögetik a rezidencián lévőket, és házkutatás! engedélyük is van. Nem fognak találni semmit, de ez nem rajtuk múlik.

– Az alelnök házában?! Ez példátlan!

– Úgyesen adják elő, Bollingernek azt mondták, hogy a beosztottaitól akarják megvédeni. Engem viszont nem tudnak átejtetni – a hajós Evan felé fordult, és vádlón rászögezte az ujját. – Ezt a mocskot azért küldték, hogy csapdát állítson. Gondolták a nemzeti hős szava elég lesz, hogy be lehessen mártani bennünket!

Grinell hosszan Kendrickre függesztette a tekintetét, mielőtt megszólalt volna:

– Ha nincs hős, akkor beszélni sem tud... Adios, képviselő – Megnyomott egy asztalba épített gombot, és a szoba ajtaja szinte abban a pillanatban ismét kinyílt. Lövésre készen tartott pisztollyal a kezében a maffiózó lépett be. – Vigye el! – adta ki az utasítást az ügyvéd. – A mexikóiak majd megmondják, hova... Magának tényleg sikerült félrevezetnie engem, képviselő. Nem fogom elfelejtetni a leckét.

A megvilágított ösvényen előrehaladva Kendrick egyre erősebben hallotta a szikláknak csapódó hullámok moraját. Már látta az út végét jelző fehér korlátot is, s mellette két oldalról a spanyol és angol-feliratú táblákat: Peligro! Veszély!

A korlát mögött sziklaszirt nyúlt ki a semmibe, alatta a vadul tajtékzó tengerrel. Kendrick tudta, hogy közelednek a vesztőhelyhez.

41.

Evan érezte az óceán felől érkező vízpermetet, és akaratát megkeményítve megpróbálta elfojtani magában a pánikot. Nem adja meg magát tehetetlenül, döntötte el még egyszer, harcolni fog, bármilyen kilátástalan legyen is a küzdelem. Körbejártatta tekintetét a sűrű trópusi bozótban, az egészen az ösvényt

szegélyező lámpasorig hatoló, állandóan nedves földből kinövő kusza szövedéken. Azt is észrevette, hogy a mexikói, aki a kivégzés helyére vezette őket, nem szívesen vállalt részt a gyilkosságban. A korláthoz közeledve hangja egyre vékonyabbá, izgatottábbá vált.

– LáI frente, al jrente! – ismételte idegesen. – lAdelaniel.

– Másson át rajta, vagy kerülje meg, képviselő! – adta ki az utasítást a titkosszolgálati emberből lett maffiózó. Hangja jéghideg volt, mint azé a profié, akinek az élet és a halál semmit sem jelent, és csak azt tartja fontosnak, hogy minél szakszerűbben elvégezze a rábízott munkát.

– Nem megy – válaszolta Kendrick. – Túl magas ahhoz, hogy átlépjem, és megkerülni sem tudom, mert szögesdrót van a két végén.

– Hol?

– Itt – mondta Evan, és a korlát mellett sűrűn burjánzó bokrokra mutatott.

– Nem látom...

Most! – ordította egy hang Kendrick belsejében. Megpördült, elkapta a maffiózó csuklóját, és vállát a férfi mellkasának vetve teljes erőből megcsavarta a karját. A pisztoly elsült, de rögtön utána ki is esett az elerőtlenedett kézből, Evan pedig lerántotta a gyilkost a bozótba, és jobbát egy pillanatra szabaddá téve, egy marék nedves földet hajított az arcába.

A maffia embere dühösen szitkozódott, egyszerre próbálva meg szabadulni Kendrick szorításából, letörölni az arcáról a sarat és elérni a tőlük karnyújtásnyinál alig messzebb heverő fegyvert. Evan, térdét többször is a gyomrába vágva igyekezett a földön tartani, s újabb és újabb maréknyi sárt vágott az arcába. Ismét lenyúlt, hogy belemarkoljon a nedves földbe és ujjai egy kemény tárgyat, szikladarabot érintettek. Akkor volt, hogy éppen csak bírta fogni, és akkora erőfeszítéssel, amelyre már nem is hitte képesnek magát, kirántotta a földből. Egy pillanatra kiegyenesedett, és teljes erővel lesújtott a gyilkosának szegődött férfi fejére. A bandita megrándult, aztán örökre mozdulatlaná dermedt.

Evan felkapta a pisztolyt, s a mexikói felé fordult, aki eddig passzívan figyelte, miként fog eldőlni a halálos küzdelem. Látva, ki lett a túlélő, fejvesztetten el akart rohanni.

– Állj! – kiáltott rá Kendrick. – Megölöm, ha nem áll meg! Tud annyira angolul, hogy ezt megértse.

A mexikói megtorpant és óvatosan visszafordult. – Nekem nincs közöm ehhez, senior – mondta meglepően tiszta angol kiejtéssel.

– Úgy érti, hogy nem maga húzza meg a ravaszt, csak a helyet mutatja meg, ahol el lehet sütni a fegyvert?

– Én nem veszek részt benne – ismételte meg a férfi. – Halász vagyok, de manapság nincs elég munka a hajókon. Azért jöttem ide, hogy keressek néhány pesót, aztán visszamenjek a családomhoz, El Descansóba.

– Akarja még egyszer látni a családját?

– Si, nagyon – felelte remegő szájjal és reszkető tagokkal a férfi. – Ha itt ilyesmik történnek, akkor soha nem jövök vissza.

– Azt akarja mondani, hogy soha nem történt még itt gyilkosság?

– Soha, senior.

– Akkor honnan tudta, merre kell jönni? – csapott le rá Kendrick. Már visszanyerte annyira a nyugalmat, hogy érezze a testére tapadt sarat, a küzdelemben szerzett sebek okozta fájdalmat.

– Mikor megérkeztünk, mindenki kapott egy térképet a szigetről, és két nap múlva fejből kellett tudnunk, különben hazaküldtek volna bennünket.

– Miért? A kivégzések miatt?

– Mondtam már, hogy nem, senior. Kábítószert – narcoticos – szállítanak ezeken a vizeken. Nagyon veszélyes környék. A mexikói és az amerikai parti őrseget hamar ki lehet ugyan rendelni, de azért szükség van az őrsegre.

– Kirendelni?

– A gazda nagy hatalmú ember.

– A Grinell nevű?

– Nem tudom a nevét, senior. Én csak a szigetet ismerem.

– Folyékonyan tud angolul. Vele – Evan a halott maffiózó felé intett – miért nem angolul beszélt?

– Mondom, hogy nem akartam belekeveredni. Nekem csak annyit mondtak, hogy vezessem ide magukat, és ahogy közeledtünk, csak akkor kezdtem megérteni...

Nincs hozzá közöm, senior. Családom van El Descansóban, és ezek itt nagy hatalmú

emberek.

Evan elbizonytalanodva nézett a férfira. Tudta, hogy minden további nélkül kiolthatná az életét, de felmerült benne a gondolat, hogy a rémült mexikói talán mégsem hazudik, valóban nem tartozik a gyilkosokhoz, sőt talán segíthet is neki. Tudja, hogy az életével játszik, de mivel egy másik ember életéről is szó volt, nem tudta gondolkodás nélkül rászánni magát a megmészárolhatatlan lépésre.

– Tudja, hogy ha nélküle megy vissza a házba, és ő később sem mutatkozik, vagy valaki közben megtalálja itt a hulláját, akkor magát is megölik? – kérdezte, és közelebb lépett, hogy a mexikói jobban értse, amit mond. – Tisztában van ezzel?

– Si – válaszolta a férfi és kétszer is bólintott.

– Ha viszont én nem ölöm meg magát, akkor legalább van egy esélye. Így van? – Evan feljebb emelte a pisztolyt, s a kérdésre ezúttal már csak egy néma bólintás volt a válasz. – Magának és a családjának is az a legjobb, ha csatlakozik hozzám.

– Si. Miben kell segítenem?

– Abban, hogy elmehessek a szigetről. Lent a kikötőben van egy hajó, amivel ki lehet jutni a szárazföldre.

– Vannak más hajók is – vágott közbe a gyilkosok kalauzául szegődött mexikói. – Gyorsabbak, mint azok, amikkel a rendőrök a kábítószerekre vadásznak. Van egy helikopter is, és rajta reflektorok. Azzal sötétben is meg tudják találni.

– Hol? Merre?

– A sziget másik oldalán, a part közelében. Van ott egy lebetonozott rész... Tud helikoptert vezetni, senior?

– Bár tudnék. Mi a neve?

– Emilio.

– Velem jön?

– Nincs más választásom. El akarok menni innen, haza a családomhoz, hogy a hegyek közé vigyem őket. Ha nem ezt teszem, akkor meghalok, ők pedig éhezni fognak.

– Figyelmeztetem, ha csak megsejtem, hogy be akar csapni, soha nem látja meg El Descansót és a családját.

– Megértettem.

– Maradjon mellettem... Sok dolgunk van még, időnk viszont nem sok.

– A hajóhoz megyünk?

– Egyelőre nem – válaszolta Kendrick, akinek az agyában kezdett határozottabb körvonalakat ölteni egy terv. – Előbb felforgatjuk, működésképtelenné tesszük ezt az átkozott szigetet... Van itt valahol egy szerszámoskamra? Tudja, ahol a lapátokat, csákányokat, metszőollókat, meg a hasonló dolgokat tartják.

– A mantenimiento – bólintott Emilio. – A kertészek használják, bár néha nekünk is muszáj besegíteniük.

– Ha itt végeztünk, vezessen oda! Gyerünk! – Evan vissza, a halott maffiózó felé indult.

– Nagyon óvatosnak kell lennünk, senior.

– Tudom, az örök. Hányan vannak?

– Ketten-ketten mindegyik járható partszakaszon és a mólón is. Váltásonként tízen. Mindegyiknél van rádió, amitől megszólalnak a sirenas... nagyon hangos szirénák.

– Milyen időközönként van a váltás? – kérdezte Kendrick, és a holttest fölé hajolt.

– Tizenkét óránként. Húsz guardas és négy jardineros – kertész. Akik éppen nincsenek szolgálatban, azok a barakkban vannak – a hosszú házban a főépülettől északra.

– Hol tartják a szerszámokat?

– Egy fémbódében, úgy ötven méterre délre a generadortól.

– A generátortól?

– Si.

– Remek! – Evan elvette a maffiózó levéltárcáját, és alaposan átkutatta a zsebeit. Talált nála mintegy ezer dollárt, amiről gyanította, hogy nem a hivatalos fizetéséből származik, és elvette tőle az elektronikus "kulcsot" is, amivel az erdőben álló ház ajtaját lehetett nyitni és zární. – Menjünk! – mondta, és nehézkesen előkecmergett a sűrű aljnövényzetből.

A sárga fényű lámpáktól megvilágított ösvényen indultak el. – Uno momento! – súgta néhány lépés után Emilio. – A lámpák! Rúgjuk szét őket, senior! Minél kevesebb a fény, annál nagyobb biztonságban vagyunk.

– Jó ötlet! – értett egyet vele Kendrick. Visszamentek a korlátig, és útjukat előlről kezdve sorban összetörtek minden lámpát az ösvény két oldalán. Visszaérték a főútra, aminek balra tartó ága a kikötőbe vezetett, a jobb oldali pedig a sziget csúcsán álló nagy házhoz, egy rövid leágazással a fák között megbújó, börtönnek is használható épülethez. – Erre! – adta ki az utasítást Kendrick, mikor elérték a keskeny ösvényt. – Hagyja most a lámpákat! Visszafelé jövet majd széttörjük őket.

– La cabana?

– Siessen! – Evan gyors léptekkel tette meg a házig vezető utat, s az ajtóhoz érve megnyomta az elektronikus szerkezeten lévő zöld gombot. Hallotta az ajtókeretbe visszacsúszó acélrudak zaját, elfordította az ajtógombot, és benyitott. – Jöjjön be! – a mexikói rögtön engedelmeskedett. Kendrick pedig a vörös gombot megnyomva becsukta maguk mögött az ajtót. A konyhába sietett, sorban kihúzgálta a fiókokat, és összeválogatta azokat a tárgyakat, amelyekről úgy ítélte meg, hogy szüksége lehet rájuk: egy elemlámpát, egy nagy hússzeletelőt és több kisebb kést, egy csontvágó bárdot, három doboz spiritusz-tablettát, egy doboz paraffinnal bevont fejű, bármilyen érdes felületen meggyújtható, rendszerint kirándulók által használt gyufát, végül egy köteg összehajtogatott konyharuhát. Mindent az ovális asztalra készített, felemelte az egyik kést, és odanyújtotta Emilionak, aki csendben figyelte, mit csinál.

– Remélem, nem lesz rá szüksége, de ha igen, használja ügyesen! – mondta neki.

– Vannak itt néhányan, akiket nem tudnék szó nélkül megölni, mert ők is csak azért jöttek, hogy munkájuk legyen, és pénzt kereshessenek, mint én – válaszolta a mexikói. – Azokkal viszont, akik a legrégebben vannak itt, nincs ilyen gondom. – Ne legyen semmilyen gondja, a szentség! – szólt rá dühösen Evan. – Ha valaki riadót fúj...

– A barátaitól ne tartson, senior. Nem csinálnak semmi bajt, ha tudják, hogy én vagyok az, Emilio. Különben is, a többségük a barakkban van, alszik. Éjszaka csak a veteránok őrködnek. Ilyenkor tartanak a legjobban a hajóktól.

– Ajánlom magának, hogy igaza legyen.

– Higgye el, haza akarok jutni.

– Fogja a törölőruhákat, a spiritusztablettát és a gyufát! – mondta Kendrick, és gyorsan a zsebeibe tömkölte a többi tárgyat. Utolsónak hagyta a bárdot, s a falba épített házitelefonhoz lépve összezúzta vele a készüléket. – Törje össze a falikarokat, én elintézem a tűzhely lámpáját, és a szobai világítást! – szólt oda a mexikóinak.

Nem egészen egy perc múlva ismét kint álltak a korábban fényesen kivilágított, de most sötétségbe borult kis ház előtt. – A szerszámok. Vezessen a kertészek bódéjához!

– Con mucho cuidado! Nagyon óvatosnak kell lennünk, ha a nagy házhoz érünk. Az ösvény melletti lámpákat csak addig törje össze, amíg nem szólok – figyelmeztette Kendricket Emilio. – Az emeletről észrevehetik, hogy nem égnek, és riadót fújnak. Ha örökkal találkozunk, először hadd nézzem meg őket.

– Menjünk! Most még van elég gondjuk, de nemsokára eszébe jut valakinek, hogy hol marad a hóhérom. Siessünk!

Már a központi épület közelében jártak, mikor a mexikói berántotta Evan a bokrok közé, és a vállába markolva lenyomta a földre. Mondania sem kellett, Kendrick anélkül is tudta, hogy hallgatnia kell, és mozdulatlanul maradnia. Az ór, vállára vetett puskával néhány lépésnyire tőlük haladt el.

– Most gyorsan, senior! A hátsó galériáig, ahol a bort isszák és a halat füstölik, már nem lesz senki.

Hússütő hellyel is felszerelt zárt udvar – fordította le magában Evan a mexikói szavait, s a sűrűn nőtt ágakkal bajlódva Emilio után vetette magát. Megkerülték a házat, s a szél és a hullámok megszokott zajába hirtelen új hang vegyült – a nagy teljesítményű generátor mély, egyenletes zúgása. A Kendrickben lakozó mérnök megpróbálta kiszámítani a teljesítményét, a működtetéshez felhasznált üzemanyag mennyiségét, a kiegészítő napelemek kapacitását, de hamarosan felhagyott a próbálkozással. Bahreintől Szaúd-Arábiáig sok áramfejlesztőt üzembe helyezett már, de azok csak ideiglenes megoldásként szolgáltak addig, amíg az elektromos távvezeték ki nem húzták, és egyiknek sem volt akkora teljesítménye, mint ennek.

A mexikói újból, ezúttal még erősebben megragadta Evan vállát, és remegő kézzel ismét lenyomta, a bokrok közé. Kendrick egy pillanatra felnézett, és rögtön

megértette, mitől ijedt meg annyira Emilio. Tőlük balra, a magasabban haladó úton egy őr állt, és testtartásából látszott, hogy felfigyelt valami szokatlan neszre. Néhány másodpercig figyelt, majd puskáját a válláról lekapva elindult feléjük.

– Quile es? – kiáltotta el magát fölējük érve, és a fegyver csövével bebökött a bokrok közé.

Emilio dühödten előrevetette magát, megragadta a puska csövét és berántotta a bozótba. Halk, elfojtott sikoly hallatszott, és a fegyveres elvágott torokkal zuhant a sűrű aljnövényzetbe.

– Te jó isten! – suttogta Evan, miközben segített a mexikóinak az úttól beljebb húzni a hullát.

– Ezzel a perróval nem volt gondom – magyarázta Emilio. – A mocskos disznó betörte egy fiúnak, az egyik kertésznek a fejét, mert nem volt hajlandó a kedvére tenni, ha érti, mire gondolok.

– Értem, és azt is, hogy megmentette az életünket... Várjon egy kicsit! Ha a puskát és a sapkát magunkkal visszük, azzal időt nyerhetünk. Úgy látom, ezeknél a fegyver pótolja az egyenruhát. Vegye fel a sapkát és csapja a vállára a puskát! Menjen ki az útra, én pedig megpróbálok olyan közel maradni magához, amennyire csak tudok. Ha nem haladnék elég gyorsan, és nekem is ki kellene mennem magához, legalább ellenőrizheti előtte, hogy tiszta-e a levegő.

– Bueno – válaszolta a fegyverért, s a puskáért nyúlva a mexikói. – Ha megállítanak, azt mondom, a perro kényszerített rá, hogy átvegyem tőle az örséget. Nevetni fognak, de senki nem kételkedik majd a szavamban... Maradjon a közelemben, s ha szólok, jöjjön ki a bokrok közül, és álljon mellém. Ne elém, ne is mögém, hanem mellém. Beszél spanyolul?

– Annyira nem, hogy bárkivel társalogni kezdjek.

– Akkor ne mondjon semmit, csak maradjon mellettem! – Emilio kimászott az útra, és elindult, Kendrick pedig minden erejét összeszedve megpróbált lépést tartani vele a bokrok között. Többször is halkan füttyentenie kellett, hogy figyelmeztesse a mexikóit, lassabban haladjon. Egy helyen, ahol különösen sűrű volt a bozót, Evan elővette a húsvágó bárdot, hogy azzal törjön utat magának, de alig fogott hozzá, rögtön meghallotta a fojtott hangon elkiáltott figyelmeztetést. – Sitencio! – Mozdulatlanra dermedt, és úgy állt ott, míg meg nem hallotta a következő parancsot: – Most, señor! Másszon fel és jöjjön mellettem! Gyorsan!

Alig ért ki Kendrick a sűrűből a mexikói megszorította a lépteit, és sietve indult tovább a lejtős úton. – Nem lesz abból baj, ha ilyen gyorsan megyünk? – kérdezte kifulladásra Evan. – Ha meglát bennünket valaki, még gyanút fog.

– A nagy ház mögött vagyunk – felelte Emilio egy csöppet sem lassítva a léptein. – Ilyenkor nem jár erre senki, csak a két őr, akik a galériánál találkoznak, aztán visszamennek a hegyen át a partra. Elég sokáig tart az út és épp az előbb indultak el. Átrohanunk a galérián, aztán fel az ösvényen, a mantenimientohoz, a szerszámokhoz, señor.

Elérték a téglákkal kirakott süllyesztett teraszt, amit Evan a hálószoba erkélyéről már látott, s a mexikói, aki egy időre átvette az irányítást, Kendrick vállát megbökve futni kezdett. A kövel kirakott térség nagyobbak bizonyult, mint Evan gondolta, szélessége megegyezett a házéval, s fehérre festett öntöttvas székekkel és asztalokkal volt berendezve. Az erkélyek alatt futottak végig, majd a ház másik végén egy keskeny ösvényen fel a sziget csúcsára, ahonnan akadálytalanul be lehetett látni a part jelentős részét. A lámpákkal megvilágított utak elmaradtak mögöttük, s már csak egy szűk, enyhén ereszkedő, poros ösvény húzódott előttük.

Evan megállt egy kis időre a természetes kilátóhelyen és körbenézett. Tőlük alig háromszáz méterre jobbra a hatalmas áramfejlesztő fémteste csillogott a holdfényben. A bekerített térségen túl egy hosszú, lapos épület látszott – valószínűleg az Emilio által említett barakk. Szintén jobbra, de már messze alattuk, nem sokkal a partvonal fölött lebetonozott térségen állt a helikopter, amit átfestettek ugyan, és mexikói azonosító jelzésekkel láttak el, de így is látszott rajta, hogy eredetileg az amerikai hadseregé volt.

– Jöjjön! – suttogta Emilio. – Ne szóljon egy szót se, mert a szigetnek ezen a részén messzebb száll a hang! – A mexikói elindult a fák közé vágott, csak nappal használt keskeny csapáson. Kendrick szó nélkül követte, s csak mikor már jókora utat megtettek, jött rá, mit hiányol. A szélárnyékos oldalon voltak, ahová a hullámok zaja sem jutott el, s ahol a sziget másik oldalán erősen fújó

széltől nem zavarva a helikopter könnyedén le tudott szállni.

A "szerszámoskamra" egy nagy, alumíniumlem ezekből összerótt építmény volt, tele kerti traktorokkal, benzinmotoros fűnyírókkal, motoros fűrészekkel és önjáró sövénynyírókkal, amelyek közül egyet sem használhattak, mert túl nagy zajjal járt volna. A falakon és alattuk, a padlón akadtak azért hasznosabb eszközök is: üzemanyaggal teli kannák, fejszék, szekercék, kaszák, hosszú nyelvű drótvágók, macheték és gumimarkol a tú, teleszkópos nyelvű lombvágók – mindazok a szerszámok, amelyekre szükség volt ahhoz, hogy féken tartsák a burjánzó trópusi növényzetet.

A döntés ösztönszerű volt és gyorsan megszületett. A húsvágó bárdot otthagyták, és helyette egy szekercét és egy machetét vettek magukhoz. Két drótvágóval, egy kanna üzemanyaggal és egy három méter hosszúságúra megnyújtható nyelvű lombvágóval egészítették még ki a felszerelésüket.

– A helikopterhez! – adta ki az utasítást Kendrick, miután összeszedtek mindent, amire úgy érezték; hogy szükségük lehet.

– Van egy ösvény, ami a generador alatt csatlakozik az északra és délre tartó útba. Siessünk! Az örök már elérték a partot és hamarosan jönnek visszafelé. – Futva indultak el az enyhén lejtős, sűrű bokrokkal szegélyezett úton..–

Cigarrillo – suttogetta az elöl haladó Emilio, és karját kinyújtva visszatartotta a nyomába érő Evant. Cigaretta parázslott fel előttük, s az ór alig nyolclépésnyire tőlük haladt el a hegynek felfelé vezető szélesebb úton. –

Jöjjön! – adta ki újból az utasítást a mexikói, és óvatosan előreosont az útra.

Az ór már túljutott a bukkanón, nem láthatta meg őket s így bátrabban indulhattak a lebetonozott helikopter-leszállóhely felé.

A nagy őskori állatként föléjük magasodó katonai járművet bebetonozott végű kötelek tartották a helyén, hogy a legerősebb trópusi vihar se mozdíthassa el, ne tehessen kárt benne. Kendrick az óriási géphez ment, Emilio pedig ott maradt az út mellett a fűben, hogy az ór felbukkanása esetén időben figyelmeztethesse. Evan gondolatai akörül jártak, hogy használhatatlanná kell tennie a járművet, de úgy, hogy közben ne csapjon zajt. Az elemlámpát sem használhatta, mert az éjszakai sötétben messziről észre lehetett volna venni az éles fényt... A kábelek! A rotorlapátok alatt és a farokrészben. Az ajtókilincsbe és egy ablakkeretbe kapaszkodva felhúzta magát a gép orrára, majd a pilótafülke tetejére kapaszkodott, és óvatosan, imbolygó testel elindult a légsavár felé. Az aljához érve fölegyenesedett, felnyújtotta a drótvágót és elmetszette az összes huzalt, amit észre tudott venni a homályban. Rövid, éles füttyszó hallatszott – Emilio jelzett Az ór átjutott a hegy csúcsán, és perceken belül eléri a leszállóhelyet. Kendrick tudta, hogy nem sok ideje maradt, de mérnökként nem volt elégedett azzal, amit végzett. Valóban sikerült használhatatlanná tennie a helikoptert? El kell érnie a farokrészt, hogy biztos lehessen a dolgában. Gyorsan, de óvatosan, nehogy a két méterrel alatta fehérülő betonra zuhanjon, a törzs végébe mászott, és végignézett a hosszú, karcsú farokrészen. Beletelt néhány másodpercebe, míg sikerült felfedeznie a két vastag, a bal oldali csűrőlapához vezető kábelt. Elnyúlt a sima géptesten és idegesen, önmaga verítékében fürödve nyiszálni kezdte a drótvágóval az egyik kábelt. Hangos, a csöndes éjszakában riasztóan élesnek ható csattanás hallatszott, s a már csak egyik sarkánál rögzített csűrőlap kicsúszott a helyéről és működésképtelenül himbálózni kezdett a levegőben. Sikerült!

Futó lábak dobogását hallotta, majd riadt kiáltást: – Que cosa? Quédese! – A gép farka alatt egy ór állt, jobbában tartott fegyverét, egyenesen Evanre szögezte, s baljával az övére erősített adóvevőért nyúlt.

42.

Nem szólhat bele! Evan, mintha egyensúlyát veszítette volna, ledobta magát a törzsről, és esés közben a drótvágóval a fegyvert tartó kézre sújtott. Az ór feljajdult, de mielőtt a kiáltás teljes erővel elhagyhatta volna a torkát, Emilio ugrott oda hozzá, és szekercéjével a koponyájára sújtott.

– Tud járni? – kérdezte sűgva 3 mexikói Evant.

– Gyorsan el kell tűnnünk innen! Siessen! A másik ór meghallhatta a zajt, és mindjárt itt lesz.

Evan, bár talajt érve megütötte magát, bólintott, s a puskát és a drótvágót megragadva feltápászkodott a betonról. – Vigyük el innen! – mondta, de elkésett, mert Emilio már vonszolta is befelé a magatehetetlenné vált embert a

leszállóhely körül növény magas fűbe. Kendrick összeszorította a fogait, és sajgó bokával és térdével utánasietett.

– Hibáztam – suttogta a mexikói, és elkeseredetten megrázta a fejét. – Egyetlen választásunk maradt... Figyeltem az előbb, milyen erősen sántít. Mielőtt a mólóra, a hajókhoz jutnánk, a másik őr biztosan észreveszi, hogy eltűnt a campaheroja – Emilio elnémult honfitársára mutatott. – A sötétben talán összetéveszt vele, és talán elég közel juthatok hozzá, mielőtt észrevenné, hogy tévedett.

– Mihelyt meglátja, kiabálva megkérdezi, mi történt. Mit fog válaszolni?

– Azt, hogy lementem az útról vizelni, a magas fűben sziklába botlottam, és megütöttem a lábam. Sántítani fogok, mint maga, és megkérem, nézze meg, milyen erősen vérzem.

– Sikerülni fog?

– Imádkozzon a Szent Szűzhöz, hogy sikerüljön! Ha nem, akkor mindketten meghalunk – a mexikói felemelkedett, és a vállára csapta a puskát. – Hadd kérjek még valamit – mondta, egy pillanatra Visszafordulva. – Ez a guarda nem rossz ember és családja van El Suazalban. Azért szegődött el ide, mert odahaza nem kapott munkát. Kötözze meg a kezét-lábát és töltsen be a száját. Képtelen lennék megölni.

– A másik őrszemét is ismeri? – kérdezte éles hangon Evan.

– Nem.

– Mi van, ha őt sem lesz képes megölni?

– Miért probléma ez? Erős ember vagyok, halászzal keresem a kenyeremet, ha éppen akad olyan hajó El Descansóban, amire elszegődhetem. Vagy összekötözöm, hogy mozdulni se tudjon, vagy lesz egy companerom.

A második lehetőség nem válhatott valóra. Alig ért ki a bicegő Emilio az úthoz, már futva közeledett az őr. Egymáshoz érve hangos vita kezdődött közöttük spanyolul, majd éles kiáltás harsant, de a hang nem az El pescanso-halászé volt. A hirtelen beállt csendet közeledő léptek zaja váltotta fel, és Emilio bukkant elő a sötétből.

– No companero – állapította meg Kendrick.

– Az a mocskos ráta a saját anyjára is képes lett volna ráfogni, hogy kurva, ha a policia elég jól megfizette volna érte.

– Lett volna? Múlt időben?

– No comprende.

– Meghalt?

– Halott, señor, és ott fekszik a fűben. Már harminc percünk sincs, és világosodni kezd.

– Akkor menjünk... a barátját megkötöttem.

– A mólóhoz? A hajókhoz?

– Nem, amigo! Előbb még el kell intéznünk valamit.

– Mondtam, hogy hamarosan világosodni kezd!

– Ha sikerül megcsinálni, amit akarok, még annál is sokkal világosabb lesz és jóval hamarabb, mint gondolná. Hozza a benzineskannát és a lombvágót! Nem bírok többet mint ami már nálam van.

Bár minden lépés kényszerűvé okozott neki, Evan szorosan a mexikói nyomában haladt míg el nem érték a szigetet árammal ellátó, drótketrecbe zárt hatalmas generátort. Mindenfelé "Peligro! Veszély!" feliratú táblák lógtak a kerítésen, s az egyetlen ajtót nagy, bonyolult lakat zárta le, amit valószínűleg csak több kulcs egyidejű behelyezésével lehetett volna kinyitni.

– Kezdje el! Remélem, tényleg olyan erős, amilyennek mondja magát! – szólt Emiliónak Kendrick, és odanyújtotta neki a drótvágót. – Vastag huzalból van, elég, ha háromlábnyí lyukat vág bele.

– És maga, señor?

– Én közben körülnézek.

Nem tartott sokáig, megtalálta, amit keresett. Egymástól tíz méternyire három nagy, a betonba erősített fémlap zárta le az üzemanyaggal teli három ciszterna nyílását. T alakú, felhajtható fogója volt mindegyiknek, elég hosszú vízszintes szárral ahhoz, hogy két markos ember jól megragadhassa és felemelhesse. Volt azonban egy gyorsabb, egyszerűbb módszer is, amivel hozzá lehetett férni a tartályhoz, és Kendrick jól ismerte ezt még a szaúd-arábiai sivatagból. A fedélbe süllyesztett kerek zárólap fogóját elég volt kalapáccsal ütügetve az óramutató járásával ellentétes irányba fordítani, hogy a zár engedjen, és egy cső lebocsátásához elegendő nagyságú rés nyíljon a nehéz fedélen.

Mire visszaért, Emilio függőlegesen már két helyen is elegendő hosszúságban átvágta a drótot, éppen a talajjal párhuzamosan metszette el a huzalokat, hogy fel lehessen hajtani a kerítést.

– Jöjjön velem! – mondta Evan, egészen közel hajolva a füléhez, hogy az áramfejlesztő zúgása ellenére is érteni lehessen a szavát. – Kéznél van a szekercéje?

– Pues si.

Elvezette a mexikóit az első tartály fedeléhez, és megmutatta neki, hogy a konyharuhába betekert fejű szekercével hogyan ütögesse a kis fedőlap fogantyúját. – Óvatosan! – figyelmeztette. – Egyetlen szikra is elég, hogy belobbanjon a tartály. Comprende?

– No, señor.

– Talán jobb is így. Óvatosan, lassan! Ne olyan erősen... Már mozdul.

– Lehet erősebben?

– Az isten szerelmére, dehogy! Óvatosan, amigo! Mintha gyémántot akarna hasítani.

– Eddig nem sokat gyakorolhattam...

– Lesz rá alkalma, ha egyszer kijutunk innen... Jól van. Emelje ki és rakja a fedőt a nyílás mellé. Adja ide a konyharuhákat!

– Mire kellenek azok, señor?

– Elmondom, mihelyt elkészült a nyílással.

– Kell még hozzá egy kis idő.

– Körülbelül két perce van rá, amigo.

– Madre de Dios!

– Hová tette a benzint? – Kendrick közelebb lépett, hogy tisztán érteni lehessen, amit mond.

– Oda – mutatott balra a már ismét a drótkerítéssel bajlódó mexikói.

Evan fájdalmasan nyögve letérdelt és minden csomót jól meghúzva, hogy biztosan tartson, összekötözte a konyharuhákat. Letekerte a kanna tetejét, beáztatta a benzinbe a kendőket, s néhány másodpercen belül kész volt a mintegy háromméteres gyújtózsínór. Begyulladt térddel, lüktető bokával visszamászott a föld alá rejtett üzemanyagtartályhoz, és a lyukon át lebocsátott mintegy méternyi a rögtönzött kötélből, ügyelve rá, hogy a nyíláson maradjon akkora rés, amelyen keresztül szabadon közlekedhet a levegő. A maradék gyújtózsínórt végigfektette a földön, és homokot kapart mellé, hogy lefékezze, lassan terjedő parázssá szelídítse az égést.

Miután a kanóc elhelyezésével végzett, visszabicegett Emiliohoz. A mexikói már befejezte a munkát, s a kerítésdarabot maga felé húzva éppen a nyílást igyekezett kitágítani.

– Ennyi elég lesz – szólt rá Kendrick. – Most nagyon figyeljen, s ha nem ért valamit abból, amit mondok, szóljon! Ettől kezdve minden az időzítésen múlik. Megcsinálunk valamit, s aztán egy újabb dolog következik. Comprende?

– Si.

Evan sárral átitatott zakója zsebébe nyúlt, és elővette az elemlámpát. – Fogja ezt! – nyújtotta oda Emilionak, és a nyílás felé bökött a fejével. – Bemegyek és nagyon remélem, hogy ezek a szerkezetek nem változtak sokat azóta, hogy utoljára találkoztam velük. Ha többet nem is érek el, rövidzárlatot azért tudok okozni. Csattanásokat fog hallani, és valószínűleg nagy szikrákat is lát majd...

– Como?

– Olyan fény, mint a villámlás, és ahhoz hasonló hangok, mint amilyeneket a rádióban hall vihar esetén, csak erősebbek. Érti?

– Igen, ennyi elég...

– Nem elég! Ne jöjjön a kerítés közelébe, véletlenül se érjen hozzá, s ha az első reccsenést meghallja, forduljon el, és hunyja be a szemét... Ha csak egy kis szerencsénk is van, a szigeten minden fény ki fog aludni. Mikor teljesen sötét lesz, kapcsolja fel az elemlámpát és irányítsa a nyílásra. Rendben?

– Rendben.

– Mihelyt kijöttem a kerítés mögül, azonnal világítson oda – Kendrick a kendőkből összecsomózott kötél végére mutatott. – Vegye a vállára a puskáját, és tartson készenlétben egyet nekem is. Magával hozta az ór sapkáját? Ha igen, adja ide!

– Si. Tessék! – Emilio előhúzta a zsebéből a puha anyagból készült sapkát, és átadta Evannek, aki rögtön a fejére tette.

– Ha kijöttem a kerítés mögül, odamegyek, és meggyújtom a kendőt. Mihelyt lángra

kap, azonnal átrohanunk az út másik oldalára, comprende?

– Értem, señor. Átmegyünk a magas fűbe, hogy elrejtőzzünk.

– Igen, de nem állunk meg, hanem felmegyünk a hegyre, és amikor mindenki rohanni kezd, csatlakozunk hozzájuk.

– Como?

– A személyzet valamivel több mint húsz tagból áll – válaszolta Kendrick. A zsebébe nyúlt, a spiritusztáblettákat átrakta a nadrágjába, és letépte magáról a zakót és a nyakkendőt. – Mi csak ketten vagyunk, a sötétben nem fogunk feltűnni senkinek, s a hegyen át lejuthatunk a kikötőbe. Két puskával és egy 45-ös Colttal.

– Értem.

– Akkor rajta! – mondta Evan, és fájdalmasan nyögve lehajolt a guminyelű lombvágóért és a machetéért.

Az Emilio vágta nyíláson átjutva felegyenesegett, és néhány másodpercig tanulmányozta a hangosan bűgő, az avatatlan kézzel hozzányúlót halálos áramütéssel fenyegető berendezést. Vannak dolgok, amik nem változnak, ha egyszer megalkották őket, mindig ugyanolyanok maradnak. Balra, egy kátránnyal lemázolt, öt méter magas oszlopra erősítve, itt is volt egy transzformátor, amelynek tetejéről a nedvesség ellen védő gumicsőbe ágyazott huzalok ágaztak szét. Teljesen kihúzta a lombvágó teleszkópos nyelét, és az egyik kábelt megragadva nyiszálni kezdte rajta a gumiborítást mindaddig, míg úgy nem érezte, hogy már csak milliméterek vannak hátra a huzalig. Nem nyitotta szét az ollót, csak óvatosan beakasztotta a nyelét a drótkerítésbe, és az egyik dinamóhoz lépett. Ha pusztán a sziget áramellátását akarta volna megszakítani, elég lett volna átvágni a transzformátor kivezetésének gumiborítását s a lombvágó fémből készült nyelét hozzáértetni a kerítéshez, hogy rövidzárlat miatt minden fény kialudjon. Azonban ennél többet akart, mert számolt azzal a lehetőséggel, hogy sem ő, sem a mexikói nem marad életben, s a megsérült kábelt percek alatt kijavítják. Meg akarta bénítani az egész rendszert. Nem tudta, mi történik San Diegóban, de azzal tisztában volt, hogy csak úgy segíthet Paytonnak, ha időt biztosít számára az egész ellenséges gépezet javíthatatlan, végleges tönkretételével. Meg kellett bénítania a szigetet, a kormányzaton belüli kormány főhadiszállását, el kellett vágnia a külvilágtól, nem hagyva lehetőséget a rajta tartózkodóknak a távozásra. A transzformátor kiiktatása nem lenne megoldás, azt csupán előkészítette, hogy ha más választása nem marad, végrehajtsa. Most már minden azon múlik, lesz-e elég ideje.

A dinamóhoz lépett, és megállt a hatalmas, sűrű drótszövet mögé rejtett forgórész előtt. Jól számított; ezen is megvolt a felső és az alsó részt elválasztó keskeny nyílás, amit azért hagytak, hogy a berendezésben szabadon cirkulálhasson a levegő. Elővette a bozótívágó kést, és pengéjét óvatosan becsúsztatta a nyílásba. Milliméterről milliméterre tolta előre, tudva, hogy ha megremeg, vagy félrecsúszik a keze, s a penge hozzáér a szerkezet valamelyik feszültség alatt lévő részéhez, a nagyfeszültség rögtön agyonvágja, vagy ha nem, a kisülések fénye azonnal megvakítja. Egyszer vissza is kellett húznia a kést, mert érezte, hogyan hatalmasodik el rajta az idegesség, de aztán erőt vett magán és ismét hozzákezdett. A machete lassan haladt át a nyíláson, s mikor már elég mélyen bent volt, Kendrick taszított rajta még egyet, és rögtön az arca elé kapta a kezét. Az elektromos kisülések hangja fülsiketítő volt, és hiába takarta el a szemét, összezárt ujjain keresztül is vakította a villódzás. A szerkezet azonban nem állt meg, a hatalmas forgórész valósággal feldarálta, szilánkokká zúzta a gyenge acélból készült kést.

Kendrick hátrahúzódott, és megragadta a transzformátor kivezetésébe hasító lombvágót. Átvágta az utolsó szigetelőréteget, s a szerszámnak a gumifogó fölötti fém nyelét nekilökte a kerítésnek. A berendezés hatalmasan szikrázott, s a szigeten mindenütt kialudtak a fények.

Hason csúszva, kézzel és lábbal tolva magát, érte el a kerítésbe vágott nyílást, s mihelyt átjutott rajta, Emilio rögtön a kezébe nyomta az egyik puskát.

– Gyufát! – kiáltott rá Evan, miután hasztalan próbálta elérni a sajátját. A mexikói odaadott egy marékka, és az elemlámpa fénykévéjét az utolsó törlőruha végére irányította. Kendrick leguggolt, sorra gyűjtögette és dobta rá a kendőre a gyufákat, míg végül a hetediknél-nyolcadiknál az anyag tüzet fogott. A "gyújtózsinorra" szórt föld miatt lángra kapni nem képes izzó parázs lassan megkezdte vándorútját az üzemanyaggal teli ciszterna felé.

– Gyerünk – kiáltotta Emilio, és talpra rántva, bevezette Kendricket az út

melletti magas fűbe. – Sokan jöttek ki a házból, és erre futnak. Pronto, senior. Rémülten kiabáló emberek futottak oda a kerítéshez és nézték tehetetlenül a még mindig csattogó és hatalmas szikrákat kibocsátó generátort. Többségüknek hiányos volt az öltözete, néhányan csak alsónadrágot viseltek, és sokukon látszott, hogy jelentős mennyiségű alkoholt fogyasztottak.

– Figyeljen! – súgta Emilio fülébe Evan. – A puskát rázva kirohanunk az útra, és elindulunk vissza, a hegyre. Kiabáljon spanyolul, mintha üldöznénk valakit. Rajta!

– Traenos agua! – üvöltötte a mexikói, miközben belevetették magukat a csődületbe. – Agita!... Traenos agua! – Átverekedtek magukat az izgatott embereken, de rögtön szembetalálkoztak a főépületből érkező újabb csoporttal, s látták azt is, hogy a nagy ház felől elemlámpákkal újabb csapat közeledik. – Az ösvény! – kiáltott Emiliónak Kendrick. – A fő ösvényen a kikötőbe! Siessen, az isten szerelmére! A tartály pillana token belül felrobban, és mindenki a hajók felé fog futni!

– Előre! Át kell futnunk a galérián!

– A szentségit! Az erkélyen és az ablakokban állók biztosan észre vesznek.

– Nincs rövidebb út!

– Akkor gyérünk!

Az emelkedőn feljutva a kőlapokkal kirakott ösvényen rohantak tovább, amelyet nem sokkal korábban még lámpasor világított meg mindkét oldalról. A teraszhoz vezető lejtős úton Kendricknek minden lépés kinszenvedést okozott, újból és újból meg kellett keményítenie magát, hogy tovább tudjon futni.

– Állj! – hangzott fel egy mély kiáltás, és elemlámpa fénysugara vágott végig rajtuk. – Hova... Jézusom! Ez ő! – Evan felnézett, és a kis erkélyen, ahol alig egy órával korábban ő maga állt, meglátta a lebarnult hajóskapitányt. A férfi felemelte a kezében tartott fegyvert, és célba vette Kendricket. Evan villámgyorsan célzott, s a két lövés csaknem egyszerre csattant. Érezte a bal vállába fúródó golyót, hátratántorodott, de újból tüzelt. A magas férfi a gyomrára szorította a kezét, és teli torokból üvöltött: – Ő az! Kendrick!... Állítsátok meg a gazembert! A hajók felé tart!

Ez volt az utolsó szava, mert Evan újabb, jól célzott lövése feltépte a torkát. A holttest átbucskázott a mellvéden, és hangos puffanással a kövezetre zuhant. Kendrick érezte a tekintetére telepedő homályt, és teste megingott, de Emilio még időben elkapta. – No, senior! – üvöltötte a fülébe és többször teljes erőből arcul csapta. – Szedje össze magát, és jöjjön, különben meghal! Nem fogok magával együtt elpusztulni! Vár a családom El Descansóban...

Vakon botladozva már a kikötő felé vezető lépcsőkön jártak, mikor hatalmas robbanás reszkettette meg lábuk alatt a talajt, s mintha tűzhányó gyomra nyílt volna meg, óriás lángoszlop csapott fel mögöttük az égre – felrobbant az első, üzemanyaggal teli ciszterna.

Fegyverropogást hallottak, és körülöttük golyók sivítottak, vagy ütődtek neki a szikláknak, és adtak ércesen kopogó hangot. – Már nincs messze! – kiáltotta Kendrick karját elkapva Emilio. – Hagyja, hogy vezessem, innen már behunyt szemmel is tudom az utat!

– Ha kijutok innen, magáé lesz a legnagyobb halászhajó El Descansóban!

– No, senior! Elköltözőm a családommal a hegyekbe. Ezek az emberek utánam jönnek!

– Mit szólna egy ranch-hoz?

Az alacsonyan szálló felhők mögül hirtelen előbukkant a hajó, és hatvanméternyire előttük megpillantották a mólót. A lövöldözés kis időre abbamaradt, majd ismét elkezdődött, de a fegyverek hangját néhány másodperc múlva újabb hatalmas robbanás zaja nyomta el. – Megtörtént! – kiáltotta boldogan Kendrick.

– Senior! – fordult hozzá a mögöttük lejátsszódó pokoli tűzijátéktól megrémülten a mexikói. – Darabokra szakad a sziget! Mi történt?!

– Felrobbant a második tartály is! Nem voltam biztos benne, hogy megtörténik, csak reméltem!

A lövés a móló felől jött, és Emilio meggörnyedve a combjához kapott. A sötétben is látni lehetett, hogyan üt át a vér a nadrágján. Mintegy tizenöt méterre tőlük kezében fegyvert tartó férfi emelkedett fel, és rádió adó-vevőt emelt a szájához. Evan a fájdalmat legyűrve baljával megtámasztotta a jobb kezét, és gyors egymásutánban kétszer meghúzta a ravaszt. Valamelyik, vagy talán mindkét lövés talált, az őr a betonra zuhant, és mozdulatlanra merevedett.

– Gyérünk, amigo! – kiáltotta Kendrick, és elkapta Emilio vállát.

– Nem megy! Nincs lábam!

– Nem akarok ittpusztulni magával, csirkefogó! Engem is várnak! Jöjjön, vagy ha nem, ússzon haza El Descansóba, ahogy tud!

– Como? – kiáltott magából kikelve a mexikói, és előrelelendült.

– Ez az! Legyen csak dühös! Megvan rá az oka, és a düh erőt ad! – Kendrick elkapta Emilio derekát és a két sebesült, jární is alig tudó ember elindult végig a mólón. – Jobbra, a nagy hajóhoz! – szólt Evan, és némán köszönetet mondott a holdnak, amiért ismét visszabújt a felhők közé. – Ért a hajókhöz, amigo?

– Halász vagyok!

– Ezt a fajtát is ismeri? – kérdezte Kendrick, s a Coltot a párkányra téve feltolta Emiliot a fedélzetre.

– Az ilyennel turistát fognak, nem halat... Mindegy, sokféle hajót vezettem már, ezzel is csak elboldogulok – válaszolta a mexikói. – A többivel viszont utánunk jöhetnek. Azok jóval gyorsabbak, mint ez.

– El lehet jutni valamelyikkel a szárazföldre?

– Soha. Nem bírják az erős hullámozást, és hamar elfogy az üzemanyaguk. Harminc-negyven kilométer után vissza kell fordulniuk. Csak ez a hajó jó nekünk.

– Adja ide a spirituszt! – mondta idegesen Evan, mert meghallotta a sziget felől közeledő hangokat. – Nyissa is ki! – fűzte hozzá, és kése hegyével lepattintotta a magánál tartott két kis alumíniumdoboz tetejét.

– Tessék, –senor! Megyek a hídra.

– Be tudja indítani?

– Muszáj, várnak El Descansóban.

– Jézusom! Az indítókulcs!

– Itt mindig a helyén hagyják, hátha hirtelen jön a vihar, és arrébb kell vinni a hajót – szólt vissza Emilio.

– És ha nem?

– Minden halász tudja, mit kell tennie, ha részeg a kapitány. Elég leemelni egy panelt, és összeérinteni néhány drótot... A köteleket senor!

– Két ranch! – kiáltott a mexikói után Evan, és a móló másik oldalára futott, ahol ponyvával letakarva a három gyorsjáratú kis hajó állt kikötve. Remegő kézzel szórta ki a spiritusztáblettákat, és rögtön meg is gyújtotta őket. Mikor már mindhárom hajó lángolt, a vízvonala alá célozva bele is lőtt néhányat a nagy kaliberű Colttal a könnyű műanyagból készült hajótestekbe. Emillionak sikerült! A jacht motorja hangosan dohogni kezdett a tat mögött fehéren tajtékzott a víz... Kiáltások! A szigeten tomboló tűz kísérteties fényében futó alakok jelentek meg a móló végén.

– Senor! Gyorsan, a köteleket!

Kendrick lerántotta a hajó orrából kinyúló kötelet a betonba ágyazott acélbakraól, eltántorgott a hajó végéig, s ha nehezebben is mint az elsőt, a tatra vezető kötelet is leoldotta.

– Lőjék le őket! Ne hagyják, hogy elmeneküljenek! – hallatszott a móló vége felől Crayton Grinell hisztérikus üvöltése, és mindjárt utána a sűrű fegyverropogás. Evannek még éppen sikerült felkapaszkodnia a jacht végébe, mikor Emilio balra rántotta a kormányt, s a hajó félkört leírva teljes sebességgel elindult a nyílt tenger felé.

Már a móló végével egy magasságban jártak, mikor bekövetkezett a harmadik robbanás is, s a sziget fölött egy pillanatra ki világosodott, narancssárgává vált az éjszakai égbolt. Sikerült! A kormányzat belüli gyilkos kormány központja megbénult, kapcsolata a külvilággal megszakadt, az ott lévők közül most már senki sem tud távozni.

– Senor! – hallotta Evan a hajóhídról jövő kiáltást.

– Tessék! – üvöltött vissza, és megpróbált felállni, de nem tudott mert a vérző testében örvénylő fájdalom odaszögezte a fedélzethez.

– Fel kell jönnie!

– Nem tudok!

– Muszáj! Eltaláltak! Pecho, a mellemet!

– A lábába ment a golyó!

– Nem!... Az előbb, a mólóról... összeestem, senor! Nem tudom tartani a kormányt!

– Várjon! – Evan nagy vérfoltot hagyva maga mögött felemelkedett, és pokoli erőfeszítéssel – amelyről pedig már azt hitte, hogy nem lesz rá képes –, felküzdötte magát a hajóhídra. Emilio már térdre bukott de kezei görcsösen

markolták a kormánykereket.

– Mit csináljak?! – kiáltotta a fülébe Evan, miután odavánszorgott hozzá.

– A... rádió – nyögte a kereket elengedve a mexikói. – Én csak a hálót húzom, nem vagyok kapitány... Hallottam őket, mikor rossz volt az idő... van egy urgencia csatorna, numero dieciseis!

– Micsoda?

– Tizenhat.

– Hol a rádió?

. – A kormánytól jobbra. A bal oldali gomb. Pronto!

– Hogy kell használni?!

– A microfono... nyomja a gombot... – Emilio szavai hörgésbe fulladtak, s a mexikói holtan, vagy csak eszméletét veszten elnyúlt a hajóhid padlóján. Kendrick reszkető kézzel emelte szájához a mikrofont, és addig nyomogatta a készüléken lévő gombot, míg a kijelzőn meg nem jelent a tizenhatos szám.

– Itt Kendrick képviselő! – üvöltötte elkeseredetten. – Hall valaki?!

– Itt a San Diego-i parti őrség – szólt vissza egy Közömbös hang.

– Össze tud kapcsolni a Westlake Hotellel?! Nagyon sürgős!

– Ilyesmit bárki mondhat, uram. Ez nem telefonközpont – tiltakozott az ügyeletes.

– Ismétlem, Kendrick képviselő vagyok Colorado kilences választókerületéből, és nagyon sürgős! A tengerből beszélek, valahonnan Tijuánától délre lehetek...

– Azok mexikói vizek.

– Hívja a Fehér Házat! – üvöltötte most már magából kikelve Evan. – Ismételje meg nekik, amit mondtam... Kendrick, Coloradóból!

– Maga az, aki Ománban?...

– Beszéljen a Fehér Házzal!

– Tartsa nyitva a csatornát, átkapcsolom a rádiós irány keresőkhöz...

– Nincs rá idő! Kössön össze a Westlake-kel! Ha parancsot akar, hívja a Fehér Házat!

– Igenis, Kommandó Kendrick!

– Na végre – motyogta Evan, meghallva a kapcsolást jelző zajokat. – Az ötvenegyes szobát! Siessen, kérem! – üvöltött rá a szálloda telefonközpontosára.

– Tessék! – az izgatott hang Kaliláé volt.

– Én vagyok!

– Az isten szerelmére, hol?!

– Valahol az óceánon. Nem érdekes! Van egy ügyvéd, Ardisnak dolgozott, és nála van a lista, amiből minden kiderül! Találjátok meg és kapjátok el!

– Igen! Mindjárt szólok MJ-nek! Mi van veled?! Hol...

A vonal megszakadt és egy sokak számára ismerős, mély tónusú hang hallatszott a mikrofonból: – Itt az Egyesült Államok elnöke! Keressék meg a hajót! Hozzák vissza azt az embert, vagy kibebelezem magukat!

A jacht vadul bukdácsolt az erős szélről felkorbácsolt hullámokon, Evan pedig erejének utolsó tartalékjait is felélte. Keze lecsúszott a kormányról, mindensötétségbe borult körülötte, és eszméletét veszten rázuhant a mozdulatlanul fekvő El Descansó-i halászra.

43.

Először úgy érezte, mintha a súlytalanságban lebegne, aztán az is eljutott a tudatáig, hogy erős kezek markolják meg, s hallotta a fülsiketítő zúgást... A szemét kinyitva elmosódott alakokat látott maga körül, s hirtelen erős szúrás érte a karját. Megpróbált felülni, de vasmarkok szorították le és mozdulni sem engedték.

– Nyugalom, képviselő! – kiáltott rá egy lassan éles kontúrokat öltő, fehér tengerész-egyenruhát viselő alak. – Orvos vagyok, és magának most igencsak szüksége van rám. Ne nehezítse meg a dolgomat! Az elnök megígérte, hogy személyesen fogja vezetni a hadbírószobai tárgyalásomat, ha valamit elrontok. – Hol vagyok? – Az újabb szúrástól elakadt a lélegzete. Úgy érezte, képtelen elviselni több fájdalmat.

– Logikus kérdés – válaszolta az orvostiszt, és belenyomta a fecskendő tartalmát Kendrick vállába. – Egy helikopteren, kilencven mérföldnyire a mexikói partoktól. Éppen Kína felé tartott, amikor megtaláltuk, pedig arrafelé elég barátságatlan a tenger.

– Ez az! –Evan azt hitte, hogy kiabál, pedig alig lehetett hallani a hangját.

– Micsoda? – hajolt közelebb az orvos. Mögötte egy ápoló vérplazmával teli üveget emelt a magasba.

– A Kínai-átjáró... Egy sziget, amit Kínai-átjárónak hívnak. Zárják le!

– Orvos vagyok, nem portás...

– Tegye, amit mondok... Értesítse San Diegót! Küldjenek repülőgépeket, hajókat! Fogjanak el mindenkit!

– Hé, álljon meg a menet! Nem sokat értek ugyan hozzá, de ezek mexikói vizek, és...

– Beszéljenek a Fehér Házzal, a szentségit! Nem! Paytonnak szóljanak a CIA-nál! Mitchell Payton! CIA! – harcolt a szavakért Kendrick. – Ismételjék meg neki, amit mondtam! Mondják azt a nevet, hogy Grinell!

– De nehéz magával – mondta fejét csóválva az orvos, és odafordult a hordágy végében, Evan lábánál álló férfihoz: – Hallotta, mit mondott a képviselő, zászlós! Menjen és szóljon a pilótának! Kínai-átjáró, egy Payton nevű pasas Langleyben és egy másik, valami Grinell. Vigyázzon, mert az elnök a fejünket veszi, ha elszúr valamit!... Mondja, ezt csinálta az araboknál is?

– Emilio? – kérdezte Evan, figyelmen kívül hagyva az orvos érdeklődését. – Mi van vele?

– A mexikói?

– A barátom... Ő mentette meg az életemet.

– Itt fekszik maga mellett.

– Hogy van?

– Rosszabbul, mint maga... sokkal rosszabbul. Legjobb esetben is csak negyven százalék esélye van rá, hogy életben maradjon. Megmondtam a parancsnoknak, hogy hajszolja ezt a madarat, amennyire csak lehet. Minél előbb a kórházba kell érnünk.

Kendrick nyögve a könyökére emelkedett, s az alig fél méterre tőle, az orvos háta mögött mozdulatlanul fekvő Emilióra nézett. A mexikói keze a hordágyról lecsúszva a padlón nyugodott, az arca hamuszürke volt. – Adja ide a kezét! – szólt az orvosnak Evan. – Adja ide!

– Igenis, uram! – a doktor lenyúlt, és közelebb húzta Emilio karját, hogy Kendrick el tudja érni.

– El Descanso! – üvöltötte a képviselő, ahogy a torkán kifért. – El Descanso és a család! Ne halj meg, te rohadt csirkefogó! Szedd össze magad, te semmit sem tudó, mindenhez értő halász!

– Como? – a mexikói szeme még csukva volt, de a feje már megmozdult, és érezte a csuklójára kulcsolódó kéz szorítását.

– Így már jobb, amigo. Ne felejtse el, milyen dühösek vagyunk! Légy dühös és szedd össze magad, mert kinyuvasztalak! Comprende?

Szemét résnyire nyitva Emilio Evan felé fordult, és halvány mosoly suhant át az arcán. – Azt hiszi, elbírna egy erős halással?

– Próbáld ki!... Akkor is kapsz tőlem egy nagy hajót, ha veszítek.

– Loco, señor – nyögte a mexikói. – El Descanso...

– Három ranch – mondta Kendrick, és erőtlenül lehanyatlott a keze, mert az orvos a harmadik injekciót is beledöfte a karjába.

Az elegáns limuzinok végighajtottak Cynwid Hollow sötétbe borult utcáin, s bekanyarodtak a Chesapeake-öböl partján álló ház elé. Ezen az éjszakán csak három volt belőlük a szokásos négygel szemben – hiányzott közülük Eric Sundstromé, az Inver Brass árulójaé.

A könyvtárszobában is csak négy lámpa világította meg a nagy asztalt, s ezúttal elmaradtak a korábban megszokott, csipkelődő megjegyzések, amelyekkel a résztvevők állandóan emlékeztették rá magukat, hogy rendkívüli gazdagságukat leszámítva ők sem mások, mint a legtöbb hétköznapi ember. Az ötödik, üresen maradt szék éppen elég nyomatékos figyelmeztetésként szolgált arra, hogy mindannyian esendők.

– Ismerik a tényeket – nyitotta meg a tanácskozást Samuel Winters. – Várom a megjegyzéseiket.

– Én csak egy dolgot kívánok leszögezni – jelentette ki határozottan, fekete arcával az árnyékba húzódva Gideon Logan. – Nem állhatunk meg, mert annak borzalmas következményei lesznek. A hiénák kezébe kerül a hatalom... már ami maradt azon kívül, amit eddig megszerezték.

– Nincs mitől visszakoznunk, Gid! – figyelmeztette Margaret Lowell. – Szegény Milos már mozgásba hozta a gépezetet.

– Nem tudta befejezni, amit elkezdett, Margaret – jegyezte meg a Winters mellett ülő Jacob Mandel. – Itt van még Kendrick. Meg kell győzni, hogy fogadja el a jelölést. Biztosan emlékeznek még rá, hogy Eric vetette fel a kérdést, csak azt nem tudom, miért. Nyugodtan hallgathatott volna róla, hisz könnyen lehet, hogy egész vállalkozásunknak ez az Achilles-sarka.

– Azért nem tudott néma maradni, mert képtelen volt legyűrni kielégíthetetlen kíváncsiságát. Végso soron ez az újtechnológiában kiélt kíváncsiság késztette arra is, hogy eláruljon bennünket – mondta szomorúan Winters. – Ez persze még mindig nem válasz Jacob kérdésére. A képviselő nyugodtan elutasíthatja a chicagói jelölést.

– Nem vagyok biztos abban, hogy Milos Is ilyen súlyosnak látta a problémát – jegyezte meg állát elgondolkozva a tenyerébe támasztva Lowell ügyvédnö. – Lehet, hogy nem mondta ki, már nem emlékszem, de egyértelműen jelezte, hogy Kendrick olyan ember, aki már-már anakronisztikus módon a végletekig ragaszkodik az erkölcsi elveihez. Politikával is azért kezdett foglalkozni, mert utálja a korrupciót, és ki akart szorítani a tisztségéből egy korrump politikust.

– Ománba pedig azért ment – vette át a szót Gideon Logan –, mert hitt benne, hogy a szakértelmével segíteni tud. Eszébe sem jutott, hogy elismerést várjon azért, amit tett. Erről magunk is meggyőződhattunk.

– Igen, és ez volt az oka annak, hogy mellette döntöttünk – bólintott Mandel. – Minden összevág, már csak az a kérdés, hogy ennyi elég lesz-e? Elfogadja-e a jelölést akár országos támogatás esetén is, aminek a megszerzéséről Milos olyan nagy szakértelemmel gondoskodott?

– Feltételeztük, hogy ha őszintének érzi a felkérést, akkor el is fogadja – jelentette ki Winters.

– Kérdés persze, hogy helyes volt-e ez a kiindulópont.

– Szerintem igen – mondta Margaret Lowell.

– Szerintem is – csatlakozott hozzá Logan, és előrehajolt, hogy az arca kikerüljön az árnyékból.

– Ezzel együtt is, van igazság abban, amit Jacob mond. Nem lehetünk biztosak a dolgunkban, és ha tévedünk, akkor marad Bollinger, s a jövő év januárjától a sakáloké a hatalom.

– Tegyük fel, hogy Kendrick szembetalálja magát ezzel a választási lehetőséggel, és meggyőződik arról, mennyire áthatotta a washingtoni hatalmi struktúrát a megvesztegetés – vette át a szót felélénkülve Winters. – Gondolják, hogy abban az esetben hajlandó lesz indulni?

– Abból kiindulva, amit már tudunk róla... igen! Feltétlenül – jelentette ki határozottan a fekete építési vállalkozó.

– Ön szerint, Margaret?

– Egyetértek Giddel. Azt hiszem, nagyon erős benne a politikai lelkiismeret.

– Jacob?

– Én is egyetértek, Samuel, de hogyan csináljuk? Nincs dokumentációnk, nincsenek a kezünkben hivatalos iratok... még a jegyzeteinket is mind elégettük. Semmi különösebb oka sincs rá, hogy higgyen nekünk, ráadásul fel sem fedhetjük a kilétünket, Varak pedig nincs többé.

– Van viszont más, aki átveheti a helyét. Egy olyan ember, aki szükség esetén biztosíthatja, hogy Evan Kendrick megtudja az igazságot. A teljes igazságot... hacsak nincs tisztában vele máris.

Az Inver Brass szóvivőjének szavait döbbsent tekintetek fogadták. – Miről beszél, Sam? – szólalt meg a meglepődésből elsőként ocsúdva Margaret Lowell.

– Varak utasításokat hagyott hátra arra az esetre, ha meghalna, s én a szavamat adtam neki, hogy csak akkor nyitom ki a borítékot, ha megölik. Be is tartottam az ígéreteimet, mert hogy őszinte legyek, nem kívántam értesülni arról, amit tudomásomra akart hozni... Tegnap este, Mitchell Payton telefonja után nyitottam fel a borítékot.

– Mi a helyzet Paytonnal? – kérdezte idegesen Lowell.

– Holnap találkozunk. Egyikőjüknek sem kell tartania semmitől: nem tud önökről. Talán sikerül egyetértésre jutnunk, de ha nem, akkor is hosszú, eredményes életet éltem... Nem lesz nagy áldozat.

– Bocsásson meg, Samuel – szolt a szokásosnál türelmetlenebbül Gideon Logan –, de ezzel a döntéssel mindannyiunknak szembe kell néznünk. Ha ezt nem vállaltuk volna, akkor most nem ülnénk itt. Milyen Utasítást hagyott Varak?

– Azt, hogy keressük meg azt a személyt, aki biztosíthatja számunkra a legteljesebb körű tájékozottságot. Kezdetből fogva ő volt Varak informátora, és

nélküle Milos nem lett volna képes arra, amit tett. Mikor tizenhat hónappal ezelőtt felfigyelt arra, hogy Kendrick csupán a külügyminisztériumba belépők között szerepel, de a távozók között nem, tudta, hova forduljon, s nem csupán készséges, hanem a jó ügy iránt mélységesen elkötelezett informátorra is lelt... Milos természetesen pótolhatatlan, de megnyugtatóására közlöm, hogy ma, a fejlett technológiák korában új koordinátorunk egyike a kormányzat alkalmazásában álló legtehetségesebb és leggyorsabban előrehaladó embereknek. A washingtoni Intézmények versenyeznek érte, magánvállalatoktól pedig olyan előnyös ajánlatokat kap, amilyeneket csak nála legalább kétszer idősebb volt elnököknek vagy külügyminisztereknek szoktak tenni.

– Ragyogó ügyvéd vagy külpolitikai szakértő lehet – szólt közbe Margaret Lowell.
– Egyik sem – válaszolta az Inver Brass galambösz szóvivője. – Az ország, de az is lehet, hogy az egész Nyugat legkiválóbb számítástechnikusa. Szerencsére igen gazdag családból származik, s így a magánszektorból kapott ajánlatok nem csábítják. Ugyanolyan elkötelezetten akarja szolgálni az ország felemelkedését, mint Milos Varak, és attól a pillanattól kezdve, hogy tisztába jött vele, milyen képességeknek a birtokában van, lényegében már hozzánk is tartozik – Winters előrehajolt, megnyomta a ház kommunikációs rendszer gombját, és beleszólt a mikrofonba: – Fáradjon be, kérem! A könyvtárszoba ajtaja kinyílt, és egy húszas éveiben járó fiatalember lépett be rajta, akit azonban külseje élesen megkülönböztetett legtöbb kortársától. Mintha egy méregdrága, férfidivatot reklámozó magazin lapjáról lépett volna le, pedig tökéletesen hétköznapi, se túl elegáns, se nem olcsó öltöny volt rajta – a már-már-ideális szépségű, görögös metszésű arc volt az, ami hatása alá vont mindenkit, aki ránézett.
– Nyugodtan elfeledkezhet a számítógépekről – morogta halkan Jacob Mandel. – A barátaim a William Morris Agencynél egész tévésorozatokot gyártatnának a kedvéért.

– Fáradjon beljebb! – szólt Winters, s hogy elhallgattassa Mandel karjára tette a kezét. – Kérem, mutatkozzon be!

A fiatalember magabiztosan, de minden fennhéjázás nélkül az asztalhoz lépett, és végigjártatta tekintetét a jelenlévőkön.

– Megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek – mondta kellemes, nyugodt hangon.
– A nevem Geraid Bryce, és az ÁSZM igazgatója vagyok a külügyminisztériumban...
– ÁSZM? – kérdezte értetlenül Mandel.
– Átfogó számítógépes műveletek. Így nevezik az osztályomat, uram.

A kaliforniai nap meleg fénye árasztotta el a szobát, miközben Kalila az ölelésből kibontakozva felült az ágyon, és könnyein keresztül rámosolygott Evanre. – Üdvözöllek az életben – mondta, és megszorította a férfi kezét.

– Örülök, hogy visszajöttem – válaszolta erőtlén hangon Kendrick. – Mikor kinyitottam a szemem, és megláttalak, nem voltam biztos benne, hogy valóban te vagy az, vagy pedig... Arra gondoltam, hogy ez egy újabb trükk.

– Trükk?

– Elvették a ruhámat... egy ideig valami ócska kordnadrágban voltam meg vászoningben, aztán ismét rám adták az öltönyt. Tudod, a kéket...

– Igen, a kongresszusi egyenruhát – bólintott mosolyogva Kalila. – Azt hiszem, kénytelen leszel újat varratni. Ami a nadrágodból megmaradt azután,, hogy levágták rólad, azon már a legjobb szabó se tudna segíteni.

– De jó, hogy látlak! Rettenetesen dühössé tett, hogy azt hittem, soha többé nem találkozunk.

– Én csak azt tudom, milyen jó téged látni. Mászkáltam a szobámban, mint az őrült, egészen elkoptattam a szőnyeget... De most pihenj! Nemrég tértél magadhoz, és az orvosok azt mondták...

– Nem! – vágott közbe Kendrick. – A pokolba az orvosokkal! Tudni akarom, mi történt. Hogy van Emilio?

– Túléli, de az egyik tüdejét elvesztette, és a medencecsontja is megsérült. Életben marad, de többé nem fog tudni rendesen járni.

– Nem is kell. Elég lesz, ha csak ül a kapitányi székben.

– Tessék?

– Nem érdekes... A sziget! Kínai-átjáró a neve...

– Tudjuk – vágott közbe Kalila. – Ha már ilyen átkozottul csökönyös vagy, és nem akarsz pihenni, hadd beszéljek legalább én... Amit Carallo-val csináltatok, az egyszerűen hihetetlen.

– Carallo?... – Kendrick nem értette meg rögtön, kiről van szó, de gyorsan

kapcsolt. – Emilio?

– Igen. Láttam a fényképeket... borzalmas volt a pusztítás. A tűz mindent elemészített, különösen a sziget keleti oldalán. Eltűntek a házak és a móló is, ahol a többi hajó felrobbant. Mikor a tengerészgyalogosok megérkeztek a helikoptereken, az életben maradtak mind a nyugati parton tolongtak, és úgy várták őket, mint a felszabadítókat.

– Ezek szerint megvan Grinell.

Kalila Evan szemébe nézett, szünetet tartott, és lassan megcsóválta a fejét. – Ő nincs. Sajnálom, drágám.

– Hogyan?!... – Kendrick megpróbált felülni, de nem sikerült neki, mert a hirtelen mozdulattól kínzó fájdalom hasított bele sérült vállába. Rasad elkapta, és óvatosan visszafektette a párnára. – Nem menekülhetett el! Biztosan nem néztek utána alaposan!

– Nem volt rá szükség. A mexikóiak elmondták, mi történt.

– Micsoda?

– Egy hidroplán jött a palronért és elvitte.

– Nem értem. Minden kommunikációs lehetőség megszűnt.

– Ez az, hogy nem. Nem tudhattad, hogy Grinellnek van egy kisebb, kiegészítő áramfejlesztője a ház alagsorában, ami elegendő energiát termel ahhoz, hogy rádión el tudja érni a San Felipe-i repülőtéren lévő embereit. A mexikóiak is vették az adást, és később ők értesítettek róla bennünket. Most még elmenekülhetett, de nem bujkálhat örökké. El fogjuk kapni.

– Mi van Ardis ügyvédjével és a listával, amiről beszéltem?

– Neki is a nyomában vagyunk, de még nem értük el. Elbújt, de hogy hol, senki sem tudja. Figyeljük az összes telefonját, mert előbb vagy utóbb valamelyiken csak jelentkeznie kell. Ha megteszi, rögtön elkapjuk.

– Sejtheti, hogy a nyomában vagytok?

– Hát bizony ez a nagy kérdés. Grinell San Felipén keresztül üzenhetett neki. Sajnos, nem tudjuk, megtette-e vagy sem.

– Manny? – kérdezte bátortalanul Evan. – Tudom, hogy nem volt időd...

– Nagyon tévedsz – vágott közbe Kalila. – Egyebem sem volt, csak időm, rettenetesen lassan múló időm. Az éjjel felhívtam a denveri kórházat, de a nővér csak annyit tudott mondani, hogy az állapota stabil.

– Stabil – ismételte meg keserűen Kendrick, és behunyta a szemét. – Haldoklik, Kalila. Meg fog halni, és ez ellen senki sem tehet semmit.

– Valamennyiünkkel ez történik, Evan. Az életünk minden nappal rövidebb lesz. Tudom, hogy ez sovány vigasz, de Manny már elmúlt nyolcvanéves, és a mérkőzés még nincs lefutva-

– Tudom – válaszolta Kendrick, s előbb egymásba kapaszkodó kezükre, onnan a nő arcába nézett. – Nagyon szép vagy.

– Nem sokat szoktam foglalkozni a külsőmmel, de azt hiszem, megjárja. Te sem vagy éppen Quasimodo.

– Nem, de a járásom hasonlít az övéhez... Lehet, hogy nagyképűen hangzik, de a gyerekeinknek minden esélyük meglesz rá, hogy jóképű kis csirkefogók legyenek.

– A jóképűvel egyetérték, de a csirkefogóval kapcsolatban vannak ellenvetéseim – válaszolt mosolyogva Kalila.

– Ha nem vetted volna észre, épp most egyeztél bele, hogy hozzám jössz feleségül.

– Próbálnál csak meg lerázni, rögtön rájönne, milyen jól bának a fegyverrel.

– Na szép... Jaj, Mrs. Jones, nem látta véletlenül a feleségemet, a mesterlövészt? Ha valaki alkalmatlankodna a partiján, szóljon nyugodtan, csinál egy lyukat a gazember koponyájába – évődött Evan.

– Rádadásul, ha a fegyver túl nagy zajt ütne, még feketeöves is vagyok.

– Fantasztikus! Ezek után próbáljon meg valaki szemtelenkedni velem. Gyere csak, haver, mindjárt rád uszítom az asszonyt!

Kalila boldog mosollyal az arcán, vidáman csillogó szemekkel nézett a férfira. – Szeretlek – mondta halkan. – Bármilyen lesz is, meg kell próbálnunk.

– Nem próbálkozunk – válaszolta Evan, és jobbjaival is Kaliláért nyúlt. – Ez egy életre szól. – A nő lehajolt hozzá, megölelték és hosszan megcsókolták egymást, mint azt két olyan ember teszi, aki közel járt ahhoz, hogy elveszítse egymást. Még tartott a csók, mikor az ágy melletti asztalkán hangosan megcsörrent a telefon.

– A fenébe! – ugrott fel Kalila. – Mi az? Máris unsz?

– Frászt! Megmondtam, hogy ne kapcsoljanak ide egyetlen hívást sem – Adrienne a

kagylóért nyúlt. – Tessék! Bárki legyen is az, tudni akarom, hogyan kapcsolhatta ide magát.

– Úgy, Rasad ügynök – válaszolta a virginiai Langleyből Mitchell Payton –, hogy felülbíráltam egy beosztottam utasításait.

– Te nem láttad, milyen állapotban van, MJ!

– Ahhoz képest, hogy felnőtt nő vagy, és előttem ismerted be, hogy elmúltál már harmincéves, néha egészen úgy beszélsz, mint egy gyerek... Különben én is beszéltem az orvosokkal. Evannek pihenésre van szüksége, a térdét még jó ideig fáslizhatja, és a vállára is vigyáznia kell, hogy fel ne szakadjon a seb, de ezeket az apró kellemetlenségeket leszámítva tökéletesen működőképes.

– Érzéketlen fatuskó vagy, Mitch bácsi! Alig tud beszélni.

– Akkor miért beszélgettél vele az előbb?

– Honnan tudod?

– Eddig nem tudtam, most mondtad meg... Áttérhetnénk végre a lényegesebb dolgokra, kedvesem?

– És Evan? Ő nem fontos?!

– Add ide! – szökö Kendrick, és elvette Kalilától a telefont. – Én vagyok az, Mitch. Mi történt?

– Hogy van, Evan?... Hú, de hülye kérdés volt.

– Az. Válaszoljon inkább az enyémre.

– Ardis Vanvlanderén ügyvédje a nyaralójában van, San Jacinto fölött, a hegyekben. Felhívta az irodáját, hogy megérdeklődjön nincs-e számára üzenet, és sikerült kinyomoznunk, honnan telefonált. Egy osztály már el is indult, hogy felmérje a helyzetet, és lehet, hogy percekben belül megérkeznek.

– Hogy felmérje? Mi az ördögöt kell itt felmérni? A könyv nála van, menjenek és kapják el! Abból megismerhető az egész szervezet, kiderül az összes rohadt fegyverkereskedőnek a neve, akikkel kapcsolatban álltak. Grinell is biztosan hozzájuk menekül. Vegyük el az ügyvédtől a listát!

– Elfeledkezik arról, milyen erős Grinellben a túlélési ösztön. Feltételezem, hogy Adrienne... hogy Kalila beszélt róla.

– Igen, elmondta, hogy érte ment egy hidroplán. És?

– Ő legalább annyira meg akarja szerezni, azt a listát, mint mi, s biztos vagyok benne, hogy már beszélt is Mrs. Vanvlanderén ügyvédjével. Grinell nem fogja megkockáztatni, hogy személyesen menjen el a könyvért, valaki mást fog érte küldeni. Ha rájön, hogy nyomon vagyunk – és ehhez elég lesz még egy megfigyelőt küldenie a házhoz –, szóval mit gondol, milyen utasítást ad az emberének arra az esetre, ha kiderülne, hogy követjük?

– Azt, hogy égesse el azt az átkozott listát – válaszolta csendesén Kendrick.

– Pontosan.

– Remélem, az emberei érteni fogják a dolgukat.

– Mindössze ketten vannak, és az egyik a legjobbak közé tartozik ebben a szakmában. Becsapósnak hívják. Kérdezze meg a barátnőjét, mi a véleménye róla!

– Becsapós? Miféle hülye név ez?

– Hagyjuk most ezt, Evan – intette le Kendricket Payton. – Délután San Diegóba repülök, mert feltétlenül beszélnünk kell. Remélem, képes lesz rá. Nagyon sürgős a dolog.

– Képes leszek, de miért nem beszélhetünk most?

– Azért, mert egyelőre nem tudom, mit mondjak... Később se biztos, hogy tudni fogom, de valamivel biztosan okosabb leszek. Egy órán belül találkozom egy férfival, egy nagyon befolyásos emberrel, aki egy év óta igen behatóan érdeklődik maga iránt.

Kendrick behunyta a szemét, mert hirtelen gyengeség vett erőt rajta. – Egy bizottságból, vagy csoportból, ami... Inver Brassnak nevezi magát? – kérdezte rövid hallgatás után.

– Tud róluk?

– Mindössze ennyit. Fogalmam sincs arról, kicsodák, csak azt tudom, hogy felforgatták az életemet.

A Központi Hírszerző Ügynökség vörösesbarna szedánja végiggurult a kocsifelhajtón, és megállt a Chesapeake-öbölre néző nagy ház bejárata előtt. Csaknem hetvenkét órás folyamatos viselésről tanúskodó gyűrött öltönye fölött nyitott esőkabátot hordó, magas férfi szállt ki belőle, és fáradt léptekkel felment a lépcsőn. A havat ígérő hűvös reggeli szélben borzongva megállt az ajtó előtt, hogy erőt gyűjtsön a találkozáshoz. Mitchell Paytonnak, a különleges

tervezés főnökének sok gyomorszorító megbeszélése volt már hosszú pályafutása során, de olyan nem, mint amilyen ezen a karácsonyt megelőző napon várt rá. Utálta magát, mert arra készült, hogy tönkrementen egy jó és magas erkölcsi normák szerint élő és cselekvő embert, de azt is tudta, hogy nincs más választása. Tudta ugyanis, hogy van egy erősebb igazság, egy még magasabb szintű moralitás, ami a becsületes emberek által hozott törvények betartásában rejlik. Aki ezeket a törvényeket megszegi, bármilyen szándékkal tegye is, az többé nem tarthat számot megbecsülésre. Mély lélegzetet vett, és megnyomta a csengőt. A szobalány átvezette Paytont az öbölre néző hatalmas nappalin, és kinyitotta előtte a könyvtárszoba ajtaját. A különleges tervezés főnöke egy pillanatra megtorpant az egész falat beborító monitorok és bonyolult műszaki berendezések láttán; de erőt vett magán és beljebb lépett. Samuel Winters kinyújtott kézzel sietett az üdvözlésére. – Régen találkoztunk, MJ – ugye megengedi, hogy MJ-nek szólítsam? Ha jól tudom, mindenki így nevezi. – Természetesen, dr. Winters – kezét ráztak, és az idős tudós körbemutatott a szobán. – Azt akartam, hogy lássa és tudja, hogy rajta tartjuk a kezünket a világesemények útőerén – de nem önös érdekből.. Ezzel is tisztában kell lennie. – Értem. Kik a többiek? – Kérem, foglaljon helyet – Winters a kerek asztal másik felén,, az övével pontosan szemközt lévő székre mutatott. – Azt hiszem, jobban teszi, ha leveti a kabátját. Az én koromban az ember a szokásosnál jobban befűtteti a szobát, ahol sokat tartózkodik. – Inkább magamon hagynám. Nem lesz hosszú beszélgetés. – Biztos benne? – Tökéletesen – válaszolta Payton, és leült. – A rendkívüli intellektus jele, ha valaki egy beszélgetés jellegétől függetlenül már előre eldönti, mi lesz az álláspontja – jegyezte meg Winters, és ő is a székéhez ment. – Ön tényleg nem mindennapi egyéniség, MJ. – Köszönöm a bókot, bár kissé kétértelmű volt. – A véleménye tehát negatív. – Nem negatívabb, mint az ön magatartása volt, amikor eldöntötte, kinek kell indulnia és kit válasszanak meg egy országos tisztségre. – Ő a megfelelő ember, a megfelelő indítékokkal és a legmegfelelőbb időpontban. – El kell ismernem, hogy a választásban nincs hiba, csak a választás módjában. Aki törvénytelen eszközöket használ fel akár a legjogosabb cél érdekében is, az soha nem lehet biztos abban, milyen következményekkel jár, amibe belekezdett. – Mások is megtették és teszik ezt ma is. – Önt ez nem jogosítja fel arra, hogy hasonló eszközökkel éljen. Leplezze le az üzelmeiket – az ön rendelkezésére álló eszközökkel sikerülni fog –, de ne utánozza őket. – Ez szofisztika! Elállatiasodott, túlpolitizált világban élünk, ahol a ragadozók uralkodnak! – Ahhoz, hogy harcolhassunk ellenük, nem kell magunknak is ragadozókká válnunk... Mutassunk rájuk, de ne utánozzuk őket! – Mire a szó eljut az érintettekhez, és azok meg is értik, addigra ezek a vadállatok már végleg az uralmuk alá hajtottak bennünket. Egyik törvényt a másik után változtatják meg, s végül sebezhetetlenné válnak. – A legmélyebb tisztelettel ellentmondanék önnek, dr. Winters. – Gondoljon a Harmadik Birodalomra! – Ön pedig gondoljon arra, mi lett belőle. Gondoljon a francia Lajosok önkényuralmára, a cárok kegyetlenkedéseire és... az isten szerelmére, gondoljon 1787-re! Az alkotmányra, doktor! Az emberek átkozottul gyorsan tudnak reagálni az elnyomásra és a hatalmi visszaélésekre! – Mondja ezt a Szovjetunió állampolgárainak! – Talált!.. Csak el ne mondja ezt a refjuznyikoknak és a disszidenseknek, akik minden nappal egy-egy újabb szeletét mutatják meg a Kreml politikájának. Ők azok, akik meg fogják hozni a változásokat. – Túlkapások! – kiáltott fel indulatosan Winters. – Akárhova néz, mindenhol csak túlkapásokat lát, és az lesz a végük, hogy ez a szerencsétlen bolygó fel fog robbanni. – Nem, ha értelmes emberek ráébrednek, hogy mi zajlik körülöttük, és leleplezik ezeket a túlkapásokat. Lehetek az önök szándékai a legnemesebbek, de maguk szintén túlkapásokat követtek el, írott és íratlan törvényeket szegtek meg, ártatlan férfiak és nők halálát okozták, mert a törvények fölött állóknak

tekintették magukat. Ahelyett, hogy nyilvánosságra hozták volna, amit tudnak, úgy döntöttek, hogy manipulálják az országot.

– Ez a véleménye?

– Ez! Kik az Inver Brass többi tagjai?

– Ismeri ezt a nevet?

– Az előbb mondtam ki. Kik a többiek?

– Soha nem fogja megtudni tőlem.

– Ha előbb nem, akkor később, de megtaláljuk őket. Engedjen meg egy kíváncsi kérdést! Honnan indult el ez a szervezet? Nagyon érdekelne, de ha nem akar, ne válaszoljon.

– De igen. Nagyon szívesen válaszolok – felelte az idős történész, és összekulcsolta a kezeit, hogy megfékezze a remegését. – Az Inver Brass évtizedekkel ezelőtt, a teljes káoszban született, amikor a nemzet annyira megosztott volt, hogy önmaga elpusztításának határáig jutott, A nagy válság teljes erővel tombolt, az ország működése leállt, mindenhol felütötte a fejét az erőszak. Az éhes emberekre nem hatnak az üres jelszavak és a még üresebb ígérek, s az erős, egészséges embereket, akik önhibájukon kívül elveszítették az önbecsülésüket, könnyen hatalmába kerítheti a vak, engesztelhetetlen düh... Az Inver Brasst néhány hallatlanul gazdag és befolyásos ember alakította, akiket nem érintett a gazdasági összeomlás. A társadalmi megbékélésért küzdő férfiak voltak, akik nemcsak a nélkülöző országrészekbe irányított jelentős beruházásokkal igyekeztek úrrá lenni a káoszon, hanem azzal is, hogy a színpad mögött tevékenykedve megnyugvást hozó törvények elfogadását segítették elő a kongresszusban. Ez az a hagyomány, amit mi is követtünk.

– Valóban ez? – kérdezte Payton, rezzenéstelen tekintetét az idős férfira szögezve.

– Igen – válaszolta szenvedélyesen Winters.

– Inver Brass... Mit jelent az elnevezés?

– A Skót-felföld egyik tavát hívják így, ami elvértve szerepel csak a térképeken. Az első szóvivő, egy skót származású bankár találta ki, aki tisztában volt vele, hogy a csoportnak a legnagyobb titokban kell működnie.

– Titokban, tehát ellenőrizhetetlenül.

– Ismétlem, semmiféle önös érdek nem vezetett bennünket.

– Akkor miért volt szükség a titkolózásra?

– Azért, mert bár döntéseink mindig az ország érdekében születtek, nem mindig voltak kellemesek, sőt egyesek szemében talán megvédhetők sem. Ezzel együtt is a nemzet érdekeit szolgálták.

– Nem voltak védhetők? – ismételte meg a hallottakon megdöbbenve Payton.

– Mondok egy példát. Évekkel ezelőtt közvetlen elődeink egy zsarnoki hajlamú vezetővel találták szemben magukat, akinek szándékában állt megváltoztatni az ország törvényeit. John Edgar Hoovernek hívták ezt a férfit. Idős korára megszállottá vált, túllépte a racionalitás minden határát, és pletykákkal, mocskos rágalmakkal teli dossziéit felhasználva elnököket és szenátorokat – becsületes, nemes gondolkodású embereket – kezdett zsarolni. Az Inver Brassnak közbe kellett avatkoznia, mielőtt uralma alá hajtotta volna a törvényhozó és végrehajtó hatalmat. És akkor jött egy fiatal író, Peter Charseellor, aki túlságosan is közel jutott az igazsághoz. Ő és az ő kézirata idézte elő az inver Brass pillanatnyi hanyatlását, de az újjászületését nem tudta megakadályozni.

– Istenem! – sóhajtott fel a különleges tervezés főnöke. – Egyedül döntötték el, mi jó és mi rossz, és senkit meg nem hallgatva mondták ki az ítéletet.

– Ez így nem igaz! Akkor nem volt más megoldás!

Payton indulatosan hátrálókta a székét, és felállt. – Nincs több mondanivalóm, dr. Winters. Elmegyek.

– Mit fog tenni?

– Amit tennem kell. Jelentést készíték az elnöknek, az igazságügyminiszternek és a kongresszusi ellenőrző bizottságok vezetőinek. Így írja elő a törvény...

Magának vége, doktor. Kérem, ne fárassza magát azzal, hogy kikísér.

A házból kilépve Payton teleszívta tüdejét a friss reggeli levegővel, de túlságosan szomorú, túlságosan is elcsigázott volt ahhoz, hogy ettől megkönnyebbüljön. Fáradt léptekkel indult lefelé a lépcsőn, mikor a házból hangos dörrenés hallatszott. A sofőr villámgyorsan kiugrott a kocsiból, és a motorháztetőre hasalva előreszögezte a pisztolyát, hogy fedezze a főnökét. MJ lassan megcsóválta a fejét, és lassú léptekkel folytatta útját a kocsi felé. Kimerültnek, erőtartálékaitól megfosztottnak érezte magát, Nem volt már oka

arra, hogy az első géppel Kaliforniába repüljön. Az Inver Brass befejezte működését, vezetője önkezeléssel vetett véget az életének. Samuel Winters tekintélye és egyénisége nélkül a csoport már nem lehet az, ami volt, és a professzor halálának a körülményei baljós figyelmeztetésként fognak szolgálni az életben maradottak számára... És Evan Kendrick? ismerje meg a teljes igazságot, és döntse el, mit kíván tenni. Ez azonban még várhat... egy napot mindenképpen. MJ hagyta, hogy a sofőr kinyissa előtte az ajtót, s közben másra sem tudott gondolni, mint arra, hogy hazamegy, jó pár pohárral többet iszik, mint amennyit a szervezete gond nélkül el tud viselni, aztán lefekszik aludni.

– Mr. Payton – szólt hátra a sofőr, miután beült a volán mögé. – Ötös sürgősségű hívása volt.

– Mit akartak?

– Feltétlenül kapcsolatba kell lépnie San Jacintoval. Nagyon sürgős.

– Menjünk vissza Langley-be!

– Igenis, uram.

– Elnézést, majd elfelejtettem. Boldog karácsonyt!

– Köszönöm, uram.

44.

– Legalább óránként ránézünk, Miss Rasad – mondta az ügyeletespult mögött ülő középkorú ápolónő. – Pihenjen csak nyugodtan... Tudja, hogy délután az elnök hívta fel a képviselő urat?

– Igen, ott voltam. És ha már a telefonoknál tartunk, ne kapcsoljanak be hozzá egyetlen hívást sem.

– Természetesen. Ide van írva és a telefonközpontosok is megkapták az utasítást. Minden hívást önhez kell irányítani, a Westlake Hotelbe.

– Így igaz. Köszönöm szépen.

– Szomorú dolog ez. Karácsony este van, s ahelyett, hogy a barátaikkal lennének, ő egy kórházban fekszik sebesülten, ön pedig egyedül van egy szállodai szobában.

– Mondok valamit, nővér. Attól, hogy itt van és él, ez az eddigi legboldogabb karácsonyom.

– Tudom, kedvesem. Láttam magukat együtt.

– Vigyázzon rá, kérem. Ha most nem megyek el, és nem alszom egy kicsit, akkor nem biztos, hogy még reggel is szerencsésnek érzi majd magát velem.

– Ő az első számú páciensünk. Pihenjen csak nyugodtan. Ha elfogad egy szakmai véleményt, kissé megviseltnek látszik.

– Borzalmasan nézhetek ki.

– Szebb napjaiban is szerettem volna ilyen borzalmasan kinézni.

– Maga olyan kedves – Kalila megindultan a nővér karjára tette a kezét. – Jó éjszakát! Holnap találkozunk.

– Boldog karácsonyt, kedves.

– Köszönöm, valóban az. Boldog karácsonyt önnek is!

Rasad végigsietett a hosszú folyosón, és a liftekhez érve megnyomta a hívógombot. Úgy érezte, valóban szüksége van az alvásra: azt a röpke húsz percet leszámítva, amikor Evannel együtt ő is elszunnyadt, már negyvennyolc órája nem hunyta le a szemét. Vesz egy forró zuhanyt, rendel valami normális vacsorát a szobájába, aztán bezuhan az ágyba. Reggel pedig elmegy a feledékeny vásárlók miatt az ünnepek alatt is nyitva tartó üzletek valamelyikébe, és vesz néhány ajándékot a... a választottjának? Dehogy – a vőlegényének. Jézusom, hova jutottam – vágott belé a gondolat.

Érdekes, jutott eszébe, hogy a karácsony minden emberből a legkedvesebb, legszeretetre méltóbb vonásokat hozza felszínre. Itt volt például ez a nővér. Túl erős testalkatú, kövér arcú és ettől feltehetően elég magányos nő és mégis, milyen kedvesen, barátságosan viselkedett. Még azt is mondta, hogy tudja, hogyan érez, hiszen látta őket kettesben, pedig biztos, hogy nem. Emlékezett mindenkire, aki csak egy pillanatra is benézett Evan szobájába, és ez a nővér nem volt közöttük... Pusztán kedvességből mondta, amit mondott. Ez is a karácsony hatása. És milyen jó, hogy a szerelme végre biztonságban van. Az ajtó kitárult, és Kalila boldogan és megnyugodva lépett be a liftbe.

Kendrick kinyitotta a szemét. A szobában sötét volt, de valami mégis felébresztette. Talán az ajtó?...; Hát persze, hogy az. Kalila megmondta, hogy az éjszaka folyamán időről időre benéznek majd hozzá. Azt hitte talán, hogy

kiszökik a kórházból, és elmegy táncolni? Már ez a rövid koncentráció is kifárasztotta, feje erőtlenül viasszasüppedt a párnába... Nem. Nem az ajtó volt. Semmit sem látott ugyan, de érezte, hogy valaki van a szobában. Lassan, óvatosan oldalra fordította a fejét, s mintha egy világos foltot látott volna.

– Ki az? – kérdezte kiszáradt torokkal. – Ki van itt?

Csönd.

– Ki az ördög maga? Mit akar?

A világos folt villámgyorsan megmozdult, és az arcába vágódott. Egy párna! Nem kap levegőt! Vadul hadonászva elkapta a párnát az arcára szorító izmos kart, másik keze pedig egy puha arcba markolt, majd... haj. Női haj! Jobbra csúszott a keskeny ágyon, és minden erejét megfeszítve megpróbálta lerántani maga mellé a támadóját. Elengedte a haját, és öklével az ismeretlen arcát kezdte csépelni. Szörnyű fájdalom hasított a vállába, a heg felszakadt, s a sebből ömlő vér kezdte átáztatni a kötést. Megpróbált kiabálni, de csak egy elkínzott nyögés tört elő a torkából. A súlyos test ránehezedett, hegyes körmök martak a vállába, majd estek neki a szemének, a homlokának. Egy elkeseredett lökéssel sikerült leráznia magáról a támadóját, és kiugrott az ágyból, de rögtön neki is vágódott a falnak – a fájdalom szinte elviselhetetlen volt. A nő ismét rávetette magát, az ágy felé szorította, s Evan keze az éjjeliszekrényen álló vizeskancsóba ütközött. Megragadta és a föléje hajló, inkább csak sejtett, mint látott arcra sújtott vele. A váratlan támadástól meghökkent ismeretlen szorítása engedett egy pillanatra, ő pedig előrelendült, vállával a falhoz lökte, s az ajtóhoz ugorva kirohant a szobából. A hosszú, fehérre festett folyosón egy lélek sem volt, s csak a közepe táján, az ügyeletes asztalnál égett egyetlen lámpa.

– Valaki!... Segítség! – akarta ordítani, de csak hörgésszerű suttogás jött ki a torkán. Sántítva, összezúzott lábát nehezen vonszolva indult előre. Hova tűntek? Miért nincs itt az éjszakai ügyeletes?... Meglátva, hogy a folyosó végén lévő csapóajtón belép két nővér, vadul integetni kezdett, és végre sikerült elkiáltania magát: – Segítség...

– Jézusom! – kiáltotta az egyik nővér, és társnőjével együtt futni kezdett felé. Kendrick azonban más zajt is hallott. Megfordult, és látta, hogy a kövér ápolónő kivágódik a szobájából, a folyosó másik vége felé fut, majd eltűnik a "Vészkijárat!" feliratú ajtó mögött.

– Hívd gyorsan az orvost – szölt hátra kolléganőjének az elsőként odaért ápolónő. – Siess! Nagyon vérzik!

– Felhívom azt a Rasad nevű nőt is – válaszolta a pult felé futva a nővér. – Azt mondta, rögtön értesítsük, ha bármi történik.

– Nem! – kiáltott utána Evan. – Hagyja békén!

– De képviselő...

– Kérem, tegye, amit mondok! Ne telefonáljon neki! Két vagy három napja nem aludt. Elég, ha szól az orvosnak, és segítenek visszamenni a szobába... Majd én később telefonálok.

Negyvenöt perc múlva a vértől letisztogatva és új kötéssel a vállán Kendrick ismét az ágyban feküdt, és az ölében tartott telefonon a már hosszú ideje fejből tudott washingtoni számot tárcsázta. Az orvos és az ápolónők komoly ellenkezése dacára ragaszkodott hozzá, hogy se a katonai rendőrséget, se a kórház parancsnokságát ne értesítsék. Az ápolónők és az orvos szavaiból kiderült, hogy a kövér nővér csak aznap délután érkezett áthelyezéssel Floridából, a pensacolai haditengerészeti kórházból. A nevére sem emlékeztek, de az úgysem volt fontos, hiszen biztosan hamis névre szóltak az áthelyezési papírok. Az új munkatárs érkezése még csak feltűnést sem keltett, hiszen a katonai egészségügyi intézményeknél elég gyakran számított az ilyen eset.

– Elnézést, hogy felébresztettem, Mitch...

– Evan?

– Azt hiszem, jobb, ha tudja, mi történt – Kendrick beszámolt a rémálomba illő eseményekről, és arról is, hogy úgy döntött, egyelőre jobb lesz nem fellármázni a rendőrséget, a polgári és katonai nyomozó szerveket. – Úgy éreztem, nem sok esély van rá, hogy elkapják, a sajtó viszont gyanút foghat, ha nagy zajt csapunk.

– Igaza volt – értett egyet vele Payton. – A felbérelt gyilkosok rendszerint előre megtervezik a menekülési útjukat, belekalkulálva az esetleges ruhacserét is. Helyesen járt el.

– Ki bérelhette fel, Mitch?

– Azt hiszem, ez elég nyilvánvaló. Biztosan Grinell volt. Meglehetősen lázasan tevékenykedik azóta, hogy elhagyta a szigetet.

– Hogy érti ezt? Kalila semmit sem mondott.

– Kalila, ahogy maga nevezi, nem tud róla. Éppen elég neki az, ami magával történt. Hogyan viselte a dolgot?

– Nem engedtem, hogy felhívják.

– Ki lesz kelve magából, ha megtudja.

– De legalább kialsusza magát. Mi van Grinell-lel?

– Ardis Vanvlanderén ügyvédje halott, és a feljegyzések nincsenek sehol. Grinell emberei előbb értek San Jacintéba.

– A szentségit! – kiáltott fel dühösen Kendrick. – Elveszítettük!

– Első pillantásra úgy tűnhet, de van itt valami, ami nem egészen illik a képbe... Emlékszik, azt mondtam, hogy Grinellnek elég egy őrszemet küldenie a házhoz, és rögtön értesülhet róla, ha megjelenünk?

– Igen.

– Becsapós megtalálta az illetőt.

– És?

– Ha valóban kezükben van a könyv, akkor miért hagyták ott az őrt? Miért vállaltak ekkora kockázatot?

– Tömjék tele kábítószerrel és vallassák ki! Máskor is ez szokott történni.

– Becsapós szerint most hiba lenne, ha ezt tennénk.

– Miért?

– Két okból is. Lehetséges, hogy a pasas egyszerű beosztott, aki semmiről sem tud. Másrészt Becsapós, a nyomába akar szegődni.

– Ezek szerint a fickó nem tudja, hogy észrevették?

– Mondtam, hogy Becsapós egyike a legjobbaknak. Grinell embere még azt sem tudja, hogy megtaláltuk az ügyvéd holttestét. Mindössze annyit láthatott, hogy két munkás érkezett a Green Thumb társaságtól, és elkezdte nyírni a fűvet a ház körül.

– De ha tényleg csak egy huszadrangú beosztott, akkor mit tudhat meg Becsapós – Jézusom, milyen ostoba név – azzal, hogy követi?

– Azt mondtam, lehetséges, hogy csak beosztott, aki kapott egy telefonszámot, amit időről időre fel kell hívnia, és akkor semmit sem tudhatunk meg. Lehet viszont, hogy nem az, és akkor elvezethet a többiekhez.

– Az isten szerelmére, Mitch, adjanak be neki kábítószer, és kérdezzék ki!

– Nem figyelt arra, amit mondtam, Evan. Arról beszéltem, hogy megadott időközönként fel kell hívnia egy telefonszámot. Ha valamelyik hívás kimarad, Grinell rögtön gyanút fog.

– Az is bolond, aki megpróbálja követni a maguk észjárását – jegyezte meg elcsigázottan Kendrick.

– És ha legalább rendszeren meg lehetne élni belőle... Szóltam a parti őrségnek, hogy állítsanak két embert az ajtaja elé. Próbáljon meg pihenni.

– És magával mi van? Szóltak, hogy nem tud iderepülni, s most már az okát is értem nagyjából, de miért ül még mindig az irodájában?

– Várom, hogy Becsapós jelentkezzen. Innen gyorsabban tudok intézkedni.

– A tegnap reggeli dolgokról nem akar beszélni? Mi történt az Inver Brass főnökénél?

– Talán majd holnap. Most már nem sürgős. Nélküle nincs Inver Brass.

– Nélküle?

– Megölte magát... Boldog karácsonyt, képviselő!

– Mi történt? – kiáltott fel Kalila Rasad, és kiejtve a kezéből a csomagokat, az ágyhoz rohant.

– Mire vagy kíváncsi? – kérdezett vissza vigyorogva Evan.

– Ne hülyéskedj! Mikor mondtam, hogy hozzád jövök, a kapuban hosszan vizsgálgatták az igazolványomat, az ajtó előtt pedig örök állnak. Mi történt? Kendrick elmondta, csak a kicserélt kötésről és a folyosón keletkezett vértócsáról nem tett említést. – Mitch is egyetért azzal, hogy így volt a legjobb.

– Kinyuvasztom! – kiabálta felháborodottan Kalila. – Fel kellett volna hívnia!

– Ha megteszi, akkor most nem lennél ilyen szép. Már alig van árnyék a szemed körül, látszik rajtad, hogy aludtál.

– Tizenkét órát – vallotta be Rasad, és leült az ágy szélére. – Az aranyos, pufók arcú nővér! Alig hiszem el!

– Jó hasznát vettem volna a feketeöves tudományodnak. Nem szoktam túl sűrűn verekedni, nőikkel pedig szinte soha... leszámítva azt a néhány kurvát, aki megpróbált kifosztani.

– Figyelmeztess majd, hogy beszéljelek le róla, ha fizetni akarsz... Édes istenem! Ragaszkodnom kellett volna hozzá, hogy kétágyas szobába rakjanak, és itt kellett volna maradnom melletted.

– Ne vidd túlzásba a gondoskodást, kislány! Végül is én lennék a férfi, vagy mi a fene!

– Megállapodtunk, hogy ha verekedni kell, akkor rám bízod magad, így van?

– Hová lett a férfiúi büszkeségem?... Na mindegy! Csak arról gondoskodj, hogy legyen elég bonbonom és pezsgőm, míg te agyonversz néhány csirkefogót, aki bántani akar.

– Csak egy férfi képes ilyen dolgokon viccelődni – mondta Kalila. Lehajolt, és megcsókolta Ewant. – Az a bajom, hogy annyira szeretlek.

– Nekem ezzel semmi gondom – újból megcsókolták egymást, s már meg sem lepődtek azon, hogy az ágy mellett megcsörrent a telefon. – Ne dühöngj! – figyelmeztette szerelmét Kendrick. – Biztosan Mitch az. – Valóban ő volt.

– Áttörés! – kiáltotta a telefonba a különleges tervezés főnöke.. – Beszéltek neked Evan Grinellről?

– Nem, egy szót sem mondott.

– Add át neki a telefont, majd később elmagyarázza...

– Miért nem hívtál fel az éjjel, vagy ma reggel?!

– Adja át a kagylót!

– Igenis, uram.

– Mi történt, Mitch?

– Megvan, amit akartunk!

– Becsapós?

– Bármilyen furcsa is, de nem. Egészen máshonnan. Néha a legnagyobb meglepetések érik az embert ebben az örült szakmában. Biztos, ami biztos alapon elküldtük az egyik emberünket Mrs. Vanvlanderén ügyvédjének az irodájába, és a kezébe nyomtunk egy engedélyt arról, hogy összeszedheti az alelnök személyzeti főnökétől megmaradt, hivatalos jellegű iratokat. Mivel a főnöke nem volt jelen, a titkárnő nem akarta megengedni, hogy turkáljon a dossziékban, és felhívta San Jacintot. Az emberünk persze tudta, hogy választ nem fog kapni, és ott ödöngött még néhány órát, megjátszva a Nemzetbiztonsági Tanácstól kiküldött dühös washingtoni hivatalnokot, miközben a titkárnő újból és újból próbálkozott. Nagyon ideges lett, mert az előjegyzés szerint a főnökének egész napos megbeszélésen kellett volna részt vennie egy fontos ügyvéddel... Hogy aztán idegességében-e vagy önvédelemből, azt nem tudom, de elpötytyintette, hogy az emberünk biztosan azokat a bizalmas iratokat keresi, amelyekről nemrég készített fénymásolatot. Biztosította arról is, hogy addig nem kaphatja meg, amíg a főnöke meg nem érkezik, mert az eredetivel együtt egy bank páncéltermében helyezték el őket.

– Bingo – jegyezte meg halkán Evan, bár boldogságában legszívesebben hangosan ujjongott volna.

– Az bizony! Még a leírás is pontosnak tűnt, amit a dossziéről adott... Ravasz ügyvédünk úgy látszik, nemcsak eladni akarta Grinellnek a könyvet, hanem még zsarolni is a másolattal. Órákon belül a kezünkben lesz a lista.

– Fejtsék meg, amilyen hamar csak lehet. Mitch! A Hamendi nevet keressék benne! Abdel Hamendit.

– A fegyverkereskedő. Adrienne már mesélt a Vanvlanderén-lakosztályban talált lausanne-i és amszterdami képekről.

– Igen, ő az! Biztosan kódnév alatt szerepel a listán, de figyeljék a genfi és zürichi átutalásokat. A zürichi Gemeinschaft Bankra koncentráljanak!

– Természetesen.

– Egyéb is van még, Mitch. Ha már elkezdtek, tisztítsuk ki a házat, amennyire csak lehet. Az olyan emberek, mint Hamendi, az összes fanatikus csoportnak szállítanak fegyvereket, és azok a tőle vásárolt holmikkal gyilkolják egymást. Kapcsolatban áll más gyilkosokkal is, olyanokkal, akik ezerdolláros ruhákban járnak, pazarul berendezett irodáik vannak, és nem érdekli őket más, csak a pénz. Bevonja őket a hálózatába, s a termelés előbb a tízszeresére, aztán hússzorosára emelkedik, és még több lesz a gyilkosság, még több a fegyverre áhító fanatikus. Végezni kell vele Mitch, véget kell vetni a szállításoknak, és lehetővé kell tenni, hogy ez a világ végre egy kicsit szabadabban lélegezzon.

- Ez elég hosszú rendelési lista volt, Evan.
- Adjon néhány hetet, hogy összeszedjem magam, aztán küldjön el Ománba!
- Micsoda?!
- Összehozom a legnagyobb fegyverüzletet, amiről Hamendi valaha is álmodott!

Tizenhat nap telt el, és a karácsony már csak egy fájdalmas emlék volt. A kétségekkel, bizonytalanságokkal beköszöntött új év negyedik napján Evan meglátogatta Emilio Carallót, és Elvitte neki a szép új hajójáról készült felvételeket, a tulajdonjogot igazoló papírokat és a kapitányi engedélyt. Egy komoly összegről kiállított betétkönyvet is átadott neki, és megnyugtatta, hogy senki sem fogja háborgatni El Descansóban. Ez igaz is volt, hiszen a Kínai-átjárón történtek túlélői, a kormányzaton belüli titkos kormány tagjai közül senki sem törődött a halással. Többen közülük elhagyták az országot, és akik maradtak, azok is éjt nappallá téve tanácskoztak az ügyvédekkel, hogy kitaláljanak valamit, amivel menthetik magukat. Sokkal nagyobb gondjaik voltak, mint az, hogy bosszút álljanak egy megnyomorodott El Descansó-i haláson.

A nyolcadik napon Chicagóban megmozdult a föld, és a rengések végigszágulhattak az egész Közép-Nyugaton. Négy független újság kezdte, szerkesztőségi cikkében egybehangzóan azt javasolva, hogy Evan Kendrick képviselőt jelöljék az alelnöki posztra. Hetvenkét órán belül három másik lap is csatlakozott hozzájuk, valamint hat televíziós állomás, amelyek közül öt az említett lapok tulajdonában volt. A javaslatból energikus kezdeményezés lett, és a hír villámgyorsan terjedt. New Yorktól Los Angelesig, Bismarcktól Houstonig és Bostontól Miamiig a médiaóriások komolyan elgondolkodtak a lehetőségen, s a Time és a Newsweek főszerkesztői sürgős szerkesztőségi értekezleteket hívtak össze. Kendricket a kórháznak egy másik szárnyába szállították, és a nevét is törölték a betegnyilvántartásból.

Washingtonban Annie Mulcahy O'Reilly és a képviselői iroda munkatársai telefonhívások százait kapták, de mindenkinek azt válaszolták, hogy a coloradói képviselő nem tartózkodik az országban. Így nem is tudja kommentálni a híreket. Az új év tizenegyedik napján a képviselő és hölgye visszatért Mesa Verdébe, ahol legnagyobb megdöbbenésükre a felújítási munkákat végző mesterembereket irányító, és derekához erősítve oxigén-palackot viselő Emmanuel Weingrass fogadta őket. Manny a korábban megszokottnál, lassabban mozgott és gyakrabban ült le pihenni, de betegsége mit sem változtatott kiállhatatlan modorán. Kizárólag akkor volt hajlandó visszafogni magát, ha Kalilával beszélt, "tündéri új kislányával, aki százszor annyit ér, mint az a tökfej, aki állandóan körülötte sündörög".

A tizenötödik napon Mitchell Payton a külügyminisztériumi Frank Swanntól kölcsönkért fiatal számítógépes zseni segítségével megfejtette a Grinell által vezetett nyilvántartást. Gerald Bryce a komputer képernyője elé ült, és egész éjszaka dolgozva elkészítették a jelentést Langford Jennings elnöknek, aki azt is megmondta, hogy pontosan hány példányra van szüksége. A lemez megsemmisítése előtt készült ugyan még egy másolat, de MJ erről már tudott.

A nagy limuzinok éjszaka érkeztek, de nem a Chesapeake ke-öböl partján álló és már jó ideje állandóan sötétségbe burkolózó birtokra, hanem a Fehér Ház déli bejáratához. Utasaikat tengerészgyalogosok kísérték fel az Egyesült Államok elnökének Ovális Irodájába. Langford Jennings, lábát kedvenc zsámolyán nyugtatva, az íróasztala mögött ült, és mindenkit kurta fejbőlintással üdvözölt – kivéve egy embert. Orson Bollinger alelnök hiába várt a köszöntésre, csupán néma, szemrehányó pillantást kapott. A székeket félkör alakban helyezték el a szoba félelemmel vegyes tiszteletet keltő gazdájának íróasztala előtt. A közönséges, barna hivatali borítékkal a hónap alatt érkezők között volt a kongresszus két házának kisebbségi és többségi vezetője, az ügyvezető külügyminiszter, a védelmi miniszter, a Központi Hírszerző Ügynökség és a nemzetbiztonsági ügynökség vezetője, a vezérkari főnökök egyesített bizottságának tagjai, az igazságügyi miniszter és Mitchell Jarvis Payton, a CIA különleges tervezés néven emlegetett részlegének a vezetője. A meghívottak helyet foglaltak, és csendben várakoztak, de ez a várakozás nem tartott sokáig.

– Nyakig ülünk a szarban – kezdte az Egyesült Államok elnöke. – Nem tudom, hogyan kerültünk bele, de vagy választ kapok a kérdésekre ma este, vagy néhányan ebből a városból a következő húsz évüket kőbányában, fejtőkalapáccsal a kezükben fogják leélni. Világosan fogalmaztam?

A jelenlévők többsége lelkesen bólogatott, de néhányan komor arccal és idegesen ellenvetéseket tettek az elnök szavaiban rejlő célzásokkal szemben.

– Elég! – intette csendre Jennings az egyet nem értőket. – Azt akarom, hogy

mindenki tisztában legyen a szabályokkal! Valamennyien megkapták és feltehetően el is olvasták a Mr. Payton által készített jelentést. Magukkal is hozták, és – ismét csak feltehetően – az utasítással összhangban nem készítettek róla másolatot. Igazam van, amikor ezt mondom?... Balról végighaladva, egyenként válaszoljanak! Kezdje, igazságügyminiszter úr!

A tanácskozás résztvevői egyöntetűen megismételték az ország jogrendje legfőbb örének szavait. Valamennyien feltartották a borítékot, és kijelentették: – Nincs másolat, elnök úr.

– Rendben van – Jennings levette a lábát a zsámolyról, és az íróasztalra könyökölve előredőlt.

– A borítékok számozottak, uraim, és számuk megegyezik a szobában jelenlévőkével. Továbbá, távozásuk után itt is maradnak, ebben a szobában. Megértették? – halk morgás és fejbólintások jelezték, hogy mindenki megjegyezte az elnök szavait. – Remek. Gondolom, azt már nem kell külön hangsúlyoznom, hogy a jelentésben szereplő információk amilyen hihetetlenek, ugyanolyan lesújtóak is. Tolvajok és gyilkosok, s gyilkosokat foglalkoztató, terroristák Szolgálatait igénybe vevő aljas gazemberek egész hálózatáról van szó. A fairfaxi, a coloradói és – Jézusom! – a ciprusi mészárlásról, amelynek egy olyan ember esett áldozatául az egész küldöttségével együtt, aki többet ér, mint önök közül bármelyikőjük együtt. Rémtettek sokaságát követték el országszerte, a legmocskosabb összejátszással mérhetetlen profitokat eredményező árakat állapítottak meg titokban, megvesztegetéssel befolyást vásároltak a kormányzat különböző szintjein, és az ország hadiiparát egyesek meggazdagodásának eszközévé változtatták. Szól ez a jelentés sorozatos árulásokról, a világ különböző részein működő fegyverkereskedőkkel folytatott titkos üzelmekről, a fegyverzetellenőrzési bizottságok előtt elhangzott hazugságokról, exportengedélyek tiltott megvásárlásáról, olyan körzetekbe irányuló fegyverszállításokról, ahova ez a legszigorúbban tilos. Rengeteg mocskos halmazódott fel körülöttünk, és nincs önök között egy sem, aki ne ülne benne nyakig. Jól látom, hogy némelyikőjüknek mintha ellenvetése lenne?

– Elnök úr...

– Elnök úr...

– Harminc éve szolgálok, és eddig senki sem merészelte...

– Én merészelem! – üvöltötte Jennings. – Ki az ördög maga, hogy megpróbálja kétségbe vonni a jogomat?! Más?

– Igen, elnök úr – jelentkezett szólásra a védelmi miniszter. – Hogy az ön szóhasználatával éljek, fogalmam sincs róla, mi a francra céloz, de a szavaiban megbújó rágalmakat a leghatározottabban visszautasítom.

– Célzások?! Rágalmak?! Az istenit magának, Mac, nézze már meg a Számokat! Hárommillió dollár egy tankért, aminek az előállítása másfél millióba kerül! Harmincmillió egy vadászgépért, amit úgy teleraktak a Pentagon megrendelésére készült felesleges vackokkal, hogy fel sem tud szállni, és ezért gépenként tízmillióért újra kell tervezni! Felejtse el az arany véccsészéket és a többi baromságot, mert most sokkal nagyobb szarban van!

– A költségvetés egészéhez mérten ezek viszonylag jelentéktelen tételek, elnök úr.

– Mint egy barátom mondta egyszer a televízióban, próbálja ezt beadni annak a szegény ördögnek, aki képtelen egyensúlyban tartani a folyószámláját! Lehetséges, hogy ön pályát tévesztett, miniszter úr. Állandóan azzal etetjük az országot, hogy a szovjet gazdaság romokban hever, technológiailag fényévekkel vannak lemaradva mögöttünk, de minden évben, a költségvetés benyújtásakor azzal ijesztgetnek bennünket, hogy szarban vagyunk, mert az oroszok gazdaságilag és technológiailag is túlszárnyaltak bennünket. Nem érzi, hogy itt van némi ellentmondás?

– Ön nincs tisztában az átfogó...

– Nem is kell, hogy tisztában legyek vele! Elég, ha észreveszem az ilyen ellentmondásokat... És önök, a képviselőház és a szenátus dicső vezetői, pártomnak és a lojális elenzéknek a tagjai?! Önöknek sem bűzlött soha semmi?

– Ön hallatlanul népszerű, elnök úr – válaszolta az ellenzék képviselőházi vezetője. – Politikai szempontok miatt nehéz lett volna bármit is megkérdőjelezni, ami az ön égisze alatt történik.

– Még akkor is, ha érezték, hogy itt valami nagyon bűzlik?

– Még akkor is, uram.

– Ha ez a véleménye, jobban teszi, ha pályát változtat! És maguk: zseniális

katonai vezetőink, haderőnemeink legfőbb parancsnokai? Önök már olyan finnyások, hogy nem hajlandók törődni azzal, mi történik a Pentagonban? Nem veszik észre, hogy ezredesek, tábornokok, tengernagyok masíroznak tömött sorokban Arlingtonból a hadiipari vállalatok igazgatótanácsi termei felé, és a legfelháborítóbb módon a szélbe szórják az adófizetők pénzét?!

– Tiltakozom! – kiáltotta a vezérkari főnökök egyesített bizottságának elnöke. – Nem a mi feladatunk, elnök úr, hogy minden tiszt magánszektorban betöltött pozíciójáról nyilvántartást vezessünk!

– Talán nem, de ezeket a tisztségeket a maguk által jóváhagyott előléptetések alapján ítélik oda... És mi van superkémeinkkel, a CIA és a nemzetbiztonsági ügynökség tisztelt munkatársaival? Mr. Payton ebben az esetben kivételnek számít, és ha bármelyikük is megpróbálná Szibériába küldeni, az a következő öt évben azt is meg fogja bánni, hogy egyáltalán a világra jött. Hol az ördögben voltak maguk, amikor fegyverszállítmányok mentek a Földközi-tenger és a Perzsa-öböl olyan kikötőibe, amelyekről a kongresszus és én is kimondtam, hogy tiltottak? Nem voltak képesek ellenőrizni a forgalmat?!

– Sok esetben, elnök úr – válaszolta a Központi Hírszerző Ügynökség igazgatója – , ha volt is okunk megkérdőjelezni bizonyos tevékenységeket, feltételeztük, hogy azokra az ön felhatalmazásával került sor, mivel úgy tűnt, hogy összhangban vannak az ön álláspontjával. Ami a törvényességet illeti, abból indultunk ki, hogy ön az előírásokkal összhangban kikérte az igazságügyminiszter úr véleményét.

– Egyszerűen behunyták a szemüket, és hagyták, hogy minden menjen a maga útján. Elismerem, ezzel a módszerrel mindenki megtakaríthat magának néhány gondot, de árulják már el, miért nem kérdeztek meg engem, hogy biztosak lehessenek a dolgukban, és ne csak feltevésekre hagyatkozzanak?

– Ami a nemzetbiztonsági ügynökséget illeti – válaszolta a hírszerző szerv igazgatója –, mi több ízben is tanácskoztunk az ön személyzeti főnökével és nemzetbiztonsági tanácsadójával néhány különös ügyről, amelyről munkánk során tudomást szereztünk. A nemzetbiztonsági tanácsadó kitartott amellett, hogy nincs tudomása azokról az – Őt idézem – mocskos pletykákról, Mr. Dennison pedig ragaszkodott hozzá, hogy ezek – és most őt is szó szerint idézem – nyavalyás ultraliberálisok sirámai. Pontosan ezeket a szavakat használta, uram.

– Ha nem vették volna észre, a két úr egyike sincs jelen körünkben – felelte jéghideg hangon Jennings. – A nemzetbiztonsági tanácsadóm nyugalomba vonult, a személyzeti főnököm pedig hamarosan leköszön, és visszatér az üzleti életbe. Herb Dennison mentségére annyit talán el lehet mondani, hogy meglehetősen autokrata kapitány hajóját kellett vezetnie, bár ez nem mentség a navigálási hibákra... És ön, jogrendszerünk legfőbb őre, eljárásaink törvényességének legfőbb védelmezője? Ha figyelembe veszem, hány törvényt szegtek meg vagy játszottak ki, arra kell gondolnom, hogy három éve elment valahova vendégségbe, és lélekben azóta is ott van. Mit csinálnak maguk ott az igazságügyben? Bingóznak, vagy egyéb szerencsejátékokkal foglalkoznak? Mit csinál az a sok száz jogász, akinek az lenne a feladata, hogy árgus szemekkel figyelje, hol történik törvénytörés? Miért nem tártak fel egyet sem az előbb említett bűntettek közül?

– Ezek nem tartoznak a hatáskörünkbe, elnök úr. A mi tevékenységünk...

– Micsoda? A korporációs ármeghatározás és a mérhetetlen, egyszersmind jogosulatlan túlköltekezés nem tartozik a hatáskörükbe?... Á! Feleslegesen vesztegetem magával az időt! Nézzük inkább tiszteletre méltó választási partneremet, bizonyos érdekek lelkes szószólóját, hisz talán vele kellett volna kezdeni. Ezek a maga emberei, Orson! Hogyan tehette ezt?

– Nemcsak az én embereim, elnök úr, hanem az önéi is. Ők adták össze a pénzt az első választási kampányhoz – válaszolta Bollinger. – Milliókkal többet gyűjtöttek, mint az ellentábor, biztosítva ezzel az ön megválasztását. Felkarolta az ügyeket, támogatta az akadálytalan ipari és pénzügyi terjeszkedésre vonatkozó törekvéseiket...

– A törvényeket nem sértő terjeszkedést igen, de nem a manipulációt – vágott közbe a homlokán kidagadó erekkel Jennings. – Nem az európai és földközi-tengeri fegyverkereskedőkkel kötött korrump üzleteket, és végképp nem a törvények bűnös kijátszását, az erőszakot, a terroristákkal való szövetekezést mások meggyilkolására!

– Én ezekről a dolgokról semmit sem tudok? – kiáltotta indulatosan, székeről felugorva Bollinger.

– Nem, valószínűleg tényleg nem tud, alelnök úr. Túlságosan is nagy szükségük

volt önre, és nem kötöttek mindent az orrára, nehogy pánikba essen, és emiatt, elveszítsék. Azt azért érezte, hogy valami bűzlik a konyhában, csak nem ment ki, és nem nézte meg, mi égett oda. Üljön le! – Bollinger rögtön engedelmeskedett, Jennings pedig rövid szünetet tartva folytatta: – Tisztázzunk egy dolgot, Orson! A jelöléséről szó sem lehet, és a konvenciónak még a közelében sem akarom látni. Maga kész, befejezte, és ha csak meghallom, hogy bármikor a jövőben jótékonysági egyesületi elnökségen kívül bármilyen irányító testület munkájában részt vesz... Nem ajánlom, hogy erre sor kerüljön!

– Elnök úr – ugrott fel halálsápadtan a vezérkari főnökök egyesített bizottságának az elnöke. – Tekintettel az ön által eddig elmondottakra, azonnali hatállyal benyújtom a lemondásomat!

A nyilatkozatot fél tucát hasonló, állva és szenvedélyesen előadott bejelentés követte. Langford Jennings némán végighallgatta őket, majd hátradőlt a karosszékében, és nyugodt, metszően éles hangon rászólt a nyilatkozattevőkre: – Nem, ilyen könnyen nem ússzák meg. Ebben a kormányzatban nem lesz tisztogatás, nem lesznek tömeges kivégzések. A helyükön maradnak, és gondoskodnak róla, hogy ami hibát eddig elkövettek, azt kijavítsák... Jól értsenek meg! Nem érdekel, mit gondolnak, rólam, magukról, vagy éppen erről a házról az emberek, de az igenis érdekel, mi lesz ezzel az országgal. Annyira érdekel, hogy ez az előzetes jelentés – előzetes, mert még távolról sincs lezárva – mindaddig megmarad az én kizárólagos tulajdonomban, amíg úgy nem ítélem, hogy itt az ideje a nyilvánosságra hozatalának. Ha most közzétennénk, azzal megingatnánk a negyven év óta legerősebb elnöki hatalmat, és jóvátehetetlen károkat okoznánk az országnak. Ne örüljenek azonban, mert a jelentés feltétlenül napvilágot lát majd... Hadd magyarázzak meg valamit önöknek! Ha egy férfi – és remélem, hogy rövid időn belül már egy nő is – eléri ezt a tisztséget, akkor számára már csak az az egy feladat létezik, hogy beírja a nevét a történelembe. Én önként kizárom magamat ebből a halhatatlanságért folytatott versenyből, mert szilárd elhatározásom, hogy a következő öt évben nyilvánosságra fogom hozni a jelentést. Előbb azonban gondoskodom róla, hogy a hivatali időm alatt elkövetett minden hibát kijavítsanak, minden bűn elnyerje megérdemelt büntetését. Ha ez azt jelenti, hogy éjjel-nappal, pihenés nélkül dolgozniuk kell, hát akkor azt fogják tenni, kivéve tiszteletre egyáltalán nem méltó alelnökünket, aki félreáll, és akiben remélem, lesz annyi becsület, hogy golyót eresszen a koponyájába... És még valamit, uraim! Ha bármelyiküknek eszébe jutna, hogy jobb volna távozni erről a mindannyiunk hanyagságából elkorhadt hajóról, az ne feledje, hogy az Egyesült Államok elnöke vagyok, és mérhetetlen hatalom van a birtokomban. Ha úgy tetszik, bizonyos értelemben élet és halál ura vagyok. Ez pusztán ténymegállapítás volt, de ha önök közül bárki is fenyegetésnek veszi, vegye csak nyugodtan... Most pedig kifelé, és kezdjék törni a fejüket, hol kezdjenek hozzá! Payton, maga marad!

– Igenis, elnök úr.

– Gondolja, hogy megértették, Mitch? – kérdezte Jennings, miközben Paytonnak és magának is telitöltött egy poharat.

– Ha rágondolok, még mindig kiráz a hideg –» válaszolta a különleges tervezés főnöke. – Ezért is kértem gyorsan egy whiskyt.

– Azért nem volt rossz teljesítmény egy olyan fickótól, akinek állítólag egy villanypóznával megegyező intelligenciahányadosa van, ugye? – kérdezte legendás mosolyát Paytonra villantva az elnök.

– Ragyogó előadás volt, uram.

– Tartok tőle, hogy ennek a tisztségnek a betöltése többnyire csak színjátékokra korlátozódik. – Nem úgy értettem, elnök úr.

– Természetesen úgy értette, és igaza is van. Ez az oka annak, hogy a királynak, akár fel van öltözve, akár meztelen, szüksége van egy erős miniszterelnökre, aki persze maga is létrehozza a saját kétpárti udvartartását.

– Parancsol? – Payton értetlenül nézett Jenningsre.

– Kendrick. Azt akarom, hogy ő legyen az alelnökjelöltem.

– Tartok tőle, hogy erről még meg kell győznie. Az unokahúgom – annak hívom, pedig nem az –, szóval az unokahúgom...

– Hallottam róla – vágott közbe Jennings. – Mit mond?

– Azt, hogy Evan tökéletesen tisztában van azzal, ami történt, ami történik, de még mindig nem határozta el magát. A legközelebbi barátja, Emmanuel Weingrass rettenetesen beteg, és minden bizonnyal meg fog halni.

– Róla is tudok. Név szerint nem említi ugyan, de ő is szerepel a jelentésben.

– Elnézést. Az utóbbi időben nem sokat aludtam, és kezdenek kiesni az emlékezetemből a dolgok... Kendrick mindenesetre ragaszkodik ahhoz, hogy visszamenjen Ománba, és én képtelen vagyok lebeszélni róla. Állandóan csak arra a fegyverkereskedőre, Abdel Hamendire gondol. Teljes joggal hiszi, hogy Hamendin keresztül érkezik a Közel-Keleten és Délnyugat-Ázsiában felhasznált fegyverek nyolcvan százaléka, s ez az ember mindenkinél jobban hozzájárul szeretett arab országainak a tönkretételéhez. Mint valami újkori Lawrence, elhatározta, hogy odamegy, és megvédi a barátait a pusztulástól.

– Mit remél, mit szándékozik elérni?

– Amennyire a szavaiból ki tudtam venni, valami villámgyors, meglepő manőverre készül. Hogy pontosan hogyan csinálja, azt szerintem még nem döntötte el, egyelőre csak a célját fogalmazta meg világosan. Olyannak akarja megmutatni Hamendit ország-világ előtt, amilyen – a halál kereskedőjeként aki bárkivel hajlandó üzletet kötni, csak gyarapíthassa vele a millióit.

– Miből gondolja Evan, hogy Hamendit a legkevésbé is érdekli, mit gondolnak róla a vásárlói? Fegyverkereskedőnek szegődött és nem igehirdetőnek.

– Nagyon is érdekelheti a vásárlók véleménye, ha az eladott fegyvereknek több mint a fele nem működik, a robbanóanyagok nem robbannak, a puskákkal nem lehet lőni.

– Te jó isten – suttogta az elnök. Megfordult, visszament az íróasztalához, és székébe leülve hosszan, némán meredt valahova a távolba. Aztán, mint aki valami fontos elhatározásra jutott, energikusan megfordult, és odaszólt az ablak előtt ülő Paytonnak: – Engedje, hadd menjen. Mitch Soha nem bocsátana meg egyikőnknek sem, ha visszatartanánk. Adjon meg neki mindent, amit csak kér, de ügyeljen rá, hogy épségben vissza is jöjjön. Szüksége van rá az országnak.

A világ másik felén a Perzsa-öböl felől érkező hajnali pára homályosította el az eget, és vont furcsán csillogó fényudvart a bahreini Tujjar sugárút ostoronyeles lámpái köré. Pontosán fél öt volt, mikor a nagy, fekete limuzin végighajtott a még alvó tengerparti városrészen, és megállt a Szaláhaddin-nak nevezett, tizenhat hónappal korábban még a Mahdi főhadiszállásául szolgáló épület bejáratánál. Két köntösbe burkolózott arab szállt ki a tekintélyt parancsoló járműből, s a kocsit rögtön továbbhajtott. A magasabb férfi kopogtatását meghallva az előcsarnokban üldögélő őr a karórájára nézett, felállt a székéből, és a bejáratához sietve kitárta az üvegajtót a két szokatlanul korai látogató előtt.

– Minden kész, nagyuram – mondta suttogásnál alig valamivel erősebb hangon. – A külső őrkorai eltávozást kaptak, a reggeli váltás pedig csak hat órakor érkezik.

– Feleannyi idő is elég lesz – mondta az alacsonyabb és fiatalabb férfi, viselkedéséből ítélve a főnök. – Jól megfizetett figyelmeztetésem arra is kiterjedt, hogy kinyisd odafent az ajtót?

– Természetesen, nagyuram.

– És csak egy lift működik? – kérdezte a magasabb, s egyben idősebb arab.

– Igen, uram.

– Ha felértünk, azt is kikapcsoljuk – az alacsonyabb a liftek felé indult, és társa rögtön követte. – Ha jól tudom – folytatta hangosan –, az út végét gyalog kell megtennünk.

– Igen, nagyuram. A riasztórendszer ki van kapcsolva, és a szoba most pontosan olyan, mint... addig a borzalmas reggelig. Az utasításainak megfelelően felhoztuk azt a tárgyat a pincéből. Biztosan tudja, uram, hogy a hatóságok feldúlták, szinte darabokra szedték a szobát, aztán hónapokra lezárták. Nem értettük, miért tették, nagyuram.

– Nem is kellett megérteniük. Értesítsen bennünket, ha valaki be akar jönni az épületbe, vagy akár csak a közelébe.

– Olyan lesz a szemem, mint a sólyomé, nagyuram. A telefon néha nem elég megbízható, de galambposta helyett inkább azt használja. – A liftekhez érve a magasabbik férfi megnyomta a gombot, az ajtó kinyílt, és rögtön beszálltak. – Megbízható ez az ember? – kérdezte az alacsonyabb arab, miközben felfelé tartottak a legfelső emeletre.

– Megcsinálja, amit mondanak neki, ha az utasítások nem túl bonyolultak. Ezek nem voltak végrehajthatatlanok... Miért zárták le olyan hosszú időre a Mahdi szobáját?

– Azért, mert a hatóságok olyanokat kerestek és vártak, mint amilyenek mi

vagyunk.

– Szétszedték a szobát... – folytatta tétován, kérdő hangsúllyal az alárendelt.
– Nem tudták, pontosan hol keressék, amit meg akartak találni. – A lift megállt, a két látogató kiszállt belőle, és egyre gyorsuló léptekkel felment még két méter nyit,, oda, ahol valamikor a Mahdi "temploma" volt. Az alacsonyabb férfi kezét az iroda ajtajának kilincsén nyugtatva egy pillanatra megállt. – Több mint egy évig vártam erre a pillanatra – mondta, s mély lélegzetet vett. – Most pedig, hogy elérkezett,, egész testemben remegek.

A látogatók némán, megilletődötten álltak a hatalmas, mecsetre emlékeztető, mozaikkal díszített kupolájú szobában, mintha egy túlvilági szellem jelenlétét érezték volna. A sötétbarnára pácolt, robusztus bútorok úgy hatottak, mint katonaszobrok, melyek egy királysír legbelső kamráját védik, az óriási, emelvényen álló asztal pedig mint egy halálában is félelmetes uralkodó szarkofágja. A fal mellett viszont, élesen elütve környezetétől, egy két és fél méter magas, csillogó fémből készült és kerekeken gurítható modern emelvény állt, olyan, amelyet szerelők szoktak használni, ha magasban kell dolgozniuk. A hosszúra nyúlt csendet az idősebb arab törte meg; – Akár Allah sírkamrája is lehetne... áldott legyen a neve.

– Nem jól ismerted a Mahdit, ártatlan barátom, ha ilyesmiket mondasz – válaszolta az alacsonyabb. – Gondolj inkább a frígiai Midász királyra... Gyorsan, ne vesztegessük az időt! Vidd az állványt, majd irányítalak, és mássz fel rá! – A beosztott a fémszerkezethez sietett, és kérdőn visszanézett urára. – Balra, a második ablak alá.

– Nem értem – válaszolta a magas, és a lépcsőfokokra hágva az állvány tetejére mászott.

– Sok dolog van, amit nem értesz, és nem is kell értened... Az ablak szélétől balra indulva számolj le hat mozaiklapot aztán haladj felfelé ötöt!

– Igen, megvan... Nyújtózkodnom kell, pedig nem vagyok alacsony.

– A Mahdi még nagyobb, még hatalmasabb volt, bár neki is megvoltak a hibái...

– Tessék?

– Nem érdekes... Most nyomd meg a lap négy sarkát, aztán feszítsd neki a tenyeredet a közepének. Úgy.

A mozaiklap a nyomástól szinte kirobbant a helyéről, s az állványon álló férfi, bár sikerült elkapnia, a rémülettől majdnem a mélybe zuhant. – Magasságos Allah! – kiáltott fel elszörnyedve.

– Egyszerű vákuumos megoldás – jelentette ki az alacsonyabb férfi, de nem bocsátkozott bővebb magyarázatba, inkább új utasítást adott: – Most nyúlj be, és vedd ki a papírokat. Ott kell lennie mindnek. – A magas beosztott engedelmeskedett, és tekerccsé göngyölt, gumival összefogott, számítógép nyomtatójáról lekerült papírokat vett elő az üregből. – Dobd le őket – parancsolt rá a főnök –, aztán helyezd vissza a lapot a helyére! Pontosan azt csináld, amit az előbb, csak fordított sorrendben!

A magas arab teljesítette az utasítást, s az állványról lemászva odalépett a papírokat tanulmányozó gazdájához. – Ez az a kincs, amiről beszélt?

– A Perzsa-öböltől a Földközi-tenger nyugati partjaiig nincs nála nagyobb – felelte a fiatalabb férfi, és lázasan csillogó szemmel tovább vizsgálta az iratokat. – A Mahdit megölhették, de nem tudták lerombolni azt, amit alkotott. A visszavonulásra, a tevékenység szüneteltetésére szükség volt, de a szervezet felszámolására nem. A vállalkozás szerteágazó szálait nem göngyölítették fel, a gyökerek a földben maradtak, készen arra, hogy bármikor kihajtsanak, ha kell.

– Ezek a furcsa lapok árulják ezt el önnek? – kérdezte az alattvaló, és ura némán bólintott. – Allah szent nevére kérem, mondja el, miről beszélnek!

Az alacsonyabb férfi tűnődő pillantást vetett társára. – Miért is ne – mondta, és elmosolyodott. – Ezekben a listákban megtalálható minden férfinak, nőnek, kis és nagy vállalatnak, minden terrorista összekötőnek a neve, akinek valaha is kapcsolata volt a Mahdival. Hónapokba, talán néhány évbe is beletelik, míg sikerül mindent helyreállítani, de a feladatot el fogjuk végezni. Ezek az emberek csak arra várnak, hogy megkeressük őket, mert a Mahdinak igaza volt: ez a mi világunk, és nem fogjuk átengedni senkinek.

– A hír el fog terjedni, barátom! – kiáltott fel lelkesen a magasabb férfi. – Ugye ez történik? Mondja, hogy így lesz!

– Nagyon óvatosnak kell lennünk – válaszolta a fiatal vezető. – Megváltozott világban élünk. Ami a múlt héten jó volt, az ma már semmire sem használható.

– Nem is teszek úgy, mintha érteném, amit mond.

– Nem is kell.

– Honnan érkezett? – kérdezte zavartan, a történetekből csak nagyon keveset értve a beosztott. – Azt a parancsot kaptuk, hogy engedelmeskedjünk, mert olyan dolgokat tud, amelyek a hozzám hasonlóaknak nem juthattak tudomására. De honnan, merről?

– Sok ezer mérföldre innen, éveken át készültem erre a pillanatra... Hagyj most magamra! Siess! Szólj odalent az őrnek, hogy az állványt vitesse vissza a pincébe. A kocsi az épület körül köröz, ints a sofőrnek, s ő hazavisz. Holnap, ugyanabban az időben és ugyanazon a helyen találkozunk.

– Allah és a Mahdi legyen önnel – búcsúzott mélyen meghajolva a magas arab, majd kisietett a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót.

A zár kattánását hallva a fiatalember a köntöse alá nyúlt és kis rádió adó-vevőt vett elő. Az adás gombját megnyomva beleszólt: – Két-három perc múlva kint lesz. Vegye fel és vigye a déli parton lévő sziklákhöz! Ölje meg, vetkoztassa le, és a fegyvert is dobja be a tengerbe!

– Értettem! – válaszolta az épülettől néhány utcányira haladó limuzin sofőrje. A fiatal vezető elrakta a rádiót, és az emelvényen álló hatalmas asztal felé indult. Gotróját levette, a padlóra dobta, s a lépcsőkön felmenve beült a trónszerű, magas támlájú székbe. Kihúzta a bal oldali legalsó fiókot, kivette belőle és a fejére rakta a Mahdi gyémántokkal díszített fejkendőjét, majd tekintetét a mozaikmennyezet felé emelte, és halkán beszélni kezdett:

– Köszönöm neked, apám – mondta a Chicagói Egyetemen számítógépes tudományokból doktori címet szerzett örökös. – Megtiszteltetés és egyben kihívás is, hogy valamennyi fiad közül engem választottál. Gyenge, fehér anyám ezt soha nem értené, de mint elmagyaráztad, ő csak arra kellett, hogy megfoganhassak benne és megszülethessek én, a fiad... El kell azonban mondanom, apám, megváltozott körülöttünk a világ. Ravaszságra és hosszú távra szóló tervezésre van szükség. Alkalmazni fogjuk a módszereidet, ahol kell – a gyilkosság nem jelent problémát számunkra –, de mi a világ nagyobb részét akarjuk megszerezni, mint amiről te valaha is álmodtál. Sejtjeink fognak működni mindenhol Európában és a Földközi-tenger partvidékén, s olyan módon tartjuk majd velük a kapcsolatot amire te nem is gondoltál – titokban, műholdakon keresztül, a lehallgatás legcsekélyebb veszélye nélkül. Tudod, apám, a világ ma már nem az egyik vagy a másik fajhoz tartozóké, hanem a fiataloké, erőseké, és okosaké – a miénk!

Az új Mahdi befejezte a suttogva elmondott vallomást, és tekintete az asztal lapjára siklott. Hamarosan ott lesz rajta, amire szüksége van, s akkor a nagy Mahdi fia folytatja, amit apja elkezdett.

Ellenőrzés.

Teljes ellenőrzés mindenütt!

HARMADIK KÖNYV

45.

A Kínai-átjáróról történt menekülés utáni harminckettedik napon Emmanuel Weingrass nehézkes leplekkel kiment a Mesa Verde-i ház zárt verandájára, és harsogó hangon megkérdezte: – Hol az a tök fej?

– Elment futni az erdőbe – válaszolta a kereveten ülő, reggeli kávéját szűrőszőlgetve újságot olvasó Kalila. – Az is lehet, hogy már fent jár a hegyekben, ki tudja.

– Jól néz ki a fiú – állapította meg Manny, és az övére csatolt oxigénpalackot oldalra húzva letelepedett a fiatal nő mellé.

– Ha ilyen erővel edz tovább, akár az olimpián is indulhat.

– Ha már itt tartunk, nincs egy cigarettája?

– Tudja, hogy nem szabad rágyújtania.

– Gyorsan adj ide!

– Maga egy lehetetlen alak, Manny – Kalila megkínálta Weingrasszt a köntöse zsebéből elővett cigarettából, és tüzet is adott neki. – Lehetetlen alak!

– Maga pedig az én szigorú, de elnéző arab védangyalom – válaszolta Manny, és mint a gyerek, örömmel leszívta a füstöt. – Mi a helyzet Ománban?

– Öreg barátomnak, a szultánnak most éppen fő egy kicsit a feje, de ifjú barátnőm, a felesége majd megnyugtatta... Egyébként Ahmed üdvözlí.

– Jól is teszi. Nekem köszönheti a harvardi diplomáját, és a lányok bérét sem fizette ki soha, akiket Los Angelesben szereztem neki.

– Nem tudom, hogy csinálja, de valahogy mindig sikerül a lényegre tapintania... Mi a helyzet Jeruzsálemben?

– Ha már a jókívánságoknál tartunk, magát pedig Ben-Ami üdvözlí.

– Benny?! – kiáltott fel örömmel Kalila. – Te jó isten! Évek óta nem gondoltam már rá! Még mindig azokat az idétlen szabású farmereket viseli, és a fenekén lógatva hordja a fegyverét?

– Igen, és valószínűleg mindig is duplán fogja behajtani a Moszadon az árukat.

– Rendes ember és az egyik legjobb izraeli ügynök. Damaszkuszban dolgoztunk együtt. Kicsi volt, jelentéktelen kinézetű, néha cinikus, de biztonságot adott a jelenlétével. Rettenetesen érti, amit csinál.

– Na, mesélj, mondaná most az a tökfő. Én egy bahreini szállodában akadtam össze vele, de mást sem csinált, csak állandóan kiselőadásokat tartott nekem a rádióon keresztül.

– Ő is csatlakozik hozzánk Maszkatban.

– Csak magukhoz, mert engem volt szíves kigolyózni a buliból – zsörtölődött Weingrass.

– Manny!...

– Rendben van, tudom, hogy csak terhet jelentek, de azért engem is tájékoztathatnának néha.

– Miért, most éppen mit csinálok? – kérdezte Kalila. – Nem tudom, hol és hogyan találkozunk Ben-Amival. Azt hiszem, a Moszad nem szívesen vállalkozik erre az akcióra.

– Az iráni balhé nagyon óvatossá tette őket. Ben a palota telefonközpontjában fog hagyni egy telefonszámot egy bizonyos Miss Adrienne számára... szerintem. Egyébként lesz vele még valaki.

– Kicsoda?

– Egy holdkóros.

– Ettől aztán okosabb lettem! Neve nincs?

– Én csak a kódnevét tudom: Kék.

– Azra!

– Az a másik volt.

– Tudom. Én az izraelire gondoltam, aki megölte az arab Kéket. Evan elmesélte, milyen szörnyű volt látni, mennyire gyűlöli egymást az a két fiatalember.

– Az ilyen kölykökkel mindig nehéz – legyintett Manny. – Baseballütő illene hozzájuk, ehelyett ismétlőfegyverekkel és kézigránátokkal aggatják tele magukat... Megbeszélték Paytonnal a szállítást?

– Tegnap dolgoztuk ki az útvonalat. A légierő gépe visz Frankfurton át Kairóba, onnan egy kis géppel megyünk Kuvaiton keresztül Dubaiba, és végül helikopterrel Ománba. Éjszaka szállunk le a Dzsebel-es-Samnál, és Ahmed egyik jelzés nélküli gépkocsija visz bennünket a palotába.

– Kacifántos út – jegyezte meg Weingrass, de látszott rajta, hogy egyetért a tervvel.

– Muszáj annak lennie. Evannek teljesen el kell tűnnie, és közben megjelenik majd a lapokban egykét hír arról, hogy Hawaiiban látták, valószínűleg Mauiin pihen. A retusőrök már dolgoznak a fényképeken, amiket szintén megkapnak az újságok.

– Úgy látom, kezd javulni Mitchell képzelőereje.

– Ő a legjobb, Manny, higgye el.

– Talán neki kellene vezetnie az ügynökséget.

– Azt nem. Utálja a hivatalnoki munkát, és borzalmasan rossz politikus. Ha valaki vagy valami nem tetszik neki, azt rögtön nyíltan megmondja. Jobb, ha ott marad, ahol van.

– Jajj! – kiáltott fel ijedten Weingrass, mert meghallotta, hogy csukódik a külső ajtó.. Gyorsan Kalila szájába nyomta a cigarettát, és hadonászva igyekezett szétoszlatni maga körül a füstöt. – Neveletlen nőszemély! – mondta jó hangosan. – Képes dohányozni a jelenlétémben.

– Kiállhatatlan – válaszolta halkan Kalila, és éppen akkor nyomta el a cigarettát a hamutartóban, mikor Kendrick kilépett a teraszra.

– Ilyen közel hozzád soha nem gyűjtana rá – szólt oda Evan Weingrassnak.

– Mi van, kölcsönkérted egy dobermann fülét?

– Te meg biztosan egy tyúknak az eszét.
 – Ne haragudj – fordult Kendrickhez Rasad.
 – Rettenetesen követelőző tud lenni.
 – Na, mesélj!
 – Mit mondtam?! – csattant fel Manny. – Ez az állandó szavajárása. Tipikus tünete a megalapozatlan felsőbbrendűség! érzésnek. Rettenetesen zavaró a valóban felsőbbrendű intellektussal rendelkezők számára... Mennyit futottál, tőkfej?
 – Harminc percet gyors tempóban – válaszolta Evan, és a bárpulthoz lépve töltött magának egy pohár narancslevet.
 – Igazán szép teljesítmény egy rossz gebétől.
 – Látod, mindig ilyeneket mond – fordult szemrehányóan Kalilához Evan. – Rettenetesen idegesítő tud lenni.
 – Na, mesélj! – válaszolta komolyságát megőrizve a nő.
 – Telefon volt?
 – Még alig múlt hét, drágám.
 – Zürichben viszont már délután van. Mielőtt elindultam volna, beszéltem velük.
 – Pontosan kivel? – érdeklődött Rasad.
 – A Gemeinschaft Bank igazgatójával. Mitch jól ráijesztett, elmondta neki, mit tudunk, és megígérte, hogy igyekszik segíteni... Állj! Ránéztetek az irodai telexre?
 – Nem, de úgy húsz perce hallottam, hogy veszettül kattog – válaszolta Weingrass.
 Kendrick lerakta a poharát, és a teraszon és a nappalin átsietve bement az irodájába. Kalila és Manny csendben összenézett, és megvonta a vállát. Alig telt bele néhány másodperc, a képviselő, kezében egy papírdarabot lobogtatva ismét megjelent.
 – Megcsinálták! – kiáltotta izgatottan.
 – Ki csinált meg és mit? – érdeklődött Weingrass.
 – A bank. Emlékeztek az ötvenmillió dolláros hitelkeretre, amit azok a kaliforniai csirkefogók nyitottak nekem, hogy megvásároljanak?
 – Jézusom! – kiáltott fel megdöbbenve Kalila. – Csak nem felejtették el érvényteleníteni?
 – Természetesen nem. Grinell rögtön visszavonta a megbízást, mihelyt kijutott a szigetről.
 – Hát akkor? – Manny értetlenül nézett Kendrickre.
 – A számítógépesítés korában is előfordulnak néha apróbb hibák. Véletlenül most is történt egy. A bank nyilvántartásában sehol sem szerepel, hogy bárki is zárolta volna a hitelkeretet, így az változatlanul felhasználható. Mindössze annyi történt, hogy új számon egy berni testvérbankhoz helyezték át.
 – Grinell és társai soha nem lesznek hajlandók kiegyenlíteni a kölcsönt – mondta meggyőződéssel Weingrass.
 – Egyszerűen levonják majd a betétjükből, ami tízszer akkora.
 – Tiltakozni fognak, beperelik a bankot – jelentette ki az öregemberéhez hasonló meggyőződéssel Kalila.
 – És hajlandók lesznek odaállni valamelyik svájci bíróság elé? Ebben erősen kételkedem.

A jelzés nélküli Cobra helikopter nem egészen százhetven méter magasságban repült a sivatag fölött. A csaknem huszonhat órás légi úttól elcsigázott Evan és Kalila egymás mellett ült, Rasad feje a férfi vállán, Kendrické oldalra bukva, és mindketten aludtak. A pilótafülkéből rangjelzés nélküli keki overallt viselő férfi, lépett ki, megfogta és enyhén megrázta Evan karját.
 – Tizenöt perc múlva megérkezünk, uram.
 – Mi? Tessék? – riadt fel Kendrick, és sűrűn pislogni kezdett hogy kiűzze a szeméből az álmot. – Köszönöm. Mindjárt szólok neki is – bökött a fejével Kalila felé. – A nőknek mindig akad egy kis dolguk, mielőtt bárhova megérkeznének.
 – Nekem nem – szólalt meg Kalila anélkül, hogy megmozdította volna a fejét. – Én az utolsó pillanatig alszom.
 – Ne haragudj, de én nem. A szükség nagy úr – felelte Evan, s már mozdult is, hogy felálljon.
 – Férfiak – motyogta a kairói ügynök, és átfordult a másik oldalra. – Nincs bennük egy csöppnyi önuralom sem – fűzte hozzá, és aludt tovább.
 – Majd szólunk, ha már ott leszünk – nevette el magát a légierő tisztje, és visszatért a pilótafülkébe.

Tizenhat perccel később a gép parancsnoka beleszólt a fedélzeti rádió mikrofonjába: – Jelzőfény közvetlenül előttünk. Készüljenek fel a leszállásra! – A helikopter lelassult, egy ideig egy helyben lebegett, majd leereszkedett oda, ahol két egymással szembeállított gépkocsi összekapcsolódó fénykévéje világította meg a sivatagot. – Kérem, gyorsan szálljanak ki! – figyelmeztette utasait a pilóta. – Minél előbb el kell tűnnünk.

Alig értek le a lépcsőn, a Cobra rögtön emelkedni kezdett, majd orrát északnak fordítva beleveszett az éjszakába. A gépkocsi fénykévéjében egy karcsú alak tűnt fel – Omán fiatal szultánja. Vászonnadrág, s a New England Patriots emblémájával díszített póló helyett ezúttal nyitott nyakú ing volt rajta. – Először én hadd beszéljek! – mondta, mikor Kendrick és Rasad közelebb lépett hozzá.

– Rendben – válaszolta Kendrick.

– Első felindulásában az ember néha képes hülyeségeket mondani. Így van?

– Igen – bólintott Evan.

– Én azért nem vagyok egészen hülye, igaz?

– Igaz.

– Csak az ostoba emberek ragaszkodnak a végtelenségig a véleményükhöz, ugye?

– Mire akar kilyukadni, Ahmed?

A fiatal uralkodó mély lélegzetet vett, és az előbbinél sokkal halkabban válaszolt: – Ismerem az egész átkozott történetet, és úgy érzem magam, mint egy tökkelütött hülye.

– Az egészet?

– Mindent. Tudok az Inver Brassról, Bollinger banditáiról, a gazember Hamendiről, akit szaudi testvéreimnek abban a pillanatban ki kellett volna végeztetniük, amikor rájöttek a disznóságaira... mindenről. Tudnom kellett volna már az első pillanatban, hogy amit feltételeztem magáról, az nem igaz. Kommandó Kendrick a mocskos arabok ellen... Hülyeség! Ne haragudjon, Evan! – Ahmed előrelépett, és melegen megölelte a Colorado kilencedik választókerületéből való képviselőt.

– Mindjárt elbőgöm magam – mondta Kalila, és mosolyogva nézett a két férfira.

– Te kairói tigris! – kiáltott fel a szultán, és Kendricket elengedve karjába kapta Rasadot. – Ugye tudod, hogy lányunk van! Félig amerikai, félig ománi. Ismerős a képlet?

– Igen. Sajnos nem jelentkezhettem...

– Tisztában voltunk vele, és meg is értettük.

– Annyira örültem, mikor megkaptam a hírt.

– Kalilának hívják!

– Kalila Egy nélkül Kalila Kettő sem lenne... Gyerünk! – A hatalmas limuzin felé tartva a szultán ismét Kendrickhez fordult: – Remekül néz ki azok után, amiken keresztülment.

– A koromhoz képest elég hamar össze tudom szedni magam – válaszolta Evan. – Áruljon el valamit, Ahmed! Ki mesélte el a történetet?

– Egy Payton nevű ember, Mitchell Payton a CIA-tól. Jennings elnök felhívott, és figyelmeztetett, hogy ez a Payton telefonálni fog. Kérte, hogy feltétlenül beszéljek vele, mert nagyon fontos dologról van szó. Komolyan mondom, ez a Jennings tünelmentes ember... Abban azért nem vagyok biztos, hogy mindenről tud, amit Payton elmondott nekem.

– Miért mondja ezt?

– Nem is tudom. Pusztán megérzés. – A fiatal szultán a kocsi kilincsére tette a kezét, és mélyen Evan szemébe nézett. – Ha sikerül, amit eltervezett, azzal többet fog tenni a Közel-Keletért és az öböl országaiért, mint az ENSZ összes diplomatája együttevén.

– Sikerülni fog, de csak akkor, ha segít.

– Minden segítséget megkap, amit csak kér.

Ben-Ami és Kék a keskeny utcán végighaladva belépett az Al Kabir bázárba, és elindult megkeresni az este is nyitva tartó kis kávézót. Elegáns sötét öltöny volt rajtuk, mint az el is várható két bahreini útlevéllel rendelkező, okmányai, tanúsága szerint a Bank of England manamai kirendeltségén dolgozó tekintélyes üzletembertől. A kávézót meglátva átverekedtek magukat a tömegben, és leültek a terasz szélén, az úttesthez legközelebb álló asztalhoz. Három perccel később egy arab fejfedőt és hosszú fehér köntöst viselő magas férfi csatlakozott hozzájuk.

– Rendeltek már kávé? – érdeklődött Kendrick.

– A kutya sem nézett még felénk – válaszolta Ben-Ami. – Elég nagy a forgalom. Hogy van, képviselő?

– Maradjunk az Evannél, vagy még jobb az Amal. A kérdésére csak annyit, hogy itt vagyok.

– Weingrass?

– Sajnos nincs jól... Hello, Kék!

– Hello – viszonzta Kendrick köszönését a fiatalember.

– Úgy néz ki ebben a ruhában, mint egy szolid üzletember. Nincs magában semmi katonás. Nem biztos, hogy felismertem volna, ha csak úgy véletlenül az utamba akad.

– Nem vagyok már a hadseregben. Ott kellett hagynom a brigádot.

– Hiányozni fog nekik.

– Ők is hiányoznak nekem, de a sebesüléseim nem gyógyultak meg teljesen. Az orvosok azt mondják, hogy nem forrtak össze rendesen az inaim. Azra jó harcos volt, jó kommandós.

– Még mindig gyűlöli?

– Nincs már bennem gyűlölet. Düh az igen, nagyon sok dolog miatt, de már nem gyűlölöm azt az embert, akit meg kellett ölnöm.

– Mit csinál most?

– A kormánynak dolgozom.

– A mi munkatársunk – szólt közbe Ben-Ami. – A Moszadé.

– Ha már itt tartunk, Ahmed elnézést kér, amiért magukat a palotába...

– Megőrült?! – vágott közbe Ben-Ami. – Pont az kellene neki, hogy elterjedjen a híre, szövetkezett a Moszaddal!

– Mennyit mondott el magának Manny?

– Amilyen nagy szája van, én inkább úgy kérdezném, hogy mi az, amit nem mondott el. Már elindultak az Államokból, amikor ismét telefonált, és több információt adott, mint amennyit Kék egyáltalán fel tud használni.

– Kék?... Nincs véletlenül egy másik neve is? – kérdezte megütközve Kendrick a fiatalembertől.

– Amerikaiak számára nincs, ha nem haragszik. Mindkettőnknek így a biztonságosabb.

– Rendben van, elfogadom. Mi az, amit Weingrass elmondott és hasznosítani is tud?

Az egykori kommandós előrehajolt, és a három férfi összedugta a fejét. – Beszélt először is az ötvenmillióról...

– Ragyogó húzás – vágott közbe Ben-Ami. – Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy ez Manny ötlete volt...

– Hát... az övé is lehetett volna. Tulajdonképpen a banknak nem volt más választása. Washington nagyon határozott volt ebben a kérdésben. Mi van az ötvenmillióval?

– Dél-Jemen – válaszolta Kék.

– Nem értem.

– Ötvenmillió dollár komoly összeg – folytatta a Maszada-brigád kommandójának egykori parancsnoka –, de ennél több pénz is akad olyan országokban, mint Irán, Irak, meg még jó néhány. Dél-Jemen szegény ország, beszorítva a Vörös-tenger és az Adeni-öböl közé, de stratégiaileg fontos hely a támogatást máshonnan kapó terroristacsoportok számára. Szükségük van az ottani titkos kiképzőtáborokra. A Bekaa-völgy nem biztonságos a számukra, ott állandó a veszélye a beszivárgásnak, Kadhafival pedig nem szívesen társulnak, mert őrült, megbízhatatlan, és bármikor megdönthetik az uralmát.

– Azt elfelejtettem mondani – szólt közbe Ben-Ami –, hogy jelenleg Kék az egyik legkiválóbb terroristaelhárító szakértőnk.

– Kezdem én is úgy látni. Folytassa, fiatalember.

– Nem idősebb nálam annyival, hogy így szólítson.

– Csak húsz évvel, vagy majdnem annyival. Folytassa!

– Az ön elképzelése, amennyire tudom, az, hogy a Hamendi európai és amerikai szállítóitól származó fegyvereket légi úton Maszkatba kell vinni, ahol korrupstisztviselők behunyják a szemüket, és lehetővé teszik, hogy a szállítmány Libanonba, a Bekaa-völgybe folytassa útját. Így van?

– Igen. Amint a gépek megérkeznek, a legénység karanténba kerül. A szultán gárdistái, akik a szállítmányt ellenőrző palesztinoknak adják ki magukat, megrongálják a fegyvereket. Minden gépen lesz mondjuk hat vagy hét láda, és gépenként tíz ember elég hozzá, hogy korrodáló savval leöntse a bennük lévő

felszerelést. Az egész nem fog tovább tartani tizenöt-húsz percnél, s az akciót végig az ellenőrzésünk alatt tudjuk tartani. A maszkati helyőrség egységei kordont vonnak a leszállóhelynek kijelölt térség köré, és senkit nem engednek át, csak a mi embereinket.

– Első hallásra jól hangzik – válaszolta Kék –, de szerintem túl sok benne a kockázati elem. A pilóták a világnak ezen a részén nem szívesen hagyják el a gépüket, s a személyzet többi tagja is könnyen gyanút foghat... Miért ne próbálnánk meg inkább rávenni a Bekaa-völgy legismertebb terroristavezéreit, hogy az embereik kíséretében ránduljanak át Dél-Jemenbe? A vállalkozást Izrael ellenségei finanszíroznák, akikből van éppen elég. Tudatni kell velük, hogy ötvenmillió dollár értékű fegyvert és egyéb felszerelést kapnak a Gázai-övezetbe és a Golan-fennsíkra küldendő csoportjaik számára, de ez csak a kezdet, lesznek újabb szállítmányok is. Azok a mániákusok nem fognak tudni ellenállni egy ilyen ajánlatnak... A repülőgépe helyett pedig egyetlen, Bahreinben megrakott hajó is elvihetné a szállítmányt a dél-jemeni Nistunba.

– Ahol természetesen történne valami – fűzte hozzá Kendrick.

– Nem ott, hanem inkább a Hadd-fok körüli vizeken.

– És mi lenne az?

– Kalózkodnak meg a hajót – közölte kis mosollyal a szája szögletében Kék.

– Miután elfoglalják, két nap áll rendelkezésükre ahhoz, hogy nyugodtan és körültekintően elvégezzék azt, amit csak sietve és felületesen tudnának megcsinálni a maszkati repülőtéren, ahol egyébként Hamendi is nyugodtan el tudja helyezni a megfigyelőit.

Sűrű bocsánatkérések közepette egy pincér lépett hozzájuk, s miután kipanaszkodta magát a hatalmas forgalomra, felvette Ben-Amitól a rendelést. – Az előbb azt mondta, hogy miután elfoglalják – mondta Evan, mikor ismét magukra maradtak. – Tegyük fel azonban, hogy nem így történik! Mi van akkor, ha valami rosszul sül el... például nem sikerül elfoglalni a hajót, vagy a rádiósnak marad ideje leadni egy üzenetet Bahreinbe.

– Akkor a sértetlen fegyverek eljutnak Dél-Jemenbe, Hamendi pedig milliókkal gazdagabban távozik. Túl nagy a kockázat.

– A maszkati repülőtéren még ennél is nagyobb – válaszolta szenvedélyesen, mély meggyőződéssel a hangjában Kék. – Figyeljen rám! Másfél évvel ezelőtt mindössze néhány napra jött vissza, de évek óta nem töltött hosszabb időt a térségben. Fogalma sincs, mivé váltak itt a repülőterek – a korrupció melegágyává... Ki hoz be és mit? Kit és hogyan kell megvesztegetni? Miért változtatják meg egyik pillanatról a másikra az üzemeltetésre vonatkozó szabályokat? A pénzéhes sakálok mindenben rajta tartják a szemüket, és pénzért mindezek az információk megvásárolhatók. Egy hajót a nyílt tengeren elfoglalni sokkal kisebb kockázattal jár, és több hasznot hoz, higgye el nekem!

– Meggyőzően hangzik, amit mond.

– És ráadásul igaz – szólt közbe Ben-Ami. – Sukren – bólintott udvariasan, és kifizette a kávéját, a pincér pedig már rohant is tovább a következő vendéghez.

– Dönteni természetesen magának kell, Amal Bahrudi.

– Honnan vesszük a kalózkodat? – kérdezte Evan. – Egyáltalán vannak ilyenek és elfogadhatók számunkra?

– Bízva abban, hogy elfogadja a tervemet, beszámoltam róla a Maszada-brigádban maradt bajtársaimnak is – válaszolta Kék. – Több önként jelentkező akadt, mint amennyire eredetileg számítottam. Ahogy maga gyűlölte a Mahdit, úgy gyűöljük mi Abdal Hamendit, aki fegyvereket szállít a minket gyilkolóknak. Hat embert választottam ki.

– Csak hatot?

– Nem volna jó, ha az akcióban kizárólag izraeliekvennének részt. Beszéltem hat másik emberrel is a Nyugati-partról... palesztinok, de Ugyanúgy elégük van már Hamendiből és a vele szövetezőkből, mint nekünk. Ez már tizenkét ember, de szükségünk lenne még hatra.

– Honnan vegyük őket?

– Abból az arab országból, amelyiknek a vezetője szívesen látná holtan Hamendit. Tud kölcsönözni ennyi embert a gárdájából a szultán?

– Gondolom, igen. Bennük megbízhat, lényegében valamennyien a rokonai.

– Ennyi elég is lenne.

A nemzetközi piacon történő illegális fegyvervásárlás lényegében nem túl bonyolult feladat, amit az is bizonyít, hogy Washingtontól Bejrutig viszonylag primitív emberek is meg tudnak birkózni vele. Alapvetően három dolog szükséges

hozzá. Az első, hogy valakinek titkos, hivatalos nyilvántartásban nem szereplő pénzeszközök álljanak a rendelkezésére. A második, hogy legyen egy közvetítő kereskedő, akinek a személyére a fegyvergyártó cég valamelyik vezetője, esetleg egy megvesztegethető, magas beosztású titkosszolgálati tiszt tesz javaslatot, de soha nem telefonon, hanem egy kényelmesen elfogyasztott üzleti ebéd folyamán. Elengedhetetlen kellék egy lebonyolító ügynök, aki összeállítja a szállítmányt, és intézkedik a végfelhasználói bizonyítvány beszerzéséről. Az Egyesült Államokban tevékenykedőnek például tudnia kell, hogy exportengedélyt kizárólag baráti országokba szóló fegyverküldeményekre állítanak ki, s a szállítmányt menet közben kell az igazi rendeltetési helyére irányítani. A harmadik, és legkönnyebbnek tűnő, de a fegyverek bonyolultsága és típusainak sokfélesége miatt talán a legnehezebb feltétel, hogy össze kell állítani a megvásárlásra szánt hadianyagok és kiegészítő felszerelések listáját. Valószínűleg senki nem tudna úgy összeválogatni öt vevőt, hogy azok egyetértsenek valamely fegyver pusztítóerejét és használhatóságát illetően. Sok élet ment már veszendőbe az ilyen kérdések fölött nyitott szenvedélyes vitában, amelyek során a vásárlók rendszerint szabad folyást engednek indulataiknak.

Ezért is jött olyan jól Kendrick vállalkozása számára a Kék fedőnéven emlegetett fiatal izraeli szakértelme. A Moszadnak a Be kaa-völgy ben működő ügynökei juttatták el a cinkeltékhez a legkíváncsabb árucikkekről szóló listákat, amelyekben különböző ismétlőfegyverek, kézigránátok, időzített robbanószerkezetek, műanyagból készült partraszálló csónakok, víz alatti légzőkészülékek és különböző, fegyveres támadás során használható kiegészítő felszerelések, például mászóhorgok, kötelek és kötélletrák, infravörös távcsövek, de komolyabb eszközök, így lángszórók, elektronikus aknák és vállról indítható léghárító rakéták is szerepeltek. A szállítmány értéke csak mintegy tizennyolcmilliót tett ki abból a huszonhatmillióból, amit az ötvenmillió amerikai dollár ér, ha titkos beszerzésre fordítják és fegyverkereskedő kezére adják, ezért Kék három kisebb, kínai gyártmányú tankot is hozzácsapott, teljessé és tökéletesen hihetővé téve ezzel a listát.

Az ügyletet lebonyolító névtelen közvetítő Ben.-Ami volt, aki a titokban a Moszad által fenntartott, a Dzsabal Saaliban lévő portugál temető mellett álló házból irányította az akciót. Rettenetesen felháborodott, amikor megtudta, hogy Hamendi ügynöke egy Bét-Semesben lakó izraeli, s bár viszonylag nyugodtan tárgyalt vele, állandóan az járt az eszében, hogy Bét-Semesben vér fog folyni, ha sikerrel túléli ezt a vállalkozást.

A két, egyenként hat főből álló kommandó éjszaka, helikopteren érkezett meg a Dzsebel-es-Sam közelében lévő kiképzőhelyre, ahol Omán szultánja üdvözölte az önkénteseket, és bemutatta nekik társaikat – a maszkati helyőrség hat jól felkészült katonáját. Palesztinok, izraeliek és omániak fogtak kezét, s mondták ki a halálos ítéletet a halál kereskedőjére.

Askara közelében, az Arab-tenger sekély vizein másnap reggel megkezdődött a felkészülés.

Halál a halál kereskedőjére!

Adrienne Kalila Rasad, karján a Kalila nevű csecsemővel belépett Ahmed irodájába, s alig valamivel lemaradva, rögtön követte őket a kislány édesanyja, a New Bedford-i Roberta Jamani is, akit az ománi elit tagjai egyszerűen csak Bobbie-nak szólítottak.

– Olyan gyönyörű! – mondta lelkesen a kairói ügynök.

– Muszáj is, hogy az legyen – válaszolta az Evan Kendrick mellett az íróasztalnál ülő apa. – Ha már ezt a nevet kapta, méltónak is kell bizonyulnia rá.

– Ez túlzás!

– Szerintem nem – szólt közbe az amerikai képviselő.

– Te elfogult vagy, a te véleményed nem számít.

– Éjjel indulok – váltott át a csevegésről komolyabb témára Kendrick.

– És én is – jelentette ki az ománi szultán.

– Nem! – mondta szinte egyszerre a két nő. – Hogy jut ilyen baromság az eszedbe?! – tette még hozzá a szultán felesége.

– Azt teszem, amit akarok – jelentette ki nyugodtan Ahmed. – Uralkodói döntéseimhez nincs szükségem senki jóváhagyására.

– Hülyeség! – kiáltotta a feleség és anya.

– De néha azért beválik.

Hét nap alatt befejeződött a kiképzés, és a nyolcadikon huszonkét utas szállt

fel a Hadd-foktól nyugatra egy halászhajó fedélzetére. A kilencedik napon, napnyugtakor megpillantották a radar képernyőjén a Bahrein felől közeledő teher szállítót. Miután teljesen besötétedett, a halászhajó teljes gőzzel elindult a támadásra kiszemelt hely irányába. Halál a halál kereskedőjére!

46.

A halászbárka a közeledő teherhajótól mintegy fél mérföldnyire állt meg, és két nagy műanyag csónakot engedtek le róla a vízre. Az egyikbe tizenkét férfi, a másikba pedig tíz férfi és egy nő szállt be. Kalila Rasad ragaszkodott hozzá, hogy elkísérhesse az útra Evan Kendricket és Omán fiatal szultánját. Mindannyian szorosan a testükre tapadó, csak az arcukat szabadon hagyó csuklyás bűváröltözeteket viseltek, hátukon vászonzsákokat, övükön kézfegyvert, térdükre és alkarjukra erősítve pedig tapadókorongokat. A különleges, halk motorral felszerelt csónakok a teherhajó mellé siklottak, s a támadók, mint óriási fekete hangyák, némán felkúsztak a fedélzetre.

– Jól vagy? – kérdezte sűgva Kalila a mellette álló Evannt miután feleslegessé vált, s a további mozgásban esetleg akadályt jelentő tapadókorongjaikat visszadobták a vízbe.

– Jól? – kérdezett vissza szemrehányóan Kendrick. – A karomat mozdítani se bírom, és a lábam is mindjárt összezsugorlik alattam.

– Nem baj, akkor edződsz, ha érzed a fáradtságot.

– Es te ilyesmivel foglalkozol állandóan?

– Állandóan azért nem – válaszolta a kairói ügynök. – Igaz, volt már ennél nehezebb feladat is.

– Megveszekedett örültek vagytok mind!

– Nem én mentem be egy terroristákkal teli követségre. Az volt az igazi örültség, nem ez.

– Pszt! – szolt rájuk Ahmed Jarnani, Omán uralkodója. – Később intézzétek el a vitát!

A palesztinok ártalmatlanná tették a hajó orrában, közepén és tatjában szolgálatot teljesítő három álmos őrt, az izraeliek pedig felrohantak a felső fedélzetre, és elfogták az őt, hátát egy válaszfalnak vetve éppen borozgató tengerészt. Mivel még ománi vizeken voltak, hat ománi a hajóhídra ment, s vezetőjük közölte a kapitánnyal, hogy a hajót szultáni rendelet alapján felügyeletük alá veszik, de ő azért csak tartsa tovább az eredeti útirányt. Az elfogott legénységet összeteterelték, elszedték tőlük az összes tört és pisztolyt, aztán egy ománi, egy palesztin és egy izraeli őrt állítva bezárták őket a legénységi szállásra. A kapitány a megváltozott körülményekkel szembetalálva magát közömbösen megvonta a vállát, és egyetlen szó ellenvetést sem tett. A kormánykeréknél maradt, s mindössze azt kérte, hogy az első és a másodtiszt a kijelölt időpontban váltsa le, hadd pihenhessen. Kérését teljesítették, ő pedig egyetlen mondatban foglalta össze a történetekkel kapcsolatos véleményét: – Bolondabb a világ, mint hittem volna, ha már az arabok és a zsidók együtt kalózkodnak.

A legnagyobb meglepetést azonban a rádiós okozta. Kalilával az élen a Maszada-brigád két tagja és Kendrick óvatosan közelítette meg a rádiósszobát. A nő intésére nekirontottak az ajtónak, és fegyverüket rászegezve kiharancsolták székéből a rádióst. A férfi elvigyorodott, kis izraeli zászlót húzott elő a zsebéből, és megkérdezte: – Hogy van Manny Weingrass?

– Te jó isten! – jajdult fel a colorádói képviselő az első megdöbbenésből felocsúdva.

– Tulajdonképpen várható volt – jegyezte meg Kalila.

Az Ománból érkezett csapat gondosan kihasználta a rendelkezésére álló két napot. Valamennyien jól értettek a hajón szállított fegyverekhez, s mivel a kisujjukban volt a kezelésük, a tönkretételük sem okozott különösebb gondot nekik. A ládákat úgy nyitották fel, hogy annak a legcsekélyebb nyoma se maradjon, s mikor munkájukat befejezték, a szállítmány darabjai pontosan úgy néztek ki, mintha éppen akkor kerültek volna le a gyártószalagról, hogy Abdel Hamendi, a halál kereskedője eljuttassa őket rendeltetési helyükre. A harmadik napon a hajó befutott a dél-jemeni Nistun kikötőjébe. A Nyugati-partról, Izraelből és Ománból érkezett "kalózok" addigra már felöltötték a magukkal hozott ruhákat, s pontosan olyan szedett-vedett társaság benyomását keltették, mint amilyen a legtöbb, a

világnak ezen a részén közlekedő teherhajón szolgál. Öt palesztin bahreini rakodómunkásnak maszkírozta magát, és a lebocsátásra váró hajópalló mellett helyezkedett el. A többiek az alsó fedélzetről közömbösen nézték a kikötő közepén mélyen a tengerbe nyúló, hatalmas mólón gyülekező tömeget. Szinte érezni lehetett a levegőben, milyen hisztérikus hangulatban vannak a várakozók. A hajóban annak megtestesülését látták, hogy valahol, tőlük messze élő gazdag és befolyásos emberek fontosnak tartják őket, akik büszkén, a szenvedést is vállalva küldenek egy szent ügyért. Ha megkérdezték volna őket, mi ez a szent ügy, csaknem annyiféle választ adtak volna, ahányan voltak, de szemükben ugyanaz a fanatikus tűz, az erőszaknak ugyanaz a vágya lángolt.

A legénység néhány, előre kiválogatott tagja a fegyveres omániak felügyelete alatt működésbe hozta a hajó berendezéseit, és megkezdődött a kirakodás. A rakodótérből daruval kiemelt minden láda felbukkanását a mólón tolongók üdvívalgása fogadta. Két órával a kirakodás után előkerült a hajó gyomrából a három kínai tank, s a tömeg lelkesedése a tetőfokára hágott.

– Jézusom! – Kendrick, tekintetét a mólóra szögezve, megmarkolta a mellette álló Ahmed karját. – Nézze!

– Hol?

– Én már látom! – mondta a nadrágot viselő, haját görög halászsapka alá rejtő Kalila. – Alig merem elhinni! Ugye, tényleg ő az?

– Kicsoda? – kérdezte dühösen a fiatal szultán, mert még mindig nem tudta, kit kellene figyelnie.

– Hamendi – felelte Evan, és egy fehér selyemöltönyt viselő alakra mutatott, aki egyenruhásokból és köntösbe öltözöttekből álló csapat élén a hajó felé közeledett. Katonák haladtak előttük, s az embereket vadul félrelökdösve megpróbálták szabaddá tenni az utat.

– Ugyanazt a fehér öltönyt viseli, mint a Vanvlanderenéknél látott egyik képen – állapította meg Rasad.

– Legalább egy tucat lehet neki belőle – válaszolta Kendrick. – Biztosan azt hiszi, hogy egyszerűnek és istenfélőnek látszik benne... El kell ismerni, bátor ember. Képes volt otthagyni az alpesi erődjét, és idejönni, néhány órányi repülőútra Rijádtól.

– Miért? – ellenkezett Ahmed. – A szaúdiak soha nem kockáztatnák meg, hogy itt próbálják meg elfogni, és felbőszítsék vele ezeket az örülteket.

– Biztosan érzi a pénzszagot – vélekedett Kalila. – Sejtí, hogy akik ezt a rakományt megrendelték, azoktól még milliókra számíthat. Újabb üzleteket akar kötni, és ezért hajlandó egy kis kockázatot is vállalni.

– És közben senki nem meri megkockáztatni, hogy elfogja – válaszolta Kendrick, szeme sarkából Ahmedet figyelve. – A szaúdiak nem vállalkoznak rá, és az omániak sem...

– Mire akar kilyukadni? – vágott közbe a szultán.

– Mi most arra számítunk, hogy ezek az emberek, és különösen a Bekaa-völgyi vezetők rájönnek maguk hogy egy halom ócskavasat kaptak, és ötvenmillió dolláros tolvajnak fogják nevezni Hamendit. Páriává válik, aki a sajátjait is hajlandó meglopni, hogy vagyonát gyarapítsa.

– A hír olyan sebesen fog elterjedni, ahogyan a sólyom száll a szelek szárnyán – válaszolta a szultán. – Amennyire én a Bekaa-völgyet ismerem, kivégzőosztagok indulnak majd el, hogy leszámoljanak vele, és nemcsak azért, mert tolvaj, hanem mert arra vetemedett, hogy becsapja őket, visszaéljen a bizalmukkal.

– Ebben reménykedünk, és ez az optimális eredmény, amire számíthatunk – mondta Evan. – Neki viszont ötvenmillió dollárral több lesz a zsebében addigra, és rengeteg hely van a világon, ahol elrejtőzhet.

– Most már én is azt kérdezem, mire akarsz kilyukadni? – közölte éberén figyelő tekintettel Kalila.

– Talán felgyorsíthatnánk egy kicsit az eseményeket, és biztosíthatnánk, hogy valóban megszülessen az optimális eredmény.

– Megkérhetlek, hogy angolul beszélj, és ne latinul?

– Nézzétek ezt a cirkuszt! A katonák már alig bírják visszatartani a tömeget, s annyi kell csak, hogy valaki elkiáltsa magát, rögtön ezrek fogják követelni... Fardzsunna! Fardzsunna!

– Lássuk! – fordította le rögtön az arab szót angolra a szultán.

– Elég, ha véletlenül kinyílik egy-két láda, és néhány fegyver diadalmasan a magasba emelkedik. A löszereket már maguk keresik meg, és kézzel kézre adogatják...

– Mert üdvözlésekkel kell megünnepelni a nagy napot – fejezte be a mondatot Kalila. – De mi van ha éppen azokat a fegyvereket veszik elő, amelyek nem sülnék el?

– Akkor újabb ládákat törnek fel – válaszolta az ötlettől fellelkesedett Ahmed.

– Megtalálják a tönkretett felszerelést, a szakadt gumicsónakokat, az ártalmatlanul sistergő lángszórókat. Hamendi pedig éppen itt lesz, a kezük ügyében... Hogyan jussunk le közéjük?

– Maguk sehogy! – válaszolta Kendrick, és magához intette a Maszada-brigád egyik tagját. A kommandós rögtön ott is termett, Evan pedig Ahmednek és Kalilának alkalmat sem adva a megszólalásra, határozottan odafordult hozzá: – Ugye tudja, ki vagyok? – kérdezte héberül.

– Igen, bár nem lenne szabad tudnom.

– Én vagyok ennek a csapatnak a vezetője, ugye?

– Igen, de azért örülök, hogy vannak mások is...

– Ez most nem érdekes! Én vagyok a parancsnok!

– Igen, ön a parancsnok.

– Akkor utasítom, hogy ezt a két embert azonnal zárja be, és ki ne engedje a kabinból!

A szultánnak és Kalilának még ideje sem volt tiltakozni, mikor az izraeli katona magából kikelve megkérdezte: – Elment az esze?! Ez az ember a...

– Az sem érdekel, ha személyesen Mohamed, ő pedig Kleopátra! Zárja be őket! – kiáltott rá Evan, és sarkon fordulva lerohant a pallón, egyenesen a hisztérikus tömeg közepébe.

Az egyik palesztin "rakodómunkást" megpillantva Kendrick odarohant hozzá, kirángatta a kínai

tankokat körülvevő katonák és ordítózó civilek gyűrűjéből, és súgott valamit a fülébe. Az arab bólintott, és odaintette magához legközelebb álló társát.

Váltottak néhány szót, majd a két férfi a tömegbe vetette magát. Végigjárták az izgatottan beszélgető csoportokat, s nyomukban itt is, ott is felharsant a jelszó, amit sorra átvettek a körülállók, és hamarosan ezer torok skandált ütemesen: – Fardzsunna! Fardzsunna!

A tömeg elárasztotta a rakodóteret, és elsöpörte, beszorította a móló végén álló rozoga raktárépületbe az Abdel Hamendi vezette néhány fős csoportot. Elkésett bocsánatkérések hallatszottak, s a fegyverkereskedő megjátszott szívéllyességgel fogadta őket, de látszott rajta, hogy legszívesebben azonnal távozna, s csak a remélt ünneplésbe és az újabb üzletek lehetőségébe vetett hite tartja ott.

– Erre! – kiáltott egy ismerős hang. Kendrick megpördült, s a tömegből előbukkanó Kalilával és Ahmeddel találta szemközt magát.

– Mi az ördögöt keresnek itt?! – kiáltott rájuk felháborodva.

– Képviselő úr – szólt uralkodói fölénye teljes tudatában Omán szultánja. – Lehet – bár én kétlem –, hogy maga vezeti ezt az egységet, de a hajó parancsnoka én vagyok, s ezt az embereim is tudják.

– Van fogalma arról, mi történik, ha Kalila elveszíti a sapkáját, vagy elszakad az inge, és ezek az örültek rájönnek, hogy nő? És a fogadtatás, amiben része lesz, ha csak megsejtik, kicsoda...

– Abbahagynátok?! – kiáltott rájuk Kalila, nem annyira kérdő, mint inkább parancsoló hangsúllyal. – Gyerünk! A katonák már nem sokáig bírják tartani a tömeget, és biztosítanunk kell, hogy a dolog úgy történjen, ahogy mi akarjuk.

– De hogyan? – kérdezte Evan.

– A ládák! A bal oldaliak, amiken a vörös jelzés van! Menjetek előttem, mert egyedül nem bírom átverekedni magam! Majd a karotokba kapaszkodom!

Erősen egymásba fogózkodtak, és átfurakodtak az üvöltöző tömegen, a két sorban egymásra rakott, fekete acélszalagokkal körülpántolt ládáig. Katonák álltak körülöttük sorfalat, de a fanatikus csöcselék egyre közelebb nyomult hozzájuk, harsogó hangon követelve kinyitásukat.

– Mintha mindenki tudná, hogy ezekben vannak a fegyverek – ordította Rasad fülébe Kendrick. – Örület!

– Hát persze, hogy tudják! Figyeld a jeleket! – kiabált vissza Kalila, s a vörös festékekkel a ládák oldalára mázolt koncentrikus körökre mutatott. – A céltábla jelét a világon mindenhol ismerik, és azt is tudják, hogy fegyvert jelent! Kék ötlete volt, gondolta, hogy ez hatni fog rájuk! Kénytelen beletanulni az új szakmájába...

– Hol vannak a lőszeresek? – kérdezte Ahmed, és kis kéziszerszámokat vett elő a zsebéből.

– A nyugati-partiak vigyáznak rájuk – válaszolta Rasad, igyekezve kikerülni a körülötte hadonászó karokat. – Azokon a ládákon nincs jelzés, de ismerik őket, és rögtön kinyitják, mihelyt jelzünk!

– Akkor gyérünk! – kiáltotta a szultán, és Kendrick kezébe nyomta az egyik szerszámot.

– Mi...

– Harapófogó! El kell vágnunk a pántokat, hogy szétessenek a ládák!

– Anélkül is... na mindegy! Előre kell hajtánunk ezeket az örülteket, hogy áttörjék a kordont! Jöjjön, Ahmed, te pedig húzódj a hátunk mögé! – adta ki a parancsot Kendrick, s két társát magával vonva visszament a tömegbe. – Ha szólok, egyszerre lökjük meg őket!

Megvárta, míg a fanatikusok sora összezárul előtte, aztán elkiáltotta magát: – Most! – Egy taszítás is elég volt, hogy a fellelkesült emberek nekirontsanak a katonáknak, s a kordon rögtön felszakadt. Karok erdeje nyúlt ki a halálosztó fegyvereket tartalmazó ládákért, Kendrick és Ahmed pedig vadul nekiesett a pántoknak. Dél-Jemen és a Bekaa-völgy terroristái, mint éhező sáskák a fák lombjára, úgy csaptak le a ládákra, pusztá kézzel tépték fel a fedelüket, s adogatták tovább testvéreiknek a csomagolásból kibontott fegyvereket.

A Nyugati-part palesztinjai eközben már szórták is a tömegbe a különböző típusú lőszerekkel teli dobozokat. Sokan nem tudták, hogy melyik típusú fegyverbe melyik töltény illik, de a bekaa-völgyiek jól eligazodtak közöttük, és pillanatok alatt megmutatták a többieknek is, hogyan kell bánni a frissen megszerzett kincssel.

Az első géppisztoly, amit boldog tulajdonosa az ég felé irányozva elsütött, felrobbant, és elvitte kezelőjének fél arcát. Néhány fegyver egyszerűen csütörtököt mondott, mások szintén felrobbantak, letépve használójuk kezét, karját, alaktalan péppé zúzva az arcát.

A tömegben megfélemezhetetlen hisztéria lett úrrá. Egyesek már a puskáikat dobálták el, miközben mások még mindig a ládákat bontogatták, s szedték elő az újabb és újabb fegyvereket. Minden úgy történt, ahogy Omán fiatal szultánja előre megjósolta. A tömeg hangulata kezdett megfordulni, s a diadalt egyre inkább felváltotta a fékevesztett düh, összetört lencsésű infravörös távcsövek kerültek elő, összeszabdalt kötélletrák, kicsorbult hegyű mászókampók, víz alatt használatos oxigénpalackok nagy lyukkal az oldalukon, elgörbült csövű, elsőként a kezelőjüket összeégető lángszórók, gyújtószerkezet nélküli, vállra vethető rakétaindítók és felhasított műanyag partraszálló csónakok, amelyeket a feldühödött csőcselék darabokra szaggatott.

A káoszban Evan átverekedte magát a raktárhoz, és hátát a falhoz szorítva a nyitott ajtóhoz óvakodott. Hamendi éppen azt üvöltözte, hogy mindenkit megölet, aki ezt tette vele és a barátaival, de szavait meglehetősen gyanakvó tekintetek fogadták.

A raktár sarkán befordulva halszálkás öltönyt viselő férfi jelent meg, és Kendrick ereiben egy pillanatra megfagyott a vér – Crayton Grinell volt az. Az első megdöbbenés elmúltával Evannek eszébe jutott, hogy tulajdonképpen a meglepődésre sem volt oka, hisz hova is menekülhetett volna Grinell, ha nem a legnagyobb nemzetközi fegyverkereskedőhöz. Az ügyvéd váltott néhány szót Hamendivel, s az rögtön le is fordította szavait a körülöttük állóknak, elmondva, hogy munkatársa már kapcsolatba lépett Bahreinnel, és kiderítette, mi történt. Már megint a zsidók léptek közbe, magyarázta, teraeli terroristák még az áru behajózása előtt megrohanták a raktárát, az őrség tagjait megölték és tönkretették a fegyvereket.

– Hogyan csinálhatták? – kérdezte egy terepszerű katonaruhát viselő, kitüntetésekkel teleaggatott, alacsony, köpcös férfi. – A ládák, sőt a bennük lévő dobozok is eredetiek voltak, sérülés nem is látszott rajtuk. Hogyan tehették?

– A zsidók nagyon ügyesek ebben! – kiabálta Hamendi. – Ti ezt ugyanolyan jól tudjátok, mint én! Azonnal elrepülök, ismét megrendelem a szállítmányt, és kiderítem a teljes igazságot!

– S közben mi mit csináljunk? – kérdezte a katonaruhás, a dél-jemeni forradalmi rendszer egyik vezetője. – Mit mondjunk a Bekaa-völgyből érkezett testvéreinknek? Azzal, ami itt történt, mindannyian elveszítettük a becsületünket!

– Lesznek új fegyverek, és meglesz a bosszú is – jelentette ki Grinell. Hamendi rögtön fordította is a szavait, de még hozzáfűzte: – Most tudtam meg a

munkatársaitól, hogy a légi útvonalat csak három órán át tartják nyitva előttünk – mellesleg óriási összegért cserében –, és azonnal indulnunk kell.

– Állítsd helyre a becsületünket, vagy megtalálunk és akkor az életed is elvész!

– Biztosak lehettek benne, hogy megteszem! Máris indulok!

Elmenekülnek! A szentségit neki, elmenekülnek! – vágott Kendrickbe a felismerés. Grinell Hamendi szájába adta a szabadulást biztosító szavakat és hamarosan eltűnnek, hogy aztán folytassák gyilkos üzelmeiket. Meg kell állítania őket! Alig fordult be a két fegyverkereskedő a raktár sarkánál, Evan utánuk vetette magát, és a mólón tolongókat félrelökdösve hamarosan be is érte a Hamenditől kissé lemaradt Grinellt. Előrántotta övéből a törét, baljával elkapta a fegyverkereskedő ügyvéd vállát, és kényszerítette, hogy megforduljon, szembenézzen vele. – Maga? – kiáltott fel döbbenten Grinell.

– A haldokló öregemberért és a megölt ezrekért! – Kendrick az ügyvéd hasába döfte, s a mellkasáig rántotta a törét. Grinell a betonra zuhant, de a körülöttük örvongó, fejvesztetten kiáltozó terroristák tudomást sem vettek róla. Hamendi, társának eltűnését észre sem véve, már a gépkocsija közelében járt, hogy a repülőtérre hajtasson, és ellenséges határokat átszelve mielőbb eltűnjön Dél-Jemenből. Nem érheti el! Muszáj megakadályozni, hogy a halál kereskedője újabb üzleteket kössön! Kendrick látta a móló végében várakozó orosz gyártmányú, hatalmas, fekete Zilt, és rogyadozó lábakkal feléje vetette magát. Hamendi már csak néhány lépésre volt a gépkocsitól, mikor Evan lábai felmondták a szolgálatot. A képviselő még esés közben előrántotta pisztolyát, és két kézzel megmarkolva rögtön tüzelt.

Abdel Hamendi, a nemzetközi fegyverkereskedelem koronázatlan királya a torkához kapott, és mozdulatlanul elterült a betonon.

Vége! – ujjongott magában Kendrick, de rögtön eszébe is jutott, hogy tennie kell még valamit. Visszarohant a raktárhoz, és a fal mellett leguggolva előrántotta zsebéből a kis térképet, amit Kék osztott szét a vállalkozás résztvevői között arra az esetre, ha elszakadnának egymástól és valaki nem ismerné a menekülés útját. Letépett belőle egy darabot, és arabul a következő szöveget írta rá: A hazug Hamendi halott, és hamarosan a többi kereskedő is meghal, mert az árulás mindenhol felütötte a fejét, mint arról ti is meggyőződhattetek ma. Izrael és Amerika, a Nagy Sátán vesztegette meg őket, hogy selejtes fegyvereket adjanak el nekünk. Senki sem kivétel közülük. Adjátok tovább testvéreinknek, amit most közöltem veletek, és amiről magatok is meggyőződhattetek. Mától kezdve egyetlen fegyverben sem bízhatunk. Egy testvér, aki tud az árulásról.

Az írást befejezve felállt, a tömegben átvergődve a raktár ajtajához ment, s megjátszva a testvére elvesztése miatt hisztérikusan ordítózt, a bekaa-völgyiek vezetőivel kiegészült csoporthoz botladozott, és elterült a földön. Segítő kezek nyúltak felé, hogy felemeljék, ő belenyomta az egyikbe a papírt, majd felpattant, és üvöltözve kirohant az épületből. A tömeg közepén járt, mikor legnagyobb rémületére meghallotta az indulást jelző hajókürt mély bugását. Látta, hogy Kalila és Ahmed a hajópallónál áll, és a körülötte tolongókat széttaszigálva feléjük igyekezett.

– Hol az ördögben voltál?! – kiáltott rá rémülettel vegyes dühvel Rasad, mire végre sikerült elvergődnie hozzá.

– Menekülni akartak – válaszolta Kendrick, miközben Ahmed már lökdöste is fel mindkettőjüket a pallón.

– Hamendi?

– És Grinell.

– Grinell?! – kiáltott fel meglepetten a kairói ügynök, de azonnal válaszolt is önmaga kérdésére. – Hát persze. Hova is...

– Maga egy átkozott bolond! – üvöltötte Omán szultánja, miután parancsot adott az indulásra, és a hajó oldala elvált a mólótól. – Még harminc másodperc, és itt maradt volna. Nem várhattam tovább! A tömeg bármelyik pillanatban ellenünk fordulhatott volna, és nem kockáztathattam az embereim életét.

– Maga valóban felnőtte vált.

– Mindenkinek tennie kell a kötelességét, ha rákerül a sor... Mi van Hamendivel és azzal a másikkal?

– Megöltem őket.

– Csak úgy egyszerűen?

– Én is teszem a kötelességemet, ha rajtam a sor, felség.

Gerald Bryce georgetowni házának egyik szobájában odaült a számítógéphez.

Beütötte a kódot, és a képernyőn azonnal megjelent a válasz:
Tökéletes biztosítás. A rendszer védve van. Folytassa!
A fiatal, meglepően jóképű számítógépes szakember elmosolyodott, és ujjai táncolni kezdtek a billentyűzeten.
Elolvastam az összes, a CIA-hoz érkezett és M. J. Payton gépére kódolt szigorúan titkos üzenetet. Ami a jelentésekben szerepel, az szinte hihetetlen, de a hatásai máris érzékelhetők. Alig két héttel a Dél-Jemenben lezajlott események után meggyilkolták a hét legismertebb fegyverkereskedőt, és a Közel-Keletre szállított fegyverek mennyisége máris 60 százalékkal csökkent. Az emberünk egyszerűen felülmúlhatatlan. Figyelembe véve azonban a korábban tudomásunkra jutott információkat, a Fehér Háznak figyelnie kell – ismétlem, kell – ránk, ha úgy érezzük, hogy hallatnunk kell hangunkat.
Természetesen a legnagyobb körültekintéssel fogunk eljárni, de mindenképpen megteesszük, amit kell, hisz bármi lett légyen is az eredmény, hazai és nemzetközi törvényeket sértettek meg, a kormányzat közvetve és közvetlenül gyilkossággal, terrorizmussal, korrupcióval került kapcsolatba. Egyetértünk abban, hogy a Fehér Ház fölött mindig lennie kell egy nemes szándékoktól vezérelt, önzetlen erőnek, amely megmutatja a cselekvés irányát, s ahhoz, hogy ez az erő működni tudjon, ismernie kell a kormányzat legbelsőbb titkait. E tekintetben olyan eredményeket mondhatunk magunkénak, amelyekről elődeink nem is álmodhattak. Végezetül, több terven is dolgozom, amelyekről folyamatosan tájékoztatni fogom.

A Bahama-szigetek partjainál, a Glorious Cay zátonyon túl horgonvzó Bertram nevű jacht fedélzetén a hatalmas termetű fekete férfi kényelmesen hátradőlt karosszékében, és mosolyogva olvasta a számítógépe képernyőjén megjelenő sorokat. Az Inver Brass jó kezekben, tehetséges kezekben van, működését becsületességgel és a tökéletességre való törekvéssel párosult rendkívüli intelligencia irányítja. Gedeon Logan, aki felnőtt élete nagy részét mások boldogulásának elősegítésére fordította – beleértve azt a három évet is, amikor titkos békéltető missziót hajtott végre a frissen felszabadult és Zimbabwévá átkeresztelt Rhodesiában –, elégedett volt, mert sikerült jól megoldani az utódlást. Tudta, hogy élete végéhez közeledik, akárcsak Margaret Lowell és Jacob Mandel, s nemsokára újaknak kell jönniük helyettük. Ez a fiatalember fogja kiválasztani az utódaikat, és választása olyan lesz, hogy azzal az ország és az egész világ is csak nyerhet. Igen, ideje átadni a stafétabotot.
Gerald Bryce ivott egy korty madeirát, és visszaült a készülékhez. Emelkedett hangulatban volt, s nem utolsósorban azért, mert embereknek arra a szűk csoportjára gondolt, amelyet ő magában egyszerűen csak Zsenik társaságáénak nevezett. Létrejötté szinte elkerülhetetlen volt, a közös érdeklődés, a rendkívüli képességek, s a közép-szer által kormányzott társadalom iránti türelmetlenség hozta össze őket.
Ha ideje engedte, Bryce szívesen tartott a számítástechnikáról szóló előadásokat, bár mindig gondosan ügyelt rá, hogy hallgatósága előtt képességeinek csak egy részét mutassa meg. És mégis, a teremben legtöbbször akadt egy személy, akiről megérezte, hogy hozzá hasonlóan gondolkodik, vele azonos hullámhosszon mozog. Így volt ez Londonban, Stockholmban, Párizsban, Los Angelesben és Chicagóban – a Chicagói Egyetemen. Alaposan megvizsgálta valamennyiüket, s végül négyen maradtak, akikkel újból és újból felvette a kapcsolatot. Az új Inver Brass körvonalai kezdtek egyre határozottabban kirajzolódni. Most pedig kapcsolatba lép négyük közül a legkiválóbbal.
Bryce beütötte a gépbe az utasítást, s a képernyőn rögtön megjelent a kiírás: Múholdas adattovábbítás, Szatáhaddin, Bahrein.
Kezdheti!

47.

Emmanuel Weingrass komoly fejtörést okozott az orvosoknak, de különösen az atlantai járványügyi központ szakembereinek. Arról szó sem volt, hogy gyógyulni kezdett volna, a vírusfertőzésre vonatkozó diagnózis semmit sem változott, viszont rosszabbul sem lett, az állapota nem romlott olyan rohamosan, mint arra az orvosok számítottak. Mint a denveri patológus megfogalmazta: – Ha a betegséget mínusz tízig tartó skálának fogjuk fel – a mínusz tíz már a halál –, akkor az öregfiú megállt mínusz hatnál, és az istennek sem akar lejjebb csúszni.

– A vírus azonban benne van, nem? – kérdezte Kendrick a coloradói ház kertjében, miután Kalilával és az orvossal elég távol jutottak Mannytól ahhoz, hogy az öreg ne hallja meg, miről beszélgetnek.

– Igen, de nem gyengítette le a szervezetét annyira, mint azt hittük.

– Biztosan az elcsent cigarettáknak és whiskynek köszönheti – Vélekedett Rasad.

– Na ne! – kapta fel a fejét az orvos, aki alig akarta elhinni, hogy betege még mérgezi is magát.

Evan és Kalila szinte egyszerre bólintott, megerősítve, hogy így van. – A nagy túlélők közé tartozik – magyarázta Kendrick. – Több ravaszság szorult belé, mint bárkibe, akit ismerek, s mivel a prognózis a határidőt illetően határozott volt, nem akartunk állandóan a körmére nézni.

– Kérem, értse meg, képviselő úr, hogy nem akarok hamis reményeket kelteni.

Végül is nyolcvanhat éves, és...

– Nyolcvanhat? – kapta fel a fejét Evan.

– Ön ezt nem tudta?

– Nem. Nekem azt mondta, hogy nyolcvanegy.

– Szerintem már ő maga is azt hiszi, meggyőzte róla magát. Azok közé tartozik, akik a hatvanadikat betöltve az ötvenötödiktől folytatják tovább a számolást. Nincs is ezzel semmi baj. Mi viszont megakartuk ismerni a kórelőzményeket, és utánanéztünk annak az időszaknak is, amikor még New Yorkban élt. Tudták, hogy harminckét éves korában már harmadszor nősült?

– Szerintem a feleségei még mindig visszasírják.

– Nem, ők már mind meghaltak. Nekik is utánanéztünk, nem volt-e valamilyen látens nemi betegségük.

– Los Angelesben, Párizsban, Rómában, Tel-Avivban, Rijádban és az Emírségekben is érdeklődtek? – kérdezett közbe Kalila.

– Figyelemre méltó – állapította meg az orvos, de nem fejtette ki bővebben, mire gondol. – Azt hiszem, ideje mennem. Délre Denverben kell lennem. Köszönöm a magángépet, képviselő úr. Sok időt takarítottam meg vele.

– Ez volt a legkevesebb, amit tehettem, doktor úr. Nagyon köszönök mindent.

Az orvos kis szünetet tartott, majd ismét Evanhez fordult: – Az előbb képviselőnek szólítottam, Mr. Kendrick, de talán jobb lett volna, ha alelnök urat mondom. Az emberek többségéhez hasonlóan én is hiszek benne, hogy az lesz. Őszintén szólva, ha ön nem indulna a választáson, én el sem mennék szavazni, és így van ezzel a barátaim és munkatársaim többsége is.

– Ez nem valami ésszerű álláspont, doktor. Különbösen is, a dolog még távolról sem dőlt el... Jöjjön, kikísérem a kocsijához. Kalila, nézd meg azt a vén hedonistát, és ügyelj rá, hogy ne tejben fürödjön!

– Gondolod, hogy utána mernék menni a fürdőszobába?... – Rasad kezét nyújtott a Denverből érkezett orvosnak: – Én is nagyon köszönök mindent!

– Az lesz a legjobb köszönet, ha meggyőzi ezt a fiatalembert, hogy valóban neki kell lennie a következő alelnöknek.

– Mondtam már, hogy ez még távolról sincs eldöntve – szólt erélyesen Kendrick, s az orvost előreengedve a kocsi felé indult.

– El kell vállalnod! – mondta indulatosan a teraszra kitett karosszékében ülő Emmanuel Weingrass a vele szemközt, Kalila mellett helyet foglaló Kendricknek. – Azt hiszed, most már vége Bollingernek és a mocskos, fasisztoid tolvajainak befellegzett, és nincs senki, aki a helyükre álljon.

– Hagyd már ezt, Manny – tiltakozott Evan. – Túl sok dologban térnek el a nézeteink ahhoz, hogy Langford Jennings elfogadja a társaságomat, miközben tudja, hogy ha úgy alakul, akkor esetleg még a helyébe is léphetek. Engem viszont már a lehetőség is halálra ijeszt...

– Lang tökéletesen tisztában van ezzel.

Az építész megvonta a vállát. – Hamarosan megtudod...

– Mit tudok meg hamarosan?

– Néhány héttel ezelőtt, amikor ti kedvenc lányommal Washingtonban voltatok, Jennings meghívatta magát ebédre... Mit tehettem? Mondtam volna azt az Egyesült Államok elnökének, hogy ne potyázzon?

– A francha! – szitkozódott Kendrick, de Kalila leintette: – Nyugalom, drágám! Nekem nagyon tetszik az ötlet...

– Folytasd, Manny – szólt rá az öregre a képviselő.

– Sok mindenről beszélgettünk... Nem egy intellektuális fenomén, az biztos, de megvan a józan esze, és ami a legfontosabb, teljességükben látja a dolgokat, tudod?

– Nem tudom, és különben is, hogy mersz közbenjárni értem?!
– Úgy, hogy az apád vagyok, te hálátlan idióta! Az egyetlen igazi apád, akit valaha is ismertél. Nélkülem még mindig a szaudiak körül sürgölődnél, hogy építhess nekik néhány házat, és azon törnéd a fejed, miből fogod fedezni a költségeidet. Ne említsd nekem, hogyan merek – egyébként szerinted, hogy merek – beszélni arról, milyen kötelezettségeid vannak másokkal szemben... Rendben van, nélküled, a te erőd nélkül nem sikerült volna annyit elérnünk, de én is ott voltam, tehát légszíves és méltóztass meghallgatni!

Kendrick lehunyta a szemét, és fáradtan hátradólt a kereveten, Kalila pedig Weingrass némán szavakat formáló száját figyelte: – Bízsa rám! Tudom, mit csinállok. – Nem mert válaszolni, s csak zavartan nézett az öregre. – Rendben van, Manny – szólalt meg Evan, és kinyitotta a szemét. – Mondjad! Hallgatlak. – Így már jobb – válaszolta Weingrass, és odakacsintott a kairói ügynöknek. – Nyugodtan félreállhatsz, és senkinek sem lesz joga rosszat mondani vagy rosszat gondolni rólad, mert tartoznak neked, te viszont nem tartozol senkinek. Én azonban ismerlek, és tudom, hogy egyvalamitől soha nem leszel képes szabadulni, mert az elválaszthatatlanul hozzád tartozik. Utálod a romlott embereket – a jelenlévő idősebb, úr kivételével –, és szerencséje ennek a mesüge világnak, hogy akadnak olyanok is, mint te, mert túl sokan vannak, akik ahhoz a másik fajtához tartoznak... A baj csak az, hogy a hozzád hasonlóknak nem sokat tehetnek, mert a kutya sem figyel rájuk. Miért is figyelnének? Kik ezek az emberek? Bajkeverők, vészmadarak, jelentéktelen agitátorok... Könnyű elhallgattatni őket, ha akadékoskodnak. Elveszítik az állásukat, az előléptetésüket visszavonják, s ha nagyon szívósodnak, könnyen a bíróságon végezhetik, ahol a Hamendinél is több trükköt tudó jól megfizetett ügyvédek a nyakukba varrnak minden mocskot, amihez pedig semmi közük sincs. S ha erre csak a családi életük megy rá, a feleségüket és a gyerekeiket veszítik el, akkor még szerencsésnek is mondhatják magukat, hiszen végezhetnék volna egy teherautó kerekei alatt, vagy a kellő pillanatban megbotolva a metró sínjein... Rád viszont mindenki odafigyel. Nézd meg a közvéleménykutatási adatokat. Ha Langford Jennings a pápa, akkor te vagy az ország legelső bíborosa, és nincs az a zugüggyvéd, aki ki merne állni veled szemben bármelyik bíróságon, s még kevésbé a kongresszusban. Megvan rá az esélyed, hogy a csúcson állva azokért szólj, akik lent vannak a mélyben, és senki sem figyel oda rájuk. Lang mindenbe beleavat...

– Már megint Lang – motyogta Kendrick.

– Nem rajtam múltott – válaszolta ártatlanul széttárt kezekkel Weingrass. – Azzal kezdtem, hogy illedelmesen elnök úrnak szólítottam. Kérdezd meg a nővéreket, ha nem hiszed. Mind összepisilték tőle magukat, olyan kedves volt hozzájuk. Igazi menseh, meg kell adni! Az első ital után – amivel egyébként ő kínált meg, mikor a lányok kimentek –, azt mondta, hogy üdítően hatok rá, és szólítsam Lang-nek. – Hogy értette azt, hogy üdítően hat rá? – kérdezett közbe Kalila.

– Mindenféléről beszélgettünk, és megemlégtettem neki hogy az új épület, amit most akarnak felavatni valamilyen sugárúton – a New York Times is írt róla a múltkor –, szóval az az épület szar, és igazán nem kellett volna a kamerák előtt gratulálnia az építésznek. Klasszicista-szecessziós stílusban akarta megcsinálni a barom, és higgyétek el nekem, hogy ez a párosítás sehogyan sem jön össze. Ráadásul neki, mármint az elnöknek, fogalma sincs arról, mennyiből lehet kihozni egy ilyen épületet. Figyelmeztettem, hogy jól át akarják vágni, és Lang megígérte, hogy utánanézi a dolognak.

– Jézusom – nyögött fel Evan olyan hangon, mint aki beismeri a vereségét.

– Térjünk vissza a fontosabb dolgokhoz! – mondta Weingrass, és nagyon komolyan nézett Kendrickre, miközben küszködve többször is mély lélegzetet vett. – Lehet, hogy eleget tettél, nyugodtan félreállhatsz, csinálhatsz még több pénzt, és boldogan élhetsz ezzel a tüneményes lánnyal. Az országnak, sőt a világ nagy részének tisztelete is már a tiéd. Ezzel együtt sem ártana azonban, ha elgondolkoznál egy kicsit a dolgon. Te megteheted, amit nagyon sokaknak nem áll módjukban megtenni. Ahelyett, hogy üldöznéd a romlott embereket – s mire odáig eljutsz, addigra már elterjed a korrupció és sokan meghalnak –, a hegy tetejéről megakadályozhatnád, hogy belekezdjenek a piszkos játékaikba. Csupán annyit kérek, hogy hallgasd meg Jenningset.

Apa és fiú hosszan egymásra nézett, és kapcsolatuk talán soha nem volt olyan mély, mint azokban a pillanatokban. – Felhívom, és kérek tőle egy találkozót. Rendben? – kérdezte végül Evan.

– Nem szükséges. Már el van intézve.

– Tessék?

– Holnap Los Angelesben lesz, a Century Plazában vesz részt valami vacsorán, ahol pénzt gyűjtenek a volt külügyminiszteréről elnevezett alapítvány számára.. Úgy alakította a programját, hogy legyen egy kis szabadideje, és este hétkor vár a szállodában. Magát is, kedvesem, ehhez külön ragaszkodott.

Az elnöki lakosztály előtt őrködő két titkosszolgálati ember rögtön megismerte a képviselőt. Udvarias fejbólintással köszöntötték Kalilával együtt, s a jobbról álló megnyomta az ajtó melletti csengőt. Pár másodperc telt csak bele, s az elcsigázott, karikás szemű Langford Jennings kinyitotta az ajtót vendégei előtt. Elmosolyodott, és szívélyesen kezét nyújtott Kalilának.

– Üdvözlöm, Miss Rasad. Végtelenül örülök, hogy megismerhetem. Kérem, fáradjon be.

– Köszönöm, elnök úr.

– Evan, de örülök, hogy látom!

– Én is, elnök úr – válaszolta Kendrick, és az járt az eszében, hogy Jennings idősebbnek tűnik, mint amilyennek valaha is látta.

– Kérem, foglaljanak helyet! – az elnök a lakosztály nappalijában, a dohányzóasztal két oldalán álló kerevetekhez vezette őket, helyet mutatott nekik az egyiken, maga pedig szemközt ült le. – Örülök, ha vonzó embereket látok – jegyezte meg. – A bírálóim ebben is biztosan felületes jellemem megnyilvánulását látnák, de szerintem igaza volt Harry Trumannak, amikor azt mondta, hogy szívesebben nézi egy ló fejét, mint a seggét... Elnézést a durva szóhasználatért, ifjú hölgy.

– Nem hallottam semmit, amiért bocsánatot kellene kérnie, elnök úr.

– Hogy van Manny?

– Tudja, hogy veszíteni fog, de változatlanul küzd – válaszolta Evan. – Úgy hallottam, néhány héttel ezelőtt meglátogatta.

– Rosszul tettem?

– Egyáltalán nem, ő viszont igen, hogy nem figyelmeztetett.

– Az én ötletem volt, időt akartam hagyni önnek és magamnak is, hogy gondolkodjunk. Ráadásul szerettem volna többet megtudni önről, mint amennyit több száz oldalon, borzalmas hivatalnoki zsargonban leírtak. Elmentem hát az egyetlen emberhez, akit érdemes ebben a kérdésben meghallgatni. Én kértem meg rá, hogy egészen tegnapig ne szóljon a látogatásomról. Bocsásson meg.

– Nem kell elnézést kérnie, uram.

– Weingrass nagyon bátor ember. Tudja, hogy meg fog halni, de nem hajlandó törődni vele. Nem hiszem, hogy megérem a nyolcvanegy évemet, de ha igen, szeretnék olyan bátor lenni, mint ő.

– Nyolcvanhat. Én is azt hittem, hogy nyolcvanegy, de tegnap kiderült, hogy ötten több – válaszolta, szomorúan Kendrick, s Jennings éppen csak a száját nem tátotta el megdöbbenésében.

Hamar összeszedte azonban magát, és Kalilához fordult: – Az ön Mitch bácsija megkért, hogy adjam át az üdvözetét.

– Igen? – csodálkozott Rasad.

– Payton úgy egy órája mehetett vissza Washingtonba. Rengeteg dolga van, de ragaszkodott hozzá, hogy iderepüljön és beszéljen velem, mielőtt találkozom Kendrick képviselővel.

– Miért? – kérdezte megütkezve Evan.

– Végre mindent elmondott az Inver Brassról. Na jó, nem mindent, mert a teljes igazságot senki sem tudja. Winters és Varak meghalt, s így talán soha nem derül ki, hogyan és kitől szereztek meg az ománi dossziét. Tulajdonképpen már nem is érdekes, az Inver Brassnak vége.

– Korábban nem mondta el? – érdeklődött meglepetten Kendrick, és Ahmed szavai jártak az eszében, aki arról beszélt, hogy szerinte Jennings nem tud mindent abból, amit ő Paytontól hallott.

– Becsületesen beismerte, hogy nem mondta el a teljes igazságot, s a lemondását is benyújtotta, amit természetesen nem fogadtam el... Azt mondja, ha értesültem volna mindenről, akkor esetleg leállítom a maga jelölése érdekében indított kampányt. Nem tudom, talán igaza van. Az biztos, hogy rettenetesen dühös lettem volna. Ennek most már semmi jelentősége. Megtudtam, amit tudni akartam, maga pedig országos támogatást élvez, képviselő úr.

– Elnök úr! Ez egy mesterséges... – akarta válaszolni Evan, de Jennings nem hagyta, hogy befejezze a mondatot.

– Mit képzelt Sam Winters, mit tesz?! – csattant fel dühösen. – Nem érdekel, milyen önzetlen szándékok vezették, a lényeg az, hogy elfeledkezett egy történelmi igazságról, amit neki mindenki másnál jobban meg kellett volna jegyeznie. Ha jószándékú elitisták válogatott csoportja az emberek akarata fölé helyezi magát, és tetteiről senkinek sem adva számot, megpróbálja manipulálni ezt az akaratot, akkor egy rettentő veszélyes mechanizmus indul be. Elég, ha a felsőbbrendű emberek között csak egy vagy két kevésbé önzetlen akad, aki meggyőzi, háttérbe szorítja vagy csupán túléli a többieket, s máris vége a köztársaságnak. Sam Winters magasztos Inver Brassa semmivel sem volt jobb, mint Bollinger mocskos gyülekezete, mert mindkettő kizárólag a saját belátása szerint akarta alakítani az ország sorsát.

– Pontosan azért... – kezdte volna ismét Evan, de az elnöki lakosztály csengője megakadályozta benne. Négy rövid, fél másodpercnél nem hosszabb csengetés követte egymást, Jennings pedig figyelmeztetően felemelte a kezét, és Kalilához fordult: – Ön ezt biztosan tudja értékelni, Miss Rasad. Amit most hallottak, az egy titkos jelzés.

– Micsoda?

– Nem igazán fejlett módszer, de megteszi. Elárulja, ki ál! az ajtóban, s az illető ebben az esetben a Fehér Ház egyik legértékesebb munkatársa... Szabad! Gerald Bryce lépett a szobába. – Elnézést a zavarásért, elnök úr, de épp az előbb kaptam meg a választ Pekingből, és gondoltam, kíváncsi lesz rá.

– Nyugodtan várhat, Gerry. Jöjjön, hadd mutassam be...

– Joe! – kiáltott fel önkéntelenül is Kendrick, meglátva a jóképű, fiatal külügyminisztériumi szakértőt, akivel annak idején egy Szardíniára tartó katonai gépen ismerkedett meg.

– Üdvözlöm, képviselő úr – mondta Bryce. A kerevethez lépve kezét fogott Kendrickkel, Kalila előtt pedig udvariassen meghajolt. – Miss Rasad!

– Ezzel meg is volnánk. – állapította meg elégedetten Jennings. – Gerry elmondta, hogy ő tájékoztatta a repülőgépen, amikor Ománba ment... Nem akarom a szemébe dicsérni, de Mitch Payton úgy lopta el Frank Swanntól a külügyminisztériumból, én pedig Mitch-től csábítottam el. Egyszerűen felülmúlhatatlan, na a számítógépes kommunikációról és annak titkosításáról van szó.

– Zavarba hoz, uram – válaszolta mosolyogva Bryce, a tökéletes profi. – A pekingi ügyre visszatérve, a válaszuk beleegyező. Megerősíthetem még egyszer az ajánlatát?

– Felajánlottam – kezdte magyarázni Jennings –, hogy szép csendben beszélek a bankárainkkal, és ráveszem őket, hogy fogják vissza egy kicsit magukat Hongkongban, ne nehezítsék meg a kínai bankok helyzetét 97-re, a terület visszaadásának idejére. Cserében természetesen...

– Elnök úr – vágott közbe kellő udvariassággal, de félreérthetetlen figyelmeztető hangsúllyal Bryce.

– Ne haragudjon, Gerry. Tudom, hogy a dolog szigorúan bizalmas, a feljegyzés az ismerőjével együtt elégetendő, meg hasonló, de remélem, hamarosan semmi titkunk sem lesz a képviselő úr előtt.

– Ha már szóba hozta, elnök úr – folytatta a Fehér Ház informatikai szakértője, miután rávillantott egy mosolyt Kendrickre –, a politikai stáb távollétében jóváhagytam a Bollinger alelnök visszavonulásáról szóló ma esti nyilatkozatot. A megfogalmazásai tökéletes összhangban állnak az ön felfogásával.

– Úgy érti, hogy a kamerák előtt akarja főbelőni magát?

– Azt nem, de kijelenti, hogy ezentúl a nyomorgók megsegítésének kívánja szentelni az életét.

– Ha rájövök, hogy akár csak egy szelet csokoládét is ellopott, Leavenworth-ben fog elrohadni.

– Küldhetem Pekingnek a megerősítést, uram?

– Küldheti.

Bryce egy fejbőlintással elkészönt Kendricktől és Kalilától, s határozott léptekkel kisértette a szobából.

– Hol tartottunk? – kérdezte Jennings, miután magukra maradtak.

– Az Inver Brassnál – válaszolta Evan. – Ők alkottak meg, és olyan emberként állítottak a nyilvánosság elé, amilyen nem vagyok. Ilyen körülmények között a jelölésem nem tekinthető a közakarat megnyilvánulásának. Ez az egész csak cirkusz.

– Bohócnak tekinti magát? – kérdezte Jennings.

– Nagyon jól tudja, mire gondolok. Nem vágytam rá, nem kerestem magamnak ezt a

jelölést. Mint az előbb nagyon pontosan megfogalmazta, ez egy manipuláció eredménye, és nem a politikában nyújtott teljesítménnyel érdemeltem ki, nyertem el.

– Téved, Evan – jelentette ki hosszabb hallgatás után határozottan Jennings. – Többszörösen is kiérdemelte. Most nem az ománi és bahreini, vagy a még mindig szigorúan titkos dél-jemeni dolgokról beszélek. Azok csak személyes bátorságának és önfeláldozásának a megnyilvánulásai voltak, amelyek felhívták magára a figyelmet. Ebből a szempontból nem különbözik egyetlen közismert asztronautától vagy háborús hőstől sem. A módszert, amivel előtérbe állították, ugyanúgy elítélem, mint maga, mert titokban történt, és olyan emberek csinálták, akik a befolyásukat kihasználva törvényeket szegtek meg, és lelkiismeretlenül feláldoztak másokat. Magának azonban nem volt része ebben... Azért nyerte el a jelölést, mert kimondott dolgokat, amelyeket régen ki kellett volna mondani, és az emberek odafigyeltek magára. Azok a videofelvételek megtörtént eseményeket ábrázolnak, és ami elhangzik rajtuk, azt magától mondta, senki nem adta a szájába. És amiről a közvélemény keveset tud, a szigorúan bizalmas képviselőházi meghallgatások megrengették az egész hivatalos Washington. Olyan kérdéseket tett fel, amelyeket régen fel kellett volna tenni, és amelyekre senki sem tudott elfogadható választ adni. Végül pedig, és ezt én mondom. Lang Jennings Idahóból, megmentette az országot a legveszedelmesebb pénzemberektől, akik olyan útra vezettek volna bennünket, hogy abba belegondolni is szörnyű.

– Magától is rájuk bukkant volna, elnök úr. Valamikor, valamelyikük biztosan elárulta volna magát, és ön lecsapott volna rájuk. Láttam egyszer az Ovális Irodában, hogyan zuhant rá a fa egy túl magasra kapaszkodóra.

– Herb Dennison és a Szabadság érdemrend? – nevette el magát az elnök. –< Herb kemény fiú volt, de ártalmatlan és sok dolgot megcsinált, amivel magam nem szívesen foglalkoztam volna. Az Ovális iroda hálás is volt neki érte. Kapott egy telefont az egyik legtekintélyesebb Wall Street-i cégtől, tudja, egy olyantól, amelynek a vezetői a legexkluzívabb klubokba járnak – én mellesleg egy cseppet sem kíváncsi vagyok közéjük –, és most visszamegy pénzt csinálni. Végül még az ezredesi előléptetését is megkapta, amire annyira vágyott.

– Tessék? – kérdezte értetlenül Kendrick.

– Nem érdekes. Vegye úgy, hogy szigorú államtitok.

– Akkor hadd mondjam ki azt, amivel mindketten tisztában vagyunk, elnök úr. Nem vagyok alkalmas erre a tisztségre.

– Nem alkalmas? Mit gondol, ki az istenre lehetne biztonsággal rámondani, hogy alkalmas az én tisztségemre? Senkire.

– Én nem az ön posztjáról beszéltem.

– Pedig beszélhetett volna arról is – vágott közbe Jennings.

– Fényévekre vagyok attól, hogy felkészült legyek rá, és soha nem is leszek az.

– Téved, mert máris alkalmas rá.

– Micsoda?

– Figyeljen rám, Evan. Nem áttatom magam, és tudom, hogy nincs meg bennem az a képzelőerő és intellektuális képesség, ami megvolt Jeffersonban, az Adamsokban, Madisonban, Wilsonban, Hoover-ben – igen, a zseniális és sokat ócsárolt Hooverben –, FDR-ben, Trumanban, Nixonban – akinek a jellemében, nem a geopolitikai éleslátásában volt a hiba –, Kennedyben vagy a briliáns Carterban, akinek több esze volt, mint amennyit a politikai élet még elvisel. Az ő idejük óta azonban nagyot változott a világ. Ma már a televízió ural mindent, és én bírom az emberek bizalmát, mert látnak, és érzik, hogy őszintén beszélek hozzájuk. Churchill egyszer azt mondta, hogy a demokráciának rengeteg hibája lehet, de nála jobbat még nem találtak ki. Én hiszek neki, és hiszek abban is, hogy az Amerikáról mint a legnagyobb, legerősebb és legjobb szándékú országról szóló elcsépelet közhelyeink végső soron igazak. Nevezzen Mr. Leegyszerűsítőnek, ha akar, de én akkor is hiszek ebben... Az ember általában felismeri azokat, akiknek a legmélyebb meggyőződése egyezik az övével, én pedig néztem és hallgattam magát, elolvastam mindent, amit magáról írtak, és hosszan beszélgettem Emmanuel Weingrass barátommal. Minden szkepticizmusom ellenére meggyőződése, hogy akár akarja, akár nem, el kell vállalnia ezt a feladatot.

– Elnök úr – szólalt meg halkan Kendrick. – Mélységesen tisztetek mindazért, amit az országért tett, de hogy őszinte legyek, vannak közöttünk jelentős különbségek. Ön felkarol olyan törekvéseket is, amelyeket én nem tudok támogatni.

– Te jó Isten! Ki kérte, hogy mindenben értsen egyet velem?... Természetesen

hálás lennék, ha befogná a száját, amíg nem beszélt meg velem a dolgokat. Bízom magában, Evan, és semmiből sem fogom kirekeszteni. Győzzön meg, ha valamiben nincs igazam! Mondja meg kertelés nélkül, ha tévedek, hiszen az én tisztségemben erre van a legnagyobb szüksége az embernek! Tudom, hogy néha elszalad velem a ló, és olyankor vissza kell fogni. Kérdezze csak meg a feleségemet! A legutóbbi, két hónappal ezelőtti sajtó értekezletem után bementem a konyhába, és szentül meg voltam róla győződve, hogy gratulációt fogok kapni. Ehelyett közölte velem, hogy hülyét csináltam magamból, és megkérdezte, hogy XVI. Lajosnak képzelem-e magam, akinek elég volt, ha kinyilatkoztatott valamit. A lányom meg – éppen meglátogatott bennünket – azt ígérte, hogy a születésnapomra vesz nekem egy nyelvtankönyvet. Ismerem a korlátaimat, Evan, de azt is tudom, mire vagyok képes, ha megfelelő emberek a tanácsadói. Sikerült kitakarítania a szemetet, foglalja hát el a megüresedett helyet!

– Még egyszer mondom, hogy nem vagyok rá felkészülve.

– Az emberek szerint igen és szerintem is. Ne áltassa magát!. A jelölése nem spontán akcióként indult ugyan, de ha nem vállalja, az sok millió szavazat elvesztését fogja jelenteni. A PR-szakemberek ebben mind egyetértenek.

– Public Relations? Erről van hát szó?

– Sokkal inkább, mint azt bármelyikünk is szeretné, de ez is hozzátartozik a mai világhoz. Még mindig jobb, ha minket népszerűsítene, és nem egy Dzsingisz kánt vagy egy Adolf Hitlert.

Most Kendrick volt a sor, hogy hosszú, elgondolkozó pillantást vessen az Egyesült Államok elnökére. – Jézusom! Magának nem lehet ellenállni.

– Ez bennem a legnagyobb attrakció, alelnök úr – válaszolta széles mosollyal az arcán Jennings. – Na és néhány valóban őszintén vallott nézet.

– Nem tudom. Egyszerűen nem tudom – ingatta a fejét Evan.

– Én igen – szólt közbe Kalila, és megfogta a kezét. – Azt hiszem, éppen ideje, hogy Rasad ügynök visszavonuljon.

– Még valamit! – Langford Jennings enyhén felvonta a szemöldökét. – Össze kell házasodniuk. Elképzelhetetlen, hogy olyan ember legyen a társam, aki bűnben él. El tudják képzelni, mit szólnának a rengeteg szavazatot szállító televíziós prédikátorok, ha rájönnének, mi a helyzet magukkal? Az ilyesmi összeegyeztethetetlen az image-emmel.

– Elnök úr!

– Tessék, alelnök úr!

– Fogja be a száját!

– Örömmel, uram. Egy dolgot azért még hadd mondjak. Az isten szerelmére, el ne árulják a feleségemnek, hogy ezt kértem maguktól. Miután mindketten elváltunk, tizenkét évig éltünk együtt, és közben két gyerekünk is született. Három héttel az elnökjelölő konvenció előtt Mexikóban házasodtunk össze, és visszadátumoztattuk a papírokat.

– Nem árulom el, elnök úr.

– Tudom. Bízom magában és szükségem van magára. Higgycsuk el, hogy az ország nyerni fog velünk... de magával biztosan.

– Ebben kételkedem, uram – válaszolta Evan Kendrick.

– Én nem... elnök úr.

Gyors egymásutánban négy rövid csöngetés harsant az elnöki lakosztályban.